القرآن الكريم

KUR'AN YOLU

TÜRKÇE MEÂL ve TEFSİR

-II-

[GÖZDEN GEÇİRİLMİŞ BASKI]

DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI
YAYINLARI

بسم الله الرحمن الرحيم

Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları / 590
Kaynak Eserler / 32

Sertifika No: 12930

2020-06-Y-0003-590
ISBN 978-975-19-3376-8 (Tk. No)
ISBN 978-975-19-3378-2 (2. c.)
8. baskı, 2020

Hat
Kayışzâde Hâfız Osman Nûri (ö. 1894)

Kitap tasarımı
Ersu Pekin

Grafik uygulama
Recep Kaya
Hüseyin Dil
Havva Taylan

Grafik-Tasarım güncelleme
Emre Yıldız

Dizin
Prof. Dr. Metin Yurdagür

İmlâ
Dr. İsa Kayaalp

Tashih
Hilmi Kurtulmuş
Osman Sevim
M.Ali Soy
Altan Çap
Mustafa Kaya
Ramazan Özalpdemir

Dizgi
Ender Boztürk

Baskı kontrol
Mehmet Ali Soy

Baskı - cilt
Özgün Mat. San Tic. A.Ş.
Tel: (0312) 419 01 75

Dağıtım ve Satış
Döner Sermaye İşletme Müdürlüğü
Tel. (0312) 295 71 53 - 295 71 56
Faks: (0312) 285 18 54
e-posta: dosim@diyanet.gov.tr

Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları

Kur'an Yolu TÜRKÇE MEÂL ve TEFSİR

II

Prof. Dr. Hayreddin Karaman
Prof. Dr. Mustafa Çağrıcı
Prof. Dr. İbrahim Kâfi Dönmez
Prof. Dr. Sadrettin Gümüş

Ankara 2020

Bu eserin basımı Din İşleri Yüksek Kurulu'nun 01/09/2005 tarih ve 141 sayılı kararı ile uygun görülmüştür.

İÇİNDEKİLER

4 (92)

Nisâ Sûresi

Medine, 176

Nüzûlü

Mushaftaki sıralamada dördüncü, iniş sırasına göre doksan ikinci sûredir. Mümtehine sûresinden sonra, Zilzâl'den önce inmiştir. Bakara, Enfâl, Âl-i İmrân, Ahzâb ve Mümtehine sûreleri Medine'de Nisâ'dan önce nâzil olmuştur. Sûrenin, hicretten sonra 5 veya 6. yılda Müreysî Gazvesi'nde dinî hükümler ve uygulamalar arasına girdiği bilinen teyemmüm âyetini ihtiva etmesi, ağırlıklı olarak bu yıllarda indiğini düşündürmektedir. Buhârî'de yer alan ("Ferâiz", 14) Nisâ sûresinin 176. âyetinin Kur'an'ın son âyeti olduğu yönündeki rivayet dikkate alındığında, başka bazı sûreler gibi bunun da nüzûlünün geniş bir sürede tamamlandığı söylenebilir.

Sûrenin hicret günlerinde veya Mekke'de nâzil olduğunu ifade eden rivayetler zayıf bulunmuştur. "Ey insanlar!" hitabıyla başlayan sûrelerin Mekke'de vahyedildiği yönündeki kabulden hareketle ileri sürülen son iddiaya şöyle karşı çıkılmıştır: Medine'de geldiği bilinen birçok âyette benzer hitaplar bulunmaktadır ve Medine'de "ey insanlar!" denildiğinde bununla yalnızca Medineliler kastedilmez; dolayısıyla bu hitap Mekke'de inişin işareti değildir (İbn Âşûr, IV, 212).

Adı

Sûrenin tek ismi vardır, o da "kadınlar" mânasına gelen en-Nisâ'dır. Sûre adını muhtevasından almaktadır: Akrabalık bağında belirleyici rol oynayan ana rahmine atıfta bulunarak başlamış, kadın (ana

rahmi) aracılığı ile birbirinin mirasçısı olan bazı yakınların miras hükümlerini düzenleyen bir âyetle son bulmuş, arada ise birçok âyet kadınlarla ilgili hükümler, açıklamalar ve değerlendirmeler getirmiştir.

Kur'an-ı Kerîm'in 114 sûresi içinde "er-ricâl" (erkekler) ismini taşıyan bir sûre bulunmadığı halde bu sûreye "en-Nisâ" (kadınlar) adı verilmiştir. Bu durum, kadınlar için bir onurlandırma, daha önce hep ikinci planda tutulmuş ve hakları verilmemiş kadınlarla ilgili –büyük ölçüde Medine döneminde gerçekleştirilen– inkılâbın bir sembolü ve işareti olarak da değerlendirilebilir.

Konusu

Kur'an-ı Kerîm'in özü ve özeti olan Fâtiha sûresinde müminler, "(Rabbimiz!) Ancak sana kulluk eder ve yalnız senden yardım dileriz. Bizi dosdoğru yola ilet" (1/5-6) diyorlardı. Bu sûrede, Fâtiha'da yer alan ilkelerin –daha ziyade kulluk ve doğru yolla ilgili– detayları üç ayrı alanda verilmektedir:

a) Kadın-erkek ilişkisi ve aile hayatı. Bu alanla ilgili olarak bütün insanların aynı kökten geldiği, kadının da aynı nefisten yaratıldığı, insanların hemcinslerine iyi davranmaları, erkek ve kadın her insanın hayata başladıkları koruyucu ve besleyici yatak olan ana rahmini ve akrabalık ilişkisinin doğurduğu hakları unutmamaları gerektiği bildirilmiş; akraba, eş, analı-babalı, yetim, hür ve câriye olarak kadınların hakları, aile hayatının kuralları ve miras hükümleri açıklanmış, gerektiği yer ve durumda hükümler müeyyidelere bağlanmıştır.

b) Kur'an-ı Kerîm'in inanan muhatapları, kadın-erkek ve aile ilişkilerinde Allah'a kulluk edecekleri gibi inanan ve inanmayan diğer insanlarla ilişkilerinde de Allah'a kul olma şuurunu koruyacak, O'nun tâlimatına uygun davranacaklardır. Bu alana ait olmak üzere sûrede canın, malın ve mülkiyetin korunması, bunlara karşı yapılan tecavüzlerin cezalandırılması; adalet, iyilik, yardımlaşma, emanete riayet edilmesi gibi konulara ve hükümlere yer verilmiş; müminlerle "münafıklar, yahudiler ve müşrikler" arasındaki ilişkilere ait kaide ve hükümler getirilmiş; hicretin hükmü açıklanmış ve câhiliye izlerinin silinmesi teşvik edilerek alkollü içki kullanımının yasaklanmasına ilk adımlar atılmıştır.

c) Üçüncü olarak da çeşitli âyetlerde vakit namazı, korku namazı, namaz için gerekli bulunan temizlik (tahâret) gibi ibadetlere, ferdî ve sosyal ahlâk kurallarına yer verilmiş; böylece sosyal kurallar, düzenlemeler ve kurumlardan maksadın sağlıklı bir "Allah-kul ilişkisi" kurmaya, yalnızca Allah'a kul olmak isteyenlerin önündeki engelleri kaldırmaya yönelik olduğuna işaret buyurulmuştur.

1

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ
يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ
وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً وَاتَّقُوا
اللّٰهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ إِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا ١

Meâli

Rahmân ve rahîm olan Allah'ın adıyla… **1.** Ey insanlar! Sizi bir tek nefisten yaratan ve ondan da eşini yaratan, ikisinden birçok erkek ve kadın üretip yayan rabbinize itaatsizlikten sakının. Adını anarak birbirinizden dilek ve istekte bulunduğunuz Allah'a saygısızlıktan ve akrabalık haklarına riayetsizlikten de sakının. Şüphesiz Allah sizin üzerinizde gözetleyicidir.

Tefsiri

1. Kur'an-ı Kerîm'de "ey insanlar!" hitabının hedef kitlesi yalnızca müminler değil, bütün insanlardır. Bu sebeple âyette "Allah'a saygısızlıktan sakının" yerine "Rabbinizden sakının" meâlinde bir ifade kullanılmıştır. Bunu, insanların yaratıcı ile kulluk ilişkisine "Allah ve ilâh", insan olarak yaratılma ve geliştirilme ilişkilerine ise *rab* isminin uygun

düşmesiyle izah etmek mümkündür. Zira bu isim, yaratmayı ve yaratılana belli özellikler içinde var oluş imkânı vermeyi ifade etmektedir.

Hitabın, arkadan gelecek hükümler bakımından, hiçbir fark gözetmeksizin bütün insanları hedeflemiş olmasının ikinci delili de insanlar arasındaki ilişkilere –biri geniş, diğeri nispeten dar olan– iki unsuru temel kılmış olmasıdır: **a)** Bütün insanların asıl maddesi, özü olan "nefis", **b)** İlk rahimden (bütün insanların annesi olan Havvâ'nın rahminden) son rahime (her bir insanın annesinin rahmine) kadar gelen rahimler. Yaratanı bir, özü ve aslı bir, ilk oluşta anası babası bir, sonraki oluşlarda da soyu ve ailesi bir olan insanların yalnızca bu birlikten kaynaklanan birtakım hakları ve ödevleri (bu mânada insan hakları) olacaktır, olmalıdır; Nisâ sûresi de bu hakların ve ödevlerin önemli bir kısmını açıklamak üzere indirilmiştir.

Kur'an'da *nefis* (çoğulu enfüs), "insan, insanın veya başka bir şeyin kendisi, insanın hayatta iken insan olmasını sağlayan (insanın onun sayesinde, ona sahip olduğu için insan olduğu), ölünce de ebedî varlığını devam ettiren unsuru" mânalarında kullanılmıştır. Bazı âlimler, filozoflar ve sûfîler *ruh* ile nefsi aynı varlığın iki adı olarak açıklamışlar (meselâ bk. Gazzâlî, *İhyâ'*, III, 2 vd.), bazıları ise nefis ile ruhu farklı mahiyetler olarak tanımlamışlardır. İkinci tanımlamaya göre Allah Teâlâ her bir insan için tıpkı bedeni gibi bir de nefis yaratır, Şah Veliyyullah'ın "neseme" adını verdiği bu nefis, insanın hayatı boyunca yapıp ettiklerine göre mânevî bir yapı ve kişilere göre farklı özellikler kazanır. Ruh ise şahsî değil umumidir; tek bir enerji merkezinden gelip ampulleri aydınlatan elektrik gibidir ve ilâhîdir, Allah'a aittir, "halk âlemi"ne değil "emir âlemi"ne dahildir, nefis için Allah'ın rızâsına götüren yolu aydınlatır veya onu bu yola çeker. İnsanın tabiatında ve yapısında Allah'ın rızâsına aykırı yola çeken güçler de (heyecanlar, güdüler, ihtiyaçlar) vardır, ayrıca şeytanın da işi, insanı Allah yolundan saptırmaya çalışmaktır. İnsan (nefis), aldığı eğitim ve iradesi sayesinde bu iki çekim merkezi arasında mücadele ve imtihan vererek dünya hayatında kulluğunu ve tekâmülünü gerçekleştirmeye çalışır; "emmâre" (kötüye çeken, kötüyü emreden) nefis olmaktan kurtularak, "levvâme" (kendini tenkit eden, kınayan), "mülheme" (ilâhî ilhama mazhar olan), "mutmainne" (şüphelerden ve geçici zevk bağımlılığından

kurtularak huzura eren), "râdıye" (Allah'ın takdirine razı olan), "merdıyye" (Allah'ın rızâsına mazhar olan) nefis basamaklarına veya derecelerine tırmanmak için çabalar (Şah Veliyyullah, *et-Tefhîmâtü'l-ilâhiyye*, I, 222; II, 216 vd.; *Hüccetullâhi'l-bâliga*, I, 38-40, 58-61).

Âyette önce "sizi bir tek nefisten yaratan" denilmiş, sonra "ondan da eşini yaratan" buyurulmuştur; insanlardan her birinin babası ve anası bulunduğuna, her birey üreme kanunları çerçevesinde meydana geldiğine göre burada "nefisten, ondan yaratan" sözünü "onun bir parçasından" (meselâ kaburgasından) şeklinde değil, "onun özünden, ona benzer (misli) olan asıldan ve kökten (buradaki ifadeye göre nefisten) yaratan" şeklinde anlamak gerekir. Nitekim "Onlara ısınıp kaynaşasınız diye size kendi türünüzden (nefislerinizden) eşler yaratıp aranıza sevgi ve şefkat duyguları yerleştirmesi de O'nun kanıtlarındandır" meâlindeki âyette de bu kelime aynı mânada kullanılmıştır (Rûm 30 /21). Nahl (16 /72) ve Şûrâ (42/11) sûrelerinde de benzer ifadeler vardır. Bütün bu âyetlerde "nefsinden yaratmak", "vücudunun bir parçasından yaratmak" mânasında değildir. Buna göre meâli ve numaraları verilen âyetler, Havvâ'nın aslının, Âdem'in kaburgası olduğu şeklindeki yaygın inancın delili olamaz. Havvâ'nın veya kadınların eğri kaburgadan yaratıldığını ifade eden hadisler, kadınla erkeğin tabii (fıtrî) olan ve değişmemesi gereken farklılıklarını ve özelliklerini anlatmak üzere yapılmış bir benzetmedir, mecazî bir anlatımdır. Nitekim bazı rivayetlerde açıkça "Kadın kaburga gibidir" buyurulmuştur (Buhârî, "Nikâh", 79, 80; *Müsned*, V, 151). Hadislere göre kadınları erkeklere benzetmeye, tabii özelliklerini yok etmeye kalkışmak, eğimli yaratılmış kaburga kemiğini düz hale getirmeye uğraşmak gibidir. Kaburga ancak kavisli olduğunda uygun, sağlam ve kâmildir, fonksiyonunu yerine getirir; düz olsaydı akciğerin şekline uymaz ve onu koruyamazdı. Şu halde onu düzeltmeye çalışmak bozmaya ve kırmaya çalışmak demektir.

Âdem ile Havvâ yaratıldıktan sonra bunlardan birçok erkek ve kadının meydana getirildiği ve yeryüzüne dağıtıldığı ifade buyurulmaktadır. Bazı müfessirler dünyada yalnızca bir erkekle bir kadının bulunduğu bir zamanda bunların çocuklarının nasıl çocuk meydana getirebilecekleri üzerinde durmuş ve "birinci batında ikiz doğan bir erkek ve bir kızın,

ikinci batında yine ikiz doğan bir kız ve bir erkekle evlendiklerini, o tarihte başka yolu bulunmadığı için Allah'ın farklı batınlarda doğan kardeşler arasında evlenmeyi câiz kıldığını ifade etmişlerdir (Tabâtabâî, IV, 146). Bize göre böyle bir tasavvur zaruri değildir; çünkü Allah Teâlâ'nın insanı nasıl yarattığını açıklayan âyetlerde topraktan, çamurdan, nefisten ve Allah'ın ruhundan üflemesiyle yaratıldığı kayıtları ve şekilleri vardır. Son şekil Hz. Îsâ'nın yaratılmasıyla ilgilidir. Meryem, bir erkekle beraber olmadan Allah'ın ruhundan üflemesi (Enbiyâ 21/91; Tahrîm 66/12) ve bunun açıklaması mahiyetinde olan "ruhun insan şekline bürünüp Meryem'e görünmesi"yle (Meryem 19/17) hamile kalmış ve Allah'ın ona ulaştırdığı bir "kelimesi" (Nisâ 4/171) olarak Hz. Îsâ'yı doğurmuştur. Kezâ Hz. Zekeriyyâ bir zürriyet vermesi için rabbine dua etmiş, rabbinin de duasını kabul ederek Yahyâ'yı ona vereceğini müjdelemesi üzerine "kendisinin yaşlandığını, eşinin de çocuktan kesildiğini" ifade ederek bunun nasıl olacağını sormuştu. Rabbinin ona cevabı şöyle olmuştur: "İşte böyle; Allah dilediğini yapar" (Âl-i İmrân 3/40); "... O, bana kolaydır; daha önce, sen hiçbir şey değilken seni de yaratmıştım" (Meryem 19/9). Hz. Âdem'in yaratılmasında ana da yoktur baba da; Hz. Îsâ'nın yaratılmasında yalnızca ana vardır; Hz. Yahyâ'nın yaratılmasında ana ve baba vardır, fakat çocuk yapma kabiliyetleri mevcut değildir. Kur'an-ı Kerîm'de ve sağlam rivayetlerde "kardeşlerin birbiriyle evlendikleri" bilgisi verilmediğine göre ilk yaratılan erkekle kadından birçok erkek ve kadının türetilmesinin nasıl olduğunun bilinmediğini, yukarıda zikredilen şekillerden birine göre veya bir başka şekilde yaratma ve çoğaltmanın olabileceğini ifade etmek bize daha uygun görünmektedir.

Akrabalık bağının (*sıla-i rahim*) hakkını vermemekten sakınmanın, Allah'ın emirlerine aykırı davranmaktan sakınma ile beraber zikredilmesi İslâm'da akrabalık ilişkisine ne kadar önem verildiğine güçlü ve açık bir işaret teşkil etmektedir. Ayrıca bu giriş, sûrede "ana, kız kardeş, eş" gibi sıfatlarla erkeğe bağlı (aralarında akrabalık veya akid ilişkisi bulunan) kadınların haklarına riayet edilmesi gerektiğine ve bunun Allah'ın emirlerine riayet mahiyetinde olduğu hükmüne de işaret etmekte, gelecek hükümler için mânevî bir müeyyide sağlamaktadır.

2 – 6

وَاٰتُوا الْيَتَامٰٓى اَمْوَالَهُمْ وَلَا تَتَبَدَّلُوا الْخَب۪يثَ بِالطَّيِّبِۖ وَلَا تَأْكُلُٓوا
اَمْوَالَهُمْ اِلٰٓى اَمْوَالِكُمْۜ اِنَّهُ كَانَ حُوبًا كَب۪يرًا ﴿٢﴾ وَاِنْ خِفْتُمْ
اَلَّا تُقْسِطُوا فِي الْيَتَامٰى فَانْكِحُوا مَا طَابَ لَكُمْ مِنَ النِّسَٓاءِ مَثْنٰى وَثُلٰثَ
وَرُبَاعَۚ فَاِنْ خِفْتُمْ اَلَّا تَعْدِلُوا فَوَاحِدَةً اَوْ مَا مَلَكَتْ اَيْمَانُكُمْۜ
ذٰلِكَ اَدْنٰٓى اَلَّا تَعُولُواۜ ﴿٣﴾ وَاٰتُوا النِّسَٓاءَ صَدُقَاتِهِنَّ نِحْلَةًۜ فَاِنْ
طِبْنَ لَكُمْ عَنْ شَيْءٍ مِنْهُ نَفْسًا فَكُلُوهُ هَن۪ٓيـًٔا مَر۪ٓيـًٔا ﴿٤﴾ وَلَا تُؤْتُوا
السُّفَهَٓاءَ اَمْوَالَكُمُ الَّت۪ي جَعَلَ اللّٰهُ لَكُمْ قِيَامًا وَارْزُقُوهُمْ
ف۪يهَا وَاكْسُوهُمْ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَعْرُوفًا ﴿٥﴾ وَابْتَلُوا الْيَتَامٰى حَتّٰٓى
اِذَا بَلَغُوا النِّكَاحَۚ فَاِنْ اٰنَسْتُمْ مِنْهُمْ رُشْدًا فَادْفَعُٓوا اِلَيْهِمْ
اَمْوَالَهُمْۚ وَلَا تَأْكُلُوهَٓا اِسْرَافًا وَبِدَارًا اَنْ يَكْبَرُواۜ وَمَنْ كَانَ
غَنِيًّا فَلْيَسْتَعْفِفْۚ وَمَنْ كَانَ فَق۪يرًا فَلْيَأْكُلْ بِالْمَعْرُوفِۜ فَاِذَا
دَفَعْتُمْ اِلَيْهِمْ اَمْوَالَهُمْ فَاَشْهِدُوا عَلَيْهِمْۜ وَكَفٰى بِاللّٰهِ حَس۪يبًا ﴿٦﴾

Meâli

2. Yetimlere mallarını verin, temizi pis olanla değişmeyin, onların mallarını kendi mallarınıza katarak yemeyin; zira bu büyük bir günahtır. **3.** Yetimlerin hakkına riayet edemeyeceğinizden korkarsanız, beğendiğiniz kadınlardan ikişer, üçer, dörder nikâhlayın. Haksızlık etmekten korkarsanız tek kadın veya mülkiyetinizde bulunan câriye ile yetinin; bu, adaletten ayrılmamanız için en uygun olanıdır. **4.** Kadınlara mehirlerini borcunuzu öder gibi verin. Eğer onun bir kısmını size gönül rızasıyla verirlerse onu da afiyetle yiyin. **5.** Allah'ın geçiminize dayanak kıldığı mallarınızı aklı ermezlere vermeyin; o mallarla onları besleyin, giydirin ve onlara güzel söz söyleyin. **6.** Evlilik çağına gelinceye kadar yetimleri deneyin; eğer onların yeterli fikrî olgunluk düzeyine eriştiklerini tespit ederseniz hemen mallarını kendilerine verin, büyüyecekler de mallarını alacaklar diye o malları israf ile ve tez elden yiyip tüketmeyin. Zengin olan (veli) yetim malına tenezzül etmesin, yoksul olan da karınca yesin. Mallarını kendilerine verdiğiniz zaman yanlarında şahit bulundurun; hesap sorucu olarak da Allah yeter.

Tefsiri

2. İnsanoğlunun dünya hayatında mutluluğu bulabilmesinin ve yaratılış amacını gerçekleştirmesinin maddî şartları arasında ikisinin önceliği vardır: **a)** Aile ve cemiyet içinde sağlıklı, dengeli ve düzenli insanî ilişkiler, **b)** Âdil ve mâkul bir insan-servet ilişkisi. 1. âyette önemle tavsiye edilen aile ve akrabalık bağlarına riayetin tabii sonuçları olarak, 2. âyetten 6. âyetin sonuna kadar geniş ailede yetimlerin haklarından söz edilmiş, velisiyle yetim arasındaki şahsî ve malî tasarruf ilişkisi kaidelere bağlanmıştır. Aradaki iki âyette evlilik ve mehir konularına temas edilmiştir. Ancak bu temas, yetimlerin hukuku ile ilgili kaideler koyma ve tavsiyelerde bulunma iradesinden doğduğu için dolaylı olmuştur, yani meşhur *teaddüd-i zevcât* (birden fazla kadınla evlenme) izni doğrudan hüküm konusu olmamış, yetimlerin haklarını korumak için bir araç olarak ve bu münasebetle zikredilmiştir. 7. âyetten itibaren de servet dağılımının en önemli unsurlarından biri olan miras hükümlerine yer verilecektir.

İnsanoğlu bugüne kadar savaşa, tabii felâketlere ve ölüme çare bulamamıştır. Bir gün savaşa çare bulsa ve devamlı bir barış ortamı sağlasa bile dünya hayatını, diğer ikisiyle beraber yaşayacağı anlaşılmaktadır. Savaşlar, tabii felâketler ve ölümler arkada babalarını ve analarını kaybetmiş çocuklar bırakmaktadır. Babasını kaybeden her çocuk (*yetim*) şahsı ve malları için bir koruyucuya, eğitici ve temsilciye muhtaç olur, işte bu koruyucu ve temsilciye *veli* denir. Velinin vazifesi yetimi görüp gözetmek, onun şahsî ve malî menfaatini kollamaktır: Yetimi himayesi altına alan, koruyup yetiştiren kimselere Resûlullah'ın, cennette kendileriyle beraber olacağı müjdesi vardır (Buhârî, "Talâk", 25, "Edeb", 24; Müslim, "Zühd", 42). Bunu yapmayan, üstelik yetim malını yemeye, gasbetmeye, onu kendine ait kötü malla değiştirmeye kalkışan veli, görev ve yetkisini kötüye kullanmış, emanete hıyanet etmiş olmaktadır. "Temizi ve iyiyi, pis ve kötü olanla değiştirme"nin bir başka şekli de helâli bırakıp haram olanı, hakkı olmayan şeyi almak ve yemektir, haramdan yararlanmaktır.

3. Yetimler çoğu defa velileri tarafından evlendirilmekte, damat adayı ve evlilikle ilgili olarak ileri sürülen şartlar konusunda da velilerin isteği belirleyici olmaktadır. Yetim bir başkasıyla evlendirilirken onun menfaatinin koruyucusu velidir. Eğer aralarında dinen evlenme engeli bulunmayan yetim bir kız ile velinin kendisi evlenmek isterse bu takdirde onun koruyucusu yoktur, zira şartları belirlemek de –aynı zamanda evlenme akdinin diğer tarafı olan– veliye kalmaktadır. Bu durumda hakkın kötüye kullanılması, yetimlerin hukukunun zayi olması ihtimali artacağından velilere, adaletten sapma riski karşısında, himayeleri altında bulunan yetim kızlarla evlenmek yerine, başka kadınlarla evlenmeleri tavsiye edilmekte; "ikişer, üçer, dörder" demek suretiyle de dünyada evlenilecek kadınların tükenmediğine, velâyeti altındaki yetim kızlar dışında birçok kadının bulunabileceğine işaret buyurulmaktadır. Hz. Âişe'nin "yetimlerin hakkına riayet edemeyeceğinizden korkarsanız..." meâlindeki âyetin geliş sebebi olarak zikrettiği yaygın âdet ve sorular, yukarıdaki açıklamanın tarihî bir vâkıa olduğunu göstermektedir. Buna göre veliler ya mallarına göz koydukları için –istemedikleri, sevmedikleri halde– himayeleri altındaki yetimlerle evleniyorlardı yahut da isteyerek evleni-

yor, fakat mehirlerini ve çeyizlerini emsaline göre eksik belirliyorlardı (Buhârî, "Tefsîr", 4/1).

Âyetin dolaylı olarak temas ettiği birden fazla kadınla evlenme (teaddüd-i zevcât, polijeni) imkânı ve âdeti, İslâm'ın geldiği çağdan çok öncelere uzanmaktadır. O çağlarda Mısır, Hindistan, Çin ve İran'da, eski Yunan ve Roma toplumlarında, yahudilerde ve Araplar'da ya nikâhlamak ya da evde veya evin dışında bir yerde dost tutmak suretiyle erkekler, birden fazla kadınla evlilik yapıyor veya evliliğe benzer ilişkiler yaşıyorlardı. Bu devirlerde birden fazla kadınla evlenmenin çeşitli sebepleri vardı. İslâm'ın geldiği bölgede özellikle köylerde ve dağ başlarında yaşayan bedevîlerin çok kadınla evlenmelerinin baş sebebi, hem düşmana karşı korunmanın, hem de çevresi üzerinde hâkimiyet sağlamanın güçlü ve muharip nüfusa ihtiyaç göstermesidir. Diğer sebepler arasında kırsal hayatın güçlüğü ve birçok emekçiyi gerekli kılması, kabileler arasında sürüp giden savaşların, yağma, baskın ve talan hareketlerinin çok sayıda erkek ölümüne sebep olması, bunun sonucu olarak da kadın-erkek arasındaki sayı dengesinin erkek aleyhine bozulması gösterilebilir.

Şu halde erkeğin birden fazla kadınla evlenme imkân ve uygulamasını İslâm getirmemiş, mevcut uygulamayı belli şartlara ve hukuk kurallarına bağlamak suretiyle iyileştirerek devam ettirmiştir. Devam ettirirken de iki durumu birbirinden ayırmış olduğu söylenebilir: **a)** Henüz evlenmemiş olanlara –bu âyette– bir kadınla yetinmeleri tavsiye edilmiş, birden fazla kadınla evli olanlar için adalete riayet edememe tehlikesinin bulunduğu, bundan uzak kalmanın en uygun yolunun ise bir kadınla evlenmek olduğu dile getirilmiştir. **b)** 129. âyette ise birden fazla kadınla fiilen evli olanlara hitap edilmiş, birden fazla kadın arasında adalete tam riayetin mümkün olmadığı bir kere daha hatırlatıldıktan sonra hiç olmazsa adaletsizlikte, farklı ilgi ve muamelede ölçünün kaçırılmaması istenmiştir.

Beşerî sistemler köklü değişikliklere uğratılarak amaca uygun hale getirilirler. İslâm'da bir bütün halinde köklü değişim söz konusu değildir, onda değişmez kurallar vardır. Ancak bir kural, bir hüküm uygulandığında tabiî olmayan olumsuz bir sonuç doğuyorsa uygulamayı durdurma imkânı da mevcuttur. Bu cümleden olarak, tarihî ve sosyal şartlara bağlı bir cevazdan (izin, serbest bırakma) ibaret olan çok kadınla evlilik, genel-

likle kötüye kullanıldığı ve olumsuz sonuçlar doğurduğu takdirde, müslümanların veya yetkili temsilcilerinin kararıyla engellenebilir. Bu tasarruf, Allah'ın hükmünü değiştirme anlamına gelmez. Bu, tıpkı şartlarını yerine getirememekten korkan ferdin tek kadınla evli kalmayı yeğlemesi gibidir; şartları oluşursa ruhsat da geri döner (bu konuda yapılan tartışmaların iyi bir özeti için bk. İbn Âşûr, IV, 226-229; Tabâtabâî, I, 195-209).

"Mülkiyetinizde bulunan câriye ile yetinin" tavsiyesi de yetimlerin ve kadınların haklarına riayet gerekçesine dayanmaktadır; ancak bunda câriyelerin de menfaati vardır. Allah Teâlâ önce aile bağı içinde hür kadınlara ve yetimlere yapılan haksızlıkları ortadan kaldırmayı murat etmiş, bunu sağlayacak hukukî düzenlemelere ışık tutmuştur. Aynı zamanda ve bir çırpıda kölelik ve câriyeliği kaldırmak hikmete uygun bulunmadığından bunu da zaman içinde kaldırmanın çok yönlü tedbirlerini vahyetmiştir. Kefâretler, ibadet sayılarak teşvik edilen ihtiyarî âzat etmeler, kölelere tanınan çeşitli haklar, onların özgürlüklerini kazanmaları konusunda kendilerine maddî yardım yapılması yönündeki teşvikler, köleliğin kaynaklarını kurutmaya yönelik yasaklar bu tedbirler arasındadır. Yetimlerin ve hür kadınların haklarına riayet edememekten korktuğu için sahip olduğu câriye ile evli gibi yaşayacak olan müminin avantajı, câriyenin hür kadınlara nisbetle daha az hakka sahip bulunmasıdır. Bu tavsiyenin, câriye lehine olan yanı ise bir aile kadını olmak ve çocuk doğurması halinde, alınır-satılır bir câriye olmaktan kurtulmaktır. Çünkü İslâm'ın getirdiği bir ıslahat olarak sahibinden çocuğu olan câriye "çocuk annesi" (ümmü'l-veled) adını almakta, artık evden ve elden çıkarılması câiz olmamakta, kocası ölünce de tamamen hürriyete kavuşmaktadır.

4. *Mehir, sadâk, nihle, ecir* (çoğulu ücûr) kelimeleri, evlenme akdinde erkeğin kadına verdiği (muaccel) veya borçlandığı (müeccel) malı ve meblağı ifade eder. Bazı toplumlarda erkekler kadınları zorla alırlardı; sonra velilerine (yakın akraba olan erkeklere) bir ödeme yaparak kadınlarla evlenme yoluna gidildi. Ülkemizin bazı yörelerinde âdet olan başlık ödemesi bu uygulamanın bir kalıntısıdır. İslâm bunları ortadan kaldırdı, velilerin bir mal veya meblağ karşılığında velâyetleri altındaki kızları

kocaya vermelerini yasakladı. Bunun yerine, bir karşılık beklemeden, alım-satım mahiyetinde olmaksızın, kocanın eşine bir hediye vermesini veya borçlanmasını gerekli kıldı, bu "gerekli hediye"nin adı da –en yaygını mehir olmak üzere– yukarıdaki kelimelerle ifade edildi.

Kadınların zayıflığından istifade ederek borçlandıkları mehri ödemeyen veya verdiklerini geri alan erkekler de bulunduğu için âyette "Kocaları eşlerine versin" gibi bir ifade yerine "Kadınlara mehirlerini verin" ifadesi tercih edilmiş, bu hakkın yerine getirilmesi bir sosyal ve hukukî vazife olarak telakki edilsin istenmiştir.

Mehir bir yandan kadınlara verilen değerin ve onlara karşı gösterilen rağbetin bir sembolü, diğer yandan da bir teminat, bir güvenlik vasıtasıdır. Mehrin teminat oluşu iki noktada kendini gösterir: **a)** Boşamayı güçleştirmesi. Çünkü mehir borçlanılmış ise boşama halinde erkek tarafından derhal ödenecektir, yani boşama bir malî külfet getirmektedir. Peşin ödenmiş ise yeniden evlenme yeni bir ödemeyi gerektirecektir. **b)** Kendi imkânlarına dayalı ekonomik yeterliği bulunmayan kadınlar için mehrin bir müddet ihtiyaç karşılama vasıtası olması. Boşanmış kadın, bu sayede yeni bir iş, eş veya himaye elde edinceye kadar aç ve açıkta kalmayacaktır.

Mehrin kocaya bağışlanması câizdir; ancak bu konuda maddî veya mânevî bir baskı yapılmayacak, bağışlama mutlak mânada gönül rızâsına dayanacaktır. Bu konuda titiz davranan bazı müctehidler, dilediği zaman kadının bağışladığı mehri geri isteyebileceğine hükmederken "rızânın devamlı olmasını" şart koşmuş gibidirler.

5. Kısıtlı olanlara ait (onların mülkiyetinde bulunan) mallar için "mallarınız" ifadesinin kullanılması "millî servet" kavramına, "geçiminize dayanak kıldığı" ifadesi de insan hayatında malın önemine işaret etmektedir. Buna benzer âyetlerle hadislerden bir dinî maksat çıkarılmıştır ki, buna *malın korunması* ilkesi denir. İslâm, kimin mülkiyetinde bulunursa bulunsun malda, servette diğerlerinin de hakları ve menfaatlerinin bulunduğuna, bu sebeple mülkiyetin ve malın korunması sorumluluğuna bütün toplumun katılmasının gerekli olduğuna dikkat çekmiştir.

"Aklı ermez" diye çevirdiğimiz *sefîh* hukuk dilinde, "harcamalarda ölçüsüz davranan, malını akıllıca kullanma yeteneğinden mahrum bulunan insan" anlamında kullanılır. Böyle kimseler için bir *vasî* tayin edilir. Normal durumlarda çocukların velileri aynı zamanda vasîleridir. Vasî

kısıtlının malını korur ve mâkul ölçüler içinde nemâlandırır, bu arada onun ihtiyaçlarının da bu maldan karşılanmasını sağlar.

6. Çocukların evlenme çağına gelmeleri, normal hallerde reşîd olmalarının, yani rüşd dönemine girmelerinin de zamanıdır. Ancak evlenme yaşı geldiği halde rüşdün hâsıl olmaması veya rüşd hali görüldüğü halde yaşın gelmemiş olması da mümkündür. Bu sebeple âyet malın teslimini iki şarta bağlamıştır: **a)** Evlenme yaşının gelmesi. Müctehidlere göre bu, on beş-on dokuz yaşları arasında değişmekte, bazılarına göre kızlarla erkek çocuklar için farklı yaşlar öngörülmektedir. Devlet ictihadlar arasından birini seçerek kanunlaştırma ve uygulamayı buna göre yapma imkânına sahiptir. **b)** Fiilen rüşdün yani malı akıllıca kullanma yeteneğinin oluşması. Veliler ve vasîler uygun vasıtalarla kısıtlıları deneyecekler, rüşdün oluştuğuna kanaat getirdiklerinde şahitler huzurunda mallarını, artık reşîd olan sahiplerine teslim edeceklerdir.

Kısıtlıların malları üzerinde tasarrufta bulunan vasîlerin, ihtiyaçları bulunduğu takdirde, örfe veya kanuna göre bu maldan uygun bir pay yahut ücret almaları câizdir. İhtiyacın bulunmaması halinde hem kısıtlının hem de cemiyetin menfaatine olan bu işin ücretsiz, hasbî olarak, kamu yararı düşüncesiyle ve Allah rızası için yapılması tavsiye edilmiştir.

7 – 10

لِلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ وَلِلنِّسَاءِ
نَصِيبٌ مِمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ مِمَّا قَلَّ مِنْهُ أَوْ كَثُرَ نَصِيبًا
مَفْرُوضًا ٧ وَإِذَا حَضَرَ الْقِسْمَةَ أُولُو الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ
وَالْمَسَاكِينُ فَارْزُقُوهُمْ مِنْهُ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَعْرُوفًا ٨

وَلْيَخْشَ الَّذٖينَ لَوْ تَرَكُوا مِنْ خَلْفِهِمْ ذُرِّيَّةً ضِعَافًا خَافُوا عَلَيْهِمْ
فَلْيَتَّقُوا اللّٰهَ وَلْيَقُولُوا قَوْلًا سَدٖيدًا ٩ اِنَّ الَّذٖينَ يَأْكُلُونَ اَمْوَالَ
الْيَتَامٰى ظُلْمًا اِنَّمَا يَأْكُلُونَ فٖى بُطُونِهِمْ نَارًا وَسَيَصْلَوْنَ
سَعٖيرًا ١٠

Meâli

7. Ana-babanın ve yakınların bıraktıklarından erkeklere pay vardır; yine ana-babanın ve akrabanın bıraktıklarından kadınlara da pay vardır; azından çoğundan, belli pay. **8.** (Vâris olmayan) yakınlar, yetimler ve yoksullar miras taksiminde hazır bulunurlarsa bundan, onları da rızıklandırın ve onlara güzel söz söyleyin. **9.** Geriye eli ermez, gücü yetmez çocuklar bırakmış olmaları halinde onlar hakkında endişe duyacak olanların (başkalarının yetimleri için de) kalpleri sızlasın; Allah'tan sakınsınlar ve doğru söz söylesinler. **10.** Yetimlerin mallarını haksız olarak yiyenler şüphesiz karınlarına ancak ateş dolduruyorlar. Zaten onlar alevlenmiş ateşe gireceklerdir.

Tefsiri

7. Nisâ sûresi, başta kadınlar olmak üzere aile fertlerinin haklarını açıklamaya devam ediyor ve bu âyetle bir Câhiliye âdetini daha kaldırarak miras paylaşımında adaletli bir düzen koyuyor. İslâm'dan önce Araplar mirastan kadınlara ve kızlara pay vermezlerdi. Vârisler ya vasiyet ile ya da –vasiyet yok ise– güç ve yaşa göre belirlenen erkeklerden ibaret idi. Doğumdan akraba olan erkeklerden başka, evlât edinme ve kan kardeşliğine benzer kardeşlik sözleşmeleri yapmak suretiyle ilişki kurulan erkekler de vâris olurlardı. Mekke döneminde uygulanması mümkün olmadığı için miras taksimiyle ilgili bir değişiklik yapılmadı. Medine'ye hicret edilince muhacirlerin birçok yakın akrabası –çoğu müşrik olarak– Mekke'de kalmış oldular. Önce Hz. Peygamber'in "her bir muhaci-

re bir Medineli müslümanı kardeş etmesi" sonucunda doğan yakınlıkla (muâhât) karşılıklı sözleşme (muvâlât) miras hakkına sebep kılındı (bu sûrenin 33. âyeti bu geçici durumla ilgilidir). Daha sonra Mekke'de kalan akraba Medine'ye göçüp yeni doğumlarla da aileler genişleyince hedeflenen düzenleme yapıldı ve kadınlar da dahil olmak üzere belli derecelere kadar akraba olanlar birbirine vâris kılındı. İbn Abbas bu konuda şu önemli açıklamayı yapmıştır: Bu âyetler gelip durumu değiştirmeden önce miras erkek çocuğa kalırdı, ana-babaya da vasiyet yoluyla mal bırakılırdı. Müslümanlar Mekke'den Medine'ye göçünce, Hz. Peygamber'in muhacirlerle ensar arasında kurduğu kardeşlik bağlantısı sebebiyle bu iki zümre arasındaki miras ilişkisi devreye girdi. Sonra bu sûrenin 33. âyeti ve buna açıklık getiren 11 ve 12. âyetler gelince, mânevî kardeşlerin birbirine vâris olmaları hükmü kaldırılmış oldu. Artık mânevî kardeşler arasında geçerli olan ilişki iyi niyet, yardımlaşma, ikram ve istenirse vasiyet yoluyla mal bırakma şekline dönüştü (Buhârî, "Tefsîr", 4/5, 7).

"Azından çoğundan, belli pay" ifadesi, miras az olsun çok olsun hak sahiplerinin belli paylarının bulunduğunu belirtmekte ve aşağıda açıklanacak olan miras paylarının sahiplerine verilmesi konusunda titizlik gösterilmesi gerektiğine işaret etmektedir.

8. Bu âyet hem sosyal adalet hem de İslâm'ın insanlara telkin ettiği merhamet, şefkat, özgecilik, karşılık beklemeden yardım gibi erdemlerin benzeri bulunmaz bir başka örneğini ortaya koymaktadır. Vefat edip az veya çok bir mal bırakan kimsenin, kanunî mirasçıları yanında, mirastan payı bulunmayan uzak akrabası ve konu-komşusu, eşi-dostu arasında yoksullar ve hizmetçileri bulunabilir. Mirasçı akraba ölüm acısını –yerini doldurmasa bile– miras payı ile bir dereceye kadar telâfi ederler. Ölen kişi yakınları, sevdikleri veya velinimetleri olarak diğerlerinin de kaybıdır. İşte bu kaybı kısmen telâfi etmek ve miras paylaşımı vesilesiyle muhtaçları nasiplendirmek için âyette zikredilen kimselere mirastan pay verilmesi ve gönüllerinin alınması tavsiye edilmiştir. Bu tavsiyeye uyulduğu takdirde nisbeten uzak oldukları için mirasçı olamayan akraba ve diğer ilgililerle mirasçılar arasına soğukluk, kıskançlık, dışlanmışlık gibi olumsuz duyguların girmesi de önlenmiş olacaktır.

Bu âyetin, aşağıda gelecek olan miras âyetleriyle neshedildiğini (hükmünün kaldırıldığı) düşünenler olmuşsa da arada bir zıtlık, bir çelişki bulunmadığından; yani hem mirasçı olmayan yakınları ve yoksulları mirastan bir şeyler vererek nasiplendirmek hem de –mirasın, geri kalan büyük kısmından– mirasçıların paylarını vermek mümkün olduğundan nesih hükmüne varmak isabetli bulunmamıştır. Buhârî'nin nakline göre İbn Abbas da bu âyetin hükmünün yürürlükten kaldırılmadığını (mensuh olmadığı), uygulamaya açık bulunduğunu ifade etmiştir ("Tefsîr", 4/3).

Uzak akrabaya ve yoksullara mirastan bir miktarın dağıtılmasının hükmü (bunun farz mı, tavsiye mi olduğu) konusu da tartışılmıştır. Mezhep imamlarının da dahil bulunduğu çoğunluk bunun farz değil, gönüllü bir tasadduk olduğunu, zekâttan başka mecburi sadaka yükümlülüğünün de bulunmadığını göz önüne alarak "Verilmesi güzel olur, menduptur" deyip âyeti böyle yorumlamışlardır. Ayrılacak bir miktarın zikredilen kimselere dağıtılmasının mecburi olduğunu söyleyen müctehidler de vardır.

9. Bu vesileyle yetimler konusuna bir daha dönülmüştür. Çünkü yetimler hem miraslarını tam olarak alma hem de mallarının korunması ve reşîd olduklarında bu malların kendilerine teslim edilmesi konularında korunmaya, gözetilmeye muhtaçtırlar. Etkili olsun diye hitap, insanların vicdanlarına yöneltilmiş, "Yetimleri kendi çocuklarınız olarak düşünün" denilmek istenmiştir. Geride bıraktığı yetimlerinin haksızlığa uğrayıp perişan olmalarına kim razı olur? Veliler ve vasîler bugün başkasına olanın yarın kendilerine olacağını bilmeli, yeryüzünde haksızlık bulundukça ondan bir gün kendilerinin ve çocuklarının da zarar görebileceğini unutmamalıdırlar.

11 – 14

يُوصِيكُمُ اللّٰهُ فِي أَوْلَادِكُمْ لِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ الْأُنْثَيَيْنِ فَإِنْ

كُنَّ نِسَاءً فَوْقَ اثْنَتَيْنِ فَلَهُنَّ ثُلُثَا مَا تَرَكَ وَاِنْ كَانَتْ وَاحِدَةً
فَلَهَا النِّصْفُ وَلِاَبَوَيْهِ لِكُلِّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا السُّدُسُ مِمَّا تَرَكَ اِنْ كَانَ لَهُ
وَلَدٌ فَاِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُ وَلَدٌ وَوَرِثَهُ اَبَوَاهُ فَلِاُمِّهِ الثُّلُثُ فَاِنْ كَانَ
لَهُ اِخْوَةٌ فَلِاُمِّهِ السُّدُسُ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصٖي بِهَا اَوْ دَيْنٍ
اٰبَاؤُكُمْ وَاَبْنَاؤُكُمْ لَا تَدْرُونَ اَيُّهُمْ اَقْرَبُ لَكُمْ نَفْعًا
فَرٖيضَةً مِنَ اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَلٖيمًا حَكٖيمًا ١١ وَلَكُمْ نِصْفُ
مَا تَرَكَ اَزْوَاجُكُمْ اِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُنَّ وَلَدٌ فَاِنْ كَانَ لَهُنَّ وَلَدٌ فَلَكُمُ
الرُّبُعُ مِمَّا تَرَكْنَ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصٖينَ بِهَا اَوْ دَيْنٍ وَلَهُنَّ
الرُّبُعُ مِمَّا تَرَكْتُمْ اِنْ لَمْ يَكُنْ لَكُمْ وَلَدٌ فَاِنْ كَانَ لَكُمْ وَلَدٌ
فَلَهُنَّ الثُّمُنُ مِمَّا تَرَكْتُمْ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ تُوصُونَ بِهَا اَوْ دَيْنٍ
وَاِنْ كَانَ رَجُلٌ يُورَثُ كَلَالَةً اَوِ امْرَاَةٌ وَلَهُ اَخٌ اَوْ اُخْتٌ فَلِكُلِّ
وَاحِدٍ مِنْهُمَا السُّدُسُ فَاِنْ كَانُوا اَكْثَرَ مِنْ ذٰلِكَ فَهُمْ
شُرَكَاءُ فِي الثُّلُثِ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصٰى بِهَا اَوْ دَيْنٍ غَيْرَ

مُضَٓارٍّۚ وَصِيَّةً مِنَ اللّٰهِۜ وَاللّٰهُ عَل۪يمٌ حَل۪يمٌۜ ﴿١٢﴾ تِلْكَ حُدُودُ اللّٰهِۜ
وَمَنْ يُطِعِ اللّٰهَ وَرَسُولَهُ يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْر۪ي مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهَارُ
خَالِد۪ينَ ف۪يهَاۜ وَذٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظ۪يمُ ﴿١٣﴾ وَمَنْ يَعْصِ اللّٰهَ وَرَسُولَهُ
وَيَتَعَدَّ حُدُودَهُ يُدْخِلْهُ نَاراً خَالِداً ف۪يهَاۖ وَلَهُ عَذَابٌ مُه۪ينٌ ﴿١٤﴾

Meâli

11. Allah size, çocuklarınız hakkında, erkeğe iki kadın payı kadar (vermenizi) emreder. İkiden fazla kadın iseler bıraktığının üçte ikisi onlarındır. Eğer yalnız bir kadınsa yarısı onundur. Ölenin çocuğu varsa, ana-babasından her birinin mirastan altıda bir hissesi vardır. Eğer çocuğu yok da ana-babası ona vâris olmuşlarsa anasının hakkı üçte birdir. Ölenin kardeşleri varsa anasının payı, vasiyetten ve borçtan sonra altıda birdir. Babalarınız ve oğullarınızdan hangisinin fayda bakımından size daha yakın olduğunu bilemezsiniz. Bunlar Allah tarafından konmuş paylardır; şüphesiz Allah ilim ve hikmet sahibidir. **12.** Yapacakları vasiyetten ve borçtan sonra, eşlerinizin, çocukları yoksa, bıraktıklarının yarısı sizindir. Çocukları varsa bıraktıklarının dörtte biri sizindir. Çocuğunuz yoksa sizin de, yapacağınız vasiyetten ve borçtan sonra, bıraktığınızın dörtte biri onlarındır. Çocuğunuz varsa bıraktığınızın sekizde biri onlarındır. Eğer bir erkek veya kadının, anası, babası ve çocukları bulunmadığı halde malı mirasçılara kalırsa ve bir erkek yahut bir kız kardeşi varsa, vasiyetten ve borçtan sonra her birinin payı altıda birdir. Bundan fazla iseler üçte bire ortaktırlar. Kimse zarar görmesin; Allah'ın hükmü budur. Allah her şeyi bilendir, hilim sahibidir. **13.** Bunlar Allah'ın sınırlarıdır. Kim Allah'a ve Peygamberi'ne itaat ederse Allah onu, zemininde ırmaklar akan cennetlere koyacaktır, orada devamlı kalıcıdırlar; işte büyük kazanç budur. **14.** Kim de Allah'a ve Peygamberi'ne itaatsizlik eder ve sınırlarını aşarsa Allah

onu, devamlı kalacağı bir ateşe sokar, onun için alçaltıcı bir azap vardır.

Tefsiri

11-12. Sahâbîlerden Câbir (r.a.) hastalanmış, kendini bilmez halde yatarken Resûlullah, yanına Hz. Ebû Bekir'i de alarak onu ziyarete gitmişti. Abdest aldı, hastanın yüzüne biraz su serpti. Kendine gelen Câbir Resûlullah'a, "Malım hakkında ne yapayım?" diye sorunca *miras* âyetleri nâzil oldu (Buhârî, "Tefsîr", 4/4).

İslâm hukukunda mirasın (terike) nasıl taksim edileceği geniş ölçüde Kur'an-ı Kerîm'de, bu âyetlerle sûrenin sonundaki 176. âyette açıklanmıştır. Sünnet ve icmâ delilleri de bu âyetlerde yeterince açıklanmamış olan kısımların hükmünü açıklığa kavuşturmuştur.

Ölenin anası, babası, oğlu, kızı, kardeşi gibi bazı yakınlarının hisseleri bu âyetlerde ve birkaç hadiste belirlendiği ve açıklandığı için bunlara "belli payların sahipleri" mânasında *ashâbü'l-ferâiz* denilmiştir. Tek başlarına olunca mirasın tamamını, bunlarla beraber olunca geri kalanı alan akrabaya ise *asabe* denir. Meselâ ölenin oğlu tek başına bulunsa mirasın tamamını alır, ölenin karısıyla (oğulun anası veya analığı) bulunduğu takdirde ise bunun sekizde bir hissesinden geri kalan sekizde yediyi alır. Ashâbü'l-ferâizin birbirine ve asabeye göre değişen ve paylarını etkileyen durumlarına *hal* denir ve böyle kırk hal vardır.

11. âyette tek kızın ve ikiden fazla kızın payları belirlenmiş, ancak iki kızın payı ifade edilmemiştir; müctehid ve müfessirler iki kızın payının da –ikiden fazlası gibi– üçte iki olduğu sonucuna varmışlardır. Çünkü âyetin başında "Erkeğe iki kadınınki kadar pay vardır" buyurulmuştur, erkeğin bu payı (ölenin bir kızı ve bir oğlu olsa oğlunun alacağı pay) üçte iki olduğuna göre –erkek bulunmadığında da– iki kadının payının üçte iki olduğu buradan anlaşılmaktadır, öteden beri uygulama da böyle olmuştur.

İlgi çekici bir husus da miras taksiminde kadının payının esas alınması ve erkeğin alacağı payın buna göre belirlenmesidir. Bu açıklama şeklinin kadının mirastan pay almasını sağlayan önemli inkılâbın pekiştirilmesine yönelik olduğu söylenebilir.

"Babalarınız ve oğullarınızdan hangisinin fayda bakımından size daha yakın olduğunu bilemezsiniz" ifadesi, İslâm'da miras taksiminin şahsî

duygulara ve tercihlere göre değil, akrabalık bağına ve bu bağın cemiyet ve aile hayatında sağladığı faydalara göre belirlendiğini göstermektedir. Mirasın akrabalık bağına dayanması, bu bağın ise akrabalar arasında farklı düzeylerde bulunması, payların da buna göre az veya çok olmasını gerektirmektedir. "Aralarında rahim bağı bulunanlar Allah'ın hükmüne göre birbirlerine daha yakındır" (Enfâl 8/75) meâlindeki âyet de, usul veya fürû olma bakımından aynı çizgi üzerindeki (aynı derecede) yakın akrabanın uzağını mirastan mahrum edeceğine (hacb kaidesi) ışık tutmaktadır.

Miras hakkında ya kandan ve doğumdan ya da evlenmeden oluşan yakınlık esas alındığı için evlât edinme, kardeşlik sözleşmesi, sırf vasiyete dayalı miras paylaştırma usulleri ortadan kaldırılmıştır.

Miras paylaşımında kadınların yarı erkek hissesi kadar pay almaları ilk bakışta bazı kimselere ters gelmiş, "Kadının daha fazla pay alması gerekirdi" gibi düşünülmüş, müslüman olmayan bazı yazarlar da bu bakımdan İslâm miras hukukunu tenkit etmişlerdir. Halbuki konuya, İslâm'ın getirdiği yükümlülükler bütünü, nimet-külfet dengesi gibi başka unsurlar göz önüne alınarak bakıldığında bu dağıtım şeklinin adalet ve hakkaniyete daha uygun olduğu görülmektedir. Şöyle ki:

a) Bütün durumlarda kadının payı erkeğinkinin yarısı kadar değildir. Çocukları da bulunan bir ölünün mirası paylaştırılırken anası ile babası hayatta iseler bunların payları altıda birer olmak üzere eşittir. Dede ve nine de böyledir. Anası bir olan kardeşler birden fazla iseler mirasın üçte birini –erkek ve kadın– eşit olarak paylaşırlar. Bu eşit paylaştırmada ya mirasçının ölü ile ilişkisi ya da onu ölüye bağlayan vasıta göz önüne alınmıştır.

b) Aynı derecede erkekle kadın akraba yan yana geldiğinde erkeğe, iki kadın hissesi kadar pay verildiği durumlarda aile ve kamu yararı ile malî yükümlülükler göz önüne alınmış ve buna göre bir denge kurulmuştur. Bugün daha ziyade Batı toplumlarında durumun kısmen değiştiği gözlenmekte olsa bile geçmiş zamanlarda erkekler, ticarî tecrübe, bilgi birikimi ve toplumsal aktivite gibi imkân ve konumları itibariyle servetin rasyonel kullanılışına kadınlardan daha yatkın olmuşlardır. Âyette, bu gibi objektif durumlar dikkate alınarak, içinde toplumun da hakkı bulunan servetin daha çoğu üzerinde tasarruf hakkı erkeğe verilmek suretiyle bu anlamıyla

servetin daha iyi korunması, idare edilmesi, aile ve toplumun ondan âzami derecede istifade etmesi amaçlanmıştır.

c) Tasarruf ve idare bakımından mirasın çoğuna erkekler hükmetmekte iseler de bizzat faydalanma bakımından kadınlar daha avantajlı durumdadırlar. Çünkü kadınlar, erkeklerin aldıklarının yarısını almakla beraber bu yarıda başkalarının –meselâ kocalarının, erkek kardeşlerinin– tasarruf, müdahale ve istifade hakları yoktur. Kadınlar bu hisseyi istedikleri gibi kullanırlar. Evlenirken düğün masrafı, mehir (kocanın karısına vereceği veya borçlanacağı teminat akçesi), evlendikten sonra ailenin geçiminin temini hep erkeğe yüklenmiştir ve bu vesileyle kadınlar, erkeklerin aldıkları mirastan da istifade etmektedirler. Hesaplandığında görüleceği üzere kadınlar, mirasın üçte birine mâlik oldukları halde faydalandıkları pay yaklaşık olarak üçte ikiyi bulmaktadır. Ayrıca erkeklerin askerlik, belli dereceye kadar muhtaç akrabanın nafakasını temin, kaza tazminatı (diyet) ödemesine katılma gibi –kadınlar için söz konusu olmayan– malî yükümlülükleri de vardır.

d) İslâm miras taksimini tenkit edenlerin dikkat etmeleri gereken bir husus daha vardır: Eski Roma, Yunan, Mısır, Hint, İran, Çin ve Arabistan'da kadınlar mirastan tamamen mahrum bulunuyorlardı; miras taksiminde ulaşılmak istenen amaç, servetin ailede kalması, başka ailelere intikal etmemesi idi. Ortaçağ'dan sonra Batı'da, kadınlarla erkeklerin mirastan eşit pay almaları için bazı hukukî düzenlemeler yapıldı, kanunlar çıkarıldı. Ancak bu defa kadınların, malları üzerinde serbest tasarruf haklarına sınırlamalar –özellikle erkeklerin izni şartı– getirildi. Buna karşı yeni zamanlarda yapılan mücadeleler sonunda genellikle elde edilen sonuç, mülkiyet ve tasarrufta eşitlik olabildi. İslâm'ın daha baştan verdiği hak ise mülkiyet bakımından kadına üçte bir olan, fakat tasarruf ve istifade bakımından üçte ikiyi bulabilen bir miras payıdır.

11 ve 12. âyetlerde birkaç kere tekrarlanan "vasiyet ve borçtan sonra" ifadesi hem bu ikisinin, taksime nisbetle önceliğine hem de önemine işaret etmektedir. Bu tâlimata göre önce ölünün borçları ödenecek, sonra vasiyeti yerine getirilecek, daha sonra da kalan miras paylaştırılacaktır. Hadisler ve icmâ, vasiyeti mirasın üçte biri ile sınırlamış, vârislere vasiyet yoluyla mal bırakmayı da yasaklamıştır. Terikenin üçte ikisi vârisle-

rin mahfuz hisseleridir. Mûris (miras bırakan), malının üçte birinden fazlasını yabancılara (vâris olmayanlara) veya bir hayır kurumuna vasiyet etmiş olsa bile –vârisler razı olmadıkça– bu vasiyetin üçte biri aşan miktarı geçerli değildir.

Vâris olamayan akraba ile yetimlerin mirastan faydalandırılmaları, ayrıca nafaka, zekât, kurban, fıtır sadakası, üçte birle sınırlı vasiyet, ihtiyaç devam ettiği müddetçe –zekât ödenmiş olsa bile– yoksulların servet üzerinde hak sahibi olmaları ve bunlara ek olarak adaletli bir şekle sokulmuş olan miras taksimi, İslâm'ın öngördüğü sosyal adalet ve refahın sağlanmasında rol oynayan önemli kural ve kurumlardır.

13 ve 14. âyetlerde, yukarıda belirtilen buyruk, yasak ve tavsiyelerin Allah Teâlâ tarafından konulmuş sınırlar olduğu, Allah ve resulüne itaat edenlerin âhirette büyük mükâfatlara nâil olacakları, onlara itaatsizlik edip Allah'ın koyduğu sınırları aşanların ise ağır cezalara çarptırılacağı vurgulanmıştır.

15 – 16

وَالّٰت۪ي يَأْت۪ينَ الْفَاحِشَةَ مِنْ نِسَٓائِكُمْ فَاسْتَشْهِدُوا عَلَيْهِنَّ اَرْبَعَةً
مِنْكُمْۚ فَاِنْ شَهِدُوا فَاَمْسِكُوهُنَّ فِي الْبُيُوتِ حَتّٰى يَتَوَفّٰيهُنَّ الْمَوْتُ
اَوْ يَجْعَلَ اللّٰهُ لَهُنَّ سَب۪يلًا ﴿١٥﴾ وَالَّذَانِ يَأْتِيَانِهَا مِنْكُمْ
فَاٰذُوهُمَاۚ فَاِنْ تَابَا وَاَصْلَحَا فَاَعْرِضُوا عَنْهُمَاۜ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ تَوَّابًا
رَح۪يمًا ﴿١٦﴾

Meâli

15. Kadınlarınızdan çirkin fiilde bulunanlara karşı aranızdan dört şahit getirin. Eğer şahitlik ederlerse, o kadınları ölüm alıp gö-

türünceye yahut Allah onlara bir yol açıncaya kadar evlerde tutun. **16.** İçinizden bu çirkin fiili işleyen ikilinin canlarını yakın. Eğer tövbe eder, durumlarını düzeltirlerse artık onlara eziyet etmekten vazgeçin; çünkü Allah tövbeleri çok kabul eden, çok esirgeyendir.

Tefsiri

15-16. Fuhşun çeşitlerine göre cezalarını belirleyen Nisâ ve Nûr sûrelerinin ilgili âyetleri birbirini tamamlamış; âyetlerin açıklamaya muhtaç kısımlarını da hadisler açıklamış, böylece cinsel suçlarla ilgili cezaların kaynağını sünnet ve buna dayalı sahâbe icmâı teşkil etmiştir.

"Çirkin fiil" diye tercüme ettiğimiz *fâhişe* kelimesi Kur'an'da, hemcinsler arasındaki cinsel ilişki için de kullanılmıştır (Ankebût 29/28). Buradan hareketle âyetler lafızlarına uygun olarak yorumlandığında 15. âyette kadınların kendi aralarında yaptıkları fuhuştan (sevicilik, lezbiyenlik), 16. âyette de erkeklerin kendi aralarında yaptıkları fuhuştan (livâta, homoseksüellik) bahsedildiği anlaşılmaktadır. Nûr sûresinin 2. âyetinde ise kadınlarla erkekler arasında yapılan fuhuş (zina) suçunun hükmü açıklanmıştır; şu halde suçların cezalarıyla ilgili hükümlerde bir değiştirme (nesih) söz konusu değildir. Nitekim İsfahanlı müfessir Ebû Müslim (ö. 323/935) âyetleri böyle anlamış, Muhammed Abduh ve Reşîd Rızâ da *el-Menâr*'da (IV, 438-440) bu anlayışı desteklemişlerdir. Buna göre:

a) Seviciliğin cezası kadınları evlerde hapsetmektir; "Allah'ın onlara bir yol açması" ise hallerini düzeltmeleri ve erkeklerle evlenmeleridir.

b) Livata suçunun cezası, bunu yapanlara söz ve fiille eziyet çektirmek, onlara maddî ve mânevî olarak acı vererek canlarını yakmak, böylece bu iğrenç fiili işlemekten vazgeçmelerini sağlamaktır. Ceza olarak ne söyleneceği, ne yapılacağı âyette açıklanmamış, ictihad ve uygulamaya bırakılmıştır. (Ayrıca bk. A'râf 7/80-81)

c) Kadınla erkek arasında yapılan fuhuşun cezası ise Nûr sûresinde (24/2) açıklandığı üzere yüzer sopadır.

Bu anlayış ve yorum, âyetlerin lafzî ifadesine uygun olmakla beraber konuyla ilgili hadisler ve uygulama göz önüne alınınca birçok cevapsız soru ve çözülmemiş problem doğmaktadır. Yukarıdaki anlayışı ortaya

koyanlar ve onu destekleyenler bu problemleri, ilgili hadislerin sahih olmadığını ileri sürerek veya "Hadisler daha önceki dinlere veya örfe dayalı uygulamayı aksettirmektedir, âyetler gelince bu uygulamalar terkedilmiştir" şeklinde te'viller yaparak (Ateş, II, 229) çözme yoluna gitmişlerdir. Ancak gerek homoseksüel ilişki ve gerekse evli erkeklerin ve kadınların zinası için öngörülen ağır cezaların –Nûr sûresi geldikten sonra da– asırlar boyunca uygulandığı, yüz sopa cezasının ise evlilik hayatı yaşamamış (muhsan olmayan) erkekle kadının zinasına tahsis edildiği bilinmektedir. İlgili hadislerin sahih olmadığını söylemek, hadis ve usul ilminde yerleşmiş kaidelere göre kolay ve isabetli değildir. Bu hadislerde geçen ifadeler de bu hükümleri açık biçimde içermektedir. Şöyle ki:

a) İbn Abbas, "Allah'ın açtığı yol"un, yani bununla kastedilen çözümün "Evlilerin zinası için *recim* (taşlayarak öldürmek), bekârların zinası için ise yüz sopa" olduğunu belirtmiştir (Buhârî, "Tefsîr", 4/1 vd.).

b) Hz. Peygamber "Allah'ın açtığı yol"un evli zânîler için recim, bekâr zânîler için ise yüz sopa olduğunu açıklamıştır (Müslim, "Hudûd", 12-14).

c) Yine Resûlullah, Allah'tan başka tanrı olmadığına ve kendisinin Allah'ın elçisi olduğuna iman eden kimseler arasında sadece üç büyük suçtan birini işleyenlerin ölüm cezasına çarptırılacağını belirterek bunlardan birinin de zina eden "evlilik yaşamış" kadın ve erkek olduğunu belirtmiştir (Buhârî, "Diyât", 6; Müslim, "Kasâme", 25-26). Bu hadis evlilik hayatı yaşamış bulunan kimseler için zina cezasının ölüm olduğunu açıkça ifade etmektedir.

d) Hz. Peygamber hayatta iken, onun bilgisi dahilinde ve verdiği hükme dayanan birden fazla recim cezası uygulanmıştır. Bunların bir kısmı müslüman kadınlarla ve erkeklerle, bir kısmı ise –kendi istekleriyle bir hakim olarak Hz. Peygamber'e başvurdukları için– bu konuda onun hüküm vermesini isteyen yahudilerle ilgilidir (Müslim, "Hudûd", 16-33; *el-Muvatta'*, "Hudûd", 2-6). Yahudiler, zina eden bir kadınla erkeğin davasını Resûlullah'a getirdiklerinde o, Tevrat'ta bunun cezasının ne olduğunu sormuş, yahudiler gerçeği gizleyerek sopa cezasından bahsetmişlerdi. Yahudi iken müslüman olan Abdullah b. Selâm'ın müdahalesi ve Tevrat'taki yerini göstermesi üzerine yahudiler onu doğrulamak mecburiyetinde kalmışlar, Hz. Peygamber de gereğinin yapılmasını emretmişti (Müslim, "Hudûd", 26). Bugün elimizde bulu-

nan Tevrat'ta da recim cezasına yer verildiğini görüyoruz (Levililer, 20, 24/16 vd.; Tesniye, 22/13 vd.).

e) Hz. Peygamber'in irtihalinden sonra Hulefâ-i Râşidîn devrinde evlilere zina cezası olarak recim uygulanmıştır (*el-Muvatta'*, "Hudûd", 9-10; Ebû Bekir İbnü'l-Arabî, I, 359).

f) Hz. Ömer recim cezasının Allah Teâlâ tarafından peygamberine bildirildiğini, bunu âyet gibi okuduklarını, ihmal edilmemesi gerektiğini –önem verdiğini gösteren bir tavır ve üslûp içinde– açıklamıştır (Müslim, "Hudûd", 15; *el-Muvatta'*, "Hudûd", 9-10).

Bu açık ifadeler ve uygulama karşısında müctehid ve müfessirlerin kahir ekseriyeti, evli iken zina eden kadınların ve erkeklerin cezalarının recim olduğu hükmünde birleşmişlerdir. Buna göre eziyet etme ve hapsetme cezalarının yerine gelen sopa cezası âyetle, recim cezası ise hadisle belirlenmiştir. Âyetin âyeti neshetmesinin câiz olduğunu benimsemiş bulunan usulcülere göre burada bir problem yoktur. Ancak Ebû Bekir İbnü'l-Arabî, 15. âyetin getirdiği cezanın muvakkat olduğunu ("Allah bir yol açıncaya, başka bir çözüm getirinceye kadar" buyurulduğunu) göz önüne alarak burada nesihten söz edilemeyeceğini, belli bir müddete kadar geçerli olan hükmün, o müddet dolunca zaten ortadan kalktığını, bundan sonra geçerli olacak hükmün de açıklandığını ifade etmiştir (I, 354). 16. âyete gelince buradaki hükmü değiştiren bir âyet, bir de sünnet vardır. Âyet bekâr suçlular için sopa cezasını koymuştur, sünnet ise bunu teyit ettikten sonra evlilerin zina suçu için recim cezasını getirmiştir. Burada recmi kabul edenler, zaruri olarak sünnetin âyeti neshini de kabul etmiş olmaktadırlar. Usulcülerin büyük çoğunluğu, mütevâtir (başından itibaren yalan üzerinde birleşmelerini aklın kabul edemeyeceği ölçüde çok sayıda kişi tarafından rivayet edilmiş) sünnetin âyeti neshedebileceği kanaatindedir. Ebû Bekir İbnü'l-Arabî recmi bildiren hadislerin mütevâtir geldiğini ileri sürmektedir (I, 361). Bazı usul eserlerinde İmam Şâfiî'nin, sünnetin Kur'an'la neshedilebileceği kanaatinde olduğu belirtilmekle beraber, kendi eserinde sünnetin Kur'an'ı, aynı şekilde Kur'an'ın da sünneti hiçbir şekilde neshedemeyeceğini savunmaktadır (bilgi için bk Şâfiî, *er-Risâle*, s. 106-117; Muhammed Ebû Zehre, *eş-Şâfiî*, s. 260-266).

Sopa ve recim cezası gelmeden önce inen 15 ve 16. âyetlerin hükmü "kadınların veya erkeklerin kendi cinsleri arasındaki cinsî ilişkiler içindir" denildiği takdirde nesih problemi ortadan kalkar. Geriye Nûr sûresinin 2. âyetindeki sopa cezasının evli zina suçlularını da kapsamına alıp almadığı konusu kalır. "Bu âyet bekâr zina suçluları içindir" diyenler recmi getiren hadislere dayanıyorlar. Bize göre bu hadislerin uydurma olduğunu söylemek –usule göre– mümkün olmamakla beraber getirdikleri recim cezasıyla ilgili bazı sorular ve problemler de yok değildir:

a) Recim cezası İslâm'dan önce vardır ve uygulanmıştır, İslâm'ın getirdiği, başlattığı bir ceza değildir.

b) Zina cezalarının daha hafif olanları Kur'an-ı Kerîm'de yer aldığı halde recim cezasına Kur'an'da yer verilmemiştir. 25. âyette gelecek olan mümin câriyelerle ilgili "Evlendikten sonra fuhuş yaparlarsa onlara, hür kadınların cezasının yarısı gerekir" meâlindeki ifade, hür ve evli kadınların zina cezalarının da yüz sopa olduğuna işaret etmektedir. Çünkü yüz sopanın yarısı uygulanabilir, fakat recim (ölüm) cezasının yarısından söz edilemez.

c) Hz. Peygamber, hayatında uygulanan birkaç recim cezasında hazır bulunmamış, infazı başkalarına havale etmiştir. Suçun ispatı bu vak'aların tamamında suçlunun itirafıyla hâsıl olmuş ve ceza, müslüman suçluların ısrarla günahtan temizlenmeyi istemeleri üzerine infaz edilmiştir.

d) "Zina ettim, beni cezalandırarak temizle" diye gelen müslümanları Hz. Peygamber önce geri çevirmiş, söylediklerini duymamış gibi davranmış, ısrar etmeleri üzerine kurtarıcı telkinlerde bulunmuş, "Deli mi, içmiş mi, yaptığı zina olmadığı halde öyle mi sanıyor?" demiş, bütün bunlara rağmen ısrar ettikleri için cezalandırma yoluna gitmiştir (Müslim, "Hudûd", 16, 22).

e) Mâiz isimli sahâbî, infaz başlayınca can acısıyla kaçmaya başlamış; arkasından yetişen infazcılar onu öldürmüşlerdi. Dönünce durumu Hz. Peygamber'e anlatmışlar. O da "Keşke bıraksaydınız! Tövbe ediyor, Allah da onu kabul buyuruyordu" demiştir. Sahâbenin recmedilen müslümanlar hakkında ileri geri konuşmaları karşısında da, "O öyle tövbe etti ki bir ümmete paylaştırılsa her bir ferdine yeterdi" (Müslim, "Hudûd", 22); başka bir rivayete göre, "O öyle bir tövbe etti ki, Medine halkından yetmiş kişiye paylaştırılsa –bağışlanmaları için– yeterdi" buyurmuştur (Müslim, "Hudûd", 24). İbn Teymiyye, İbn Kayyim gibi âlimler bu hadislere daya-

narak tövbe eden, kendiliğinden gelip suçunu itiraf eden suçlulara cezayı uygulayıp uygulamama konusunda ülü'l-emrin serbest olduğu sonucuna varmışlardır (*İ'lâmü'l-muvakkıîn*, III, 79).

f) Recim cezasını içeren hadiste Hz. Peygamber, "... Bekârlar için yüz sopa ve bir yıl da sürgün, evli veya evlilik geçirmiş kimseler için yüz sopa ve recim" ifadesini kullanmıştır (Müslim, "Hudûd", 12). Müctehidler bu hadiste geçen cezaların ikisi hakkında farklı görüş, anlayış ve değerlendirme ortaya koymuşlardır: **1.** Kadının başka bir yere sürülmesi, **2.** Recim yanında bir de sopa cezasının uygulanması. Hadiste bu iki ceza da yer aldığı halde bunlar uygulanmaz diyen müctehidler olmuştur. Hatta Ebû Hanîfe'nin, "sürgün cezasının had (değişmez, kanunî ceza) değil, uygulaması yöneticilere bırakılmış ta'zir cezası nevinden olduğunu" söylediği nakledilmiştir (Ebû Bekir İbnü'l-Arabî, I, 358); yani Kur'an'da olan ceza had, sünnetin getirdiği ilâve ceza ise ta'zir olarak değerlendirilmiş olmaktadır.

Yukarıdaki altı madde bizi şu sonuca götürmektedir: Recim cezası –mutlaka ve değişmez olarak uygulanacak– hadlerden değildir. İslâm'dan önce de uygulandığı için ilk İslâm topluluğunun tanıdığı, yadırgamadığı, caydırıcı bulduğu bir ceza çeşididir. Bu sebeple Hz. Peygamber çok az da olsa bu cezanın uygulanmasına izin vermiştir. Sonuç olarak evlilerin zina suçlarının had nevinden cezası, bekârlarınki gibi yüz sopadır. Recim ise kamu düzeni ve suçların önlenmesi ilkelerinin gereğine göre uygulanıp uygulanmaması, usulüne göre ümmetin alacağı karara bırakılmış, ta'zir nevinden bir cezadır. Cezaların çoğu gibi bu cezalar da ispat ve infazdan önce tövbe etmekle (pişmanlık göstermek ve ıslâh-ı hal etmekle) ülü'l-emr tarafından düşürülebilir.

17 – 18

إِنَّمَا التَّوْبَةُ عَلَى اللَّهِ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السُّوءَ بِجَهَالَةٍ ثُمَّ يَتُوبُونَ
مِنْ قَرِيبٍ فَأُولَٰئِكَ يَتُوبُ اللَّهُ عَلَيْهِمْ ۗ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا
حَكِيمًا ﴿١٧﴾ وَلَيْسَتِ التَّوْبَةُ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ

حَتّٰٓى اِذَا حَضَرَ اَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ اِنّ۪ي تُبْتُ الْـٴٰنَ وَلَا الَّذ۪ينَ
يَمُوتُونَ وَهُمْ كُفَّارٌۜ اُو۬لٰٓئِكَ اَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا اَل۪يمًا ﴿١٨﴾

Meâli

17. Allah'ın kabul edeceği tövbe, ancak bilmeden kötülük edip de sonra tez elden pişmanlık getirenlerin tövbesidir; işte Allah bunların tövbesini kabul eder; Allah her şeyi bilendir, hikmet sahibidir. **18.** Yoksa kötülükleri yapıp yapıp da içlerinden birine ölüm gelip çattığında "Ben şimdi tövbe ettim" diyenlerle kâfir olarak ölenler için kabul edilecek tövbe yoktur. Onlar için acı bir azap hazırlamışızdır.

Tefsiri

17-18. Önceki âyetin sonunda zina suçu işleyenlerin tövbesinden söz edildiği için bu iki âyette gerçek, samimi, kabule şayan *tövbe*nin ne olduğu ve ne olmadığı açıklanmıştır. Buna göre insanlar hak dine inanan ve inanmayanlar diye ikiye ayrılır. Hak dine inanmayanların tövbesi ona iman etmektir; iman, daha önceki inkârcılıkla o hal içinde işlenmiş günahların bağışlanmasını sağlar. Hak dine inananlar bilerek ve isteyerek günah işlemiş olurlarsa bunların tövbesi de yaptıklarından pişmanlık duymaları, samimi olarak Allah'a yönelip bir daha günah işlememek üzere söz vermeleriyle gerçekleşir.

Âyette geçen "bilmeden" ifadesi, "yapılanın kötülük veya günah olduğunu bilmeden" mânasında olmayıp, "bildiği halde iradesine hâkim olamayan, bilgisini uygulamayan, nefsine uyup kötülük yapan" mânasında kullanılmıştır. İnsanlar yaşadıkları müddetçe tövbe kapısı açıktır. Ne zaman akılları başlarına gelir ve tövbe ederlerse Allah'ın, vaadinin gereği olarak bu tövbeyi kabul buyurması ve günahkâr kullarını affetmesi umulur, lutfundan beklenir. Günahkâr kişi hayatının son saniyelerine kadar tövbe etmez, dünya hayatından ümit kestikten ve gayb âlemine dahil bulunan berzah ve âhiretle ilgili bazı gerçekleri gördükten, hissettikten sonra henüz can vermeden tövbe ederse, bu tövbenin sebebi, gayba imana dayalı sami-

mi pişmanlık olmayıp yüz yüze gelinen cezadan kurtulmaya yönelik bulunduğu, tekrar kulluk ve itaat imtihanına fırsat da kalmadığı için kabul edilmeyecektir. Kabul edilmeyen bir başka tövbe de hayatını, hak dini inkâr içinde geçirdikten sonra ölen ve âhiret âlemini gördükten sonra pişmanlık duyanların tövbesidir. Bu da gayba iman ve samimi pişmanlıktan kaynaklanmadığı için Allah tarafından kabul edilmeyecektir. Bu hükmü teyit eden başka âyetler de vardır (bk. Bakara 2/162; Âl-i İmrân 3/91).

19 – 21

يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا لَا يَحِلُّ لَكُمْ اَنْ تَرِثُوا النِّسَٓاءَ كَرْهًاۜ وَلَا تَعْضُلُوهُنَّ
لِتَذْهَبُوا بِبَعْضِ مَٓا اٰتَيْتُمُوهُنَّ اِلَّٓا اَنْ يَأْت۪ينَ بِفَاحِشَةٍ مُبَيِّنَةٍۚ
وَعَاشِرُوهُنَّ بِالْمَعْرُوفِۚ فَاِنْ كَرِهْتُمُوهُنَّ فَعَسٰٓى اَنْ تَكْرَهُوا شَيْـٔاً
وَيَجْعَلَ اللّٰهُ ف۪يهِ خَيْراً كَث۪يراً ﴿١٩﴾ وَاِنْ اَرَدْتُمُ اسْتِبْدَالَ
زَوْجٍ مَكَانَ زَوْجٍۙ وَاٰتَيْتُمْ اِحْدٰيهُنَّ قِنْطَاراً فَلَا تَأْخُذُوا مِنْهُ
شَيْـٔاًۜ اَتَأْخُذُونَهُ بُهْتَاناً وَاِثْماً مُب۪يناً ﴿٢٠﴾ وَكَيْفَ تَأْخُذُونَهُ
وَقَدْ اَفْضٰى بَعْضُكُمْ اِلٰى بَعْضٍ وَاَخَذْنَ مِنْكُمْ م۪يثَاقاً غَل۪يظاً ﴿٢١﴾

Meâli

19. Ey iman edenler! Kadınlara zorla vâris olmanız size helâl değildir. Apaçık bir edepsizlik yapmadıkça, onlara verdiğinizin bir kısmını ele geçirmek için –evlenme ve boşanma konusunda– engel çıkarmayın. Onlarla iyi geçinin. Eğer onlardan hoşlanmazsanız, Allah'ın hakkınızda

çok hayırlı kılacağı bir şeyden de hoşlanmamış olabilirsiniz. **20.** Eğer bir eşi bırakıp da yerine başka bir eş almak isterseniz, onlardan birine yüklerle mehir vermiş olsanız dahi ondan hiçbir şeyi geri almayın. Siz onu, iftira ederek ve apaçık günah işleyerek mi geri alacaksınız! **21.** Birbirinizle beraber olduğunuz halde, üstelik onlar sizden sapasağlam bir söz de almışken onu geri mi alacaksınız!

Tefsiri

19. "Kadınlara zorla vâris olmak" ya kendileri veya malları için söz konusu olmaktadır. İslâm'dan önce her ikisi de yapılmakta idi. Birincisi, ölen kimsenin büyük oğlunun –kendisinin öz annesi değilse– onun karısına (üvey annesi) sahip olması şeklindeydi. O dönemde ölen kişinin, karısıyla evlenecek, başka eşinden oğlu yoksa ya kadın elini çabuk tutup kaçar, baba tarafına sığınır ve kurtulurdu ya da ölenin erkek yakınlarından birisi erken davranıp gelir, kadının üzerine elbisesini atar ve böylece ona sahip olurdu. İkincisi kadının kendine değil, malına zorla vâris olmaktır. Bu da iki şekilde olmakta idi: **a)** Kocası karısını sevmediği ve ona ilgi göstermediği halde boşamaz, nikâhı altında iken ölmesini ve malının kendisine kalmasını beklerdi. **b)** Kadınları ve kızları velileri evlendirmezler, bekâr veya dul olarak vefat etmelerini ve mallarının kendilerine kalmasını isterlerdi (İbn Âşûr, IV, 283-284; Buhârî, "Tefsîr", 4/6). Birinci uygulamayı yansıtmak için âyetin ilk cümlesini "Kadınları zorla miras olarak almayın" şeklinde tercüme etmek gerekir. Biz ikincisini esas aldığımızdan bu cümleyi "Kadınlara zorla vâris olmanız size helâl değildir" şeklinde çevirdik. Kadınlara karşı haksızlık ve zulüm demek olan bu âdetler ve uygulamalar İslâm'da kaldırılmış, haklar sahiplerine verilmiştir.

"Apaçık bir edepsizlik yapmadıkça" kaydı iki şekilde anlaşılmıştır: Zina etmedikçe veya evlilik hukukuna riayetsizlik etmedikçe. Birinci yoruma göre evli kadın zina ederse kocası, ona verdiği mehir ve yaptığı masrafın bir kısmını geri alabilmek için kendisini sıkıştıracak, rahatsız edecek, fakat boşamayacaktır. Kadın bu rahatsızlık sebebiyle kocasına bir meblağ ödedikten sonra boşanma imkânını elde edecektir. Yaptığı masrafın tamamını değil de bir kısmını geri almasına izin verilmesinin sebebi, zina etmeden önce geçirilen evlilik hayatına bir bedelin ayrılmasıdır. Bazı müfessirler bu hükmün, yine zina suçuyla ilgili bulunan *liân* âyeti

(Nûr 24/6-7) ve hadle (zina cezası) kaldırıldığını ifade etmişlerdir (İbn Âşûr, IV, 285). İspattaki güçlük sebebiyle zina cezasının uygulanmaması ve ihtiyarî olduğundan liâna da başvurulmaması hallerinde bu âyetin uygulanma sahası bulunacağı için nesih iddiasına katılmıyoruz.

İkinci yoruma göre evli kadın iffetli olmakla beraber hak hukuk ve sınır tanımaz bir tutum içine girerse (nüşûz) bu âyet kocaya, yaptığı masrafın ve ödediği mehrin bir kısmını almak üzere sıkıştırma, rahatsız etme hakkı vermektedir. Bakara sûresinin 229. âyetinde geçen "karı ve koca Allah'ın koyduğu sınırlara riayet etme, karşılıklı hakları koruma konusunda başarısız olmaktan korkarlarsa kadının bir miktar malî fedakârlıkta bulunması ile evlilik hayatını sona erdirmeleri"nin bundan farkı, onun karşılıklı rızâya, bunun ise kocanın sıkıştırmasına bağlı bulunmasıdır.

"Onlarla iyi geçinin" şeklinde tercüme edilen kısım lafza daha bağlı kalınarak "Onlara karşı mâruf çerçevesinde davranın" diye de çevrilebilir. *Ma'rûf* "toplum tarafından bilinen, kabul edilen, hoş karşılanan, dine göre de meşrû ve makbul olan davranışlar"dır. Evlilik birliği içinde erkeklerin ve kadınların karşılıklı hakları ve yükümlülükleri vardır. Bu hak ve yükümlülüklerin bir kısmı Kur'an ve sahih sünnet tarafından ortaya konmuştur, bir kısmı ise toplumun örfüne, âdetine ve ahlâkına bağlı ve dayalı olarak belirlenmektedir. İslâm öncesi Arap toplumunun örf ve âdetleri arasında bulunan ve kadınlara karşı haksızlıklar ihtiva eden anlayış ve uygulamalar naslarla kaldırılmış; bunların yerine, kadını ve erkeğiyle insan haysiyet ve şerefine uygun olan hükümler getirilmiştir. İslâm'ın dinî, ahlâkî ve sosyal hayatta gerçekleştirdiği inkılâba uygun olarak oluşan fıkıh ve ahlâk kurallarıyla ümmetin örfü, âdeti evlilik birliğine de hâkim olmuş, erkekler ve kadınlar birbirlerine karşı bu kurallar çerçevesinde davranmışlar, ilişkilerini buna göre yürütmüşlerdir.

Erkeklerin kadınlara karşı kötü davranışları (mâruf çerçevesini aşan muameleleri) her zaman kadınların kusurundan kaynaklanmaz. Erkeklerin kötü huylu olmaları, başka kadınlara meyletmeleri, zaman içinde eşlerinden soğumaları, hatta onlardan nefret eder hale gelmeleri gibi sebepler de onları kötü davranışa itebilir; bu âmillerin etkisiyle erkekler, kadınlarını boşamaya, evlilik hayatına son vermeye karar vere-

bilirler. Bu durumda Kur'an-ı Kerîm'in tavsiyesi erkeklerin acele etmemeleri, duygularını kontrol etmeleri; duyguya dayalı isteklerin her zaman insanlar için hayırlı sonuçlar doğurmadığını, istenmediği halde yapılan veya katlanılan şeylerin de bazan insan hakkında hayırlı olduğunu düşünmeleri, bu kabilden tecrübeleri hatırlamaları, evlilik hayatını ve bu hayat içinde iyilik ve adaletten ayrılmama çizgisini ellerinden geldiğince korumaya çalışmalarıdır.

20-21. İslâm'dan önce, kadının kusuru bulunmadığı halde ondan ayrılmak ve bir başka kadınla evlenmek isteyen erkekler bir yolunu bulup ödedikleri mehri de geri almak isterlerdi. Bu durumda kadın hem eşini, yuvasını ve maişetini hem de bir süre geçimine medar olacak mehrini kaybetmiş olurdu. Erkeklerin bu amaçlarına ulaşabilmek için kullandıkları yollardan biri de kadına iftira atmak, onu birtakım kötü huy ve davranışlar içinde göstermekti. Kadınlar bu tehdit karşısında yılar, böyle bir lekeden kurtulabilmek için mehirlerini geri vermeye razı olurlardı. İslâm, bu zalimce davranışları yasaklamış, evlenme akdini "ağır sorumluluklar yükleyen bir ahid, sapasağlam bir sözleşme" olarak nitelemiş, evlilik birliği içinde geçen güzel günlerin hâtırasını kirletmenin çirkinliğine işaret etmiştir.

"Yüklerle mehir vermiş olsanız dahi" ifadesindeki "yüklerle" kelimesi, âyette geçen *kıntâr* kelimesinin karşılığı olarak seçilmiştir. Arapça'da kıntâr, Türkçemiz'deki "çuvalla altın, bir çuval altın" deyiminde olduğu gibi çokluktan kinayedir. Kelimenin lugat mânaları arasında "bir öküzün derisi dolusunca" mânası da vardır. Tefsirci ve fıkıhçılar, "Kur'an-ı Kerîm'de, câiz olmayan bir şey örnek olarak da zikredilmez" kaidesinden yola çıkarak ve bu âyete dayanarak kadınlara verilecek mehrin üst sınırının bulunmadığını ileri sürmüştür. Gerçi Hz. Peygamber *mehir* konusunda aşırı gidilmemesini istemişlerdir, fakat bu bir tavsiyeden ibarettir ve imkânı olanların çok mehir vermelerine engel değildir. İnsanların bu izni kötüye kullanmaları ve mehir ödeme konusunda âdeta yarışa girmeleri yoksulların evlenmelerini güçleştirdiği için Hz. Ömer, mehrin üst sınırını 400 dirhem (1280 gram) gümüş olarak belirlemiş, mescidde minbere

çıkarak bu kararını açıklamıştı. Bunu işiten Kureyşli bir kadın mescide gelip halifeye itiraz etmiş, aralarında şu konuşma cereyan etmiştir:

– Ey müminlerin emîri! Allah'ın kitabı mı yoksa senin emrin mi uygulama önceliğine sahiptir?

– Tabii ki Allah'ın kitabı, niçin bunu soruyorsun?

– Sen biraz önce insanların fazla mehir ödemelerini yasakladın, halbuki Allah Teâlâ kitabında "... Onlardan birine yüklerle (çuvalla altın) mehir vermiş olsanız dahi ondan hiçbir şeyi geri almayın" buyurmaktadır.

Bunun üzerine Hz. Ömer, "Herkes Ömer'den daha bilgili"; bir başka rivayette "Doğru düşünen ve söyleyen bir kadın, hata eden bir başkan, Allah yardımcımız olsun!" demiş; ardından tekrar minbere çıkarak mesciddekilere şunları söylemiştir: "Sizi, kadınlara mehir verme konusunda aşırı gitmekten menetmiştim. Herkes kendi malında dilediğini yapsın, serbestsiniz" (İbn Hacer, *el-Metâlibü'l-âliye*, II, 4-5; Şevkânî, *Neylü'l-evtâr*, VI, 180).

Bu olay, yalnızca kadınlara verilecek mehrin üst sınırının belirlenmesi konusunda değil, İslâm'ın ilk yıllarında cemiyet içinde kadının konumu, rolü ve hakları konusunda da önemli ipuçları vermektedir.

22 – 24

وَلَا تَنْكِحُوا مَا نَكَحَ اٰبَٓاؤُ۬كُمْ مِنَ النِّسَٓاءِ اِلَّا مَا قَدْ سَلَفَۜ اِنَّهُ
كَانَ فَاحِشَةً وَمَقْتاًۜ وَسَٓاءَ سَب۪يلاً ﴿٢٢﴾ حُرِّمَتْ عَلَيْكُمْ
اُمَّهَاتُكُمْ وَبَنَاتُكُمْ وَاَخَوَاتُكُمْ وَعَمَّاتُكُمْ وَخَالَاتُكُمْ
وَبَنَاتُ الْاَخِ وَبَنَاتُ الْاُخْتِ وَاُمَّهَاتُكُمُ الّٰت۪ٓي اَرْضَعْنَكُمْ
وَاَخَوَاتُكُمْ مِنَ الرَّضَاعَةِ وَاُمَّهَاتُ نِسَٓائِكُمْ وَرَبَٓائِبُكُمُ

اللَّاتِي فِي حُجُورِكُمْ مِنْ نِسَائِكُمُ اللَّاتِي دَخَلْتُمْ بِهِنَّ فَإِنْ لَمْ تَكُونُوا
دَخَلْتُمْ بِهِنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ وَحَلَائِلُ أَبْنَائِكُمُ الَّذِينَ
مِنْ أَصْلَابِكُمْ وَأَنْ تَجْمَعُوا بَيْنَ الْأُخْتَيْنِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ
إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٢٣﴾ وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا
مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ كِتَابَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَأُحِلَّ لَكُمْ مَا وَرَاءَ
ذَٰلِكُمْ أَنْ تَبْتَغُوا بِأَمْوَالِكُمْ مُحْصِنِينَ غَيْرَ مُسَافِحِينَ فَمَا اسْتَمْتَعْتُمْ
بِهِ مِنْهُنَّ فَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ فَرِيضَةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا
تَرَاضَيْتُمْ بِهِ مِنْ بَعْدِ الْفَرِيضَةِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٢٤﴾

Meâli

22. Geçmişte olanlar bir yana, babalarınızın nikâhladığı kadınlarla evlenmeyin; çünkü bu bir edepsizliktir, iğrenç bir şeydir ve kötü bir yoldur. **23.** Analarınız, kızlarınız, kız kardeşleriniz, halalarınız, teyzeleriniz, erkek kardeşin kızları, kız kardeşin kızları, sizi emziren analarınız, süt bacılarınız, eşlerinizin anaları, kendileriyle birleştiğiniz eşlerinizden olup evlerinizde bulunan üvey kızlarınız size haram kılındı. Eğer onlarla birleşmiş değilseniz (evliliğiniz son bulduğunda) kızlarını almanızda size bir sakınca yoktur. Kendi sulbünüzden olan oğullarınızın eşleri ve iki kız kardeşi birden almak da size haram kılındı; ancak geçen geçmiştir, Allah çok bağışlayıcı ve esirgeyicidir. **24.** Elinizin altında bulu-

nan câriyeler müstesna, evli kadınlar da size haram kılındı; Allah'ın size emri budur. Bunlardan başkasını, iffetli yaşamak ve zina etmemek kaydıyla, mallarınızla (mehir vecibesini gözardı etmeden) istemeniz size helâl kılındı. Onlardan karı-koca ilişkisi yaşadıklarınıza kararlaştırılmış olan mehirlerini verin. Mehir kesiminden sonra karşılıklı anlaşmanızda size günah yoktur. Şüphesiz Allah ilim ve hikmet sahibidir.

Tefsiri

22-23. Buradan itibaren üç âyette evlenme mânileri açıklanmaktadır. Hemen bütün dinlerde ve beşerî hukuklarda belli derecelerdeki yakınlar arasında evlenme yasaklanmış, bu yakınlık tarafların evlenmelerine mâni olarak değerlendirilmiştir. İslâm'a göre evlenme mânileri bu âyetler yanında sünnet ve icmâ kaynaklarına da dayanmış, bu kaynaklardaki açıklamalarla –aralarında evlenme akdi yapılması câiz olmayanlar listesi– tamamlanmıştır. Buna göre erkeklerin evlenmeleri haram kılınan kadınları (muharremât) şu sınıflarda toplamak mümkündür:

1. Usul (üst soy hısımları). Anne ile anne ve baba tarafından bütün nineler.

2. Fürû (alt soy hısımları). Kızlar ile kız ve oğul tarafından bütün kız torunlar.

3. Belli derecedeki yan hısımlar. İster ana-baba bir olsun, ister yalnızca anadan veya babadan olsun kız kardeşler, halalar ve teyzeler, kız yeğenler.

4. Belli derecedeki süt yakınları. Bir çocuk bir kadından süt emince kadın sütannesi, kadının kocası sütbabası olur ve 1, 2, 3. maddelerde sayılan soy hısımları düzeyindeki süt hısımları ile evlenemez. İslâm âlimlerinin çoğunluğuna göre eşinin süt usulü ve fürûu ile, süt usulünün ve fürûnun eşleri de bu kapsamdadır.

5. Belli derecedeki sıhri yakınlar. Evlenme ile oluşan hısımlık (musâhere, kayın hısımlığı) sebebiyle yasaklananlar ikiye ayrılmaktadır: **a)** Devamlı haram olanlar. Cinsî temas yapılmamış olsa dahi nikâh yapılan zevcenin annesi (kayınvâlide) ve onun annesi... Nikâhtan sonra cinsî temas da yapılmış olan zevcenin –daha önceki kocasından olma– kızları ve bunların kızları... Oğulların ve torunların eşleri (gelinler) ve babaların

eşleri (üvey anneler). **b)** Geçici olarak haram olanlar. Zevcenin belli derecedeki yakınlarını ikinci eş olarak almak. Bu yakınlığın sınırı şöyle tesbit edilmiştir: Zevcenin yakını olan kadının erkek olduğu var sayıldığında birbiriyle evlenmeleri –akrabalık dolayısıyla– câiz değilse bu iki kadını bir arada nikâhlamak da câiz değildir.

6. Başkalarının nikâhı altında bulunan (fiilen ayrı yaşasalar bile kocalarının veya hakemlerin ve hâkimin boşamadığı, ayırmadığı) kadınlar.

19. âyette kadınlara zorla vâris olmak yasaklanırken babaların eşleriyle (üvey analar) –onlar istemediği halde– evlenmek de yasaklanmıştı. Bu âyette konuya açıklık getirilmiş ve taraflar istese bile üvey analarla evlenmenin yasak olduğu bildirilmiştir.

Akrabalığın ve hısımlığın evlenmeye engel olması kaide olarak bütün dinlerde, hukuk ve ahlâk sistemlerinde vardır. Sınırların geniş veya dar tutulması bu sistemlerin oturduğu temel inanca, felsefeye, sistemin insan fıtratı ve tabiatıyla ilişkisine, fuhuş anlayışına ve aileye verdiği öneme bağlı olmuştur. İslâm'a göre cemiyetin çekirdeği ailedir, bu sebeple ailenin ilgi ve dayanışma açısından geniş tutulması öngörülmüştür. Bu geniş aile çerçevesi içinde bir kısım fertlerin birbiriyle ilişkisi ve birlikteliği daha çok olacaktır. Farklı cinsten iki ferdin çeşitli durumlarda bir arada olmaları şehvet içgüdüsünün harekete geçmesine, meşrû olmayan cinsî ilişkilerin vukuuna sebep olabilecektir. Bu olumsuz gelişmeyi engellemek üzere –aile fertlerinin birlikteliğini sınırlamak yerine– cinsî ilişkinin evlenmek suretiyle olması dahi yasaklanmış; böylece birbirlerine, geleceğe yönelik, muhtemel karı-koca olarak bakmaları ihtimali de ortadan kaldırılmıştır.

"Babalarınızın nikâhladığı kadınlarla evlenmeyin" cümlesinde geçen "nikâhladığı" kelimesinden evlenme akdi mi, yoksa cinsî temas mı kastediliyor? Bu soruya iki cevap verilmiştir: a) Evlenme akdi, b) hem evlenme akdi hem de –evlenme akdi bulunmadan– cinsî temas; yani zina.

İkinci cevabı benimseyenlere göre babaların nikâhladığı, evlendiği kadınlarla (üvey analar) evlenmek de, babaların zina ettiği kadınlarla evlenmek de haramdır. Başka bir deyişle zina da "evlenme mânii" oluşturur; babanın zina ettiği kadın, oğulun üvey anası gibi olur ve onunla evlenmesi câiz olmaz.

Şâfiî, (bir rivayette) Mâlik, İbn Abbas, Zührî, Leys b. Sa'd gibi "Burada nikâhtan maksat evlenme akdidir" diyenlere göre zina, evlenme engeli oluşturmaz, babanın zina ettiği kadınla oğulun evlenmesi câiz olur.

Sütanne, sütbaba (sütannenin çocuğunu doğurduğu ve bu doğumdan gelen sütü ile süt çocuğunu emzirdiği sırada evli bulunduğu kocası), sütkardeşler ve diğer bazı süthısımlarının –evlenmenin yasak olması bakımından– öz anne ve akraba gibi olmaları ilgili âyet ve hadislerle sabit olmuş, İslâm'a mahsus bir anlayış ve hükümdür. Çocuğun tabii olarak başka bir gıda ile beslenip gelişemediği bir çağında (ilk iki yaş) onu emziren kadın, tıpkı doğuran ana gibi çocuğun hayatının idamesini sağlamakta yani Allah Teâlâ çocuğun hayatının devamına sütanneyi vasıta kılmaktadır. Bu bakımdan emziren kadın anne kabul edilmiş, onunla ve bir kısım yakınlarıyla emen çocuğun evlenmesi haram kılınmıştır. Yine bu sebepledir ki, bazı âlimlere göre ilk iki yaşı içinde bile çocuk sütten kesilir, başka gıdalarla beslenir hale gelirse bundan sonra –henüz iki yaş dolmadığı halde– emzirme haram kılıcı olmaz (İbn Âşûr, IV, 297).

Müctehid ve müfessirlerin çoğuna göre haram kılan emzirmenin çağı çocuğun ilk iki yaşı ile sınırlıdır (Bakara 2/233). Buna karşılık, sahâbeden Hz. Âişe, müctehidlerden Leys b. Sa'd gibi bazı âlimler, Hz. Peygamber'in bazı tasarruflarına bakarak bu konuda yaş sınırı bulunmadığı ve hangi yaşta olursa olsun emzirmenin evlenmeyi haram kılacağı kanaatine ulaşmışlardır. Peygamber'in diğer hanımları (ümmehâtü'l-mü'minîn) ve müctehidlerin çoğunluğu ise haklı olarak, bu konudaki uygulamaların özel ve geçici bir izin olduğu, başkalarına teşmil edilemeyeceği görüşünü benimsemişlerdir.

Müctehidlerin çoğuna göre iki yaşını doldurmamış çocuğun midesine inen bir yudum süt dahi "süthısımlığı" ilişkisi için yeterlidir. Bazı rivayetlere dayanarak bunu beş doyumluk emmeye kadar çıkaranlar olmuştur (Müslim, "Radâ'", 26-32; Ebû Dâvûd, "Radâ'", 9-11; bu konuda geniş bilgi için bk. Ömer Nasuhi Bilmen, *Hukuk-u İslâmiyye ve Istılahatı Fıkhiyye Kamusu*, İstanbul 1985, II, 78-92).

24. Bu âyette geçen *muhsanât*, *muhsınîn* kelimeleri "menetmek, engellemek" mânasına gelen *ihsân* masdarından gelmektedir. Âyetlerde ihsan

kelimesi kadınlar için "evli olmak, iffetli olmak, hür olmak" mânalarında kullanılmıştır. Her üç durum da kadını, zinadan koruduğu için bu mânalar, kökteki "engellemek" mânasıyla ilgili bulunmaktadır. Hangi âyette bu üç mânadan hangisinin kastedildiği karînelerle bilinecektir.

Evlenme mânileri sayılırken zikredilen "muhsan kadınlar"dan maksat evli kadınlardır. Bu âyetle –Câhiliye devrinde bazı durumlarda câiz görülen– birden fazla erkekle evli olma âdeti kaldırılmış, bir kadının ancak bir erkeğin nikâhı altında bulunabileceği ve yalnızca onunla karı-koca hayatı yaşayabileceği hükmü getirilmiştir; yani İslâm'da çok kocalılık câiz değildir.

"Ellerinizin altında olanlar müstesna" cümlesiyle câriyelerin kastedildiği noktasında görüş birliği vardır. Köleliğin yaygın biçimde uygulandığı eski toplumlarda varlığı kaçınılmaz olan efendinin câriyesiyle cinsel ilişkisi (istifrâş) konusu, İslâm âlimlerince –kölelik statüsünün realiteleri, nesep hükümleri ve İslâmiyet'in köleliği azaltma ve tedricen ortadan kaldırma hedefi ışığında– belirli kurallara bağlanmaya çalışılmıştır (bu konuda bilgi için bk. Ebû Bekir İbnü'l-Arabî, I, 384; İbn Âşûr, V, 6 vd.; M. Akif Aydın-Muhammed Hamîdullah, "Köle", *DİA*, XXVI, 237-246).

İslâm'ın geçmişten devraldığı ve zaman içinde ortadan kaldırmayı hedeflediği kölelik sistemine ait bulunan bu hükümler tarihe intikal etmiştir.

Yukarılarda sayılan "evlenilmesi yasak" kimseler dışında kalanlarla evlenmenin câiz olduğunu bildiren cümle, daha sonra gelen "zevcenin üzerine teyzesi veya halasını almanın yasaklanması, haram kılan sütün –doğumdan hısımlık ölçüsünde– genişletilmesi" gibi bazı hadislerdeki açıklamalarla, ayrıca zina eden kadınla ve erkekle evlenmeyi meneden (Nûr 24/3), mümin kadının gayri müslim erkekle evlenmesini yasaklayan naslarla sınırlandırılmıştır (bk. Bakara 2/221; Mümtehine 60/10).

"Bunlardan başkasını, iffetli yaşamak ve zina etmemek kaydıyla, mallarınızla (mehir vecibesini gözardı etmeden) istemeniz size helâl kılındı" diye çevirdiğimiz cümlede geçen "muhsın"ı, meâlinde olduğu gibi "namuslu, iffetli" mânasında anlamak gerekir, "nikâh yapmak şartıyla"

şeklinde anlamak doğru değildir. Çünkü kişinin kendi câriyesiyle nikâh yapma mecburiyeti yoktur, ayrıca "gayra müsâfihîn" (zinaya sapmaksızın) kaydı da bu mânaya karîne olmaktadır.

24. âyetteki "Onlarla karı-koca ilişkisi yaşamanıza karşılık..." anlamındaki kısımda yeralan *"istimtâ"* kelimesi, faydalanma anlamındaki *"müt'a"* kökünden gelmektedir. Şîa'nın Ca'feriyye kolunda halen uygulanan bir nikâhın, yani belirli bir süre ile sınırlı evlenmenin adı da "müt'a nikâhı"dır (Tabâtabâî, IV, 290 vd.); İslâmın ilk yıllarında dönemin şartlarına göre ihtiyaç bulunduğu için müt'a nikahına bir müddet müsaade edildiği konusunda ittifak vardır. Ehl-i Sünnet alimlerinin büyük çoğunluğu bu nikahın ebedî olarak yasaklandığı hükmünü benimsemişlerdir (Müt'a nikâhı hakkında geniş bilgi için bk. İbrahim Kâfi Dönmez, "Müt'a", *DİA*, XXXII, 174-180).

25 – 28

وَمَنْ لَمْ يَسْتَطِعْ مِنْكُمْ طَوْلًا اَنْ يَنْكِحَ الْمُحْصَنَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ
فَمِنْ مَا مَلَكَتْ اَيْمَانُكُمْ مِنْ فَتَيَاتِكُمُ الْمُؤْمِنَاتِ وَاللّٰهُ اَعْلَمُ
بِاِيمَانِكُمْ بَعْضُكُمْ مِنْ بَعْضٍ فَانْكِحُوهُنَّ بِاِذْنِ اَهْلِهِنَّ وَاٰتُوهُنَّ
اُجُورَهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ مُحْصَنَاتٍ غَيْرَ مُسَافِحَاتٍ وَلَا مُتَّخِذَاتِ
اَخْدَانٍ فَاِذَا اُحْصِنَّ فَاِنْ اَتَيْنَ بِفَاحِشَةٍ فَعَلَيْهِنَّ نِصْفُ مَا عَلَى

الْمُحْصَنَاتِ مِنَ الْعَذَابِ ذٰلِكَ لِمَنْ خَشِيَ الْعَنَتَ مِنْكُمْ وَاَنْ
تَصْبِرُوا خَيْرٌ لَكُمْ وَاللّٰهُ غَفُورٌ رَح۪يمٌ ﴿٢٥﴾ يُر۪يدُ اللّٰهُ لِيُبَيِّنَ
لَكُمْ وَيَهْدِيَكُمْ سُنَنَ الَّذ۪ينَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَيَتُوبَ عَلَيْكُمْ وَاللّٰهُ
عَل۪يمٌ حَك۪يمٌ ﴿٢٦﴾ وَاللّٰهُ يُر۪يدُ اَنْ يَتُوبَ عَلَيْكُمْ وَيُر۪يدُ الَّذ۪ينَ
يَتَّبِعُونَ الشَّهَوَاتِ اَنْ تَم۪يلُوا مَيْلًا عَظ۪يمًا ﴿٢٧﴾ يُر۪يدُ اللّٰهُ اَنْ يُخَفِّفَ
عَنْكُمْ وَخُلِقَ الْاِنْسَانُ ضَع۪يفًا ﴿٢٨﴾

Meâli

25. İçinizden mümin ve hür kadınlarla evlenmeye gücü yetmeyen kimse, ellerinizin altında bulunan mümin câriye kızlarınızdan alabilir. Allah sizin imanınızı daha iyi bilmektedir. Birbirinizden türeyip gelmektesiniz. Öyleyse iffetli yaşamaları, zina etmemeleri ve gizli dost da tutmamaları şartıyla ve ailelerinin de izniyle onları nikâhlayın, mehirlerini de âdete uygun olarak verin. Evlendikten sonra bir fuhuş yaparlarsa onlara, hür kadınların cezasının yarısı gerekir. Bu, içinizden günaha düşmekten korkanlar içindir; sabretmeniz ise sizin için daha hayırlıdır. Allah çok bağışlayıcı ve esirgeyicidir. **26.** Allah size bilmediklerinizi açıklamak ve sizi, sizden öncekilerin yollarına iletmek, günahlarınızı bağışlamak istiyor. Allah hakkıyla bilmektedir, hikmet sahibidir. **27.** Allah sizin tövbenizi kabul etmek ister; nefsanî arzularına uyanlar ise büsbütün yoldan çıkmanızı isterler. **28.** Allah yükünüzü hafifletmek ister; çünkü insan zayıf yaratılmıştır.

Tefsiri

25. Burada câriye olmayan kadınlar için kullanılan *muhsan* vasfı, "hür" mânasında, câriyeler için kullanılanı ise "iffetli, namuslu" mânasındadır (bk. Nisâ 4/24). Müminler hür ve müslüman kadınlarla evlenebilmek için gerekli bulunan maddî güce sahip olmazlarsa daha az bir masrafla câriye nikâhlayabiliyorlardı. Eşin hem gayri müslim hem de câriye olması ondan doğacak çocukları daha ziyade olumsuz etkileyeceği için hiç değilse mümin olması istenmiştir. Gayri müslim kadınlarla mümin erkeklerin evlenmelerini câiz görmeyen müctehidlere göre burada bir mesele yoktur; hür olsun, câriye olsun mümінin evleneceği kadın mümin olacaktır. Ancak "Hür ve Ehl-i kitap olan gayri müslim kadınlarla mümin erkeklerin evlenmeleri câizdir" diyen müctehidler bu âyette hem hür kadınlar hem de câriyeler için geçen "mümin" vasfını şu şekilde te'vil etmek durumunda kalmışlardır: Kadın hür ve kitâbî ise onunla evlenmek câizdir. Burada "mümin" sıfatının kullanılması, müslüman erkeklerin genellikle mümin kadınlarla evlenmeleri vâkıasından kaynaklanmıştır. Ebû Hanîfe'ye göre câriyeler için kullanılan "mümin" sıfatı da böyledir ve mümin olmayan câriyelerle de evlenmek câizdir. Diğer müctehidler aynı âyette geçmiş olmasına rağmen hür kadınlar için "mümin"i te'vil etmiş, câriyeler için ise hakiki mânada almış ve "Mümin olmayan câriye ile evlenmek câiz değildir" demişlerdir. Doğrusu her iki sınıf kadın için de kullanılan "mümin" sıfatını aynı mânada almak, hükmü buna göre tesbit etmektir (gayri müslim kadınlarla evlenmenin cevazı için bk. Mâide 5/5; Mümtehine 60/10).

Câhiliye devrinde köle ve câriyeye insan nazarıyla bakılmadığı için İslâm'dan sonra da bunlarla evlenme konusunda isteksiz davranılacağı göz önüne alınmış, "feteyât" (genç kızlar), "ailelerinin (ehl) izni ile", "birbirinizden türeyip gelmektesiniz, hepiniz aynı köktensiniz" gibi ifadelerle bu telakkinin kırılması istenmiştir. Câriyeler için Allah Teâlâ'nın kitabında kullandığı bu üç vasıf, yalnızca o devir için değil, son yıllara kadar kölelere hayvan muamelesinin yapıldığı bütün zamanlar için bir inkılâptır ve İslâm'ın köleliği ortadan kaldırmak üzere attığı adımların ontolojik ve psikolojik alt yapısını hazırlamaktadır. Evet köle ve câriyeler de hür olanlar gibi insan çocuklarıdır, hepsi insanlıkta birbirine eşit olan "insanlar"dan doğup meydana gelmişlerdir. Köle ve câriyelerin sahiple-

rinin bu sahipliği, insan dışındaki malların sahipliği gibi değildir, aile büyüklerinin diğerlerine sahipliği gibidir, köle ve câriyeler de aile fertlerinden sayılır. Ailenin kızları nasıl "feteyât" ise câriyeleri de öyle feteyâttır; yani ailenin evlenme çağına gelmiş kızlarıdır.

Câhiliye devrinde câriye sahipleri, bunları ücret karşılığında fuhuş yapmak üzere kiralar ve üzerlerinden para kazanırlardı. Âyet bu çirkin ve insanlık dışı âdeti de ortadan kaldırmış, câriyelerle evlenmenin namuslu, ciddi ve hukukî bir evlenme olmasını istemiştir.

Evli câriyenin zina yapması halinde kendisine verilecek cezanın, hür kadınlarınkinin yarısı kadar olması müfessirleri ve fıkıhçıları, burada "hür" diye tercüme edilen *muhsanât* kelimesiyle ilgili farklı yorumlara sevketmiştir. Eskilerin büyük çoğunluğu burada kelimeyi, "evli kadın" değil, "bekâr olan hür kadınlar" mânasında anlamışlardır. Böyle kadınların zina yapmaları halinde cezaları yüz sopadır, câriyelere ise elli sopalık ceza uygulanacaktır. Muhsanât kelimesinin "namuslu" ve "evli" kadınlar mânasında da kullanıldığı bilinmektedir. Burada kelimeye "evli kadın" mânası vermeyi engelleyen karîne, evli kadınların zinasına uygulanan recim cezasının bölünemez oluşudur. Bu ceza Kur'an-ı Kerîm'de yoktur. Meseleye Kur'an içinde kalarak çözüm getirmeyi tercih edenler burada da muhsanât kelimesini "evli kadın" diye anlamış ve onların zina cezasının da yüz sopa olacağına bu âyeti delil olarak göstermişlerdir. Bu anlayışa göre hadislerde ifade edilen recim cezası ya müslümanlar hakkında değildir ya da evlilerin zina suçunun had cinsinden cezası olmayıp ta'zîr türünden bir cezasıdır ve uygulanması, ceza siyasetinin gereğine göre yöneticilere bırakılmıştır.

26. "... öncekilerin yolları"ndan maksat, Allah Teâlâ'nın Hz. Âdem'den itibaren gönderdiği peygamberlerin, ümmetlerine gösterdikleri yollar, bildirdikleri inanış ve yaşayış bütünüdür. Tevhid temeline oturan bu dinî inanış ve yaşayışın önemli bir kısmı evrenseldir, bütün zaman ve mekânlarda geçerlidir; geri kalan kısmında ise amaç (makasıd) birliği vardır. Bu sebepledir ki Hz. Îsâ, "Mûsâ şeriatını kaldırmak için değil, uygulamak ve tamamlamak için geldiğini" bildirmiş (Matta, 5/17), hâtemü'l-enbiyâ olan Peygamberimiz de, "Ben güzel ahlâkı tamamlamak için gönderildim" buyurmuştur (*el-Muvatta'*, "Hüsnü'l-huluk", 8).

Nûh'a verilen; İbrâhim, Mûsâ ve Îsâ'ya tavsiye edilen ve bildirilen şeyin son peygambere de bildirilip din kılındığını ifade eden âyet de (Şûrâ 42/13) bu mânayı desteklemektedir.

27. İnsan iki etki arasında kulluk mücadelesi vermektedir. Müsbet etki Allah Teâlâ'dan, meleklerinden ve iyi ahlâklı müminlerin oluşturduğu eğitim çevresinden gelmektedir. Bu müsbet etkinin hedefi kulun günaha girmemesi, girdiği takdirde hemen pişman olup tövbe etmesi, Allah'ın affına ve rızâsına mazhar olması, buna vesile olacak bir hayat sürmesidir. Olumsuz etki ise nefisten, şeytandan ve kötü insanların oluşturduğu olumsuz eğitim çevresinden gelmektedir. Bunun da hedefi kulu Allah yolundan iyice uzaklaştırmak, iyilik ve fazilet yerine günah, azgınlık ve taşkınlıkta yarışmasını sağlamaktır.

28. İnsanın zayıf yaratılmasından maksat, kulluk imtihanını kazanabilecek kadar güç ve donanımdan mahrum olması değil, imtihan gereği –iradesi ve gücü yanında– bazı zaaflarının bulunmasıdır. Bunlardan biri de cinsel arzudur. İslâm dini, bu tür arzuları yok sayan katı bir yasaklar sistemi getirmeyip bunların meşrû yollardan tatminini istemiştir. Müteakip âyetlerde değinildiği üzere insanın zaaflarından biri de mal tutkusudur. İslâm bunun ortaya çıkaracağı ahlâkî bozulmayla ilgili uyarılarda bulunmakla beraber meşrû kazanma yollarını da teşvik etmiştir. Allah kulları için güçlük değil, kolaylık murat eder (Bakara 2/185); onları imtihan için bile olsa çıkmaz yollara zorlamaz, taşınamaz yüklerin altına sokmaz. Her bir yükümlülüğün, olağan üstü veya olağan dışı hallere bağlı kolaylıkları, yükü hafifletici ruhsatları vardır.

29 – 31

يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا لَا تَأْكُلُٓوا اَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ
اِلَّٓا اَنْ تَكُونَ تِجَارَةً عَنْ تَرَاضٍ مِنْكُمْ وَلَا تَقْتُلُٓوا
اَنْفُسَكُمْ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِكُمْ رَح۪يمًا ﴿٢٩﴾ وَمَنْ يَفْعَلْ ذٰلِكَ

عُدْوَانًا وَظُلْمًا فَسَوْفَ نُصْلِيهِ نَارًا وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ
يَسِيرًا ﴿٣٠﴾ إِنْ تَجْتَنِبُوا كَبَائِرَ مَا تُنْهَوْنَ عَنْهُ نُكَفِّرْ عَنْكُمْ
سَيِّئَاتِكُمْ وَنُدْخِلْكُمْ مُدْخَلًا كَرِيمًا ﴿٣١﴾

Meâli

29. Ey iman edenler! Mallarınızı aranızda haksızlıkla yemeyin; ancak karşılıklı rızânıza dayalı ticaret böyle değildir. Ve kendinizi öldürmeyin. Şüphesiz Allah size karşı çok merhametlidir. **30.** Kim haddi aşarak ve haksızlığa saparak bunu yaparsa onu ateşe koyacağız ve bu Allah'a çok kolaydır. **31.** Eğer size yasaklanan büyük günahlardan kaçınırsanız sizin küçük günahlarınızı örteriz ve sizi değerli bir yere koyarız.

Tefsiri

29. Önceki âyetlerde servetin ve menfaatin intikalinde rol oynayan miras, hibe, mehir gibi meşrû yollardan söz edilmişti. Bu âyette de en geniş mânasında yani "karşılıklı rızaya dayanan ve konusu maddî değerler olan hukukî işlem" anlamında ticaretten söz edilmekte; bu yollar dışında kalan, bunlara ters düşen ve bundan dolayı haksız (bâtıl) diye nitelenen yol ve şekillerle insanların mallarını ellerinden almak ve bunlardan yararlanmak yasaklanmaktadır. Hırsızlık, gasp, rüşvet, faizcilik ve tefecilik, fâhiş fiyat, aldatma bu bâtıl yolların ve şekillerin önde gelenleri ve yaygın olanlarıdır. Ticaret genellikle alınan malı, üzerine kâr koyarak satmak suretiyle yapılır. Mal alınırken bir bedel takdir edilmiştir; satılırken aynı bedelle devredilmediğine göre –fazlalıktan ibaret olan– kâr karşılıksız gibi gözükmekte, bu bakımdan da "haksız kazanç yolları"na yakın bulunmakta, bir bakıma onları andırmaktadır. Muhtemelen bu sebepledir ki, haksız kazanç yasaklanırken hemen yanında –istisna şekliyle– ticaret serbest bırakılmıştır. Alımla satım bedelleri arasındaki artı fiyat farkından ibaret olan kâr da meşrûdur. Çünkü malı alıp satan tâcir hem kamuya yararlı bir hizmet görmekte hem sermayesini riske atmakta hem de emek çekip meşgul olmaktadır. Hz. Ömer ihtikârı (karaborsa) yasakla-

dıktan sonra "... fakat kim yazda ve kışta, zahmet çekip yüklenerek pazara mal getirirse o kişi, Ömer'in misafiridir; istediği gibi satsın, istediği gibi tutsun" diyerek bu gerekçeye işaret etmiştir (*el-Muvatta'*, "Büyû'", 56). Bâtıl yollarda bu unsurlar ve nitelikler yoktur; güçlü olan karşı tarafı ezmekte, onun zaaf ve ihtiyaç içinde olmasından yararlanmakta, gerçek rızâ söz konusu olmadan malını alıp yemektedir.

"Kendinizi öldürmeyin" cümlesinde hem hayatın hem de kamu düzeninin korunmasını hedefleyen önemli ve ince işaretler mevcuttur. Malların haksız yollardan elde edilip yenilmesi ve faydalanılması yasaklandıktan hemen sonra "Kendinizi öldürmeyin" buyurulması özellikle dikkat çekicidir. Şöyle ki; haksızlık, hukukî ve sosyal adaletsizlik anarşiyi doğurur veya körükler; bir kere toplum düzeni bozulup asayiş ortadan kalkınca can güvenliği de tehlikeye düşer; yalnız haksızlığa uğrayanlar değil, başkasının malını haksız olarak alıp yiyen veya başkasının canına haksız olarak kıyan da bu güvensizlikten nasibini alır, kendisi canından olduğu gibi yakınlarının da mal ve canları zarar görür. Âyetin asıl hedefi haksız olarak başkasını öldürmeyi yasaklamak olduğu halde bu başkalarını kastederek "Kendinizi öldürmeyin" buyurulması, hayat hakkının korunması bakımından çok güçlü bir vurgu taşımaktadır. Zira kişinin kendi hayatıyla başkasının hayatı arasında fark yoktur, bütün hayatlar eşit derecede korunmaya lâyıktır, korunma hakkına sahiptir. Birinin canına kıyan kendi canına kıydığını düşünmeli, bu şuur içinde olmalıdır.

Âyet, İslâm'ın bütün muâmelât hükümlerinin hedefi olan "beş zaruri/önemli değerin ve amacın (makasıdü'ş-şerîa) korunması" ilkesinden ikisini ihtiva etmektedir: *Canın korunması* ve *malın korunması*. Bundan önceki âyetler evliliği teşvik edip zinayı yasaklayarak *neslin korunması* ilkesini, ileride gelecek 43. âyet sarhoş olmayı yasaklayarak *aklın korunması* ilkesini, aralarda sık sık tekrarlanan Allah'a itaat ve kulluk, resulüne itaat ve ittibâ, bütün peygamberlerin getirip tebliğ ettikleri dine inanma ve bağlanma emirleri de *dinin korunması* maksadını ihtiva etmektedir.

30. Burada öldürme suçunun âhirete ait cezası açıklanmış olsa da "haddi aşarak veya düşmanlık duygusuyla" ve "haksızlığa saparak" kayıtları dünya hayatında, hukuk çerçevesinde yaşama hakkının kaybedilebilece-

ğine, insanların bazı ağır suçları işleyerek yargı yoluyla ölüme mahkûm edilebileceklerine, bu durumda infazı yapanların veya meşrû savunma durumunda öldürenlerin her iki âlemde sorumlu olmayacaklarına işaret edilmektedir. Hayat hakkını koruma gerekçesiyle mutlak olarak idam cezasına karşı çıkmak, hayatı koruma amacına ters düşen bir tavır ve tedbirdir; hayatı korumanın en geçerli tedbirlerinden biri de haksız yere cana kıyanın kendi canına kıymış olduğunu bilmesi ve bunun fiilen gerçekleşmesidir (bilgi için bk. Bakara 2/178-179).

31. Dinin yasakladığı ve işleyenin ceza göreceğini bildirdiği davranışlara *günah* (Arapça'da "ism") denilmektedir. Günahlar büyük (kebâir) ve küçük (sağâir) olmak üzere ikiye ayrılmaktadır. Küçük günahlar için Kur'an-ı Kerîm'de *lemem*, büyük günahlar için ise *fâhişe* ve bunun çoğulu olan *fevâhiş* kelimeleri de kullanılmaktadır (Necm 53/32). Bu bağlamda *seyyiât* (tekili seyyie) kelimesinin de "küçük günah" anlamında kullanıldığı görülmektedir (seyyie hakkında bilgi için bk. En'âm 6/160). Büyük günahların tanımı ve sayısı konusunda farklı ifadeler vardır. Tanımları arasından, bir fikir vermek üzere şunlar zikredilebilir:

a) Nisâ sûresinin başından buraya kadar sayılan günahlardır.

b) Karşılığında ateş, azap ve lânet zikredilen günahlardır.

c) Kur'an-ı Kerîm'de yasaklanan davranışlardır.

d) Kişinin dini önemsemediğini, dindarlığının zayıf olduğunu gösteren günahlardır.

Bir kısmı hadislerde sıralanmış olan büyük günahlar listesinde şunlar vardır: Allah'a ortak koşmak, adam öldürmek, iffetli kadınlara iftira atmak, yetim malı yemek, savaştan kaçmak, dinini yaşayabilmek için hicret ettikten sonra –şartlar değişmediği halde– tekrar eski yurduna dönmek, büyü (sihir) yapmak, Mescid-i Harâm'da günah işlemek, ana-baba hakkına riayet etmemek, yalancı şahitlik yapmak, faiz yemek… (Buhârî, "Edeb", 6, "Eymân", 16; Müslim, "Îmân", 143-144).

Günahların büyük ve küçük olanlarının dünya ve âhiret hayatını ilgilendiren farklı hüküm ve etkileri vardır. Büyük günah işleyenler Ehl-i sünnet'e göre dinden çıkmazlar, dünyada ve âhirette fâsık mümin olarak muamele görürler. Mu'tezile'ye göre imanla küfür arasında bir yerde

bulunurlar. Hâricîler'e göre ise dinden çıkmış sayılırlar. Büyük günahlarla ilgili yasaklama şekli daha şiddetli ve serttir. Büyük günah işleyenlerin tövbe etmeleri gereklidir. Büyük günahları iradelerini kullanarak terkedenler küçük günahlardan tövbe etmiş sayılırlar. Büyük günah işleyenler *fâsık* sıfatını alır ve birçok vazife ve ehliyet için gerekli bulunan "adalet" vasfını kaybetmiş olurlar. Büyük günah işleyen hâkimin hükmü bozulur. Açıktan açığa büyük günah işleyenlerle sosyal ilişkiler kesilebilir. Bunlara karşı, münkerin (dine ve ahlâka aykırı davranışlar) ortadan kaldırılması çerçevesinde mücadele edilir.

32 – 35

وَلَا تَتَمَنَّوْا مَا فَضَّلَ اللّٰهُ بِه۪ بَعْضَكُمْ عَلٰى بَعْضٍۜ لِلرِّجَالِ نَص۪يبٌ مِمَّا
اكْتَسَبُواۜ وَلِلنِّسَٓاءِ نَص۪يبٌ مِمَّا اكْتَسَبْنَۜ وَسْـَٔلُوا اللّٰهَ مِنْ فَضْلِه۪ۜ
اِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَل۪يمًا ﴿٣٢﴾ وَلِكُلٍّ جَعَلْنَا مَوَالِيَ
مِمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْاَقْرَبُونَۜ وَالَّذ۪ينَ عَقَدَتْ اَيْمَانُكُمْ فَاٰتُوهُمْ
نَص۪يبَهُمْۜ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ شَه۪يدًا ﴿٣٣﴾ اَلرِّجَالُ قَوَّامُونَ
عَلَى النِّسَٓاءِ بِمَا فَضَّلَ اللّٰهُ بَعْضَهُمْ عَلٰى بَعْضٍ وَبِمَٓا اَنْفَقُوا
مِنْ اَمْوَالِهِمْۜ فَالصَّالِحَاتُ قَانِتَاتٌ حَافِظَاتٌ لِلْغَيْبِ بِمَا حَفِظَ
اللّٰهُۜ وَالّٰت۪ي تَخَافُونَ نُشُوزَهُنَّ فَعِظُوهُنَّ وَاهْجُرُوهُنَّ فِي الْمَضَاجِعِ

وَاضْرِبُوهُنَّ فَإِنْ أَطَعْنَكُمْ فَلَا تَبْغُوا عَلَيْهِنَّ سَبِيلًا إِنَّ اللَّهَ
كَانَ عَلِيًّا كَبِيرًا ﴿٣٤﴾ وَإِنْ خِفْتُمْ شِقَاقَ بَيْنِهِمَا فَابْعَثُوا
حَكَمًا مِنْ أَهْلِهِ وَحَكَمًا مِنْ أَهْلِهَا إِنْ يُرِيدَا إِصْلَاحًا
يُوَفِّقِ اللَّهُ بَيْنَهُمَا إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا خَبِيرًا ﴿٣٥﴾

Meâli

32. Allah'ın sizi birbirinizden üstün kıldığı şeyleri iç çekerek arzu etmeyin. Erkeklerin de kazandıklarından nasipleri var, kadınların da kazandıklarından nasipleri var. Allah'ın lutfundan isteyin; şüphesiz Allah her şeyi bilmektedir. **33.** Ana, baba ve akrabanın geride bıraktıklarından her biri için yakın vârisler belirledik. Antlaşma yoluyla yakınlık bağı kurduğunuz kimselere de paylarını verin. Çünkü Allah her şeyi görmektedir. **34.** Allah'ın insanlardan bir kısmını diğerlerine üstün kılmasına bağlı olarak ve mallarından harcama yapmaları sebebiyle erkekler kadınların yöneticisi ve koruyucusudurlar. Sâliha kadınlar Allah'a itaatkârdırlar. Allah'ın korumasına uygun olarak, kimsenin görmediği durumlarda da kendilerini korurlar. (Evlilik hukukuna) baş kaldırmasından endişe ettiğiniz kadınlara öğüt verin, onları yataklarda yalnız bırakın ve onları dövün. Eğer size itaat ederlerse artık onların aleyhine başka bir yol aramayın; çünkü Allah yücedir, büyüktür. **35.** Eğer karı-kocanın aralarının açılmasından korkarsanız, erkeğin ailesinden bir hakem ve kadının ailesinden bir hakem gönderin. Düzeltmek isterlerse Allah aralarını bulur; şüphesiz Allah her şeyi bilen, her şeyden haberdar olandır.

Tefsiri

32. Hz. Peygamber'in eşi Ümmü Seleme, "Ey Allah'ın elçisi! Erkekler savaşıyor, biz savaşamıyoruz, biz mirasta onların aldığının yarısını alıyoruz" diyerek açıklama istemişti. Yine aynı hanım ve başkaları, kadınların hicretlerinin Kur'an'da zikredilmemesi, bir erkek şahide karşı iki

kadın şahidin gerekli bulunmasına paralel olarak amellerin karşılığının da böyle olup olmadığı gibi hususlarda aydınlanma ihtiyacında olduğunu belirtmişti. Bu tür tereddütleri giderici birkaç âyet gelmiş olup bunlardan birisi de açıklamakta olduğumuz âyettir (Tirmizî, "Tefsîr", 5/8-9).

İnsanların yanıp yakılarak arzu ettikleri, imrenip göz diktikleri şeyler arasında maddî olanlar kadar mânevî olanlar da vardır. Sûrenin başından buraya kadar ve bundan hemen sonra zikredilecek hükümler, emirler ve yasaklar göz önüne alındığında, Allah Teâlâ'nın arzu edilmesini veya göz dikilmesini yasakladığı şeyler arasında öncelikle şunlar akla gelmektedir: Zenginlerin serveti, vârislerin farklı hisseleri, yetimlerin malları, kadınların farklı miras payları, mehirleri, her bir cinse Allah Teâlâ tarafından verilen fıtrî / tabii özellikler...

Âyetteki "temenni" kavramı, "gerçekleşmesi imkânsız veya zor olanı arzulamak"tır. Bir şeyi temenni etmenin dinî ve ahlâkî yönü bakımından farklılıkları vardır:

a) Din, hukuk ve ahlâkın yasaklamadığı bir şeyi, başkasının elindekine göz dikmeksizin Allah'ın lutfundan istemek. Bu da "Allah yolunda şehid olmayı temenni etmek" gibi olması mümkün istekler yanında, Hz. Peygamber'in "defalarca diriltilip Allah yolunda şehid olmayı" (Buhârî, "Îmân", 26, "Cihâd", 7; Tirmizî, "Fezâilü'l-cihâd", 25), kezâ "kardeşlerim" diye nitelediği, kendisinden sonra İslâm'a dahil olacak müslümanları görmeyi istemesi gibi ilâhî âdete göre mümkün olmayan istekleri de içermektedir.

b) Allah'ın âdetine (koyduğu kanunlar) veya dinine göre olması câiz ve mümkün olmayan şeyleri temenni etmek. Kadının erkek olmayı, erkeğin fizik gücüne sahip olmayı, miras payının erkeğin miras payına eşit olmasını dilemesi gibi.

c) Allah'ın takdirine, vergisine razı olmamayı, ona karşı itirazı, hoşnutsuzluğu ifade eden temenniler.

d) Başkasında bulunan nimetin benzerini / mislini, ona göz dikmeden, "Onun değil de benim olsun" demeden temenni etmek. Büyük bir âlimin ilmi gibi bir ilim, Karûn'un serveti kadar bir servet istemek bu kısmın örnekleridir.

e) Bir önceki maddede zikredilen temenni şeklinin, başkasının elindekini temenni mahiyetinde olması. Belli bir şahsın eşini, bir valinin makamını istemek gibi.

f) Başkasının elindeki nimetin –kendisine gelmesi söz konusu olmaksızın– yok olmasını istemek.

"a" ve "d" şıklarında yer alan temenni çeşitleri meşrûdur, yasak sınırı içinde değildir; diğer temenniler ise yasaklanmıştır. Bunlar içinden başkalarına zarar verenler, Allah'ın takdirine razı olmamayı ifade edenler, haset ve kinden kaynaklananlar haram derecesinde yasaklardır. İnsanların boş hayallere kapılmaması, mümkün olmayan şeylerin peşine düşmemesi için yasaklananlar ise mekruh yasaklar içine girmekte, müminleri eğitmeyi hedeflemektedir.

Olmayacak şeyleri temenni etmek insanda, çalışarak elde edilecek şeylere yönelik teşebbüs ve çaba gösterme iradesini zaafa uğratmakta, haset ve kin duygularını beslemektedir. Allah'a karşı ilk isyan İblîs'in Hz. Âdem'i kıskanmasından çıkmış, ilk öldürme olayına da Kabil'in, Hâbil'i kıskanması sebep olmuştur. Birçok gasp, isyan, hırsızlık, cinayet, kumar ve zina suçunun temel sebebi başkalarının elinde olana göz dikmek ve kıskanmaktır. Komünizm insanları ekonomik yönden eşit hale getirmeyi hedeflemiş fakat sonunda iflâs etmiştir. Feministler kadınla erkek arasındaki farkları sıfırlamayı hedeflemişler, her toplumda marjinal bir grup olarak kalmışlardır. Bugün mâkul çizgideki sosyal bilimcilerin teklifleri iki cinsin farklılık içinde birliği, bütünlüğü, âdil paylaşımı ve tabii iş bölümünü gerçekleştirmeye yöneliktir. İslâm'ın teklifi herkesin, mümkün ve câiz olmak şartıyla dilediğini elde edebilmek için elinden gelen çabayı sarfetmesi, mahrum olduklarını bilmesi ve görmesi yanında sahip olduklarını da bilip görmesi, bunların kıymetini takdir etmesi, gayret göstermesine rağmen elde edemediği önemli ihtiyaçlarının cemiyet tarafından karşılanması, Allah'ın nimeti ve lutfu sonsuz olduğu için –başkalarına verileni değil– Allah'ın hazinesinde olanı, O'nun lutfundan istemesi, beklemesi ve bunun için bizzat gayret göstermesidir.

"Erkeklerin de kazandıklarından nasipleri var, kadınların da kazandıklarından nasipleri var" cümlesi kadın hakları bakımından oldukça erken bir devirde ortaya konmuş bir inkılâp hükmü içermektedir. Roma hukukundan XX. asrın ortalarına kadar Batı dünyasında cârî birçok hukuka bakıldığında hem kazanma şansı ve fırsatı hem de kazandığına sahip olma, onun üzerinde serbest tasarruf hakkı bakımından kadınların aley-

hine olan birçok hükme yer verildiği görülmektedir. Günümüzde bile bazı aile hukuklarında kadın evlilik birliği içinde kendi kazandıklarına ve mal varlığına tek başına sahip olamamakta, bunlar üzerinde dilediği gibi tasarruf edememektedir. Burada bir haksızlık olduğu gibi kadınların ve erkeklerin aynı işleri yapmalarını, aynı şeyleri kazanmalarını temenni etmekte de aşırılık ve insan tabiatına aykırılık vardır. Doğrusu her iki cinsin eşit ve farklı yönlerini, tabii özelliklerini tanımak, bunları ortadan kaldırmaya çalışmamak, her birini kendi kabiliyet, özellik ve eğilimleri yönünde üretken ve verimli olmaya teşvik etmek, her birinin ürettiğine sahip olmasını sağlamak, varlıklıların yoksun olanlara el uzatmalarını ve sahip oldukları nimetleri bir ölçüde paylaşma mutluluğunu tatmalarını özendirmektir. İslâm'ın da yapmak istediği budur.

33. Burada "vârisler" diye tercüme edilen kelime *mevâlî*dir. Bunun tekili olan *mevlâ* "kişinin yakını, doğumdan akrabası" mânasına da gelmektedir. Ana ve babanın geride bıraktığı böyle akraba arasında amcalar, dedeler, dayılar... vardır. Bu akrabanın da oğul ve torunları "akraba"nın mevâlîsidir. Kan hısımlarının vâris olmaları bu âyete göre genel hükümdür. Eğer miras âyetinde zikredilen vârisler bulunmazsa veya bunlar hisselerini aldıktan sonra artan miras varsa, müctehidlerin çoğunluğuna göre, yakından uzağa doğru baba tarafından akrabaya (asabe) ve bazı müctehidlere göre ana tarafından akrabaya (zevi'l-erhâm) verilecektir. Ebû Hanîfe ve Ahmed b. Hanbel'in anlayışları böyledir.

Bu âyetin ilk cümlesini "Ana, baba ve akrabanın bıraktığı her şey için kadınlı erkekli yakın (akraba) vârisler belirledik" şeklinde tercüme etmek de mümkündür.

"Antlaşma yoluyla yakınlık bağı kurduğunuz kimseler" ifadesi için çeşitli yorumlar yapılmıştır. Miras hükümleri gelmeden önce evlât ve kardeş edinme, vasiyet yoluyla miras bırakma, tazminat ve miras sözleşmesi yapma gibi âdetler vardı. Bir kısım müctehid ve müfessirler miras âyetlerinin bu uygulamaları ortadan kaldırdığını ifade etmişlerdir. Ebû Hanîfe gibi bazı müctehidlere göre şartlarına uygun miras ve tazminat sözleşmesi (muvâlât akdi) bu âyete dayalı olarak vardır, yürürlükten kaldırılmamıştır; bunlar da sıra kendilerine gelirse mirastan hisselerini alırlar.

"Asabeye, zevi'l-erhâma, sözleşmeli mirasçıya –miras âyetlerinde gösterilen paylar dışında– mirastan pay verilmez" diyen müfessirlere göre bu âyette geçen mevâlî kan hısımlarını, "antlaşma yoluyla yakınlık bağı kurduğunuz (akidlerin bağladığı) kimseler" ise evlenme hısımlarını ihtiva etmektedir.

34. Burada yalnızca kocaların değil, bütün erkeklerin koruyucu ve yönetici (kavvâmûn) olmaları iki gerekçeye dayandırılmıştır: **a)** Allah insanların bir kısmına diğerlerinden üstün kabiliyetler vermiştir, bu cümleden olarak koruma ve yönetme bakımından erkekler, kadınlardan daha uygun özelliklerle donatılmışlardır. **b)** Erkekler aile geçimini ve diğer malî yükümlülükleri üstlenmişlerdir. Bazı müfessirlere göre bu iki gerekçeden birincisi insan tabiatının değişmez özelliğidir; genel olarak erkeklerde akıl ve mantık ön plandadır, kadınlarda ise duygu öne çıkar. Koruma bakımından fizikî güç önemlidir ve erkekler bu yönden daha güçlüdürler. İkinci gerekçe ise yaratılıştan değil, kültür ve medeniyet şartlarına bağlı alışkanlıklar, âdetler, tutumlardan kaynaklanmaktadır. İslâm'ın geldiği çağda daha yoğun, günümüzde ise önemli ölçüde olmak üzere erkeklerin bu fonksiyonları da devam etmektedir. İslâm hukuk kurallarına göre erkek hem –geniş mânada– ailenin geçiminden tek başına sorumludur, hem de mehir, diyet, cihad gibi malî tarafı olan yükümlülükleri vardır.

Erkeğin "kavvâm" olması hangi yetkileri ve vazifeleri ihtiva etmektedir? Bu soruya verilen cevaplar eskiden yeniye değişik olabilmiştir. Yalnızca âyet ve hadislerin lafızlarını değil, bunların yanında uygulamayı ve dolayısıyla örf ve âdeti de göz önüne alan müctehid ve müfessirler, sözlük mânası "bir şeyin üzerinde duran, hâkim olan, özen gösteren, onunla yakından ilgilenen" demek olan kavvâmlığa, "reislik, yöneticilik, eğitim, koruma, savunma, ıslah, kazanma, üretme" mânalarını yüklemişlerdir. Tarih boyunca erkekler bu işleri ve sıfatları, fiilen kadınlardan daha ziyade yüklenmişlerdir. Çağımızda kelimeye yüklenen hâkim mâna ise "aile reisliği"dir.

Âyetten erkeklerin yönetim, savunma ve koruma bakımlarından genel olarak önde oldukları anlaşılmakla beraber, takip eden cümleler göz önüne alındığında burada, aile kurumunda hâkimiyet ve yöneticilik mânası-

nın ağır bastığı görülecektir. Ailede kurucu unsur karı-kocadır. Bu temel kurumu oluşturan, yöneten, yönlendiren dinî, ahlâkî, hukukî kurallar vardır. Kurallara uyulduğu müddetçe mesele yoktur. Taraflar kuralları bozar, hakları çiğnerse düzeni sağlamak ve adaleti gerçekleştirmek üzere çeşitli tedbir ve müeyyideler devreye girecektir. Bu âyette kadının, 128. âyette ise kocanın hukuku çiğnemesi ve düzene baş kaldırması (nüşûz) ele alınmıştır. Aile hayatı içinde kadın, kurallara göre rolünü ifa edip etmemesi yönünden iki sıfatla nitelendirilmiştir: *Sâliha* ve *nâşize*. Sâliha kadınlar hem kocalarının ve diğer aile fertlerinin yanında (açıkta, zâhirde) hem de onların bulunmadıkları yerlerde (gayb) vazifelerini hakkıyla yerine getirir; Allah'ın koyduğu, toplumun benimsediği kuralların dışına çıkmaz, aileye ihanet etmez, şerefine leke sürmezler. Bazı davranış ve tavırları sebebiyle yoldan çıkma, hukuka baş kaldırma (nüşûz) belirtileri gösteren, böylece nâşize olması ihtimali beliren kadınlara karşı ne yapılacak, aile düzeni ve hukuku nasıl korunacaktır? Bu noktada Kur'an-ı Kerîm vazifeyi ailenin reisi sıfatıyla önce kocaya vermektedir. Öngörülen tedbirlere başvurmasına rağmen koca düzeni sağlayamazsa ve ailenin dağılmasından korkulursa sıra hakemlere gelecektir. Âyette hukuka baş kaldıran, meşrû aile düzenini bozmaya kalkışan (nâşize) kadına karşı erkeğin yapabileceği şeyler öğüt vermek, yatakta yalnız bırakmak ve dövmek şeklinde sıralanmıştır. Öğüt vermek ve yatakta yalnız bırakmak, küsmek gibi tedbirler problem teşkil etmemiştir, ancak dövme tedbiri özellikle çağımızda, kadın hakları ve insanlık haysiyeti yönlerinden önemli bir tartışma konusu olmuştur. Esasen tefsir ve hadis kitaplarına bakıldığında kadının baş kaldırma durumunda bile kocası tarafından dövülmesini, eski tefsirciler arasında da farklı yorumlayanların, bunun câiz olmadığını ileri sürenlerin bulunduğu aşağıdaki alıntılarda görülmektedir.

Dövme tedbiri ve hükmünün –bu âyet dışında– en önemli dayanağı ilgili hadislerdir. Bu hadislerin, aksini söyleyen rivayetlere nisbetle daha sahih ve sağlam olanlarında Peygamberimiz kadınların dövülmesini menetmekte, eşlerini dövenlere "hayırsız" demekte, bu davranışla aynı yuvayı ve yatağı paylaşmanın bağdaşmazlığına, insanî ve ahlâkî olmadığına dikkat çekmektedir (Buhârî, "Nikâh", 93). Bu âyetin geliş sebebi olarak zikredilen bir olay da, esasen Araplar'da âdet haline gelmiş bulu-

nan kadın dövme eylemine Hz. Peygamber'in olumsuz bakışını ve bunu ortadan kaldırma iradesini yansıtmaktadır (bk. Cessâs, II, 188; Ebû Bekir İbnü'l-Arabî, I, 415).

Fıkıh kitaplarında dövmenin şekli ve miktarı üzerinde durulmuş, kadına zarar vermemesi, iz bırakmaması, yüze vurulmaması genel olarak kaydedilmiştir. Bazı tefsircilere göre vurma tamamen semboliktir, meselâ müfessir Atâ'ya göre misvak (dişlerin temizlendiği, fırça büyüklüğündeki özel, yumuşak ağaç dalı) gibi bir şeyle yapılacaktır (Cessâs, II, 189; İbn Atıyye, II, 48).

İkinci nesil âlimlerinden Atâ, hukuku çiğneyen kadına uygulanacak müeyyide ile genel olarak kadını dövme konusundaki hadisleri birlikte değerlendirmiş ve şu sonuca varmıştır: Erkek, namusu lekeleyecek bir davranışta bulunmayan, yalnızca nâşize olan karısını dövemez, ancak ona karşı öfkesini ortaya koyabilir. Atâ'nın bu anlayışını açıklayan –biri eski, diğeri çağdaş– iki tefsir âlimi farklı dayanaklardan hareket etmişlerdir. Bunlardan Ebû Bekir İbnü'l-Arabî'ye göre Atâ, âyette geçen dövmenin ibâha (serbest bırakma) ifade ettiğini, genel olarak erkeğin karısını dövmesini yasaklayan hadislerin ise kerâhet (mekruh ve çirkin görme) hükmü getirdiğini tesbit etmiş ve sonuç olarak "Koca, karısını dövemez" demiştir (I, 420; Atâ'nın konuya ilişkin diğer bir açıklaması için bk. İbn Âşûr, V, 43-44).

Kocasına baş kaldırdığı, aile hukukunu çiğnediği, uzun zaman sevdiği ve kabullendiği kocasını istemez olduğu için karının, kocası tarafından –belli ölçüler içinde– dövülebileceği hükmüne tarihîlik açısından da bakılmıştır. İbn Âşûr'a göre dövme izni bazı toplulukların veya toplum tabakalarının örf, âdet ve ruh hallerine riayet edilerek verilmiştir, her zamanda ve her durumda geçerli değildir. Nüşûz durumunda kocanın karısını dövebilmesi için aralarında yaşadıkları toplumda dövmenin ayıp, anormal, aşağılayıcı, zarar verici, hukuka aykırı telakki edilmemesi, kocanın öfkesinin karısı tarafından ancak bu vasıta ile hissedilir olması gerekir, izin böyle topluluklar ve durumlar için geçerlidir. Hz. Ömer'in Mekke halkı ile Medine halkını, kadınlara hâkimiyet bakımından karşılaştırdığı şu sözleri de toplum değiştikçe ilişki ve davranışların da değişebileceğini göstermektedir: "Biz muhacirler kadınlarımıza hâkimdik, sözümüzden çıkmazlardı, Medine'ye gelince gördük ki, Medine'nin yerli kadınları kocalarına hâkim durumdalar, bu defa bizim kadınlarımız da onlara ben-

zemeye, onlar gibi davranmaya başladılar" (Buhârî, "Nikâh", 83; İbn Âşûr, V, 41-42).

Bize göre bu âyette, kadının aile hukukunu çiğnemesi halinde bir ıslah tedbiri olarak başvurulabilecek belli başlı yolların insanlığın tecrübeleri ve özellikle içinde yaşanılan topluluğun örf ve âdeti dikkate alınarak zikredilirken "kocanın karısını dövmesi" eylemine de yer verilmiş olmakla beraber, bu uygulama Hz. Peygamber tarafından toplum ıslah edilerek, insanın ve özellikle zevcenin dövülemeyeceği ifade ve telkin edilerek kötülenmiş, "iyi bir kocanın karısını dövemeyeceği" kaidesi bu yakışıksız davranışın önüne bir set olarak konmuştur. Burada sünnet (Resûlullah'ın sözleri ve uygulaması) âyeti neshetmemiş, yerelliğini ve kültürel bağlamını açıklamıştır.

35. Ailede huzur ve düzeni bozan kişi, taraflardan sadece birisi olduğunda "nüşûz"dan söz edilir. Aile düzeni iki tarafın karşılıklı anlaşmazlıklarından, hukuk ihlâlinden ve geçimsizlik çıkarmalarından ileri geliyorsa ve bu durum uzayıp gittiği için ayrılmaları, ailenin dağılması ihtimali ortaya çıkarsa "şikâk" hali gerçekleşmiş olur. Bu durumda Kur'an-ı Kerîm'in gösterdiği yol, teklif ettiği çözüm usulü "anlaşmazlığın hakemlere götürülmesi"dir. Âyetin açık ifadesine göre hakem tayin edecek olan merci, karı ve koca veya bunların aileleri değil, devletin ilgili kurumudur (ülü'l-emr). Şikâk durumunda resmî kurum hakem tayin etmekle yükümlüdür, ancak bu yükümlülük karı-kocanın da hakem tayinine engel teşkil etmez. Kurumun (meselâ mahkeme) tayin edeceği iki hakemden birinin kocanın, diğerinin de karının ailesinden olması âyette zikredilmiştir. Bu kaydın bağlayıcı olup olmadığı konusu tartışmalıdır. Şâfiî gibi "Böylesi daha iyi olur, müstehaptır" diyenler yanında, "Akraba içinde hakemliğe uygun şahıslar bulunduğu müddetçe yabancılardan hakem tayini câiz değildir" diyenler de olmuştur.

Hakem, tarafların rızâsı veya hâkimin tayini ile anlaşmazlık konusunu hükme bağlayan kişidir. Hakemin salâhiyetinin "hâkim" gibi mi yoksa "vekil" gibi mi olduğu da tartışılmıştır. Hz. Ömer, Osman, Ali, İbn Abbas gibi önde gelen sahâbîler yanında Nehâî, Şa'bî, Mâlik, Evzâî, Şâfiî gibi âlimler hakemlerin salâhiyetlerinin hâkim gibi olduğu; yapacakları araştırma, soruşturma, danışma sonunda evlilik hayatının devamı veya sona erdirilmesinden hangisine hükmederlerse onun geçerli olacağı, karı veya

kocadan birinin aksini dilemesinin etkisi olmayacağı hükmüne varmışlardır. Çünkü –bu müctehidlere göre– hakem tayininin mânası ve işlevi bundan ibarettir. Bu ictihad hakemlere, araya mahkeme girmeden aile bağını çözme salâhiyetini tanımakla aile sırlarının mahkemelerde aleniyete dökülüp gözler önüne serilmesi sakıncasını da ortadan kaldırmaktadır. Ebû Hanîfe ve onun gibi düşünen az sayıdaki müctehid ise hakemlerin salâhiyetlerinin vekilin salâhiyeti gibi olduğu, tarafların iradesi dışında bir çözüme gidemeyecekleri kanaatini benimsemişlerdir. Buna göre hakemlerin vazifesi tarafların arasını düzeltmek, kusurlu olan tarafı yola getirmek için uygulanacak yöntem ve müeyyideyi belirlemek gibi hususlardan ibarettir. Osmanlılar'ın son dönemlerinde kabul edilen 1917 tarihli *Hukuk-ı Âile Kararnâmesi* şikâk durumunda başvurulan hakemlere "aile meclisi" adını vermiş ve meclisin yetkisi konusunda Hanefî mezhebinin değil, çoğunluğun ictihadını kanunlaştırmıştır (md. 130).

İslâm hukukunda *boşama* (tatlik, talâk) hakkı kocaya aittir. Bu hükmü ya anlamayan veya kötüye kullanmak isteyenler "kadın hakkına aykırı" olarak değerlendirmişler, "İslâm hukukuna göre kadın evlilik hayatında zarara uğrasa, zulüm görse, mutlu olmasa dahi kocası boşamadıkça bunlara katlanmak mecburiyetindedir" demişlerdir. Âyetin açık ifadesiyle bunun ışığında yapılmış ictihadlar bu anlayışa kesin olarak yol vermemektedir. Evlilik hayatı içinde zarar ve zulüm gören, mutlu olmayan kadın, kocası boşamak istemediği halde hâkime veya hakemlere başvurarak evlilik hayatını sona erdirebilir. Ayrıca yine kadının irade ve teşebbüsüyle devreye girecek olan "bedel vererek boşanma" (muhâlaa) yolu da açıktır.

Âyetin asıl muhatabı ümmet olduğundan, kocanın boşama hakkını kötüye kullanmak suretiyle kadını mağdur etmesi halinde aile meclisi veya toplumun devreye girmesi, tayin edecekleri hakemler aracılığı ile anlaşmazlıkları çözüme bağlaması gerekir.

36 – 42

وَاعْبُدُوا اللّٰهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِه۪ شَيْـًٔا وَبِالْوَالِدَيْنِ اِحْسَانًا وَبِذِي
الْقُرْبٰى وَالْيَتَامٰى وَالْمَسَاك۪ينِ وَالْجَارِ ذِي الْقُرْبٰى وَالْجَارِ الْجُنُبِ
وَالصَّاحِبِ بِالْجَنْبِ وَابْنِ السَّب۪يلِ وَمَا مَلَكَتْ اَيْمَانُكُمْۜ اِنَّ اللّٰهَ
لَا يُحِبُّ مَنْ كَانَ مُخْتَالًا فَخُورًاۙ ٣٦ اَلَّذ۪ينَ يَبْخَلُونَ وَيَأْمُرُونَ النَّاسَ
بِالْبُخْلِ وَيَكْتُمُونَ مَٓا اٰتٰيهُمُ اللّٰهُ مِنْ فَضْلِه۪ۜ وَاَعْتَدْنَا لِلْكَافِر۪ينَ عَذَابًا
مُه۪ينًاۚ ٣٧ وَالَّذ۪ينَ يُنْفِقُونَ اَمْوَالَهُمْ رِئَٓاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُونَ بِاللّٰهِ
وَلَا بِالْيَوْمِ الْاٰخِرِۜ وَمَنْ يَكُنِ الشَّيْطَانُ لَهُ قَر۪ينًا فَسَٓاءَ قَر۪ينًا
٣٨ وَمَاذَا عَلَيْهِمْ لَوْ اٰمَنُوا بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَاَنْفَقُوا مِمَّا رَزَقَهُمُ
اللّٰهُۜ وَكَانَ اللّٰهُ بِهِمْ عَل۪يمًا ٣٩ اِنَّ اللّٰهَ لَا يَظْلِمُ مِثْقَالَ ذَرَّةٍۚ
وَاِنْ تَكُ حَسَنَةً يُضَاعِفْهَا وَيُؤْتِ مِنْ لَدُنْهُ اَجْرًا عَظ۪يمًا ٤٠
فَكَيْفَ اِذَا جِئْنَا مِنْ كُلِّ اُمَّةٍ بِشَه۪يدٍ وَجِئْنَا بِكَ عَلٰى هٰٓؤُلَٓاءِ
شَه۪يدًاۜ ٤١ يَوْمَئِذٍ يَوَدُّ الَّذ۪ينَ كَفَرُوا وَعَصَوُا الرَّسُولَ لَوْ تُسَوّٰى
بِهِمُ الْاَرْضُۜ وَلَا يَكْتُمُونَ اللّٰهَ حَد۪يثًا ٤٢

Meâli

36. Allah'a kulluk edin ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmayın. Anababaya, akrabaya, yetimlere, yoksullara, yakın komşuya, uzak komşuya, yakın arkadaşa, yolcuya, ellerinizin altında bulunanlara iyi davranın. Allah kendini beğenen ve böbürlenip duran kimseyi asla sevmez. **37.** Bunlar cimrilik eden ve insanlara da cimriliği tavsiye eden, Allah'ın kendilerine lutfundan verdiğini gizleyen kimselerdir. Biz, kâfirler için alçaltıcı bir azap hazırladık. **38.** Ve bunlar Allah'a ve âhiret gününe inanmadıkları halde mallarını, insanlara gösteriş için sarfedenlerdir. Bir kimsenin arkadaşı şeytan olursa o ne kötü bir arkadaştır! **39.** Allah'a ve âhiret gününe iman edip de Allah'ın kendilerine verdiğinden harcasalardı ne olurdu sanki! Allah onların durumunu hakkıyla bilmektedir. **40.** Şüphe yok ki Allah zerre kadar haksızlık etmez; o zerre, bir iyilik ise onu katlar, kendi katından da büyük mükâfat verir. **41.** Her bir ümmetten bir şahit getirdiğimiz ve seni de onlara şahit tuttuğumuz zaman halleri nice olacak! **42.** Küfür yoluna sapıp peygamberi dinlemeyenler o gün, Allah'tan hiçbir haberi gizleyemez hale düşerek yerin altında kaybolmayı temenni ederler.

Tefsiri

36-39. Buradan itibaren yedi âyette, sûrenin ana konuları arasında bulunan cemiyet düzeni, bu düzenin harcı durumundaki yapıcı sosyal ilişkiler, yakından uzağa doğru insanlara iyi davranmak, maddî ve mânevî yardımda bulunmak, bunları gösteriş için değil, sırf Allah rızâsı için yapmak ve böylece cemiyet halinde dünya hayatını yaşarken de bir olan Allah'a kulluğu gerçekleştirmek tavsiye ve teşvik edilmektedir. Allah'a başkasını ortak koşmak (*şirk*) birisi inançta, diğeri amelde ve davranışta olmak üzere iki çeşittir. İnançta şirk, Allah'tan başka bir varlığın tanrı olduğuna veya Allah'a mahsus sıfatlardan bir kısmını taşıdığına inanmakla olur. Amelde şirk ise ibadeti ve kulluğu Allah'a tahsis edip, yalnız O'nun için yapacak yerde başka varlıkları da O'na ortak kılmakla gerçekleşir. Bu âyetlerde kınanan kibir, cimrilik, gösteriş yapma duygu ve eylemlerinde iki çeşit şirkin de izleri vardır. Kibirlenen kimse Allah karşısında bağımsızlığını ilân ediyor ve nefsine tapıyor demektir. Cimrilik eden kimsede

ise Allah'ın lutfuna karşı nankörlük ve güvensizlik vardır. İyiliği insanlar görsün ve kendisini övsünler diye yapanlar ibadet ve kulluğa Allah rızâsından başka unsurlar katmaktadırlar. Yalan söylemek, sözünde durmamak, emanete hıyanet etmek nasıl kişiyi –terim anlamında münafık kılmasa bile– münafıklığa yaklaştırıyorsa, yukarıda sıralanan nitelikler de insanı –müşrik yapmasa bile– şirke yaklaştırmakta, müşriklere ait bulunan bazı duygu, düşünce ve davranışların içine sokmaktadır.

Kendisine iyi davranılacak kimselerin başında ana-baba gelmektedir. Burada olduğu gibi birçok âyette "Allah'a şirk koşmayı yasaklama"nın hemen arkasından ana-babaya iyi davranma emrinin gelmesi anlamlıdır; işin önemini göstermektedir. Akrabaya, yetimlere ve yoksullara iyilik etmek birçok âyet ve hadiste hararetle tavsiye edilmiştir. Burada komşu, arkadaş, yolcu ve el altında bulunanlar da iyilik (ihsan) edilecekler arasına alınmışlardır.

Türkçe'deki *komşu* teriminin karşılığı olan âyetteki *câr* kelimesi, "yakın olma, yakınlık" anlamındaki *civâr* ve *mücâvere* masdarlarından isim olup genellikle birbirine yakın meskenlerde yaşayan kişilerin ve ailelerin her birini ifade eder. Ayrıca aralarında meslek, iş yeri, arazi vb. yönlerden yakınlık bulunanlar hakkında da kullanılmaktadır (*Lisânü'l-ʿArab*, "cvr" md.).

Müfessirler, âyetteki komşu kavramı hakkında değişik yorumlar aktarmışlardır. Meselâ Evzâî'nin, bir evin farklı yönlerinde bulunan kırkar evi o eve komşu saydığı belirtilir. Bazı rivayetlere dayanarak bir evden bağırıldığında sesin duyulabildiği bütün evlerin komşu sayılması gerektiği söylenmişse de bu rivayetlerin sıhhati tartışmalı olduğundan bu görüşe itibar edilmemiştir (bk. Abdurrahman b. Ahmed b. Muhammed b. Fâyiʿ, s. 33-34). Âyetlerde ve sahih hadislerde komşuluğun sınırıyla ilgili sarih bir bilgi bulunmadığını, bu hususta ölçü veren rivayetlerin sıhhatinin ise kuşkulu olduğunu belirten birçok âlim, kimlerin komşu sayılacağını örfün belirlediği görüşünü tercih etmişlerdir (meselâ bk. İbn Kudâme, *el-Muğnî*, VIII, 537; Merdâvî, VII, 243; Âlûsî, V, 29).

Yaygın yoruma göre âyette geçen "yakın komşu" ile evleri en yakında bulunan komşular, "uzak komşu" ile de nisbeten daha uzakta oturan komşular kastedilmiştir. İlkiyle akrabalık bağı bulunan, ikincisiy-

le akraba olmayan komşuların veya ilkiyle müslüman, ikincisiyle gayri müslim komşuların kastedildiği gibi daha başka yorumlar da yapılmıştır (Zemahşerî, I, 267-268; Şevkânî, I, 521). Kurtubî, bu son yorumu da sahih bir yorum olarak değerlendirir; ayrıca âyetteki "ihsân" kelimesinin, yerine göre komşunun mutluluğunu ve kederini paylaşma, birlikte dostça yaşama, komşuya eziyet etmeme ve onu himaye etme gibi erdemli davranışları içerdiğini belirtir (V, 183-184). Hadislerde de komşuluğun önemini ve komşu haklarını anlatan çeşitli açıklamalar bulunmaktadır. Bunların en dikkate değer olanı "Cebrâil, komşu hakkı üzerinde o kadar önemle durdu ki, neredeyse komşuyu komşuya mirasçı yapacak sandım" anlamındaki hadistir (Buhârî, "Edeb", 28; Müslim, "Birr", 140, 141). Başka hadislerde de komşusunun, kötülük yapmasından korktuğu kimsenin tam olarak iman etmiş olamayacağı (Buhârî, "Edeb", 29; Müslim, "İmân", 73); Allah katında en hayırlı komşunun, komşularına en çok iyilik eden kimse olduğu (Tirmizî, "Birr", 28) bildirilmekte; ayrıca komşuların, en yakın olanlardan başlamak üzere birbiriyle hediyeleşmeleri de öğütlenmektedir (Buhârî, "Şüf'a", 23; "Hibe", 16).

Sosyal hayatın aileden sonraki halkasını komşular oluşturduğundan her din ve kültürde komşuluk ilişkileriyle ilgili kurallar bulunur. İslâmî kaynaklarda komşu hakları genel olarak kul hakları (hukuk-ı ibâd) veya insan hakları (hukuk-ı âdemiyyîn) denilen haklar çerçevesinde ele alınır, bu haklarla ilgili buyruk ve yasaklar komşuluk ilişkilerini de kaplar. Ayrıca özel olarak komşuluk haklarına da yer verilir (meselâ bk. Gazzâlî, *İhyâ'*, II, 212-215). İnsan ilişkileriyle ilgili âyet ve hadisler bütün olarak dikkate alındığında İslâm'da, yabancılara karşı nefret telkin eden ve onları aşağılayan yahudi telakkisinin (bk. H. Lesetre, "Prochain", *Dictionnaire de la Bible*, V, 683-684) âdil ve ahlâkî görülmediği; buna karşılık İncil'in "Düşmanlarınızı sevin" buyruğunun da (Matta, 5/43-44) gerçekçi bulunmadığı anlaşılmaktadır. Bunun en açık kanıtlarından biri, "Bir topluluğa duyduğunuz kızgınlık sizi adaletsizlik yapmaya itmesin. Adaletli olun; bu, takvâya daha uygundur" (el-Mâide 5/8) meâlindeki âyettir. "Allah'a ve âhiret gününe inanan kimse komşusuna eziyet etmesin" (Buhârî, "Rikak", 23; Nikâh", 80; Müslim, "Îmân", 74, 75); "Allah'a ve âhiret gününe inanan kimse komşusuna iyilik etsin" (Buhârî, "Edeb",

31; Müslim, "Îmân", 74, 76, 77) meâlindeki örneklerde de görüldüğü gibi hadislerde komşuluk kavramının din ayırımı yapılmaksızın mutlak olarak kullanılmasını dikkate alan âlimler, gayri müslim komşuların da komşuluk haklarının bulunduğu görüşünde birleşmişlerdir (Kurtubî, V, 188). Özellikle komşuları üç gruba ayırarak akraba olan müslüman komşuların akrabalık, dindaşlık ve komşuluk hakları; akraba olmayan müslüman komşuların dindaşlık ve komşuluk hakları; gayri müslim komşuların ise komşuluk haklarının bulunduğunu belirten hadis (Aclûnî, I, 328), sıhhati kesin olmasa bile konuyla ilgili sahih hadislerin ruhuna uygun düşmesi, ayrıca bu husustaki genel İslâmî telakkiyi yansıtması bakımından önemli görülmüş ve konu hakkındaki hemen bütün kaynaklarda bu rivayete yer verilmiştir.

Konumuz olan âyetteki buyruklardan biri de yolcuya yardımdır. Ulaşım ve iletişimin güç ve sınırlı olduğu zamanlarda yolcuya yardımcı olmanın önemi daha fazla idi. Günümüzde de yolculuk esnasında yardıma muhtaç hale gelen, yer ve yol soran, dil bilmediği için iletişimde güçlük çeken kimselere yardım gereği devam etmektedir. Bu husustaki âyet ve hadisler dikkate alındığında Allah rızâsı için yolculara yardım eden, seyahat rehberliği yapan resmî ve sivil kurumlar oluşturmanın müslümanlara düşen kulluk vazifeleri arasında bulunduğu ortaya çıkmaktadır.

"Ellerinizin altında bulunan (ellerinizin sahip olduğu)" kimseler, kölelik kaldırılmadan önce birinci derecede köleler idi, İslâm bunlara iyi davranılmasını, efendisiyle köle arasındaki ilişkinin "ihsan" çerçevesinde olmasını ısrarla istemiştir. Günümüzde kölelik kaldırılmıştır, ancak güçlülerin elleri altında eskiden olduğundan daha çok zayıflar bulunmaktadır. Müminler her nevi gücün Allah'tan olduğunu asla unutmayacaklar; maddî ve mânevî güç sermayesini insanları ezmek ve sömürmek için değil, Allah'a kulluk yolunda, iyilik ve hizmet için kullanacaklardır.

40. Allah Teâlâ kulun yaptığı iyiliği değerinden fazlasıyla, ederini katlayarak mükâfatlandırmaktadır; iyilik ve ibadet kulun elinden gelendir, mükâfatı ise Allah vermekte ve şanına lâyık bir keyfiyet ve kemiyette ihsan buyurmaktadır.

41. Kendilerine hak din ve peygamber gönderilen her ümmetin şahidi peygamberi olacaktır. Kıyamette Allah Teâlâ ümmetleri toplayacak, hesaba çekecek, peygamberlerini de şahit tutacaktır. İyi ahlâkı tamamlamak için gönderilmiş, bütün hak dinlerin değişmez esaslarını son olarak aydınlığa çıkarmış ve uygulamış, insanlığa kıyamete kadar sürecek bir din ve nizam getirmiş olan hâtemü'l-enbiyâ da bütün peygamberlerin şahidi olacaktır. Çünkü o, diğerlerinin getirip tebliğ ettiklerini ve daha fazlasını bilmektedir. *Şehîd* ve *şahid*in bir mânası da "temsil eden, şahsında gösteren"dir. Peygamberler Allah Teâlâ'nın irade ve rızâsını temsil eden, onun dilediği, beğendiği, hoşnut olduğu kulluğu şahıslarında gerçekleştiren kâmil insanlar, has kullar ve bu mânada canlı şahitlerdir. Hâtemü'l-enbiyâ olan Hz. Muhammed ise bütün peygamberlerin güzel sıfat ve özelliklerine vâris olmuş, yalnız kendisine ait bulunan kemâlât ile de onları aşmıştır. Onun bütün peygamberlere şahit olması, bu özelliğinin tabii bir sonucudur. İnsanlar dünyada yaşadıkları kulluk imtihanının âhirette sonucunu almak üzere toplandıklarında peygamberleri, bir "cevap anahtarı" gibi onlara takdim edilecek; doğru ve yanlışlarını onların şahıslarında, kendi gözleriyle görecek, vicdanlarıyla hissedeceklerdir.

43

يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا لَا تَقْرَبُوا الصَّلٰوةَ وَاَنْتُمْ سُكَارٰى حَتّٰى
تَعْلَمُوا مَا تَقُولُونَ وَلَا جُنُبًا اِلَّا عَابِر۪ي سَب۪يلٍ حَتّٰى تَغْتَسِلُوا وَاِنْ
كُنْتُمْ مَرْضٰٓى اَوْ عَلٰى سَفَرٍ اَوْ جَٓاءَ اَحَدٌ مِنْكُمْ مِنَ الْغَٓائِطِ
اَوْ لٰمَسْتُمُ النِّسَٓاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَٓاءً فَتَيَمَّمُوا صَع۪يدًا طَيِّبًا
فَامْسَحُوا بِوُجُوهِكُمْ وَاَيْد۪يكُمْ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَفُوًّا غَفُورًا ﴿٤٣﴾

Meâli

43. Ey iman edenler! Siz sarhoş iken ne söylediğinizi bilinceye kadar, yolcu olan müstesna olmak üzere, cünüp iken de gusül edinceye kadar namaza yaklaşmayın. Eğer hasta olur veya yolculuk halinde bulunursanız yahut sizden biriniz ayak yolundan gelirse ya da kadınlara dokunup da –bu durumlarda– su bulamamışsanız o zaman temiz bir toprağa yönelin (teyemmüm edin); yüzlerinize ve ellerinize sürün. Şüphesiz Allah çok affedici ve bağışlayıcıdır.

Tefsiri

43. Araplar'ın *hamr* ismini verdikleri "şarap" İslâm'dan sonra hemen yasaklanmamıştı, bu sebeple daha önce şarap içmeye alışmış bulunan müslümanlar da onu içer ve sarhoş olurlardı. Hicretin başlarında "Sana içkiyi ve kumarı soruyorlar. De ki: Bu ikisinde insanlar için büyük zarar (ism) ve bazı faydalar vardır; zararları da faydalarından büyüktür" (Bakara 2/219) meâlindeki âyet gelince sahâbeden bazıları âyette geçen *ism* kelimesine "zarar, kötülük, eziyet" mânası vererek "Biz onu ism için değil, faydalarından dolayı içiyoruz" dediler ve içmeye devam ettiler. Ancak bu âyet şarap ve benzeri sarhoşluk veren içkilerin yakında yasaklanacağına işaret ediyor, içenleri psikolojik olarak bunu bırakmaya hazırlıyordu. Bundan üç yıl sonra bir olay cereyan etti: Abdurrahman b. Avf yemek hazırlamış, arkadaşlarını davet etmişti. Yediler, içki içtiler ve sarhoş oldular. Namaz vakti gelince namaza durdular. İmam namazda, Kâfirûn sûresini, mânayı değiştirecek şekilde yanlış okudu, bunun üzerine tefsirini yapmakta olduğumuz âyet nâzil oldu (Tirmizî, "Tefsîr", 5; Ebû Dâvûd, "Eşribe", 1). Artık müslümanlar şarabı, ancak sabah ve yatsı namazlarından sonra içmeye başladılar. Çünkü bu namazlardan sonra –müteakip namaz vaktine kadar– sarhoş olup ayık hale geliyorlardı (içkinin kesin olarak yasaklanması hakkında bilgi için bk. Mâide 5/90).

Yeni emre göre sarhoş olanlar ne söylediklerini bilecek hale gelinceye, cünüp olanlar ise boy abdesti (*gusül*) alıncaya kadar namaz kılmayacaklardı. "Yolcu olanlar müstesna" diye tercüme edilen kısım âyette "âbirî-sebîl" şeklinde geçmektedir; bu ifadenin lafzî tercümesi ise "yolu

geçenler"dir. Hemen aşağısında yolcuları anlatmak üzere "alâ sefer" ifadesi kullanılmıştır. Yolcular böyle ifade edildiğine göre "âbirî-sebîl"e farklı bir mâna verilmelidir. İşte böyle düşünen ve bir kısım açıklayıcı rivayetlerden de yararlanan tefsirciler bu ifadeyi "yolu mescidden geçenler, mescidde oturmadan bir tarafından girip diğer tarafından çıkarak yoluna devam edenler" şeklinde anlamışlardır. Medine'ye hicret edildiğinde ilk yapılan bina mescid olmuştu. Mescidin çevresinde de bir kısım ashabın evleri vardı, bu evlerin şehre açılan yolu mescidden geçiyordu, bu sebeple bazan cünüp olarak mescidden geçmek gerekebiliyordu, âyet buna izin vermiş, bazı rivayetlere göre Resûlullah birkaç istisna dışında evlerin yollarını değiştirtmiştir (Buhârî, "Salât", 80). Bu açıklamayı benimseyenlere göre "... namaza yaklaşmayın" cümlesindeki namazdan maksat "sarhoşlar için namaz ibadeti", cünüp olanlar için ise "namaz kılınan yer olan mesciddir." Cünüp olanlar, içinde oturmamak üzere –ihtiyaca binaen– mescide girip çıkabilirler; bu tefsiri yapanlar içinde İbn Mes'ûd, İbn Dînâr, Nehaî, Mâlik, Şâfiî gibi âlimler vardır. Âyeti farklı yorumlayan, aralarında Ali, İbn Abbas, İbn Cübeyr, Mücâhid, Ebû Hanîfe gibi âlimlerin de bulunduğu diğer gruba göre "yolu geçenler"den maksat, bizim meâlinde tercih ettiğimiz gibi yolculardır. Yolculukta su bulunmaması, mevcut suya hayati ihtiyacın bulunması gibi sebeplerle cünüp olanlar boy abdesti almakta güçlük çekebilirler; bu sebeple yolculuk halinde cünüp olanlara *teyemmüm* meşrû kılınmıştır. Aşağıda "alâ sefer" şeklinde farklı bir ifade ile yolcular geçeceği halde burada zikredilmesi, suyun bulunmaması veya suya olan ihtiyacın yolculuk halinde daha fazla olmasındandır (Cessâs, I, 202-205).

Yolculukta su bulunmadığı veya onu kullanmaya bir engel bulunduğu takdirde teyemmümün câiz olduğu hükmünde ittifak vardır. Şâfiî gibi bazı müctehidler su mevcut ise hazarda (yolcu olmayanlar için) hayatî tehlike bulunmadıkça teyemmümün câiz olmadığı hükmünü benimsemişlerdir. Nisâ sûresindeki bu âyet sefer halinde, Mâide sûresindeki 6. âyet ise hazar halinde teyemmümün gusül ve abdest yerine geçtiğini ifade etmektedir.

Teyemmüm, niyet edildikten sonra yer kabuğuna ait temiz toprak, kil, kum, taş gibi bir nesneye iki elin içi ile dokunup yüzü, sonra bir daha

dokunup dirseklere kadar kolları meshederek yapılmakta, hem abdest hem de –cünüpler için– gusül yerine geçmektedir. Gusül İslâm'dan önce de Araplar'ın bildiği ve uyguladığı bir maddî-mânevî temizliktir. Araplar'ın bu temizlik usulünü ya Hz. İbrâhim geleneğinden ya da yahudilerden (Levililer, 15/16-18) almış oldukları düşünülmüştür (İbn Âşûr, V, 62). Teyemmüm İslâm'a mahsus bir ibadet hazırlığı ve mânevî temizlik aracıdır. Bununla beden temizlenmese de Allah'ın huzuruna durup namaz kılacak olan kul bir temizlik şuuru kazanmakta ve kendini ibadete hazırlamaktadır.

Teyemmüm âyeti hicretten sonra 6. yılda Müreysî seferinde gelmiştir. Bu seferde Hz. Âişe'nin bir gerdanlığı kaybolmuş, aramak için vakit harcanmış, suyun bulunduğu menzile ulaşma imkânı kalmamıştı; namaz vakti de geçmek üzeredeydi. Bu sırada teyemmüm âyeti geldi. Bu âyetin konumuz olan Nisâ sûresi âyeti mi, yoksa Mâide sûresinin 6. âyeti mi olduğu hususunda tereddüt vardır. Ebû Bekir İbnü'l-Arabî'ye göre âyetin "sarhoş ve cünüpler için namazı yasaklayan" kısmı yukarıda aktarılan olay üzerine gelmiştir. Diğer kısmın gelmesine ise Hz. Âişe ile ilgili hadise sebep olmuştur. Bu hadise üzerine gelen kısım Mâide sûresinin 6. âyetindedir. Nisâ sûresinde ise münasebet düştüğü için tekrar vahyedilmiştir. Buhârî'nin *Sahîh*'inde teyemmümle ilgili kısmın hem Mâide hem de Nisâ sûrelerinin tefsirlerinde ("Tefsîr", 4/10; 5/3) tekrar edilmesi de bu anlayışı desteklemektedir (I, 442). Aksini de kaydetmekle beraber Nisâ sûresinin Mâide'den önce geldiğini ileri süren İbn Âşûr, Kurtubî'nin de aynı görüşü paylaştığından hareketle –olayı nakleden– Hz. Âişe'nin kastettiği teyemmüm âyetinin Nisâ'daki bu âyet olduğu kanaatine meyletmiştir (V, 63).

Sonuç olarak bu iki âyet birbirini tamamlayarak hazarda ve seferde, sarhoş, cünüp ve abdestsiz olanların yapamayacakları bazı şeyleri açıklamakta, olağan ve olağan dışı durumlara ait çözümler getirmektedir.

"Kadınlara dokunmak"tan maksat nedir? Âyette kullanılan *lems* ve *mülâmese* kelimesinin hakikat mânası "el veya bedenin bir kısmıyla dokunmak", mecaz mânası ise "cinsî temasta bulunmak"tır. Lems ile eş anlamlı olan *mess* kelimesi Kur'an-ı Kerîm'de cinsel ilişki mânasında da

kullanılmıştır (Bakara 2/236-237). Müctehid ve müfessirler bu iki mânadan birini tercih konusunda ihtilâfa düşmüşlerdir:

1. Hz. Ali, İbn Abbas, Mücâhid ve Ebû Hanîfe'nin aralarında bulunduğu bir gruba göre maksat cinsî temasta bulunmaktır, yalnızca dokunmak (deri teması) guslü de, abdesti de bozmaz.

2. Mâlik, Ahmed ve İshak'a göre cinsî haz almak maksadıyla dokunma abdesti bozar, böyle bir maksat bulunmadan dokunmak abdesti bozmaz.

3. Şâfiî'ye göre cinsî haz maksadı bulunsun bulunmasın deri teması abdesti bozar; bu anlayış İbn Mes'ûd, İbn Ömer, Zührî gibi müctehidlerden de nakledilmiştir.

4. Evzâî'ye göre el ile dokunmak abdesti bozar, bedenin diğer bir yeri ile dokunmak bozmaz. Şevkânî bu görüşleri naklettikten sonra bizce de doğru olan şu açıklamada bulunmuştur: Kur'an-ı Kerîm'in burada kullandığı kelime her iki mâna için de uygundur, birini diğerine tercih mümkün değildir, böyle ihtimalli durumlarda kelimeden bir hükme varılamaz. Burada Hz. Peygamber ve sahâbenin uygulamasına bakmak gerekir; buraya bakıldığında ulaşılan sahih sonuç ise yalnızca deri ile dokunmanın abdesti bozmadığı, âyette kastedilen dokunmanın "cinsî temasta bulunmaktan ibaret" olduğudur (I, 527-529).

"Eğer hasta olur veya yolculuk halinde bulunursanız... –bu durumlarda– su bulamamışsanız" ifadesinden yalnızca hastalık veya yolculuk halinin teyemmüm ruhsatı için yeterli olmadığı, ayrıca bu durumlarda suyun bulunmaması veya bulunsa bile kullanma imkânının olmaması gerektiği mânası çıkmaktadır. Su bulunmadığında hasta ve yolcu olmayanlar da teyemmüm edebildiklerine göre burada "hasta ve yolcu" olmanın önemi kalmamaktadır. Şu halde niçin bu kayıtlar konmuştur? Eğer Nisâ sûresinin –özellikle bu âyetin– Mâide'den daha önce indiği kabul edilirse bu soruya şu cevap verilebilir: Nisâ sûresinde "yolculuk ve hastalık halinde su bulamayanlar" için, Mâide sûresinde ise "hazar halinde su bulamayanlar" için teyemmüm ruhsatı açıklanmıştır. Soruya şu cevaplar da verilmiştir: **a)** Suyun bulunmama ve kullanılamama ihtimali hastalık ve yolculuk halinde daha fazla olduğundan bu iki durum özellikle zikredilmiştir. **b)** Suyu bulamamak mecazen "bulunduğu halde ihtiyaç, korku, zarar görme gibi bir sebeple onu kullanma imkânından mahrum olmak"

mânasına da gelmektedir. Yolcular ve hastalarda bu mânada "suyu bulamama" hali daha çok olmaktadır.

44 – 57

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِنَ الْكِتَابِ يَشْتَرُونَ
الضَّلَالَةَ وَيُرِيدُونَ أَنْ تَضِلُّوا السَّبِيلَ ﴿٤٤﴾ وَاللَّهُ أَعْلَمُ
بِأَعْدَائِكُمْ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ وَلِيًّا وَكَفَىٰ بِاللَّهِ نَصِيرًا ﴿٤٥﴾ مِنَ الَّذِينَ
هَادُوا يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَنْ مَوَاضِعِهِ وَيَقُولُونَ سَمِعْنَا
وَعَصَيْنَا وَاسْمَعْ غَيْرَ مُسْمَعٍ وَرَاعِنَا لَيًّا بِأَلْسِنَتِهِمْ وَطَعْنًا
فِي الدِّينِ وَلَوْ أَنَّهُمْ قَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَاسْمَعْ وَانْظُرْنَا لَكَانَ
خَيْرًا لَهُمْ وَأَقْوَمَ وَلَٰكِنْ لَعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا
قَلِيلًا ﴿٤٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ آمِنُوا بِمَا نَزَّلْنَا
مُصَدِّقًا لِمَا مَعَكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ نَطْمِسَ وُجُوهًا فَنَرُدَّهَا عَلَىٰ
أَدْبَارِهَا أَوْ نَلْعَنَهُمْ كَمَا لَعَنَّا أَصْحَابَ السَّبْتِ وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ
مَفْعُولًا ﴿٤٧﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَٰلِكَ

لِمَنْ يَشَٓاءُۚ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللّٰهِ فَقَدِ افْتَرٰٓى اِثْمًا عَظ۪يمًا ﴿٤٨﴾ اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذ۪ينَ

يُزَكُّونَ اَنْفُسَهُمْۜ بَلِ اللّٰهُ يُزَكّ۪ي مَنْ يَشَٓاءُ وَلَا يُظْلَمُونَ فَت۪يلًا ﴿٤٩﴾

اُنْظُرْ كَيْفَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللّٰهِ الْكَذِبَۜ وَكَفٰى بِه۪ٓ اِثْمًا

مُب۪ينًاۚ ﴿٥٠﴾ اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذ۪ينَ اُو۫تُوا نَص۪يبًا مِنَ الْكِتَابِ يُؤْمِنُونَ

بِالْجِبْتِ وَالطَّاغُوتِ وَيَقُولُونَ لِلَّذ۪ينَ كَفَرُوا هٰٓؤُ۬لَٓاءِ اَهْدٰى

مِنَ الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا سَب۪يلًا ﴿٥١﴾ اُو۬لٰٓئِكَ الَّذ۪ينَ لَعَنَهُمُ اللّٰهُۜ وَمَنْ يَلْعَنِ

اللّٰهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ نَص۪يرًاۜ ﴿٥٢﴾ اَمْ لَهُمْ نَص۪يبٌ مِنَ الْمُلْكِ فَاِذًا

لَا يُؤْتُونَ النَّاسَ نَق۪يرًاۙ ﴿٥٣﴾ اَمْ يَحْسُدُونَ النَّاسَ عَلٰى مَٓا اٰتٰيهُمُ اللّٰهُ

مِنْ فَضْلِه۪ۚ فَقَدْ اٰتَيْنَٓا اٰلَ اِبْرٰه۪يمَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَاٰتَيْنَاهُمْ

مُلْكًا عَظ۪يمًا ﴿٥٤﴾ فَمِنْهُمْ مَنْ اٰمَنَ بِه۪ وَمِنْهُمْ مَنْ صَدَّ عَنْهُۜ وَكَفٰى

بِجَهَنَّمَ سَع۪يرًا ﴿٥٥﴾ اِنَّ الَّذ۪ينَ كَفَرُوا بِاٰيَاتِنَا سَوْفَ نُصْل۪يهِمْ

نَارًاۜ كُلَّمَا نَضِجَتْ جُلُودُهُمْ بَدَّلْنَاهُمْ جُلُودًا غَيْرَهَا لِيَذُوقُوا

الْعَذَابَۜ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَز۪يزًا حَك۪يمًا ﴿٥٦﴾ وَالَّذ۪ينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا

الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْر۪ي مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهَارُ

خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا لَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَنُدْخِلُهُمْ ظِلًّا
ظَلِيلًا ﴿٥٧﴾

Meâli

44. Kendilerine kitaptan nasip verilenleri görmüyor musun? Sapkınlığı satın alıyorlar ve sizin de yoldan çıkmanızı istiyorlar. **45.** Allah düşmanlarınızı daha iyi bilir. Gerçek bir dost olarak Allah yeter, bir yardımcı olarak da Allah kâfidir. **46.** Yahudilerden bir kısmı kelimelerin mânalarını çarpıtıyorlar. Dillerini eğip bükerek ve dine saldırarak "işittik ve karşı geldik; dinle, dinlemez olası, râinâ" diyorlar. Eğer onlar "Dinledik ve itaat ettik, dinle ve bizi gözet" deselerdi şüphesiz kendileri için daha hayırlı ve daha doğru olacaktı; fakat inkârları sebebiyle Allah onları lânetlemiştir. Artık pek az inanırlar. **47.** Ey Ehl-i kitap! Biz birtakım yüzleri silip dümdüz ederek arkalarına çevirmeden yahut cumartesi adamlarını lânetlediğimiz gibi onları da lânetlemeden önce, sizdekini doğrulamak üzere indirdiğimiz kitaba iman edin. Allah'ın emri mutlaka yerine gelecektir. **48.** Allah kendisine ortak koşulmasını asla bağışlamaz; bundan başkasını dilediği kimse hakkında bağışlar. Allah'a ortak koşan kimse büyük bir günah işleyerek iftira etmiş olur. **49.** Kendilerini temize çıkaranlara ne dersin? Hayır, Allah dilediğini temize çıkarır ve kimseye kılpayı kadar haksızlık edilmez. **50.** Bak, nasıl da Allah üzerine yalan uyduruyorlar! Apaçık bir günah olarak bu yeter. **51.** Kendilerine kitaptan nasip verilenleri görmedin mi? Putlara ve bâtıla iman ediyorlar, sonra da kâfirler için "Bunlar Allah'a iman edenlerden daha doğru yoldadır" diyorlar. **52.** Bunlar Allah'ın lânetlediği kimselerdir. Allah'ın rahmetinden uzaklaştırdığı kimseye yardımcı bulamazsın. **53.** Yoksa onların mülkten bir nasipleri mi var? Öyle olsaydı insanlara çekirdek parçası bile vermezlerdi. **54.** Yoksa onlar, Allah'ın lutfundan verdiği şeylerden dolayı insanlara haset mi ediyorlar? Oysa İbrâhim soyuna da kitabı ve hikmeti verdik ve onlara büyük bir hükümranlık bahşettik. **55.** Onlardan bir kısmı İbrâhim'e inandı, kimi de ondan yüz çevirdi; kavurucu bir ateş olarak cehennem yeter.

56. Şüphe yok ki, âyetlerimizi inkâr edenleri gün gelecek bir ateşe sokacağız; onların derileri pişip acı duymaz hale geldikçe, derilerini başka deriler ile değiştiririz ki acıyı duysunlar. Allah daima üstündür ve hikmet sahibidir. **57.** İnanıp iyi işler yapanları da, içinde ebediyen kalmak üzere, zemininde ırmaklar akan cennetlere sokacağız. Orada onlar için tertemiz eşler vardır ve onları koyu bir gölgeliğe alacağız.

Tefsiri

44-45. Sûrede bir yandan aile, miras hukuku, ibadet gibi alanlarda müslümanlara mahsus hükümler açıklanırken diğer yandan hak dine inanmayanların dünya hayatında diğer inanç sahiplerine karşı haksız, kaba, insafsız, zulme varan davranışları anlatılmakta; bunların âhirette görecekleri muamele ve ağır cezalar tasvir edilmektedir. Bu mukayeseli anlatım tarzı müminlerin içinde bulundukları durumu daha iyi kavramalarını, nimet ve iyilikleri Allah'tan bilip şımarmadan şükretmelerini, karşılaştıkları güçlük, külfet ve mahrumiyetleri ise fazla büyütmeden sabır ve tahammül göstererek ecre çevirmelerini sağlamaktadır. 44-57. âyetler yukarıda geçen 36-42. âyetlerin konu bütünlüğü bakımından devamı gibidir. Başta yahudiler olmak üzere bütün kâfirler ve inanmadıkları halde inanmış gözükerek müslümanları aldatan münafıklar bu âyetlerde müminlere tanıtılmakta, tuzak ve taktikleri açıklanmakta, müslümanlar uyarılmaktadır.

46. Yahudilerden bir kısmının kelimelerin yerlerini değiştirmeleri –muhtemelen bu âyetten alınan– *tahrîf* terimi ile ifade edilmektedir. Tahrifin çeşitleri vardır. Âyetin devamında verilen tahrif örneklerinde müsbet mâna ve değer ifade eden kelimeler alınmakta, ya ses benzerliğinden veya kelimelerin diğer mânalarından yararlanılarak olumsuz, kötü, aşağılayıcı maksatlarla kullanılmaktadır. Meselâ "râinâ" kelimesi Arapça'da "Bizi gözet, durumumuzu göz önüne alarak konuş..." mânasına gelir, müminler bu ifadeyi olumlu bir mânada kullanmakta, Hz. Peygamber'den –söylediklerini iyi anlamaları ve yerine getirebilmeleri için– durumlarını gözeterek konuşmasını, açıklamalarını buna göre yapmasını istirham etmektedirler. Yahudiler ise İbrânîce'de ses itiba-

riyle bu kelimeye benzeyen ve "ahmak, kalın kafalı" gibi bir mâna ifade eden "râûnâ" kelimesinin mânasını kastederek "râinâ" demektedirler. Tahrifin diğer şekilleri kelimelerin yerlerini değiştirmek, kelimeleri başkalarıyla değiştirmek ve lafızla alâkası olmayan veya kastedilme ihtimali çok uzak bulunan mânalar vererek sözü asıl mânasından saptırmak suretiyle yapılmaktadır. Bir kısım yahudiler ve hıristiyanlar tahrifin bütün şekillerini yapmışlar, hem kendilerini aldatmışlar hem de başkalarını saptırmak istemişlerdir. Kötü niyetle davranan, hidayet karşısında sonuna kadar direnen kâfirler akıl ve iradelerini böyle kullandıkları için ilâhî lânete müstahak olmuşlardır, lânetlenmişlerin ise inanmaları beklenemez. "Artık pek az inanırlar" ifadesi, "Bunu çok az adam söyleyebilir", "utanması az" deyimlerinde olduğu gibi olumsuzluk ifade etmek için kullanılmıştır, "Artık inanmazlar" demektir.

47. "Yüzleri silip dümdüz etme"nin hakikat mânası yüzdeki organları kaldırmak, yok etmektir. Mecaz mânası ise bu organların işe yararlığını ortadan kaldırmak; çirkin, nursuz, işe yaramaz hale getirmektir. Hakikat mânası kastedildiği takdirde "arkalarına çevirmek"ten maksat bu organları kafanın arkasına koymaktır. Organlar burada olunca öne gitmek isteyen kimse arkaya doğru gidecektir. Kelimenin mecaz mânası kastedilmiş ise geriye çevirmekten maksat, bu organlar ile elde edilecek hayır, bereket, verimlilik ve saadetten mahrum olmak, kemale doğru ilerlemek yerine ilkelliğe doğru gerilemektir ("cumartesi adamlarının lânetlenmesi" hakkında bk. Bakara 2/65-66; A'râf 7/163).

48. Yukarıda Ehl-i kitap'tan bahsedildikten sonra "Allah Teâlâ'nın şirk dışındaki bütün günahları dilerse affedeceğini" bildiren âyetin gelmesi sebebiyle bazı müfessirler, bu âyetin öncekilerle ilgisi bulunduğunu düşünmüşler, buradaki *mağfiret* (bağışlama) kavramının ne mânaya geldiği sorusuna cevap aramışlardır. Bu cevaplardan birine göre burada bağışlanan ceza –tabii felâketler, mağlûbiyet, esaret gibi– kâfirlere dünyada verilen cezadır. Allah bu cezayı müşriklerden kaldırmaz, diğerlerinden isterse kaldırır. Bir başka açıklamaya göre ise bağışlama "müsamaha, hukuk dahilinde yaşama hakkı verme" mânasına gelmektedir. Ehl-i kitap zimmet akdine bağlanarak müslümanların himayesinde kendi

dinlerine göre yaşama hakkına sahiptirler, müşrikler ise ya iman edecekler yahut da yok edileceklerdir (İbn Âşûr, V, 80). Müşriklere yaşama hakkı ve imkânı verilmeyeceği hükmünü benimseyenler Tevbe sûresinin 5. âyetine dayanmaktadırlar. Ancak bu âyetin öncesi ve sonrası dikkatle okunduğunda müşriklerin öldürülmesi emrinin şirk suçuna değil, onların antlaşmaları bozmaları ve hukuka riayet etmemelerine bağlı olduğu anlaşılacaktır. İlgili naslar bir arada değerlendirildiği zaman bu konuda ulaşılan sonuç şudur: Zulme sapmayan, hürriyet ve adalet üzerine kurulmuş toplum düzenini bozmayan bütün fertler ve gruplar –dinleri, inançları ne olursa olsun– hayat hakkına sahiptirler.

Bağışlama âyetinin üst tarafına bağlı olmadığını, bu konuda genel bir hüküm getirmek üzere indirildiğini düşünen tefsircilere göre de ortada önemli problemler ve sorular vardır; bu yüzden âyete "müteşâbih" diyenler bile olmuştur. Çünkü âyeti tek başına ele alıp lafza bağlı yorum yaptığımızda şu sonuçlar çıkmaktadır: **a)** Allah Teâlâ –Ehl-i kitap gibi– müşrik olmayan inkârcıları bağışlayabilecektir. **b)** Günahkâr müminleri, tövbe etmeseler bile bağışlayabilecektir. **c)** Kâfir iman etse ve günahkâr mümin tövbe etse bile bunları bağışlamayabilecektir; çünkü "isterse bağışlar" ifadesi vardır. Halbuki konuyla ilgili birçok âyet ve hadis, bu üç konuda kesin olarak farklı hükümler getirmiştir. Şu halde bağışlama âyetinin –bu farklı hüküm getiren– âyet ve hadisler çerçevesinde anlaşılması gerekmektedir, tek başına ve zâhire göre yorumlamak önemli ölçüde hatalı anlayışlara yol açacaktır.

İbn Âşûr'un, İbn Atıyye'yi (II, 64) tamamlayarak yaptığı açıklamaya göre bağışlanma şansı bakımından insanları dört gruba ayırmak gerekir:

1. Hak dinin inkârında ısrar ederek ölen kâfirler; bunlar ebedî olarak cehennemde kalacaklardır.

2. Günahı olmayan müminler; bunlar Allah'ın vaadine göre kesin olarak doğrudan cennete gireceklerdir.

3. Günah işledikten sonra tövbe eden ve tövbesinde sebat ederek ölen müminler; bunlar da bir önceki müminler gibidir.

4. Günah işleyip tövbe etmeden ölen müminler. Bunlar da: **a)** Mürcie mezhebine göre cennete girerler, günahları buna engel olmaz; Allah Teâlâ'nın ceza tehditleri (vaîdler) kâfirlerle ilgilidir, müminler –günah-

kâr da olsalar– buna dahil olmazlar. **b)** Mu'tezile'ye göre büyük günah işleyip tövbe etmeden ölenler cehennemliktir. **c)** Hâricîler'e göre büyük veya küçük günah işleyip tövbe etmeden ölenlerin imanı yoktur, kendileri ebedî cehennemliktir. Vaad âyetleri (mükâfat sözü veren âyetler) günahsız veya tövbe etmiş müminlere aittir, vaîd âyetleri ise kâfir olsun imanlı olsun günahkârlara aittir; onların durumunu bildirmektedir. **d)** Ehl-i sünnet'e göre mutluluk ve esenlik müjdesi veren vaad âyetlerinin zâhiri (teker teker lafzî yorumdan çıkan hüküm) genel olmakla beraber maksat özeldir, bunlarla günahsız müminlerle günahkârlar içinden Allah'ın ceza vermeyeceği grup kastedilmiştir. Ceza tehdidi içeren vaîd âyetlerinin de zâhiri genel olmakla beraber kastedilenler özeldir, belli bir gruptur; yani kâfirlerle Allah Teâlâ'nın cezalandıracağı günahkâr müminler kastedilmiştir.

Tefsir etmekte olduğumuz âyette geçen "Bundan başkasını dilediği kimseler için bağışlar" cümlesi yukarıda açıklanan âyetler arası ilişki yumağı içinde ele alınacaktır; bu âyet icmal (özet), diğerleri tafsildir (geniş, detaylı açıklamadır). Allah'ın hangi kullarına ceza vermeyi, hangilerine de vermemeyi dileyeceği yine kendisi tarafından diğer âyetlerde açıklanmıştır. Buna göre tövbe eden kimse daha önce müşrik, Ehl-i kitap, günahkâr müslüman olsa da Allah Teâlâ tarafından bağışlanacak ve tövbesi kabul edilecektir; çünkü O böyle vaad etmiştir. Tövbe etmeden ölen günahkâr müminler ise –günahlarını karşılayan ve aşan sevapları, hayırları, iyi işleri, eserleri bulunmadığı takdirde –ebedî olarak değil– günahlarının cezasını çekecek kadar cehennemde kalacaklardır. Allah bunun böyle olmasını istemiş ve iradesini kitabında bildirmiştir (İbn Âşûr, V, 81-83. Ehl-i kitabın âkıbeti için bk. Bakara 2/62).

49. "Kendini temize çıkarmak" şeklinde tercüme edilen *tezkiye* fiil ve sözle olmaktadır. İnsanın ahlâkını iyileştirmek, kendini kötü huy ve alışkanlıklarından kurtarmak için gerekeni yapması, eğitimden geçmesi makbuldür, İslâm bunu teşvik etmiştir. Sözle tezkiye "bir kimsenin dürüst, iyi, önemli kusurlardan uzak olduğunu söylemek" suretiyle yapılır. Gerçekten böyle olan, böyle bilinen birisi için gerektiğinde tezkiyede bulunmak da sakıncalı değildir, hatta duruma göre güzel ve gerekli

de olabilir. İslâm'da kötü görülen, menedilen tezkiye, kişinin kendisini sözle tezkiye etmesidir, övmesidir.

Yahudiler özellikle kendilerinin "Allah'ın oğulları ve sevgilileri" (Mâide 5/18), "dostları" (Cum'a 62/6) olduklarını, "birkaç gün dışında âhiret cezası çekmeyeceklerini" (Bakara 2/80) söyleyerek kendileri için sözlü tezkiyede bulunmuşlardı; âyet bu davranışı da mahkûm etmekte, kişilerin veya grupların kendilerini överek bir yere varamayacaklarını, topluluk nezdinde itibar kazanamayacaklarını ifade buyurmaktadır.

51. Uhud Savaşı'ndan sonra Medine yahudilerinden bir grup Kâ'b b. Eşref, Huyey b. Ahtab gibi reislerinin peşine takılarak Mekke'ye gelmişler, müslümanlara karşı savaşmak üzere Mekke müşrikleriyle bir antlaşma yapmak istemişlerdi. Mekkeliler bunların okur yazar ve Ehl-i kitap olduklarını göz önüne alarak kendi din ve gelenekleriyle Hz. Peygamber'in getirdiği din ve yaptığı işler hakkında bilgi vermişler, yahudilerden bir değerlendirme yapmalarını istemişlerdi. Yahudiler İslâm aleyhine, şirk lehine hüküm verdiler ve değerlendirme yaptılar, şirkin İslâm'dan daha hayırlı olduğunu söylediler, hatta müşriklerin isteği üzerine putlara (cibt) secde ettiler. Âyet-i kerîme –başkalarına da ibret olmak üzere– bu çirkin, ahlâksız, ikiyüzlülüğe dayalı, kendi kutsal kitaplarına da aykırı (Çıkış, 20/3-4) davranışı kınamak ve sahiplerinin hak ettikleri cezayı bildirmek için gönderildi ("bâtıl" diye çevirdiğimiz tâgut kelimesi hakkında bilgi için bk. Mâide 5/60).

54. Yahudiler de Muhammed Mustafa gibi Hz. İbrâhim soyundan gelmektedirler. Allah Teâlâ bu büyük Peygamber'in soyuna peygamberlik, saltanat (yönetim yetkisi) ve hikmet (gerçeğin ve adaletin bilgisi) vermeyi vaad etmiş, bu vaadini de yerine getirmiştir. Yahudiler (İsrâiloğulları) bu nimetlerin kadrini bilememiş, nankörlük, bencillik ve cimrilik etmiş, bu davranışların cezasını da zillet içinde sürünerek ve oradan oraya sürgün edilerek görmüşlerdir. Allah Teâlâ'nın vaadi olan nimetler yine İbrâhim aleyhisselâm soyundan gelen son peygambere ulaşınca yahudiler bunu kıskanmışlar, bu yüzden apaçık gerçekleri inkâra yönelmişlerdir.

56. İnsan bedeniyle ilgili bilgiler arttıkça acıyı beyne ulaştıran sinirlerin iç organlarda değil, zarlarda ve deride olduğu anlaşılmıştır. Uzun zaman veya ebediyen yanacak olan bir bedenin derisi yok olsaydı sahibi yanma acısını duyamaz hale gelirdi. Böyle bir kurtuluşun bile mümkün olmayacağı "Onların derileri pişip acı duymaz hale geldikçe derilerini başka deriler ile değiştiririz" buyurulmak suretiyle ifade edilmiştir.

Beden ruha ve şuura haz ve elemi ulaştıran bir vasıtadan ibarettir. Kişinin nefsi, ruhu ve şuuru değişmedikçe bedenin veya bir parçasının değişmesi kişinin de değişmesini, bir başka insan olmasını gerektirmez. Bu sebeple durmadan yenilenen deri ile azap etmenin –günahsız deriye azap etmek mânasına geleceği için– adalete aykırı olduğunu ileri sürmek yanlış anlama ve değerlendirme ile eksik bilgiye dayanmaktadır; çünkü acı çeken deri değil, insanın kendisi; değişmeyen ruhu ve şuurudur.

58

إِنَّ اللّٰهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلٰٓى أَهْلِهَاۙ وَإِذَا حَكَمْتُمْ
بَيْنَ النَّاسِ أَنْ تَحْكُمُوا بِالْعَدْلِۜ إِنَّ اللّٰهَ نِعِمَّا يَعِظُكُمْ بِه۪ۜ إِنَّ اللّٰهَ
كَانَ سَم۪يعًا بَص۪يرًا ﴿٥٨﴾

Meâli

58. Allah size, emanetleri mutlaka ehline vermenizi ve insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adaletle hükmetmenizi emreder. Allah size ne güzel öğütler veriyor. Şüphesiz Allah her şeyi işitmekte, her şeyi görmektedir.

Tefsiri

58. Hz. Peygamber Mekke'yi fethedince burada Kureyş kabilesinin çeşitli ailelerinde bulunan bazı selâhiyet ve vazifeleri yeniden düzenlemiş, bir kısmını kaldırmıştı. Kaldırmadığı hizmetler arasında Mescid-i Harâm ve çevresinin hizmetiyle su işleri vardı. Birinci hizmet Abdüddâroğulları

adına Osman b. Talha'da, ikinci hizmet ise Hâşimoğulları'ndan –aynı zamanda Hz. Peygamber'in amcası olan– Abbas'ta idi. Hz. Peygamber, vazifelerle ilgili yeni bir düzenleme yapmak üzere Kâbe'nin anahtarını Osman'dan almıştı, amcası Abbas bu hizmetin de kendisine verilmesini talep etti. Bunun üzerine emanet âyeti geldi ve anahtar yine Osman b. Talha'ya teslim edildi (Müslim, "Hac", 390).

Burada emanetin yerine getirilmesi, ehline verilmesi ve insanlar arasında adaletle hükmedilmesi yönündeki emirlerin muhatapları genel olarak bütün insanlar, özel olarak müminler ve daha özel olarak da yöneticiler gibi emanet ve adaletten kamu adına sorumlu olan şahıslar ve topluluklardır.

Tarih boyunca insanların huzur ve mutlulukları iki sebeple kazanılmış veya kaybedilmiştir: *Emanet* ve *adalet*. Emanetler ehline verildiği ve adalete riayet edildiği müddetçe cemiyette huzur ve saadet bulunmuş, hıyanetler ve haksızlıklar ise huzursuzlukların, kavgaların, savaşların, servet ve neslin helâk olmasının baş sebepleri arasında yer almıştır.

Emanet, korunması istenen maddî ve mânevî değerdir. Kişinin kullanıp sahibine iade etmek üzere aldığı eşya emanet olduğu gibi devletin hizmet makamları da emanettir; ilim, din, antlaşma ve sözleşmeler, komşuluk hakları… emanettir. Bütün bunlar korunacak, muhatap ve ilgililerine teslim edilecek, ne maksatla verilmiş ise ona uygun olarak kullanılacaktır.

Hz. Peygamber "Münafığın üç belirtisi vardır: Konuştuğunda yalan söyler, söz verdiğinde yerine getirmez, kendisine bir şey emanet edildiğinde hıyanet eder" (Müslim, "Îmân", 107-109) buyurarak emanete riayet etmeyenleri münafık vasıflı insanlar olarak tescil etmiştir.

İnsanlar arasında hüküm genellikle bir ihtilâf ve dava halinde, haklı olanı haksız olandan ayırmak veya hakkın kime ait olduğunu açıklamak suretiyle gerçekleşir. Adalet, "eşitlik ve dengeyi sağlamak" demektir. Burada eşitlikten maksat, herkese aynı şeyi, aynı vasıf ve miktarda vermek değildir; herkesin hakkını, hak ettiğini, lâyık olduğunu almada eşit olmasıdır; güçlü de olsa haksızın, güçsüz de olsa haklı ile hukuk karşısında eşit muamele görmesidir. İnsanların haklarını yiyenler bunu, genellikle kendilerini karşıdakilerden üstün ve güçlü görerek yaparlar. Kamu

gücünü, zayıf olmasına rağmen haklı olanın yanına koymak suretiyle muamelede eşitlik, yani adalet sağlanmış olur.

Adaletin gerçekleşmesi –âdil uygulayıcılar yanında– kimin neye lâyık, kimin neyi hak ettiği konusunda doğru, hakkaniyete uygun, dengeli bilgi ve ölçülere sahip olmaya bağlıdır. Hukuk kuralları, bağlayıcı mevzuat işte bu bilgi ve ölçüleri vermek için oluşturulur, vazedilir. Hukuk kurallarını, ilâhî irşaddan bağımsız olarak insanlar koyarlarsa –insanların kendilerini aşmaları, beşerî kayıtlardan, cemiyet kültür ve değerlerinden etkilenmemeleri mümkün olmadığı için, hakkaniyet ölçüleri– hak ediş dengeleri bozuk olabilir. Bilgi eksik, ölçü bozuk olunca da –düzen, hukuk ve mahkeme bulunsa bile– adalet gerçekleşmez. İnsanı ve kâinatı yaratan Allah mîzanı da koymuştur. *Mîzan*, "maddî ve mânevî alanlarda denge, hakkaniyet ve adalet ölçüsü" demektir. Hukukla ilgili mîzanın aranıp bulunması bakımından vazgeçilemez kaynak ilgili naslardır (âyet ve hadisler). Âyet ve hadislerin nokta tayini şeklinde açıklamadığı konularda ise fayda (mesâlih), yorum (anlama, beyan), kıyas ictihadlarına ve örfe başvurulacak; bu yoldan, adaleti gerçekleştirecek olan hüküm ve ölçülere ulaşılacaktır. Hüküm ve ölçüler bulunup bilindikten sonra sıra uygulamaya gelir. Uygulamada adaletin bozulmamasının iki teminatı vardır: **a)** İmana dayalı ahlâk; **b)** cemiyetin emanet ve sorumluluk duygusu içinde gerçekleştireceği denetim. Sağlam hukuk kuralları, ahlâk ve kamu denetiminin bulunduğu yerde adaletin gerçekleşmemesi için bir sebep kalmaz.

59 – 70

يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُٓوا اَط۪يعُوا اللّٰهَ وَاَط۪يعُوا الرَّسُولَ وَاُو۬لِي
الْاَمْرِ مِنْكُمْۚ فَاِنْ تَنَازَعْتُمْ ف۪ي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ اِلَى اللّٰهِ وَالرَّسُولِ
اِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِۜ ذٰلِكَ خَيْرٌ وَاَحْسَنُ
تَأْو۪يلًا ﴿٥٩﴾ اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذ۪ينَ يَزْعُمُونَ اَنَّهُمْ اٰمَنُوا بِمَٓا اُنْزِلَ

إِلَيْكَ وَمَا أُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى
الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ
أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا ٦٠ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَى مَا أَنْزَلَ
اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ رَأَيْتَ الْمُنَافِقِينَ يَصُدُّونَ عَنْكَ صُدُودًا ٦١
فَكَيْفَ إِذَا أَصَابَتْهُمْ مُصِيبَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ
ثُمَّ جَاءُوكَ يَحْلِفُونَ بِاللَّهِ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا إِحْسَانًا وَتَوْفِيقًا ٦٢
أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يَعْلَمُ اللَّهُ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَعِظْهُمْ
وَقُلْ لَهُمْ فِي أَنْفُسِهِمْ قَوْلًا بَلِيغًا ٦٣ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَسُولٍ إِلَّا
لِيُطَاعَ بِإِذْنِ اللَّهِ وَلَوْ أَنَّهُمْ إِذْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ جَاءُوكَ
فَاسْتَغْفَرُوا اللَّهَ وَاسْتَغْفَرَ لَهُمُ الرَّسُولُ لَوَجَدُوا اللَّهَ تَوَّابًا
رَحِيمًا ٦٤ فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ
ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنْفُسِهِمْ حَرَجًا مِمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ٦٥
وَلَوْ أَنَّا كَتَبْنَا عَلَيْهِمْ أَنِ اقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ أَوِ اخْرُجُوا مِنْ دِيَارِكُمْ
مَا فَعَلُوهُ إِلَّا قَلِيلٌ مِنْهُمْ وَلَوْ أَنَّهُمْ فَعَلُوا مَا يُوعَظُونَ بِهِ لَكَانَ خَيْرًا

لَهُمْ وَأَشَدَّ تَثْبِيتًا ﴿٦٦﴾ وَإِذًا لَآتَيْنَاهُمْ مِنْ لَدُنَّا أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٦٧﴾
وَلَهَدَيْنَاهُمْ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿٦٨﴾ وَمَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ
فَأُولَٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ
وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ ۚ وَحَسُنَ أُولَٰئِكَ رَفِيقًا ﴿٦٩﴾ ذَٰلِكَ
الْفَضْلُ مِنَ اللَّهِ ۚ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ عَلِيمًا ﴿٧٠﴾

Meâli

59. Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, Peygamber'e itaat edin, sizden olan ülü'l-emre de. Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz –Allah'a ve âhirete gerçekten inanıyorsanız– onu, Allah'a ve Peygamber'e götürün. Bu, elde edilecek sonuç bakımından hem hayırlıdır hem de en güzelidir. **60.** Sana indirilene ve senden önce indirilenlere inandıklarını ileri sürenleri görmedin mi? Onu tanımamaları kendilerine emredildiği halde tâğutun önünde mahkemeleşmek istiyorlar. Şeytan da onları büsbütün saptırmanın yollarını arıyor. **61.** Onlara, "Allah'ın indirdiğine ve Peygamber'e gelin" denildiği zaman münafıkların senden iyice uzaklaştıklarını görürsün. **62.** Önceden yapıp ettikleri yüzünden başlarına bir felâket gelince hemen "Biz yalnızca iyilik etmek ve arayı bulmak istedik" diye yemin ederek sana nasıl gelirler! **63.** Onlar, kalplerindekini Allah'ın bildiği kimselerdir. Onlara aldırma, kendilerine öğüt ver ve onlara durumları hakkında tesirli söz söyle. **64.** Biz her bir peygamberi, Allah'ın izniyle, ancak kendisine itaat edilmesi için gönderdik. Eğer onlar kendilerine kötülük ettiklerinde sana gelseler de Allah'tan bağışlanmayı dileselerdi, Peygamber de onlar için mağfiret dileseydi, elbette Allah'ı ziyadesiyle affedici ve esirgeyici bulurlardı. **65.** Hayır, rabbine andolsun ki, aralarında çıkan anlaşmazlık husu-

sunda seni hakem kılıp sonra da verdiğin hükümden içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın onu kabullenmedikçe ve boyun eğip teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar. **66.** Şayet onlara kendinizi öldürün yahut yurtlarınızdan çıkın diye emretmiş olsaydık, pek azı müstesna bunu yapmazlardı. Eğer kendilerine verilen öğütleri yerine getirselerdi, bu onlar için hem daha hayırlı hem de (imanları için) daha sağlamlaştırıcı olurdu. **67.** O zaman elbette kendilerine nezdimizden büyük mükâfat verirdik. **68.** Ve onları dosdoğru bir yola iletirdik. **69.** Kim Allah'a ve Peygamber'e itaat ederse işte onlar, Allah'ın kendilerine lutuflarda bulunduğu peygamberler, sıddıklar, şehidler ve sâlih kişilerle beraberdirler; bunlar ne güzel arkadaşlardır! **70.** Bu lutuf Allah'tandır; bilen olarak Allah yeter.

Tefsiri

59. Buradan itibaren on bir âyetin asıl konusu itaattir. "Söz tutmak, boyun eğmek, emri yerine getirmek" mânasına gelen *itaat*, sosyal, siyasî, hukukî, ahlâkî boyutlarıyla İslâmî hayat düzenini kuran temel kavram ve kurumlardan biridir. Bu açıdan aynı mahiyette olan emanet ve adalet kavramlarından sonra buna yer verilmiş, araya "münafıklar ve fâsıklar" gibi emre uymayanların dünya ve âhirette karşılaşacakları sonuçları bildiren âyetler konmuştur.

Allah'a itaat, "O'nun Kur'an-ı Kerîm'de ve elçisinin tebliğ mahiyetindeki söz ve davranışlarında ortaya çıkan emir ve iradesine uymak" demektir. Resûlullah'a itaat, öncelikle tebliğ ettiği Kur'an'a ve sünnete uymaktır. Ancak burada "ve" bağlacı ile yetinilmeyip "İtaat ediniz" emrinin "Resûlullah" için de tekrar edilmesi ona itaatin, "Kur'an'dan ibaret olan vahyin tebliğine uyma"yı aştığını, kaide olarak bütün davranışlarının örnek edinilmesini, bütün buyruklarının yerine getirilmesini içine aldığını göstermektedir. Sahâbe, Resûlullah'ın "dinî veya bağlayıcı olmadığını bildirdiği, ya da karîneler yoluyla böyle olduğunu anladıkları emirleri" dışındaki bütün emir ve isteklerini, "Ona itaat dinî bir görevdir" şuuru içinde yerine getirmişlerdir; bunu yaparken de itaat hakkındaki âyet ve hadislerle Allah elçisinin gönderiliş amacına, kendisine verilen vazifelere ve O'nun örnekliğini bildiren naslara dayanmışlardır.

"İtaat ediniz" emri tekrarlanmadan "ülü'l-emre de..." denilmesi, bunların itaat yükümlülüğü bakımından Allah ve resulü gibi olmadıklarına, emirleri meşrû (Allah ve resulünün tâlimatına uygun) olmadıkça kendilerine itaat edilmeyeceğine işaret etmektedir. "Hiçbir mahlûka, Allah emrine uymadığı takdirde itaat edilemez", "Ancak mâruf (meşrû) olan emre itaat edilir", "Allah'a itaatsizlik sayılan emre itaat edilmez" (Buhârî, "Ahkâm", 4, "Megazî", 59; Müslim, "İmâre", 39) meâlindeki hadisler bu kaideyi açıkça ifade etmektedir. Âyetin nüzûl sebebi de aynı kaideyi destekler mahiyettedir: Hz. Peygamber bir gruba (seriyye) askerî görev vermiş, başlarına da Abdullah b. Huzâfe'yi geçirmişti. Abdullah bir sebeple öfkelenmiş, emri altındakilere odun toplayıp yakmalarını, ateş olunca da içine girmelerini emretmişti. Emri alanlar tereddüt içinde kaldılar. Bir kısmı "Komutana (ülü'l-emre) itaat edilir" diye ateşe girmeye teşebbüs ediyorlar, bir kısmı ise "bu itaatin, buyruğun meşrû olmasına bağlı bulunduğunu" düşünerek onları engelliyorlar, "Biz ateşten kaçarak Peygamber'e katıldık" diyorlardı. Bu çekişme devam ederken ateş söndü, seferden dönünce durumu Resûlullah'a arzettiler. "Ateşe girseydiler kıyamete kadar ondan kurtulup çıkamazlardı. İtaat ancak meşrû emre olur" buyurdu (Buhârî, aynı yerler; Ebû Bekir İbnü'l-Arabî, I, 452). Bu âyetin daha önce inmiş, fakat yanlış anlaşılması üzerine Resûlullah tarafından açıklama yapılmış olması da, seriyye vak'asından sonra inmiş olması da muhtemeldir (İbn Âşûr, V, 102).

Ülü'l-emr, "emir sahipleri, emir verme selâhiyeti taşıyan ve bu konumda olanlar yani âmirler" demektir. Bunlardan maksadın kimler olduğu konusunda "devlet başkanı, onun veya toplumun yetki verdiği yöneticiler ve kumandanlardır", "âlimlerdir" gibi çeşitli anlayışlar ve rivayetler vardır. "...sizden olan emir sahiplerine itaat edin" buyurulduğuna göre bunların belli kişiler ve makam sahipleri olduğu, iman ve dünya görüşü itibariyle müslüman olanlardan seçildiği veya tayin edildiği, meşrû buyruklarında bunlara itaat etmenin Allah emri ve dinin gereği olduğu anlaşılmaktadır. İslâm dini, gerek kamu hayatında ve gerek özel hayatta bazı sıfat ve özellikleri taşıyan kimselere itaat edilmesini, onların buyruklarının yerine getirilmesini ve söylediklerine uyulmasını istemiştir. Başkan, aile reisi, komutan, ana-baba, bilmeyenlere göre bilenler (âlimler) bun-

lardandır ve ülü'l-emr kavramına bunların tamamı dahil bulunmaktadır. Kamu hayatındaki ülü'l-emr ya halife gibi ümmetin seçmesi ve biatıyla belirlenir –onun tayin ettiği yüksek dereceli memurlar da dolaylı olarak ümmetin belirlediği ülü'l-emr olurlar– ya da bir makamın tayinine gerek bulunmadan, taşıdıkları üstün vasıflarla bu yetkiyi elde ederler. Bu üstün vasıflar "İslâm, ilim ve adalet"tir. Bilmeyenler, müslüman, âdil (kâmil ahlâk sahibi) ve âlim olan kimselere danışmak (fetva sormak) ve aldıkları cevabı uygulamak mecburiyetindedirler. Yöneticiler de –bilmedikleri konuları– bilenlere sormakla yükümlüdürler. Bu açıdan bakıldığında birinci derecede ülü'l-emr "âlimlerdir", ikinci derecede ülü'l-emr ise "yöneticiler, âmirler ve kumanda mevkiinde olanlar"dır.

"Bir hususta anlaşmazlığa düşmek" Allah ile mümin kulları arasında olamaz, Resûlullah ile ümmeti arasında da düşünülemez. Geriye yönetici, yönetilen, bilen, soran... şeklinde ümmet kalır; bu çerçevede ümmet arasında bir anlaşmazlık çıktığında mesele Allah'a ve resule götürülecektir. Yönetilenlerle ülü'l-emr arasındaki ihtilâfta, bu ikincisi de taraf olduğu için tek merci Allah ve resulüdür; yani –aşağıda açıklanacağı üzere– dinin ana kaynakları ışığında çözüm üretecek kurumlardır. İhtilâfın tarafları arasında ülü'l-emr bulunmazsa, meselenin halledilmesinde onun da –benimsenen idare şekline göre selâhiyeti çerçevesinde– devreye girmesi tabiidir; ancak ülü'l-emr tasarruflarında Allah ve resulünden bağımsız değildir.

Meselenin "Allah'a götürülmesi" Kur'an'a, "resule götürülmesi" ise sünnete başvurmayı gerektirir. Anlaşmazlık konusunda bu iki kaynakta çözüm ve hüküm var ise bu, bütün ümmet için bağlayıcıdır ve gereğine uyularak anlaşmazlık çözüme kavuşturulur. Bu iki kaynaktaki çözüm her zaman nokta tayini şeklinde değildir. Kıyamete kadar ortaya çıkacak bütün anlaşmazlıkların konu konu, parça parça çözümü Kitap ve Sünnet'te bulunmaz. Ancak bütün anlaşmazlıkların çözümüne ışık tutan ilkeler, işaretler, delâletler, örnek ve emsal çözümler vardır. Bunlardan yararlanarak çözüm ve hüküm bulma işine *ictihad* denir. İctihad bilinmeyenleri, açıkça belli olmayanları, anlaşmazlıkları Kitaba ve Sünnet'e başvurarak (götürerek) çözme metodunun ve çabasının adıdır; Resûlullah tarafından sahâbeye öğretilmiş, daha sonraki nesiller de bunu, onlardan alarak kullanmış ve geliştirmişlerdir (Cessâs, I, 212-213).

"Eğer bir hususta (âyetteki kelimeyle "şeyde") anlaşmazlığa düşerseniz..." şeklindeki cümle yapısı umum (genellik) ifade eder. Buna göre müminlerin hayatında ihtilâf konusu olan her şey çözümü Kur'an'dan ve Sünnet'ten alacak, başka bir deyişle çözüm, bu iki kaynağa başvurularak aranacaktır. Hem hâkim (hüküm koyan) hem de mâbud (kendisine ibadet edilen) yalnızca Allah'tır. Allah'a mahsus bulunan bu sıfat ve salâhiyetlerin –aynı mahiyette olmak üzere– bir başka merci veya şahsa tanınması şirk, bu merci ve şahsın Kur'an'daki adı da, 60. âyette zikredildiği üzere tâguttur.

60-61. Önceki âyette "Allah'a ve âhirete gerçekten iman edenlerin, anlaşmazlıkları Allah'a ve resulüne götürecekleri" ifade buyurulmuştu. Bu âyette ise "inandım" dedikleri halde gerçekten inanmayanların (münafıklar) anlaşmazlık çıktığında nasıl hareket ettikleri anlatılıyor ve onların şahsında âdeta bir iman testi yapılıyor. Hz. Peygamber'in Medine hayatı başladığında bazı yahudiler menfaatleri icabı İslâm'ı kabul etmiş gibi göründüler. İlk münafıklar arasında bunlar da bulunduğu için "... senden önce indirilenlere inandıklarını ileri sürenler" ifadesi kullanılmıştır. Âyet için birkaç nüzûl sebebi rivayet edilmiştir. Bunların tamamında ortak olan unsur, mümin olduğu veya mümin göründüğü halde anlaşmazlığı Allah'a ve resulüne götürerek çözmeye razı olmamak, bir başkasını (tâgutu, meselâ Kâ'b b. el-Eşref'i veya kâhin Ebû Bürde el-Eslemî'yi) onların yerine koymak ve onun çözümüne rızâ göstermektir (nüzûl sebepleri için bk. Buhârî, "Şirb", 6-9; Müslim, "Fezâil", 129; İbn Kesîr, II, 304-305; Şevkânî, I, 544).

62-63. Münafıklar iki tarafı idare etmeye çalışırken çoğu defa açık verirler, sahtekârlıkları ortaya çıkar, bu defa cezadan ve tecrit edilmekten kurtulmak üzere te'villere kalkışır, yaranmak istedikleri tarafı iyi niyet ve samimiyetlerine ikna etmeye çalışırlar. Bütün bunlara rağmen zâhirde inanır görünmeleri, açıkça inkâra sapmamış olmaları sebebiyle onlara karşı müslüman imişler gibi davranılması, gerçek imana kavuşmaları için kendilerine öğüt verilmesi; ârıza kalplerinde, içlerinde olduğu için oraya nüfuz edecek, orayı etkileyecek sözler söylenmesi emredilmiştir.

64. İtaat eylemi bir üst ve bir de astın olmasını gerektirir. Allah bütün kullarını insanlık şerefi ve kulluk fırsatı bakımından eşit yaratmıştır. Birilerinin, kendilerine itaat gerekli olması bakımından diğerlerinden üstün ve onların üstü olması, peygamberlik gibi Allah vergisi olan vasıflar dışında genellikle insanların gayretleriyle elde ettikleri faziletlere, becerilere, bilgilere ve ümmetin, usulüne göre kendilerine yetki vermesine ve bütün bu vasıflarından dolayı onlara itaat edilmesini Allah'ın istemesine (izni) bağlıdır. Bu cümleden olarak Allah Teâlâ peygamberlerini, kendilerine itaat edilsin diye göndermiştir; çünkü onlar Allah'ın elçileridir, peygamberlere itaat, Allah'a itaat demektir.

Münafıklar olsun, günahkâr, âsi (itaat etmeyen) müminler olsun bu davranışlarıyla Allah Teâlâ'ya zarar veremezler. O'nun kullarına verdiği sıkıntılar da, kulların vereceği müsbet, meşrû tepkilere göre dünyada ve âhirette lehlerine olabilecektir. Şu halde Allah'a ve resulüne itaat etmeyenlerin kötülükleri, zulümleri, zararları eninde sonunda kendilerine dönmekte, kendilerine dokunmaktadır. Bu mânada "kendilerine kötülük edenler" için de tövbe kapısı açıktır. Allah Teâlâ tövbeleri hemen kabul edeceğini, içtenlikle tövbe edenlerin daha öncesine ait kirli sicillerini tertemiz kılacağını vaad etmiştir. Nifak ve isyana sapanlar kendilerini temize çıkarmak için çıkmaz yollara girmek, tutarsız te'villere başvurmak yerine samimi olarak pişman olmalı, Resûlullah'a gelip suçlarını itiraf etmeli, bağışlaması için Allah'a yalvarmalı ve O'nun sevgili peygamberinden de kendileri için dua etmesini, Allah'ın bağışlamasını dilemesini istemelidirler.

65. Zübeyr b. Avvâm ile bahçe komşusu arasında su yüzünden bir anlaşmazlık çıkmıştı. Hz. Peygamber'e başvurdular; o da "Zübeyr! Bahçeni suladıktan sonra suyu sal ki komşun da sulasın" buyurdu. Komşu (bu hükmün din kuralı koyma değil, sulhetme mahiyetinde olduğunu düşünmüş olmalı ki) Hz. Peygamber'e, Zübeyr'in tarafını tuttuğunu ima etti. Bunun üzerine Hz. Peygamber şikâyetçinin tutumundan hoşnut olmadı ve bu defa Zübeyr'e normal hakkını kullanmasını söyledi. Medineli komşunun bu davranışı sebebiyle 65. âyet nâzil oldu (Müslim, "Fezâ'il", 129). Buna göre gerçek iman sahiplerinin iki temel vasfı olmalıdır: **a)** Aralarında bir anlaşmazlık çıktığında Resûlullah'ı hakem kılmak, onun hükmüne başvurmak. **b)** Hz. Peygamber bir hüküm verince bunu benimsemek,

onun âdil olduğuna inanmak, itiraza kalkışmamak. Allah'ın dininin hükmü demek olan Resûlullah'ın hükmüne başvurmak ve bunu gönülden benimsemek iman alâmeti olmakla beraber insanların beşeriyet icabı menfaatlerine uygun gördükleri ve istedikleri hükmü elde edememeleri karşısında üzüntü duymaları da küfür veya nifak alâmeti değildir; yeter ki, verilen hükmün haklı ve âdil olduğuna inansınlar!

66. İslâm'dan önceki dinlerde Allah Teâlâ'nın, kullarını ya itaatsizlikleri yüzünden veya imtihan için nefse ağır gelen, uyulması güç olan ödevlerle yükümlü kıldığı olmuştur (Bakara 2/54, 286; A'raf 7/157). Hâtemü'l-enbiyâ olan Hz. Muhammed'e gönderilen dinde aslolan, emirlerin ve yükümlülüklerin fıtrata uygun ve kolay olmasıdır. İnsan tabiatına uymayan, insana ağır gelen, normal ve katlanılabilir külfet ve zahmet sınırını aşan teklif ve yükler İslâm'da yoktur. İtaat kaidesini açıklayan âyetler arasında bulunan 66. âyet İslâm'ın bu özelliğini farklı bir üslûp içinde dile getirmektedir: Allah Teâlâ müslümanlara "Kendinizi öldürün, yurdunuzu terkedin..." kabilinden ağır emirler vermiyor, insanların çoğunun itaat edemeyeceği şeyleri müslümanlardan istemiyor. Şayet böyle emirler verseydi insanların çoğu buna itaat etmezlerdi. Allah'ın istediği kolay, fıtrata uygun ve kulların menfaatine yönelik olan şeylerdir. Üstelik bunlara da büyük ecirler, mükâfatlar vermektedir.

Bu âyeti şöyle anlayan tefsirciler de olmuştur: "Kendilerini öldürmek"ten maksat meşrû savaşta (cihad) düşman saflarında yer alan yakınlarını öldürmektir, "yurtlarını terketmek"ten maksat da hicrettir. Allah Teâlâ bu gibi emirlere pek az kimsenin itaat edebileceğini, ancak bu itaatın da ecrinin çok büyük olduğunu bildirerek müslümanları –aşağıdaki âyetlerde emredeceği– cihada hazırlamaktadır (İbn Âşûr, V, 114).

69-70. Şevkânî'nin Taberânî, Ziyâ el-Makdisî gibi hadisçilerden naklettiğine göre bir sahâbî Allah resulüne gelmiş ve dünyayı kendisine dar eden şu endişesini dile getirmiştir: "Ey Allah'ın elçisi! Ben seni kendimden ve çocuklarımdan daha çok seviyorum. Evimde iken seni hatırlıyor, hasretine dayanamadığım için hemen gelip görüyor, yüzüne bakıyorum. Senin ve benim ölümümü düşündüm. Anladım ki, sen öldüğünde ve cennete girdiğinde peygamberlere mahsus yüce makamlarda bulunacaksın. Ben ise cennete girdiğimde seni göremeyeceğimden korkuyorum!" Hz.

Peygamber bu sözlere cevap vermeden Cebrâil gelmiş, Allah'a ve resulü-ne itaat edenlerin cennette kimlerle beraber olacaklarını bildiren âyeti getirmiştir (I, 545).

71 – 76

يَٓا اَيُّهَا الَّذٖينَ اٰمَنُوا خُذُوا حِذْرَكُمْ فَانْفِرُوا ثُبَاتٍ
اَوِ انْفِرُوا جَمٖيعًا ﴿٧١﴾ وَاِنَّ مِنْكُمْ لَمَنْ لَيُبَطِّئَنَّ فَاِنْ اَصَابَتْكُمْ
مُصٖيبَةٌ قَالَ قَدْ اَنْعَمَ اللّٰهُ عَلَيَّ اِذْ لَمْ اَكُنْ مَعَهُمْ شَهٖيدًا ﴿٧٢﴾
وَلَئِنْ اَصَابَكُمْ فَضْلٌ مِنَ اللّٰهِ لَيَقُولَنَّ كَاَنْ لَمْ تَكُنْ
بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُ مَوَدَّةٌ يَا لَيْتَنٖي كُنْتُ مَعَهُمْ فَاَفُوزَ فَوْزًا عَظٖيمًا
﴿٧٣﴾ فَلْيُقَاتِلْ فٖي سَبٖيلِ اللّٰهِ الَّذٖينَ يَشْرُونَ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا
بِالْاٰخِرَةِ وَمَنْ يُقَاتِلْ فٖي سَبٖيلِ اللّٰهِ فَيُقْتَلْ اَوْ يَغْلِبْ
فَسَوْفَ نُؤْتٖيهِ اَجْرًا عَظٖيمًا ﴿٧٤﴾ وَمَا لَكُمْ لَا تُقَاتِلُونَ فٖي سَبٖيلِ
اللّٰهِ وَالْمُسْتَضْعَفٖينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَٓاءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذٖينَ
يَقُولُونَ رَبَّنَٓا اَخْرِجْنَا مِنْ هٰذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ اَهْلُهَا وَاجْعَلْ لَنَا
مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا وَاجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ نَصٖيرًا ﴿٧٥﴾ اَلَّذٖينَ اٰمَنُوا

يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ
الطَّاغُوتِ فَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ
كَانَ ضَعِيفًا ﴿٧٦﴾

Meâli

71. Ey iman edenler! Tedbirinizi alın da ya ayrı bölükler halinde veya hep birden savaşın. **72.** İçinizden bazıları vardır ki, pek ağırdan alır. Şayet başınıza bir felâket gelirse "Allah yüzüme baktı da onlarla beraber bulunmadım" der. **73.** Eğer Allah'tan size bir lutuf erişirse –sizinle onun arasında bir sevgi ilişkisi yokmuşçasına– "Keşke onlarla beraber olup ben de büyük bir kazanç elde etseydim" der. **74.** O halde, dünya hayatını verip âhireti almak isteyenler Allah yolunda savaşsınlar. Kim Allah yolunda savaşır da öldürülür veya galip gelirse biz ona yakında büyük bir mükâfat vereceğiz. **75.** Size ne oldu da Allah yolunda ve "Rabbimiz, bizi halkı zalim olan bu şehirden çıkar, bize tarafından bir sahip gönder, bize katından bir yardımcı yolla!" diyen çaresiz erkekler, kadınlar ve çocuklar uğrunda savaşmıyorsunuz? **76.** İman edenler Allah yolunda savaşırlar, inanmayanlar ise bâtıl dava uğrunda savaşırlar. Şu halde şeytanın dostlarına karşı savaşın. Şüphe yok ki şeytanın planı (tuzağı) daima zayıftır.

Tefsiri

71. Allah'a ve resulüne itaat emredilip bunun gerçek imanla alâkası etkili bir şekilde açıklandıktan sonra ilâhî buyrukların en ağırlarından biri olan savaş konusuna intikal ediliyor. Müslümanların düşmanlarına karşı savaşmalarına daha önce izin verilmiş ve 6. yılda gelen bu sûreden önce Bedir, Uhud, Hendek gibi savaşlar gelip geçmiş bulunduğuna göre bu âyetlerde teşvik edilen savaşın Mekke fethi olması ihtimali kuvvetli görünmektedir.

Hudeybiye Antlaşması'ndan sonra müslümanlar biraz nefes alma imkânı bulmuşlardı. Fakat Mekkeli müşriklerle Medineli münafıklar iş birliği içinde çalışıyor, müslümanların kökünü kazımak için planlar yapıyor,

tuzaklar kuruyorlardı. Ayrıca Mekke'de ve başka yerlerde, kâfirler arasında kalmış, baskı altında yaşayan müminlerle dinleri ne olursa olsun zayıf, arkasız ve yoksul oldukları için hakları yenen, zulme uğrayan insanlar vardı. Hem bunları kurtarmak hem de gerektiğinde kendilerini savunmak için müminlerin uyanık ve güçlü olmaları gerekiyordu. Bu âyet müslümanları, antlaşmaya güvenerek tedbirsiz davranıp gafil avlanmaya karşı uyarmaktadır. Müminler daima uyanık ve cenge hazır durumda olacaklar, gerektiğinde savaşacaklar ve düşmanı mağlûp edebilmek için –topyekün taarruz, küçük gruplar halinde tâciz ve vurkaç harekâtı gibi– hangi taktiği uygulamak gerekirse onu uygulayacaklardır.

72-73. Müminler savaşa çağrıldığında ağırdan alanların, mağlûbiyet olursa "Allah yüzüme baktı da onlarla beraber bulunmadım" diye içten içe sevinenlerin, zafer ve ganimet elde edilirse "Keşke onlarla beraber olsaydım..." diye dövünenlerin kimler olduğu sorusuna iki cevap verilmiştir. Bir kısım tefsirciye göre bunlar, müslümanlarla beraber yaşayıp durdukları halde henüz gönüllerinde iman, gereği gibi yerleşip güçlenmemiş, hayatıyla imanı arasında tam bir paralellik hâsıl olmamış müminlerdir. Çünkü âyet "İçinizden bazıları vardır ki..." diye başlamaktadır. Diğer bir yoruma göre bunlardan maksat münafıklardır. Bu durumda "içinizden..." ifadesi, görünüşe göredir; zira münafıklar dış yüzleri, görünüşleri bakımından müminler gibidirler, onların cemaatine dahildirler. Bize göre burada müminlerin içinde bulunan zayıf imanlı, kararsız ve sebatsız müslümanlarla münafıkların birlikte kastedilmiş olması da mümkündür. Davası uğrunda ölümü göze alacak güçte ve seviyede bulunmayan sıradan insanlar, âyette de tasvir edildiği gibi, daima içlerinden menfaat hesapları yaparlar; girişecekleri işin getirisi ve götürüsü ile ilgili ihtimaller arasında gidip gelirler.

74. Allah'a ve âhirete hakkıyla iman etmiş olanların fayda-zarar, kazanç-kayıp hesapları dünya hayatıyla sınırlı değildir. Allah rızâsı ve ebedî hayat daima hesaba dahildir, dahil olmanın da ötesinde terazide ağır basmaktadır. Ölçüsünde, tercihinde, değerlendirmesinde Allah rızâsı ve âhiret menfaati ağır basan, âhiretini dünyasına değil, dünyasını –gerektiğinde– âhiretine feda eden müminler, Kur'an dilinde "dünya hayatını âhiret

karşılığında satanlar" yani dünyayı verip âhireti satın alanlardır. Allah emri olan savaş bu ölçüye vurulduğunda çıkacak sonuç âyette şöyle tasvir edilmektedir: Savaşa giren ya zafer kazanır veya yenilir ve şehid olur. Her iki durumda da âhireti tercih eden mümin kazançlıdır. Çünkü Allah savaşıp galip gelenlere de şehid olanlara da büyük mükâfatlar vermektedir. Rağbet edilmesi gereken de işte bu mükâfattır.

75-76. Müslümanlar Medine'ye hicret ettikten sonra da Mekke müşrikleri onların peşini bırakmamış, bazan başka kabileler ve Medineli bir kısım yahudilerle iş birliği yaparak Bedir, Uhud ve Hendek savaşlarını yapmış, yeni dinin sâliklerini hicret yurtlarında yok etmek istemişlerdi. Ancak bu amaçlarına ulaşamadılar ve hicrî 6. yılda Hudeybiye Antlaşması'nı yapmaya mecbur kaldılar. Bu antlaşmanın bir maddesine göre bundan sonra müslüman olup Mekke'den kaçanlar iade edilecekti. Böylece hicret imkânı bulamayan müslümanlarla bu madde gereği iade edilen müslümanlar, bunların eşleri ve çocukları Mekke'de kaldılar, müşriklerin çeşitli zulüm ve baskıları altında yaşamaya devam ettiler. Bu müminler, işkence ve baskı dayanılamaz hale geldikçe Allah'a yalvarıyor ve bir kurtarıcı göndermesini istiyorlardı. Âyetler bunların dua ve niyazlarına bir cevap olmakla beraber anılan tarihî ilişkiyi aşan boyutları da vardır; çünkü savaş nerede ise insanlıkla yaşıttır. İdam cezasını kaldırarak suçsuz, günahsız insanların hayat hakkını korumak nasıl mümkün olmazsa savaşı kaldırarak, yok ederek, hesap dışı tutarak barışı ve uluslararası ilişkilerde adaleti sağlamak da öyle mümkün değildir. Yapılması gereken, savaşın hukukî ve ahlâkî amaçlarını belirlemek ve onu bu amaçtan saptırmamaktır. Savaşla ilgili âyetlere bakıldığında İslâm'ın, ancak zulmü, din yüzünden baskıyı ve haksız saldırıyı ortadan kaldırmak için buna izin verdiği görülmektedir. Bu âyetlerden burada gördüğümüz ikisi, savaşın iki önemli amacını ortaya koymaktadır: **a)** Allah rızâsını elde etmek, **b)** Zulmü engelleyip adaleti sağlamak. "Allah rızâsı" da fayda bakımından kullara dönmektedir. Allah Teâlâ'nın hiçbir şeye ihtiyacı bulunmadığından, O'nun rızâsı için savaşmak, kullarının yararı, din ve vicdan hürriyetinin temini için savaşmaktır. Allah mutlak âdil olduğu ve zerre kadar zulme razı olmadığından "Allah rızâsı için savaşmak" adalet, hukuk ve hakkaniyet uğrunda savaşmaktır. Allah'a ve hak dine inan-

mayanların da bir tanrıları, baş eğdikleri, itaat ettikleri –maddî, mânevî– bir önderleri olacaktır. Bu önderler Kur'an'a göre tâguttur, şeytanlardır. Bunlara tâbi olanların savaş amaçları ise hukuk ve adaletin gerçekleşmesi değil, egoizmin tatminidir, zulüm, baskı ve sömürüdür.

77 – 79

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ قِيلَ لَهُمْ كُفُّوا أَيْدِيَكُمْ وَأَقِيمُوا
الصَّلَوٰةَ وَآتُوا الزَّكَوٰةَ فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ إِذَا
فَرِيقٌ مِنْهُمْ يَخْشَوْنَ النَّاسَ كَخَشْيَةِ اللَّهِ أَوْ أَشَدَّ خَشْيَةً وَقَالُوا
رَبَّنَا لِمَ كَتَبْتَ عَلَيْنَا الْقِتَالَ لَوْلَا أَخَّرْتَنَا إِلَى أَجَلٍ قَرِيبٍ
قُلْ مَتَاعُ الدُّنْيَا قَلِيلٌ وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ لِمَنِ اتَّقَى وَلَا تُظْلَمُونَ فَتِيلًا
٧٧ أَيْنَمَا تَكُونُوا يُدْرِكْكُمُ الْمَوْتُ وَلَوْ كُنْتُمْ فِي بُرُوجٍ
مُشَيَّدَةٍ وَإِنْ تُصِبْهُمْ حَسَنَةٌ يَقُولُوا هَٰذِهِ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَإِنْ
تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَقُولُوا هَٰذِهِ مِنْ عِنْدِكَ قُلْ كُلٌّ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ
فَمَالِ هَٰؤُلَاءِ الْقَوْمِ لَا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ حَدِيثًا ٧٨ مَا أَصَابَكَ
مِنْ حَسَنَةٍ فَمِنَ اللَّهِ وَمَا أَصَابَكَ مِنْ سَيِّئَةٍ فَمِنْ نَفْسِكَ

وَاَرْسَلْنَاكَ لِلنَّاسِ رَسُولًاۜ وَكَفٰى بِاللّٰهِ شَهِيدًا ﴿٧٩﴾

Meâli

77. Kendilerine, "Elinizi savaştan çekin, namazı kılın ve zekâtı verin" denilen kimseleri görmedin mi? Sonra onlara savaş farz kılınınca bir de gördün ki, içlerinden bir grup Allah'tan korkar gibi, hatta daha fazla bir korkuyla insanlardan korkuyorlar da "Rabbimiz! Savaşı bize niçin yazdın, bize bir süre daha mühlet verseydin!" diyorlar. Onlara de ki: "Dünya menfaati önemsizdir, Allah'tan korkanlar için âhiret daha hayırlıdır ve size zerre kadar haksızlık edilmez". **78.** Nerede olursanız olun ölüm sizi yakalar; sarp ve sağlam kalelerde olsanız bile! Kendilerine bir iyilik dokunsa "Bu Allah'tan" derler, başlarına bir kötülük gelince de "Bu senden" derler. "Hepsi Allah'tandır" de. Ne oldu bu topluluğa ki bir türlü söyleneni anlayamıyorlar! **79.** Sana gelen iyilik Allah'tandır. Başına gelen kötülük ise nefsindendir. Seni insanlara elçi gönderdik; şahit olarak da Allah yeter.

Tefsiri

77. Mekke'de müminler çeşitli baskı ve işkenceler görüyorlar, henüz savaş izni gelmediği için şiddete şiddetle mukabele edemiyorlar, bu durumu zaman zaman Resûlullah'a arzederek savaşmak için izin istiyorlardı. Hicrete kadar bu izin gelmedi, müminlere namaz ve zekât emredildi. İmanların güçlenmesi, nefislerin terbiye edilmesi, Allah rızâsı için ölümü göze alacak bir ruh kemalinin oluşması beklendi. Hicretten sonra savaş (cihad) izni gelince de kısmen müminler ve daha ziyade münafıklar düşmanla savaştan korktular, "Keşke bu emir biraz daha sonra gelseydi" temennisinde bulundular. Tehlikeyi konuşmakla yaşamak bir değildir; asıl cesaret tehlikeyi yaşarken ortaya çıkar. Burada hem bu çelişkiye işaret edilmekte hem de bir başka üslûp içinde savaştan ve ölümden korkmanın, doğru düşünen ve iman şuuru içinde yaşayan bir müminin işi olmadığı hatırlatılmaktadır. Evet, bu korku düşünen bir müminin işi olmamalıdır; zira âhiret mükâfatı yanında gelip geçici olan dünya nimetleri –çok da olsa– azdır. Dünyada az yaşayan, fakat Allah rızâsını kazananlar âhiret-

te ebedî saadete nâil olacaklar, dünyada çok yaşayan, dünya nimetlerinden çokça istifade eden, fakat Allah rızâsını kazanamayanlar ise âhirette daha önemli ve büyük nimetlerden mahrum kalacaklardır. Hâsılı kimseye haksızlık edilmeyecek, herkes ettiğinin karşılığını görecektir.

78-79. Ecelsiz ölüm olmaz. Ecel gelince de kişinin savaşta veya barışta olması sonucu değiştirmez. Sağlam kalelere girip saklansa, hatta göklere çıkıp yıldızlarda otursa bile ölüm gelip onu bulacaktır.

Daha ziyade yahudiler işleri iyi gittiğinde, sağlık, kazanç ve ürünleri iyi olduğunda –kendilerini Allah'ın seçkin kulları olarak gördükleri için– "bu Allah'tan" diyorlar, işler ters giderse bunu da –hâşâ– Hz. Peygamber'in uğursuzluğuna bağlıyor, onun yüzünden böyle olduğunu ileri sürüyorlardı. Bu vesileyle onlara ve bütün insanlığa iyilik-kötülük, *hayır-şer* meselesi hakkında işin doğrusu bir kere daha anlatılmaktadır. Buna göre insanların başına ne gelirse gelsin, çevrelerinde iyi veya kötü ne olursa olsun bunların tamamı, hayrı-şerri, iyisi-kötüsü Allah'tandır; O takdir etmiş, murat eylemiş ve yaratmıştır, ancak olup biten şeylerde insanların katkısı, iyilik ile kötülük, hayırla şer bakımından –yine Allah böyle istediği için– farklı olmaktadır. Eğer iradelerine bırakılmış konularda iyi bir şeyle karşılaşır, bir nimete nâil olur, bir başarı elde ederlerse Allah'ın verdiği aklı, bilgiyi, iradeyi ve gücü doğru ve yerinde kullanmış oldukları anlaşılır. Allah böyle istediği, buna razı olduğu, verdiği kabiliyetleri bu sonucu elde etmek üzere kullansınlar diye verdiği için hayır, iyilik, başarı Allah'tandır. Yine insanların irade ve tercihlerine bırakılan konularda, alanlarda, işlerde insanlar akıl, bilgi, irade ve güçlerini –ki bunların hepsini veren Allah'tır– yerinde ve doğru kullanmazlar, bu yüzden O'nun razı olmadığı, kendilerinin de hoşlarına gitmeyen sonuçlar elde ederlerse bu sonuçlar (şer, kötülük) kendilerindendir; bunlara kendileri sebep olmuşlardır. İmkân verdi diye kötülük Allah'a yüklenemez, "O'ndandır" denemez, zira buna rızâsının bulunmadığını bildirmiştir (bu konuda ayrıca bk. Şûrâ 42/30).

İyiliğin Allah'tan, kötülüğün insandan olduğu Resûlullah muhatap alınarak ifade buyurulmuştur, halbuki bunun böyle olduğunu o bilmekte ve yaşamaktadır, başkaları yanlış anlamasınlar diye de hemen arkasından "Seni elçi olarak gönderdik, şahit olarak Allah yeter" buyurulmuş, hayır-

şer konusundaki gerçeğin onun şahsında ve aracılığı ile insanlığa duyurulmak istendiğine işaret edilmiştir.

80 – 81

مَنْ يُطِعِ الرَّسُولَ فَقَدْ اَطَاعَ اللّٰهَۚ وَمَنْ تَوَلّٰى فَمَٓا اَرْسَلْنَاكَ
عَلَيْهِمْ حَفِيظًاۜ ﴿٨٠﴾ وَيَقُولُونَ طَاعَةٌۘ فَاِذَا بَرَزُوا مِنْ عِنْدِكَ
بَيَّتَ طَٓائِفَةٌ مِنْهُمْ غَيْرَ الَّذ۪ي تَقُولُۜ وَاللّٰهُ يَكْتُبُ مَا يُبَيِّتُونَۚ
فَاَعْرِضْ عَنْهُمْ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِۜ وَكَفٰى بِاللّٰهِ وَك۪يلًا ﴿٨١﴾

Meâli

80. Resûlullah'a itaat eden Allah'a itaat etmiş olur, yüz çevirenlere gelince seni onlara bekçi olarak göndermedik. **81.** "İşimiz itaat" diyorlar, yanından ayrılınca da içlerinden bir grup, içinden, senin söylediğinin tersini kuruyor, Allah da onların içlerinden kurduklarını kaydediyor. Sen de bunlardan yüz çevir ve Allah'a güven, güvenilecek vekil olarak Allah yeter.

Tefsiri

80. Kur'an-ı Kerîm âyetlerinin bir kısmı özel, parça, detay olan konuları açıklar, bir kısmı da bu âyette olduğu gibi pek çok konuya ve hükme ışık tutan, temel ve kaynak teşkil eden kurallar, genel hükümler getirir. Dinin öğrenilmesi ve yaşanmasında Allah resulünün konumu, rolü ve salâhiyeti hem kelâmcıları hem de fıkıh usulü âlimlerini meşgul etmiştir. Dine davet edilen insanların bunu kabul etmemeleri halinde yapılacak işlem konusu da özellikle "din ve vicdan hürriyeti" bakımından önem arzetmektedir. Âyet, bu iki konuda önemli kurallar getirmektedir.

Allah resulünün işi, görev ve yetkisi vahyi tebliğ etmekten ibaret değildir. Onun ümmete örnek olmak, vahyi açıklamak, gerekli görülen yerlerde boşlukları doldurmak ve yeni oluşan İslâm toplumuna (ümmet) liderlik etmek gibi vazife ve selâhiyetleri vardır. O bir söz söylediğinde veya bir şey talep ettiğinde Allah'ın irade ve rızâsına uygun bir söz söylüyor –karîneler aksini göstermiyorsa– O'nun kullarına bildirmek istediğini bildiriyor, yapmalarını istediğini talep ediyordur. Aynı mânada birçok âyetin kesin delâleti sebebiyle fıkıh usulü âlimleri, dinin ikinci kaynağının sünnet (Resûlullah'ın sözü, fiili ve tasvibi) olduğunda ittifak etmişlerdir. Onun aynı zamanda diğer insanlar gibi bir insan (beşer) olduğunu bildiren âyetlerle (meselâ Kehf 18/110) her davranışının bağlayıcı olmayacağını bildiren hadisler, uygulama ve vâkıalar göz önüne alındığında sünnetin "bağlayıcı delil olma" özelliğinin mutlak olmadığı, bazı kayıt ve şartlara (en önemlisi dinî kural getirmediğine dair bir delil ve karinenin bulunmamasına) bağlı olduğu da anlaşılmaktadır. Böyle bir delil bulunmadıkça Hz. Peygamber'in davranışlarını –onun örnekliğinin tabii bir sonucu olarak– dinî kural getiren, irşad eden, yol gösteren, izlenmesi gerekli veya faydalı olan davranışlar olarak almak ve değerlendirmek gerekir.

"Dinde zorlama yoktur" kuralının (Bakara 2/256) bir başka delilini teşkil eden "Seni onlara bekçi göndermedik" meâlindeki cümle, *din ve vicdan hürriyeti* konusunda önemli bir dayanaktır. Resûlullah tebliğ eder, tebliğ ettiği dini mükemmel örnek olarak kendinde ve örnek kılmak istediği toplum (ilk nesil) hayatında uygular; böylece dini hem söz hem de fiil halinde muhataplarına ulaştırınca onun vazifesi bitmiş olur. İnsanları zorla dine sokmak ve imanlarının bekçiliğini yapmak onun sorumluluk çerçevesine dahil değildir. Allah'ın cenneti de cehennemi de vardır. Her ikisine gidecek olan müminler ve kâfirler, iyiler ve kötüler olacaktır. Hz. Peygamber'in ve ümmetinin savaşları, mücadeleleri başka dinleri ve inançları ortadan kaldırmaya, insanları zorla İslâm'a sokmaya yahut imha etmeye yönelik değildir; tam aksine mücadelenin hedefi, her çeşit zulmü ve bu arada din konusunda baskıyı ortadan kaldırmak, herkesin inancına göre serbestçe yaşamasını sağlamaktır.

Müslüman olduğu halde alenî olarak dinin emirlerine itaat etmeyen, yasakları çiğneyen kimselere uygulanan yaptırımlar, onları baskı altında ibadete sevketme, zorla dindar kılma amacına yönelik olmayıp, kamu

düzenini, asayişi ve genel ahlâkı korumak içindir. İbadetin özünün ihlâs (onu yalnızca Allah rızâsı için yapmak) olduğunu bildiren, niyeti ibadetlerin şartı kılan bir dinin, insanları, zorla, baskı altında, korkutarak ibadete sevkedeceği düşünülemez; bu sebeple İslâm'da –imanlı ve dindar kılmak için– ne kâfire baskı yapılır ne de mümine.

Allah Teâlâ'nın, peygamberini, bütün dinlerin üstünde yer alsın diye "bir hidayet ve hak din" ile gönderdiğini bildiren âyetlerle (Tevbe 9/33; Fetih 48/28; Saf 61/9); "dinde zorlama olmadığını" bildiren âyetler arasında bir çelişki yoktur; çünkü Hz. Peygamber İslâm'ın üstünlüğünü, diğer dinleri ve mensuplarını yok ederek veya onlara baskı yaparak değil, bir yandan akla ve sağduyuya hitap eden delillerle, bir yandan da İslâm'ın güzelliklerini yaşayıp yaşatarak ortaya koymaya çalışmıştır. Ayrıca bu meâldeki âyetler böyle bir sonucu talep etmekten ziyade hedef göstermeye yöneliktir. Aradan asırlar geçtiği halde hâlâ yeryüzünde birçok din vardır ve bunların mensuplarının sayısı müslümanların beş katına yakındır. Hz. Peygamber'i örnek alan müslümanların yaptığı, daha doğrusu yapmaları gereken şey, asrın dili ve mantığı ile İslâm'ın ve yalnızca onun hak din olduğunu diğer din mensuplarına açıklamak ve onu yaşayarak göstermektir. Üstünlüğün ortaya konmasını talep eden âyetlerin uluslararası siyaset bakımından mânası, hak dini temsil eden müslümanların diğer din ve ideoloji mensuplarından zayıf olmamaları, bağımsızlıklarını gözleri gibi korumaları, dünya düzeninde söz sahibi olmaları, dünyada hakkın ve adaletin hâkim kılınmasını bir vazife olarak üstlenmeleridir.

81. Gerek ülke içinde gerekse dış dünyada İslâm davetine olumlu cevap vermeyenler, Allah'a ve resulüne itaat etmeyenler bulunacaktır. Bunlara karşı müslümanların siyasî ve hukukî tutumları birçok âyette işlendiği üzere, din ve vicdan hürriyeti, adalet, iyilikte yarış ve dayanışma... çerçevesinde ülkeyi ve dünyayı paylaşmak şeklinde olacaktır. Sayıları ve güçleri ne olursa olsun İslâm'a girmekten yüz çevirenler karşısında müminlerin psikolojik durum ve tutumları ise kendine ve davasına güvenen insanların durum ve tutumları gibi olacaktır. Çünkü müminler hak dine inanmakta, onu hayatlarında rehber edinmekte ve güçlerini, huzurunda secde

ettikleri kadir-i mutlak olan Allah'tan almaktadırlar. Bütün insanlar bir tarafta O bir tarafta olsa yine de güvenmek için Allah yeter.

82

أَفَلَا يَتَدَبَّرُونَ الْقُرْاٰنَۜ وَلَوْ كَانَ مِنْ عِنْدِ غَيْرِ اللّٰهِ لَوَجَدُوا فِيهِ اخْتِلَافًا كَث۪يرًا ﴿٨٢﴾

Meâli

82. Kur'an'ı inceleyip düşünmüyorlar mı? Eğer Allah'tan başka birinden gelmiş olsaydı onda birçok tutarsızlık ve çelişki bulurlardı!

Tefsiri

82. Kur'an'a inanmayan, Allah ve resulüne itaat etmeyen gayri müslimlerin Kur'an üzerinde düşünmeye davet edilmeleri iki önemli gerçeğe dayanmaktadır:

a) Kur'an'ın eşsizliği (i'câz) inancı, bir bilgi ve hidayet kaynağı olarak öneminin anlaşılıp tasdik edilmesi yalnızca müminlerin –imana dayalı– sübjektif değerlendirmelerine bağlı ve bunların sonucu değildir. Normal, akla ve mantığa sahip her insan düzgün düşündüğü ve Kur'an'ı peşin hükümsüz incelediği zaman bu sonuca varacaktır.

b) Kur'an'ı Allah'tan alıp tebliğ eden Resûlullah ona güvenmektedir. Yâre ve ağyâre onu sunarak incelemelerini, onun Allah'tan olduğuna aklen hükmettikten ve vicdanen kanaat getirdikten sonra inanmalarını istemektedir. Bunu isteyebilmektedir; çünkü onda hiçbir tutarsızlık ve çelişki yoktur.

Kur'an-ı Kerîm yaklaşık yirmi üç yıl içinde gece ve gündüz, kışın ve yazın, hazarda ve yolculukta, sıkıntıda ve rahatlıkta, darlıkta ve bollukta, savaşta ve barışta parça parça gelmiştir. Muhtevası fevkalâde zengin ve çeşitlidir. İnsan ve insaniyetle ilgili her konuya, varlığın başlangıç ve sonuna, yaratılış ve yok edilişe, ahlâkî erdemlere, fert ve cemiyet olarak insanla ilgili kurallara ve kanunlara, tarihî olaylara, kıssalara temas etmekte, insanları

eğitmeye yönelik öğüt ve ibret tablolarına yer vermektedir. Buna rağmen onun ne üslûbunda (eşsiz ifadesinde, edebî seviyesinde) ne de temas ettiği konular, getirdiği hükümler ve verdiği bilgiler arasında bir tutarsızlık, bir çelişki ve –kaynak farkı düşüncesine götürecek– bir farklılık vardır. İnansın inanmasın düz mantıkla düşünen herkesin Kur'an'ı inceleyerek ulaşabileceği bu sonuç, onun Allah'tan geldiğinin reddedilemez bir delilini teşkil etmektedir. Şu halde onun davetini kabul etmeyenlerin bu tavır ve kararları, akıl muhakemesinden ve bilgiden ziyade kökleşmiş peşin hükümlere, beşerî zaaflara, aklıselimin işleyişini engelleyen duygu ve tutku hâkimiyetine dayanmaktadır. Nitekim "Kur'an'ı okuyup düşünmezler mi? Yoksa kalpleri üzerinde kilitleri mi var!" (Muhammed 47/24) meâlindeki âyet, sağlıklı düşünmeyi engelleyen bu psikolojik etkenleri daha canlı bir biçimde vurgulamaktadır.

83 – 84

وَإِذَا جَاءَهُمْ أَمْرٌ مِنَ الْأَمْنِ أَوِ الْخَوْفِ أَذَاعُوا بِهِ وَلَوْ رَدُّوهُ إِلَى الرَّسُولِ
وَإِلَىٰ أُولِي الْأَمْرِ مِنْهُمْ لَعَلِمَهُ الَّذِينَ يَسْتَنْبِطُونَهُ مِنْهُمْ وَلَوْلَا
فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَاتَّبَعْتُمُ الشَّيْطَانَ إِلَّا قَلِيلًا
﴿٨٣﴾ فَقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا تُكَلَّفُ إِلَّا نَفْسَكَ وَحَرِّضِ
الْمُؤْمِنِينَ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَكُفَّ بَأْسَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَاللَّهُ أَشَدُّ
بَأْسًا وَأَشَدُّ تَنْكِيلًا ﴿٨٤﴾

Meâli

83. Kendilerine güven veya korku veren bir haber geldiğinde onu yayıyorlar. Halbuki onu Resûlullah'a ve aralarından yetki sahibi kimselere götürselerdi, içlerinden, haberin mâna ve maksadını çıkarabilenler şüphesiz onu anlarlardı. Size Allah'ın lutfu ve rahmeti olmasaydı, azınız müstesna, şeytana uyup giderdiniz. **84.** Şu halde Allah yolunda savaş! Sen ancak kendinden sorumlu olursun. Müminleri de teşvik et! Allah, inkâra sapanların gücünü kıracaktır. Allah'ın gücü daha çetin, cezası daha şiddetlidir.

Tefsiri

83. Topluluğu olumlu veya olumsuz olarak etkileyecek haberlerin gelmesi ve bunun yayılmasının zararlı sonuçlar doğurmasına tarihî örnek olarak Küçük Bedir diye bilinen askerî hareket öncesinde Ebû Süfyân'ın Medine'ye birini göndererek kendisinin büyük bir güç hazırladığı ve Medine'ye hücum edeceği haberini yayması zikredilmiştir (bk. Âl-i İmrân 3/175). Ancak tefsircilerin de işaret ettikleri üzere bu gibi haberlerin tahkik edilmeden ve sonuçları hesaplanmadan hemen halka yayılmasının zararlı olması yalnızca savaş haline ve savaşla ilgili olana mahsus değildir. Her çeşit haberin topluluğa yayılmadan önce hem doğruluğunun araştırılması hem de yayıldığı takdirde toplulukta hâsıl edeceği sonuçların hesaplanması gerekmektedir. Âyet, günümüzde tartışılan "medyanın duyarlık ve sorumluluğu" meselesi bakımından da ilgi çekici ve yol göstericidir.

Haberlerin halka duyurulmadan önce "Resûlullah'a ve ülü'l-emre götürülmesi" buyruğu, onların hem haberin doğru olup olmadığı hem de halk üzerinde yapabileceği tesiri daha iyi ölçüp biçebilecek ve anlayacak durumda olmaları gerekçesine dayanmaktadır. Burada "yetki sahipleri" diye çevirilen "ülü'l-emr"den maksat –o tarih itibariyle henüz ayrı bir grup teşkil etmedikleri için– âlimler veya yöneticiler değildir; işten anlayanlar ve savaşta kumanda görevi üslenmiş olanlardır.

"Allah'ın lutfu ve rahmeti" aynı zamanda en güzel örnek olan bir peygamber ve onun aracılığı ile bir kitap göndermesi, insanın aklını doğru kullanması ve iradesine sahip olması için gerekli bulunan yolu ve yöntemi öğretmesi, öğütler vermesidir.

Âyetin "azınız müstesna" diye tercüme edilen kısmının özel hadise ile ilgili açıklaması "Duyup gerekli araştırmaları yapmadan yaydığınız haberlerin azı müstesna çoğunda şeytanın istediğini yerine getirmiş olurdunuz" şeklindedir. Âyet özel bağlamından çıkarılarak daha genel bir alana taşındığında ise mâna şöyle olmaktadır: Allah Teâlâ peygamber ve kitap göndermeseydi inanç, bilgi ve kararlarınızın çoğunda şeytana uyardınız.

İstisna kaydına nasıl mâna verilirse verilsin sonuçta insanların ilâhî lutuf ve rahmete muhtaç oldukları, bu lutfun maddî olanları yanında peygamber ve kitap göndermek, doğruyu ilham etmek, doğru düşünme ve karar alma konusunda yardım etmek gibi mânevî olanlarının da bulunduğu anlaşılmaktadır.

84. Hz. Peygamber'in hayatının hiçbir döneminde cihad, tek başına kendisine farz kılınmamıştır. Bu tarihî gerçekten hareket edildiğinde âyeti, "Tek başına sen cihad etmekle yükümlüsün" şeklinde anlamak yanlış olacaktır. Âyetin şöyle yorumlanması uygun olur: Gerek sen ve gerekse diğer müminler tek başınıza kalsanız dahi gerektiğinde cihad etmekle yükümlüsünüz ve Allah herkesi kendi yükümlülüğünden hesaba çekecektir.

Allah'a inananlar O'nun zararı defetme gücünün düşman gücünden daha büyük, cezasının da daha çetin olduğu konusunda bir şüphe taşımazlar. Burada vurgulanan husus, Allah Teâlâ'nın sonsuz gücünden yararlanmanın ön şartı olan cihaddır; yani tek başına da kalsa müminin hedefe ulaşabilmek için gereken çabayı göstermesi, fedakârlığa katlanmasıdır. Allah'ın âdeti, gücünü iman edenlerden yana koymak değildir; zafer ve başarı bunların şartlarını yerine getirenlerin, kulun yapması gereken hususları, zaferin ve başarının şartlarını ihmal etmeyenlerindir.

85 – 87

مَنْ يَشْفَعْ شَفَاعَةً حَسَنَةً يَكُنْ لَهُ نَصِيبٌ مِنْهَا وَمَنْ يَشْفَعْ
شَفَاعَةً سَيِّئَةً يَكُنْ لَهُ كِفْلٌ مِنْهَا وَكَانَ اللّٰهُ عَلٰى كُلِّ

شَيْءٍ مُقِيتًا ﴿٨٥﴾ وَإِذَا حُيِّيتُمْ بِتَحِيَّةٍ فَحَيُّوا بِأَحْسَنَ مِنْهَا
أَوْ رُدُّوهَا إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ حَسِيبًا ﴿٨٦﴾ اللَّهُ لَا إِلَٰهَ
إِلَّا هُوَ لَيَجْمَعَنَّكُمْ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ
حَدِيثًا ﴿٨٧﴾

Meâli

85. Kim güzel bir işe aracılık ederse ondan kendisi için bir nasip olur; kim de kötü bir işe aracılık ederse onun da buna denk bir payı olur. Allah her şeyi koruyup hakkını vermektedir. **86.** Size bir selâm verildiğinde ya daha güzeli ile veya dengi ile karşılık verin. Allah her şeyin hesabını eksiksiz bilmektedir. **87.** Allah –ki, kendisinden başka tanrı yoktur– elbette kıyamet günü hepinizi huzuruna toplayacaktır, bunda hiçbir kuşku yoktur. Sözce Allah'tan daha doğru kim vardır!

Tefsiri

85. Şefaat (aracılık), selâmlaşma, Allah Teâlâ'nın ilmi, kudreti ve kıyamet konularını ihtiva eden üç âyetin araya girmesinden sonra –aşağıda geleceği üzere– yine münafıklar ve müşriklerle savaş ve barış halindeki ilişkilere geçilmesi aynı zamanda bu âyetler arasındaki konu ilişkisine de ışık tutmaktadır. Çünkü müslümanlar bu âyetlerin geldiği dönemde müşrikler ve münafıklarla iç içe yaşıyorlar, savaşta ve barışta onlarla çeşitli ilişkiler içinde oluyorlardı. Bu ilişkilerin tevhidi zedelemeden ve ümmete zarar vermeden sürdürülebilmesi için ilâhî irşada ihtiyaçları vardı.

Türkçe'de *şefaat* daha ziyade âhiretteki aracılık ve özellikle de Hz. Peygamber'in, hem bütün insanlara (hesaba çekilmenin, yargılanmanın bir an önce başlaması, bekleme sıkıntısının son bulması için) hem de ümmetinin günahkârlarına (günahlarının bağışlanması için) Allah nezdinde yapacağı aracılık mânasında kullanılır. Kur'an'da ve Arapça'da ise şefaatin buna ek olarak daha geniş bir mânası vardır: İki kişi arasında

görülecek bir iş, elde edilecek bir fayda veya önlenecek bir zarar konusunda üçüncü bir şahsın devreye girmesi, aracı olması, hatırını ve gücünü kullanarak sonuç elde etmeye teşebbüs etmesidir. 88. âyette geleceği üzere müminler, bazan müslüman olmayan kimseler için de bu mânada şefaatte bulunuyorlardı. Ayrıca hemen her zaman toplum içinde aracılık faaliyeti sürdürülmüş ve aracılar bulunmuştur. Özellikle hukuk, adalet, ehliyet ve emanet duygusu ve şuurunun ve bunlara dayalı uygulamaların ikinci plana atıldığı; güçlü, hatırlı, yakın olanların –haklı veya haksız olarak– işi bitirdiği dönemlerde, bu mânada toplum ahlâkının zaafa uğradığı zamanlarda şefaat (adam bulma, torpil kullanma) yaygın, normal, hatta zaruri hale gelmektedir. Âyet hem tarihî hem de evrensel olarak şefaat konusunda bir kural getirmektedir: Şefaat kötü, çirkin ve yasak değildir; ancak meşrû, hukuka ve ahlâka uygun olmalı; iyi, başkası aleyhine haksızlık doğurmayacak bir sonucun hâsıl olması için yardım mânası ve amacı taşımalıdır. Böyle olan şefaatin ecri vardır. Hâsıl olan iyilik ve ecirden şefaat sahibi (buna aracılık eden, hatırını ve imkânını kullanan) kimseler de nasip alırlar. Haksız bir talebin, kötü sonucun gerçekleşmesi için yapılan aracılık da yapana sorumluluk getirir; haksıza, zâlime, kötülük edene verilen cezanın benzeri bir ceza ona da verilir.

86. Aracılık için birisine başvuranlar işe *selâm* ile başlayacaklardır. Müminler karşılaştıklarında selâmlaşacak, karşılıklı olarak iyi dilekte bulunacaklardır. Her kültürde *selâmlaşma* âdeti ve bu âdetin gerektirdiği usul ve âdâb vardır. Bu münasebetle müslümanlar arasında selâmlaşmanın nasıl olması gerektiği konusuna geçilmiştir. "Selâm" diye tercüme edilen *tahiyye*, *hayat* kelimesiyle aynı kökten olup lugat mânası itibariyle "sağlık, uzun ömür dilemek" demektir. Tefsirciler buradaki tahiyye buyruğunu üç şekilde açıklamışlardır: **a)** Hapşıranın "elhamdülillâh" demesi ile başlayan karşılıklı dualar; **b)** Hediye verene hediye ile mukabele; **c)** Selâm verip almak. Tahiyye kelimesi daha ziyade bu üçüncü mânada kullanılmıştır.

Câhiliye devrinde de çeşitli sözlerle selâmlaşma yapılır, ama selâmlaşmada köleliğin ve sınıf farkının izleri görülürdü. Köleler, zayıflar ve garipler selâm vermek mecburiyetinde görülür ve verirken de birtakım kalıplara riayet etmeleri beklenirdi. İslâm dini getirdiği eşitlik ve fazilet

anlayışına uygun olarak bir selâmlaşma âdâbı oluşturdu. Sünnet ve örf bunun verilişini "esselâmü aleyküm" veya "selâmün aleyküm", alınışını da "aleykümüsselâm, aleykümselâm, ve aleykümüsselâm ve rahmetullah ve berekâtüh" şeklinde belirledi. Selâmlaşma müslümanlar arasında bir ülfet, kaynaşma, sevgi aracıdır, barış içinde olma işaretidir. Selâm verip alanlar birbirlerine Allah'tan "iyilik, esenlik, rahmet, bereket" dilemektedirler. Bu sebeple selâmlaşma Kur'an'da ve Sünnet'te teşvik edilmiş, âlimler tarafından hükmü ve âdâbı üzerine kafa yorulmuş, açıklamalar yapılmıştır.

Bir müslümanın bir veya daha fazla müslümanla karşılaştığı, bir araya geldiği zaman selâm vermesi sünnettir, bu selâmı birisi verince diğerlerinin onu alması farzdır. Bir kişinin verdiği selâmı topluluktan birinin almasıyla vazifenin yerine gelmiş olup olmayacağı konusu tartışılmıştır. Ebû Hanîfe'ye göre topluluktan her birinin selâmı alması gerekir. Gayri müslimlere de müminlere verilen selâmın verilebileceğini ileri süren âlimler bulunmasına rağmen ekseriyete göre onlara bir mümin böyle selâm vermez, onlar verirlerse "ve aleyküm" (size de olsun) şeklinde mukabele edilir (ayrıca bk. Nûr 24/ 27, 61).

88 – 91

فَمَا لَكُمْ فِي الْمُنَافِقِينَ فِئَتَيْنِ وَاللّٰهُ اَرْكَسَهُمْ بِمَا كَسَبُوا
اَتُرِيدُونَ اَنْ تَهْدُوا مَنْ اَضَلَّ اللّٰهُ وَمَنْ يُضْلِلِ اللّٰهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ
سَبِيلًا ﴿٨٨﴾ وَدُّوا لَوْ تَكْفُرُونَ كَمَا كَفَرُوا فَتَكُونُونَ سَوَاءً
فَلَا تَتَّخِذُوا مِنْهُمْ اَوْلِيَاءَ حَتّٰى يُهَاجِرُوا فِي سَبِيلِ اللّٰهِ فَاِنْ
تَوَلَّوْا فَخُذُوهُمْ وَاقْتُلُوهُمْ حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ وَلَا تَتَّخِذُوا مِنْهُمْ
وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿٨٩﴾ اِلَّا الَّذِينَ يَصِلُونَ اِلٰى قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ

مِيثَاقٌ اَوْ جَٓاؤُكُمْ حَصِرَتْ صُدُورُهُمْ اَنْ يُقَاتِلُوكُمْ
اَوْ يُقَاتِلُوا قَوْمَهُمْ وَلَوْ شَٓاءَ اللّٰهُ لَسَلَّطَهُمْ عَلَيْكُمْ فَلَقَاتَلُوكُمْ
فَاِنِ اعْتَزَلُوكُمْ فَلَمْ يُقَاتِلُوكُمْ وَاَلْقَوْا اِلَيْكُمُ السَّلَمَ فَمَا جَعَلَ
اللّٰهُ لَكُمْ عَلَيْهِمْ سَبِيلًا ﴿٩٠﴾ سَتَجِدُونَ اٰخَرِينَ يُرِيدُونَ اَنْ يَاْمَنُوكُمْ
وَيَاْمَنُوا قَوْمَهُمْ كُلَّمَا رُدُّٓوا اِلَى الْفِتْنَةِ اُرْكِسُوا فِيهَا فَاِنْ لَمْ
يَعْتَزِلُوكُمْ وَيُلْقُٓوا اِلَيْكُمُ السَّلَمَ وَيَكُفُّٓوا اَيْدِيَهُمْ فَخُذُوهُمْ
وَاقْتُلُوهُمْ حَيْثُ ثَقِفْتُمُوهُمْ وَاُولٰٓئِكُمْ جَعَلْنَا لَكُمْ عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا
مُبِينًا ﴿٩١﴾

Meâli

88. Size ne oluyor da münafıklar hakkında ikiye bölünüyorsunuz? Halbuki kendileri hak ettikleri için Allah onları küfre geri çevirmiştir. Allah'ın saptırdıklarını doğru yola getirmek mi istiyorsunuz? Allah'ın saptırdıkları için asla doğruya yol bulamazsın. **89.** Kendileri nasıl inkâr etmişlerse sizin de öyle inkâr etmenizi, böylece onlara eşit ve benzer hale gelmenizi isterler. (İman edip) Allah yolunda hicret edinceye kadar onlardan dostlar edinmeyin. Eğer yüz çevirirlerse onları yakalayın, bulduğunuz yerde öldürün; hiçbirini dost ve yardımcı edinmeyin. **90.** Ancak kendileriyle aranızda antlaşma bulunan bir toplumla ilişki içinde olanlar yahut sizinle de kendi kavimleri ile de savaşmayı içlerine sindiremeyip size sığınanlar müstesna. Allah dileseydi onları başınıza belâ ederdi de sizinle mutlaka savaşırlardı. Artık onlar sizi bırakıp bir tarafa çekilirler de sizinle savaşmazlar ve size barış teklif

ederlerse Allah size, onların aleyhine bir yola girme hakkı vermemiştir. **91.** Bunlardan başka hem sizden hem de kendi topluluklarından emin olmak isteyen kimseleri de bulacaksınız. Bunlar ne zaman fitneye yönlendirilseler hemen dönüp ona dalarlar; bu sebeple sizden uzak durmaz, size barışçı davranmaz ve yakanızdan ellerini çekmezlerse onları hemen yakalayın, ele geçirdiğiniz yerde öldürün. İşte onlar hakkında size apaçık bir yetki vermiş olduk.

Tefsiri

88-89. Buradan itibaren 91. âyete kadar özel olarak Kur'an'ın geldiği tarihte ve çevrede, genel olarak da her zaman ve her yerde, gruplar ve topluluklar olarak müslümanlarla müslüman olmayanlar arasındaki ilişkiler ele alınmaktadır. İslâm başka inançları ve hayat tarzlarını benimseyen fertlere ve gruplara da hayat hakkı tanıdığı, onları hem kendi içlerinde hem de dünya yüzünde korumayı müslümanlara ödev kıldığı için ilişkilerin –taraflara zarar vermemesi amacıyla– bazı kurallara bağlanmasına ihtiyaç hâsıl olmuştur. Bu ihtiyaç hem âyetlerle hem de Hz. Peygamber'in ve onun çizgisindeki halifelerin uygulamalarıyla –farklı ve yeni ilişki biçimlerine de örnek teşkil edecek şekilde– karşılanmıştır.

Müslümanlar Mekke'den Medine'ye hicret ettikten sonra çeşitli ilişkilere girmek durumunda oldukları gayri müslimler şu gruplara ayrılmıştı: Mekke'de ve Medine'de yaşayan müşrikler, Medine ve civarında yaşayan Ehl-i kitap (daha çok yahudiler), hem Mekke'de hem de Medine'de yaşayan, müşrik veya Ehl-i kitap oldukları halde bu durumlarını gizleyen ve müslüman görünen münafıklar. Gayri müslimlerin müslümanlarla gruplar arası siyasî ilişkileri de şu kategoriler içinde cereyan ediyordu: **a)** Hasımlar ve düşmanlar, **b)** antlaşmalılar ve bunlarla antlaşma yapmış bulunan diğerleri, **c)** tarafsızlar. 91. âyete kadar bu konular ele alınmış, ilişkilerde uyulacak kurallara ışık tutulmuştur.

Burada zikredilen münafıkların Medine'de yaşayanlar mı, yoksa Mekke'de kalanlardan bir grup mu olduğu konusunda tefsircilerin farklı açıklamaları vardır. Buhârî'nin nüzûl sebebi olarak rivayet ettiği hadis şöyledir: Bazı insanlar, Uhud Savaşı için sefere çıkan Hz. Peygamber'in ashabına katıldıkları halde Medine'ye geri dönmüşlerdi. Kalanlar onlara

yapılacak muamele konusunda ikiye ayrıldılar. Bir grup Hz. Peygamber'e onları öldürmesini öneriyor, diğerleri ise bu öneriye karşı çıkıyorlardı. Bunun üzerine "Size ne oluyor da münafıklar hakkında ikiye bölünüyorsunuz?" meâlindeki âyet geldi. Hz. Peygamber de şöyle buyurdu: "O Medine'dir; ateş nasıl gümüşün pasını giderirse o da mânevî kirleri yok eder" ("Tefsîr", 4/15). Bu rivayeti farklı şekillerde nakleden başka hadisçi ve tarihçiler de vardır (bk. İbn Kesîr, II, 352-353). Bunlara dayanan tefsircilere göre âyetin geliş sebebi bu olaydır. Ancak geliş sebebini bu olaya bağlamakla akla gelecek bütün sorular cevaplandırılmış olmamaktadır. Nitekim söz konusu gruba ait açıklamalar getiren 89. âyette "Allah yolunda hicret edinceye kadar..." kaydı vardır. Medine'ye dönen münafıklar için göç (hicret) söz konusu olamayacağına göre âyetten bunların kastedilmiş olması (ve olayın nüzûl sebebi olması) uzak bir ihtimal olarak kalmaktadır. Bu sebeple İbn Âşûr, haklı olarak –bu nüzûl sebebini benimseyenler için– şöyle bir te'vilin kaçınılmaz olduğunu kaydetmiştir: "Burada hicretten maksat iman ve cihada dönmektir" (V, 151). Taberî de –aynı gerekçe ile– nüzûl sebebinin Medine'de yaşayan ve Uhud Savaşı'nda geri dönen münafıklar değil, Mekke'de yaşayan, gerçekte putperest oldukları ve müslümanlar aleyhine faaliyette bulundukları halde Medine'ye geldikçe veya müslümanlarla karşılaştıkça kendilerini onlardanmış gibi gösterenler olduğunu zikretmektedir (V, 200 vd.; İbn Kesîr, II, 354). Müslümanlarla savaş durumunda olan gayri müslimler ve bunlara yardımcı olanların ele geçirildiklerinde esir edilmeleri, gerektiğinde öldürülmeleri savaş halinin tabii sonuçlarındandır.

"... İnkâr etmenizi, böylece onlara eşit ve benzer hale gelmenizi isterler" cümlesi, farklı inanç ve düşüncede olan grupların birbirlerine karşı sosyopsikolojik durum ve tutumlarını ifade etmektedir. Bu beşerî ve sosyal kural asırlar boyu değişmeden gelmiştir. Ulus devletlerin doğduğu günümüzde de insanların eşitlikten tam yararlanabilmeleri için aynı ulustan olması gerekiyor. Uluslar, aradaki "farklı ulustan olma" durumunun ortadan kalkmasını istemiyorlar; ancak kültür, inanç ve ideoloji farkının temel haklar açısından bir ayırımcılık sebebi sayılmamasını istiyorlar. Ne var ki, sözde çoğulculuğu savunanlar uygulamada bunun, diğer inanç sistemlerinin, kültür ve ideolojilerin ortadan kalkması ve dünyada tek tip bir kültürün (günümüzde Batı kültürü) kalması şeklinde gerçekleşmesini hedefliyor-

lar. Bunca insan hakları belgelerine ve antlaşmalarına rağmen uygulamada sırf renkleri, kültürleri ve inançları farklı olduğu için bir kısım insanlar ve uluslar diğerlerine eşit sayılmıyor, haklarına eşit derecede saygı gösterilmiyor ve sahip çıkılmıyor. "Sen onların dinlerine uymadıkça yahudiler de hıristiyanlar da senden asla memnun kalmayacaklardır" (Bakara 2/120) meâlindeki âyet de bu gerçeği ifade etmektedir. Bugün yeryüzünde mevcut birçok din, ideoloji ve kültür açısından insan haklarında eşit olmanın şartı aynı kültürü ve inancı paylaşmaktır. Ancak İslâm'da insanların, insan haklarından yararlanabilmeleri için müslüman olmaları şartı yoktur. Allah Teâlâ kullarının müslüman olmalarını ister, bundan hoşnut olur fakat onları buna zorlamaz. Dileyenlerin kendisini de, hak dini de inkâr etmelerine fırsat verir, bundan dolayı onlardan dünyada rahmetini ve rızkını esirgemez. Müslümanlar da başka dinden olanlara bu ilâhî muamele örneği çerçevesinde yaklaşmak ve davranmak durumundadırlar. İslâm dini, Ehl-i kitabı tevhid çerçevesinde birliğe, bütün insanlığı da barış ve insan haklarına saygı ilişkisi içinde yaşamaya davet etmesine rağmen müslümanlarla müslüman olmayanlar arasında hâlâ değişmediği müşahede edilen uygulamadaki bu tutum ve yaklaşım farkı sebebiyle onların dostluk ve yardımlarına güvenmemek esastır. Müslümanlar elbette kendilerine düşmanca davranmayan, antlaşmalarına sadık kalan gayri müslimlerle barış ve iyi ilişkiler içinde olacaktır. Ancak karşı tarafın –açıklanan ve tarih boyunca yaşanıp görülen– temel yaklaşım ve tutumlarının da unutulmaması gerekmektedir.

90. İlk yıllarda müslümanların çevresinde bulunan gayri müslimlerden iki grup daha bu âyette söz konusu edilmektedir: **a)** Müslümanlarla antlaşmalı bulunan gruplarla himaye ve birlikte hareket gibi anlaşma ilişkisi içinde olan topluluklar. Dostun dostu, barışığın barışığı aynı muameleyi göreceği için bunlarla savaş haline son verilecektir. Nitekim Hudeybiye Antlaşması'nın bir maddesinde bu hüküm şu şekilde yer almıştır: "Dileyen kabileler Kureyş safında, dileyenler de Muhammed'in tarafında akid ve ahde (antlaşma) dahil olabilirler" (*Müsned*, IV, 325; İbn Kesîr, II, 354). **b)** Tarafsızlar. Ulus devletlerin doğmadığı zamanlarda ve İslâm'ın ilk tebliğ edildiği çevrede önemli ve yaygın sosyal gruplardan ikisi de

kavim ve kabile idi. Kur'an dilinde *kavim* kelimesi "hısım, akraba, kabile, kabileler topluluğu birlik ve mutlak anlamda topluluk" mânalarında kullanılmaktadır. O dönemde gayri müslimler arasında kendi kavim ve kabilelerine karşı savaşmak istemedikleri gibi onların düşman ilân ettikleri ve savaştıkları diğer topluluklara karşı da savaşmak istemeyen gruplar vardı. Bunlar Medine'ye gelip niyetlerini açıkladıklarında kendileriyle bir mânada "tarafsızlık antlaşması" yapılacaktır.

91. Tefsircilerin Medine çevresinden Gatafân ve Esedoğulları'nı, Mekke'den de Abdüddâroğulları'nı örnek olarak gösterdikleri bu grup, menfaatleri böyle gerektirdiği için Medine'ye gelince müslüman oluyorlar, Mekke'ye gidince de şirke dönüp müşriklerle beraber putlara tapıyor, gerekli gördüklerinde müslümanlar aleyhine Kureyş'le iş birliği yapıyorlardı. Hz. Peygamber açıkça kâfir olmayanları, gizli din taşıyanları, müslüman görünenleri, dıştan göründükleri gibi kabul ediyor, kişinin küfrüne açık ve objektif delil bulunmadıkça ona mümin muamelesi yapıyordu. Allah Teâlâ bunların münafık olduklarını, müslümanlıklarının samimi olmadığını bildirerek müslümanlara –insanların kalpleri bilinemeyeceği için başka türlü elde edilemeyecek olan– bir delil vermekte ve bu grubun da sulha yanaşmadıkları, müslümanlara zarar verdikleri sürece kendileriyle savaşanlar gibi mütalaa edilmesi gerektiğini bildirmektedir.

92 – 94

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ اَنْ يَقْتُلَ مُؤْمِنًا اِلَّا خَطَـًٔا وَمَنْ قَتَلَ مُؤْمِنًا
خَطَـًٔا فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَدِيَةٌ مُسَلَّمَةٌ اِلٰٓى اَهْلِه۪ٓ اِلَّٓا
اَنْ يَصَّدَّقُوا فَاِنْ كَانَ مِنْ قَوْمٍ عَدُوٍّ لَكُمْ وَهُوَ مُؤْمِنٌ
فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَاِنْ كَانَ مِنْ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ

فَدِيَةٌ مُسَلَّمَةٌ اِلٰٓى اَهْلِه۪ وَتَحْر۪يرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍۚ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ
شَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِۘ تَوْبَةً مِنَ اللّٰهِۜ وَكَانَ اللّٰهُ عَل۪يماً حَك۪يماً ﴿٩٢﴾
وَمَنْ يَقْتُلْ مُؤْمِناً مُتَعَمِّداً فَجَزَٓاؤُ۬هُ جَهَنَّمُ خَالِداً ف۪يهَا وَغَضِبَ
اللّٰهُ عَلَيْهِ وَلَعَنَهُ وَاَعَدَّ لَهُ عَذَاباً عَظ۪يماً ﴿٩٣﴾ يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُٓوا
اِذَا ضَرَبْتُمْ ف۪ي سَب۪يلِ اللّٰهِ فَتَبَيَّنُوا وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ اَلْقٰٓى اِلَيْكُمُ
السَّلَامَ لَسْتَ مُؤْمِناًۚ تَبْتَغُونَ عَرَضَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَاۘ فَعِنْدَ اللّٰهِ
مَغَانِمُ كَث۪يرَةٌۜ كَذٰلِكَ كُنْتُمْ مِنْ قَبْلُ فَمَنَّ اللّٰهُ عَلَيْكُمْ فَتَبَيَّنُواۜ
اِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَب۪يراً ﴿٩٤﴾

Meâli

92. Yanlışlıkla olması dışında, bir müminin bir mümini öldürmeye hakkı olamaz. Yanlışlıkla bir mümini öldüren kimsenin mümin bir köle âzat etmesi ve ölenin ailesine teslim edilecek bir diyet vermesi gereklidir; ancak ölünün ailesi diyeti bağışlarsa o başka. Öldürülen, mümin olmakla birlikte size düşman olan bir topluluktan ise mümin bir köle âzat etmek lâzımdır. Eğer kendileriyle aranızda antlaşma bulunan bir topluluktan ise ailesine teslim edilecek bir diyet vermek ve mümin bir köleyi âzat etmek gerekir. Bunları bulamayan kimsenin Allah tarafından tövbesinin kabulü için iki ay peşpeşe oruç tutması lâzımdır. Allah her şeyi bilmektedir, hikmet sahibidir. **93.** Kim de bir mümini kasten öldürürse cezası, içinde devamlı kalmak üzere cehennemdir. Allah ona gazap etmiş, onu lânetlemiş ve onun için büyük bir azap hazırlamıştır. **94.** Ey iman edenler! Allah yolunda savaşa çıktığınız zaman iyi an-

layıp dinleyin. Size selâm verene, dünya hayatının geçici menfaatine göz dikerek "Sen mümin değilsin" demeyin. Bilesiniz ki Allah katında sayısız ganimetler vardır. Daha önceleri siz de böyleydiniz. Derken Allah size lutufta bulundu. Bu sebeple iyi anlayıp dinleyin. Hiç şüphe yok ki Allah bütün yaptıklarınızdan haberdardır.

Tefsiri

92. Gayri müslimlere "savaş, barış ve tarafsızlık" ilişkileri çerçevesinde nasıl davranılması gerektiği konusundan sonra müminler arasındaki ilişkilere geçilmiş ve bu ilişkinin kural olarak dostluk ve kardeşlik ilişkisi olacağı birçok âyette beyan edildiği için bir müminin bir diğerini kasten öldürmesinin düşünülemeyeceğini, hiçbir müminin böyle bir cinayeti göze alamayacağını, böyle bir şeyin asla olmaması gerektiğini vurgulayan ve telkin eden bir giriş yapılmış, devamında önce yanlışlıkla vuku bulan öldürme olaylarının telâfisi ve cezası bildirilmiş, sonra gelen 93. âyette ise şiddetle kınanmış ve yasaklanmış olmasına rağmen yine de bir kasten öldürme olayı meydana gelirse bunun nasıl bir suç teşkil edeceğine ve ağır cezasına temas edilmiştir.

Taberî ve Vâhidî gibi müfessirlere göre âyetin gelmesi şöyle bir olay üzerine olmuştur: Ebû Cehil'in anneden kardeşi Ayyâş b. Ebû Rebîa müslüman olmuş, Hz. Peygamber'den önce Medine'ye hicret etmişti. Ebû Cehil, iki kardeşini de yanına alarak Medine'ye gelmiş, Ayyâş'a "Annemiz seni görmedikçe gölge altına girmeyeceğine yemin etti. Gel beraber gidelim, annemiz seni görsün, sonra döner Medine'ye gelirsin. Vallahi sana zarar vermeyiz, dönmeni de engellemeyiz" diyerek onu ikna etmiş, Mekke'nin yolunu tutmuşlardı. Şehirden biraz uzaklaşınca Ayyâş'ı bağladılar, Mekke'ye bağlı olarak getirdiler, dininden dönmedikçe bağlarını çözmeyeceklerini söyleyip onu hapsettiler. Hâris b. Zeyd adını taşıyan kardeşi gelip gidip Ayyâş'ı dövüyor ve ona işkence ediyordu. "Seni tenhada gördüğüm an öldüreceğim" diye yemin eden Ayyâş, fetih gününe kadar Mekke'de kaldı, sonra Medine'ye geldi, Kubâ'da kardeşi Hâris'e rastladı. Bu arada Hâris müslüman olmuştu, fakat Ayyâş bunu bilmediği için onu öldürdü, sonra da müslüman olduğunu öğrendi. Pişmanlık içinde Hz. Peygamber'e geldi, olup biteni anlattı. Bunun üzerine ilgili âyet geldi. Nüzûl sebebi olarak başka olaylar da zikredilmiştir (Taberî, V, 204).

Bir müminin yanlışlıkla öldürdüğü müminin ailesi ya İslâm topluluğu içinde bulunur ya müslümanlarla aralarında antlaşma bulunan bir topluluk içinde olur ya da bir düşman toplulukla beraber yaşar. Bu üç farklı duruma göre yanlışlıkla mümin öldürmenin cezası da değişmektedir:

a) Öldürülen müminin ailesi İslâm ülkesi içinde bulunuyorsa öldürenin yükümlülüğü *diyet* ve *kefâret* olmak üzere ikidir. Kefâretten maksat öldürenin bir mümin köleyi hürriyetine kavuşturması, buna imkân bulamadığı takdirde ise iki ay ara vermeden oruç tutmasıdır. Bilindiği üzere İslâm'dan önce başka topluluklarda olduğu gibi Araplar'da da çeşitli vesilelerle insanları *köleleştirme* uygulaması vardı. İslâm bu vesilelerin tamamını yasaklamış ve yalnızca savaşta esir olma yolunu açık bırakmıştır. Bir yandan savaşan askerleri teşvik etmek, diğer yandan da –hürriyetini kaybetmeyi felâketlerin en büyüğü sayan– Araplar'ı müslümanlara karşı savaşa girmekten caydırmak gibi maksat ve sebeplerle açık tutulan bu kapı da hem doğrudan köleliğe götüren bir kapı olmaktan çıkarılmıştır (çünkü bu uygulama, harp esirlerine yapılacak seçenekli işlemlerden yalnızca birisidir, bk. Muhammed 47/4), hem de köleleşen kimselerin yeniden hürriyete kavuşturulması için çeşitli vesileler öngörülmüştür. Bunlardan biri de –burada görüldüğü gibi– yanlışlıkla bir mümini öldürmektir. İbadet mahiyetinde bir ceza olan kefâret aynı zamanda kazayı yapan kimsenin eğitilmesine, daha dikkatli davranması için güçlü bir telkin almasına vesile olmaktadır.

Yanlışlıkla bunu yapan müminin, daha doğrusu onun yakınlarının (âkılesi) ikinci yükümlülüğü ise diyettir. Diyet, maktulün ailesine verilen belli cins ve sayıdaki hayvan veya aynı değerde mal ve paradır; yani bir nevi tazminattır, kan bedelidir. Diyet İslâm'dan önce de uygulanmıştır. Câhiliye Arapları'nın kasten öldürme olaylarında diyet kabul etmeyi şerefsizlik saydıkları, yanlışlıkla öldürme olaylarında ise yaygın olarak diyeti aldıkları, alınan diyetin miktarının öldüren ve öldürülenin sosyal durumuna göre değiştiği bilinmektedir. Hz. Peygamber diyeti yaşları farklı gruplardan oluşan 100 deve olarak belirlemiş, yanlışlıkla veya kasten öldürmeye göre de 100 devenin vasıfları değişik olmuştur (bk. *el-Muvatta'*, "Ukūl", 1-4; Müslim, "Kasâme", 6; Dârimî, "Diyât", 12-13). Para ile alım satımdan ziyade malı malla değiştirmenin yaygın olduğu tarihî çevrede diyeti de her kabilenin yetiştirdiği, ürettiği, ihtiyacını gidermede kullandığı

maldan almak daha kolay olacağı için deve üzerinde ısrar edilmemiş, altını olanlardan 1000 dinar, gümüşü olanlardan 12.000 dirhem, Hz. Ömer zamanında, sığır yetiştirenlerden 200 sığır, koyunculardan 2000 koyun, elbise üretenlerden 200 kat elbise alınmıştır ki, bunların her biri, o yıllarda yaklaşık olarak 100 devenin kıymetine eşittir. Kaza yoluyla öldürmenin diyetini –Câhiliye devrinde olduğu gibi– öldürenin, mirastaki sıraya göre *âkıle* denilen erkek akrabası üç yılda eşit taksitlerle öder. Büyük ailelerin dağıldığı ve fertler arası dayanışma amacına yönelik lonca, esnaf teşkilâtı vb. yeni örgütlenmelerin yapıldığı dönemlerde bu teşkilât âkıle gibi değerlendirilmiştir. Şu halde âkılenin akraba olması şart değildir, başka dayanışma ve yardımlaşma birliklerinin de bu vazifeyi üslenmeleri mümkündür. Diyeti alma hakkı maktulün mirasçılarına aittir. Maktulün ailesi İslâm ülkesinde oturmakla beraber gayri müslim olurlarsa –bunlar müslümana vâris olamayacakları için– diyet devlete ödenir. Şâfiî, Evzâî gibi bazı müctehidlere göre ise bu durumda diyet borcu düşer. Aşağıda geleceği üzere diyetin miras olarak değerlendirilmemesi de mümkündür. Bu takdirde gayri müslim aileye de diyet verilebilecektir.

b) Antlaşmalı, fakat gayri müslim bir topluluk içinde yaşayan müminin diyeti ailesine ödenir. Bu hüküm, ödenen diyetin aileye miras yoluyla intikal etmediğini, onların gönüllerini almak, acılarını hafifletmek maksadıyla –kendi hakları olarak– ödendiğini göstermektedir. Burada da aile (ehl) kavramını "müslüman" olarak anlayan ve gayri müslimlere diyet verilemeyeceğini ileri süren müctehidler ve tefsirciler vardır.

c) Müslümanlara düşman olan bir topluluk içinde yaşarken kaza ile öldürülen müminin diyeti, orada oturan gayri müslim ailesine veya devletine ödenmez. Çünkü ödenmesi halinde düşman, müslüman servetiyle güç kazanacak ve müslümanlara daha çok zarar verebilecektir.

Son iki durumda da köle âzat etmek, buna imkân bulunmazsa iki ay kesintisiz oruç tutmak şeklinde yerine getirilen kefâret cezası vardır.

93. "... Cezası, içinde devamlı kalmak üzere cehennemdir" ifadesi, Ehl-i sünnet âlimleri tarafından "uzun süre kalmak üzere" şeklinde te'vil edilmiş, böyle anlaşılmıştır. Çünkü birçok âyet ve hadiste bir kimse İslâm'dan çıkıp inkâra sapmadıkça ne kadar büyük bir günah işlerse işlesin cezasını çektikten sonra cehennemden çıkacağı ve cennete gireceği ifade edil-

mektedir (meselâ bk. Nisâ 4/48). Buna karşılık, büyük günah işleyenlerin kâfir olup cehennemde ebedî kalacaklarını ileri süren Hâricîler'le bunların imandan çıkacaklarını, fakat küfre de girmeyeceklerini, bununla beraber cehennemde devamlı kalacaklarını iddia eden Mu'tezile bu âyetin zâhirine dayanmışlardır.

Büyük günah işleyenlerin tövbelerinin kabul edileceği inancı bu üç grup tarafından paylaşılırken başta İbn Abbas olmak üzere birkaç âlim, haksız olarak adam öldüren kimsenin tövbesinin kabul edilmeyeceğine kani olmuşlar; konumuz olan âyetin, küfür dahil her günahın tövbesinin makbul olacağını ifade eden nasları nesih veya tahsis ettiğini (bu ağır cinayeti işleyenleri dışarıda bıraktığını) ileri sürmüşlerdir (Buhârî, "Tefsîr", 4/16). İslâm âlimlerinin çoğunluğunca benimsenmiş olan bir kurala göre usulüne uygun te'vil ve yorumlama yoluyla da olsa bir âyetin hükmünün geçerliliğini koruduğunu kabul etmek, hükmünün kaldırılmış veya sınırlandırılmış olduğunu (nesih veya tahsis edildiğini) ileri sürmekten önce gelir. Birçok âyet ve hadiste yalnızca küfür/şirk istisna edilerek (meselâ bk. Nisâ 4/48, 116) geri kalan günahların tövbe ile ortadan kalkacağı, silineceği ifade edilmektedir. Şu halde üzerinde durduğumuz, bunlarla çelişir gibi gözüken âyeti de "tövbe etmediği takdirde" veya "cezalandırıldığı takdirde" şeklinde anlayarak diğerleriyle bütünleştirmek mümkündür.

Kasten adam öldüren kimselere uygulanacak dünya cezası kısastır. Maktulün ailesinin tamamı veya bir kısmı kısastan vazgeçer yahut tazminat karşılığında sulha razı olurlarsa kısas cezası düşer ve diyet devreye girer. Kasten öldürme suçunda diyeti, katilin âkılesi değil kendisi öder (bk. Bakara 2/178-179).

94. Müminler askerî görevler alarak Medine dışına çıkıyorlar, bu arada tanımadıkları insanlara rastlıyorlardı veya düşman olduğunu bildikleri ve çatışmaya girdikleri bir topluluk içinde bazı kimseler kelime-i tevhid okuyarak müslüman olduklarını ifade ediyorlardı. İsmi hakkında farklı rivayetler bulunan (Buhârî, "Tefsîr", 4/17; Taberî, V, 222 vd.; Râzî, XI, 2 vd.) bir sahâbî, karşısındaki şahıs selâm verdiği –bir rivayete göre– kelime-i tevhidi telaffuz ettiği halde, ölümden kurtulmak için ve korkusundan böyle yapıyor diyerek onu öldürmüştü. Hz. Peygamber durumu öğrenince çok üzülmüş ve " Kalbini mi yardın, samimi olmadığını nereden biliyorsun?" diyerek öldüren sahâbîye çıkışmıştı. Âyetin bu ve benzeri olaylar üzerine

geldiği zikredilmiştir. Âyette geçen selâm kelimesini, "barış" mânasına gelen "selem" şeklinde okuyanlar da vardır; bu takdirde mâna şöyledir: "Size barış teklif edenleri, size teslim olanları öldürmeyin."

Bir kimse müslümanlara selâm verdiği, kelime-i tevhidi okuduğu ve müslüman olduğunu söylediği, savaştan vazgeçip müslümanlara teslim olduğu, barış teklif ettiği takdirde onu öldürmek câiz değildir. Kur'an-ı Kerîm, şüphe üzerine kâfir olduklarına hükmederek düşman safında bulunan insanı öldürme hatasına düşmektense, o insanın samimi müslüman olup olmadığı konusunda yanılmayı, yanlışlıkla müslüman sayıp buna göre davranmayı tercih etmiştir. Müminler bir kimseye kâfir veya düşman muamelesi yapabilmek için onun böyle olduğundan emin olmak durumundadırlar. İnsanların bu vasıfları kesin olarak belli olmadıkça –şüphe üzerine– küfürlerine veya düşmanlıklarına hükmedilemez. Bu yaklaşım, toplum içinde istikrarın, huzur ve asayişin, kamu düzeninin sağlanması bakımından önemli olduğu gibi korku veya menfaat sebebiyle müslüman gözükerek müslümanların arasında yaşayan kimselerin zaman içinde samimi müslüman olmalarına da kapıyı açık tutmaktadır. Müslümanlar dinlerini iyi temsil ettikleri takdirde aralarında yaşayanların onları takdir etmeleri ve kendilerine katılmaları ihtimali yükselecektir.

Müminler, kendi geçmişlerini ve İslâm'a ilk adımlarını atarken yaşadıkları psikolojiyi düşündükleri zaman, "selâm verenlere, müslüman oldum diyenlere, kelime-i tevhidi söyleyenlere..." onları bu beyanlarında samimi kabul ederek yaklaşmalarının kaçınılmaz, tabii ve mâkul olduğunu daha rahat anlayacaklardır. Çünkü müslüman olduğu halde henüz hicret etme imkânı bulamamış, müminlerle tanışamamış, kabilesi içinde imanını gizleyerek yaşama durumunda kalmış olanlar hep böyle yapmışlar, müslüman olanlarla ilk karşılaştıklarında ya selâm vererek veya kelime-i tevhidi ifade ederek durumlarını anlatmaya çalışmışlardır. Öte yandan bir kimsenin imana gelmesi bazan birden olurken bazan da adım adım gerçekleşmektedir; hidayette ilk adımın atılması, ilk eğilimin hâsıl olması önemlidir. Kezâ başlangıçta müminlerin bununla yetinmeleri, insanların hidayete kavuşmalarını kolaylaştırmak bakımından da önemlidir.

"... Derken Allah size lutufta bulundu" mealindeki cümleyi tefsirciler iki şekilde anlamışlardır: **a)** Sizin de başlangıçta durumunuz güç, imanınız zayıf, henüz temayül halinde... idi; sonra Allah size yardım etti, durumunuzu düzeltti, imanınızı güçlendirdi. **b)** Ganimet elde etmeye öncelik vererek kişinin samimi olmadığına hükmedip onu öldürmeniz bir hata, bir günah idi. Ancak yine de bilgi eksiğiniz ve mazeret teşkil edebilecek şüpheniz bulunduğu için Allah lutfedip sizi bağışladı. Fakat bundan sonra, savaş halinde ve düşman bölgesinde bile olsa öldürmeyi gerektiren durum ve tavırdan iyice emin olmadıkça bir kimseyi öldürmeniz asla câiz değildir.

95 – 100

لَا يَسْتَوِي الْقَاعِدُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ غَيْرُ أُولِي الضَّرَرِ
وَالْمُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ ۚ فَضَّلَ
اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ عَلَى الْقَاعِدِينَ دَرَجَةً ۚ
وَكُلًّا وَعَدَ اللَّهُ الْحُسْنَىٰ ۚ وَفَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ عَلَى
الْقَاعِدِينَ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٩٥﴾ دَرَجَاتٍ مِنْهُ وَمَغْفِرَةً وَرَحْمَةً ۚ
وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٩٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّاهُمُ
الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنْتُمْ ۖ قَالُوا كُنَّا
مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ ۚ قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةً
فَتُهَاجِرُوا فِيهَا ۚ فَأُولَٰئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ ۖ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴿٩٧﴾

إِلَّا الْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ لَا يَسْتَطِيعُونَ
حِيلَةً وَلَا يَهْتَدُونَ سَبِيلًا ﴿٩٨﴾ فَأُولَٰئِكَ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَعْفُوَ عَنْهُمْ
وَكَانَ اللَّهُ عَفُوًّا غَفُورًا ﴿٩٩﴾ وَمَنْ يُهَاجِرْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يَجِدْ
فِي الْأَرْضِ مُرَاغَمًا كَثِيرًا وَسَعَةً وَمَنْ يَخْرُجْ مِنْ بَيْتِهِ مُهَاجِرًا
إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ يُدْرِكْهُ الْمَوْتُ فَقَدْ وَقَعَ أَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ وَكَانَ
اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿١٠٠﴾

Meâli

95. Müminlerden –özür sahibi olanlar dışında– oturup kalanlar, malları ve canlarıyla Allah yolunda cihad etmekte olanlara eşit olamazlar. Allah, malları ve canlarıyla cihad edenleri, derece bakımından oturanlardan üstün kıldı. Gerçi Allah bütün müminlere güzel gelecek vaad etmiştir, ama mücahidleri, çok büyük bir karşılıkla oturanlardan üstün kılmıştır. **96.** O'ndan gelen rahmet, günahların örtülmesi ve üstünlük dereceleri... Zaten Allah hep günahları örtmekte ve rahmetiyle muamele etmektedir. **97.** Kendilerine yazık etmekte iken hayatlarını sona erdirdikleri kimselere melekler "Ne işte idiniz?" dediler, "O yerde zayıf görülenlerden idik" cevabını verdiler. Melekler ise "Allah'ın arzı geniş değil miydi, hicret etseydiniz ya!" dediler. İşte onların barınağı cehennemdir ve orası gidilecek ne kötü bir yerdir! **98.** Erkekler, kadınlar ve çocuklar içinden zayıf sayılanlar; çaresiz kalanlar ve hiçbir kurtuluş yolu bulamayanlar müstesnadır. **99.** İşte bunları, umulur ki Allah affeder; Allah çok affedicidir, günahları bağışlayıcıdır. **100.** Allah yolunda hicret eden kimse yeryüzünde gidecek birçok uygun yer ve imkân bulacaktır. Kim Allah ve resulü uğrunda hicret ederek yurdundan çıkar da sonra ölüm onu yolda yakalarsa artık onun mükâfatını

vermek Allah'a aittir; Allah daima günahları örtmektedir, engin rahmet sahibidir.

Tefsiri

95. Buradan itibaren 100. âyete kadar Allah Teâlâ kullarını, cihad etme ve dini koruma vazifesine riayet bakımından şu gruplara ayırmıştır:

a) Dinini öğrenip yaşayabileceği bir mekâna göçen, burada oturan ve gerektiğinde malı ve canıyla cihad ederek maddî ve mânevî değerlerini koruyan müminler. Bunlar diğer müminlerden derece (rütbe, şeref, mükâfat) bakımından üstündürler. Allah onları, kendisine yakınlık dereceleri, günahlarını örtme ve rahmetine mazhar kılma yoluyla ödüllendirecektir.

b) Topyekün savaş ve seferberlik durumu bulunmadığı için malları veya canlarıyla savaşa katılmayıp işleri güçleriyle meşgul olan müminler. Bunlar da ibadetleri ve diğer iyi işleri sebebiyle ecir alırlar, cennete girerler, fakat cihad sevabından ve mücahidlere mahsus şeref, mağfiret ve rahmetten mahrum kalırlar.

c) Savaşa çağrıldıkları ve mazeretleri de bulunmadığı halde katılmayanlar. Burada açıkça zikredilmemiş olmakla beraber bunu yapanların hoş görülmeyeceği ve cezalandırılacakları hem âyetin dolaylı anlamından hem de başka âyetlerden anlaşılmaktadır (bk. Tevbe 9/118-120; Fetih 48/16-17).

d) İslâm'ın rahatça öğrenilip uygulanabileceği bir ülkeye göç etme imkânları bulunduğu halde yeterli olmayan mazeretlere dayanarak dinî hayatları için tehlike teşkil eden çevrede yaşamaya devam edenler. Bunların cehennem ile cezalandırılacakları bildirilmektedir.

e) Gerçek mazeretleri bulunduğu, çaresizlik içinde oldukları için müslümanların arasına, din ve vicdan hürriyetinin bulunduğu ülkelere göç edemeyen müminler. Allah bunlara da af ve mağfiret ümidi vermekle beraber, imkân bulduklarında hicret etmelerini teşvik etmekte, yeryüzünde hürriyet içinde yaşayabilecekleri yerlerin bulunduğunu bildirmektedir.

f) Hicret yolunda ölenler. Bunlar da niyetlerine göre ödüllendirilecek, Allah tarafından muhacir muamelesine tâbi tutulacaklardır.

"Özür sahibi olanlar"dan maksat, özellikle âmâ olanlar, genel olarak da savaşa katılmayı engelleyecek bir vücut ârızası bulunanlardır. Hz.

Peygamber'in Kur'an-ı Kerîm'i yazdırdığı vahiy kâtiplerinden biri olan Zeyd b. Sâbit, bu kayıtla ilgili olarak şu önemli açıklamayı yapmıştır: Resûlullah cihad edenlerle oturanların eşit olmadıklarını bildiren âyeti bana yazdırırken gözleri görmeyen Abdullah İbn Ümmü Mektûm çıkageldi ve "Ey Allah'ın resulü! Yemin ederim ki, eğer görseydim ben de cihada katılırdım" dedi. Bunun üzerine Resûlullah'ın dizi benim dizimin üzerinde iken vahiy gelmeye başladı, bacağıma öylesine bir ağırlık çöktü ki uyluk kemiğim kırılacak sandım. Sonra Resûlullah'ın üzerinden bu hal giderildi ve "özür sahibi olmaksızın" kaydı geldi (Buhârî, "Tefsîr", 4/18). Buhârî'nin aynı bölümde kaydettiği bir rivayete göre bu olay Bedir Savaşı sırasında cereyan etmiştir; "oturup kalanlar"dan maksat da bu savaşa katılmayanlardır.

Âyet İslâm'daki eşitlik kavramına da açıklık getirmektedir; temel insan haklarında bütün insanlar eşit olmakla beraber liyakat, ehliyet ve çaba ile elde edilen faziletlere bağlı haklarda hem müminlerle diğerleri hem de cihad edenle etmeyen müminler birbirine eşit değildirler.

Bu bağlamda *mücahid*, değerleri korumak için yapılan savaşa bizzat katılan, canını tehlikeye atan kimsedir. Malı ve vergisiyle savaşa katkı yapan veya mazereti sebebiyle fiilen savaşa katılamayan kimseler, büyük ecir alsalar bile fiilen savaşa katılan mücahidlerin derecesine ulaşamazlar (cihad hakkında ayrıca bk. Âl-i İmrân 3/200; Mâide 5/35; Tevbe 9/73).

96. Önceki âyette geçen "derece" kelimesi, üstünlüğün hangi bakımdan olduğunu açıklamak için gelmiştir. Buradaki "dereceler" kelimesi ise Allah Teâlâ'nın mücahidlere vereceği üstünlük derecesinin bir tek dereceden ibaret olmadığını, güzel sonuçları birbirinden farklı ve üstün birçok derecenin söz konusu olduğunu ifade etmektedir.

97. "Kendilerine yazık etmekte iken" ölen kimseler, Mekke'den Medine'ye göç etme imkânları bulunduğu halde bunu yapmayan, Mekke müşrikleri arasında yaşamaya devam eden, bu sebeple ya tekrar küfre dönen veya dinlerini tehlikeye atanlardır. İbn Abbas bu âyetle ilgili olarak şu açıklamayı yapmıştır: Müslümanlardan bir grup insan müşriklerle beraber bulunuyor, savaşlarda da Resûlullah'a karşı müşriklerin sayısını arttırmış oluyorlardı. Bu arada atılan oklardan ve sallanan kılıçlardan isabet alıp yaralanıyor veya ölüyorlardı. Bunun üzerine "kendilerine yazık eder-

ken..." âyeti nâzil oldu (Buhârî, "Tefsîr", 4/19). Müşriklerin arasında yaşamaya devam eden kimseler ister bu beraberliğin veya baskının etkisiyle yeniden şirke dönsünler, ister dönmeyip her an bu tehlike içinde yaşasınlar kendilerine yazık (kötülük) etmektedirler, yapmaları gereken şey müslümanların arasına gelip onlarla beraber yaşamaktır.

"Zayıf sayılanlar" diye çevirdiğimiz *müstad'afîn* kelimesi, hâkim topluluk tarafından güçsüz ve önemsiz sayılan, taleplerine kulak asılmayan, adamdan sayılmayan, hakkını almaktan aciz bulunan kimseleri ifade etmektedir. Medine'ye hicret ederek bu durumdan kurtulma imkânları var iken Mekke'de zillet ve zaaf içinde yaşamayı tercih edenlerde olduğu gibi, müstad'af olmakta ve böyle kalmakta kişinin kendi etkisi ve kusuru bulunursa sorumluluğu söz konusudur. Bilgisiz, amelsiz, imansız kalmaya bu durum mazeret olamaz.

98-99. Ayyâş b. Ebû Rebîa olayında (bk. 92. âyet) olduğu gibi hapiste veya bağlı kalmak, hasta veya sakat olmak, hicret için gerekli olan maddî ve mânevî imkânlardan yoksun bulunmak vb. sebeplerle müşriklerin arasından çıkamayan, müstad'af olarak onlarla yaşamak durumunda kalan, bu yüzden dinî hayatını riske atmış bulunan kimseleri Allah bağışlayacağını bildirmektedir. Çünkü O, hiçbir kimseyi gücünün yetmediği bir şeyle yükümlü kılmamaktadır (Bakara 2/233, 286).

100. "Allah yolunda" olanlar, yani Allah'ın rızâsını elde etmek, O'nun iradesine uygun bir hayat yaşamak üzere, böyle bir hayatın mümkün olmadığı yerden mümkün olduğu yere hicret etmek, bu maksatla doğduğu, büyüdüğü, çevre ve imkânlar elde ettiği yurdunu terketmek isteyen kimseler bilmelidirler ki yeryüzünde gidilecek başka yerler vardır; buralarda da maddî ve mânevî nimetler, hürriyet ve rahatlıklar bulmak mümkündür. Zillet, baskı ve dinî hayatın devamı bakımından tehlike altında yaşamaktansa bu olumsuzlukların bulunmadığı yerleri aramak ve buralarda hayata yeniden başlamak denemeye değecektir.

97-100. âyetlerde Allah rızâsı için, Allah'ın dinini serbestçe yaşamak ve yaymak maksadıyla hicretin teşvik edildiği, hatta mazereti bulunmayan kimselerin kınandığı ve ceza göreceklerinin bildirildiği açıktır. Bu âyetleri destekleyen hadisler yanında onlara zıt gibi gözüken, daha doğrusu

hicretin gerekli olduğu dönemi tarihî olarak sınırlayan hadisler de vardır. Bunların bazıları meâlen şöyledir:

"Müşrikle içli dışlı olan ve onunla beraber oturan kimse onun gibidir." Ebû Dâvûd'un rivayet ettiği bu hadisin senedinde bazı kusurlar bulunmuş olmakla beraber ileride gelecek olan 140. âyetin bunu desteklediği ifade edilmiştir.

"Düşmanla savaş sürdüğü müddetçe hicret mecburiyeti devam edecektir." Başka bir rivayette "tövbe kapısı kapanıncaya yani kıyamet kopmaya başlayıncaya kadar" kaydı vardır.

"Mekke fethinden sonra hicret mecburiyeti kalkmıştır; lâkin cihad ve iyi niyetle yurdundan ayrılmanın gerekliliği devam eder; bu sebeple savaşa çağırıldığınız zaman hemen katılın" (Buhârî, "Cihâd", 1). Hz. Âişe bu hadise şöyle bir açıklama getirmiştir: "Bugün artık hicret mecburiyeti yoktur, daha önce mümin, dinini korumak, bu yüzden mâruz kalacağı baskıdan kurtulmak için Allah'a ve resulüne kaçıp sığınıyordu, bugün ise Allah İslâm'ı açıkça yaşanır hale getirmiştir, mümin nerede olursa olsun rabbine kulluk edebilir" (bu hadislerin kaynakları, sened tenkitleri ve açıklamaları için bk. Şevkânî, *Neylü'l-evtâr*, VIII, 27 vd.).

İlgili âyetler ve hadisler birlikte değerlendirildiğinde ortaya çıkan sonuç şu olmaktadır: Hz. Peygamber Medine'ye hicret edince müslümanlara iki sebeple hicret farz olmuştu: **a)** Peygamber'i desteklemek, gücünü arttırmak, müslümanlarla beraber olmak. **b)** İslâm'ı öğrenmek ve yaşamak için elverişli olmayan bir yerde, insanlara dinden dönmelerini sağlamak üzere baskıların uygulandığı bir çevrede oturmaya devam ederek imanını ve dinî hayatını tehlikeye atmamak. Mekke fethedilip en önemli düşman olan Mekke müşrikleri kontrol altına alınınca birinci gerekçe ortadan kalkmış oldu. Bundan sonra hicretin farz olup olmaması ikinci gerekçeye bağlı hale geldi. Belirleyici unsur kişinin dinî hayatı olunca hükmün de buna bağlı bulunması tabiidir. Klasik kaynaklar *dârülküfr*ü (müslüman olmayanların kültür ve düzenlerinin hâkim bulunduğu ülkeleri, toplumları) potansiyel olarak "uygun olmayan çevre" kabul ettiklerinden, buradan *dârülislâm*a göçülmesinin gerekliliği üzerinde durmuşlardır. Ancak günümüzde müslümanların siyasî ve kültürel hâkimiyetleri bulunan ülke ve toplumlarda belli bir dinî anlayış ve yaşayışa karşı baskılar yapılabilmekte, buna karşı gayri müslimlerin hâkim bulundukları ülkede din ve vicdan hürriyetinin sınırları daha geniş olabilmektedir. Bu sebeple göç ve beraber oturma

mecburiyetini "siyasî ve kültürel hâkimiyet" yerine "din, düşünce ve vicdan hürriyetine" bağlamak günümüz için daha geçerli gözükmektedir.

İbn Âşûr, hicretin hükmü bakımından müslümanın oturduğu yeri altı maddede incelemiştir. Aşağıda özetlenecek olan bu yaklaşım tarihe olduğu kadar günümüze de ışık tutacak, konu hakkında tutarlı bir fikir verecek niteliktedir:

a) Dindarlara baskı yapılan, her din veya belli bir din mensuplarının dinlerini terketmeleri istenen ülkeler. Burada oturan müslümanların uygun yerlere hicret etmeleri, tıpkı ilk dönem hicreti gibi farzdır. Nitekim Endülüs'te hıristiyan olmaya zorlanan müslümanların büyük bir kısmı katliama mâruz kalmış; hayatlarını kurtarabilenler her şeylerini bırakarak oradan hicret etmişlerdir. Bunların da önemli bir kısmının yollarda kaybolmalarına sebep olan bu hicret, hicrî 902'den 1016 yılına kadar sürmüştür.

b) Din yüzünden baskı yapılmayan, fakat müslümanlar için mal, namus ve can güvenliği de bulunmayan ülkeler. Dârülharp mahiyetinde olan böyle yerde mazeretsiz oturmak da câiz görülmemiştir.

c) Din yüzünden baskı, mal, can ve namus bakımından tehlike bulunmadığı halde müslümanlara, gayri müslimlere mahsus hukukun uygulandığı ülkeler. Bugün Batı'da, hıristiyanların yaşadığı ülkelerde böyle yapılmaktadır ve bu ülkelerde oturmanın hükmü konusunda İbn Âşûr, Mâlikîler'den, mekruh ve haram şeklinde iki görüş nakletmektedir.

d) Bir önceki maddeden farklı olarak müslümanlara, kendi dinlerine uygun hukuk kurallarının uygulandığı, şer'î mahkemelerin hükümlerine, âlim ve müftülerin fetvalarına göre hareket edilmesine izin verilen ülkeler. Geçmişte Sicilya'da (Normandiyalı Roger zamanında) ve bir zamanlar İspanya'nın Gırnata bölgesinde böyle bir uygulama olmuş, bu durumda ne kalanlar göçenleri ne de göçenler kalanları kınamışlardır.

e) Yabancılara mağlûp olmuş, ağır şartlarla antlaşmaya razı olmuş sömürge, manda vb. durumundaki İslâm ülkeleri. Bu ülkelerde yönetimin başında müslümanlar bulunduğu ve İslâmî hükümler yürürlükte olup din yüzünden bir baskı da söz konusu olmadığı için hicret mecburiyetinin bulunmaması tabii görülmüştür.

f) Müslümanlara baskı yapılmamakla beraber başka inanç, ahlâk ve dünya görüşlerine mensup kimselere de diledikleri gibi yaşama hürriyeti verilen, bu sebeple İslâm'a aykırı birtakım uygulamaların açık-

ça görüldüğü, din ve ahlâk kurallarını çiğneyenlere karşı yalnızca sözlü uyarıya imkân verilen, bazan bunun da mümkün olmadığı ülkeler. Bazı fıkıhçılar böyle ülkelerden de hicretin farz olduğunu ileri sürmüşlerse de tarihte Ubeydîler zamanında Kayrevan'da, Fâtımîler devrinde Mısır'da bu vâkıa yaşanmış, fakat saygın âlimlerden hiçbiri ülkesinden göçmemiştir (V, 179-180). Şevkânî, bu son maddede özetlenen duruma işaret ettikten sonra şu görüşü ileri sürmüştür: "Doğru olan hüküm böyle yerlerden göçmenin farz olmadığıdır. Çünkü yalnızca açıktan günah işleniyor diye bir ülkeyi "küfür ülkesi" saymak ne naslara ne de akla uygun düşer" (*Neylü'l-evtâr*, VIII, 29). Fakih ve müfessir Ebû Bekir İbnü'l-Arabî, İslâm'a aykırı söz ve davranışların açıkça ortaya konduğu ve karşı çıkılması da imkân dışında bulunan ülkelerde oturmanın câiz olmadığını bazı âyetlere (En'âm 6/68 vb.) dayandırdıktan sonra hocalarından olup Mısır'da oturan Ebû Bekir el-Fihrî ile aralarında geçen şu ilginç tartışmayı aktarmaktadır:

– Mısır'dan kendi memleketine göçsen ya!

– Hâkim niteliği bilgisizlik ve akılsızlık olan bir yere göçemem.

– Mekke'ye göç et, Allah'ın ve resulünün misafiri olarak yaşa; biliyorsun ki, bid'atların ve haramın yaygın olduğu yerlerde yaşamak câiz değildir!

– Burada birçok kimsenin hidayetine sebep oluyorum, halkı irşad ediyorum, tevhid inancını telkin ediyor, birçok yanlış inancı engelliyorum, insanları Allah yoluna çağırıyorum... (I, 485).

Bu nakillerden de anlaşıldığı üzere kitaplara geçen teorik açıklamalar her zaman ve mekânda ihtiyacı karşılamaya, en uygun davranışı belirlemeye yetmemektedir. Tutulması gereken yol ve yöntem, âyetlerin ve hadislerin amacını kavramak ve ona göre davranmaktır.

101 – 104

وَاِذَا ضَرَبْتُمْ فِي الْاَرْضِ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ اَنْ تَقْصُرُوا
مِنَ الصَّلٰوةِ اِنْ خِفْتُمْ اَنْ يَفْتِنَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا اِنَّ
الْكَافِرِينَ كَانُوا لَكُمْ عَدُوًّا مُبِينًا ﴿١٠١﴾ وَاِذَا كُنْتَ فِيهِمْ فَاَقَمْتَ

لَهُمُ الصَّلٰوةَ فَلْتَقُمْ طَٓائِفَةٌ مِنْهُمْ مَعَكَ وَلْيَأْخُذُٓوا اَسْلِحَتَهُمْ
فَاِذَا سَجَدُوا فَلْيَكُونُوا مِنْ وَرَٓائِكُمْ وَلْتَأْتِ طَٓائِفَةٌ اُخْرٰى لَمْ يُصَلُّوا
فَلْيُصَلُّوا مَعَكَ وَلْيَأْخُذُوا حِذْرَهُمْ وَاَسْلِحَتَهُمْ وَدَّ الَّذ۪ينَ كَفَرُوا
لَوْ تَغْفُلُونَ عَنْ اَسْلِحَتِكُمْ وَاَمْتِعَتِكُمْ فَيَم۪يلُونَ عَلَيْكُمْ مَيْلَةً وَاحِدَةً وَلَا
جُنَاحَ عَلَيْكُمْ اِنْ كَانَ بِكُمْ اَذًى مِنْ مَطَرٍ اَوْ كُنْتُمْ مَرْضٰٓى اَنْ تَضَعُٓوا
اَسْلِحَتَكُمْ وَخُذُوا حِذْرَكُمْ اِنَّ اللّٰهَ اَعَدَّ لِلْكَافِر۪ينَ عَذَابًا مُه۪ينًا ﴿١٠٢﴾ فَاِذَا
قَضَيْتُمُ الصَّلٰوةَ فَاذْكُرُوا اللّٰهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلٰى جُنُوبِكُمْ فَاِذَا
اطْمَأْنَنْتُمْ فَاَق۪يمُوا الصَّلٰوةَ اِنَّ الصَّلٰوةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِن۪ينَ كِتَابًا
مَوْقُوتًا ﴿١٠٣﴾ وَلَا تَهِنُوا ف۪ي ابْتِغَٓاءِ الْقَوْمِ اِنْ تَكُونُوا تَأْلَمُونَ فَاِنَّهُمْ يَأْلَمُونَ
كَمَا تَأْلَمُونَ وَتَرْجُونَ مِنَ اللّٰهِ مَا لَا يَرْجُونَ وَكَانَ اللّٰهُ عَل۪يمًا
حَك۪يمًا ﴿١٠٤﴾

Meâli

101. Yeryüzünde sefere çıktığınız zaman kâfirlerin sizi gafil avlamalarından korkarsanız namazı kısaltmanızda size bir günah yoktur. Şüphesiz kâfirler sizin apaçık düşmanınızdır. **102.** Sen de içlerinde bulunup onlara namaz kıldırdığın zaman onlardan bir bölük seninle beraber namaza dursun, silâhlarını da alsınlar. Bunlar secde ettiklerinde ötekiler arkanızda olsunlar, sonra henüz namazlarını kılmamış

bulunan bölük gelip seninle beraber namazlarını kılsınlar ve bunlar da ihtiyat tedbirlerini ve silâhlarını alsınlar. Kâfirler isterler ki, siz silâhlarınızdan ve eşyanızdan gafil olasınız da üzerinize ansızın bir baskın yapsınlar! Eğer yağmur yüzünden bir zarar görürseniz veya hasta olursanız silâhlarınızı bırakmanızda size bir günah yoktur. Yine de ihtiyat tedbirinizi alın! Allah elbette kâfirler için alçaltıcı bir azap hazırlamıştır. **103.** Namazı bitirince de ayakta iken, otururken ve yatarken Allah'ı anın. Güvenlik içinde olduğunuzda namazı gerektiği gibi kılın. Şüphe yok ki namaz, müminler üzerine vakitleri belli olarak yazılmış bir ödevdir. **104.** Düşman topluluğunu takip hususunda gevşeklik göstermeyin. Siz acı çekiyorsanız şüphesiz onlar da sizin çektiğiniz gibi acı çekiyorlar. Üstelik siz Allah'tan, onların beklemedikleri şeyleri umup bekliyorsunuz! Allah her şeyi bilmektedir, hikmet sahibidir.

Tefsiri

101. Hicretle ilgili âyetlerden sonra savaş ve sefer hallerinde namazın nasıl kılınacağı konusu açıklanmıştır. Çünkü hicret uzun yolculuğu gerektirmektedir, savaş da silâhların başından ayrılmamayı, düşmana karşı tetikte olmayı veya fiilen çarpışmayı kaçınılmaz kılmaktadır. Bütün bu hallerde akla gelen soru, müslümanların en önemli ibadetleri olan namazın ne olacağıdır? Terk mi edilecektir, kazâya mı bırakılacak, imkânların elverdiği ölçüde ve şekilde vakti içinde cemaatle mi kılınacaktır?

Kur'an-ı Kerîm'in bu sorulara verdiği cevap açıktır: Sefer halinde namaz kısaltılacak, düşmanın karşısında bile olsalar müslümanlar iki gruba ayrılarak hem nöbete ve savaş halinin icabı olan önlemleri almaya devam edecekler hem de sırayla imamın arkasına gelerek bir rek'atı imamın arkasında, bir rek'atı da kendi başlarına kılacaklardır. İnsanların yaratılış amacı Allah'a kulluktur, namaz Allah'a kulluğun benzeri bulunmaz bir aracıdır. Şuuru yerinde olan her mümin, savaş halinde bile imkânların elverdiği ölçüde –eksilterek de olsa– namazı eda edecektir. Esasla ilgili olarak bu açıklığın dışında kalan detayları da Hz. Peygamber'in sünneti tamamlamış, akla gelecek soruları o cevaplandırmıştır.

101 ve 102. âyetlerle ilgili hadisler birlikte ele alındığında karşımıza iki namaz şekli çıkmaktadır: *Yolcu namazı* (seferî namaz) ve *korku namazı*

(salâtü'l-havf). 101. âyet korku namazı hakkında açık bir delil, bir tehlike söz konusu olmadan kısaltılan yolcu namazı hakkında ise nisbeten üstü kapalı bir delildir; yolcu namazını sünnet açıklığa kavuşturmuştur. "Biz Kur'an'da korku namazıyla yolcu olmayanların namazını buluyoruz, fakat yolcu namazını göremiyoruz" şeklindeki bir soru üzerine Abdullah b. Ömer'in yaptığı şu açıklama da bu anlayışı desteklemektedir: " Biz hiçbir şey bilmez iken Allah Teâlâ Muhammed'i peygamber olarak gönderdi; biz ancak onun yaptığını görüp yapıyoruz" (*el-Muvatta'*, "Kasrü's-salât", 7).

Hz. Âişe'nin "Namaz yolculukta olsun, kişinin devamlı oturduğu yerde olsun ikişer rek'at olarak farz kılındı, sonra yolculukta iki rek'at olduğu gibi bırakıldı, yolcu olmayanlar için ise rek'atlar arttırıldı" (*el-Muvatta'*, "Kasrü's-salât", 8) şeklindeki bir ifadesini de göz önüne alan tefsirciler âyeti şöyle açıklamışlardır: Dört rek'atlı farz namazlar başlangıçta ikişer rek'atlı idi. Hicretin başında öğle, ikindi ve yatsı namazlarının farzları dörder rek'ata çıkarıldı. İlk yıllarda genel olarak savaş ve sefer yoktu, birkaç yıl sonra savaş için seferler başlayınca bu âyet geldi ve "namazın kısaltılarak iki rek'at kılınmasında günah bulunmadığını" bildirdi. Hz. Âişe "Seferde olduğu gibi bırakıldı" derken "yolculukta, ilk farz kılınan rek'at sayılarının değiştirilmediğini" ifade etmektedir; bundan da anlaşılan "hicretten sonra yolculukta namazın hiçbir zaman dört rek'at olarak kılınmadığıdır."

Yolcu namazının kısaltılması hükmü hicretin 4. yılında açıklanmıştır. Bu tesbit, "ikinci yıl, hicretten kırk gün sonra" şeklindeki tesbitlerden daha sıhhatlidir. 102. âyette açıklanan korku namazı ise hicretin 6 ile 7. yılları arasında cereyan eden Zâtürrika' Gazvesi'nde uygulanmış ve ilk kılınan korku namazı da bir ikindi namazı olmuştur.

Tefsircilerin cevap aradıkları bir soru da âyette geçen "korkarsanız" kaydıdır. Böyle bir korkunun bulunmaması halinde yani savaş maksadı ve tehlikesinin bulunmadığı yolculuklarda dört rek'atlı farzların iki rek'at olarak (kasredilerek) kılınmasının delili nedir? Âyetten böyle bir delâlet çıkaramayan birkaç müctehid "Normal yolculuklarda namaz kısaltılamaz" demişlerdir. Ancak bunların ilgili hadisleri görmedikleri veya sahih bir yoldan elde edemedikleri anlaşılmaktadır. Çünkü birçok sahih hadis ve yaygın sünnet normal yolculuk hallerinde de hem *cem'*in

(öğle ile ikindinin ikisinden birinin vaktinde arka arkaya, akşam ile yatsının da yine ikisinden birinin vaktinde arka arkaya kılınması) hem de kasrın (dört rek'atlı farzları ikiye indirerek kılma) câiz olduğunu göstermektedir. Müslim'in rivayet ettiği bir hadise göre Ya'lâ b. Ümeyye bu konuyu Hz. Ömer'e şöyle sormuştu: "Allah 'korkarsanız' diyor, ama artık bu durum ortadan kalktı, ne dersiniz?" Hz. Ömer'in cevabı şu olmuştur: "Ben de senin gibi bu işi garip buldum ve Hz. Peygamber'e sordum; 'Bu Allah'ın size bir sadakasıdır, öyleyse siz de O'nun sadakasını kabul edin' buyurdular" ("Salâtü'l-müsâfirîn", 4). Bu hadisten yola çıkarak tutarlı bir açıklama yapan İbn Âşûr özetle şöyle demektedir: Korku ve tehlike bulunduğunda namazı kısaltmak ruhsattır, Allah'ın kulları için bir kolaylık lutfetmesidir. Tehlikesiz yolculuklarda namazı kısaltma izni ise bir sadakadır. O'nun ruhsatı da, sadakası da reddedilmemelidir. 101. âyet, daha önce sünnet yoluyla meşrû kılınan "tehlikesiz yolculuklarda da kısaltmanın câiz olduğu" hükmünü tekrarlamış ve bunu 102. âyette gelecek olan korku namazının nasıl kılınacağı konusuna bir giriş kılmıştır. Mesele bundan ibarettir; iki kılmanın vâcip veya sünnet olduğunu ispat için bazı fakihlerin yaptıkları zorlama te'villere gerek yoktur (V, 184).

"Korku namazı gafil avlanma, baskına uğrama gibi muhtemel tehlikeye mi mahsustur yoksa fiilen çarpışma devam ederken de kılınabilir mi?" sorusuna da müctehidler farklı cevaplar vermişlerdir. Hanefîler'e göre fiilen çarpışma devam ederken namaz kılınamaz; çünkü Resûlullah Hendek Savaşı'nda dört namazı ertelemiş, çarpışma devam ederken kılmamıştır (meselâ bk. Buhârî, "Megāzî", 29; *el-Muvatta'*, "Salâtü'l-havf", 4). Ayrıca çarpışmanın gerektirdiği hareketlerle namazı bağdaştırmak mümkün değildir; bu hareketler namazı bozar. Diğer müctehidler içinde "Rükû ve secde yapamayacak durumda olanlar îmâ ile kılarlar", "Her rek'at yerine bir defa tekbir alarak kılmış olurlar", "Az hareket namazı bozmaz, çok hareket bozar" diyenler olmuştur (Cessâs, II, 263). Namazın belli vakitler içinde eda edilen bir ibadet olduğunu belirten âyet göz önüne alındığında, mazeret sebebiyle bazı kısımları eksik yapılsa bile savaş halinde de –imkânlar hangi şekilde kılmaya izin veriyorsa– o şekilde ve zamanında kılmanın maksada daha uygun olduğu ortaya çıkmaktadır.

102. Korku namazının Resûlullah'ın imamlığında nasıl kılınacağının tarif edilmesi Hz. Âişe gibi bazı müctehidleri "bu şeklin, onunla kılınan namaza mahsus olduğu" hükmünü vermeye sevketmişse de çoğunluk bunun, başka imamların arkasında cemaatle kılınan korku namazlarını da içine aldığı kanatindedir.

İmamın her bir grupla birer rek'attan toplam iki rek'at namaz kılacağı âyetten açıkça anlaşılmaktadır. Ancak grupların, imamla kılmadıkları diğer rek'atı nerede ve nasıl kılacakları konusu burada açıklanmamıştır. Hadis kitaplarında verilen bilgiler ve yapılan açıklamalar da birbirinden farklı uygulamaların bulunduğunu göstermektedir: **a)** Birinci grup imamla bir rek'at kıldıktan sonra imam ayakta bekler, grup ikinci rek'atı burada kılar, selâm verip nöbet mahalline giderler. Ardından ikinci grup gelir, imam bunlara da bir rek'at (imamın ikinci, bu cemaatin birinci rek'atını) kıldırır, imam selâm verir, grup kalkıp diğer rek'atı kılarak selâm verir ve düşmanın karşısındaki yerlerine giderler. **b)** Birinci grup imamla bir rek'at kılınca selâm vermeden yerlerine giderler. İkinci grup gelir; bir rek'at da onlara kıldıran imam selâm verir. Sonra her iki grup sıra ile birer rek'at daha kılarak selâm verirler (*el-Muvatta'*, "Salâtü'l-havf", 1-3). Bazı fıkıhçı ve tefsirciler sünnette geçen farklı uygulamalardan birini diğerine tercih için uğraşırlarken Şevkânî gibi düşünenler şöyle demişlerdir: "Sahih sünnette geçen bütün şekiller meşrûdur, duruma göre bunlardan birini uygulayan sünnete uygun davranmış olur" (I, 571).

Namaz esnasında silâhların bir tarafa bırakılmaması esas ve ihtiyata daha uygun bulunmakla beraber bunda da zorluk bulunursa –gerekli tedbirler alınarak– silâhlar bir tarafa bırakılabilecektir. Benzeri âyet ve hadislerden açıkça anlaşılmaktadır ki, müminin asıl işi, hayatının amacı Allah'a kulluktur, itaat ve ibadettir: Ancak dinde ve ibadette güçlük yoktur, Allah'ın muradı kullarına eziyet etmek değildir; nerede eziyet varsa orada ilâhî rahmetin eseri olan ruhsatlar, kolaylıklar devreye girmektedir.

103. "Namazı bitirince..." şeklinde tercüme edilen kısım çoğunluğun anlayışına uygun bir tercüme olup buna göre mâna şöyledir: Allah'ı anmak, Allah ile beraberlik şuurunu yaşamak namaz haline mahsus değildir. Mümin her durumda O'nu anmalı, gönlünde ve şuurunda O'nunla

beraber olmalıdır. "Korku namazının imam arkasında rükûlu ve secdeli kılınması şart değildir, imkânın elverdiği ölçüde kılınır" diyenlere göre bu kısmın çevirisi "Namazı kılmak istediğinizde…" şeklinde olup bu da, "Korku namazı ayakta, oturarak ve yatarak kılınabilir" anlamına gelmektedir. Kıyas yoluyla hastalık vb. mazeretlerde de namazın böyle kılınabileceği sonucuna varılmıştır.

Savaş halinde korku namazıyla ilgili görüş farkı bakımından âyetin ikinci kısmı da iki şekilde anlaşılmıştır: **a)** Fiilen savaş halinde namaz kılınmaz, savaş bitip de güven ve huzur hali avdet edince namazınızı kılın. **b)** Korku (tehlike) halinde olsun, fiilen savaş durumunda olsun kılınan korku namazı ve verilen ruhsatlar bu hallere mahsustur. Korku geçince, savaş sona erince ruhsatlar da biter, namaz normal hallerdeki şartlarına uygun ve tam olarak kılınır.

104. "Düşmanı takip konusunda gevşek davranılmaması tâlimatı Uhud Savaşı sonrasındaki takibe işaret etmektedir" diyenler olmuşsa da tefsircilerin çoğuna göre bütün zamanları, düşmanları ve savaş hallerini içine almaktadır. Müminler daima düşmanları hakında bilgi sahibi olacaklar, gerektiğinde onlardan önce davranarak askerî harekât gerçekleştirecekler, barışı devamlı kılabilmek için savaşa devamlı hazır olacaklardır. Evet, bunu yapmak düşmanlarından daha çok müminlere yakışmaktadır. Çünkü inkârcıların ebedî hayatta bir beklentileri yoktur, müminlere zarar verdiklerinde elde edecekleri kazanç bu dünya ile sınırlıdır. Müminler ise dünyada barış, huzur, güven ve helâlinden maddî menfaat elde etmenin yanında, hatta bunların ötesinde Allah rızâsını elde etmek ve bunun da sonucu olarak ebedî hayatta mutlu olma fırsatını yakalamak gibi teşviklere mazhar bulunmaktadırlar.

105 – 114

إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِتَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ بِمَا أَرَاكَ اللّٰهُ
وَلَا تَكُنْ لِلْخَائِنِينَ خَصِيمًا ﴿١٠٥﴾ وَاسْتَغْفِرِ اللّٰهَ إِنَّ اللّٰهَ

كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿١٠٦﴾ وَلَا تُجَادِلْ عَنِ الَّذِينَ يَخْتَانُونَ
أَنْفُسَهُمْ إِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ مَنْ كَانَ خَوَّانًا أَثِيمًا ﴿١٠٧﴾ يَسْتَخْفُونَ
مِنَ النَّاسِ وَلَا يَسْتَخْفُونَ مِنَ اللّٰهِ وَهُوَ مَعَهُمْ إِذْ يُبَيِّتُونَ مَا لَا يَرْضٰى
مِنَ الْقَوْلِ وَكَانَ اللّٰهُ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطًا ﴿١٠٨﴾ هَٓا أَنْتُمْ
هٰٓؤُلَٓاءِ جَادَلْتُمْ عَنْهُمْ فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا فَمَنْ يُجَادِلُ اللّٰهَ عَنْهُمْ يَوْمَ
الْقِيٰمَةِ أَمْ مَنْ يَكُونُ عَلَيْهِمْ وَكِيلًا ﴿١٠٩﴾ وَمَنْ يَعْمَلْ سُٓوءًا
أَوْ يَظْلِمْ نَفْسَهُ ثُمَّ يَسْتَغْفِرِ اللّٰهَ يَجِدِ اللّٰهَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿١١٠﴾ وَمَنْ
يَكْسِبْ إِثْمًا فَإِنَّمَا يَكْسِبُهُ عَلٰى نَفْسِهِ وَكَانَ اللّٰهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١١١﴾
وَمَنْ يَكْسِبْ خَطِيٓئَةً أَوْ إِثْمًا ثُمَّ يَرْمِ بِهِ بَرِيٓئًا فَقَدِ احْتَمَلَ بُهْتَانًا وَإِثْمًا
مُبِينًا ﴿١١٢﴾ وَلَوْلَا فَضْلُ اللّٰهِ عَلَيْكَ وَرَحْمَتُهُ لَهَمَّتْ طَٓائِفَةٌ
مِنْهُمْ أَنْ يُضِلُّوكَ وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّٓا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَضُرُّونَكَ مِنْ
شَيْءٍ وَأَنْزَلَ اللّٰهُ عَلَيْكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَكَ مَا لَمْ تَكُنْ
تَعْلَمُ وَكَانَ فَضْلُ اللّٰهِ عَلَيْكَ عَظِيمًا ﴿١١٣﴾ لَا خَيْرَ فِي كَثِيرٍ
مِنْ نَجْوٰيهُمْ إِلَّا مَنْ أَمَرَ بِصَدَقَةٍ أَوْ مَعْرُوفٍ أَوْ إِصْلَاحٍ بَيْنَ النَّاسِ

وَمَنْ يَفْعَلْ ذٰلِكَ ابْتِغَٓاءَ مَرْضَاتِ اللّٰهِ فَسَوْفَ نُؤْتٖيهِ اَجْرًا
عَظٖيمًا ﴿١١٤﴾

Meâli

105. İnsanlar arasında Allah'ın sana gösterdiğine göre hükmedesin diye hakkı içeren kitabı sana indirdik; hainlerden taraf olma. **106.** Allah'tan mağfiret dile. Şüphesiz Allah çok yarlığayıcı, ziyadesiyle esirgeyicidir. **107.** Kendilerine hıyanet edenleri savunma. Çünkü Allah, hainlik edip vebal yüklenen kimseleri sevmez. **108.** İnsanlardan gizlerler de –razı olmadığı sözü geceden kurup düzdüklerinde yanlarında olan– Allah'tan gizleyemezler. Allah onların bütün yapıp ettiklerini kuşatmaktadır. **109.** Haydi siz dünya hayatında onlara taraf çıkıp savundunuz; ama kıyamet günü Allah'a karşı onları kim savunacak yahut onlara kim vekil olacak! **110.** Kim bir kötülük yapar veya nefsine zulmeder de sonra Allah'tan mağfiret dilerse, Allah'ı çok yarlığayıcı ve esirgeyici bulacaktır. **111.** Kim bir günah işlerse onu ancak kendi aleyhine işlemiş olur. Allah her şeyi bilmektedir, büyük hikmet sahibidir. **112.** Kim de bir hata veya günah işler, sonra onu bir suçsuzun üzerine atarsa şüphesiz ağır bir iftira suçunu ve apaçık bir günahı yüklenmiş olur. **113.** Allah'ın sana lutfu ve esirgemesi olmasaydı onlardan bir güruh seni yanıltmaya yeltenmişti; halbuki onlar ancak kendilerini saptırırlar, sana hiçbir zarar veremezler. Allah sana kitabı ve hikmeti indirmiş, bilmediğini sana öğretmiştir. Sana Allah'ın lutfu gerçekten büyük olmuştur. **114.** Onların gizli görüşmelerinin çoğunda hayır yoktur. Ancak bir sadaka yahut bir iyilik ya da insanların arasını düzeltmek isteyenler müstesnadır. Kim Allah'ın rızâsını elde etmek için bunu yaparsa biz ona ileride büyük bir karşılık vereceğiz.

Tefsiri

105. Bu on âyette insanların arasında meydana gelen anlaşmazlıklar, davalar, tartışmalar karşısında Hz. Peygamber'in ve daha ziyade onun şahsında ümmetinin takınması gereken tavır, oynaması gereken rol ve uygulaması gereken muamele şekli açıklanmaktadır. Pek azı müstesna

olmak üzere özel bir hadise üzerine gelmiş bulunan bu âyetlerin hedefi, sadece o hadiseyi açıklamak ve hükmünü ortaya koymak değil, bu münasebetle müslümanlara, kıyamete kadar uyacakları kaideleri –detaylı veya çerçeve hükümler olarak– açıklamaktır.

Bu âyetlerin gönderilmesinin de şöyle özel bir sebebi olduğu bildirilmektedir: Rifâa b. Zeyd isimli sahâbî, yabancı tâcirlerin Medine'ye getirdikleri has undan bir miktar satın almış ve bunu, içinde silâhlarının da bulunduğu evin sofasına koymuştu. Şehirde kötü şöhreti olan Übeyrık ailesinden biri gece sofaya girmiş, unla birlikte Rifâa'nın silâhlarını da çalmıştı. Rifâa durumu farkedince –bu hadiseyi rivayet eden– yeğeni Katâde b. Nu'mân'a gelip olayı haber verdi. Katâde gerekli araştırmayı yapıp Übeyrık ailesine ulaşınca onlar suçu Lebîd isimli mâsum bir müslümanın üzerine attılar. Lebîd kılıcını çekip üzerlerine yürüyerek "Ben çalmışım ha! Vallahi ya gerçek hırsızı haber verirsiniz ya da şu kılıcımla sizi doğrarım!" deyince onu suçlamaktan vazgeçtiler. Mağdurlar araştırmaya devam ederek hırsızın Übeyrık ailesinden olduğuna kesin kanaat getirdikten sonra Resûlullah'a başvurdular, Hz. Peygamber "Gerekeni yapacağım" cevabını verdi. Übeyrık ailesi durumu öğrenince kurdukları planın gereği olarak, uygun birini Resûlullah'a gönderip iftiraya uğradıklarını, ortada bir delil bulunmadığı halde Katâde tarafından hırsızlıkla suçlandıklarını bildirip yakındılar. Katâde durumu öğrenmek üzere gelince Resûlullah ona, "Bana müslüman ve suçsuz oldukları söylenen kimseleri, elinde bir delil olmadığı halde hırsızlıkla suçladın!" diyerek serzenişte bulundu. Katâde olup bitenden son derecede üzüntü duyarak amcasına geldi ve durumu anlattı. Rifâa "İşimiz Allah'ın yardımına kaldı" cevabını verdi. Bu olay üzerine yukarıda meâli verilen âyetler nâzil oldu (Tirmizî, "Tefsîr", 5/22). "Allah'ın sana gösterdiğine göre hükmedesin diye..." ifadesi "hakkı içeren kitabı indirme"nin gerekçesini açıklamaktadır. Kitabın hakkı içermesi, gerçekleri, olanı ve olması gerekeni bildirmesi, "usul öğretme, genel ve özel hükümler koyma, bilgiler verme" şeklinde gerçekleşmektedir. "Allah'ın öncelikle peygamberine, sonra da onun aracılığı ile insanlara gerçeği öğretmesi" birinci derecede bu şekilde (Kur'an vahyi ile) olmaktadır. İkinci derecede gerçeğin kaynağı sünnettir. Sünnet hem mâna ve hükmün Allah tarafından bildirilmesi

hem de Hz. Peygamber'in, içinde ictihada dayalı olanların da bulunduğu bütün tasarruflarının ilâhî kontrol altında bulunması bakımından bu özelliği taşımaktadır.

Hz. Peygamber'in Kur'an'ı anlama, küllî kuralları özel konulara, ilişkilere ve problemlere uygulama hususunda hata etmesi mümkün değildir. Çünkü bunlar peygamberlerin aslî vazifeleri olan tebliğe dahildir. Başkalarının ise bu alanda hata etmesi, yanlış ictihadda bulunması mümkündür. Kanunu belli bir olaya ve davaya uygulama, yani yargılama ve hüküm verme alanına gelince burada Hz. Peygamber de objektif verilere, ispat vasıtalarına dayanmak mecburiyetindedir. Veriler ve deliller hâkimi hangi hükme götürüyorsa o hükmü açıklamak durumundadır. Burada, başkaları gibi Hz. Peygamber'in de yanılması mümkündür. Bu genel kuralı âyetlerin gelmesine sebep olan hadiseye uygulayalım: Kur'an-ı Kerîm, kitapta gösterilen usule göre ve hükümlere uygun olarak hükmedilmesini istiyor, mahkemeye getirilen davalarda hain ve haksız olduğu anlaşılan tarafı tutmamak ve savunmamak gerektiğini bildiriyor; bir suç veya günah işleyenin bunu başkasına atmasını, iftira ve bühtanda bulunmasını yasaklıyor; peygamberler dahil insanların bilgilerinin yeterli olmadığını, Allah'ın bildirdiklerine muhtaç bulunduklarını açıklıyor... Bütün bunları bilme, anlama ve yeri geldiğinde hadiselere uygulama hususlarında Hz. Peygamber yanılmaz. Allah bunları göstermiştir, bildirmiştir, o da bunlara göre hükmeder. Söz konusu hırsızlık olayında da bu kurallar geçerlidir. Sıra hırsızın kim olduğunu tesbite gelince Kur'an bunu bildirmez; Hz. Peygamber de –mûcizeler bir yana– kaide olarak bu konuda vahiy yoluyla elde ettiği bilgiye dayanmaz; herkes için geçerli olan ispat vasıtalarına, objektif verilere dayanır ve bunlara bağlı olarak da yanılabilir. Meselâ yalancı şahitlere dayanarak veya haksızın güçlü savunmasının etkisi altında kalarak hatalı bir hüküm verebilir, Übeyrık'ın oğlu yerine kendisine iftira atılan Lebîd veya onun gibi bir suçsuz aleyhine hükmedebilir. Ancak bu hükümden dolayı, diğer bütün hâkimler gibi o da sorumlu olmaz; üstelik vazifesini, yukarıda açıklanan mânada Allah'ın gösterdiği gibi yaptığı için ecir de alır. Bütün vebal ve sorumluluk onu ve hâkimleri yanıltan hainlere, hakka ve emanete hıyanet edenlere ait olur. Bu hususu canlı ve etkili bir ifade ile bizzat Hz. Peygamber şöyle açıklamıştır:

"Ben ancak bir beşerim ve siz bana davalarla geliyorsunuz. Olur ki biriniz delilini daha güzel ifade eder de ben, ondan işittiğime dayanarak lehinde hükmederim. Her kime, kardeşine ait bulunan bir hakkı hükmederek verirsem sakın onu almasın; çünkü ona ateşten bir parça vermiş olurum!" (Buhârî, "Şehâdât", 27; Müslim, "Akzıye", 4).

Bu âyeti, Hz. Peygamber'in ictihadla hükmetmesinin câiz olmadığına delil gösterenler olmuşsa da bu delillendirme tutarlı değildir. Çünkü onun ictihadla hükmettiği, hatta bazan yanıldığı ve Allah tarafından hatasının düzeltildiği sağlam delillerle sabittir. O'nun "Allah'ın gösterdiği ile hükmetmesi" hem özel ve genel konulu naslarla hükmetmesi hem de bunları yorumlayarak, açıkça temas etmediği konulara yayarak (bir mânada ictihad ile) hükmetmesi demektir. Râzî'nin deyişiyle "Esasen kıyas ederek hükmetmek de nasla hükmetmek demektir. Çünkü kıyas yapan nastan hareket etmekte, onu ölçü olarak almaktadır" (XI, 33).

"Hainlerden taraf olmak, onları savunmak" yasaklanıyor, 109. âyette de "Kıyamet günü Allah'a karşı onları kim savunacak yahut onlara kim vekil olacak?" diye soruluyor. Bu hüküm ve irşad özellikle iki meslek erbabını muhatap alıyor: Hâkimler ve avukatlar. Âyetlere göre bunların asıl vazifeleri hakkın yerine gelmesi ve sahibini bulması için çalışmaktır. Davacının mevkii, şöhreti, serveti, rütbesi, sağladığı menfaat ne olursa olsun hâkim ve vekiller haksız olduğu halde onun tarafını tutmayacak, hükmün onun lehinde çıkması için özen göstermeyeceklerdir. Özellikle avukatlar bilgi ve becerilerini, haksız da olsalar müvekkilleri lehine hüküm almak için değil, hakkın ortaya çıkması ve sahibini bulması için kullanacaklardır. Avukatların bu anlayış ve ahlâk içinde hareket etmeleri yani haklıların davalarını savunmaları ve haksızların davalarında sulhu aramak, cezada ve tazminatta adalet ve hakkaniyetin gerçekleşmesine katkıda bulunmak gibi hedefler için çaba sarfetmeleri halinde avukatlık mesleği meşruiyet temelini korumuş olacaktır.

106. Müfessirler âyetlerde geçen "taraf olma!", "savunma!", "Allah'tan mağfiret dile!" gibi sert ifadelerin yorumu konusunda ikiye ayrılmışlardır. Bir gruba göre bu hitaplar Hz. Peygamber'in şahsında ümmete yöneliktir, hadiseyi yaşayan müminler ve münafıklarla daha sonra gelecek olan

ümmet fertlerini uyarmakta ve bilgilendirmektedir. Diğer gruba göre Hz. Peygamber de bu hitaba dahildir; günah derecesinde olmasa bile olayla ilgili kusuru sebebiyle o da uyarılmıştır. Taberî bu grup içinde yer almış (V, 264-265); fakat İbn Atıyye bu yoruma karşı çıkarak Hz. Peygamber'in zâhire, ortada olan delillere göre hareket ettiğini, bunun ise günah ve kusur olmadığını, mağfiretin hainlerle ilgili bulunduğunu ifade etmiş (II, 110); İbn Âşûr ise Hz. Peygamber'e kusur isnat etmesi sebebiyle bu yorumu ağır bir şekilde eleştirmiştir (V, 193). Râzî bu münasebetle "peygamberlerin günah işlemelerinin câiz olup olmadığı" tartışmasını bir daha özetlemiş, "Câiz değildir" görüşünü savunmuş ve Hz. Peygamber'e yönelik "mağfiret dile!" hitabını özetle şöyle yorumlamıştır: Suçlular suçu başkalarına atıp şahitler gösterince Hz. Peygamber onları cezalandırmayı düşünmüştü, "mağfiret dile!" emri ya bu düşüncesinden dolayıdır –çünkü onun kemaline bu yakışır– ya da suçlular adınadır (XI, 34).

Bize göre olayda Hz. Peygamber'e nisbet edilecek bir günah veya kusur söz konusu değildir. Çünkü o ümmete örnek olacak şekilde davranmış, elinde kesin delil bulunmayan kimselerin insanları suçlamaya kalkışmalarını doğru bulmamış, objektif delillere göre davayı yürütmüştür. Kur'an-ı Kerîm'in bilinen üslûbuna göre burada istiğfar, onun aracılığı ile suçluların Allah'tan bağışlanmayı dilemeleri anlamındadır (üslûba örnek olarak ayrıca bk. 64. âyet).

107. Emanete hıyanet edenler, bir yolunu bulup başkalarının hakkını yiyenler geçici dünya hayatında kendilerine bir menfaat sağlamış, refah ve rahatlık içinde yaşamış olabilirler. Ancak bu hıyanetin ağır sorumluluğu onlarla birlikte âhirete taşınacağı ve kendilerinden hesap sorulacağı; hakkın, haine ceza, hak sahibine ecir olarak yerini bulacağı düşünüldüğünde, dünyada elde edilen geçici menfaat karşılığında ebedî hayatta kaybedilen nimetlerin büyüklüğü göz önüne alındığında, emanete hıyanet edenlerin –âyette ifade buyurulduğu üzere– başkalarından önce ve daha çok kendilerine zarar verdikleri ve ebedî saadetlerini ziyan ettikleri anlaşılacaktır.

108. Haksız menfaat elde edenler, başkalarının hak etmedikleri zarara uğramalarına sebep olanlar, tek kelimeyle hainler emellerine birtakım tuzaklarla, planlarla ulaşırlar; gizli görüşmeler yaparlar, tertipler içine girerler ve bunların gizli kalacağını zannederler. Tecrübe göstermektedir ki, çoğu defa bunlar dünyada ortaya çıkmakta, rezillik ve rüsvâlık hallerini yaşamaktadırlar. Dünya hayatında yaptıklarını insanlardan gizlemeye muvaffak olsalar bile, onlar bu kötülükleri yaptıklarında ilmiyle yanlarında olan ve bilgisi her şeyi kuşatan Allah'tan bir şey gizlemeleri mümkün değildir. Hainler, insanlar nezdinde utanç yaşamamak için hainliklerini gizleme yoluna giderken "her şeyin Allah'ın bilgisi içinde cereyan ettiğini" unuturlar ve O'ndan utanmayı da akıl edemezler.

112. "Kim de bir hata veya günah işler..." şeklinde çevirdiğimiz kısımda geçen *hatîe* kelimesi, "iyi niyetle veya istemeden olumsuz bir sonuca sebep olmak" mânasındaki *hatâ*dan farklıdır. Sahibine sorumluluk getiren hatîede iki fiil vardır: Câiz ve makbul olmayan birinci fiil zararlı ve olumsuz olan ikinci fiili doğurmuş, ona sebep olmuştur, ancak bu fiillerin sahibi birincisini işlerken ikincisinin sonucunu kastetmemiş, onun olmasını istememiştir. Meselâ bir kimse içerek sarhoş olsa sonra da sarhoşluk yüzünden sağlıklı düşünme ve iradesine hâkim olma melekesini kaybettiği için bir cinayet işlese bu cinayeti hatîedir. Biz bu mânayı yansıtmak üzere "hata etmek" yerine "hata işlemek" karşılığını seçtik. "Günah" diye çevirilen *ism* kelimesi ise, "kasıtlı olarak ilâhî bir yasağı çiğnemek" mânasında kullanılmaktadır. Bunların ikisi de kötüdür (sû') ve her şeyden önce kişinin kendisine yaptığı kötülüktür. Böyle bir duruma düşen kulun yapacağı şey pişman olmak, tövbe etmek, hakkı sahibine teslim etmek, adalete başvurmak, Allah'a yönelmek ve O'ndan bağışlanmayı dilemektir.

Bir zulüm, günah, hata ve kötülüğün içine düşen kimse bundan kurtulmak için Kur'an'ın gösterdiği yollara girecek yerde suçunu başkalarının üstüne atarsa, mâsum insanları suçlar, zarar ve ceza görmelerine sebep olursa işlediği günah ve hata katlanacak, bir de iftira ve bühtan günahını yüklenmiş olacaktır.

113. Bu âyette dört önemli bilgi ve hüküm vardır:

a) Yukarıda açıklandığı üzere dinin tebliği yani doğru olarak ümmete ulaştırılması, öğretilmesi ve hayatlarında uygulanması konusunda –ilâhî koruma altında bulunan– Hz. Peygamber yanılmaz. Bu konuda onu yanıltmak isteyenler ve bu mânada ona zarar vermek isteyenler ancak kendilerine zarar vermiş ve kendileri yanılmış olurlar.

b) Allah Teâlâ ona kitabı ve hikmeti göndermiştir. Kitap da hikmet de onun kendinden, beşerî bilgi kaynağından değil, Allah'tandır. Kitaptan maksadın Kur'an olduğunda ittifak vardır. Hikmet ise birden fazla mâna verilerek açıklanmıştır: **1.** Kur'an'ın ahkâm âyetleri dışında kalan, din ve dünya için faydalı bilgiler getiren kısmıdır. **2.** Sünnettir. **3.** Vahyi anlama ve uygulama kabiliyetidir. **4.** Hz. Peygamber'e mahsus zihnî yapı ve tefekkür kabiliyetidir (ayrıca bk. Bakara 2/269).

c) Hz. Peygamber vahiy gelmeden önce gerek din ve gerekse dünyanın geçmişi, o günü ve geleceği konusunda bilmediği bazı şeyleri sonradan vahiy yoluyla Allah'tan öğrenmiştir.

d) Başta kitap ve hikmet nimeti olmak üzere Allah Teâlâ, sevgili peygamberine büyük lutuflarda bulunmuş, müstesna özellikler bahşetmiştir. Bunların bir kısmından onun ümmeti ve bütün insanlık da istifade etmiştir, etmektedir, edecektir.

114. Bu âyetin yukarıdakilerle alâkası, Übeyrık ailesinin hırsızlığı örtmek ve başkalarının üzerine atmak için yaptıkları gizli görüşmeler, fısıldaşmalar ve giriştikleri gizli tertiplerdir; âyet özelde bu davranışı, genelde de benzerlerini kınamaktadır.

Birkaç kişinin gizli olarak toplanıp konuşmaları veya başkalarının yanında bir tarafa çekilerek aralarında söyleşmeleri, fısıldaşmaları genellikle bunu gören, haber alan kimselerin tecessüslerini tahrik etmekte, meraklarını harekete geçirmekte, şüphe ve töhmetlerini celbetmektedir. Gerçekten de insanların içinde açıkça konuşulmayan konuların gizlenecek bir yönü olduğu ortadadır ve bunu açıklamak çoğu defa insanların hayrına değildir. Bu sebeple âyetler (Mücâdele 58/8-9, 12; Tâhâ 20/62; Tevbe 9/78) ve hadisler (Buhârî, "İsti'zân", 47; Müslim, "Selâm", 37-38) gizli görüşmeleri hoş görmemiş, gerektiren istisnalar dışında müminle-

rin açıklığı tercih etmelerini, içlerinin ve dışlarının bir olmasını; kitap, sünnet, yöneticiler ve halk karşısında ihlâslı olmalarını, içtenlikle davranmalarını, ikiyüzlülükten uzak durmalarını istemiştir.

Burada câiz olan gizli görüşmelere, fısıldaşmalara konu olabilecek üç istisnadan söz edilmiş ve bunların kulluk yönünden işe yaraması, ecre lâyık olması da bir şarta yani ihlâsa, Allah rızâsı için olmasına bağlanmıştır. İstisnaların birincisi olan sadaka, en geniş mânasıyla insanlara maddî ve mânevî yardımda bulunmak ve iyilik etmektir. "Ma'rûf", mâkul, meşrû ve makbul olan davranışlar ve ilişkilerdir. "İnsanların arasını düzeltmek" de Kur'an'da ve Sünnet'te sık sık vurgulanan güzel bir davranış biçimi, bir iyilik çeşidi, bir sosyal ödev örneğidir. Birçok zaman ve mekânda mahkemelerin dolup taşması, ceza evlerinin mahkûmlara dar gelmesinin önemli sebeplerinden biri de toplumun bu vazifeyi ihmal etmesidir. Geleneğimizde mevcut olan, yerleşim yerinin büyükleri, ileri gelenleri tarafından Allah rızâsı için yerine getirilen, en önemli müeyyidesini toplumun tepkisinde bulan bu sosyal müessese tarihe karışmış; nemelâzımcılık, başına buyrukluk, aşırı bencillik ve sorumsuz bireysel özgürlük anlayışı bu güzel âdeti büyük ölçüde elimizden alıp götürmüştür. Öz değerlerine bağlı eğitimcilerin, kaybolmaya yüz tutmuş değerlerimizi yeni nesillere kazandırmak için gayret etmeleri zaruret haline gelmiştir.

Bu üç hayırlı, faydalı ve gerekli davranış, bazan gizli görüşmelerin yapılmasını, zamanından önce bazı bilgilerin ve haberlerin yayılmamasını kaçınılmaz kıldığı için yasak kapsamından çıkarıldığı gibi meselâ iki kişinin veya grubun arasını düzeltmek için yalan söylemeye bile izin verilmiştir (Ebû Dâvûd, "Edeb", 58; Tirmizî, "Birr", 26).

115 – 126

وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدٰى وَيَتَّبِعْ
غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلّٰى وَنُصْلِهِ جَهَنَّمَ وَسَٓاءَتْ
مَصِيرًا ﴿١١٥﴾ اِنَّ اللّٰهَ لَا يَغْفِرُ اَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذٰلِكَ

لِمَنْ يَشَٓاءُۜ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللّٰهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَع۪يدًا ﴿١١٦﴾ اِنْ يَدْعُونَ
مِنْ دُونِه۪ٓ اِلَّٓا اِنَاثًاۚ وَاِنْ يَدْعُونَ اِلَّا شَيْطَانًا مَر۪يدًاۙ ﴿١١٧﴾ لَعَنَهُ اللّٰهُۢ
وَقَالَ لَاَتَّخِذَنَّ مِنْ عِبَادِكَ نَص۪يبًا مَفْرُوضًاۙ ﴿١١٨﴾ وَلَاُضِلَّنَّهُمْ
وَلَاُمَنِّيَنَّهُمْ وَلَاٰمُرَنَّهُمْ فَلَيُبَتِّكُنَّ اٰذَانَ الْاَنْعَامِ وَلَاٰمُرَنَّهُمْ
فَلَيُغَيِّرُنَّ خَلْقَ اللّٰهِۜ وَمَنْ يَتَّخِذِ الشَّيْطَانَ وَلِيًّا مِنْ دُونِ اللّٰهِ فَقَدْ خَسِرَ
خُسْرَانًا مُب۪ينًاۜ ﴿١١٩﴾ يَعِدُهُمْ وَيُمَنّ۪يهِمْۜ وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطَانُ اِلَّا
غُرُورًا ﴿١٢٠﴾ اُو۬لٰٓئِكَ مَأْوٰيهُمْ جَهَنَّمُۘ وَلَا يَجِدُونَ عَنْهَا مَح۪يصًا ﴿١٢١﴾
وَالَّذ۪ينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْر۪ي
مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهَارُ خَالِد۪ينَ ف۪يهَٓا اَبَدًاۜ وَعْدَ اللّٰهِ حَقًّاۜ وَمَنْ اَصْدَقُ
مِنَ اللّٰهِ ق۪يلًا ﴿١٢٢﴾ لَيْسَ بِاَمَانِيِّكُمْ وَلَٓا اَمَانِيِّ اَهْلِ الْكِتَابِۜ
مَنْ يَعْمَلْ سُٓوءًا يُجْزَ بِه۪ۙ وَلَا يَجِدْ لَهُ مِنْ دُونِ اللّٰهِ وَلِيًّا وَلَا نَص۪يرًا ﴿١٢٣﴾
وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ مِنْ ذَكَرٍ اَوْ اُنْثٰى وَهُوَ مُؤْمِنٌ
فَاُو۬لٰٓئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ نَق۪يرًا ﴿١٢٤﴾ وَمَنْ اَحْسَنُ
د۪ينًا مِمَّنْ اَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلّٰهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ وَاتَّبَعَ مِلَّةَ اِبْرٰه۪يمَ

حَنٖيفًاۜ وَاتَّخَذَ اللّٰهُ اِبْرٰهٖيمَ خَلٖيلًا ﴿١٢٥﴾ وَلِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوَاتِ
وَمَا فِي الْاَرْضِۜ وَكَانَ اللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُحٖيطًا ﴿١٢٦﴾

Meâli

115. Yolun doğrusu kendine apaçık belli olduktan sonra Resûlullah'a karşı çıkan ve müminlerin yolundan başkasını izleyen kimseyi saptığı yönde bırakırız ve onu cehenneme atarız. Orası varılacak ne kötü bir yerdir! **116.** Allah, kendisine ortak koşulmasını asla bağışlamaz, bundan başkasını dilediği kimseler için bağışlar. Allah'a ortak koşan büsbütün sapıtmıştır. **117.** Onlar Allah'ı bırakıp birtakım dişi putlardan medet umuyorlar; başkasından değil, isyankâr şeytandan dilekte bulunuyorlar. **118-119.** Allah onu lânetlemiştir, o da "Kullarından belli bir pay alacağım, onları mutlaka saptıracağım, onları boş kuruntularla oyalayacağım. Kesinlikle onlara emredeceğim de hayvanların kulaklarını yaracaklar, emredeceğim de Allah'ın yarattığını değiştirecekler" demiştir. Allah'ı bırakıp da şeytanı dost edinen kimse elbette apaçık bir ziyana düşmüş olur. **120.** Onlara durmadan vaad eder, boş ümitler verir. Şeytanın onlara söz vermesi aldatmadan başka bir şey değildir. **121.** İşte onların yeri cehennemdir, ondan kaçıp kurtulacak bir yer de bulamayacaklardır. **122.** İman eden ve iyi işler yapanları, içinde ebedî kalmak üzere, altından ırmaklar akan cennetlere koyacağız. Allah bunu hak bir söz olarak vaad etti. Söz bakımından kim Allah'tan daha doğru olabilir? **123.** Ne sizin kuruntularınız, ne de Ehl-i kitabın kuruntuları geçerlidir. Kim bir kötülük yaparsa onun cezasını görür ve kendisi için Allah'tan başka bir dost da bir yardımcı da bulamaz. **124.** Erkek olsun, kadın olsun her kim iman etmiş olarak iyi işler yaparsa işte onlar da cennete girerler ve zerre kadar haksızlığa uğratılmazlar. **125.** İşini güzel yaparak kendini Allah'a veren ve İbrâhim'in hanîf dinine tâbi olan kimseden dince kim daha güzel olabilir? Ve Allah İbrâhim'i dost edinmiştir. **126.** Göklerde ve yerde ne varsa hepsi Allah'ındır ve Allah her şeyi kuşatmaktadır.

Tefsiri

115. İsminin Tuʿme veya Ebû Tuʿme olduğu rivayet edilen hırsız, suçu vahiy yoluyla açıklık kazanınca Mekke'ye kaçmış, İslâm'ı terkederek müşrikler arasına katılmış ve yine bir hırsızlık yaparken ölmüştü (Taberî, V, 273 vd.). Hak ve hakikat gerek hak din olarak ve gerekse âdil hüküm şeklinde ortaya çıkınca buna teslim olmayan, hakka ve hakikate karşı direnen kimseler Resûlullah'a ve dolayısıyla Allah'a karşı (Nisâ 4/80) direnmiş, baş kaldırmış, müminlerin yolundan başka bir yola girmiş olmaktadırlar.

"Resûlullah'a karşı çıkmak, muhalefet etmek ve müminlerin yolundan başka bir yol tutmak", cehenneme girme cezasını gerektirecek kadar ağır bir günahtır, sapkın bir inanış ve davranış biçimidir. Ancak bu inanış ve davranışın cezayı gerektirebilmesi için önemli bir şart öngörülmüştür: "Yolun doğrusu kendine apaçık belli olmak." Yükümlü kişiye doğrunun apaçık belli olması biri genel diğeri özel olmak üzere iki şekilde gerçekleşmektedir. Genel olanı İslâm'ın tebliğ edilmesi ve insanlara, bunun doğru bir yol olduğunu anlayacak kadar aklın verilmiş bulunması; özel olanı ise her bir yükümlünün bizzat İslâm'ı öğrenme ve üzerinde akıl yorma, delilleri değerlendirme ve onun hak din olduğuna kanaat getirme imkân ve fırsatına sahip bulunmasıdır. Râzî'nin de işaret ettiği üzere burada taklide atıf yapılmakta, İslâm'ın hak din olduğu sonucuna taklit yoluyla (bilenler böyle dedikleri için) değil, bizzat düşünerek ulaşmak gerektiği vurgulanmaktadır (XI, 44).

"Müminlerin yolundan başka bir yolun izlenmesi"nin yasaklanmasını bazı âlimler *icmâ* deliline dayanak kılmışlardır. İmam Şâfiî *er-Risâle* adlı eserinde icmâın dayanağı konusunu özel olarak ele almakla beraber herhangi bir âyet zikretmediği halde bazı eserlerde Şâfiî'nin bu âyeti icmâın Kur'an'daki dayanağı olarak gösterdiği nakledilir. Böyle düşünenlere göre "müminlerin yolu" maddî olamaz; çünkü bütün müminlerin üzerinde bulundukları fizikî bir yol yoktur. Bundan maksat onların dinî hayatlarında ittifakla (icmâ) benimsedikleri ve takip ettikleri yoldur. Bu yoldan başkasına sapmak yasaklandığına göre icmâ dinde bir hüccettir; yani bağlayıcı delildir, hüküm kaynağıdır. Âyeti icmâa delil kılmaya karşı çıkan âlimlere göre bağlam göz önüne alınmalıdır. Burada "yol"dan maksat Resûlullah'ın yoludur, İslâm dinidir. Müminler bu yolu takip ettikleri için ve ettikle-

ri sürece doğru yoldadırlar, onun yoluna karşı çıkanlar ise –bu mânada– müminlerin yoluna da karşı çıkmış olmaktadırlar. Gazzâlî, Kur'an'da icmâın hüküm kaynağı olduğunu açıkça gösteren bir âyet bulunduğunu kabul etmemiş, hadislere ve ümmetin uygulamasına dayanarak ispat yolunu denemiştir. Râzî, İbnü'l-Hâcib, Şevkânî gibi fıkıh usulü âlimleri bu âyetin icmâa dayanak gösterilmesine muhalefet etmişler ve yukarıdaki delile şunu da eklemişlerdir: Bir müctehid yaşadığı çağda ictihad eder ve ictihadı da diğer müctehidlerin ittifaklarına ters düşerse "Bu müctehid müminlerin yolundan çıkmıştır" denilemez. Çünkü ictihad İslâm'ın içinde, Resûlullah'ın izinde cereyan etmektedir; dolayısıyla o müctehid İslâm'dan çıkmamıştır (Gazzâlî, *el-Müstasfâ*, I, 174 vd.; Râzî, XI, 43; Şevkânî, I, 579).

Burada belli bir nassın (âyet ve hadis) kaynağına aidiyetiyle (sübût) mânası ve hükmü üzerinde ittifak edilmesi anlamında olan icmâ ile ortada böyle bir nas bulunmadığı halde ictihadların birleşmesinden –başka bir deyişle muhalif bir görüşün bilinmemesinden– ibaret olan icmâı birbirinden ayırmak gerekmektedir. Birincisinin kesinliğine dair güçlü deliller vardır, ancak ikinci icmâ için bunu söylemek mümkün değildir (icmâ konusunda bilgi için bk. İbrahim Kâfi Dönmez, "İcmâ", *DİA*, XXI, 417-431).

"Müminlerin yolundan ayrılma" eylemine bir de sosyal, kültürel, siyasî, bilimsel ve teknolojik boyutuyla bakmak gerekmektedir. İslâm'ın, tâbilerini birlik ve beraberliğe çağırdığında şüphe yoktur. Fertler ve gruplar arasında –bazı konularda– anlayış ve görüş farkları bulunsa bile bunun, toplum birliğini bozacak eylemlere, bölünüp parçalanmalara kadar götürülmesi İslâm'ın sosyal ve ahlâkî amacına ters düşmektedir. Siyasî bakımdan müminlerin yöneticileri denetleme, hukuk dışına sapanları yola getirme, gelmeyenleri usulüne uygun bir şekilde (fitneye yani parçalanma, bölünme, iç savaş gibi olumsuz sonuçlara sebep olmadan) görevden uzaklaştırma yükümlülükleri vardır. Bunu yaparken de müminler toplu halde hareket edecekler; azınlıkta kalanlar cumhura (çoğunluğa) uyacaklar, farklı düşünce ve kanaatlerini korumakla beraber karşı eyleme (isyan) girişmeyeceklerdir. Müminlerin yolundan ayrılma eylemi cehennemle cezalandırıldığına göre burada "yol"dan maksadın "din ve dini oluşturan inanç, hükümler ve davranışlar" olduğu anlaşılmaktadır. Bu mânada dine dahil olmayan kültür, bilim ve teknoloji alanlarında

mümin fertlerin ve grupların farklı yollar, yöntemler, renkler edinmeleri, meselâ ilmî buluşlar yapmaları, yeni teknolojiler oluşturmaları, dil, kıyafet, görgü kuralları, günlük yaşayış biçimi edinmeleri "müminlerin yolundan ayrılmak" anlamına gelmeyecektir. Bu mânada farklılıklar ve renkler İslâm câmiasının zenginliğini teşkil ve temsil edecek, cüzlerin (parçalar, gruplar) birbirini tamamlamasını sağlayacaktır.

"Müminlerin yolundan başka bir yola girenleri saptıkları yönde bırakması" Allah Teâlâ'nın dünya hayatında kulları için takdir buyurduğu kanunudur. İsrâ sûresinde de doğru yola giren, takvâyı seçen, asıl hedef olarak ebedî hayata yönelen kimselerle eğri yola giren, günahtan kaçınmayan ve geçici dünya menfaatlerini ebedî olana tercih eden kimselerden söz edildikten sonra şöyle buyurulmuştur: "Hepsine, bunlara da ötekilere de rabbinin ihsanından kesintisiz veririz. Rabbinin ihsanı sınırlı değildir" (17/20). Eğer böyle olmasaydı, doğru yola girenlere imkân verilse, eğri yolu izlemek isteyenler de engellenseydi imtihanın mânası kalmaz, bu imtihan dünyasında kimin Allah'a, kimin nefsine ve şeytana kul olduğu ortaya çıkmazdı.

116. Allah Teâlâ'nın günahları bağışlamakla ilgili âdeti, kanunu bu sûrenin 48. âyetinde Ehl-i kitaba hitaben ifade edilmişti. Burada ise Allah'a şirk koşanların bağışlanmayacağı bildirilmektedir. Bu sûrenin 137 ve 168-169. âyetlerinde müşriklerin dışındaki gayri müslimlerden olup iman esaslarını inkâr edenler, küfürde ileri gidip zulme sapanlar da "bağışlanmayanlar" çerçevesine alınmış, bütün bunların gidecekleri yerin cehennem olduğu bildirilmiştir. Ehl-i kitap'tan olduğu halde inancında şirk unsuru bulunan, meselâ Allah'ı bir değil üç, üçten biri olarak bilen kimselerin kâfir oldukları ise bir başka âyette açıklanmıştır (Mâide 5/73; tövbenin bağışlanmaya tesiri için bk. Nisâ 4/48).

117. "Dişi putlar" diye tercüme edilen *inâs* kelimesi sözlükte "dişiler" anlamına gelmektedir. Bunu "dişi putlar" şeklinde çevirmemizin sebebi, bunlardan maksadın "Lât, Uzzâ ve Menât" şeklindeki dişil isimlerle anılan meşhur putlar olduğuna dair açıklamalardır (Taberî'nin de tercihi bu yöndedir, V, 280). Burada Araplar'ın, kadınları aşağıladıkları halde putlarını dişilere mahsus isimlerle anmalarındaki çelişkiye de işaret edil-

miştir. Kelimeyi doğrudan "put" mânasına gelen *vesen* kelimesinin çoğulu olarak "vüsünen" şeklinde okuyanlar da olmuştur. Gerek bu okuyuşu ve gerekse inâs kelimesinin kökünde bulunan "edilgenlik" mânasını göz önüne alarak âyeti daha genel çerçevede yorumlayan tefsirciler, şu ilgi çekici açıklamayı getirmişlerdir: Allah'tan başka hiçbir varlık, kendisine tapanlara bir fayda sağlayamaz, onlara yönelen bir kötülüğü engelleyemez; aksine tapanlar taptıklarına birtakım özellikler verir, menfaatler sağlarlar. Bu bakımdan "Allah'tan başka bir varlığın tanrı kabul edildiği" hiçbir din farklı ve müstesna değildir, buradaki "Allah'ı bırakıp..." ifadesi bu gerçeği dile getirmektedir.

İnsanın bilgi edinmesini, karar vermesini, arzu etmesini ve eyleme geçmesini sağlayan psikolojik yapı içinde yanıltıcı, olumsuz, çirkin ve günah olan kararlara, eylemlere götüren, iten unsurlar da vardır. Her bir fert psikolojik hayatında, şahsî tecrübesinde içindeki iyi ile kötüyü, iyiliğe çeken güçle kötülüğe çeken gücü tanır, hisseder, yaşar. Bunlar akıl denilen melekeyi de etki altına alır, yanlış bilgi ve kanaat üretmesine, yanlış yöne gitme kararı almasına sebep olabilirler. İnsanın ruh yapısında mevcut olan bu ikilinin iyi olanı rahmâna, O'nu dinlemeye, O'na itaat etmeye; kötü olanı ise şeytana, onu dinlemeye ve onunla iş birliğine açıktır, yatkındır. Şeytanların başı İblîs Allah'ın emrine karşı gelmiş, onun hemcinsleri de bu özelliği devralmışlardır. Başta putperestlik olmak üzere hak ve hakikate ters düşen dinlere intisap eden kimseler olsun, müslüman oldukları halde günah işleyen, amelde kusuru olan şahıslar olsun bu inanış ve davranışlarıyla günaha girmiş olmaktadırlar. Onları bu günaha iten güçler arasında şeytan da vardır. Şu halde puta tapan aslında şeytana tapmakta, ona itaat etmektedir. Çünkü putların insanları etkileme güçleri yoktur, etkileyenlerin başında Allah'ın buyruğuna karşı gelen şeytan vardır.

118-121. Burada şeytanın diğer özellikleri ve insanlara etkileri açıklanmaktadır: **a)** Şeytan Allah tarafından lânetlenmiş, huzurundan kovulmuş ve rahmetinden mahrum kılınmıştır.

b) O bütün insanları değil, ancak belli bir kısmını etki altına alabilecektir. Allah Teâlâ şeytana, kullarını saptırmak için çabalama hürriyeti vermiştir. Ancak onun, kullar üzerinde cebredici bir etkisi yoktur. Rabbine

samimiyetle kulluk eden müminlerin şeytandan yana bir korkuları olamaz (Hicr 15/40; Sâd 38/83).

c) Şeytan, imanı zayıf, ibadeti eksik, bu sebeple aklı ve iradesi yalnız, desteksiz ve zayıf kalmış insanları doğrudan, iyiden, haktan saptırmaya çalışır, onları olmayacak kuruntularla, tatlı hayallerle oyalar, aldatır; iyi davranışlardan, faydalı uğraşlardan alıkoyar.

d) Şeytanın insanlara yaptırdığı yanlışların en önemlileri iki örnekle anlatılmıştır: **1.** Puta adanan devenin gözünü kulağını yarmak. Bu örnek bütün akıl ve ilim dışı kabullere ve hurafelere işaret etmektedir. **2.** Allah'ın yaratış düzenini değiştirmek. Bu örnek de fıtrata ve selim tabiata aykırı sapmalara dikkat çekmektedir.

İbn Âşûr bu münasebetle kadınların ve erkeklerin vücutlarında yaptıkları bazı değiştirme, güzelleştirme ve düzeltmeleri değerlendirerek şu sonuca varmıştır: Sünnet olmak, belli yerlerdeki kılları almak ve gidermek, tıraş olmak, tırnak kesmek, küpe takmak için kulağı delmek gibi İslâm'ın izin verdiği, hatta teşvik ettiği güzelleştirme ve düzeltmeler "yaratılış düzenini değiştirme" mânası taşımaz. Bunlar temizlik, kolaylık ve güzellik sağlayan, tabii ve fıtrî güzelliğin ortaya çıkmasını temin eden işlemlerdir. Kaş aldırma, saç taktırma, dişleri düzeltme konusunda rivayet edilen ve "sertlik ve ağır ceza tehdidi taşıyan" hadisler yalnızca bu küçük şeylere yönelik olmamalıdır. Bu tür uygulamalar ya o zaman iffetsiz kadınların veya müşriklerin özellikleri idi ya da şeytanın tesiri bulunan, şeytanî maksatlarla sergilenen davranışlardı (V, 205-206).

Günümüzde tıbbın mümkün hale getirdiği estetik ameliyatlarla yapılan değiştirmeleri de ikiye ayırmak gerekecektir: **a)** Normal olana göre biçimsiz, yersiz, aşırı hacimde, maddî veya psikolojik olarak rahatsızlık verici oluşumların düzeltilmesi. Bunlar tedavi sayılır ve câizdir. **b)** Normal olanı ya daha ziyade güzelleştirmek veya değişiklik arzusuyla değiştirmek. Yaratılış düzenini değiştirmeyi hedefleyen bu tür uygulamalar dinen tasvip edilmez.

123-124. Bir önceki âyetten itibaren 126. âyete kadar iman yolunu seçen, şeytana değil, rahmâna kulak veren, imanını ibadetlerle, iyi ve güzel işlerle güçlendiren kimselerin dünyada ve âhirette elde edecekleri mey-

velerden, güzel sonuçlardan söz edilmekte, bunların başında gelen cennet ve ebedî saadet vaadinin Allah'a ait bulunduğu ve hiçbir kimsenin sözüne O'nun kadar sadık olamayacağı vurgulanmaktadır.

Bazı Ehl-i kitap gruplarıyla bir kısım müslümanlar veya müşrik Araplar, boş kuruntulara, delilsiz, dayanaksız kanaatlere kapılarak Allah'ın kendilerine farklı muamele edeceğini, günah işleseler bile âhirette cezalandırmayacağını iddia etmişlerdir. Âyetler bu gibi boş sözleri ve kuruntuları reddettikten sonra şu evrensel kanunu ilân etmektedir: Dünya hayatında sa'y (emek, çaba, eser) kanunu geçerlidir. Kötülük eden cezasını görür, hakça bir düzende kimse onu koruyamaz. Mümin olup iyi işler yapan, güzel davranışlarda bulunanlar da, cinsiyetleri ne olursa olsun cennete girerler, kendi seçimleri ve eserleri olmayan farklılıklardan dolayı zerre kadar haksızlığa uğratılmazlar.

125. Her dinin, her ideolojinin mensubu kendine ait olanın diğerinden üstün ve güzel olduğunu iddia eder. Özellikle din konusunda en doğruyu, en güzeli tesbit edebilmek için dinin mahiyet ve amacı bakımından objektif sayılabilecek ölçülere ihtiyaç vardır. Kur'an'ın öngördüğü ölçü dinin *iman*, *İslâm* ve *ihsan*'ı ihtiva etmesidir. İmandan maksat tevhid inancıdır, Allah'ı bir bilmek ve yalnızca O'na ibadet etmektir. Nitekim Hz. İbrâhim'in tebliğ ettiği din de bu anlamda "hanîf" olarak isimlendirilmiştir. Bu sebeple Allah onu kendisine dost kılmış, ona Allah'a dost olma şerefini bahşetmiştir. İslâm'dan maksat kul olarak bütün bağlantılardan sıyrılmak, kulluk şuuruyla yalnız Allah'a yönelmek, kendini O'na teslim etmektir. İhsandan maksat ise bir yönüyle ihlâstır; kulluğa başka bir beklentiyi karıştırmamaktır, bir yanıyla da hayırdır, güzelliktir, kişinin her yaptığını güzel ve mükemmel yapma iradesidir. Bu üç unsuru ihtiva eden din hak dindir, güzel dindir, ondan daha üstünü olamaz. Çünkü hak birdir, en güzel de bir tanedir ("Millet-İbrâhim" ifadesi için bk. En'âm 6/161-163).

"Dost" diye çevirilen *halîl* kelimesi Arapça'da, "kişinin devamlı beraber olduğu, sırlarını paylaştığı, huyu huyuna, suyu suyuna uyan samimi arkadaşı" demektir. 125. âyette açıklandığı üzere her şeyin sahibi olan ve her şeyi kuşatan Allah'ın kulları arasından birini, insanlar arasında olan

ve bilinen mânada dost edinmesi düşünülemez. Şu halde burada dostluk özel bir mânada kullanılmıştır. Yapılan tanım ve yorumlardan şöyle bir sonuç çıkarmak mümkündür: "Gönlünde Allah'tan başkasına yer vermeyecek kadar O'nu seven ve O'nun tarafından da sevilen, rızâsına mazhar olan, peygamberlik başta olmak üzere üstün hasletler, özellikler ve lutuflarla şereflendirilen kimse" Allah'ın dostudur. Biz insanlar, başkalarına karşı beslediğimiz duyguları ve aramızdaki ilişkinin mahiyet ve biçimini biliriz. Bu mânada bir kimseyi severiz; o, *habîb* (sevgili, sevilen) olur. Bir başkasını sevmenin ötesinde dost ediniriz, o da *halîl* olur. Allah Teâlâ bize bizim dilimizle, bizim tahayyül, tasavvur ve idrak kapasitemize uygun bir üslûpla hitap ettiği için kendinden bize yönelik ilgiyi de bu kelimelerle ifade buyurmuştur. O'nun zâtını bilemediğimiz gibi bu ilgi ve ilişkinin mahiyetini de (O'nun sevmesinin ve dost edinmesinin ne demek olduğunu da) bilemeyiz. Ancak insanlar arası ilişkiden yola çıkarak, bunu beşer planında bir örnek, kısmen de olsa anlama aracı kılarak Allah'a habîb ve halîl olmanın büyük bir mazhariyet olduğunu, keyfiyeti bilinemez bir yakınlık ifade ettiğini –her birimiz irfan derecemize göre– anlarız, bununla mutlu oluruz.

127 – 130

وَيَسْتَفْتُونَكَ فِي النِّسَاءِ قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِيهِنَّ وَمَا يُتْلَى عَلَيْكُمْ
فِي الْكِتَابِ فِي يَتَامَى النِّسَاءِ اللَّاتِي لَا تُؤْتُونَهُنَّ مَا كُتِبَ لَهُنَّ
وَتَرْغَبُونَ أَنْ تَنْكِحُوهُنَّ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الْوِلْدَانِ وَأَنْ
تَقُومُوا لِلْيَتَامَى بِالْقِسْطِ وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِهِ
عَلِيمًا ﴿١٢٧﴾ وَإِنِ امْرَأَةٌ خَافَتْ مِنْ بَعْلِهَا نُشُوزًا أَوْ إِعْرَاضًا

فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَٓا اَنْ يُصْلِحَا بَيْنَهُمَا صُلْحاًۜ وَالصُّلْحُ خَيْرٌۜ
وَاُحْضِرَتِ الْاَنْفُسُ الشُّحَّۜ وَاِنْ تُحْسِنُوا وَتَتَّقُوا فَاِنَّ اللّٰهَ كَانَ
بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيراً ﴿١٢٨﴾ وَلَنْ تَسْتَطِيعُٓوا اَنْ تَعْدِلُوا بَيْنَ
النِّسَٓاءِ وَلَوْ حَرَصْتُمْ فَلَا تَمِيلُوا كُلَّ الْمَيْلِ فَتَذَرُوهَا كَالْمُعَلَّقَةِۜ
وَاِنْ تُصْلِحُوا وَتَتَّقُوا فَاِنَّ اللّٰهَ كَانَ غَفُوراً رَحِيماً ﴿١٢٩﴾ وَاِنْ
يَتَفَرَّقَا يُغْنِ اللّٰهُ كُلاًّ مِنْ سَعَتِهٖۜ وَكَانَ اللّٰهُ وَاسِعاً حَكِيماً ﴿١٣٠﴾

Meâli

127. Senden kadınlar hakkında açıklama istiyorlar. De ki: "Onlara ait hükmü, Allah ve kitapta size okunan âyetler açıklıyor; onlar için yazılanı kendilerine vermediğiniz, nikâhlamak da istemediğiniz yetim kadınlar hakkında, çaresiz çocuklar hakkında, yetimlere âdil davranmanız hususunda size okunup duran âyetler (açıklıyor). İyilik olarak ne yaparsanız şüphesiz Allah onu eksiksiz bilmektedir. **128.** Eğer bir kadın kocasının kötü muamelesinden yahut yüz çevirmesinden endişe ederse aralarında bir uzlaşmaya varmalarında onlara günah yoktur ve sulh daha hayırlıdır. Nefisler de cimriliğe meyillidir. Eğer güzel davranır ve Allah'a itaatsizlikten sakınırsanız şüphesiz Allah yaptıklarınızdan haberdardır. **129.** Ne kadar üzerine düşseniz de kadınlar arasında âdil davranmaya güç yetiremezsiniz; bari birine büsbütün kapılıp da diğerini askıda imiş gibi bırakmayın. Eğer arayı düzeltir ve Allah'a itaatsizlikten sakınırsanız bilin ki Allah çok bağışlayıcıdır, engin rahmet sahibidir. **130.** Eğer karı-koca (çaresiz kalıp) ayrılırlarsa Allah bol rızkından onların ihtiyaçlarını giderir. Allahın lutfu geniştir, hikmeti sonsuzdur.

Tefsiri

127. Osmanlı Türkçesi'nde de kullanılan *istiftâ*, "dinin hükmünü sormak", *iftâ* ise "bu soruya cevap vermek, dinin hükmünü sorana açıklamak"tır. Âyet hükmü açıklayan iki kaynaktan söz etmektedir: Allah ve O'nun kitabı. Başka birçok âyet Hz. Peygamber'e de dinî hükümleri açıklama selâhiyeti vermektedir. Bu hükümleri Resûlullah'a vahiy yoluyla bildiren de, okunan kitabı indiren de Allah olduğuna göre, dinî hükmü koyma ve elçilerine yetki verme selâhiyetinin yalnızca O'na ait olduğu anlaşılmaktadır. Gerek Hz. Peygamber'in ve gerekse âlimlerin yaptıkları, Allah'ın bildirdiğini kullara ulaştırmaktan ve açıklamaktan ibarettir; Allah'ın Hz. Peygamber'e bildirmesi vahiy yoluyla olmakta, âlimlerin bilgisi ise okumaya, anlamaya, öğrenmeye, ilmî çabaya bağlı bulunmaktadır.

Hz. Âişe, hükmü genel olan bu âyetin özel ve tarihî muhataplarını şöyle açıklamıştır: Hakkında açıklama istenen kadından maksat, yanında bulunduğu adam aynı zamanda velisi ve vârisi olan, sahibi olduğu hurma ve hurmalığa varıncaya kadar her şeyine bu kişiyi ortak eden yetim bir kadındır. Ancak bu adam, ne o kadını nikâhlamak istemekte, ne de –malına ortak olacak diye– kadının başkasıyla evlenmesine izin vermektedir. Bu şekilde kadıncağızın evlenmesini engellemektedir. Söz konusu âyet işte böyleleri hakkında nâzil olmuştur (Buhârî, "Tefsîr", 4/23).

Âyetin "Onlar için yazılanı kendilerine vermediğiniz, nikâhlamak da istemediğiniz yetim kadınlar…" kısmını, "Onlarla evlenmek istediğiniz halde kendilerine mehirlerini vermediğiniz, mehir vermeden kendileriyle evlenmek istediğiniz kadınlar" şeklinde de çevirmek mümkündür.

"Çaresiz çocuklar"dan maksat da kendisini koruyacak yakınlarını kaybetmiş, merhametsiz velilerin eline düşmüş, hakkını korumaktan âciz erkek çocuklardır. Kimsesiz, yetim ve çaresiz çocukları yine de akrabalarının yanına vermek, onlar tarafından himaye edilip yetiştirilmelerini sağlamak en iyi yoldur. Ancak akraba da olsa bazı kimselerin ahlâkı bozuk, vicdanı zayıf olabileceği için her durumda çaresiz kadınların, kız ve çocukların korunması gerekmekte, bazan bu konuda görev topluma ve resmî kurumlara düşmektedir. Velisi yanında haksızlığa uğrayan kimse hâkim tarafından tayin edilecek bir vasî vasıtasıyla himaye edilir. Vakıflar başta olmak üzere ilgili sosyal kurumlar da himaye vazifesini üstlenirler. Çünkü Allah çaresizlerin ve zayıfların korunmasını müminlerden istemektedir.

128. "Kadınlar" mânasında Nisâ adı verilmiş bulunan bu sûrenin başlarında, 34. âyette kadından kaynaklanan geçimsizlik, 35. âyette her iki tarafın kusuru veya istememesi sebebiyle ortaya çıkan ayrılma tehlikesi söz konusu edilmişti. Bu âyette ise erkeğin olumsuz davranışlarının sebep olduğu aile geçimsizliği üzerinde durulmaktadır.

Burada "kötü muamele" diye çevirdiğimiz *nüşûz* kelimesi 34. âyette "baş kaldırma" şeklinde ifade edilmişti. Kelimenin sözlük mânası "yüksek yer, yüksek yere çıkmak, bulunduğu yerden ayrılmak"tır. Râgıb el-İsfahânî, *el-Müfredât* isimli Kur'an sözlüğünde ("nşz" md.) kadının nüşûzünü "kocasından nefret etmesi, ona itaat etmeyi kendine yedirememesi, başkasına göz koyması" şeklinde açıklamıştır. Tefsirciler erkeğin nüşûzünü de "nefret, uzaklaşma, normal evlilik ilişkilerini aksatma, söz ve fiille incitme, sert davranma" ifadeleriyle açıklamışlardır (Taberî, V, 305; Kurtubî, V, 403; Râzî, XI, 65). 35. âyette kullanılan *şikak* kelimesi ise " muhalefet, ters düşme, ayrılma" mânalarına gelmektedir. Bu durumda iki taraftan veya taraflardan birinden kaynaklanan bir duygu veya davranış sebebiyle aile hayatının devamı tehlikeye düşmekte, evlilik bağının kopması ihtimali ortaya çıkmaktadır.

Kadının baş kaldırması veya geçimsizlik çıkarması (nüşûz) durumunda aileyi kurtarmak üzere alınacak tedbirler 34. âyetin tefsirinde açıklanmıştı. Burada ise yine nüşûz kelimesiyle, hanımına karşı kötü muamele eden, evlilik hukukunu yerine getirmeyen, âdil davranmayan ve eşinden yüz çeviren (i'râz) koca söz konusu edilmektedir. Böyle bir sebeple kadının, hâkime veya hakeme başvurması ve evliliğin sona erdirilmesini (şikak) istemesi de mümkündür. Ancak ailenin yıkılması taraflara ve başta çocuklar olmak üzere bunlarla bağlantılı bulunan diğerlerine önemli zararlar getirdiği için son çare olan ayrılıktan önce başvurulması tavsiye edilen bir yol vardır: Sulh, uzlaşma, anlaşma, kötü muameleyi asgariye indirme tedbiri. Tefsir ve esbâb-ı nüzûl kitaplarında verilen tarihî örneklerle konumuz olan 128-129. âyetlerden anlaşıldığı üzere burada sulh, uzlaşma, anlaşma ve kötü muameleyi asgariye indirmenin önemine bir daha vurgu yapılmakta; ayrıca bazı beşerî zaaflara dikkat çekilerek aile huzurunu devam ettirmede ve problemleri aşmada özverili davranmanın yararı hatırlatılmaktadır.

Âyette genellikle insanların doğasında mal-mülk tutkusunun bulunduğu hatırlatılıp kocası tarafından kötü muamele gören kadının, ona bazı

menfaatler sunarak kendisine karşı iyi davranmasını sağlayabileceğine, böyle bir imkânı değerlendirmenin uygun olduğuna da işaret edilmiştir. Ancak güzel olan, takvâya yakışan bu değildir. Erkek, eşinin kendisine bir menfaat sağlaması veya haklarından vazgeçmesi karşılığında ona iyi davranmakla, bu yoldan evliliği sürdürmeye razı olmakla iyi ve güzel insan (muhsin), takvâ sahibi kul (müttaki) vasıflarını kazanamaz. İyi, güzel, takvâ sahibi insanın yapacağı şey Allah rızâsı için âdil davranmak, kimseye haksızlık etmemek, kimseyi incitmemektir.

129. Sûrenin başında (3. âyet), eşler arasında âdil davranamamaktan korkan kimselere bir kadınla yetinmeleri tavsiye edilmişti. Burada ne kadar istense, üzerine düşülse, gayret edilse de birden fazla eş arasında her yönden âdil davranmanın mümkün olmadığı açık ve kesin bir ifadeyle dile getirilmiştir. Bu gerçek karşısında beklenirdi ki birden fazla kadınla evlenmek yasaklansın. Ancak Allah Teâlâ zaruretleri, mübrem ihtiyaçları, fevkalâde halleri bildiği için bunu yasaklamadı; kullarının uygulamada zorlanacakları bir yasak hükmü koymak yerine, iki alternatifli bir tavsiye ile yetindi: **a)** Tek hanımla evli olanlar –bir zaruret bulunmadıkça– bununla yetinmelidirler. Çünkü Allah ilgili âyetlerde adalet ve hakkaniyete vurgu yapmaktadır. Oysa erkekler birden fazla kadınla evlenmeleri halinde haksızlıklar olacak ve bundan dolayı günaha girebileceklerdir. **b)** 3. âyetin tefsirinde açıklanan zaruretler neticesinde birden fazla kadınla evli bulunan erkekler ise gönül ilişkisi, sevgi ve bağlılık gibi insanın elinde olmayan durum ve farklılıklar dışında, kadınlarına maddî konularda objektif, ölçülebilir hak ve menfaatlerde eşit davranacak, biriyle evlilik hayatını fiilen yaşarken diğerini askıda (yalnız bırakılmış, ilgi ve ilişkiden dışlanmış, ihtiyaç içinde veya maddî bakımdan diğerlerinden aşağı durumda) bırakmayacaklardır.

130. Bütün çabalara rağmen evlilik hayatını sürdürmek mümkün olmuyorsa sırf ekonomik zaruretler sebebiyle, aç ve açık kalma korkusuyla buna katlanmak gerekmez. İslâm'da kadının çalışması, para kazanması, mal-mülk sahibi olması yasaklanmış değildir. Ancak bundan maksat kadını, basit sebeplerle aile hukukunu, huzur ve mutluluğunu ihlâle sevkeden, aile hayatını bozmaya yönelten bir "ekonomik özgürlük" de değildir. Kadın

tıpkı erkek gibi Allah'a kulluğunu bu alanda da ispat etmek için kazanır, servet sahibi olur. Çalışamayan, kazanamayan veya bunu tercih etmemiş bulunan kadınlara gelince, bunların sırf aç ve açıkta kalma korkusuyla istemedikleri, mutlu olmadıkları, haksız ve kötü muameleye uğradıkları bir evliliği sürdürme mecburiyetleri yoktur. Âyet topluma görev yüklemekte, böyle kadınların geçimini sağlayacak yakınları yoksa toplumu yükümlü ve sorumlu kılmaktadır. Çünkü Allah, darlığı genişleten lutfunu, esirgemeden dağıttığı rızkını; hayır sever kulları aracılığı ve onların eliyle muhtaçlara ulaştırmakta, onları darlıktan bolluğa çıkarmaktadır.

131 – 134

وَلِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوَاتِ وَمَا فِي الْاَرْضِۜ وَلَقَدْ وَصَّيْنَا الَّذ۪ينَ اُو۫تُوا
الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَاِيَّاكُمْ اَنِ اتَّقُوا اللّٰهَۜ وَاِنْ تَكْفُرُوا فَاِنَّ لِلّٰهِ
مَا فِي السَّمٰوَاتِ وَمَا فِي الْاَرْضِۜ وَكَانَ اللّٰهُ غَنِيًّا حَم۪يدًا ﴿١٣١﴾ وَلِلّٰهِ
مَا فِي السَّمٰوَاتِ وَمَا فِي الْاَرْضِۜ وَكَفٰى بِاللّٰهِ وَك۪يلًا ﴿١٣٢﴾ اِنْ يَشَاْ
يُذْهِبْكُمْ اَيُّهَا النَّاسُ وَيَاْتِ بِاٰخَر۪ينَۜ وَكَانَ اللّٰهُ عَلٰى ذٰلِكَ
قَد۪يرًا ﴿١٣٣﴾ مَنْ كَانَ يُر۪يدُ ثَوَابَ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللّٰهِ ثَوَابُ الدُّنْيَا
وَالْاٰخِرَةِۜ وَكَانَ اللّٰهُ سَم۪يعًا بَص۪يرًا ﴿١٣٤﴾

Meâli

131. Göklerde ve yerde ne varsa Allah'ındır. Sizden önce kendilerine kitap verilenlere ve size kesinlikle "İtaatsizlikten sakının" diye emretmiştik. Eğer inkâra saparsanız biliniz ki, göklerde ve yerde ne varsa Allah'ındır. Allah'ın hiçbir şeye ihtiyacı yoktur. O her türlü övgüye lâyıktır. **132.** Göklerde ve yerde ne varsa Allah'ındır. Güvenmek için Allah yeter. **133.** O isterse –ey insanlar!– sizi toptan yok eder ve yerinize başkalarını getirir. Allah'ın gücü kesinlikle buna yeter. **134.** Dünya mükâfatını isteyenler bilsinler ki Allah nezdinde hem dünya hem âhiret mükâfatı vardır. Allah her şeyi işitmekte, her şeyi görmektedir.

Tefsiri

131-133. Önceki âyetlerde adalet, sulh, iyilik ve takvâ emredilmiş, istenmesine ve çaba gösterilmesine rağmen aile hayatına devam edilememesi durumunda ayrılmanın da bir çözüm olacağına işaret edilmiş, aç ve açıkta kalma korkusuyla zulme boyun eğmek, istenmeyen bir evliliğe katlanmak gerekmediği vurgulanmıştı. Hemen ardından Allah'ın bu emir, tavsiye ve açıklamalarıyla ilgili bulunan sıfatları zikredilmek suretiyle bu hususlar teyit edilmiş, bu isteklerin ve açıklamaların nasıl bir makamdan geldiğinin düşünülmesi istenmiştir.

Allah'ın "göklerde ve yerde ne varsa hepsinin sahibi ve mâliki olduğunun" üç kere tekrarlanması kendisinin bu özelliğini ve sıfatını güçlü ve teyitli olarak ifade etmekten ziyade üç ayrı hükmü ve mânayı teyit etmek içindir. Önce boşanma halinde Allah'ın taraflara imkânlar bahşedeceği bildirilmiş, arkasından Allah'ın her şeyin mâliki olduğu gerçeği hatırlatılmıştır. Sonra insanların Allah'tan korkmaları ve inkâra sapmamaları istenmiş, bu isteğin Allah'ın ihtiyacından değil, kulların ihtiyacından kaynaklandığına işaret edilmek üzere O'nun her şeye mâlik olduğu tekrar ifade edilmiştir. Daha sonra bu ezelî-ebedî gerçek bir daha zikredilmiş, itaatsizlik halinde bütün insanları yok edip yerine başkalarını getirmeye de kadir bulunan Allah'ın bunu yapmamasının aczinden değil, hikmetinden kaynaklandığı bilinsin istenmiştir.

134. İslâm dini kendi mensuplarından dünya menfaatini, ziynetini, güzelliklerini terketmeyi istememiştir, ancak bunların hayatın amacı kılınmasını, ebedî hayatın ve mutluluğun unutulmasını da büyük bir bahtsızlık saymış; böyle bir tercihi, değerlinin, değersiz karşılığında satılması olarak tasvir etmiştir. Âyet iki muhtemel yanlışı düzeltmeye yöneliktir: **a)** Bütün amaçları dünya menfaatinden, dünya hayatını maddî zevkleri bakımından dolu dolu yaşamaktan ibaret olanlara âhiret saadetini hatırlatmış, ona karşı hazırlıklarının ne olduğunu sormuştur. **b)** Âhiret menfaatini, mutluluğunu isteyenlerin dünyadan bir şey istememeleri gerektiğini zannedenlere, bunlar arasında bir çelişme bulunmadığını, âhireti isteyenlerin, dengeyi bozmadan dünyayı da istemelerinin sakıncalı olmadığını hatırlatmıştır.

135

يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا كُونُوا قَوَّام۪ينَ بِالْقِسْطِ شُهَدَٓاءَ لِلّٰهِ وَلَوْ عَلٰٓى
اَنْفُسِكُمْ اَوِ الْوَالِدَيْنِ وَالْاَقْرَب۪ينَۚ اِنْ يَكُنْ غَنِيًّا اَوْ فَق۪يرًا فَاللّٰهُ
اَوْلٰى بِهِمَا فَلَا تَتَّبِعُوا الْهَوٰٓى اَنْ تَعْدِلُواۚ وَاِنْ تَلْوُٓا اَوْ تُعْرِضُوا
فَاِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَب۪يرًا ﴿١٣٥﴾

Meâli

135. Ey iman edenler! Kendiniz, ana-babanız veya akrabanız aleyhine bile olsa adaleti ayakta tutun, Allah için şahitlik eden kimseler olun. Zengin olsunlar, yoksul olsunlar Allah onlara sizden daha yakındır. Öyleyse siz hislerinize uyup adaletten ayrılmayın. Eğer adaletten sapar veya üzerinize düşeni yapmaktan geri durursanız bilin ki, Allah yaptığınız her şeyden haberdardır.

Tefsiri

135. İnsan topluluklarının korunmaya, düzene ve adalete ihtiyaçları vardır; devlet de bu ihtiyaçlardan doğmuştur. Adaletin gerçekleşmesinde bağlayıcı hukuk kuralları kadar onları uygulayan yönetici ve hâkimlerle hakkın veya suçun ispatı için gerekli bulunan şahitler önemli rol oynamaktadırlar. Adalet görevlilerinin doğruluktan sapmalarına sebep olan âmilleri iki gruba ayırmak mümkündür: Maddî menfaat, mânevî eğilim ve değerler. Âyetin gerek "Kendiniz, ana-babanız veya akrabanız aleyhinede olsa" kısmı, gerekse "zengin olsunlar, yoksul olsunlar" kısmı bunları bir genel anlatım üslûbu içinde ihtiva etmektedir. Hâkim ve şahitler elde edecekleri veya elden kaçırmak istemedikleri şahsî menfaatleri veya yakınlarının menfaatleri sebebiyle adaletten sapabilmektedirler. Ayrıca davacı ve davalının sosyal, ekonomik ve siyasî durumu da şahit ve hâkimleri etkileyebilmektedir. Meselâ bir maddî menfaati dava eden kimsenin yoksul, davalının ise zengin olması durumunda, hak zenginin olduğu halde yoksul lehine şahitlik edildiği veya hüküm verildiği görülmektedir. Halbuki zengin de yoksul da Allah'ın kullarıdır, onları içinde bulundukları duruma göre değerlendirecek, haklarında hayırlı olanı lutfedecek, sorumluluklarını belirleyecek ve hikmetinin bir sonucu olarak dilediğinde özel lutuflarda bulunacak olan da Allah'tır. İnsanların O'nun yerine geçmeye, adaleti saptırma pahasına bazı kimseleri kayırmaya hakları yoktur. Bu sebeplerle gerek hâkimlerin ve gerekse şahitlerin haksız tarafa meyletmeleri veya hakkın ortaya çıkmasını, adaletin gerçekleşmesini engellemek için hükümden ve şahitlikten geri durmaları, mahkemeyi oyalayan davranışlar içine girmeleri de yalancı şahitlik ve hukuka aykırı hüküm kadar adalete aykırı bulunduğundan âyet bunları da yasaklamış, bazı şeyleri halktan gizlemek mümkün olsa bile Allah'tan gizlemenin imkânsız olduğunu vurgulamıştır.

Âyetten açıkça anlaşılan hüküm, yakın akrabanın birbiri lehine ve aleyhine yapacakları şahitliklerin muteber ve geçerli olduğudur. Kurtubî'nin verdiği bilgiye göre (V, 411), İslâm'ın ilk nesillerinde Allah korkusu hâkim ve güzel ahlâk yaygın bulunduğundan –bu âyete de dayanarak– yakınların birbirleri için şahitlikleri kabul ediliyordu, bu konuda hiçbir kimseden peşinen şüphe edilmiyordu. İslâm topluluğu sosyal

ve kültürel değişmeler geçirdikçe yakınların birbirleri hakkında yapacakları şahitliklerin geçerliği tartışılmaya başlandı, birçok müctehid, "yakınlığın ve menfaatin saptırma ihtimali güçlü bulunduğu durumlarda" şahitliği geçerli saymadı.

136 – 137

يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُٓوا اٰمِنُوا بِاللّٰهِ وَرَسُولِه۪ وَالْكِتَابِ الَّذ۪ي نَزَّلَ عَلٰى
رَسُولِه۪ وَالْكِتَابِ الَّذ۪ٓي اَنْزَلَ مِنْ قَبْلُۜ وَمَنْ يَكْفُرْ بِاللّٰهِ وَمَلٰٓئِكَتِه۪ وَكُتُبِه۪
وَرُسُلِه۪ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَع۪يدًا ﴿١٣٦﴾ اِنَّ الَّذ۪ينَ
اٰمَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا ثُمَّ اٰمَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا ثُمَّ ازْدَادُوا كُفْرًا لَمْ يَكُنِ
اللّٰهُ لِيَغْفِرَ لَهُمْ وَلَا لِيَهْدِيَهُمْ سَب۪يلًاۜ ﴿١٣٧﴾

Meâli

136. Ey iman edenler! Allah'a, peygamberine, peygamberine indirdiği kitaba ve daha önce indirdiği kitaba iman edin. Allah'ı, meleklerini, kitaplarını, peygamberlerini ve âhiret gününü inkâr eden kimse iyice sapıtmıştır. **137.** İman edip sonra inkâr edenleri, sonra yine iman edip tekrar inkâr edenleri, sonra da inkârlarını arttıranları Allah ne bağışlayacak ne de onları yolun doğrusuna iletecektir.

Tefsiri

136. "Ey iman edenler!... iman edin" cümlesi, ilk bakışta iman edenleri yeniden iman etmeye çağırmaktadır. Burada bir çelişki bulunmadığını göstermek için tefsirciler tarafından "Maksat dışa karşı inanmış gibi görünen münafıklardır", "İkinci iman çağrısı, imana devam çağrısıdır", "İnananlar kâmil mânada imana çağırılmaktadır" gibi çeşitli açıklamalar

yapılmıştır. Biz âyeti şöyle anlıyoruz: Hak–bâtıl bütün dinlerde bir inanç şekli ve konusu vardır. Dinsizlik ve tanrıtanımazlık da bir çeşit inançtır. İnancın şeklini ve konusunu doğru olarak belirleyebilmek için –akla aykırı olmamakla beraber– aklı aşan bir bilgi kaynağına ihtiyaç bulunduğu da ortadadır. Bu bilgi kaynağı (Allah'tan gelen vahiy) muteber bir imanın nitelik ve niceliğini açıklamakta; inanmak isteyen, imana meyleden, kendisine ait bilgilenme ve bir kanaate ulaşma kapasitesini kullandıktan sonra imana karar veren kimselerin, bu mânada iman edenlerin nelere, nasıl inanmaları gerektiğini bildirmektedir, bu anlamda "iman edin" demektedir. Âyete göre Kur'an-ı Kerîm geldikten sonra yeryüzünde yaşayan ve iman etmek isteyen kimseler Allah'a, meleklere, Kur'an-ı Kerîm'e ve ondan önce gönderilen kitaplara (halen geldikleri gibi korunmamış olsalar bile daha önce de kitapların indirilmiş bulunduğuna), son peygamber Muhammed Mustafa'ya ve ondan önce gönderilen peygamberlere ve âhiret gününe iman etmek durumundadırlar. Bunlardan birine bile inanmayan kimselerin imanı muteber değildir, bunlardan birini bile inkâr eden kimseler "doğru, hak, geçerli, kurtarıcı" imana kavuşamamış, hak dinden sapmış sayılırlar.

137. İslâm tarihinin ilk döneminde iman ile inkâr arasında gidip gelenler, bunu kötü maksatla yapanlar veya iman henüz yeterince kafalarına ve gönüllerine yerleşmemiş bulunduğu için böyle hareket edenler olduğu gibi tarihin başka devirlerinde de benzeri durumlara rastlanmıştır. Önemli ve muteber olan son durumdur; insanlar sonunda imana karar verir, bunda sebat ederlerse kurtulurlar, daha önceki inkârları da bağışlanır. Çünkü "Müslüman olmak, geçmişi siler" (*Müsned*, IV, 199). Sonu inkâr olan ve bu halde ölenler (inkârlarını arttıranlar) bağışlanmazlar, inkârcıların doğru yolda oldukları da iddia edilemez. İnkâr ile –iman bakımından– doğru yolda olmak çelişkilidir, ikisi bir arada bulunamaz.

138 – 147

بَشِّرِ الْمُنَافِق۪ينَ بِاَنَّ لَهُمْ عَذَاباً اَل۪يماًۙ ﴿١٣٨﴾ اَلَّذ۪ينَ يَتَّخِذُونَ
الْكَافِر۪ينَ اَوْلِيَٓاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِن۪ينَۜ اَيَبْتَغُونَ عِنْدَهُمُ الْعِزَّةَ
فَاِنَّ الْعِزَّةَ لِلّٰهِ جَم۪يعاًۜ ﴿١٣٩﴾ وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ
اَنْ اِذَا سَمِعْتُمْ اٰيَاتِ اللّٰهِ يُكْفَرُ بِهَا وَيُسْتَهْزَاُ بِهَا فَلَا تَقْعُدُوا
مَعَهُمْ حَتّٰى يَخُوضُوا ف۪ي حَد۪يثٍ غَيْرِه۪ٓۘ اِنَّكُمْ اِذاً مِثْلُهُمْۜ اِنَّ اللّٰهَ جَامِعُ
الْمُنَافِق۪ينَ وَالْكَافِر۪ينَ ف۪ي جَهَنَّمَ جَم۪يعاًۙ ﴿١٤٠﴾ اَلَّذ۪ينَ يَتَرَبَّصُونَ بِكُمْۚ
فَاِنْ كَانَ لَكُمْ فَتْحٌ مِنَ اللّٰهِ قَالُٓوا اَلَمْ نَكُنْ مَعَكُمْۘ وَاِنْ كَانَ
لِلْكَافِر۪ينَ نَص۪يبٌۙ قَالُٓوا اَلَمْ نَسْتَحْوِذْ عَلَيْكُمْ وَنَمْنَعْكُمْ مِنَ الْمُؤْمِن۪ينَۜ
فَاللّٰهُ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِۜ وَلَنْ يَجْعَلَ اللّٰهُ لِلْكَافِر۪ينَ
عَلَى الْمُؤْمِن۪ينَ سَب۪يلاً۟ ﴿١٤١﴾ اِنَّ الْمُنَافِق۪ينَ يُخَادِعُونَ اللّٰهَ وَهُوَ
خَادِعُهُمْۚ وَاِذَا قَامُٓوا اِلَى الصَّلٰوةِ قَامُوا كُسَالٰىۙ يُرَٓاؤُ۫نَ النَّاسَ
وَلَا يَذْكُرُونَ اللّٰهَ اِلَّا قَل۪يلاًۙ ﴿١٤٢﴾ مُذَبْذَب۪ينَ بَيْنَ ذٰلِكَۗ لَٓا اِلٰى هٰٓؤُ۬لَٓاءِ
وَلَٓا اِلٰى هٰٓؤُ۬لَٓاءِۜ وَمَنْ يُضْلِلِ اللّٰهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ سَب۪يلاً ﴿١٤٣﴾ يَٓا اَيُّهَا

الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْكَافِر۪ينَ اَوْلِيَٓاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِن۪ينَۜ
اَتُر۪يدُونَ اَنْ تَجْعَلُوا لِلّٰهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَاناً مُب۪يناً ﴿١٤٤﴾
اِنَّ الْمُنَافِق۪ينَ فِي الدَّرْكِ الْاَسْفَلِ مِنَ النَّارِۚ وَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ نَص۪يراًۙ
﴿١٤٥﴾ اِلَّا الَّذ۪ينَ تَابُوا وَاَصْلَحُوا وَاعْتَصَمُوا بِاللّٰهِ وَاَخْلَصُوا د۪ينَهُمْ
لِلّٰهِ فَاُو۬لٰٓئِكَ مَعَ الْمُؤْمِن۪ينَۜ وَسَوْفَ يُؤْتِ اللّٰهُ الْمُؤْمِن۪ينَ
اَجْراً عَظ۪يماً ﴿١٤٦﴾ مَا يَفْعَلُ اللّٰهُ بِعَذَابِكُمْ اِنْ شَكَرْتُمْ
وَاٰمَنْتُمْۜ وَكَانَ اللّٰهُ شَاكِراً عَل۪يماً ﴿١٤٧﴾

Meâli

138. Münafıklara haber ver ki, onlar için acı bir azap vardır! **139.** Müminleri bırakıp kâfirleri dost edinenler, onların yanında izzet mi arıyorlar? Bilsinler ki bütün izzet yalnızca Allah'a aittir. **140.** O size kitapta şunu indirmiştir: Allah'ın âyetlerinin inkâr edildiğini yahut onların alaya alındığını işittiğiniz zaman, onlar başka bir söze geçmedikçe kendileriyle beraber oturmayın; aksi takdirde şüphesiz siz de onlar gibi olursunuz. Allah elbette münafıkların ve kâfirlerin tamamını cehennemde bir araya getirecektir. **141.** Sizi gözetleyip duranlar; eğer size Allah'tan bir zafer nasip olursa, "Sizinle beraber değil miydik?" derler. Kâfirler kazançlı çıkarsa "Üzerinize kol kanat gerip müminlerden sizi korumadık mı?" derler. Artık kıyamet gününde Allah aranızda hükmedecek ve kâfirlere müminler aleyhinde asla yol vermeyecektir. **142.** Münafıklar Allah'a oyun etmeye kalkışıyorlar. Halbuki Allah onların oyunlarını kendi başlarına çevirmektedir. Onlar namaza kalktıklarında üşenerek kalkarlar, insanlara gösteriş yaparlar, Allah'ı

da pek az hatıra getirirler. **143.** Arada bocalayıp duruyorlar; ne onlara, ne bunlara bağlanıyorlar! Allah'ın şaşırttığı kimseye asla bir yol bulamazsın. **144.** Ey iman edenler! Müminleri bırakıp kâfirleri dost edinmeyin. Allah'a aleyhinizde apaçık bir delil mi vermek istiyorsunuz? **145.** Şüphe yok ki münafıklar cehennemin en alt katındadırlar; artık onlara asla bir yardımcı bulamazsın. **146.** Ancak tövbe edip hallerini düzeltenler, Allah'a sımsıkı bağlanıp dinlerini yalnızca O'na özgü kılanlar başkadır. İşte bunlar müminlerle beraberdirler ve Allah müminlere yakında büyük bir mükâfat verecektir. **147.** Eğer siz iman eder ve şükrederseniz Allah size neden azap etsin? Allah şükre karşılık veren ve her şeyi bilendir.

Tefsiri

138-139. Daha önce iman ve küfür kavramları üzerinde durulmuş, muteber bir imanın şartları açıklanmıştı. Buradaki on âyette ise açık ve gizli kâfirlere karşı Allah'ın muamelesiyle müminlerin karşılıklı ilişkilerde uyacakları ilkeler ve kurallar ortaya konmaktadır.

Münafığın "ikiyüzlü, inananların arasında onlardan gözüken kimse" mânasına geldiği bilinmektedir. Âyette münafıkların acı âkıbeti haber verildikten sonra iki özelliklerinden daha söz ediliyor: Müminleri bırakıp kâfirleri dost edinmek, güçlü ve şerefli olabilmek için onların himayesine sığınmak, beraberliklerini tercih etmek. Bu iki niteliğin özellikle zikredilmesinde müminler için bir işaret sezinlememek mümkün değildir. Müminlerin asıl güvenecekleri, dayanacakları, kader birliği yapacakları kimseler iman kardeşleridir. Başka din ve ideoloji mensuplarına bu ölçüde güvenmek doğru değildir. Eşyanın tabiatına göre onlara bel bağlamak risklidir. Bunun da ötesinde "mümini bırakıp kâfiri dost ve veli edinen" kimsenin imanında, müminlerle ilişkilerinde bir ârıza bulunması, imanının nifaka yakın olması ihtimali vardır. Aynı şekilde güçlü ve saygın olmak için müminleri bırakıp kâfirlere sarılan, onların himayelerine sığınan kimselerde de aşağılık duygusu, özgüven eksikliği ve iman zayıflığı bulunması ihtimali kuvvetlidir. Mutlak güç ve üstünlük Allah'a aittir. Başka hiçbir kimse Allah'a dayanan ve güvenen mümin kadar güçlü ve şerefli olamaz. Müminler de Allah'a güvendikleri, O'na sığındıkları,

şerefi ve saygınlığı O'na kul olmakta aradıkları ve buldukları için mânevî bakımdan güçlü ve şereflidirler. Maddî bakımdan da güçlü olmamaları için bir sebep yoktur. Buna rağmen onları bırakıp kâfirlerle beraber olmakta şeref ve güç arayanların imanlarında zaaf, kendilerinde münafıklıktan bir iz bulunduğu anlaşılmaktadır.

140. İslâm'ı kabul etmemiş bulunan kimselerin bir kısmı bunu açıkça ifade ederken diğer kısmı –menfaatleri böyle gerektirdiği için– durumlarını gizler, müminlerin arasında yaşar, sinsice onlara maddî ve mânevî zarar vermeye çalışırlar. Kâfirlerin müminlere verdikleri zararlardan biri de dini inkâr etmek, aleyhinde konuşmak, dinin kurallarını ve dindarları alaya almaktır. Bu inkâr, hakaret ve alay, açık veya kapalı bir şekilde devam ettiği sürece müminlerin vazifesi sükût etmemek, buna rızâ göstermemek, evrensel mânada ahlâkî olmayan bu davranışı engellemektir. Eğer müminlerin gücü böyle bir tepki göstermeye yetmiyorsa bulunduğu meclisi ve beraberliği terketme vazifesi vardır. Dinin inkâr edildiği, aleyhinde bulunulduğu ve alaya alındığı yerde –bunu engellemeye gücü yetmeyen mümin– oturmayacak, bunları yapanlarla beraberliğini sürdürmeyecek, o yeri ve o kimseleri terkedecek, onlardan uzaklaşacaktır. Çünkü beraberliğin devamında üç önemli zarar vardır: **a)** Bunu yapanların cüret ve cesaretlerinin artması. **b)** Böyle bir davranış karşısında tepkisiz kalan müminlerin giderek buna alışmaları, hatta etkilenmeleri; kutsal değerlerine yönelik hassasiyetlerinin zaafa uğraması. **c)** Güçlerinin yettiği ölçüde tepki göstermedikleri, bu mânada olup bitene razı oldukları için günahkâr olmaları. Nitekim âyette geçen "Aksi takdirde şüphesiz siz de onlar gibi olursunuz" şeklindeki ağır suçlama ve uyarı bir yandan müminlerin bu zararlı sonuçtan kurtulmalarını hedeflerken diğer yandan zâhirde olanı tasvir etmektedir. Çünkü bir mecliste dine hakaret edildiği, mukaddeslerle alay edildiği halde hiçbir kimse tepki göstermiyorsa "orada olanların tamamının kâfir olduğuna" hükmedilebilir, yani burada hiçbir müminin bulunmadığı zannı hâsıl olabilir.

141. Münafıklar iki tarafı da idare ettikleri için daima zarardan ve kayıptan uzak kalma, menfaati ve kazancı yakalama arzusu, tertibi ve taktiği üzerinde olurlar. Ancak çekirgenin nihayet üç kere sıçrayıp sonunda

yakalandığını ifade eden özdeyişte belirtildiği gibi ya bir gün yakayı ele verirler ya da sonunda kazanan müminler olur.

Gizli veya açık kâfirler karşısında müminlerin, zaman zaman mağlûbiyete uğradıkları, onlardan zarar gördükleri de bir vâkıadır. Bu vâkıa karşısında "Allah'ın, müminler aleyhine kâfirlere yol vermeyeceği" ifadesinin nasıl anlaşılması gerektiği üzerinde düşünülmüştür:

a) Bu, kıyamet gününde olacak, müminlerin mutlak üstünlükleri, gerçek zaferleri orada ortaya çıkacaktır.

b) Kâfirler inanç konusunda müminlerin delillerini çürütüp kendi inançlarını ispat edemeyeceklerdir.

Ebû Bekir İbnü'l-Arabî'nin isabetli tenkidine göre bu iki anlayış da zayıf görünmektedir. Çünkü bir önceki cümle dünyada zaferin de yenilginin de olabileceğini, nihaî hükmün âhirete bırakıldığını ifade etmektedir; burada tekrarın bir faydası yoktur. İnanç konusunda ise kâfirlerin zaten ispat edici delilleri olamaz; olması mümkün olmayan için "Allah yol vermeyecek..." demek anlamlı değildir.

c) Kâfirlerin üstün gelmelerinin, İslâm diyarını ve müslümanları hükümleri altına almalarının hukuk yönünden meşrû bir sonucu yoktur; Allah onlara böyle bir hak tanımamaktadır. Fıkıhçılar bu mânadan yola çıkarak gayri müslimlerin ellerinde bulunan müslüman kölelerin bu statülerinin hukuki mahiyetini ve hükmünü tartışmışlardır.

d) Bazan yenilgiye uğrasalar, istilâ altında kalsalar bile Allah, müminlerin devletini sona erdirme ve izlerini silme fırsatını kâfirlere vermeyecektir.

e) Bu ilâhî vaad, müminlerin bölünüp aralarında savaşmamaları, ahlâkî eğitim ve kontrol (emir bi'l-ma'rûf nehiy ani'l-münker) vazifelerini ihmal etmemeleri ve günah girdabına gömülmemeleri şartına bağlıdır; "Başınıza gelen her musibet kendi yapıp ettikleriniz yüzündendir" meâlindeki âyet (Şûrâ 42/30) de bu mânayı desteklemektedir (Ebû Bekir İbnü'l-Arabî, I, 509-511; ayrıca bk. Kurtubî, V, 419-422).

İbn Âşûr, burada müminlerden maksadın, Hz. Peygamber zamanındaki müminler yani İslâm'ın ilk nesli olması, Allah Teâlâ'nın bu vaadi, onlar için vermiş bulunması ihtimalinden de söz etmiştir (V, 238).

Son üç maddede ifade edilen anlayış bize göre de isabetlidir. Müslim'in

rivayet ettiği şu hadis, son iki maddede anlaşılan mânanın açıklaması gibidir: Hz. Peygamber buyuruyor ki: "Allah bana doğusuyla batısıyla bütün dünyayı toplu olarak gösterdi. Doğularını ve batılarını, ondan bana gösterilen yerlere ümmetimin sahip ve hâkim olacağını gördüm ve bana kırmızısıyla beyazıyla iki hazine de verildi (bu iki hazine altın ve gümüş, Roma ve İran, Suriye ve Irak... şekillerinde yorumlanmıştır). Rabbimden ümmetimle ilgili olarak 'onları genel bir kıtlık ve yoklukla helâk etmemesini, –kendilerinden başka– köklerini kazıyacak bir düşmanı üzerlerine salmamasını' istedim. Rabbim de şöyle buyurdu: 'Ey Muhammed! Ben bir hüküm verdiğimde bu geri çevirilemez. Ben sana ümmetinle ilgili olarak onları bir genel kıtlıkla yok etmemeyi, dünya üzerlerine gelse –kendilerinden başka– köklerini kazıyacak bir düşmanı onlara musallat kılmayacağımı vaad ediyorum" ("Fiten", 19-20).

142-143. Münafıkların daha yakından tanıtıldığı bu iki âyette şu özelliklerinin altı çizilmektedir:

a) Münafıklar Allah'ın sevgili kulları olan müminler için hazırladıkları tuzaklar, uyguladıkları taktikler, onları içten çökertmek için aldıkları tedbirler yoluyla başarıya ulaşacaklarını umarken bütün bunların Allah Teâlâ'nın bilgisi altında cereyan ettiğini, O'nun her şeyi görüp işittiğini unutuyorlar ve böylece gülünç duruma düşüyorlar. Gizli kamera ile rezaletleri filme alınıp sonra ilgililere gösterilince, yaptıkları ortaya çıkınca gülünç, mahcup ve perişan olanlar misali münafıklar da yaptıklarını Allah'ın müminlere bildirmesi sebebiyle rezil ve rüsvâ olmaktadırlar.

b) Kendilerini müslüman göstermek durumunda olan münafıklar cemaatle namaza iştirak etmek mecburiyetinde kalmaktadırlar. Bu ise onların zoruna gittiğinden, kendilerine ağır geldiğinden isteksiz davranmaktadırlar. Maksatları yalnızca gösterişten, kendilerini müslüman göstermekten ibaret olduğu için namaza sadece şekil yönünden katılmaktadırlar. Allah'ı anmaları ve hatırlamaları da bu çerçevede (evlerinde namaz kılmadıkları, namazda ancak duyulacak yerlerde zikre katıldıkları için) az olmaktadır.

c) Münafıkların hayatı, iç ve dış dünyaları tam bir istikrarsızlık tablosudur. Devamlı bir huzursuzluk, dikkat, açık vermeme korkusu, iki tarafı

memnun etme arzusu içinde yaşamakta, ömürlerini böyle tüketmektedirler. İnanmadıkları için müminlerle tam bir iş birliği içinde olmadıkları gibi gizli kâfirlikleri anlaşılmasın diye kâfirlerle de tam bir iş birliği ve dayanışma yapma imkânını bulamamaktadırlar.

d) Kendi iradeleriyle bu yolu seçen kimseleri Allah zorla imana sevketmez. Kendileri istemeyince –Allah da cebren imana getirmediğinden– kimsenin onları hidayete kavuşturması mümkün olmamaktadır.

e) 145. âyette geleceği üzere münafıkların cehennemdeki yerleri, açıkça inkâr yolunu seçenlerin yerlerinden daha aşağılayıcı ve daha ziyade acı ve ıstırap verici bir kattır. Kur'an'a göre bütün kâfirler azap çekeceklerdir, ancak bunlardan üç grubun azabı diğerlerinden daha şiddetli olacaktır: **1.** Hz. Îsâ'dan, gökten sofra indirme mûcizesini talep edenler örneğinde olduğu gibi mûcizeyi gördükten ve hak dinin delilleri apaçık ortaya çıktıktan sonra inkârda ısrar edenler (Mâide 5/115). **2.** Firavun örneğinde görüldüğü gibi zayıflara din ve inançları yüzünden baskı yapanlar ve küfre önderlik edenler (Gâfir 40/46). **3.** Münafıklar.

144. Çeşitli vesilelerle tekrar edilen "müminleri bırakıp kâfirleri veli edinmeme, müminleri ihmal ederek kâfirleri dost tutmama" tâlimatı, müminlerle gayri müslimler arasındaki bütün iyi ilişkileri yasaklayan bir hüküm olarak anlaşılmamalıdır. "Müminleri bırakıp" kaydında ısrar edilmesi bu kaydın önemli olduğunu göstermektedir. Müminleri bırakmamak, onları birinci planda dost, veli, taraf saymak şartıyla gayri müslimler ile de, taraflar ve bütün insanlık için hayırlı olacak, faydalar sağlayacak, kötülükleri önleyecek ilişkiler kurmak, anlaşmalar yapmak ve dayanışmalarda bulunmak yasak değildir, hatta teşvik edilmiştir (Âl-i İmrân 3/28; Mümtehine 60/7-8).

Müminleri bırakıp kâfirleri dost edinenler, onlarla düşüp kalkanlar, dinleri ve dindaşları aleyhine de olsa kâfir dostlarının yapıp ettiklerine ses çıkaramayanlar, kâfirlerin kendilerine hâkim olmasına itiraz etmeyenler; bütün bunları –ki hepsi "velâyet, veli edinme" kavramına dahildir– mecbur olmadıkları halde yapanlar, kâfirlere dünyada ve âhirette verilecek cezaya katılmaya lâyık ve müstehak olurlar. Allah vereceği cezaya –âdeti gereği– bu yapılanları gerekçe gösterir.

146. İnsanların şuuru yerinde bulunduğu müddetçe tövbe kapısı açıktır. İşlenen günah büyük de olsa, sapılan inkâr ve küfür şirk ve nifak da olsa tövbe kapısı açıktır. Münafıklar durumlarını düzeltir, gücü ve şerefi Allah'ta ve O'nun hak dinine girmekte, müminlerle beraber olmakta arar, dinlerini gösteriş için değil, Allah'a olan iman, sevgi, saygı ve bağlılıklarından dolayı yaşarlarsa müminlerle eşit hale gelirler. Unutmamak gerekir ki Allah müminlere, hayallerin eremediği büyüklük ve çekicilikte nimetler hazırlamıştır.

147. Allah kullarına lutufta bulunmakla büyümez, ceza vermekle de küçülmez. O, mutlak büyüktür, mutlak kâmildir. O'nun vahiy yoluyla bildirdiği sıfatları ve fiillerine genel bir bakış yapıldığında rahmetinin gazabına galip olduğu, kullarını sevdiği, onlardan iman, ibadet ve güzel davranışlar beklediği, bunlardan hoşnut olduğu, dünyayı imtihan için yarattığından iyilerin mükâfatı, kötülerin ise cezayı hak etmelerinin hikmet gereği bulunduğu, hak edilenin üstündeki lutfu için sınır bulunmamakla beraber azabının, kulların günahlarına ve suçlarına uygun ve bunlarla sınırlı olduğu anlaşılmaktadır. Bu ilke çerçevesinde iman eden ve verilen imkânları yerinde kullanan, buna ek olarak diliyle de nimetin sahibini zikredip O'na şükranlarını sunan kula rabbi niçin azap etsin? İman yerine küfre, ibadet ve iyilik yerine kötülüğe sapan kimseler, bunların karşılıklarını gördüklerinde kusuru Allah'ta değil, kendilerinde arasınlar!

148 – 149

لَا يُحِبُّ اللّٰهُ الْجَهْرَ بِالسُّٓوءِ مِنَ الْقَوْلِ اِلَّا مَنْ ظُلِمَۜ وَكَانَ اللّٰهُ
سَم۪يعاً عَل۪يماً ﴿١٤٨﴾ اِنْ تُبْدُوا خَيْراً اَوْ تُخْفُوهُ اَوْ تَعْفُوا عَنْ سُٓوءٍ فَاِنَّ
اللّٰهَ كَانَ عَفُوّاً قَد۪يراً ﴿١٤٩﴾

Meâli

148. Allah kötü sözün açığa vurulmasını sevmez; ancak haksızlığa uğrayan başka. Allah her şeyi işitmekte ve bilmektedir. **149.** Bir iyiliği açıklar veya gizlerseniz yahut bir kötülüğü affederseniz şüphesiz Allah da ziyadesiyle affedicidir; O her şeye kadirdir.

Tefsiri

148. Yaşlandığı için evinde namaz kılmak ve yakınlarına da kıldırmak isteyen birisi Hz. Peygamber'i, bir kere olsun evinde namaz kılması için ve onun kıldığı yeri, evin namazgâhı (mescid) haline getirmek maksadıyla davet etmişti. Kabul buyurdular, namazı kıldıktan sonra ev sahibi ikramda bulundu. Oradakilerden birisi, komşulardan Mâlik b. Duhşüm isimli kişiyi sordu, bir diğeri de "O münafıktır, Allah'ı ve resulünü sevmez" dedi. Hz. Peygamber, "Böyle söyleme, görmüyor musun ki o, yönünü Allah'a çevirerek (samimi olarak) lâ ilâhe illallah diyor" buyurdu. Adam, "Allah ve resulü daha iyi bilir. Biz onun yönünü münafıklara çevirdiği, onlarla samimiyet kurduğu kanaatinde olduğumuz için böyle söyledik" deyince de "Allah rızâsını dileyerek, samimi olarak 'lâ ilâhe illallah' diyen kimseye Allah cehennemi haram kılmıştır (onu cehenneme sokmaz)" buyurdu (Buhârî, "Salât", 46; "Et'ime", 15). İbn Âşûr gibi, bu olayla âyet arasında, haklı olarak ilgi kuranlar olmuştur. Bir kimse hakkında başkalarına, o kişinin aleyhinde kötü, incitici bir söz söylemek kaide olarak câiz değildir. Âyete göre bunun istisnası haksızlığa uğrayan kimsedir; böyle bir kimse uğradığı haksızlığı, kendisine yapılan kötülüğü açıklamak, ilgililere duyurmak mecburiyetindedir. Aslında bu da "vuran, kıran, çalan, çarpan, yalan söyleyen, sözünde durmayan..." bir kimse hakkında kötü söz söylemektir. Bundan zarar gören kimse için bunları açıkça söylemek, başkalarına duyurmak câiz görülmüş, Allah tarafından izin verilmiştir. Bir kimseye karşı haksızlık yapan ve zarar veren kimsenin yaptığı kötülüğü açıklamak câiz olunca, zulmü ve kötülüğü, bireyi aşarak bir gruba veya topluma zarar veren kimsenin durumunu açıklamak elbette câiz olacaktır. Daha ileri giderek gıybet, iftira, küfür derecelerine varan aleyhte konuşma ise câiz görülmemiştir.

149. Kişilere kendilerini koruma, bunun için kötülük yapandan, hakka tecavüz edenden şikâyetçi olma, onun durumunu başkalarına açıklama imkânı verilmekle beraber, bu hukuka uygun davranıştan önce ahlâk ve fazilete daha uygun bulunan bir başka davranış tavsiye edilmektedir: **1.** Taraflar için daha hayırlı olacaksa kötülüğü bağışlamak, üstünü örtmek, onu başkalarının duymasına imkân vermemek. **2.** Duruma göre iyiliği açıklamak veya gizlemek.

150 – 152

إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيُرِيدُونَ أَنْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ
اللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ
أَنْ يَتَّخِذُوا بَيْنَ ذَٰلِكَ سَبِيلًا ﴿١٥٠﴾ أُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ حَقًّا وَأَعْتَدْنَا
لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُهِينًا ﴿١٥١﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَلَمْ
يُفَرِّقُوا بَيْنَ أَحَدٍ مِنْهُمْ أُولَٰئِكَ سَوْفَ يُؤْتِيهِمْ أُجُورَهُمْ وَكَانَ اللَّهُ
غَفُورًا رَحِيمًا ﴿١٥٢﴾

Meâli

150-151. Allah'ı ve peygamberlerini inkâr edenler, Allah ile peygamberlerini birbirinden ayırmak isteyenler, "Bir kısmına inanırız ama bir kısmına inanmayız" diyenler ve bunlar arasında bir yol tutmak isteyenler yok mu, işte gerçek kâfirler bunlardır ve biz kâfirlere alçaltıcı bir azap hazırlamışızdır. **152.** Allah'a ve peygamberlerine iman edip onlardan hiçbirini diğerlerinden ayırmayanlara gelince, işte Allah onlara mükâfatlarını verecektir. Allah çok bağışlayıcıdır ve sonsuz rahmet sahibidir.

Tefsiri

150-152. İlâhî dinlerin insanlara tebliği, Allah'ın vahiy yoluyla peygamberlerine gerekli bilgiyi göndermesi, onların da ümmetlerine bunları iletmeleri, uygulamada örneklik etmeleri suretiyle gerçekleşmiştir. Vahiy tek kaynaktan geldiği için bu dinler arasında çelişki bulunması mümkün değildir; farklılıklar ise dinin, dünya hayatını düzenleyen kurallarının, medenî ve zihnî seviyeye uymak durumunda olmasından kaynaklanmıştır. Bu dinlerin her biri, daha önce gelmiş ve peygamberine bildirilmiş bulunan dinleri onaylar, onların da hak dinler olduklarını kabul ederler. Bu cümleden olarak müslümanlar, Hz. Âdem'den Resûl-i Ekrem'e kadar gelmiş geçmiş bütün peygamberlere ve onların getirdikleri kitaplara inanırlar. Yahudilerin ve hıristiyanların da –vahye dayalı, ilâhî dinlerin mensupları oldukları için– böyle davranmaları gerekirken yahudiler Hz. Îsâ'yı ve Hz. Muhammed'i, hıristiyanlar da Hz. Muhammed'i inkâr etmişler, bunların peygamber olduklarına ve getirdikleri kitapların da Allah'tan geldiğine inanmamışlardır. 150. âyetin tamamı, hak dinlerin ve peygamberlerin bir kısmına inanmayanlara yönelik kabul edilirse mâna şu olur: Allah'ın gönderdiği peygamberlerin bir kısmına inanırken diğer kısmını inkâr edenler, iman bakımından O'nunla peygamberlerini ayırmaktadırlar. Çünkü kâmil bir iman hem Allah'a hem de O'nun bütün peygamberlerine inanmakla gerçekleşir. Allah'ın bazı peygamberlerine ve bu arada son peygambere inanmayanlar –ellerindeki kitapları tahrif edildiği ve peygamberleri de vefat etmiş bulunduğu için– doğru bir Allah inancına da sahip olamazlar. Şu halde bunlar, son peygamberi inkâr etmekle Allah'a iman bakımından da inkâra sapmış, dinli olmakla kâfir olmak arasında bir yol tutmuşlardır. Bir şeye din diye inandıkları için imanlıdırlar, imanları içerik bakımından düzgün ve tam olmadığı için kâfirdirler.

Bazı tefsircilerin yaptıkları gibi âyetin dört parçasının dört ayrı inanç grubunu tanımladığı kabul edilirse mâna şöyle olur: "Allah'ı ve peygamberlerini inkâr edenler" müşrikler, ateistler ve benzerleridir; "Allah ile peygamberlerini birbirinden ayıranlar", Allah'a inanan ama peygamberleri inkâr edenlerdir; " bir kısmına inanırken bir kısmını inkâr edenler" yahudiler, hıristiyanlar ve benzerleridir; "bunlar arasında bir yol tutanlar" ise münafıklardır. Bunların tamamı inkârcıdırlar, kâfirdirler, Allah Teâlâ'nın murat ettiği, hoşnut olduğu bir dinden, bir inanç düzeninden

uzaklaşmışlardır. Muteber, geçerli, kurtarıcı iman, İslâm'ın âmentüsünde ifadesini bulmuş olan imandır, 152. âyette özetlenen inançtır (ayrıca bk. Bakara 2/62).

153 – 161

يَسْـَٔلُكَ اَهْلُ الْكِتَابِ اَنْ تُنَزِّلَ عَلَيْهِمْ كِتَابًا مِنَ السَّمَٓاءِ فَقَدْ سَاَلُوا
مُوسٰٓى اَكْبَرَ مِنْ ذٰلِكَ فَقَالُٓوا اَرِنَا اللّٰهَ جَهْرَةً فَاَخَذَتْهُمُ
الصَّاعِقَةُ بِظُلْمِهِمْ ثُمَّ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِ مَا جَٓاءَتْهُمُ
الْبَيِّنَاتُ فَعَفَوْنَا عَنْ ذٰلِكَ وَاٰتَيْنَا مُوسٰى سُلْطَانًا مُبِينًا
١٥٣ وَرَفَعْنَا فَوْقَهُمُ الطُّورَ بِمِيثَاقِهِمْ وَقُلْنَا لَهُمُ ادْخُلُوا
الْبَابَ سُجَّدًا وَقُلْنَا لَهُمْ لَا تَعْدُوا فِي السَّبْتِ وَاَخَذْنَا مِنْهُمْ
مِيثَاقًا غَلِيظًا ١٥٤ فَبِمَا نَقْضِهِمْ مِيثَاقَهُمْ وَكُفْرِهِمْ بِاٰيَاتِ اللّٰهِ
وَقَتْلِهِمُ الْاَنْبِيَٓاءَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَقَوْلِهِمْ قُلُوبُنَا غُلْفٌ بَلْ طَبَعَ اللّٰهُ عَلَيْهَا
بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ اِلَّا قَلِيلًا ١٥٥ وَبِكُفْرِهِمْ وَقَوْلِهِمْ عَلٰى مَرْيَمَ
بُهْتَانًا عَظِيمًا ١٥٦ وَقَوْلِهِمْ اِنَّا قَتَلْنَا الْمَسِيحَ عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ رَسُولَ
اللّٰهِ وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ وَلٰكِنْ شُبِّهَ لَهُمْ وَاِنَّ الَّذِينَ اخْتَلَفُوا
فِيهِ لَفِي شَكٍّ مِنْهُ مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ اِلَّا اتِّبَاعَ الظَّنِّ وَمَا قَتَلُوهُ

يَقِينًا ۝١٥٧ بَلْ رَفَعَهُ اللّٰهُ اِلَيْهِ وَكَانَ اللّٰهُ عَز۪يزًا حَك۪يمًا ۝١٥٨ وَاِنْ
مِنْ اَهْلِ الْكِتَابِ اِلَّا لَيُؤْمِنَنَّ بِه۪ قَبْلَ مَوْتِه۪ وَيَوْمَ الْقِيٰمَةِ يَكُونُ
عَلَيْهِمْ شَه۪يدًا ۝١٥٩ فَبِظُلْمٍ مِنَ الَّذ۪ينَ هَادُوا حَرَّمْنَا عَلَيْهِمْ طَيِّبَاتٍ
اُحِلَّتْ لَهُمْ وَبِصَدِّهِمْ عَنْ سَب۪يلِ اللّٰهِ كَث۪يرًا ۝١٦٠ وَاَخْذِهِمُ الرِّبٰوا
وَقَدْ نُهُوا عَنْهُ وَاَكْلِهِمْ اَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَاَعْتَدْنَا
لِلْكَافِر۪ينَ مِنْهُمْ عَذَابًا اَل۪يمًا ۝١٦١

Meâli

153. Ehl-i kitap senden, kendilerine gökten bir kitap indirmeni istiyorlar. Onlar bundan daha büyüğünü Mûsâ'dan istemişler, "Bize Allah'ı apaçık göster" demişlerdi de bu haksız davranışları yüzünden onları hemen yıldırım çarpmıştı. Bilâhare kendilerine açık deliller geldikten sonra buzağıyı (tanrı) edindiler; biz bunu da affettik. Ve Mûsâ'ya apaçık bir delil verdik. **154.** Ant içmeleri sebebiyle (sözleşmeyi desteklemek ve önemine dikkat çekmek için) dağı başlarına diktik ve onlara " Baş eğerek kapıdan girin" dedik; onlara, "Cumartesi günü sınırı aşmayın" dedik; kendilerinden sağlam söz aldık. **155.** Sözlerinden dönmeleri, Allah'ın âyetlerini inkâr etmeleri, haksız yere peygamberleri öldürmeleri ve "Kalplerimiz kılıflanmıştır" demeleri sebebiyle... Dahası inkârları sebebiyle Allah o kalpler üzerine mühür vurmuştur. Pek azı müstesna artık iman etmezler. **156.** Bir de inkâr etmelerinden ve Meryem'e büyük bir iftira atmalarından; **157.** "Allah elçisi Meryem Oğlu Îsâ Mesîh'i öldürdük" demeleri yüzünden... Halbuki onu ne öldürdüler ne de çarmıha gerdiler; (başkası ona benzer kılındığı için) şüphe içine düşürüldüler. Onun hakkında ihtilâfa düşenler bu konuda tam bir kararsızlık içindedirler. Bu hususta zanna uyma dışında hiçbir bilgileri yoktur ve kesin olarak onu öldürmemişlerdir.

158. Bilâkis Allah onu kendine kaldırmıştır. Allah izzet ve hikmet sahibidir. **159.** Ehl-i kitap'tan her biri ölümünden önce ona mutlaka iman edecektir; o da kıyamet gününde onlara şahit olacaktır. **160-161.** Yahudilerin zulmü sebebiyle, bir de pek çok kimseyi Allah yolundan engellemeleri, kendilerine yasaklandığı halde faizi almaları ve haksızlıkla insanların mallarını yemeleri yüzünden önceden helâl kılınan temiz ve iyi şeyleri onlara haram kıldık ve içlerinden inkâra sapanlara acı bir azap hazırladık.

Tefsiri

153-154. Peygamberleri inkâr edenler, onları yalancılıkla suçlayanlar mûcize istediklerinde genellikle bundan maksatları o mûcizeyi görüp imana gelmek değildir; asıl gayeleri peygamberleri güç duruma düşürmek, mûcize gösterememeleri halinde yalancı olduklarını ortaya çıkarmaktır. Ancak inkârcılara –beklediklerinin aksine– mûcizeler geldiğinde de iman etmek yerine çeşitli bahaneler ileri sürmüşler, mûcizeyi sihir olarak değerlendirmişler ve daima bir başkasını, daha büyüğünü, daha zorunu istemişlerdir. Hz. Peygamber'e en büyük ve en anlamlı mûcize olan Kur'an-ı Kerîm gelip dururken gerek müşriklerin (Yûnus 10/20; İsrâ 17/93) ve gerekse burada ifade edildiği üzere Ehl-i kitabın "ona gökten bir kitap gelmesini" istemeleri bu isteklerinde samimi olmadıklarını, inkâr ve inatları sebebiyle böyle davrandıklarını göstermektedir.

Allah peygamberini teselli etmek üzere İsrâiloğulları'nın Hz. Mûsâ'ya yaptıklarını hatırlatmaktadır. Onlar peygamberlerinden –gökten kitap gelmesine nisbetle– daha büyük ve imkânsız olan bir şey istemişler, "Allah'ı bize açıkça göster" demişlerdi. İsrâiloğulları'nın bu ve benzeri talepleri, sayısız haksızlıkları, azgınlık, şımarıklık ve taşkınlıkları sebebiyle Allah, onları yola getirmek için birçok mûcize göndermiş, zaman zaman da kendilerini cezalandırmış, yoldan çıkmamaları için yemin ettirip söz (mîsâk) almış, gerektikçe bunu kendilerine hatırlatmıştı, ancak onlar yola gelecek ve doğru yolda ilerleyecek yerde azgınlık, taşkınlık ve sapkınlıklarına devam etmişler, altından bir buzağıyı tanrı yerine koymuşlardı. Allah bu kadar büyük bir mânevî suçu ve günahı da bağışlamış, böylece ıslah olmaları için peygamberine yetki ve delil vermişti. Hz. Mûsâ, geçmişte yaptıklarını ve Allah'ın onlara büyük lutuflarını hatırlata-

rak davet ve eğitme vazifesine devam etmişti. Şu halde Allah'ın son elçisi de böyle yapmalı, müşriklerin ve Ehl-i kitabın bu saçma sapan istekleri karşısında yılmamalı, vazifesine devam etmeli idi (İsrâiloğulları'nın ardı arkası gelmez istekleri ve bunlara karşı Allah Teâlâ'nın mukabelesiyle onlardan alınan sözün mahiyeti ve Tûr dağının kaldırılmasının mânası için bk. Bakara 2/54-56, 63, 93; A'râf 7/155).

155-161. Bu yedi âyette İsrâiloğulları'nın, başta kendilerine gönderilen peygamberler olmak üzere insanlara yaptıkları çeşitli zulüm ve kötülüklerden örnekler verilmekte, Hz. Îsâ'nın çarmıha gerilmesi konusuna ise açıklık getirilmektedir. Âyetlerde "şu sebeplerle..." denilip arada "üzerlerine yıldırım düştüğü", "kendilerine birtakım yiyeceklerin haram kılındığı" zikredilmekle beraber başta veya sonda "Bu sebeplerle kendilerine şu ceza verildi" denilmediği için tefsirciler farklı açıklamalar yapmışlardır: **a)** Yaptıkları kötülükler sebebiyle kendilerine verilen ceza "yıldırım veya yiyeceklerin haram kılınmasıdır" ve bu ceza arada zikredilmiştir. **b)** Ceza cümlesi zikredilmemiş, muhatapların –Kur'an'da çeşitli vesilelerle açıklanan– cezaları düşünmeleri ve bu fiillerin karşısına yerleştirmeleri istenmiştir.

Daha önce Bakara sûresinin 83-84. âyetlerinde İsrâiloğulları'ndan alındığı bildirilen sözün muhtevası hakkında bilgi verilmiş, buradan 88. âyete kadar da müslümanlara yaptıkları zulümler, Hz. Muhammed'den önce kendilerine gönderilen peygamberleri yalanlamaları ve öldürmeleri, davetlerine karşı direnmeleri ve "Kalplerimiz kılıflıdır" diyerek onları dinlemeyeceklerini abartılı bir şekilde ifade etmeleri gibi konularda önemli açıklamalar yapılmıştı. Âl-i İmrân (3/45 vd.) ve Meryem sûrelerinde (19/16-35) Hz. Meryem'in mûcizevî bir şekilde Hz. Îsâ'ya hamile oluşu, sonra onu dünyaya getirmesi, İsrâiloğulları'nın ağır iftiraları, yeni doğan bebeğin, Allah'ın izniyle konuşarak annesini temize çıkarması hususları açıklanmaktadır.

Burada sayılanlar arasında yer alıp açıklanması gereken önemli bir tarihî vak'a Hz. Îsâ'ya yönelik ihanet ve bunun sonucunda meydana gelen olaylardır. Gerçi Âl-i İmrân'da (3/55) Hz. Îsâ'nın "vefat ettirilmesi ve Allah nezdine kaldırılması" konusuna temas edilmiştir. Ancak orada da bu vefatın ve kaldırılmanın nasıl ve ne zaman olduğu konusunda açıklık yoktur. Burada açık olarak ifade edilen husus ise Hz. Îsâ'nın yahudiler

tarafından katledilmediği ve aşağıda açıklanacak olan "salb" (çarmıha germe) olayının da Hz. Îsâ üzerinde gerçekleşmediğidir.

Elde bulunan İnciller'de (Matta, 26-28; Markos, 14-16; Luka, 22-24 Yuhanna, 19-21) –olayın detaylarında önemli farklılıklar bulunmakla beraber– Hz. Îsâ'nın âkıbeti şöyle anlatılmaktadır: On iki havâriden biri olan Yahuda İskariyot, başkâhine gidip para karşılığında onu kendilerine teslim edebileceğini söyledi. Yahuda'ya otuz gümüş verdiler, Îsâ'nın yerini onlara haber verdi, gelip yakaladılar, çarmıha gerdiler, burada ruhunu teslim etti. Tâbileri onu alıp bir kabre gömdüler, bilâhare kabre geldiklerinde üzerindeki taşın kaldırılmış, kabrin içinin de boş olduğunu gördüler; Îsâ diriltilmiş, kıyam etmişti. Bazı şâkirdlerine göründükten ve getirdiği dini yaymalarını onlara vazife olarak verdikten sonra göklere çıkmış ve babasının (Tanrı'nın) sağına oturmuştu.

Hz. Îsâ'nın yaşadığı çağda ve bölgede idamlar çarmıha germek suretiyle yapılır; mahkûmların el ve ayakları çarmıha bağlanır veya çivilenir; ayrıca bacakları kırılarak ölüme terkedilirdi. Arapça *salb* kelimesi hem mahkûmu haça çivilemek, hem de "omurgasını kırıp omuriliğini çıkararak öldürmek" mânalarına gelmektedir (Râgıb el-İsfahânî, *el-Müfredât*, "slb" md.). Diğer İnciller'de bulunmamakla beraber Yuhanna'daki şu ifade bu bakımdan ilgi çekicidir: "... başını eğip ruhu verdi... Askerler gelip diğer mahkûmların bacaklarını kırdılar; fakat Îsâ'ya gelip onun zaten ölmüş olduğunu görünce bacaklarını kırmadılar... Çünkü bu şeyler 'Onun hiçbir kemiği kırılmayacaktır' yazısı yerine gelsin diye vâki oldu" (19/30-36).

İnciller'de yazılanlar bu şekilde olmakla beraber hıristiyanlar Hz. Îsâ'nın âkıbeti konusunda ikiye ayrılmışlardır: Çoğunluğa ve resmî inanca göre o çarmıha gerilerek öldürülmüş, böylece insanlığın günahını (ilk günah) canıyla ödemiş, sonra babasının yanına gitmiştir. Barnaba İncili'ne ve bir kısım hıristiyanlara göre ise Hz. Îsâ çarmıhta öldürülmemiştir. Birisi ve muhtemelen onu ihbar eden Yahuda, Allah tarafından Îsâ'ya benzetilmiş, yahudiler de onu tutup çarmıha gererek öldürmüşlerdir (Neccâr, *Kısasü'l-enbiyâ*, s. 403, 448 vd.; İbn Âşûr, V, 22).

Bu bilgileri ihtiva eden kaynakların önemlilerinden biri olan Barnaba İncili, bazı mezheplere göre Hz. Îsâ'nın havârilerinden Aziz Barnaba'ya aittir. Bu İncil, konsillerde oluşturulan ve daha çok Pavlus'un etkisinde kalan resmî Hıristiyanlığa aykırı düştüğü için yasaklanmış, uzun müddet bazı yüksek seviyeli din adamlarının elinde gizli kaldıktan sonra 1738'de

Viyana Kütüphanesi'ne konmuş ve böylece ortaya çıkmış, birçok dile tercüme edilmiştir.

Kur'an-ı Kerîm'in açık ve kesin ifadesine göre Hz. Îsâ bir peygamberdir (4/171), düşmanları tarafından çarmıha gerilerek öldürülmemiştir. Allah Teâlâ peygamberini onlardan korumuş, aralarından çıkarıp himayesine almış, nezdine yükseltmiştir. 157. âyetin, "(Başkası ona benzer kılındığı için) şüphe içine düşürüldüler" şeklinde çevirilen kısmında geçen *teşbîh* kavramının bir mânası "benzetmek, benzer kılmak" bir başka mânası da "şüpheye düşürmek"tir. Bu mânalardan birincisine göre ihbarcı Hz. Îsâ'ya benzetilmiş ve çarmıha gerilerek katledilmiştir. İkincisine göre Hz. Îsâ'yı çarmıha gerip öldürmüş değillerdir; bu konuda zaten kendileri de şüphe ve ihtilâf içindedirler. 157. âyetin sonundaki "Onu kesin olarak öldürmediler" cümlesini de iki şekilde anlamak mümkündür: **1.** "Onu öldürdüklerini iddia edenler bu konuda kesin bilgiye sahip değildirler; bu anlayış, teşbihin ikinci mânasını teyit etmektedir. **2.** "Onu öldüremedikleri kesindir." Bu anlayış da teşbihin, "birini diğerine benzetme" anlamını desteklemektedir.

Kur'an'a göre Hz. Îsâ'yı çarmıha gererek öldüremedikleri kesin olmakla beraber âkıbetinin ne olduğu konusunda aynı kesinlik yoktur. Taberî ve İbn Kesîr gibi tefsirlerde uzun uzadıya yer verilen rivayetlere ve müslümanlar arasında yaygın olan inanca göre Hz. Îsâ, basıldıkları evin tavanında açılan bir delikten göğe çıkarılmıştır, maddî olmayan bir semada yeniden geleceği günü beklemektedir. O gün gelince yere inecek, deccâlı öldürecek, bütün dinlerin nihaî bir özeti ve özü olan İslâm'a hizmet edecek, yeryüzünü ahlâkî yönden ıslah eyleyecektir... (Taberî, VI, 12 vd.; İbn Kesîr, II, 405 vd.). Ancak Kur'an-ı Kerîm'in ifadesi böyle bir anlayış için kesin ve ihtimalsiz bir delil olarak kullanılamaz. Çünkü gerek burada açıklanan 158. âyette ve gerekse Âl-i İmrân sûresinin 55. âyetinde Allah Teâlâ, onu "kendine yükselttiğini, kaldırdığını" ifade buyuruyor; burada "sema"dan söz edilmiyor, "Onu semaya kaldırdı" denmiyor; O'na yükselen şeyin ise yaratılmış bir nesne (ruh ve ceset) olması da uygun ve mümkün değildir. Allah Teâlâ'nın her şeye kadir olduğunda, peygamberlerine nice mûcizeler lutfettiğinde şüphe bulunmamakla beraber burada "Hz. Îsâ'nın bedeniyle beraber göğe yükseltildiği" ifadesi mevcut değildir. Aksine 158. âyette "kendisine yükseltti, kaldırdı", Âl-i İmrân'da ise "Seni vefat ettireceğim ve seni nezdime yükselteceğim" buyurulmuştur. Bu iki

âyete bir arada mâna verildiği zaman ortaya çıkacak sonuç, "onun önce vefat ettirildiği, sonra Allah'a götürüldüğüdür ve bunun, asırlarca sonra değil, öldürme teşebbüsü sırasında veya kısa bir müddet sonra vuku bulduğudur." Bu gerçekler bilgiyi –bütün diğer peygamberlerin aldığı– tek kaynaktan, vahiy yoluyla Allah'tan alan son peygamberin gelmesiyle ortaya çıkmış ve insanlığa ilân edilmiştir. Nitekim Hz. Îsâ da bugün elde bulunan İnciller'de yer alan şu cümleleriyle buna işaret etmiştir: "... benim gitmem sizin için hayırlıdır; çünkü gitmezsem tesellici size gelmez... Size söyleyecek daha çok şeylerim var, fakat şimdi dayanamazsınız. Fakat o hakikat ruhu gelince size, her hakikate yol gösterecek; zira kendiliğinden söylemeyecek, fakat her ne işitirse söyleyecek... Benimkinden alacak ve size bildirecektir" (Yuhanna, 16/7-15; krş. Saf 61/6). Burada geçen "tesellici" ve "hakikat ruhu"nun aslında Ahmed'e tekabül eden bir kelime olduğu, fakat Ehl-i kitabın kelimeyi bu şekilde değiştirdikleri birçok araştırmacı tarafından ileri sürülmüştür (Hamîdullah, *Le Saint Coran*, s. 739; ayrıca bk. Saf 61/6).

"Ehl-i kitap'tan her biri ölümünden önce ona mutlaka iman edecektir; o da kıyamet gününde onlara şahit olacaktır" meâlindeki 159. âyet iki şekilde anlamaya müsaittir: **1.** "Hz. Îsâ'nın ölümünden önce..." Bu anlayış ve yorum, "onun ölmediği, semada ineceği günü beklediği" inancına delil kılınmıştır. Ancak Hz. Îsâ âhir zamanda yeryüzüne indiğinde yaşamakta olan Ehl-i kitap, gelmiş geçmiş bütün yahudiler ve hıristiyanlar olmadığı için bu anlayış / yorum, âyetin açık mânasına ters düşmektedir ve bu yorumu destekleyen bir tahsis delili de bulunmamaktadır. **2.** "Her bir Ehl-i kitap mensubu kendi ölümünden önce..." Bu anlayışa göre Allah, kulu ve elçisi Îsâ'ya bir lutuf ve teselli olarak her bir yahudi ve hıristiyana, son nefeslerini verirken gerçeği gösterecek, yahudiler onun peygamber olduğuna, hıristiyanlar da Allah'ın oğlu değil, peygamberi ve elçisi olarak gönderildiğine inanacaklardır; âhir nefeste gerçekleşecek olan bu yeis hali imanı, hayattan ümit kesildikten sonraki inanma onlara bir fayda sağlamayacaktır (Râzî, XI, 103-104). İş işten geçtikten sonra inanma fayda vermediği gibi bunu hesap (mahkemeleşme) sırasında berâet delili olarak ileri sürmenin de faydası olmayacaktır. Çünkü onların Hz. Îsâ'ya, Allah'ın bir peygamberi olarak –inanmanın işe yaradığı bir zamanda– iman etmediklerine o da şahitlik edecektir.

Âl-i İmrân'da (3/55) "... Sana tâbi olanları kıyamet gününe kadar inkâr edenlerden üstün kılacağım" buyurulmuş; burada 155. âyette de yahudiler kastedilerek "... pek azı müstesna artık iman etmezler" denilmiştir. Bu iki âyet de "her bir Ehl-i kitap mensubunun ölmeden önce ona iman edecekleri" anlayışına ters düşmektedir. İbn Âşûr "... ölümünden önce ona iman edecektir" kısmında geçen "ona" zamirinin "Hz. Îsâ'ya değil, "yukarıda anlatılan "katledilmediği, aksine Allah nezdine yükseltildiği" vâkıasına ait bulunduğunu, ona işaret ettiğini ileri sürmüştür. Ona göre yahudiler ve hıristiyanlar, ömürlerini tereddüt içinde geçirseler de sonunda Hz. Îsâ'nın çarmıha gerilmediğine, yahudiler tarafından bu şekilde öldürülmediğine iman edeceklerdir.

Bütün bu açıklamalar şu kanaatimizi teyit etmektedir: Kesin olan, Hz. Îsâ'nın yahudiler tarafından çarmıha gerilerek, omurgası parçalanarak öldürülmediği, Allah Teâlâ'nın kulu ve elçisini onların elinden bir şekilde kurtardığı, onu daha sonra vefat ettirdiği ve kendine yükselttiğidir. "Vefat ettirme"nin şekli ve zamanıyla "kendine yükseltme"nin nasıllığı konusu ihtimallere açıktır. Kur'an-ı Kerîm'de şehidlerin mutlu sonlarını anlatırken "Allah yolunda öldürülenleri sakın ölüler sanma! Bilâkis onlar diridirler; Allah'ın, lutuf ve kereminden kendilerine verdikleriyle sevinçli bir halde rableri yanında rızıklara mazhar olmaktadırlar..." (Al-i İmrân 3/169-170) buyurulmuştur. Bu âyete göre şehidler de diğer insanların ölmesi gibi ölmemişlerdir, Rableri nezdinde rızıklara mazhar olmaktadırlar. Ancak bu ifadeyi "Ruhları ve cesetleriyle Allah'ın nezdine yükseltilmişlerdir ve orada dünyalılar gibi yaşamaktadırlar" şeklinde anlamak mükün değildir. Şu halde hayatın da, ölümün de çeşitleri vardır ve Allah nezdinde olmak, Allah'a yükseltilmek maddî olarak anlaşılamaz. Çünkü Allah zamandan, mekândan ve maddeden münezzehtir.

Bir Mehdî ve Îsâ Mesîh beklentisi, çeşitli zamanlarda birtakım sahtekârların ortaya çıkıp mehdîlik ve mesîhlik iddiasında bulunmalarına sebep olagelmiştir. Hz. Îsâ'nın, bir ıslahat vazifesiyle yani Ehl-i kitabın bozulan inançlarını İslâmî itikad esasları doğrultusunda düzeltmek ve yanlışlıkları gidermek, kötülükleri ortadan kaldırmak üzere dünyaya yeniden gelmesi mukadder ise bunun için gövdesini ölümsüz kılmak ve onu gökte bekletmek zaruri değildir; bunun ilâhî takdir ve kudretle başka şekillerde de gerçekleşmesi mümkündür. Müslümanların vazifesi de ıslahat için Mehdî'yi veya Hz. Îsâ'yı beklemek değildir; kötülüğü engel-

lemek, iyilik ve güzellikleri yaymak, yaşamak ve yaşatmak için ellerinden geleni yapmak, canla başla çalışmaktır. Allah müminlerden, ıslahatçıyı bekleyip beklemediklerini değil, bunun için kendilerinin ne yaptıklarını soracaktır (bu konuda bilgi için ayrıca bk. İlyas Çelebi, "Îsâ [Kelâm]", *DİA*, XXII, 472-473).

162 – 166

لٰكِنِ الرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ مِنْهُمْ وَالْمُؤْمِنُونَ يُؤْمِنُونَ بِمَٓا اُنْزِلَ اِلَيْكَ
وَمَٓا اُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ وَالْمُق۪يم۪ينَ الصَّلٰوةَ وَالْمُؤْتُونَ الزَّكٰوةَ
وَالْمُؤْمِنُونَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِۜ اُو۬لٰٓئِكَ سَنُؤْت۪يهِمْ اَجْرًا عَظ۪يمًا
﴿١٦٢﴾ اِنَّٓا اَوْحَيْنَٓا اِلَيْكَ كَمَٓا اَوْحَيْنَٓا اِلٰى نُوحٍ وَالنَّبِيّ۪نَ
مِنْ بَعْدِه۪ۚ وَاَوْحَيْنَٓا اِلٰٓى اِبْرٰه۪يمَ وَاِسْمٰع۪يلَ وَاِسْحٰقَ وَيَعْقُوبَ
وَالْاَسْبَاطِ وَع۪يسٰى وَاَيُّوبَ وَيُونُسَ وَهٰرُونَ وَسُلَيْمٰنَۚ وَاٰتَيْنَا
دَاوُ۫دَ زَبُورًاۚ ﴿١٦٣﴾ وَرُسُلًا قَدْ قَصَصْنَاهُمْ عَلَيْكَ مِنْ قَبْلُ وَرُسُلًا
لَمْ نَقْصُصْهُمْ عَلَيْكَۜ وَكَلَّمَ اللّٰهُ مُوسٰى تَكْل۪يمًاۚ ﴿١٦٤﴾ رُسُلًا
مُبَشِّر۪ينَ وَمُنْذِر۪ينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللّٰهِ حُجَّةٌ بَعْدَ الرُّسُلِۜ
وَكَانَ اللّٰهُ عَز۪يزًا حَك۪يمًا ﴿١٦٥﴾ لٰكِنِ اللّٰهُ يَشْهَدُ بِمَٓا اَنْزَلَ اِلَيْكَ اَنْزَلَهُ

بِعِلْمِهٖۚ وَالْمَلٰٓئِكَةُ يَشْهَدُونَۜ وَكَفٰى بِاللّٰهِ شَهٖيدًاۜ ١٦٦

Meâli

162. Onlar arasından ilimde derinleşmiş olanlarla müminler –ki bunlar sana indirilene ve senden önce indirilmiş olana iman ederler– namazı kılanlar, zekâtı verenler, Allah'a ve âhiret gününe inananlar başkadır. İşte onlara pek yakında büyük mükâfat vereceğiz. **163.** Biz Nûh'a ve ondan sonra gelen peygamberlere vahyettiğimiz gibi sana da vahyettik. Ve İbrâhim'e, İsmâil'e, İshak'a, Ya'kub'a, torunlara, Îsâ'ya, Eyyûb'a, Yûnus'a, Hârûn'a ve Süleyman'a vahyettik. Dâvûd'a da Zebûr'u verdik. **164.** Bir kısım peygamberleri sana daha önce anlattık, bir kısmını ise sana anlatmadık. Ve Allah, Mûsâ ile gerçekten konuştu. **165.** Müjdeleyen ve uyaran peygamberler gönderdik ki, insanların peygamberlerden sonra Allah'a karşı tutunacak bir delilleri olmasın! Allah izzet ve hikmet sahibidir. **166.** Fakat Allah sana indirdiğine şahitlik eder; onu kendi ilmi ile indirdi. Melekler de şahitlik ederler. Ve şahit olarak Allah yeterlidir.

Tefsiri

162. Ehl-i kitabın gerçeğe uymayan inançları, hem kendilerine hem de başkalarına zarar veren birtakım davranışları zikredildikten sonra tamamının böyle olmadığı, içlerinde müstesna kimselerin de bulunduğu ifade ediliyor. Bu farklı Ehl-i kitap mensupları da ikiye ayrılıyor: İlimde derinleşenler, böyle bir özellikleri bulunmamakla beraber fıtrî akıllarını kullanarak iman edenler. Her iki grup, daha öncekilere gönderilenler yanında son peygambere vahyedilmiş bulunan kitaba da iman ettikleri, bununla da kalmayıp hem bedenî (namaz) hem de malî (zekât) ibadetlerini yerine getirdikleri için Allah'tan büyük bir mükâfatı hak etmiş oluyorlar.

163-165. Diğer gayri müslimler ve inkârcılar yanında Ehl-i kitabın da hem birbirine hem de İslâm'a olumsuz bakışları, Allah nezdinde geçerli bulunan imana nisbetle yanlış veya eksik bir inanç içinde bulundukla-

rı, bunlardan bir grubun, Hz. Peygamber'e gökten bir kitap indirilmesini istedikleri yukarıda geçen âyetlerde zikredilmişti. Özellikle Ehl-i kitap'tan olanların bu taleplerinde ne kadar haksız ve çelişkili olduklarını açıklamak üzere bu âyetlerin geldiği anlaşılmaktadır.

Hz. Peygamber'in şahsında Ehl-i kitaba şu gerçekler hatırlatılıyor: Din, Allah'ın peygamberlerine vahyederek bildirdiği bilgi ve öğretiler bütünüdür. Ellerinde bulunan kitaplarda hem vahiyden hem de peygamberlerden söz edilmiş, kendileri de bunlara inanmışlardır. Muhammed Mustafa da diğerleri gibi bir peygamberdir. Ona gelen Kur'an da, diğer peygamberlere gelen Tevrat, Zebûr, İncil gibi bir ilâhî kitaptır. Aslında kendileri kitaplarında bunların çoğunun isimlerini buldukları ve bildikleri halde daha önce okuma-yazma öğrenmemiş bulunan son peygamberin bunlardan haberi yoktur. Ona peygamberleri de, kitapları da bildiren, öğreten Allah'tır. Diğer peygamberler nasıl ümmetlerine hem müjdeler hem de uyarılarla gelmişlerse son peygamber de öyle gelmiştir. Bu arada kendilerini de uyarmış, iman etmedikleri takdirde uğrayacakları âkıbeti, "bilmiyorduk, haberimiz olmadı" deme imkânlarının da bulunmayacağını bildirmiştir.

Allah Teâlâ insanlara gerektiği kadar peygamber göndermiştir, ayrıca her insan topluluğunda onlara yol gösteren rehber kulları vardır (Ra'd 13/7). Ancak peygamberlerin tamamının isimlerini Kur'an'da saymamış, müslümanların bilmelerinde fayda gördüğü peygamberleri yeteri kadar zikretmiş ve faaliyetleri hakkında bilgi vermiştir. Burada isimleri sayılan peygamberlerden başka (bu âyetin vahyedilmesinden önce) Hûd, Sâlih, Şuayb, Zekeriyyâ, Yahyâ, İlyas, Elyesa', Lût gibi peygamberlerden söz etmiştir. Hadislerde peygamber oldukları zikredilen Hâlid b. Sinân el-Absî gibi isimler de vardır (âyette geçen Dâvûd peygamber için bk. Bakara 2/251, Sâd 38/17 vd.; Zebûr hakkında bilgi için bk. Enbiyâ 21/105).

Allah Teâlâ'nın Hz. Mûsâ ile konuşması, Şûrâ sûresinde (42/51) açıklanan "konuşma yolları"ndan birisiyle; yani "perde arkasından konuşma" yoluyla gerçekleşmektedir. Bu konuşmada melek aracılığı yoktur, doğrudan kalbe ve zihne iletilme de yoktur, konuşan gözükmeksizin "bir söyleme ve anlama" vardır. Söyleyen, konuşan Allah olduğuna göre elbette burada, insanlar arasındaki konuşmada olduğu gibi araçlar, sesler ve harfler mevcut değildir. Allah Teâlâ'nın kelâm (konuşma) sıfatı-

nın eseri ve tecellisi olan, bu sıfatın açıklama iradesini yerine getirmek üzere muhatabıyla keyfiyetsiz olarak ilişki kurması (taalluk) sonucunda –Allah bakımından değil, kul bakımından yeni oluşan– bu olay, melek aracılığı ile olduğunda Cebrâil'e nasıl ulaşıyorsa, onun aracılığı olmadan peygambere de öyle ulaşmaktadır; çünkü yaratılmış olmak, Allah'ın bir sıfatı olmamak bakımından bu ikisi arasında bir fark yoktur (Allah'ın konuşması konusu hakkında ayrıca bk. "Tefsire Giriş" bölümünün "I. Kur'an-ı Kerîm, A) Tanımı ve Özellikleri, 2. Vahiy" başlığı; Nisâ 4/164; A'râf 7/143-144).

"İnkârcıların ve itaatsizlerin bahanelerini ortadan kaldırmak" ve "Bize bilgi gelmedi, uyarılmadık" diye kendilerini savunmalarına imkân vermemek için peygamberlerin gönderilmiş olması, peygamberler gelmediği dönemlerde yaşayan veya bulundukları yer ve durum itibariyle peygamberlerin tebliğlerini alamamış, bunlarla yeteri kadar ilişki kuramamış bulunan insanların sorumluluklarını akla getirmektedir. Bu konu İslâm düşüncesinde tartışılmış; **a)** "Allah'ı bilme ve O'na inanma dahil hiçbir sorumluluk bulunamaz; çünkü insan aklı bunlar için yeterli değildir", **b)** "Allah'ın varlık ve birliğini bilmek ve O'na inanmak yükümlülüğü vardır", **c)** "İmana ek olarak aklın iyilik ve kötülüğünü bilebileceği birçok davranışıyla da yükümlülük vardır" şeklinde üç görüş ortaya çıkmıştır. Bunlardan ilk ikisi Ehl-i sünnet'e ait olup ikincisi orta yolu temsil etmektedir. Bu tartışma "peygamberi görmemiş, davetini işitmemiş, onunla yeteri kadar ilişki kuramamış" insanlarla ilgilidir. Hz. Peygamber'in davetini işittikten, onunla uzun zaman yaşadıktan, itiraz edip cevap aldıktan sonra hâlâ inkârda ısrar edenlerin, kezâ daha sonraki asırlarda dünyaya geldiği halde hak dini sahih bir şekilde (aslına uygun olarak) işittiği ve bildiği halde imana gelmeyenlerin sorumlu olacakları hem akıl hem de bu âyet ve benzeri nakil yollarıyla anlaşılmaktadır.

166. Bu âyet hem Hz. Peygamber'e yönelik bir teselli içermektedir hem de gerçeğin, –kaynağından gelen– güçlü bir ifadesidir. Evet Ehl-i kitap ve diğerleri, parça parça gelmekte olan Kur'an'ı, onun Allah'tan geldiğini ve vahiy ürünü olduğunu inkâr etseler de bu sonucu değiştirmez. Çünkü Allah, her şeyi kuşatan ilmiyle bunun böyle olduğuna şahitlik etmekte yani bu gerçeği bildirmektedir. Vahiyle ilgili melekler de olup biteni görerek

olayın şahidi olmuşlardır. Bu şehâdet öncelikle Hz. Peygamber'in mânevî gücünü arttırmaktadır, ayrıca bunu duyanların Kur'an'a bir de bu gözle bakmalarını teşvik etmektedir.

167 – 169

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ قَدْ ضَلُّوا ضَلَالًا بَعِيدًا
﴿١٦٧﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَظَلَمُوا لَمْ يَكُنِ اللّٰهُ لِيَغْفِرَ لَهُمْ وَلَا لِيَهْدِيَهُمْ
طَرِيقًاۙ ﴿١٦٨﴾ إِلَّا طَرِيقَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًاۜ وَكَانَ ذٰلِكَ
عَلَى اللّٰهِ يَسِيرًا ﴿١٦٩﴾

Meâli

167. İnkâr eden ve Allah yolundan alıkoyanlar şüphesiz doğru yoldan çok uzaklaşmışlardır. **168-169.** İnkâr edenleri ve hakkı gözetmeyenleri, Allah asla bağışlayacak değildir. Onları, içinde ebedî olarak kalacakları cehennem yolundan başka bir yola da yönlendirecek değildir. Bu da Allah için çok kolaydır.

Tefsiri

167-169. Daha önce inkârın çeşitleri, bunları temsil eden kimselerin zihnî ve ahlâkî tavırları açıklanmış, hidayete yönelmeleri için gerekli yönlendirmeler yapılmış, delil ve işaretler verilmişti. Bundan sonra gelecek âyetlerde ise hem bütün insanlığa hem de özellikle Ehl-i kitaba yönelik bir çağrı yapılacaktır. Bu ikisi arasında psikolojik olarak hazırlanmayı sağlayacak bir geçiş olmak üzere, çeşitli yollarla insanların gerçeği bulmalarını, hak dine inanmalarını ve hayatlarını buna göre düzenleyip yaşamalarını engellemede, hakkı gözetmeme (zulüm) ve peygamberi inkâr etmede ısrar edenleri bekleyen korkunç âkıbet canlı bir şekilde haber verilmektedir.

170 – 175

يَٓا اَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَٓاءَكُمُ الرَّسُولُ بِالْحَقِّ مِنْ رَبِّكُمْ فَاٰمِنُوا خَيْرًا
لَكُمْۜ وَاِنْ تَكْفُرُوا فَاِنَّ لِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِۜ وَكَانَ اللّٰهُ عَلِيمًا
حَكِيمًا ﴿١٧٠﴾ يَٓا اَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ وَلَا تَقُولُوا
عَلَى اللّٰهِ اِلَّا الْحَقَّۜ اِنَّمَا الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ رَسُولُ اللّٰهِ وَكَلِمَتُهُۚ
اَلْقٰيهَٓا اِلٰى مَرْيَمَ وَرُوحٌ مِنْهُۘ فَاٰمِنُوا بِاللّٰهِ وَرُسُلِهٖۙ وَلَا تَقُولُوا
ثَلٰثَةٌۜ اِنْتَهُوا خَيْرًا لَكُمْۜ اِنَّمَا اللّٰهُ اِلٰهٌ وَاحِدٌۜ سُبْحَانَهُٓ
اَنْ يَكُونَ لَهُ وَلَدٌۢ لَهُ مَا فِي السَّمٰوَاتِ وَمَا فِي الْاَرْضِۜ وَكَفٰى بِاللّٰهِ
وَكِيلًا ﴿١٧١﴾ لَنْ يَسْتَنْكِفَ الْمَسِيحُ اَنْ يَكُونَ عَبْدًا لِلّٰهِ
وَلَا الْمَلٰٓئِكَةُ الْمُقَرَّبُونَۜ وَمَنْ يَسْتَنْكِفْ عَنْ عِبَادَتِهٖ وَيَسْتَكْبِرْ
فَسَيَحْشُرُهُمْ اِلَيْهِ جَمِيعًا ﴿١٧٢﴾ فَاَمَّا الَّذِينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
فَيُوَفِّيهِمْ اُجُورَهُمْ وَيَزِيدُهُمْ مِنْ فَضْلِهٖۚ وَاَمَّا الَّذِينَ اسْتَنْكَفُوا
وَاسْتَكْبَرُوا فَيُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا اَلِيمًاۙ وَلَا يَجِدُونَ لَهُمْ مِنْ
دُونِ اللّٰهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿١٧٣﴾ يَٓا اَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَٓاءَكُمْ بُرْهَانٌ

مِنْ رَبِّكُمْ وَاَنْزَلْنَٓا اِلَيْكُمْ نُورًا مُبِينًا ﴿١٧٤﴾ فَاَمَّا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا بِاللّٰهِ
وَاعْتَصَمُوا بِه۪ فَسَيُدْخِلُهُمْ ف۪ي رَحْمَةٍ مِنْهُ وَفَضْلٍۙ وَيَهْد۪يهِمْ
اِلَيْهِ صِرَاطًا مُسْتَق۪يمًاۜ ﴿١٧٥﴾

Meâli

170. Ey insanlar! Peygamber rabbinizden size gerçeği getirdi. Şu halde kendi iyiliğinize olarak iman edin. Eğer inkâr ederseniz bilin ki göklerde ve yerde ne varsa hepsi Allah'ındır. Allah sınırsız ilim ve hikmet sahibidir. **171.** Ey Ehl-i kitap! Dininizde aşırı gitmeyin ve Allah hakkında, gerçekten başkasını söylemeyin. Meryem oğlu Îsâ Mesîh ancak Allah'ın elçisidir, Allah'ın Meryem'e ulaştırdığı kelimesidir ve O'ndan bir ruhtur. Şu halde Allah'a ve peygamberlerine iman edin, "(Tanrı) üçtür" demeyin, bundan vazgeçin; hakkınızda hayırlı olan budur. Allah ancak bir tek ilâhtır. O, çocuğu olmaktan münezzehtir, göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. Güvenmek ve dayanmak için Allah yeter. **172.** Ne Mesîh Allah'ın bir kulu olmaktan geri durur ne de yakın melekler. Büyüklenerek O'na kulluktan geri duranların hepsini Allah, yakında huzuruna toplayacaktır. **173.** İman edip iyi işler yapanlara Allah ecirlerini tam olarak verecek ve lutfundan onlara daha fazlasını da ihsan edecektir. Kulluğundan yüz çevirenlere ve kibirlenenlere gelince, onlara acı bir şekilde azap edecektir; bunlar kendileri için Allah'tan başka ne bir dost ne de bir yardımcı bulabileceklerdir. **174.** Ey insanlar! Şüphesiz size rabbinizden kesin bir delil geldi ve size apaçık bir nur indirdik. **175.** Allah'a iman edip O'na sımsıkı sarılanlara gelince, Allah onları, kendinden bir rahmet ve lutuf içine daldıracak ve onları kendine ulaştıran dosdoğru bir yola iletecektir.

Tefsiri

170. Genel olarak inkârcıları ve özel olarak da Ehl-i kitabı muhatap alan önceki âyetlerde bunların dayanakları çürütüldüğü ve taleplerinin

anlamsızlığı açıklandığı için içlerinde Arabistan müşriklerinin ve çevrede yaşayan Ehl-i kitabın da bulunduğu bütün insanların hak dine çağrılmalarına uygun bir zemin hazırlanmış oldu. Bu sebeple önce bu âyette bütün insanlar, takip eden âyette ise Ehl-i kitap hak dine, tevhid inancına davet edilmektedir.

Resûlullah'ın Allah'tan getirdiği gerçek Kur'an'dır ve İslâm'dır. Allah bütün insanları bu dine inanmaya çağırmaktadır. Kur'an'ın nâzil olduğu yerde ve zamanda "Ey insanlar!" denildiği zaman bundan yakın çevredeki inkârcılar, müşrikler anlaşılsa bile "bütün insanlara yönelik" bir çağrıyı Arabistan kıtasına ve müşriklere özgü kılmak ilâhî maksada uygun değildir. Çünkü Kur'an âyetleri insanların, bunlardan ibaret olmadığını, çeşitli ırk, renk, dil ve kültürden olan başka insanların da bulunduklarını açıklamaktadır. Hz. Peygamber de İslâm davetini Arabistan yarımadası ve Arap kavmi ile sınırlı tutmamış, Habeşistan'dan İran'a ve Bizans'a kadar dünyanın dört bucağına ulaştırmaya çalışmıştır.

Allah'ın kullarını imana ve iyi davranışlarda bulunmaya (amel-i sâlih) çağırması –hâşâ– kendisi buna muhtaç olduğu için değildir. Çünkü insanlar da dahil olmak üzere bütün yaratılmışlar O'na aittir, O'nun mülküne dahildir. İman ve sâlih ameller insanlara lâzımdır, buna muhtaç olan insanlardır, dünya ve âhiret mutlulukları imana ve sâlih amele bağlıdır. Bu sebeple insanlar için hayırlı olan davranış, dini inkâr ve ilâhî emirlere isyan etmek veya bunlara karşı ilgisizlik değil, iman ve sâlih amellerdir.

171. "Ey Ehl-i kitap! Dininizde aşırı gitmeyin ve Allah hakkında, gerçekten başkasını söylemeyin" cümlesi hem yahudileri hem de hıristiyanları muhatap almaktadır. Çünkü her iki grubun da inançları içinde, Allah'ın Kur'an'da açıkladığı makbul ve doğru inanca aykırı taraf ve unsurlar vardır ve bunlara da yine Kur'an'da yeri geldikçe işaret edilmiştir.

Genellikle peygamberler ümmetlerine, kendilerinden sonra gelecek olan peygamberden de söz ettikleri için yahudiler "Mesîh" adıyla bir peygamberin gelmesini bekliyorlardı. Hz. Îsâ gelip kendisinin beklenen peygamber olduğunu açıklayınca yahudiler onu inkâr ettiler, bekledikleri Mesîh'in başka niteliklere sahip ve kendilerine mahsus bir peygamber olacağını, olması gerektiğini ileri sürdüler. Hz. Îsâ'nın ana rahmine düşmesi, doğumu, doğduktan sonra Allah'ın lutfettiği mûcizeler, hayatı, kendisini ortadan kaldırmak üzere tertiplenen tuzaktan kurtuluşu olağan

üstü idi, buna başka âmiller de eklenince hıristiyanların çoğu doğru, gerçekte olana uygun bir Îsâ Mesîh inancına ulaşamadılar. Kendisinden önce gelen kitapları tasdik etmek (doğrulamak ve bozulan kısımlarını tashih etmek) üzere gelen Kur'an bu inanç bozukluklarını yeri geldikçe uygun üslûplar içinde düzeltmiştir. Burada yapılan düzeltme Hz. Îsâ'nın ne olup ne olmadığı ile ilgilidir. Evet beklenen Mesîh "Meryem oğlu Îsâ"dan başkası değildir, o Allah'ın kuludur, peygamberidir, kelimesidir ve O'ndan bir ruhtur. Tanrı değildir, Tanrı'nın oğlu değildir, yalancı peygamber de değildir. Hz. Îsâ'nın bu üç temel niteliğini hıristiyanlar da kabul etmektedirler. Ancak kelimelere verdikleri mânalar, yükledikleri kavramlar doğrudan sapmıştır, ilâhî muradın ve rızânın dışına çıkmıştır. Çünkü onlara göre Îsâ'nın elçiliğinin mânası "Allah'ın oğlu olması"dır, kelimenin mânası, "İlâhî hakikatin, Meryem'in rahminde Îsâ ile birleşmesidir"; böylece Îsâ Allah'ın oğlu, Meryem de Tanrı annesi olmaktadır. Ruhtan maksat da Allah'ın ruhudur, nefsidir, Îsâ'nın hakikati, ana rahminde o ruh (Rûhulkudüs) sayesinde oluşmuştur. Yuhanna İncili'nin başında bu inanç şöyle ifade edilmektedir: "Kelâm (söz, kelime, logos) başlangıçta var idi ve kelâm Allah nezdinde idi ve kelâm Allah idi... Dünyada idi ve dünya onunla oldu ve dünya onu bilmedi. Kendininkilere geldi ve kendininkiler onu kabul etmediler. Fakat onu kabul edenlerin hepsine, onun ismine iman edenlere onun oğulları olmak salâhiyetini verdi... Ve kelâm beden olup inayet ve hakikatle dolu olarak aramızda sakin oldu. Biz de onun izzetini, babanın biricik oğlunun izzeti olarak gördük" (I/1-14).

Kur'an'ın açıklamalarına göre de Hz. Îsâ Allah'ın kelimesidir, ancak kelâm ve ilâhî kelime (söz, logos), irade ve kudret gibi Allah'ın sıfatıdır. Olağan üstü bir oluşa şahit olduğumuzda "Allah'ın kudreti" deriz, burada kudret mecazen "Allah'ın kudretinin eseri" mânasına gelmektedir. Aslında yalnızca Îsâ değil, bütün varlık ve oluşlar Allah'ın kelimesidir, O'nun "kün" (ol) emriyle olmuşlardır (Yâsîn 36/82). Ancak diğer insanların oluşmasında, Allah Teâlâ'nın iradesi ve âdeti gereği başka sebepler, vasıtalar, kanunlar devreye girdiği halde Hz. Îsâ'nın oluşmasında yine O'nun iradesiyle bu gibi vasıtalar devreye girmemiş, Allah "böyle olsun dediği" için onun annesi baba faktörü olmaksızın hamile kalmış ve Îsâ'yı doğurmuştur (Âl-i İmrân 3/47; Meryem 19/21).

Îsâ Mesîh Allah'tan bir ruhtur; bütün insanların özünde aynı ruh vardır; çünkü Allah ilk insanın maddesini yaratıp ona insan şeklini de verdik-

ten sonra aynı ruhtan ona da üflemiş, o biyolojik yapı içine "bir ilâhî emir olan, mahiyeti bilinmeyen ruh"tan bir parça yerleştirmiş, insanı onunla tamamlamıştır (Hicr 15/29). İnsanlar bu ruhu ölünceye kadar vücutlarında taşırlar, onun özelliklerini yaşarlar, öldükten sonra ise ruh insan vücuduyla alâkasını keser ve kendine mahsus mânevî âleme (daha sonra terimleşen ifadeyle halk âleminden emir âlemine) intikal eder. Hz. Îsâ için "O'ndan bir ruhtur" ifadesinin kullanılması ya onun bu ruhtan nasibinin daha fazla olduğundandır veya bu ruhun ona intikalinin, diğer (analı-babalı) insanlardan farklı şekilde ve farklı yoldan olması sebebiyledir.

"Hz. Îsâ, diğer peygamberler gibi bir beşer, bir kul, bir peygamber ise —başka insanlarda da aynı özellikler bulunduğu için— onun Allah'ın kelimesi ve ruhu olmasının beşer üstü bir yanı ve mânası yoksa bu nitelikler niçin kullanılmıştır, niçin Hz. Peygamber'in tanımlandığı gibi 'O kendisine vahiy gelen bir beşerdir' denilmemiştir?" şeklinde bir soru akla gelebilir. Bu haklı sorunun cevabı şudur: İnciller'de Hz. Îsâ bu nitelikleriyle tanımlanmıştır, ilk zamanlardaki müminler bu sözlerin mânalarını doğru anlamışlar, beşer olan Îsâ'nın üstün nitelikleri olarak yorumlamışlardır. Fakat zaman içinde, Hıristiyanlığın yayıldığı ülkelerde hâkim olan putperestliğin, tanrının üç unsurdan oluştuğu inanç ve anlayışını içeren dinlerin, felsefelerin ve mistik yaklaşımların etkisiyle bu niteliklerin mânaları değiştirilmiş, ilâhî maksada aykırı yorumlar yapılmıştır. Kur'an bu vasıfları yeniden zikrederek nitelemenin doğru, vahye dayalı ve ilâhî olduğuna, sonraki yorumların ise sahih mâna ve inançtan saptığına işaret etmektedir.

"Üçtür demeyin" cümlesi, çok veciz bir şekilde, tarihten gelip günümüzde de yaşayan hıristiyan mezheplerinin hâkim inancını ortaya koymakta, sonra gelen kısmıyla 172. âyet —ve aşağıda zikredeceğimiz başka âyetler— ise bu inancı akıl ve nakil delilleriyle reddetmekte, dayanaklarını çürütmektedir.

Bilindiği üzere Hıristiyanlığın meşhur ve muteber bütün mezheplerinde bu üçleme (teslîs) inancı vardır. Hıristiyan kutsal kitabında geçmeyen teslîs kavramı, bir olan Tanrı'nın kendisini insanlara "baba, oğul" ve "kutsal ruh" olarak üç ayrı şahıs halinde bildirmesini ifade etmektedir. Teslîsi oluşturan üç unsurdan her birine uknûm (hipostase) denilmektedir. Birinci uknûm "baba" diye de nitelenen Tanrı'dır. Tanrı, teslîsin ilk ve asıl unsurudur. O her şeyin yaratıcısı ve sahibidir. Ezelî ve ebe-

dîdir, her şeyi bilir, kādir-i mutlaktır. İkinci uknûm, Tanrı'nın bedenleşen kelâmı olan oğul Îsâ Mesîh'tir. Hıristiyanlara göre Hz. Îsâ, Allah'ın kelâmının bedenleşmiş şeklidir ve hem Tanrı'dır hem de Tanrı'nın oğludur. Hz. Îsâ'nın babasız dünyaya gelmesi ve çarmıha gerilip öldürüldükten sonra yeniden dirilmesi onun ilâhlığının delilidir. Îsâ, baba Tanrı ile aynı cevherdendir. Üçüncü uknûm, Tanrı'nın mukaddes ruhu olan Rûhulkudüs'tür. Kutsal ruh hıristiyan inancına göre baba ve oğul ile aynı cevherden olup aynı seviyede ilâhtır.

Hıristiyan inancına göre Baba Allah yaratıcı; Îsâ Mesîh kurtarıcı ve yargılayıcı, Rûhulkudüs de takdis edicidir.

Hz. Îsâ, "Rab Allah'ına tapınacak ve yalnız O'na kulluk edeceksin" dediği halde zamanla kendisi de tanrılaştırılmış, Hıristiyanlığa teslîs inancı girmiş ve ilk ekümenik konsillerde bu inanç temellendirilmiştir. Buna göre Tanrı "baba, oğul ve Rûhulkudüs" denilen üç unsurdan oluşuyordu; bu üç bir, bir de üç idi.

Hıristiyanların tevhidden ayrılarak teslîs inancına düşmelerinin önemli bir sebebi eldeki İnciller'de, aksine ifadeler de bulunmakla beraber (Matta, 1; Yuhanna, 20) teslîs inancına götüren parçaların mevcut olmasıdır (Yuhanna, 14, 17). Eldeki Yeni Ahid içinde yer alan Pavlus'un mektupları ve özellikle Galatyalılar'a Mektubu'nda hem teslîsin açık izleri hem de "Oğulun, insanların günahlarına kefâret olmak üzere kurban olduğu" ifadesi yer almaktadır (1/2-5). Pavlus, hıristiyanlara işkence eden militan bir yahudi iken milâdın 38. yılında, güya mâna âleminde Hz. Îsâ'yı görmüş, Hıristiyanlığı kabul etmiş, bundan sonra bir "aziz" gibi davranarak kilisenin kurallarını koymuş, diğer İncil yazarlarını etkilemiş ve Îsâ'nın tanrı olduğu inancını yaymıştır.

Teslîs inancı yerleşmeden önce hıristiyan din adamları arasında farklı inanç taşıyanlar, Allah'ı bir, Hz. Îsâ'yı peygamber olarak tanıyanlar bulunuyordu. Bunlardan birisi de İskenderiyeli Arius idi. Hıristiyanlığı benimseyen ilk Roma İmparatoru Konstantin önce Arius'un inancına meyletti. Bunun tepki görmesi üzerine 325 yılında İznik'te ilk ruhanî meclisi (konsil) topladı. 2048 din adamının katıldığı bu konsilde büyük ihtilâflar çıktı. İmparator birlik ve istikrarı sağlamak üzere Arius gibi düşünenleri tasfiye etti ve geriye kalan din adamları, Pavlus'un yolundan yürüyerek teslîse dayalı resmî hıristiyan inancını oluşturdular. İmparatorun tercih ve kararına dayandığı için Arapça'da "Melkâniyye"

diye ifade edilen bu mezhep, Roma İmparatorluğu'nun doğu ve batı olarak ayrılmasından sonra ikiye ayrıldı: Papalığı da elinde tutan batı hıristiyan inancı Katolik, doğu ise Ortodoks adını aldı. Bunlardan başka Ya'kubiyye, Nestûriyye (Hz. Îsâ'da tanrılık ve insanlık unsurlarının birbirine karışmadan bulunduğunu ileri süren bu mezhep 431'de Efes Konsili'nde reddedildi, mensubu azdır) daha sonra XVI. asırda Luther tarafından yapılan reform hareketiyle başlayan Protestanlık mezhepleri doğdu; ancak bunların yaşayan ve yayılanlarından hiçbiri Allah'ın birliği (tevhid) inancına dönemedi, hepsinde teslîs bir inanç esası olarak kabul edildi. İslâm'ın geldiği çağda hem bir kısım Araplar hem de Arap olmayan kavimler bu mezhepleri, dolayısıyla –detayda farklar bulunsa da esası teslîse dayanan– hıristiyan inancını benimsemiş bulunuyorlardı. "Üç demeyin" ifadesi bu veciz şekliyle bütün bu mezheplerin tevhidden sapmış bulunan inançlarını ifade etmekte ve hedef almaktadır (Hıristiyanlık hakkında geniş bilgi için bk. Kürşat Demirci-Mehmet Aydın-Baki Adam-Mustafa Sinanoğlu, "Hıristiyanlık", *DİA*, XVII, 328-372).

Kur'an-ı Kerîm, Hz. Îsâ'nın Tanrı'nın oğlu olduğu inancını biri genel, diğeri özel iki delile dayanarak reddediyor. Genel olan, Allah Teâlâ'nın baba olmasının ve oğul edinmesinin imkânsızlığı, böyle bir tasavvurun "bir, tek, eşi ve benzeri bulunmayan, her şeyi kuşatan, hiçbir şeye ihtiyacı olmayan, her şeyin kendisine muhtaç olduğu Allah" kavramına aykırı olduğu, bununla çeliştiği, ikisinin bir arada düşünülemeyeceği delilidir. Buradaki 171. âyet gibi Bakara sûresinin 117. âyeti de bu delili içermektedir.

Özel olan ise Hz. Îsâ'nın hayatından, yapıp ettiklerinden yola çıkan delildir. Gerek Kur'an-ı Kerîm'de (Mâide 5/17, 75), gerekse elde mevcut İnciller'de Hz. Îsâ'nın, babasız da olsa bir anadan doğduğu, diğer insanlar gibi yiyerek, içerek, hastalanıp iyi olarak, acı çekerek, Allah'a ibadet ve dua ederek... yaşadığı, sonunda yahudilerin hışmından Allah'a sığındığı (hıristiyanların inancına göre onlar tarafından öldürüldüğü) te'vil götürmeyecek biçimde ifade edilmiştir. Bütün bu özellikler ve nitelikler Allah veya O'nun oğlu olma kavramına ters düşmekte, bununla çelişmektedir. 172. âyet de diğerleri gibi bu ikinci delili "Allah'a ibadet yönünden" dile getirmektedir.

Kur'an âyetleriyle bunların yorumuna göre Hz. Meryem ve oğlu Îsâ'nın hayat hikâyeleri ve özellikleri şundan ibarettir: Hz. Îsâ'nın

annesi Meryem, İmrân'ın kızıdır, annesi ona hamile kaldığında erkek olduğunu zannederek mâbed hizmetine adamıştı. İmrân, kızı doğmadan vefat etti, doğan çocuk kız olunca anne buna üzüldü, yakındı, sonra adını "Meryem" koydu ve teslim etmek üzere mâbede getirdi. Mâbedde bulunan din adamları Meryem'i himayelerine alma konusunda ihtilâfa düştüler, kuraya başvuruldu ve Meryem Zekeriyyâ'nın himayesine girdi, Meryem yükümlülük çağına gelince hâmisi ona –perdelerle ayrılmış– bir oda tahsis etti, orada rabbine ibadet ediyordu, Zekerriyâ onun yanına her geldiğinde yiyecek içecek nesneler görüyordu, kendinden başka buraya gelip giden olmadığı için bunların nereden geldiğini sorduğunda Meryem "Bunlar Allah'tan, Allah dilediğini hesapsız olarak rızıklandırır" diyordu. Meryem dürüst, iffetli, temiz, Allah tarafından seçilmiş, melekler aracılığı ile kendisine doğru bilgiler gelen, Allah'ın ona tahsis ettiği lutuflardan söz edilen bir bâkire idi. Perdeli yerde örtü içinde iken Allah ona, tam olarak insan kılığına girmiş olan ruhu (Cebrâil) gönderdi, ruh Meryem'e hitaben "Allah'ın elçisi olduğunu, kendisine babasız bir çocuk bahşetmek üzere geldiğini ifade etti, oğluna Allah'ın lutfedeceği mûcizeleri, onu Rûhulkudüs'le destekleyeceğini, kitabı, hikmeti, Tevrat'ı, İncil'i öğreteceğini, İsrâiloğulları'na peygamber olarak göndereceğini..." müjdeledi, sonra ona ruhu üfledi, Meryem bu üfleme sonucunda Îsâ'ya hamile kaldı (Âl-i İmrân 3/35-44; Meryem 19/16; Enbiyâ 21/91; Tahrîm 66 /12). Her şeye rağmen büyük bir heyecan, şaşkınlık ve mahcubiyet içinde olan Meryem karnındaki çocukla uzak bir yere çekilip gitti, doğum sancısı onu bir hurma ağacına yönlendirdi, "Keşke bundan önce ölseydim de unutulup gitseydim!" dedi. Alt tarafından birisi ona şöyle seslendi: "Tasalanma, rabbin senin alt yanında bir su arkı (veya başka bir yoruma göre şerefli bir insan) vücuda getirmiştir. Hurma dalını kendine doğru silkele ki, üzerine taze, olgun hurma dökülsün. Ye iç, mutlu ol! İnsanlardan birini görürsen de ki: Ben, Allah'a adakta bulundum; artık bugün hiçbir insanla konuşmayacağım." Nihayet çocuğu taşıyarak kavmine getirdi. Dediler ki: "Meryem! Gerçekten sen çirkin bir şey yaptın! Ey Hârûn'un kız kardeşi! Baban kötü bir adam değildi; annen de iffetsiz değildi." Bunun üzerine Meryem çocuğa işaret etti. "Biz, dediler, beşikteki bir çocukla nasıl konuşuruz?" Cevabı çocuk verdi: "Ben Allah'ın kuluyum; O, bana kitabı verdi ve beni peygamber yaptı. Nerede olursam olayım, o beni kutlu ve bereketli kıldı; yaşadığım sürece bana namazı,

zekâtı ve anneme saygılı olmayı emretti; beni bedbaht bir zorba yapmadı. Doğduğum gün, öleceğim gün ve diri olarak kabirden kaldırılacağım gün esenlik banadır" (Meryem 19/22-33). Annesine meleğin müjdesinde bildirdiği gibi Îsâ, İsrâiloğulları'na peygamber olarak gönderildi, onları tevhid dinine davet etti, kendisini desteklemek üzere mûcizeler verildi, daha önceki peygamberleri onayladığı gibi kendisinden sonra gelecek peygamberi de ismini vererek, Ahmed diyerek müjdeledi. İsrâiloğulları'nın ve özellikle kâhinlerin, din adamlarının, ileri gelenlerin kibir ve inatları karşısında ümidi kırıldı, kendisine sadık kalan on iki kişi ile ibadet ve davet hayatını devam ettirmeye çalıştı, inkârcılar kendisini öldürmeye karar verip kaldığı yeri basınca Allah onu kaldırdı, ellerinden kurtardı, başka birini ona benzetti, onu çarmıha gerdiler ve olup bitenler sebebiyle de şüphe içinde kaldılar (Âl-i İmrân 3/45-58; Zuhruf 43/63-65; Saf 61/6,14; Mâide 5/110-111; Nisâ 4/157-158).

Kur'an'a göre Hz. Îsâ'nın yirmi civarında üstün özellikleri, müstesna nitelikleri vardır: O, Allah'ın kulu ve peygamberidir (Nisâ 4/172; Mâide 5/75), müstakil bir din ve kitap sahibi bulunan beş büyük peygamberden (ülü'l-azm) biridir (Ahzâb 33/7; Şûrâ 42/13; Mâide 5/46), Allah ona Îsâ Mesîh adını vermiştir (Âl-i İmrân 3/45), Allah'ın kelimesidir ve ruhudur (Nisâ 4/171), rehber ve öncü mânasında imamdır (Ahzâb 33/7), kulların amellerine şahitlik edeceklerden biridir (Nisâ 4/159; Mâide 5/117), son peygamberin geleceğini müjdelemiştir (Saf 61/6), dünyada ve âhirette şerefli, itibarlı ve Allah'ın yakınlığına mazhar olanlardandır (Âl-i İmrân 3/45), mustafâdır yani seçilmişlerdendir (Âl-i İmrân 3/33), müctebâdır yani tercih edilmişlerdendir ve iyi (sâlih) kullardandır (En'âm 6/85-87), nerede olsa mübarektir, arınmıştır, insanlar için bir mûcizedir (âyettir), Allah'tan bir rahmettir, annesine bağlı ve saygılıdır ve Allah'ın selâmına mazhardır (Meryem 19/19, 33), Allah'ın kendilerine kitabı ve hikmeti öğrettiği kutlu kişilerden biridir (Âl-i İmrân 3/48).

172-173. Müşrikler, "melekler Allah'ın kızlarıdır" diyorlar (Nahl 16/57), hıristiyanlar da Îsâ Mesîh'in Allah'ın oğlu olduğunu ileri sürüyorlardı. Bu iki iddianın reddinde kullanılan delil, meleklerin ve Îsâ'nın davranışlarından hareket eden vâkıa delilidir; çünkü gerçekte olan, fiilen gerçekleşen şey, gerek meleklerin ve gerekse Hz. Îsâ'nın Allah'a kulluk ve ibadet ettikleridir. Melekler bunun için var edilmişlerdir, Hz. Îsâ'nın

Allah'a kulluk ve ibadetle ömrünü geçirdiği ise yalnızca Kur'an'ın nakli ile değil, İncil'deki açıklamalarıyla da sabittir (meselâ bk. Matta, 4/8-10). Allah ibadet eden değil, kendisine ibadet edilendir; melekler ve Hz. Îsâ da Allah'a ibadet ettiklerine göre bunların ne tanrı ne de O'nun oğlu veya kızı olmaları mümkündür.

Allah'a ibadetten geri duranlar ikiye ayrılır; bir kısmı bilgisizlik, tembellik, imkânsızlık gibi sebeplerle ibadet edemeyenler, diğerleri ise bildikleri ve imkân buldukları halde büyüklendikleri, Allah'a kulluğu içlerine sindiremedikleri için ibadetten geri duranlar. Birinci gruba girenler, ya iyilikleri kötülüklerine, sevapları ibadet eksiklerine ve günahlarına galip geldiği için veya Allah'ın lutfu ile affedilebilirler. İkinci gruba girenler ise –kendileri bunu istemedikleri halde– zorla Allah'ın huzuruna getirilecekler, elleri kelepçeli sanık ve tutukluların mahkeme huzuruna celbedildikleri gibi Allah'ın huzuruna çıkarılınca âcizliklerini anlayacaklar, büyüklenmelerinin anlamsızlığı ortaya çıkacaktır. Ceza ve mükâfat konusundaki ilâhî kural ise şudur: Birinci kısım olarak tanımlanan kusurlular affedilmedikleri takdirde yalnızca günahları kadar ve ağır olmayan bir ceza göreceklerdir; bunlar için, Allah izin verdiği takdirde, şefaat kapısı da açık olacaktır. İkinci gruba girenlerin cezası –günahları ölçüsünde– ağır ve şiddetli olacak, ayrıca Allah'tan başka ne bir dost ne de yardımcı bulabileceklerdir. Sığınabilecekleri yegâne merci olarak, sadece Allah kalacak, ancak dünya hayatında O'na karşı büyüklendikleri ve kendisine kul olmayı reddettikleri için O'ndan yardım beklemeye de yüzleri olmayacaktır. Dünyada Allah'a kulluktan geri durmayan, ömrünü Allah'a kulluk, ibadet ve güzel işler, iyi davranışlarla geçiren müminlere gelince Allah, onlara ibadetlerinin ve güzel davranışlarının karşılığını verdikten sonra lutfundan bir de fazlasını ihsan edecek, onları hak ettiklerinin üstünde ödüllendirecektir. Cezada denge adalet gereği olup bunun bozulması haksızlıktır. Hak edilenin üstünde ödüllendirme ise adalete aykırı olmayıp ödüllendirenin lutuf, cömertlik ve kereminin eseridir.

174-175. Arapça karşılığı *burhan* olan "kesin delil"den maksat akıldır ve aklın yürüyerek imanın ve hidayetin sınırına kadar gelmesini sağlayan işaret taşlarıdır; yani insanın kendi iç ve dış, maddî ve mânevî varlığı ile onu çepeçevre saran kâinatta sergilenmiş olan alâmetler, deliller, yol bulduran izlerdir. "Apaçık nur" ise "indirdik" yükleminin de delâ-

letiyle Kur'an'dır (burhanın terim olarak anlamı için bk. Bakara 2/111). Burada tekrar bütün insanlara hitap edilmekte, akıllarını doğru kullanarak, kendilerini ve kainatı doğru gözlemleyip, okuyup yorumlayarak Allah'a inanmaları, bu imandan sonra Hz. Peygamber, onun gösterdiği mûcizeler ve özellikle getirip tebliğ ettiği kitap üzerinde doğru ve yeterli düşünerek Resûlullah'a ve Kur'an'a iman etmeleri; putlara, kendileri gibi beşer oldukları halde tanrılaştırdıkları insanlara, hayvanlara, hatta imanı dışlayan akla (sakat düşünce) sarılmak yerine Allah'a sarılmaları, O'nun gönderdiği dine sımsıkı tutunmaları istenmektedir. Bu imana kavuşan ve rehbere sarılanlar için üç mükâfat vaad edilmekte, başka bir deyişle üç güzel sonuç müjdelenmektedir: **1.** Allah'ın rahmet deryasına dalmak. **2.** O'nun lutfuna mazhar olmak. **3.** Hidayet; yani insanı dosdoğru Allah'a, O'na kul olma şerefine erdiren ilâhî rehberlik. Dünya hayatında kul, bu üç değerli ödülden daha büyüğünü bulamaz ve elde edemez; bütün nimetler, mükâfatlar ve ecirler bu üç ödülün içindedir. İnsanlar Allah'ın rahmetiyle esirgenir, lutfuyla gönenir, hidayetiyle doğruyu, güzeli ve iyiyi bulurlar, bilirler ve yaşarlar.

176

يَسْتَفْتُونَكَ قُلِ اللّٰهُ يُفْت۪يكُمْ فِي الْكَلَالَةِۜ اِنِ امْرُؤٌ هَلَكَ لَيْسَ
لَهُ وَلَدٌ وَلَهُٓ اُخْتٌ فَلَهَا نِصْفُ مَا تَرَكَۚ وَهُوَ يَرِثُهَٓا اِنْ لَمْ يَكُنْ
لَهَا وَلَدٌۜ فَاِنْ كَانَتَا اثْنَتَيْنِ فَلَهُمَا الثُّلُثَانِ مِمَّا تَرَكَۜ وَاِنْ
كَانُٓوا اِخْوَةً رِجَالًا وَنِسَٓاءً فَلِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ الْاُنْثَيَيْنِۜ
يُبَيِّنُ اللّٰهُ لَكُمْ اَنْ تَضِلُّواۜ وَاللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَل۪يمٌ ﴿١٧٦﴾

Meâli

176. Senden fetva istiyorlar. De ki: "Allah, babası ve çocuğu bulunmayan kimsenin mirası hakkındaki hükmü şöyle açıklıyor: Eğer çocuğu olmayan bir kimse ölür de onun bir kız kardeşi bulunursa, bıraktığının yarısı bunundur. Eğer (ölen) kız kardeşin çocuğu yoksa erkek kardeş de ona vâris olur. Kız kardeşler iki tane olursa, bıraktığının üçte ikisi onlarındır. Eğer erkekli kadınlı daha fazla kardeş varsa, erkeğin hakkı iki kadın payı kadardır. Yanılmayasınız diye Allah size açıklama yapıyor. Allah her şeyi bilmektedir."

Tefsiri

176. "Kadınlar" mânasında Nisâ adı verilen bu sûrenin son âyetinin de ağırlıklı olarak kadınların (kız kardeşler) miras haklarıyla ilgili bulunması anlamlıdır. Öz kızların bile mirastan mahrum edildiği bir sosyal çevrede; sûrenin başında, anadan erkek kardeşler yanında kız kardeşler, burada ise babadan erkek kardeşler yanında kız kardeşler de mirastan pay sahibi kılınmak suretiyle İslâm'ın kadınlara getirdiği haklar konusuna bir daha dikkat çekilmiştir.

Âyet muhtemelen Hz. Peygamber'in Vedâ haccına hazırlandığı günlerde veya ondan birkaç ay önce, ağır hasta olan Câbir b. Abdullah'ın sorusu üzerine vahyedilmiştir. Çünkü Câbir'in babası ve çocukları yoktu, buna karşılık dokuz tane kız kardeşi vardı (*Müsned*, I, 26,38; Buhârî, "Vudû'", 44; "Merdâ", 21; Müslim "Ferâiz", 8; Taberî, VI, 41).

"Babası ve çocuğu bulunmayan kimsenin mirası" diye çevrilen kısmın Arapça'daki karşılığı *kelâle*dir. Hem babanın hem çocuğun bulunmaması halindeki miras durumuna kelâle denilmesinde ittifak, çocuk bulunmamakla beraber babanın bulunması haline bu ismin verilmesinde ihtilâf vardır.

Kelâle ile ilgili miras hükümleri şu âyetlerde açıklanmıştır: **a)** Ana bir kardeşlerle ilgili olanı sûrenin başında (12. âyet), **b)** ana-baba bir veya baba bir kardeşler arasındaki miras hükümleri buradaki âyette, **c)** diğer durumlar ise bir çerçeve hüküm olarak "Aralarında rahim bağı bulunanlar Allah'ın hükmüne göre birbirlerine daha yakındır" meâlindeki âyette (Enfâl 8/75).

"Çocuğu olmayan" ifadesinde geçen "çocuk" Arapça'daki *veled*in karşılığıdır. Bu dilde veled kelimesi, hem erkek hem de kız çocukları için kullanılır. Kelimeye bu mânayı veren bazı müctehidler, kız çocuğunun bulunması halinde de kelâle durumunun oluşmayacağı ve kız kardeşlerin vâris olamayacağı yorumunu yapmışlardır. Ancak müctehidlerin çoğunluğu (cumhur), kelimenin tek başına erkek için de kullanıldığından hareket ederek ve sahih bir hadise (Buhârî, "Ferâ'iz", 5-15) dayanarak "Kız çocuğu bulunsa dahi ana-baba bir veya baba bir kız kardeşler vâris (asabe) olurlar" demişlerdir.

Sûrenin 12. âyetinde kardeşler ana bir oldukları için erkek kardeşle kız kardeşler mirastan eşit pay almışlardı: Birer tane iseler her biri altıda bir alırlar, birden fazla iseler üçte bir aralarında eşit paylaştırılır. Burada ise kardeşler baba bir (yani öz) kardeşlerdir. Baba tarafından akraba erkeklerin kadınlara karşı nafaka vb. malî yükümlülükleri bulunduğu, kadınların ise böyle bir yükümlülükleri mevcut olmadığı için erkek kardeşlere, aynı derecede bulunan kız kardeşlere nisbetle iki misli pay verilmiş, böylece nimet-külfet dengesi kurulmuştur. Mirasta, gerekli bulunan durumlarda, aynı derecedeki mirasçı kadınlara, erkeklere nisbetle yarı hisse verilmesinin sebebi, kadınların ikinci sınıf insan olarak kabul edilmelerinden veya haklarının eksiltilmesinden değil, bu nimet-külfet dengesi zaruretinden kaynaklanmaktadır.

Allah'ın her şeyi bildiğine vurgu yapılarak "Yanılmayasınız diye Allah size açıklama yapıyor" buyurulması, Kur'an'ın yalnızca iman, ibadet ve ahlâkla ilgili açıklamalar yapmak, bilgi ve hükümler getirmek için vahyedilmediğini, hukuk vb. alanlarda da müminlere ilâhî irşada ihtiyaçlarının bulunduğunu göstermektedir.

5 (112)

Mâide Sûresi

Medine, 120

Nüzûlü

Mushaftaki sıralamada 5., iniş sırasına göre 112. sûredir. Fetih sûresinden sonra, Tevbe'den önce Medine'de nâzil olmuştur. Medine döneminde bir defada indiğine ve son inen sûrelerden olduğuna dair rivayetler bulunmakla birlikte (Tirmizî, "Tefsîr", 6/20; *Müsned*, II, 176; VI, 455; Hâkim, *Müstedrek*, II, 311), bu rivayetlerin gerek sûrenin ihtiva ettiği konulara gerekse sûre içindeki âyetlerin iniş sebebiyle ilgili bilgilere uygun düşmediğini savunan Ateş'e göre sûre, Medine döneminde uzun bir zaman dilimi içerisinde peyderpey inmiş, ancak Hz. Peygamber'in hayatının sonlarında tertip edilmiş olması sebebiyle tamamının bir defada indiği sanılarak bu rivayetler ortaya çıkmıştır (II, 448). Gösterilen gerekçeler incelendiğinde bu görüşün daha isabetli olduğu anlaşılmaktadır.

Adı

112-115. âyetlerde söz konusu edilen ve havârilerin isteği üzerine Hz. Îsâ'nın gökten bir "yemek sofrası" (mâide) indirilmesi için dua etmesi dolayısıyla Mâide adını almıştır. Dinin ikmal edilmesinden ve bunun mânevî nimet olmasından kinaye olarak bu adın verildiğini kabul edenler de vardır. Ayrıca 1. âyette akidlerin yerine getirilmesi emredildiği için "ukūd" (akidler), okuyanları azap meleklerinin elinden kurtaracağı için "münkıze" (kurtarıcı) ve dinî hükümler çeşitli âyetlere serpiştirildiği için "mubaʿsire" adları da verilmiştir (Kurtubî, VI, 30; Elmalılı, III, 1543; Nihad Çetin, "Mâide", *İA*, VII, 197).3

Konusu

Muhteva bakımından Nisâ sûresinin devamı mahiyetindedir. Zira Nisâ sûresinin son bölümünde değinilen yahudi ve hıristiyanların bâtıl inançları, tutum ve davranışları bu sûrede de ağırlıklı olarak ele alınmış ve bunlarla ilgili önemli açıklamalar yapılmıştır. Bunun dışında akidlere bağlılık, yardımlaşmada ölçü, helâl ve haram olan yiyecekler, av ve avlanma hükümleri, hayvanlarla ilgili bazı Câhiliye âdetlerinin yersizliği, Ehl-i kitabın kestiklerini yemenin ve kadınlarıyla evlenmenin câiz olması; abdest, gusül, teyemmüm, temizlik ve hac farîzasıyla ilgili hükümler; hırsızlık, yol kesicilik ve ülkede fesat çıkarmanın cezası, cihadın lüzumu, insanların birbirlerine iyilikle muamele etmeleri, fiil ve niyette doğruluk ve adalet üzere bulunmaları, yemin kefâreti, vasiyet, dinden dönmenin kötülüğü, içtimaî ve ahlâkî münasebetler, içki ve kumar yasağı gibi dinî ve hukukî konular ele alınmaktadır. Bunlara ek olarak sûrede öğüt ve ibret alınacak kıssalar yer almıştır. Bunlar, Hz. Âdem'in iki oğlunun kıssası ile Hz. Mûsâ ve Hz. Îsâ'nın hayat hikâyelerinden kesitler şeklindedir. Ayrıca sûrede âhiret hallerinden de bahsedilmektedir.

Fazileti

Abdullah b. Amr b. Âs'ın şöyle dediği rivayet edilir: "Hz. Peygamber bineği üzerinde iken ona Mâide sûresi indi. (O sıradaki ruh halinden dolayı) binek onu taşıyamadı, bunun üzerine Hz. Peygamber bineğinden indi" (*Müsned*, II, 176).

Sûrenin bir defada indiği görüşünde olanları destekleyen bir başka rivayete göre Esmâ binti Yezîd şöyle demiştir: "Ben Hz. Peygamber'in devesi Adbâ'nın yularını tutuyordum, o anda Hz. Peygamber'e Mâide sûresinin tamamı nâzil oldu. Sûrenin ağırlığından neredeyse devenin bacakları kırılacaktı" (*Müsned*, VI, 455).

1 – 3

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُٓوا اَوْفُوا بِالْعُقُودِۜ اُحِلَّتْ لَكُمْ بَه۪يمَةُ الْاَنْعَامِ
اِلَّا مَا يُتْلٰى عَلَيْكُمْ غَيْرَ مُحِلِّي الصَّيْدِ وَاَنْتُمْ حُرُمٌۜ اِنَّ اللّٰهَ يَحْكُمُ مَا
يُر۪يدُ ﴿١﴾ يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا لَا تُحِلُّوا شَعَٓائِرَ اللّٰهِ وَلَا الشَّهْرَ الْحَرَامَ
وَلَا الْهَدْيَ وَلَا الْقَلَٓائِدَ وَلَٓا اٰمّ۪ينَ الْبَيْتَ الْحَرَامَ يَبْتَغُونَ فَضْلًا
مِنْ رَبِّهِمْ وَرِضْوَانًاۜ وَاِذَا حَلَلْتُمْ فَاصْطَادُواۜ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ
شَنَاٰنُ قَوْمٍ اَنْ صَدُّوكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ اَنْ تَعْتَدُواۢ وَتَعَاوَنُوا عَلَى
الْبِرِّ وَالتَّقْوٰىۖ وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْاِثْمِ وَالْعُدْوَانِۖ وَاتَّقُوا اللّٰهَۜ اِنَّ اللّٰهَ
شَد۪يدُ الْعِقَابِ ﴿٢﴾ حُرِّمَتْ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةُ وَالدَّمُ وَلَحْمُ
الْخِنْز۪يرِ وَمَٓا اُهِلَّ لِغَيْرِ اللّٰهِ بِه۪ وَالْمُنْخَنِقَةُ وَالْمَوْقُوذَةُ وَالْمُتَرَدِّيَةُ
وَالنَّط۪يحَةُ وَمَٓا اَكَلَ السَّبُعُ اِلَّا مَا ذَكَّيْتُمْ وَمَا ذُبِحَ عَلَى
النُّصُبِ وَاَنْ تَسْتَقْسِمُوا بِالْاَزْلَامِۜ ذٰلِكُمْ فِسْقٌۜ اَلْيَوْمَ يَئِسَ
الَّذ۪ينَ كَفَرُوا مِنْ د۪ينِكُمْ فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِۜ اَلْيَوْمَ اَكْمَلْتُ
لَكُمْ د۪ينَكُمْ وَاَتْمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَت۪ي وَرَض۪يتُ لَكُمُ الْاِسْلَامَ د۪ينًاۜ
فَمَنِ اضْطُرَّ ف۪ي مَخْمَصَةٍ غَيْرَ مُتَجَانِفٍ لِاِثْمٍۙ فَاِنَّ اللّٰهَ غَفُورٌ رَح۪يمٌ ﴿٣﴾

Meâli

Rahmân ve rahîm olan Allah'ın adıyla... **1.** Ey iman edenler! Sözleşmeleri yerine getirin. İhramda bulunduğunuz sırada avlanmayı helâl saymamanız şartıyla, size bildirilecek olanlar dışındaki "en'âm" denen hayvanlar sizin için helâl kılınmıştır. Şüphesiz Allah dilediği gibi hükmeder. **2.** Ey iman edenler! Allah'ın işaretlerine, haram aya, boyunları bağsız ve bağlı kurbanlıklara, rablerinin lutuf ve rızâsını dileyerek Beytülharâm'a yönelmiş kimselere sakın saygısızlık etmeyin. İhramdan çıkınca avlanabilirsiniz. Mescid-i Harâm'a girmenizi engellediler diye bir topluma karşı duyduğunuz kin, sakın aşırı gitmenize sebep olmasın. İyilik ve takvâ hususunda yardımlaşın, günah ve düşmanlık yolunda yardımlaşmayın. Allah'tan korkun, çünkü Allah'ın cezası çetindir. **3.** Murdar hayvan, kan, domuz eti, Allah'tan başkası adına kesilmiş, boğulmuş, vurularak öldürülmüş, yuvarlanıp ölmüş, boynuzlanarak öldürülmüş hayvanlarla –henüz canı çıkmadan yetişip kestiklerinizin dışında– yırtıcıların yediği hayvanlar, dikili taşlar adına boğazlanmış hayvanlar ve fal oklarıyla paylaşmanız size haram kılındı. Çünkü bunlar doğru yoldan sapmaktır. Bugün, kâfirler dininiz hakkında ümitlerini yitirmişlerdir. Onlardan korkmayın, benden korkun. Bugün sizin için dininizi kemale erdirdim, size nimetimi tamamladım, sizin için din olarak İslâmiyet'i beğendim. Kim açlıktan bunalıp çaresiz kalırsa, günah sınırına varmaksızın yiyebilir. Şüphesiz ki Allah çok bağışlayıcı ve esirgeyicidir.

Tefsiri

1. "Sözleşmeler" diye tercüme edilen *ukûd*, *akd* (akid) kelimesinin çoğuludur. *Akid* sözlükte "ipin iki ucunu birbirine bağlamak, bir şeyin kenarlarını toparlamak, sağlam bağ ve düğüm" gibi anlamlara gelir. İslâm hukuk terimi olarak akid, günümüz hukuk terminolojisinde olduğu gibi "hukukî bir sonucu meydana getirmek üzere karşılıklı iki iradenin birbirine uygun olarak açıklanması"nı ifade etmenin yanı sıra, yer yer (vasiyet gibi) tek taraflı hukukî işlemleri belirtmek için de kullanılır ki, bu geniş anlamıyla akid, "hukukî işlem"le eş anlamlıdır. Klasik İslâm hukuku literatüründe akid kelimesi gerek sözlük anlamının gerekse Kur'an-ı

Kerîm'deki bazı kullanımların etkisiyle ilk devirlerden itibaren oldukça geniş bir muhteva ile ele alınmıştır. İlk devir İslâm bilginleri, Kur'an'da sadece tefsir etmekte olduğumuz âyette geçen bu kelimeyi, aynı kökten türemiş kelimelerin ve özellikle yakın anlamda olan *ahid* kelimesinin Kur'an'daki kullanımının da etkisiyle hem bazı hukukî ilişkileri hem de ibadet yönü ağır basan adak ve yemin gibi şer'î tasarrufları ve hukukî işlemlerle ilgili şartları içine alan oldukça geniş bir muhtevada yorumlamışlardır. Daha sonraları akid, kanun tekniğine uygun bir anlatımla *Mecelle*'de şöyle tanımlanmıştır: "Akid, tarafların bir hususu iltizam ve taahhüt etmeleridir ki, icap ve kabulün irtibatından ibarettir" (Yunus Apaydın, "Akid", *İFAV Ans.*, I, 98-99).

Mülkiyetin sebepleri arasında önemli bir yer işgal eden akid, insanlığın tanıdığı en eski hukukî müesseselerden birini teşkil eder. Akid Câhiliye Arapları tarafından da bilindiği için gerek Kur'an'da gerekse hadislerde tarif edilmemiş, bilinen bu hukukî tasarrufla ilgili hükümler konulmuştur. İslâm hukukunun ana kaynaklarından biri olan sünnet, "isimli akidler"e ait zengin açıklama ve hükümler getirmiş olmakla birlikte hadislerde akid terimi genellikle, fert ile fert veya fert ile toplum arasındaki himaye ve dayanışma antlaşması için kullanılmıştır (bk. Ebû Dâvûd, "İmâret", 18, 38; Buhârî, "Kefâlet", 4; *Müsned*, IV, 325; Hayreddin Karaman, "Akid", *DİA*, II, 251).

Sözleşmelere riayet çağdaş hukukun ilkelerinden biridir. Asırlarca önce Kur'an-ı Kerîm, tarafların dinî ve etnik aidiyetlerine bakmaksızın sözleşmelere riayet etmelerini müminlere emrederek bu ilkeyi teyit etmiştir. Bu âyet-i kerîmede de Allah'ın emir ve yasaklarına, O'na verilen sözlere, kulların kendi aralarında yaptıkları akidlere riayet etmek dinin ana kuralları arasında gösterilmiştir. Bu sebeple İslâm, gerek fertler arasında gerekse fert ile devlet veya devletler yahut toplumlar arasında yapılmış olan akidlerde tarafların kimliğine veya akidlerin türüne bakmaksızın meşrû ve sahih olan her türlü akdin mutlaka yerine getirilmesini ister. Nitekim Hz. Peygamber gayri müslimlerle yapmış olduğu akidlerin de yerine getirilmesine son derece önem vermiştir (*Müsned*, IV, 325). İslâm tarihindeki uygulamalar incelendiğinde müslümanların akidlerini koruma hususunda âzami gayreti gösterdikleri gözlenmektedir.

Bu âyetten hareketle Ebû Hanîfe ve İmam Mâlik, anlaşma yapılır yapılmaz akdin kesinlik kazanacağı ve artık akdin tek taraflı irade ile bozulamayacağı sonucuna ulaşmışlardır. İmam Şâfiî ile İmam Ahmed ise "Satış akdi yapanlar birbirlerinden ayrılmadıkları müddetçe akdi bozmada serbesttirler" (Buhârî, "Büyû'", 19, 22; Müslim, "Büyû'", 43, 46, 47) meâlindeki hadise dayanarak, taraflar birbirinden ayrılmadıkça akdi bozmada serbest oldukları kanaatine varmışlardır (Râzî, XI, 124; akid hakkında geniş bilgi için bk. Karaman, "Akid", *DİA*, II, 251 vd.).

"En'âm denen hayvanlar" diye tercüme ettiğimiz "behîmetü'l-en'âm" terkibindeki *behîme* (çoğulu behâim) kelimesi asıl itibariyle "herhangi bir hayvan" anlamına gelmekle birlikte daha sonra özellikle "karada veya denizde yaşayan dört ayaklı hayvan" anlamında kullanılmıştır (Âsım Efendi, *Kamus Tercemesi,* "bhm" md.). En'âm ise *neam*ın çoğulu olup deve, sığır, koyun ve keçi gibi evcil hayvanların yanında (bk. En'âm 6/142-144; Taberî, VI, 52; Ebû Bekir İbnü'l-Arabî, II, 529-530; İbn Kesîr, VII, 148) ceylan, geyik ve benzeri yabani hayvanları da içine alır. Bu anlayışa göre pençeli ve yırtıcı hayvanlar ile at, eşek, katır gibi tek tırnaklı hayvanlar bu gruba girmez (krş. Nahl 16/5-8; Mü'minûn 23/21; Zümer 39/6; Elmalılı, III, 1549). Gafir sûresinin 79. âyetine dayanarak at, eşek, katır gibi kendilerinden faydalanılan hayvanların en'âm türüne girdiğini ileri sürenler olmuşsa da Ebû Hayyân bu görüşün zayıf olduğunu söylemektedir (*el-Bahrü'l-muhît*, VII, 478). Buna göre âyet-i kerîme, bu sûrenin üçüncü âyetinde haram olduğu açıklananların dışında kalan ve "en'âm" denilen hayvanların helâl kılındığını ifade eder (krş. Hac 22/28, 30, 34). Ancak hac veya umrede ihramlı iken kara hayvanlarını avlamak haram kılınmıştır. Bununla beraber ihramlı olmayanlar tarafından avlanmış hayvanın eti ihramlı için helâldir (bk. Mâide 5/96).

Bir görüşe göre "behîmetü'l-en'âm" terkibi bütün hayvanları ifade eder. Buna göre, ihramda iken avlanmayı helâl saymamak şartıyla, 3. âyette haram oldukları bildirilen hayvanların dışındaki bütün hayvanlar helâl kılınmıştır (Taberî, VI, 58).

İkinci rivayete göre Hutam b. Hind el-Bekrî adında bir adam Medine'de Hz. Peygamber'in huzuruna gelerek kendisini kavminin temsilcisi diye tanıtmış, arkadaşlarıyla birlikte gelip müslüman olacaklarını söylemiş ve

İslâm'ın ne olduğunu öğrenmek istemişti. Hz. Peygamber de İslâm'ın, Allah'tan başkasına tapmamak, namaz kılmak, zekât vermek ve oruç tutmak olduğunu anlatınca Hutam, "Senin bu anlattıkların biraz güç, ben dönüp bunları kavmime anlatayım, kabul ederlerse ben de kabul ederim; eğer kabul etmezlerse ben onlarla beraberim" deyip Hz. Peygamber'in huzurundan ayrıldı. Yurduna dönerken Medineliler'in meralarda yayılmakta olan develerini de sürüp götüren Hutam, ertesi yıl Yemâme'den bir ticaret kervanı yükleyip hacca gelmiş ve bir yıl önce götürdüğü develerin birçoğunun boynuna gerdanlık takıp kurbanlık olarak Harem-i şerife sevketmişti. Bunu haber alan müslümanlar, adamın kervanını vurmak için Hz. Peygamber'den izin istediler. Bunun üzerine bu âyet inerek müslümanların ona saldırmalarını engellemiş ve hac ibadetiyle ilgili işaretlere saygılı olmalarını emretmiştir (Taberî, VI, 54; Vâhidî, *Esbâb-ı Nüzûl*, s. 139-140; Ebüssuûd, *İrşâdü'l-akli's-selîm*, Beyrut, ts., III, 4).

"İşaretler" diye tercüme edilen *şeʿâir* kelimesi, sözlükte "alâmet" anlamına gelen *şaʿîre* kelimesinin çoğuludur. *Şeʿâirullah* ise Allah'ın hac ibadetiyle ilgili emir ve yasaklarıyla O'na itaati gösteren ihram, mîkatlar, cemreler, Safâ ile Merve, Meşʿar-i Haram, Arafat ve benzeri "haccın menâsiki" denilen ibadetlerle ilgili mekânları ve alâmetleri ifade eder. Bir görüşe göre şeâirullah muayyen bir şeye mahsus olmayıp Allah'ın, kullarını mükellef kıldığı dinî vecîbelerin tamamıdır (Râzî, XI, 128).

Savaş yapmanın yasak ve haram olduğu aya *haram ay* denir. Kamerî takvime göre bunlar zilkade, zilhicce, muharrem ve recebdir.

"Boyunları bağsız kurbanlık" diye çevirdiğimiz ve sözlükte "gönderilen, hediye edilen" anlamına gelen *hedy* kelimesi dinî bir terim olarak, "Allah'a mânen yaklaşmak için veya bir kural ihlalinden dolayı kefâret olarak kesilmek üzere Harem-i şerif'e götürülen veya gönderilen kurban" anlamına gelir. "Armağan" anlamına gelen *hedye* veya *hediyye* kelimelerinin çoğulu olduğu görüşü de vardır (Râzî, XI, 129; İbn Âşûr, II, 224).

"Boyunları bağlı kurbanlık" diye tercüme ettiğimiz *kalâid* kelimesi *kılâde*nin çoğuludur. Terim olarak, Harem-i şerif'e gönderilen kurbanların boyunlarına kurbanlık olduğu bilinsin diye işaret olarak takılan fakat ziynet olmayan çeşitli nesneleri ifade eder. Aynı zamanda boyunlarına bu

gerdanlıkların takılmış olduğu kurbanlıklara da kalâid denilir (Râzî, XI, 129).

Yukarıda kısaca açıkladığımız kavramlar hac ibadetiyle ilgili mekânları, fiilleri ve nişaneleri ifade etmektedir. Yüce Allah müminlerin bu nişanelere karşı saygılı olmalarını, haram aylarda savaşmaktan, Beytullah'a gönderilen kurbanlıklara veya bu kurbanlıkların sahiplerine zarar vermekten, saygısızlık göstermekten sakınmalarını emretmekte; hac ya da umre niyetiyle Beytullah'a gelmek, aynı zamanda ticaret yapıp Allah'ın lutfundan bir şeyler elde etmek ve rızâsını kazanmak isteyenlerin ibadetlerini huzur ve emniyet içerisinde yerine getirmelerine engel olunmamasını istemektedir.

Tefsir ve tarih kitaplarında haram aylarla ilgili hükümlerin hac ibadetiyle birlikte Hz. İbrâhim zamanında teşrî kılındığı, insanların bu aylarda sağlanan güven ortamı içinde hac ibadetini rahatça yaptıkları, Mekke ve civarında oturanların da bu vesileyle geçimlerini sağladıkları bildirilmektedir. Bu sebeple Araplar İslâm'dan önce de haram aylara saygı gösterirler, bu aylarda savaşmazlar, kan dökmezlerdi. Bu gelenek İslâm döneminde de devam etti. Bundan dolayı müfessirlerin çoğunluğuna göre "Rablerinin lutuf ve rızâsını dileyerek Beytülharâm'a yönelmiş kimseler"den maksat müşriklerdir. Daha sonra Bakara sûresinin müşrikler hakkında inmiş olan 191. âyeti ile Tevbe sûresinin 5 ve 28. âyetleri bu hükmü kaldırmış, nerede ve ne zaman olursa olsun onlara karşı savaşılmasını emretmiştir (Ebû Bekir İbnü'l-Arabî, I, 147; İbn Kesîr, III, 8; Elmalılı, III, 1555). Ancak bazı müfessirlere göre "Rablerinin lutuf ve rızâsını dileyerek Beytülharâm'a yönelmiş olanlar" geçmişte yaptıklarına pişman olup İslâm'ı kabul eden kimselerdir. Âyette bunların geçmişte işlemiş oldukları bazı hatalar sebebiyle Mescid-i Harâm'a gelmekten engellenmemeleri istenmektedir. Dolayısıyla müşrikler hakkında inmiş olan Bakara ve Tevbe âyetleri bu âyetin hükmünü kaldırmaz (Elmalılı, III, 1555; Ateş, II, 454).

Bu kutsal aylarda savaşın yasaklanmasının sebebi insanlara barış içinde yaşama eğitimi vermek de olabilir. Milletlerarası ilişkilerde barışı esas alan İslâm dini yeryüzünde her türlü haksızlık, bozgunculuk ve tahakkümü yasaklamıştır (Bakara 2/205; Kasas 28/83). Bununla birlikte savaşın bir vâkıa olduğunu kabul etmiş (Bakara 2/30, 251) ve savaşla ilgili hükümler koyarak tahribatını sınırlamaya çalışmıştır. "Haram aylar" kavramının

ancak bütün tarafların kabulü ve saygı göstermesiyle uygulamada faydalı sonuçlar doğuracağı şüphesizdir. Bu kavramın ortaya çıkışı ve uygulanışıyla ilgili tarihî ve dinî şartlar ne olursa olsun, ihmal edilen birtakım insanî değerlerin yaşatılması ve bu konuda kamuoyu oluşturulması için belli günlerin ayrılmasına önem verilen zamanımızda, yılın üçte birini meydana getiren bir süreyi insanların savaş karşıtı düşünce ve duygular içinde yaşamasının yeryüzünde barışın sağlanmasına katkısı büyük olacaktır (Hüseyin Algül, "Haram Aylar", *DİA*, XVI, 105; bilgi için ayrıca bk. Tevbe 9/36).

1 ve 96. âyetlerde belirtildiği üzere ihramlı kimselerin kara hayvanlarını avlamaları haram kılınmıştır. "İhramdan çıkınca avlanabilirsiniz" meâlindeki cümle, ihramdan çıktıktan sonra harem bölgesi dışında kara hayvanlarını avlama yasağının kalktığını ifade eder. Bununla birlikte ihramlı bir kimse hususi olarak kendisi için avlanmamış ise ihramda olmayan kimsenin avlamış olduğu hayvanın etini yiyebilir (bk. Ebû Dâvûd, "Menâsik", 41; *Müsned*, III, 318).

Müşrikler hicretin 6. yılında umre için Mekke'ye gelen müslümanları engelleyerek şehre sokmamışlar, Kâbe'yi tavaf etmelerine müsaade etmemişlerdi. Ancak bir yıl sonra müslümanların Kâbe'yi tavaf etmelerine izin verileceği hükmünü içeren Hudeybiye Antlaşması yapıldı. Âyetten anlaşıldığına göre müşriklerin müslümanlara karşı hasmane tutumları ve bu arada onları büyük bir hasretle arzuladıkları Kâbe ziyaretinden engellemeleri bazı müslümanları intikam alma düşüncesine sevketmiş, müslümanlar Mekke'yi fethederek oranın yönetimini ellerine geçirince bazı kimseler daha önce kendilerine kötülük etmiş olanları cezalandırmak ve yapılan kötülüklere misillemede bulunmak istemişlerdi. Ancak âyet, olayın müslümanların zulüm yapmalarına gerekçe olamayacağını bildirmiştir.

Birr kelimesi "iyilik, erdemlilik, ihsan etmek, itaat etmek ve doğruluk" gibi anlamlara gelir (geniş bilgi için bk. Bakara 2/177; takvâ hakkında bilgi için bk. Bakara 2/197). Sözlükte "günah, günaha verilen ceza, şarap, kumar" anlamlarına gelen *ism* kelimesi terim olarak, "İşleyene ceza gerektiren, insanı hayır ve sevaptan alıkoyan fiil veya bundan doğan sorumluluk" şeklinde tanımlanır. Kur'an'da kırk bir defa geçen ism keli-

mesi, genel anlamından başka küfür ve inkârı, düşmanlığı; yalan, içki, kumar, faiz gibi günahları nitelemek için de kullanılmıştır.

İlk âyette akidlerin yerine getirilmesi emredildikten sonra, İslâm'ın en temel ahlâk ve hukuk ilkelerinden birini ortaya koyan 2. âyette dinin kutsal değerlerinin çiğnenmesi yasaklanmış, ardından intikam duygularının insan haklarına tecavüze sebep olmaması gerektiği bildirilmiş; müslümanların iyilik ve takvâ hususunda birbirlerine yardım etmeleri; günah işlemek, intikam almak, düşmanlık gütmek, insan haklarını çiğnemek gibi amaçlara yönelik faaliyetlerinde birbirlerine yardım etmemeleri ve Allah'a karşı saygılı olmaları buyurulmuş; aksi takdirde uğrayacakları azabın şiddetli olacağı haber verilmiştir. Şüphesiz yardımlaşma ve dayanışma sosyal hayatın bir gereğidir. Ancak bu yardımlaşma hukuk ve ahlâk kurallarına, insanlığın İslâmiyetçe de benimsenen ortak değerlerine aykırı olmamalıdır. Hukuk ve ahlâk ilkeleri gözetilmeden yapılan yardımlaşmanın İslâm nazarında hiçbir değeri yoktur; aksine İslâm haksızlığa yardımı zulüm sayar ve engellenmesini emreder. Hz. Peygamber, "Zalim de olsa mazlum da olsa kardeşine yardım et!" buyurunca, "Ey Allah'ın resulü! Kardeşim mazlum ise yardım ederim, zalim ise nasıl yardım edeyim?" diye sorulmuş, Resûlullah da "Onu zulmetmekten engellersin, senin ona yardımın budur" cevabını vermiştir (Buhârî, "Mezalim", 4; "İkrâh", 7).

3. İlk âyette etleri helâl kılınan hayvanlardan istisna edilip açıklanacağı bildirilen ve yenmesi haram olan şeyler bu âyette açıklanmıştır. Kur'an-ı Kerîm'de yeryüzündeki bütün imkânların insanlık için yaratılmış (Bakara 2/29), göklerde ve yerde ne varsa hepsinin insanın emrine verilmiş olduğu bildirilmiş (bk. Câsiye 45/13), bu sebeple İslâmiyet'te bu konudaki temel kuralın, aksi yönde delil bulunmadığı sürece helâllik olduğu anlayışı İslâm bilginlerinin çoğunluğunca benimsenmiştir. Gerçekten de Kur'an-ı Kerîm'de, yenmesi helâl olan etlerin ayrı ayrı belirtilmesi yönüne gidilmemiş, Allah'ın nimetlerini hatırlatmak ve müslümana yaraşan şeylerin yenmesi gerektiğini vurgulamak üzere "iyi ve temiz şeylerin helâl kılındığı" ifadeleri ile yetinilmiştir (bk. Bakara 2/172; Mâide 5/4; A'râf 7/32). Bu cümleden olmak üzere 1. âyette en çok

yenmesi mûtat olan koyun, deve ve sığır gibi türlere (behîmetü'l-en'âm) işaret edilmiştir.

Kur'an'da yiyecekler konusunda haramlıkla ilgili açıklamaların ortak noktası ise "habâis" (pis ve iğrenç) şeylerin yenmemesi hükmüdür. Ayrıca sağlığa zararlı maddelerin alınmaması İslâm'ın genel ilkelerinin gereklerindendir (Bakara 2/195). Bu konudaki somut yasaklar, bu âyette on madde halinde sayılmışsa da –açıklanacağı üzere– bunların bir kısmı aynı grup içinde düşünülerek tamamı –Bakara sûresinin 173. âyetinde de belirtildiği gibi– dört ana maddede toplanabilmektedir.

Hz. Peygamber'in sünneti, Kur'an-ı Kerîm'deki bu yasaklamaları teyit eden ifadelerin yanı sıra, "pis ve iğrenç" şeylerin özelliklerine ilişkin açıklamalar da içermektedir. Hayvanların etleriyle ilgili olarak Kur'an ve Sünnet'in, getirmiş olduğu sınırlamalar incelendiğinde bunların, mükellefleri bazı nimetlerden mahrum bırakarak cezalandırma yahut bazı yiyeceklere kutsallık verme amacına yönelik olmadığı, temel amacın müslümanları insana yaraşır davranışlara yöneltme, onların yararlarını gözetme ve onlardan zararı savma olduğu görülür. Bu konudaki yasakların her birinde –iyi bir tetkik sonunda kavranabilecek– birçok hikmetin bulunduğu söylenebilir. Bu yasakların her şeyden önce müslümanlara, onları diğer dinlerin mensuplarından ayırt edici özellikler sağladığı bir gerçektir. Fakat bütün bunların ötesinde, ilâhî buyruk ve yasaklar, Allah'ın iradesine canı gönülden boyun eğenleri diğerlerinden ayırt eden bir sınav oluşturma hikmet ve amacında birleşir. İslâm bilginleri, belirtilen amaç ve ilkeler ışığında ictihad ederek hangi hayvanların etinin helâl veya haram olduğunu ya tek tek veya gruplandırarak belirlemeye çalışmışlardır. Bu belirlemelerde, bazı hadislerin sahih kabul edilip edilmemesi veya farklı yorumlanmasının yanı sıra mahallî âdetlerin, ilkeyi somut olaylara uygulamadaki değerlendirme farklılıklarının, hatta aynı hayvanın değişik yerlerde farklı isimlerle anılmakta oluşunun etkili olduğu bir gerçektir (İbrahim Kâfi Dönmez, "Eti Yenen ve Yenmeyen Hayvanlar", *İFAV Ans.*, I, 504-505).

Âyet-i kerîmede, haram olduğu bildirilen etler şöyle sıralanmıştır:

a) Usulüne uygun kesilmeksizin veya avlanmaksızın öldürülmüş veya kendiliğinden ölmüş hayvan (meyte). Kendiliğinden ölen hayvanın

vücudunda bulaşıcı ve zararlı mikrop bulunma riski daima mevcuttur. Bu et, sağlık açısından zararlı olduğu için yenilmesi haram kılınmıştır. Hayvanın etinin yenilebilmesi için kesim esnasında canlı olması ve kesim sonucunda ölmüş olması gerekir. Ancak Hz. Peygamber balığı bu hükümden istisna etmiştir (Ebû Dâvûd, "Tahâret", 41; Tirmizî, "Tahâret", 52; İbn Mâce, "Et'ime", 31).

b) Kan. Âyette haram kılındığı bildirilen kandan maksat boğazlanma veya başka bir sebeple hayvanın damarlarından akıp boşalan kandır. Nitekim En'âm sûresinde (6/145) haram olanın "akıtılmış kan" olduğu açıkça ifade edilmiştir. Bazı müşrikler murdar eti yedikleri gibi, akan kanı da bağırsaklara doldurarak kızartıp yerlerdi. İslâm bunların her ikisini de pis ve zararlı saymış, haram kılmıştır. Ancak kesilip kanı akıtılmış olan hayvanın etinin ve damarlarının içinde kalan kan helâldir. Hz. Peygamber dalakla ciğerde kalan kanın da helâl olduğunu ifade buyurmuşlardır (bk. İbn Mâce, "Et'ime", 31; *Müsned*, II, 97).

c) Domuz eti. Kur'an-ı Kerîm'in ilgili âyetlerinde haram kılınan şeyler sıralanırken domuzun sadece eti zikredilmiş olmakla beraber bu âyette *fısk* ve En'âm sûresinin 145. âyetinde *rics* yani maddî veya mânevî bakımdan pis, murdar olarak nitelendirilmiş olmasını, A'râf sûresinin 157. âyetini ve diğer delilleri değerlendiren müfessir ve fakihler, evcil olsun yabani olsun domuzun kemiği, yağı ve sütü dahil bütünüyle haram olduğuna hükmetmişlerdir. Kur'an-ı Kerîm'de etinin haram olduğu belirtilen tek hayvan domuzdur. Et yiyen diğer yırtıcı hayvanlarla ilgili yasak ise sünnet ve ictihada dayanmaktadır. Yeme ile ilgili bu yasağın yanı sıra, Hz. Peygamber Allah Teâlâ'nın domuz alım satımını da haram kıldığını bildirmiştir (Buhârî, "Büyû'", 112).

Domuz, İslâm dininde olduğu gibi ilâhî dinlerden Yahudilik'te de haram kılınmıştır (bk. Levililer, 11/7-8; Tesniye, 14/8). Hıristiyanlık'ta ise domuzun haram olduğuna dair açık bir hüküm bulunmamakla birlikte resmî İnciller'de domuzun horlanan bir varlık olarak gösterilmesi (Matta, 7/6; Markos, 5/11-14), Barnaba İncili'nde ise yenildiği takdirde kişinin gönlünü, vicdanını kirleteceğinin ifade edilmiş olması (*Barnaba İncili*, trc. Mehmet Yıldız, s. 101; Asaf Ataseven-Mehmet Şener, "Domuz", *DİA*, IX, 507) domuzun Hıristiyanlık'ta da haram olduğunu gösterir.

Domuzun haram kılınmasındaki hikmetleri bugün ilim ve modern tıp tam anlamıyla tesbit edip ortaya koymuş olmamakla birlikte bu hayvanın birçok hastalık sebebini bünyesinde taşıdığı ve insan sağlığına verdiği zararların öldürücü boyutlara ulaştığı bilinmektedir. Ancak dinî yasağın sadece buna bağlı olduğunu söylemek isabetli olmaz. Bugün bilinen mahzurların herhangi bir şekilde ortadan kalkması domuz etindeki yasağı geçersiz kılmaz. Müslümanlar bunu ilâhî bir buyruk olarak telakki eder ve bu inançla buyruğun gereğini yerine getirirler.

d) Allah'tan başkası adına kesilen hayvanın eti. Müşrikler putların ve cinlerin adını anarak hayvan kesiyorlardı. Bu şekilde kesilen hayvan, tıbbî bakımdan değil, dinî ve mânevî sebeplerle murdar sayılmıştır. Zira İslâm tevhid esası üzerine kurulmuş bir dindir. Diğer bütün varlıklar gibi hayvanların da yaratıcısı Allah olduğu halde onları başkasının adını anarak kesmek tevhid inancına aykırıdır, şirktir. Bu sebeple âyette dolaylı olarak Allah'tan başka varlık ve güçlere kutsallık tanınması reddedilmiştir.

e) Herhangi bir şekilde nefesi tıkanıp boğularak ölen hayvanın eti. Nefesin tıkanması vücuttaki kanın ve dolayısıyla etin bozulmasına sebep olur. Bu durumdaki hayvanın eti de murdar hükmünde olup haram kılınmıştır (Râzî, XI, 133; İbn Âşûr, VI, 91).

f) Ağaç parçası, taş gibi öldürücü şeylerle vurularak öldürülen hayvanın eti. Böyle hayvanın kanı akıtılmadığı için bu et de murdar sayılmış ve haram kılınmıştır (Râzî, XI, 133). Modern alet ve silâhlarla başından vurularak öldürülen hayvanın eti de haramdır.

g) Yüksek yerden düşerek veya atılarak ölen hayvanın eti.

h) Bir başka hayvan tarafından boynuzlanarak öldürülen hayvanın eti.

ı) Yırtıcıların öldürüp parçaladığı hayvanın eti.

Son beş maddede zikredilen hayvanlar murdar hükmündedir. Ancak bu hallerde hayvanda canlılık belirtileri varken Allah'ın adı anılarak bıçak veya keskin taş gibi bir aletle kesilip kanı akıtılırsa helâl olur. Canlılık belirtileri ise kesim sırasında hayvanın hareket etmesi veya kanının normal akması gibi işaretlerdir.

"Kesmek, boğazlamak, ateş yakmak, tamamlamak ve kocamak" anlamlarına gelen âyet metnindeki *tezkiye* kavramı terim olarak, "Hayvanın nefes

ve yemek borularıyla iki şah damarını keserek vücudundaki kanı boşaltmak" şeklinde açıklanır. Kadın olsun erkek olsun, kesen kimsenin Allah adına kestiğini bilecek düzeyde aklî melekeye sahip, müslüman veya Ehl-i kitap'tan olması gerekir. Bu şartlar bulunmadığı takdirde hayvan tezkiye edilmiş olmayacağı için eti de yenmez (Elmalılı, III, 1562).

Domuzun bizâtihî kendisi murdar olduğu için, "meyte" ise önceden ölmüş bulunduğundan tezkiye ile temizlenmezler. Çünkü tezkiye canlı hayvanı keserken yapılan bir işlemdir. Ölmüş bir hayvanın tezkiye edilmesi söz konusu değildir. Allah'tan başkasının adı anılarak kesilmiş bir hayvanın da yeniden kesilerek tezkiye edilemeyeceği açıktır. Şu halde "yetişip kestiklerinizin dışında" kaydı yukarıda sıralananlardan son beş haldeki hayvanlar için geçerlidir. Bu hallerde hayvanda canlılık belirtileri varken Allah'ın adı anılarak bıçak veya keskin taş gibi bir aletle kesilip kanı akıtılırsa helâl olur. Fıkıhçıların çoğunluğu bu canlılığın kesim sırasında hayvanın hareket etmesi veya kanının akmasıyla belli olacağını ifade etmişlerdir (avlanan hayvanların durumu 4. âyette açıklanacaktır).

i) Dikili taşlar için kesilen kurban eti. Câhiliye döneminde üzerinde putlar için kurban kesmek ve Kâbe'ye saygı göstermek üzere onun etrafında dikilmiş birçok taş vardı. Bu taşlara *nüsub* (çoğulu ensâb) denilmiştir. Bir rivayete göre de nüsub "put" anlamına gelir. Araplar bu taşların üzerinde putlar adına kurban keser, kanını bunların Kâbe tarafındaki yüzlerine sürerlerdi. İslâm bu maksatla kesilen hayvanların etini de haram kılmıştır. Müslümanlar, kurban kesmek suretiyle Kâbe'ye saygı göstermeye kendilerinin daha lâyık olduğunu söyleyerek Câhiliye dönemindeki âdetlerini devam ettirmek istemişler, bunun üzerine "Onların (kurbanlar) ne etleri Allah'a ulaşır ne kanları; O'na ulaşacak olan sadece sizin takvânızdır" (Hac 22/37) meâlindeki âyet inmiştir (İbn Kesîr, V, 428). Bu taşlar üzerinde putlar için kesilen hayvanlar da Allah'tan başkası adına kesilmiş olup etlerini yemek haram kılınmıştır.

Âyetin son kısmına göre aç ve çaresiz kalan kimse zaruret sınırını aşmadan haram olan hayvanların etlerinden bir miktar yiyebilir (krş. Bakara 2/173). İslâm, insan hayatına önem verilmesini ve tehlikelerden korunmasını ister. Bu sebeple aslında haram olan bir şeyin zaruret hallerinde

yenilmesine ruhsat vermiştir. Helâl sayarak değil de çaresizlik sebebiyle bu etlerden yiyen kimse bu davranışından sorumlu tutulmaz.

j) Fal oklarıyla paylaşılan et. Âyette paylaşımda fal oklarının kullanılmasının haram kılındığı bildirilmiş olmakla birlikte maksat bu oklarla paylaşılan etin haram kılınmış olmasıdır. Çünkü bağlam, yenilmesi haram olan etlerle ilgilidir. Câhiliye döneminde dikili taşlar (putlar) için kesilen hayvanın parasını kimin vereceğine, etinin nasıl dağıtılacağına dair fal oku çekilirdi. Bu şekildeki paylaşım bir tür kumar olduğu için âyet-i kerîme bu eti de haram saymış ve bunları yapmayı doğru yoldan sapma olarak değerlendirmiştir.

Fal, "çeşitli tekniklerle gelecekten ve bilinmeyenden haber verme, gizli kişilik özelliklerini ortaya çıkarma becerisi" demektir. Arapça'da fal (fe'l), "uğur ve uğurlu şeyleri gösteren simge" anlamında kullanılmaktadır. İnsanoğlu, –diğer etkenler yanında esrarengize ve meçhule karşı olan merak ve tecessüs duygusunun da etkisiyle– tarih boyunca gerek kendisiyle gerekse çevresiyle ilgili bilinmezleri anlayıp keşfetmeye, geleceğin neler getireceğini önceden öğrenmeye ve böylece kendi kaderine hükmetmeye çalışmış, bunun için de fal bakma ve benzeri çeşitli teknikler ve metotlar geliştirmiştir (bk. Mehmet Aydın, "Fal", *DİA*, XII, 135).

Fal açmanın İslâm'daki hükmüne gelince, Kur'an-ı Kerîm gayb bilgisinin (duyular ötesi âleme ait bilgilerin) Allah'a mahsus olduğunu vurgulamış (bk. Âl-i İmrân 3/179; A'râf 7/188), insanların bu bilgiden ancak Allah'ın dilediği kadarına sahip olabileceklerini, bunun yolunun ise vahiy olduğunu bildirmiştir. Geleceğin bilgisine sahip olmayan kâhin ve benzeri kişilerin açıklamalarına inanıp bel bağlamak ise Câhiliye Arapları'nın putlardan medet ummalarıyla aynı anlama gelmektedir.

Sonuç olarak falcılığın, gerçekte insanların merak ve tecessüs duygularını istismar düşüncesine dayalı, İslâmî öğretilerle bağdaşmayan ve birçok türü ile kişiyi Allah'a ortak koşma konumuna getiren bir uğraş olduğu kabul edilmektedir. Nitekim Hz. Peygamber kâhinlere gidip onların verdiği bilgiyi tasdik edenin kâfir olacağını bildirmiştir (Ebû Dâvûd, "Tıb", 21; Tirmizî, "Tahâret", 102; İbn Mâce, "Tahâret", 122).

İnsanları sebeplere sarılmaktan alıkoyan uğur ve uğursuzluk anlayışı, Hz. Peygamber'in tebliğ ettiği İslâmî ilkelere ters düşmektedir. Çünkü

İslâm'da insanın iradesi, gücü ve teşebbüsü sorumluluğun temelini oluşturur. Uğursuzluk inancı (tıyere) kişinin kendi irade ve gücünü inkâr etmesi yanında Allah'ın yaratıcılığını da inkâr etmek anlamı taşıdığı için İslâm bunu reddetmiştir. Nitekim Hz. Peygamber, ihtiyaçtan dolayı tıyereye başvuranın Allah'a şirk koşmuş olacağını bildirmiştir (Buhârî, "Tıb", 43-45; Ebû Dâvûd, "Tıb", 23-24). Hz. Peygamber'in sözlerinde geçen "fe'l" ve "tefe'ül" kelimeleriyle anlatılmak istenen ise, "Allah'tan dilekte bulunmak"tan ibarettir. Resûlullah'ın söz ve davranışlarının incelenmesi sonucunda, bazı durumları veya olayları iyimser bir yorumla karşılayıp Allah'tan hayır dileme anlamındaki uğur düşüncesinin sakıncalı değil, aksine bizzat Resûl-i Ekrem tarafından özendirilmiş olduğu görülmektedir.

Tarihin muhtelif devirlerinde farklı kültürlerde fal bakmak için çeşitli araçlar ve teknikler kullanılmış, böylece değişik fal türleri ortaya çıkmıştır. Araplar'da en yaygın olanı fal okları kullanma yöntemidir. Rivayete göre Câhiliye döneminde Araplar'da üç türlü fal oku kullanma geleneği vardı:

1. Üç fal oku kullanma yöntemi. Araplar önemli bir işe teşebbüs edecekleri zaman bu işin sonunun hayırlı olup olmadığını anlamak maksadıyla üç okla kısmet çekerlerdi. Okların birinde "yap", diğerinde "yapma" yazılıydı, üçüncüsü boştu. Kişi yapacağı işe karar verebilmek için kabile putunun bekçisine gelerek ona bir miktar para verir ve bekçinin elindeki torbada bulunan bu oklardan birini çekerdi; yap çıkarsa niyetlendiği işi yapar, yapma çıkarsa vazgeçerdi; boş çıkarsa çekimi tekrarlardı (İbn Kesîr, III, 21).

2. Yedi fal oku kullanma yöntemi. Oklar Kâbe'nin içinde Hübel denilen putun yanında bulunurdu. Okların her biri üzerinde şu kelimelerden birinin Arapça'sı yazılıydı: Akıl, sular, evet, hayır, sizdendir, sizden değildir, bitişiktir.

Diyet işlerinde bu yöntem kullanılır, "akıl" kime çıkarsa diyeti o öderdi. "Sular" kelimesinin yazılı olduğu fal oku da su aramada çekilirdi. "Evet" veya "hayır" yazılı olan oklar ise niyet edilen bir şeyin yapılıp yapılmayacağını gösterirdi.

3. On fal oku kullanma yöntemi. Bu yöntemdeki oklar şu isimleri almıştı: Fezz, tev'em, rakîb, hils, nâfis, müsbil, muallâ, menîh, sefîh, vagd. Bunların üçü (menîh, sefîh, vagd) boştu, diğerlerinin herbirine bir pay verilmişti. Ancak payları rakamlarıyla orantılıydı. Meselâ fezz'in payı bir, tev'em'in iki,... muallâ'nın yedi payı vardı. Her okun üzerinde adını ve payını gösteren işaretler bulunuyordu. Bu yöntem fakirlere ikram için oynanan kumarda uygulanırdı. İkram edilecek deve kesilip yirmi sekiz parçaya bölünür, oklar da "ribâbe" denilen bir torbanın içine yerleştirilerek adaletli bir kişinin önüne konurdu. Bu şahıs kumara iştirak eden herkes adına bir ok çekerdi, şansına boş ok çıkanlar etten mahrum kaldıkları gibi devenin kıymetini de öderlerdi. Şanslarına paylı ok çıkanlar ise aldıkları paylarını fakirlere verirlerdi (fal ve fal yöntemleri hakkında bilgi için bk. İlyas Çelebi, "Fal", *İFAV Ans.*, II, 11; Mehmet Aydın, "Fal", *DİA*, XII, 134).

Yukarıda da belirtildiği gibi İslâm, fal okları kullanma ve benzeri yöntemlerin tümünü kumar sayarak yasaklamıştır (krş. Bakara 2/219; Mâide 5/3, 90). Burada üç yasaktan söz edilmektedir:

a) Şirk anlamı taşıyan yollarla kısmetini, geleceğini öğrenmek veya anlaşmazlıkları çözümlemek için fal okları çekmek.

b) Akıl ve bilgi yolundan uzaklaşarak fal veya kehanet yöntemiyle herhangi bir şeyi iyilik veya kötülük, uğurluluk veya uğursuzluk işareti saymak.

c) Kazanmayı meziyet, liyakat, hak, hizmet gibi aklî ve vicdanî ölçülere değil de kumar yoluyla şansa dayandırmak.

Falı yasaklayan İslâm, buna karşılık istişare ve istihâreyi getirmiştir (istişare hakkında bilgi için bk. Âl-i İmrân 3/159).

İstihâre "yapılması düşünülen bir işin hayırlı olması halinde, onu kolaylaştırması için Allah Teâlâ'dan yardım dilemek" anlamında kullanılır. İstihâre Hz. Peygamber'in sünneti olup kişinin aklını kullandıktan ve yapacağı iş hakkında bilgisi ve tecrübesi olan kimselerle istişare ettikten sonra karar veremediği takdirde başvuracağı bir yöntemdir. İstihâre edilen işin hayırlı olduğu, o işin yapılmasına dair gönülde doğacak bir meyilden, rahatlık ve ferahlıktan, o işle ilgili iyi ve güzel duygulardan anlaşılır (bilgi için bk. Buhârî, "Teheccüd", 25; "Da'avât", 49; "Tevhîd", 10; Kâmil Miras, IV, 132-144).

"Bugün, kâfirler dininiz hakkında ümitlerini yitirmişlerdir" meâlindeki cümle, artık müşrik Araplar'ın İslâmiyet'i ortadan kaldırmaktan, müslümanları yok etmekten veya putperestliğe geri döndürmekten umutlarını kestiklerini ifade eder. Müşrikler, yukarıda yenilmesi haram olduğu bildirilen etlerin tümünü yiyorlardı; müslümanların da bir gün gelip kendi dinlerine geri döneceklerini umuyorlardı. Bu âyetin inmesiyle artık bu ümit kapısının kapanmış olduğu anlatılmaktadır. Bu âyet, aynı zamanda müslümanların bazı Câhiliye gelenek ve alışkanlıklarından sıyrıldıklarını, sapkınlıklardan korunduklarını, artık İslâm inanç ve hükümlerinin kuvvetlendirilip kemale erdirildiğini gösterir.

Yüce Allah son peygamber Hz. Muhammed'e insanlığın muhtaç olduğu itikadî ve amelî ilkelerin en mükemmellerini içeren Kur'an-ı Kerîm'i indirmek suretiyle ilk peygamber Hz. Âdem'den beri insanlığa göndermiş olduğu ve kendi katında İslâm diye isimlendirdiği dini (Âl-i İmrân 3/19, 85), kıyamete kadar farklı iklim ve coğrafyalarda yaşayan muhtelif cemiyetlerin düşünce, hayat ve medeniyet alanındaki ihtiyaçlarını karşılayacak bir nitelikte ve mahiyette olmak üzere kemale erdirmiş; bu dinde insanî sorunların çözümü için ana ilkeleri koymuş, ayrıntılar ve ortaya çıkacak yeni sorunların çözümü için de genel prensipleri çerçevesinde ictihad yolunu açık tutmuştur. Öte yandan müslümanlar Mekke'yi fethederek Beytullah'ı rahatça tavaf etme imkânını kazanmışlar ve bu sayede giderek gelişen bir siyasî, sosyal ve ekonomik güç haline gelmişlerdir.

"Bugün sizin için dininizi kemale erdirdim, size nimetimi tamamladım, sizin için din olarak İslâmiyet'i beğendim" meâlindeki bölümün Vedâ haccında nâzil olduğuna dair rivayetler yanında (bk. İbn Kesîr, III, 23), bu âyetin parça parça değil, bütün olarak Vedâ haccından uzun zaman önce bayram arefesine rastlayan bir cuma gününde inmiş olabileceği kanaatini taşıyanlar da vardır. Bu görüşü savunan Süleyman Ateş'in konuya ilişkin açıklaması şöyledir (II, 462 vd.): Bu rivayete bakılırsa bu cümle, âyetten ayrı olarak inmiş, sonradan âyetin içine konmuştur. Eğer bu cümle âyetle beraber inmemiş ise, bunun, haram kılınan etleri anlatan âyetin içine konmasını gerektirecek bir şey yoktur. Kanaatimize göre parça parça değil bütün olarak inen bu âyetin, kendinden önceki iki âyetle sıkı bağlantısı vardır. Üstteki âyette "Size bildirilecek olanlar dışındaki hayvanlar" meâlindeki (illâ mâ yütlâ aleyküm) cümlesiyle haram olan

hayvanların okunup açıklanacağı belirtilmiş, hemen ardından da haram olan hayvanlar açıklanmıştır. Bunlar açıklandıktan sonra da bu emirlerle ve yasaklarla dinin tamamlandığı, Allah'ın tamamladığı dine uyulmasının gereği vurgulanmıştır. Ateş'e göre Hz. Peygamber Vedâ haccında ashabına hitap ederken dinin güçlenip tamamlandığını, artık kâfirlerden korkulmaması gerektiğini vurgulamak için bu âyeti okumuş, daha önce bu âyetten haberdar olmayan müslümanlar, âyetin Vedâ haccında indiğini sanmışlardır.

Mevdûdî ise (I, 402 vd.) sûrenin nazmından hareketle, bu bölüm sûrenin örgüsü içinde bulunmadığı takdirde eksik kalacağı kanaatine vararak hicretin 6. yılında diğer bölümle birlikte indiğini söyler. Ona göre indiği zaman bu ifadenin gerçek anlamı kavranamamış, bu sebeple bütün Arap yarımadasının itaat altına alındığı ve İslâm'ın gücünün doruğa ulaştığı hicretin 10. yılında Vedâ haccında yeri gelmişken ilân edilmek üzere yeniden nâzil olmuştur. Dolayısıyla âyetin Vedâ haccında indiğine dair rivayetler de sahihtir (din ve İslâm hakkında bilgi için bk. Âl-i İmrân 3/19).

4 – 5

يَسْـَٔلُونَكَ مَاذَٓا اُحِلَّ لَهُمْۜ قُلْ اُحِلَّ لَكُمُ الطَّيِّبَاتُۙ وَمَا عَلَّمْتُمْ
مِنَ الْجَوَارِحِ مُكَلِّب۪ينَ تُعَلِّمُونَهُنَّ مِمَّا عَلَّمَكُمُ اللّٰهُ فَكُلُوا مِمَّٓا اَمْسَكْنَ
عَلَيْكُمْ وَاذْكُرُوا اسْمَ اللّٰهِ عَلَيْهِ وَاتَّقُوا اللّٰهَۜ اِنَّ اللّٰهَ سَر۪يعُ
الْحِسَابِ ﴿٤﴾ اَلْيَوْمَ اُحِلَّ لَكُمُ الطَّيِّبَاتُۜ وَطَعَامُ الَّذ۪ينَ اُو۫تُوا
الْكِتَابَ حِلٌّ لَكُمْ وَطَعَامُكُمْ حِلٌّ لَهُمْ وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ الْمُؤْمِنَاتِ

وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ الَّذِينَ اُو۫تُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ اِذَٓا اٰتَيْتُمُوهُنَّ
اُجُورَهُنَّ مُحْصِن۪ينَ غَيْرَ مُسَافِح۪ينَ وَلَا مُتَّخِذ۪ٓي اَخْدَانٍۜ وَمَنْ يَكْفُرْ
بِالْا۪يمَانِ فَقَدْ حَبِطَ عَمَلُهُۘ وَهُوَ فِي الْاٰخِرَةِ مِنَ الْخَاسِر۪ينَ ﴿٥﴾

Meâli

4. Sana, kendileri için nelerin helâl kılındığını sana soruyorlar. De ki: "İyi ve temiz olanlar size helâl kılınmıştır." Yırtıcı hayvanlardan olup Allah'ın size öğrettiği ile eğiterek avcı hale getirdiğiniz hayvanların sizin için yakaladıklarından da yiyin; üzerine Allah'ın adını da anın. Allah'tan korkun, şüphesiz Allah'ın hesabı pek çabuktur. **5.** Bugün size iyi ve temiz nimetler helâl kılınmıştır. Kendilerine kitap verilenlerin yiyeceği size helâldir; sizin yiyeceğiniz de onlara helâldir. Gayri meşrû ilişkide bulunmak veya gizli dost tutmak şeklinde değil de meşrû bir nikâhla evlenmek şartıyla mümin kadınlardan iffetli olanlar ile sizden önce kendilerine kitap verilenlerden iffetli kadınlar –mehirlerini verdiğiniz takdirde– size helâldir. Kim inanmayı reddederse ameli kesinlikle boşa gider. O, âhirette de hüsrana uğrayanlardandır.

Tefsiri

4. Önceki âyette müslümanlara birtakım hayvanların, özellikle yırtıcı olanlarının parçaladığı hayvanların etlerini yemenin haram olduğu bildirilince bazı müslümanlar av için yetiştirilmiş olan köpek ve kuşun da yırtıcılar kapsamına girip girmediğini ve bunların öldürdüğü veya parçaladığı av hayvanlarının etlerinin yenilip yenilmeyeceğini Hz. Peygamber'e sormuşlar, bunun üzerine bu âyet inmiştir (İbn Kesîr, III, 29; Şevkânî, II, 20).

"İyi ve temiz olanlar" diye tercüme edilen *tayyibât* sözlükte "lezzetli, temiz ve iyi şey" anlamına gelen *tayyibe* kelimesinin çoğuludur. İslâm'a göre eşyada aslolan mubah olmaktır. Bu genel kural, haram olduğuna dair hakkında delil bulunmayan her şey için geçerlidir. Çünkü yüce Allah

yeryüzünde var olan her şeyi insanlar için yaratmıştır (bk. Bakara 2/29). Bu sebeple Kur'an-ı Kerîm ve Hz. Peygamber'in sünneti, bölgeyi de göz önüne alarak haramları belirlemiş, bunların dışında kalanların helâl olduğunu bildirmiştir. Bunlar arasında yer almadığı halde pis ve zararlı şeylerin helâl sayılmaması için de helâl olma hükmünü tayyib (iyi ve temiz) olma vasfına bağlamıştır. Nitekim A'râf sûresinin 157. âyetinde Hz. Peygamber'in, ümmetine temiz şeyleri helâl kıldığı, pis şeyleri ise haram kıldığı bildirilerek helâl olma hükmü temiz ve iyi şeylere tahsis edilmiştir. Ayrıca temiz ve iyi şeylerin (tayyibât) haram kılınmadığı da vurgulanmıştır (A'râf 7/32). Herhangi bir şeyin temiz ve iyi olup olmadığının ölçüsü ise naslarda haram veya helâl kılındığı bildirilen nesnelerin genel nitelikleriyle zevkiselimdir.

"Yırtıcı hayvanlar" diye tercüme edilen *cevârih* kelimesi *câriha*nın çoğuludur. Kelime bütün yırtıcı ve parçalayıcı hayvanları ifade etmekle birlikte burada av için eğitilmiş olan köpek, doğan ve benzeri yırtıcı hayvanlar kastedilmektedir. Bu hayvanlar eğitildikleri takdirde yakaladıkları avı fazla hırpalamadıkları için bunlarla avlanmak meşrûdur. Eğitilmemiş hayvanlar avı hırpalayıp parçaladıklarından bunlarla avlanmak meşrû değildir. Bu maksatla eğitilmiş olan hayvanların beslenmesi ve alınıp satılması helâl olduğu gibi bunların yakaladıkları avların etleri de helâldir. Ancak bu avcı hayvanlar yakaladıkları avı kendileri için değil, sahipleri için yakalamış olmalıdırlar. Yakaladıktan sonra parçaladıkları ve etini yedikleri hayvanı kendileri için yakalamış olacaklarından böyle bir avın eti helâl değildir (Buhârî, "Zebâih", 2, 7; Müslim, "Sayd", 4).

"Üzerine Allah'ın adını da anın" meâlindeki cümle, avcı hayvan av üzerine salıverilirken besmele çekilmesi yani "bismillâh" denilmesi gerektiğini ifade eder. Besmele ile salıverilen eğitilmiş hayvanın yaralayarak öldürdüğü av helâldir. Besmele çekilmeden salıverilen hayvanın yakalayıp öldürdüğü av Hanefî mezhebine göre helâl değildir. Şâfiîler'e göre besmele kasten terkedilse de eti yenir. Eğitilmiş köpeğin yaralaması kesme yerine geçtiği için avladığı hayvanın canlı iken kesilmesi şart değildir. Ancak avı yakalamaya başka köpek katılır da avı hangisinin öldürdüğü belli olmazsa o avın eti yenmez (Buhârî, "Zebâih", 1). Avcı hayvan, avı yaralamadan boğarak veya çarparak öldürürse bu av, boğulmuş veya dar-

be ile öldürülmüş hayvan hükmünde olduğu için yenmez (bilgi için bk. Buhârî, "Zebâih", 1-11; Menderes Gürkan, "Av", *İFAV Ans.*, I, 183-188).

3 ve 4. âyetlerde etleri helâl veya haram olan hayvanlar belirtildikten sonra 4. âyetin sonunda bu konuda Allah'ın emir ve yasaklarına saygılı davranılması istenmekte ve aykırı davrananların hesaba çekilecekleri vurgulanmaktadır.

5. Temiz ve güzel nimetlerin müslümanlara helâl kılındığı bir defa daha hatırlatıldıktan sonra Ehl-i kitabın yani ilâhî bir kitaba inanmış olan kimselerin kestiği veya avladığı hayvanların ve pişirdiği yemeklerin müslümanlara helâl olduğu, müslümanların yiyeceklerinin de onlara helâl kılındığı bildirilmektedir. Ancak yemeklerine domuz eti veya şarap gibi İslâm'ın haram kıldığı herhangi bir şeyi katarlarsa bu, müslümanlara helâl olmaz. Bu tür haram şeyler karıştırılmadığı takdirde müslümanlarla gayri müslimlerin aynı kaptan yemek yemelerinde bir sakınca yoktur.

"İffetli kadınlar" diye tercüme ettiğimiz *muhsanât* kelimesi sözlükte "kale içinde korunmuş" anlamına gelen *muhsan* ve *muhsana* kelimelerinin çoğuludur. Terim olarak "evli, iffetli ve hür kadınlar" anlamlarında kullanılmıştır. Bu kelime Kur'an'da kullanıldığı yere göre bazan bu anlamların sadece birini içerirken (meselâ Nisâ sûresinin 24. âyetinde "evli", 25. âyetinde bir yerde "hür" ve bir yerde "iffetli" anlamında kullanılmıştır), bazan da ikisini veya üçünü birden içerir. Bir kısım müfessirlere göre burada "hür" ve "iffetli" anlamlarını kapsamaktadır (bk. İbn Kesîr, III, 38; Elmalılı, III, 1579). Buna göre cümle, "Müminlerin hür ve iffetli kadınlarıyla evlenmeniz size helâl kılındı" şeklinde tercüme edilir. Bazı müfessirler "Burada maksat sadece hür mümin kadınlardır" derken, bazıları da âyetin ilgili kısmını "yalnızca iffetli mümin kadınlar" şeklinde yorumlamışlardır. Râzî, gerekçelerini de açıklayarak "Maksat, sadece hür mümin kadınlardır" diyen görüşü tercih etmektedir. Ona göre iffetli olmayan mümin kadınlarla evlenmek haram değildir (XI, 146 vd., XXIII, 150; bilgi için bk. Nûr 24/3).

Âyetin "Sizden önce kendilerine kitap verilenlerden iffetli kadınlar (size helâl kılınmıştır)" meâlindeki bölümü, müslümanların Ehl-i kitap'tan hür ve iffetli kadınlarla evlenebileceklerini ifade eder (bilgi için bk. Nisâ 4/25). Ebû Hanîfe'ye göre Ehl-i kitabın iffetli olan câriyeleriyle de evlenmek câiz, Şâfiî'ye göre ise câiz değildir (Râzî, XI, 147).

Müslümanlarla Ehl-i kitabın yemekleri karşılıklı olarak birbirlerine helâl kılınmıştır. Evlenme konusuna gelince âlimlerin çoğunluğuna göre müslüman erkeklerin müslüman veya Ehl-i kitap kadınlarıyla evlenmelerine izin verildiği halde, müslüman kadınların Ehl-i kitap erkekleriyle evlenmelerine ittifakla izin verilmemiştir. Nitekim âyet-i kerîmede müslümanların yiyeceklerinin Ehl-i kitaba helâl olduğu açıkça bildirildiği halde, kadınlarının onlara helâl olduğuna dair herhangi bir işaret yoktur (bk. Bakara 2/221; Mümtehine 60/10).

Elmalılı, "Can ve ırz konusunda aslolan haram olmaktır" prensibinden hareketle müslüman kadınların Ehl-i kitap erkeklerle evlenmelerini helâl kılan herhangi bir delil bulunmadığını, aksine müşrik erkeklerle evlenmelerini haram kılan delil bulunduğunu (Bakara 2/221) belirterek böyle bir evliliğin kesinlikle haram olduğunu söyler (II, 774).

Müslümanlar, gayri meşrû ilişkilerde bulunmamak ve metres tutmamak şartıyla mehirlerini vererek Ehl-i kitap'tan hür ve iffetli kadınlarla evlenebilirler. Ehl-i kitap terimi müslümanlar dışındaki kutsal kitap sahipleri ve özellikle yahudiler ve hıristiyanlar için kullanılır (bu konuda bk. Bakara 2/105; Âl-i İmrân 3/64).

Kur'an-ı Kerîm Ehl-i kitap kadınlarıyla evlenmeye izin vermiş olmakla birlikte bu iznin ayrıntıları konusunda müctehidler arasında bazı görüş ayrılıkları bulunmaktadır. Âyetin son kısmının, bu izinden yararlanan kişilerin gerek kendilerinin gerekse çocuklarının dinî hayatları konusunda daha duyarlı ve dikkatli olmaları hususunda bir uyarı anlamı taşıdığı söylenebilir.

6 – 7

يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُٓوا اِذَا قُمْتُمْ اِلَى الصَّلٰوةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ
وَاَيْدِيَكُمْ اِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُؤُ۫سِكُمْ وَاَرْجُلَكُمْ اِلَى الْكَعْبَيْنِۜ
وَاِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَّرُواۜ وَاِنْ كُنْتُمْ مَرْضٰٓى اَوْ عَلٰى سَفَرٍ اَوْ جَٓاءَ اَحَدٌ
مِنْكُمْ مِنَ الْغَٓائِطِ اَوْ لٰمَسْتُمُ النِّسَٓاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَٓاءً فَتَيَمَّمُوا صَع۪يدًا
طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِوُجُوهِكُمْ وَاَيْد۪يكُمْ مِنْهُۜ مَا يُر۪يدُ اللّٰهُ لِيَجْعَلَ عَلَيْكُمْ
مِنْ حَرَجٍ وَلٰكِنْ يُر۪يدُ لِيُطَهِّرَكُمْ وَلِيُتِمَّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ
تَشْكُرُونَ ﴿٦﴾ وَاذْكُرُوا نِعْمَةَ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ وَم۪يثَاقَهُ الَّذ۪ي
وَاثَقَكُمْ بِه۪ٓۙ اِذْ قُلْتُمْ سَمِعْنَا وَاَطَعْنَاۘ وَاتَّقُوا اللّٰهَۜ اِنَّ اللّٰهَ عَل۪يمٌ
بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٧﴾

Meâli

6. Ey iman edenler! Namaz kılmaya kalkacağınız zaman yüzlerinizi, dirseklere kadar ellerinizi yıkayın; başlarınızı meshedin, ayaklarınızı da topuk kemiklerine (küçük topuklara) kadar (yıkayın). Eğer cünüp olursanız temizlenin. Şayet hasta veya yolculuk halinde bulunursanız veya içinizden biri ayak yolundan gelirse yahut kadınlarla cinsel ilişkide bulunursanız, bu hallerde su bulamadığınız takdirde temiz bir toprağa yönelin (teyemmüm edin), yüzünüzü ve ellerinizi onunla meshedin. Allah size herhangi bir güçlük çıkarmak istemez, fakat O sizi terte-

miz kılmak ve üzerinizdeki nimetini tamamlamak ister ki şükredesiniz. **7.** Allah'ın üzerinizdeki nimetini, sizden aldığı sağlam ahdini hatırlayın; o zaman, "İşittik ve itaat ettik" demiştiniz. Allah'tan korkun; şüphesiz Allah kalplerin içindekini bilmektedir.

Tefsiri

6. "*Namaz*" diye çevirdiğimiz *salât* kelimesi sözlükte "dua etmek, yalvarmak, iyi dilekte bulunmak" anlamlarına gelir. Dinî bir terim olarak salât, tekbirle başlayıp selâmla tamamlanan belirli hareket ve sözlerden oluşan ibadeti ifade eder. İslâm'ın beş esasından biri olan namaz, kulun ibadet duygusuyla Allah'ın huzuruna çıkması, O'nunla bağlantı kurup konuşması, belli şekillerle O'na tapınmasıdır (bilgi için bk. Bakara 238-239; Nisâ 4/43, 101-103). Ancak bu ibadet, kulun uyanık, hazırlıklı, şuurlu, ruh ve beden bakımından temiz olmasını gerektirir. Allah'ın huzuruna çıkmadan önce abdest alma, gerektiğinde gusül etme emri de bu amacın önemli vasıtalarındandır.

Önceki ilâhî dinlerde de bulunan namaz ibadeti (bk. Lokmân 31/17), İslâm'da hicretten yaklaşık bir buçuk yıl önce gerçekleşmiş olan mi'rac esnasında farz kılınmıştır (Buhârî, "Salât", 1). Namazın ön şartı olan abdest ve gusül de namazla birlikte farz kılınmış olup ibadet tarihinde hiçbir zaman abdestsiz namaz kılınmamıştır (Elmalılı, III, 1583; İbn Âşûr, VI, 126 vd.).

Abdest –âyette de belirtildiği üzere– ibadet niyetiyle yüzü ve dirseklere kadar kolları yıkamak, başı meshetmek, ayakları topuklara kadar yıkamaktan ibarettir. Abdest, "hadesten tahâret" yani "görünmeyen fakat hükmen var olduğu kabul edilen bir kirlilikten temizlenmek" anlamına geldiği için farz olan temizlik yukarıda bildirilen âzaları bir defa yıkamakla sağlanmış olur. İki veya üç defa yıkamak ve abdest organlarını ovmak sünnettir.

Âyette belirtilen abdest organlarının sınırları hakkında fıkıh kitaplarında yapılan açıklamaların özeti şöyledir:

a) Yüz. Dikey olarak alında saç bittiği yerden çene altına kadar, yatay olarak iki kulak yumuşakları arasında kalan kısımdır. Abdestin farzlarından biri, bu alanı yıkamaktır. Ağza ve burna su vermek, kulakların içini meshetmek ise sünnettir.

b) Kollar. Parmak uçlarından dirseklere kadar olan kısımdır. Dirsekler bu âzalara dahil olduğu için kolları bunlarla birlikte yıkamak farzdır.

c) Baş. Kulakların üstünde kalan kısımdır. Bu âzayı ıslak elle meshetmek farzdır. Ancak ne kadarı ve ne şekilde meshedileceği hakkında mezheplerin görüşleri farklıdır. Hanefîler'e göre başın en az dörtte birini meshetmek farzdır.

d) Ayaklar. Parmak uçlarından topuk kemiklerine kadar olan kısımdır. Abdestte ayakların yıkanması veya meshedilmesi konusunda iki ayrı görüş vardır:

1. "Ayaklar" anlamına gelen "ercül" kelimesindeki "lâm" harfini üstünlü okuyup "yüzler" anlamına gelen "vücûh" üzerine atfedenlere göre ayakları yıkamak farzdır. Meşhur dört mezhep mensuplarının anlayış ve uygulamaları böyledir. Meâlde bu kıraat esas alınmıştır.

2. "Ercül" kelimesinin "lâm"ını esreli okuyup kelimeyi "Başlarınızı meshedin" cümlesindeki "başlar" anlamına gelen "ruûs" üzerine atfedenlere göre ayakları –yıkamak değil– meshetmek farzdır. İmâmî Şiîler bu kıraati benimsedikleri için ayakları meshetmekle yetinirler. Bu takdirde âyetin meâli şöyle olur: "Yüzlerinizi, dirseklere kadar ellerinizi yıkayın. Başlarınızı ve topuk kemiklerine (küçük topuklara) kadar ayaklarınızı meshedin."

İbn Abbas, Enes b. Mâlik gibi sahâbîlerin ve tâbiîlerden bazılarının çıplak ayakları üzerine meshettiklerine dair rivayetler bu görüşü destekler mahiyettedir (bk. Taberî, VI, 126 vd.; İbn Kesîr, III, 48, 49). Taberî'nin kanaati de bu doğrultudadır. Ona göre yüce Allah, teyemmümde yüzün tamamının toprakla meshedilmesini emrettiği gibi abdestte de ayakların tamamının su ile meshedilmesini emretmiştir. Su ile ayaklarını yıkayan kimse ise hem meshetmiş hem de yıkamış sayılır (bk. VI, 130). İbn Kesîr, ayakların meshedilmesine dair rivayetleri garip bulmakta ve Beyhakî'nin Hz. Ali'ye isnat ettiği bir uygulamaya dayanarak buradaki meshin "hafif yıkama" şeklinde yorumlandığını ifade etmektedir (III, 49).

Hz. Peygamber'in uygulamalarına dair hadisler birinci görüşü destekler mahiyettedir (Buhârî, "Vudû'", 7, 24, 28, 38, 39, 41, 42; Müslim, "Tahâret", 3, 4, 18; *Müsned*, I, 59, IV, 112; Taberî, VI, 126 vd.). Ayrıca ayaklarını güzelce yıkamamış ve ökçelerinde biraz kuru kalmış kimseler hakkında Hz. Peygamber, "O ökçelerin ateşten çekeceği var!" (Buhârî,

"Vudû'", 27, 29; Müslim, "Tahâret", 25-30) diyerek ayakları yıkamanın farz olduğuna işaret etmiştir.

İbn Âşûr, Enes b. Mâlik'ten gelen başka bir rivayete dayanarak bu konuda sünnetin Kur'an'ı neshettiğini yani ayakları meshetmek Kur'an'la farz kılınmış ise de sünnetin bu hükmü kaldırıp ayakları yıkamayı farz kıldığını söylemektedir (VI, 130-131). Bize göre burada nesih yoktur. Zira âyet ihtimallidir; bu ihtimallerden birini tayin etmek hadise bırakılmış, hadis âyetin mâna ve maksadını açıklamıştır.

Hz. Peygamber'in abdestte her uzvunu üç kere yıkadığı, ayrıca ağzına ve burnuna da üçer defa su verdiği rivayet edilmiştir (Tirmizî, "Tahâret", 22). Bunun yanı sıra abdest âzalarını bir defa veya iki defa yıkadığına dair rivayetler de vardır (Buhârî, "Vudû'", 22-24). Sakalını ve parmaklarının arasını hilâllediği, kulaklarının içini ve dışını meshettiği rivayet edilmiştir (Tirmizî, "Tahâret", 23, 28, 30). Âyet ve hadislerden anlaşıldığına göre abdestte yıkanması gereken uzuvları birer kere yıkamak farz, üçer kere yıkamak ise sünnettir.

Âyetin zâhirinden her namazdan önce abdest almanın şart olduğu anlaşılır. Ancak Hz. Peygamber Mekke'nin fethine kadar her namazdan önce abdest aldığı halde Mekke fethedildiği gün birkaç vakit namazı bir abdestle kılarak, bozulmadığı müddetçe bir abdestle birden çok namazın kılınabileceğini göstermiş ve ümmetine bu kolaylığı sağlamıştır (Müslim, "Tahâret", 86; Ebû Dâvûd, "Tahâret", 66). Sahâbeden bazıları da bir abdestle birden fazla namaz kılmışlardır (Buhârî, "Vudû'", 54; *Müsned*, III, 132). Bu uygulamalardan anlaşıldığına göre abdest bozulmadığı müddetçe her namaz için yeniden abdest almak farz değil, menduptur. Kur'an'da mestler üzerine meshten söz edilmemekle birlikte Hz. Peygamber'in uygulamaları bunun da câiz olduğunu göstermektedir (Buhârî, "Vudû'", 48).

Cünüplük, büyük mânevî kirlilik (hades-i ekber) halini ifade eder. Boşalma olmasa bile cinsel ilişki, –ilişki olmasa da– cinsel haz duyarak boşalma veya uykuda meninin gelmesi kişiyi cünüp eder. Cünüp olan bir kimsenin bu durumdan temizlenmesi için *gusül* yapması yani boy abdesti alması gerekir. Guslün farz olması bu âyete, sünnete ve icmâa dayanmaktadır (bk. Buhârî, "Gusül", 28; Müslim, "Hayız", 87).

Cünüplük ve hayız veya nifas kanının kesilmesi durumlarında dinen yükümlü olan kimselerin gusletmeleri farzdır. Öte yandan ölüyü yıkamak da geride kalanların görevidir. Gusül, Hanefîler'e göre "ağız ve burun içi dahil olmak üzere bütün vücudun temiz su ile yıkanması" demektir. Ağız ve burna su vermek abdestte sünnet olduğu halde gusülde farzdır. Suyun bulunmaması halinde veya kullanma imkânı olmayan durumlarda temiz toprakla yapılan teyemmüm gusül yerine geçer.

Teyemmüm, büyük veya küçük kirliliği gidermek niyetiyle ellerin içini toprak cinsinden temiz bir şeye vurup önce yüze sürmek, sonra tekrar vurup her elin içiyle karşı kolu meshetmektir. Cünüplükten temizlenmek için yapılan teyemmüm hem gusül hem de abdest yerine geçer. Sembolik ve mânevî temizlenme yolu olan teyemmüm, her ne kadar maddî bir temizlik sağlamasa da kişiyi mânevî ve psikolojik olarak temizlenme duygusuna kavuşturur ve kendisini Allah'a ibadet için hazırlıklı hissetmesine imkân sağlar.

Hz. Peygamber bir seferden dönerken yanında bulunan eşi Hz. Âişe gerdanlığını yitirmiş, Resûlullah sahâbîlerle birlikte onu aramaya başlamış, bu durum onların yollarından kalmalarına ve susuz bir yerde gecelemelerine sebep olmuş, sabah namazını kılmak için abdest alacak su bulamamışlardı. Bu olay üzerine teyemmüm hükmünü içeren âyet nâzil olmuştur (Buhârî, "Teyemmüm", 1, 2; "Tefsîr", 4/10, 5/3). Ancak bunun Nisâ sûresinin 43. âyeti mi yoksa konumuz olan âyet mi olduğu hususunda görüş ayrılığı vardır (bk. Nisâ 4/43). Daha önce Hz. Peygamber'in açıklama ve uygulamalarıyla farz kılınmış olan abdest ve guslün hükmü bu âyetle pekiştirilmiş ve abdestin ayrıntılarıyla birlikte teyemmüm hükmüne de yer verilmiştir.

Allah Teâlâ, Bakara sûresinin 185. âyetinde olduğu gibi bu âyetin devamında da kulları için güçlük değil kolaylık murat ettiğini ifade buyurarak İslâm'da kolaylığın esas olduğunu bildirmiştir. Hasta iken veya yolculuk esnasında cünüp olanlar, gusül yerine temiz toprakla teyemmüm ederek temizlenebilirler. Aynı şekilde, tuvalete çıkmış, dolayısıyla abdesti bozulmuş olan veya cinsel ilişkide bulunmuş ve her iki halde de su bulamamış olan veya suyu bulduğu halde şiddetli soğuk, hastalık, düşman korkusu ve benzeri sebeplerle onu kullanma imkânı bulamayanlar temiz toprakla teyemmüm ederler.

Meâlinde "cinsel ilişki" diye tercüme ettiğimiz kısmın sözlük anlamı "kadına dokunmak"tır. Mezhep imamları bu ifadeyi farklı şekillerde yorumlamış ve farklı sonuçlara varmışlardır. Ebû Hanîfe'ye göre burada kadınlara dokunmak "cinsel ilişki"den kinaye olup maksat onlarla cinsel ilişkide bulunmaktır. Ona göre şehvetle veya şehvetsiz olarak erkeğin teni kadının tenine dokunmakla abdest bozulmaz. Şâfiî'ye göre bu ifade kinaye değil hakikattir. Maksat, erkeğin teninin kadının tenine dokunmasıdır. İster şehvetle, isterse şehvetsiz olsun erkeğin teni aralarında evlenme engeli oluşturacak düzeyde yakınlık bulunmayan bir kadının tenine dokunduğu takdirde her ikisinin de abdesti bozulur. İmam Mâlik'e göre ise erkek veya kadın karşı cinse şehvetle dokunduğu takdirde abdesti bozulur (bilgi için bk. Cessâs, *Ahkâmü'l-Kur'ân*, IV, 4; ayrıca bk. Nisâ 4/43).

Yüce Allah abdesti, guslü veya teyemmümü farz kılmakla insanları güçlük içerisine sokmak değil, onları temizlemek ve onlara nimetini tamamlamak istemiştir. Bunlar insanların gücünün üstünde olan işler değildir. Dinde insanların yapamayacağı hiçbir yükümlülük yoktur. İstisnaî durumlarda ise özel kolaylıklar (ruhsat) getirilmiştir. Abdest ve gusül bedeni mikroplardan koruyucu bir temizlik olduğu gibi mânevî olarak da insanı Allah'a yaklaştıran ve onun ibadet için kendisini hazır hissetmesini sağlayan bir iç temizliğidir. Teyemmüm de bir mânevî temizliktir. Hz. Peygamber "Temizlik imanın yarısıdır" buyurarak genel anlamıyla temizlik yanında gusül, abdest ve teyemmümün dindeki önemine işaret etmişlerdir (Müslim, "Tahâret", 1; Tirmizî, "Da'avât", 86).

7. *Mîsâk* "yeminle pekiştirilerek verilen sağlam söz" demektir. Yüce Allah sûrenin ilk âyetinde müminlere hitap ederek sözleşmeleri yerine getirmelerini emretmişti. Burada da onlara lutfettiği güç, şeref, ilim, din ve vatan gibi nimetlerini hatırlatarak onlardan verdikleri sözü yerine getirmelerini istemektedir. Buradaki "söz"den maksat, insanların yaratılmasından önce "elest bezmi" denilen mâna âlemindeki mecliste bütün ruhların Allah'a verdikleri söz olabileceği gibi (bu konuda bilgi için bk. A'râf 7/172), müminlerin, Hz. Peygamber'e iman ederken veya Akabe ve Hudeybiye'de biat ederken Allah ve resulüne verdikleri söz de olabilir. Müminler Hz. Peygamber'e iman ve biat ederken tasada ve kıvançta, güç-

lükte ve kolaylıkta kısaca her durumda ona itaat edeceklerine dair sağlam söz vermişlerdi (krş. Hadîd 57/8; Bakara 2/285; Buhârî, "Ahkâm", 43; Müslim, "İmâre", 41, 42; ayrıca bk. Feth 48/10; Şevkânî, II, 24). Yüce Allah müminlere, verdikleri bu sözleri hatırlatarak onlardan sözlerini yerine getirmelerini istemektedir. Taberî ikinci görüşün âyetin bağlamına daha uygun olduğu kanaatindedir (VI, 140). Ayrıca âyetten, her müslümanın, kelime-i şehâdetle dile getirdiği iman ikrarının da onun Allah'a verdiği bir söz ve mîsak olduğu, bunun gereği olan kulluk ödevlerini yerine getirmek suretiyle bu sözünde durması gerektiği sonucu da çıkmaktadır.

8 – 11

يَٓا اَيُّهَا الَّذٖينَ اٰمَنُوا كُونُوا قَوَّامٖينَ لِلّٰهِ شُهَدَٓاءَ بِالْقِسْطِ
وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاٰنُ قَوْمٍ عَلٰٓى اَلَّا تَعْدِلُوا اِعْدِلُوا
هُوَ اَقْرَبُ لِلتَّقْوٰى وَاتَّقُوا اللّٰهَ اِنَّ اللّٰهَ خَبٖيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾
وَعَدَ اللّٰهُ الَّذٖينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَاَجْرٌ
عَظٖيمٌ ﴿٩﴾ وَالَّذٖينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِاٰيَاتِنَٓا اُو۬لٰٓئِكَ اَصْحَابُ
الْجَحٖيمِ ﴿١٠﴾ يَٓا اَيُّهَا الَّذٖينَ اٰمَنُوا اذْكُرُوا نِعْمَتَ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ اِذْ هَمَّ
قَوْمٌ اَنْ يَبْسُطُٓوا اِلَيْكُمْ اَيْدِيَهُمْ فَكَفَّ اَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ وَاتَّقُوا اللّٰهَ
وَعَلَى اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾

Meâli

8. Ey iman edenler! Allah için hakkı ayakta tutun, adaletle şahitlik eden kimseler olun. Herhangi bir topluluğa duyduğunuz kin, sizi ada-

letsiz davranmaya itmesin. Adaletli olun; bu, takvâya daha uygundur. Allah'tan korkun. Şüphesiz Allah yaptıklarınızdan haberdardır. **9.** Allah, iman edip iyi işler yapanlara söz vermiştir; onlar için bağışlama ve büyük bir mükâfat vardır. **10.** İnkâr edenlere ve âyetlerimizi yalanlayanlara gelince işte onlar cehennemliklerdir. **11.** Ey iman edenler! Allah'ın üzerinizdeki nimetini hatırlayın; hani bir kavim size el uzatmaya yeltenmişti de Allah onların ellerini sizden çekmişti. Allah'tan korkun! Müminler yalnız Allah'a dayansınlar.

Tefsiri

8. Burada İslâm'ın sosyal, hukukî ve ahlâkî amaçlarının önemli bir kısmı özetlenmektedir. "Ferdî ve sosyal yapıda dirlik ve düzenliği, hakkaniyet ve eşitlik esaslarına uygun şekilde davranmayı sağlayan ahlâkî erdem" anlamına gelen *adalet*, sosyal hayatın en önemli denge unsuru ve teminatıdır. Bu sebeple Allah Teâlâ müminlere adaletle şahitlik etmelerini, herhangi bir topluma karşı besledikleri öfke yüzünden onlar hakkında adaletten ayrılmamalarını emretmiştir. Âyet-i kerîme, insanların Allah katında en üstün değer olan takvâ (Hucurât 49/13) faziletine erebilmeleri için adaletli olmaları ve düşmanları hakkında kalplerinde besledikleri öfkenin onlara karşı haksızlık yapmalarına sebep olmaması gerektiğini bildirmektedir. Müminler, haksızlığı ortadan kaldırarak yerine hakkı ve adaleti getirmek, bu husustaki faaliyetlere katkıda bulunmakla mükelleftirler. Kur'an'ın ana maksatlarından biri de adalet ilkesine dayalı ve hukuka güvenin hissedildiği bir sosyal düzen kurmaktır (adalet hakkında bilgi için ayrıca bk. Nisâ 4/58; A'râf 7/159, 181; Nahl 16/90).

Âyet-i kerîmenin, müminlere, düşman topluluklara dahi adaletle muamele etmeyi emretmesi, ayrıca bu davranışın takvâ erdemiyle bağlantılı olduğunu vurgulaması son derece dikkat çekicidir.

11. Müfessirler bu âyetin nüzûl sebebi olarak birçok olaydan söz etmişlerse de İbn Âşûr bunları tatmin edici bulmamakta ve âyetin *Hendek Savaşı* hakkında inmiş olan Ahzâb sûresinin 9. âyetine benzediğini ileri sürerek burada Hendek Savaşı'nın hatırlatıldığını ifade etmektedir. Orada şöyle buyurulmuştur: "Ey iman edenler! Allah'ın size şu lutfunu hatırlayın: Üzerinize düşman ordusu gelmişti de onların üzerine şiddetli

bir fırtına ve göremediğiniz bir ordu göndermiştik. Allah bütün yaptıklarınızı görmekte idi."

Hicretin 5. yılında Mekkeliler yanlarına bazı Arap kabilelerini de alarak müslümanları imha etmek amacıyla Medine'ye saldırdılar. Saldırıyı önceden haber alan Hz. Peygamber Medine'yi savunmak için düşmanın girebileceği yerlerde şehrin çevresine hendekler kazdırdı. Kuşatma yaklaşık bir ay sürdü, sonunda –âyette belirtildiği üzere– Allah'ın yardımı ulaştı, Hz. Peygamber ve ashabının uyguladıkları savaş taktikleri düşmanın bölünmesini ve birbirlerine olan güvenlerini yitirmelerini sağladı. Ayrıca şiddetli fırtına, yağmur ve yüce Allah'ın diğer yardımları neticesinde düşman çekilip gitti. Böylece savaş, müslümanların zaferiyle sonuçlanmış oldu. İbn Âşûr, âyette bu olaya işaret edildiğini belirtmektedir (VI, 137).

12 – 14

وَلَقَدْ اَخَذَ اللّٰهُ م۪يثَاقَ بَن۪ٓي اِسْرَٓائ۪يلَۚ وَبَعَثْنَا مِنْهُمُ اثْنَيْ عَشَرَ نَق۪يباًۜ
وَقَالَ اللّٰهُ اِنّ۪ي مَعَكُمْۜ لَئِنْ اَقَمْتُمُ الصَّلٰوةَ وَاٰتَيْتُمُ الزَّكٰوةَ
وَاٰمَنْتُمْ بِرُسُل۪ي وَعَزَّرْتُمُوهُمْ وَاَقْرَضْتُمُ اللّٰهَ قَرْضاً حَسَناً
لَاُكَفِّرَنَّ عَنْكُمْ سَيِّـَٔاتِكُمْ وَلَاُدْخِلَنَّكُمْ جَنَّاتٍ تَجْر۪ي مِنْ تَحْتِهَا
الْاَنْهَارُۚ فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذٰلِكَ مِنْكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَٓاءَ السَّب۪يلِ
١٢ فَبِمَا نَقْضِهِمْ م۪يثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ وَجَعَلْنَا قُلُوبَهُمْ قَاسِيَةًۚ
يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَنْ مَوَاضِعِه۪ۙ وَنَسُوا حَظّاً مِمَّا ذُكِّرُوا بِه۪ۚ وَلَا تَزَالُ

تَطَّلِعُ عَلٰى خَٓائِنَةٍ مِنْهُمْ اِلَّا قَلٖيلًا مِنْهُمْ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاصْفَحْۜ
اِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنٖينَ ﴿١٣﴾ وَمِنَ الَّذٖينَ قَالُٓوا اِنَّا نَصَارٰٓى اَخَذْنَا
مٖيثَاقَهُمْ فَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهٖۖ فَاَغْرَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ
وَالْبَغْضَٓاءَ اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِۜ وَسَوْفَ يُنَبِّئُهُمُ اللّٰهُ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿١٤﴾

Meâli

12. Andolsun ki Allah İsrâiloğulları'ndan söz almıştı. Onlardan on iki de nakîb (temsilci) göndermiştik. Allah onlara şöyle demişti: "Ben sizinle beraberim. Eğer namazı dosdoğru kılarsanız, zekâtı verirseniz, peygamberlerime iman eder ve onları desteklerseniz, bir de Allah rızâsı için borç verirseniz andolsun ki sizin günahlarınızı örterim ve sizi mutlaka altlarından ırmaklar akan cennetlere koyarım. Artık bundan sonra içinizden kim inkâr ederse kesinlikle doğru yoldan sapmış olur."
13. Ahidlerini bozdukları için onları lânetledik ve kalplerini katılaştırdık. Onlar kelimelerin yerlerini değiştiriyorlar. Kendilerine bildirilenlerden (Tevrat'tan) önemli bir kısmını da unuttular. İçlerinden pek azı hariç olmak üzere onlardan daima bir hainlik görürsün. Sen yine de onları hoş gör, affet. Çünkü Allah iyilik edenleri sever. **14.** "Biz hıristiyanız" diyenlerden de sağlam ahidlerini almıştık, ama onlar da kendilerine bildirilenlerden (İncil'den) önemli bir kısmını unuttular. Bu sebeple aralarına kıyamet gününe kadar sürüp gidecek olan düşmanlığı ve kini soktuk. Allah onlara yapıp ettiklerini ileride haber verecektir.

Tefsiri

12-14. Yukarıda (7. âyet) Hz. Muhammed'in peygamberliğini tanıyıp ona biat eden müminlerin tasada, kıvançta, güçlükte ve kolaylıkta kısaca her zaman ona itaat edeceklerine dair verdikleri sağlam söz kendilerine

hatırlatılmış ve bu sözü yerine getirmeleri hususunda Allah'a karşı saygılı olmaları emredilmişti. Bu âyetlerde ise daha önce yahudi ve hıristiyanlardan da benzeri bir söz alındığı, ancak sözlerinden döndükleri için yahudilerin lânetlendikleri, hıristiyanların da aralarına kıyamet gününe kadar sürüp gidecek olan kin ve düşmanlık sokulduğu hatırlatılarak müslümanların dikkatleri çekilmekte ve eskilerin düştüğü hatayı tekrarlamaktan sakınmaları gerektiğine işaret edilmektedir (*mîsâk/ahid* hakkında bilgi için bk. Bakara 2/40).

Nakîb kelimesi sözlükte "koruyan, nöbet tutup gözetleyen, bir şeyi araştıran müfettiş, tecrübe olunmuş ve kendisine güvenilir kimse" anlamlarına gelir. Terim olarak "kavmin yönetimi kendisine verilen, toplumun hal ve hareketiyle ilgilenen temsilci" demektir. Bu anlamda başkana ve ordu komutanına da nakîb denilmiştir (İbn Âşûr, VI, 140). Elmalılı'ya göre nakîb, "bir kavmin ahvalini bilen, işlerinin yönetimini ve ihtiyaçlarını karşılamayı üstlenen, durumlarını gözetleyen ve kendisine güvenilen kimse" anlamına gelir; reis ile aynı anlamda değildir (III, 1599).

Yüce Allah İsrâiloğulları'nı din ve ahlâk dışı yollara sapmaktan korumak için on iki İsrâil kabilesinin her birinden bir temsilci seçmesini Hz. Mûsâ'ya emretmişti. Ayrıca kendileriyle beraber olduğunu bildirmek suretiyle onları desteklediğini haber vermiş ve âyette belirtilen dinî ve ahlâkî davranışları sergiledikleri takdirde günahlarını affedeceğini, kendilerini cennete sokacağını, aksine davranışta bulunanların ise doğru yoldan çıkmış olacaklarını bildirmiş ve emirlerini tutacaklarına dair, Hz. Mûsâ aracılığıyla onlardan sağlam söz almıştı.

Kitâb-ı Mukaddes'te bu şahıslar, her biri binlerce kişiden oluşan bir ordunun başı olarak gösterilmiştir: "Ve sizinle beraber her sıptan (kabile) birer adam olacak; her biri kendi ataları evinin başı olacaktır... Cemaatten çağrılanlar, ataları sıptlarının beyleri, bunlardı; İsrail binlerinin başları idiler" (Sayılar, 1/4, 16).

"Doğru yol" diye tercüme ettiğimiz *sevâe's-sebîl* tamlaması "orta, doğru" anlamlarına gelen *sevâ* kelimesi ile *yol* anlamına gelen *sebîl* kelimesinden oluşmaktadır. Tamlama halinde "orta yol" veya "doğru yol" diye tercüme edilebilir. Burada iman yolu doğru yola veya orta yola benzetilmiştir. Âyet, iman edip belirtilen güzel amelleri işleyen kimselerin kurtuluşa ve başarıya götüren doğru yola girmiş olduklarını, inkâr eden-

lerin de doğru yoldan saptıklarını belirtmekte ve kendilerine dosdoğru yol gösterildikten sonra bu yolda yürüyeceklerine dair Allah'a kesin söz verip de O'nun emir ve yasaklarına uymayanların, doğru yolu bulmuşken ondan sapmış ve onu yitirmiş olacaklarını, bu sebeple büyük bir hataya ve helâke düşeceklerini ifade etmektedir. Nitekim İsrâiloğulları'nın büyük çoğunluğu da zaman içerisinde ihtiraslarına yenik düşerek ahidlerini bozdular, Allah'a verdikleri sözü yerine getirmediler. Bu yüzden Allah onları lânetledi, rahmetinden uzaklaştırıp gazabına uğrattı. Yapıp ettikleri yüzünden kalpleri katılaştı. Artık yapılan nasihatler, verilen öğütler onlara tesir etmez oldu. Dünya tutkusu ruhlarını o derece sardı ki Allah katındaki sorumluluklarını unuttular ve istediklerini yapabilmek için Allah'ın kelâmını tahrif etmeye (bozmaya), değiştirmeye ve keyiflerine göre yorumlamaya başladılar (tahrif hakkında bilgi için bk. Bakara 2/75; Nisâ 4/46). Bu davranış bozukluğu nesilden nesile intikal ederek devam etti ve Hz. Peygamber zamanında da kendini gösterdi. Nitekim Medine yahudileri Hz. Peygamber'in varlığını ortadan kaldırmak için –düşmanla iş birliği dahil– her türlü tuzağı kurmaya teşebbüs etmişlerdir. 13. âyetin, "İçlerinden pek azı hariç olmak üzere onlardan daima bir hainlik görürsün" meâlindeki bölümü bunu açıkça ifade eder. Buna rağmen Hz. Peygamber'e, onlara karşı iyi davranması ve onları affetmesi emredilmiştir. Bu âyetin, Enfâl sûresinin 58. ve Tevbe sûresinin 29. âyetleri ile neshedildiği ileri sürülmüşse de İslâm'ın, affı da bir terbiye metodu olarak değerlendirdiğini, bu kapıyı daima açık tuttuğunu göz önünde bulundurarak âyetlerin neshedilmediğini düşünenlerin görüşü İslâm'ın ruhuna ve Kur'an'ın bütünlüğüne daha uygun düşmektedir.

"Hıristiyanlar" diye tercüme ettiğimiz 14. âyetteki *nasârâ* kelimesi, Hz. Îsâ'nın tebliğ ettiği ilâhî dinin mensuplarına verilen isimdir. Yaygın yoruma göre Hz. Îsâ'nın doğduğu köyün ismi olan Nâsıra'dan dolayı bunlar nasrânî (çoğulu nasârâ) olarak adlandırılmışlardır (ayrıca bk. Bakara 2/62; Âl-i İmrân 3/52-53).

Önceki âyetlerde, verdikleri sözü yerine getirmeyen yahudilerin durumları anlatıldıktan sonra 14. âyette de hıristiyanların durumları ele alınmış ve peygamberleri vasıtasıyla Allah'ın onlardan da benzeri bir söz aldığı bildirilmiştir. Hıristiyanlar Hz. Îsâ'ya biat ederek her konuda

kendisine itaat edeceklerine dair söz vermişlerdi. Ancak sözlerinde durmadılar, verilen emirleri unutup Allah'ın sözlerini işlerine geldiği gibi yorumladılar. Böylece kıyamet gününe kadar devam etmek üzere aralarına ayrılık, kin ve düşmanlık tohumlarını saçmış oldular. Bu sebeple Hıristiyanlık içinde ortaya çıkan çeşitli mezheplerin mensupları arasında asırlarca şiddetli savaşlar cereyan etti. Nitekim XX. yüzyılda yaşanan dünyanın en kanlı iki savaşı da –din dışı sebeplere dayansa bile– yine hıristiyanlar arasında başlamış daha sonra dünyaya yayılmıştır. Âyetten anlaşıldığına göre –burada belirtilen kusurda ısrar ettikleri takdirde– hıristiyanlar arasındaki bu ihtilâf ve düşmanlık kıyamet gününe kadar devam edecektir.

Âyetin son bölümü, Allah'a verdikleri sözden dönerek onun âyetlerini işlerine geldiği gibi yorumlayanların, bu yaptıklarının cezasını çekecekleri uyarısında bulunmaktadır. Ayrıca âyette işaret yoluyla hıristiyanlar arasındaki bu ihtilâflardan müslümanların da ibret almaları istenmiş, benzer yanlışlıklara sapmaları halinde kendilerinin de bu tür bölünme ve çatışmalar içine düşeceklerine dikkat çekilmiştir.

15 – 19

يَٓا اَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَٓاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ كَث۪يرًا
مِمَّا كُنْتُمْ تُخْفُونَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَعْفُوا عَنْ كَث۪يرٍۜ قَدْ جَٓاءَكُمْ مِنَ اللّٰهِ
نُورٌ وَكِتَابٌ مُب۪ينٌۙ ﴿١٥﴾ يَهْد۪ي بِهِ اللّٰهُ مَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَهُ سُبُلَ
السَّلَامِ وَيُخْرِجُهُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ اِلَى النُّورِ بِاِذْنِه۪ وَيَهْد۪يهِمْ

إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٦﴾ لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ
ابْنُ مَرْيَمَ قُلْ فَمَنْ يَمْلِكُ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا إِنْ أَرَادَ أَنْ يُهْلِكَ الْمَسِيحَ
ابْنَ مَرْيَمَ وَأُمَّهُ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ
وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٧﴾
وَقَالَتِ الْيَهُودُ وَالنَّصَارَى نَحْنُ أَبْنَاءُ اللَّهِ وَأَحِبَّاؤُهُ قُلْ فَلِمَ يُعَذِّبُكُمْ
بِذُنُوبِكُمْ بَلْ أَنْتُمْ بَشَرٌ مِمَّنْ خَلَقَ يَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ
وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿١٨﴾
يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ عَلَى فَتْرَةٍ مِنَ الرُّسُلِ
أَنْ تَقُولُوا مَا جَاءَنَا مِنْ بَشِيرٍ وَلَا نَذِيرٍ فَقَدْ جَاءَكُمْ بَشِيرٌ وَنَذِيرٌ
وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٩﴾

Meâli

15. Ey Ehl-i kitap! Resulümüz kitapta bulunup da gizlemekte olduğunuz birçok şeyi size açıklamak üzere geldi; birçoğunu da açığa vurmuyor. Şüphe yok ki size Allah'tan bir ışık, apaçık bir kitap geldi. **16.** Allah, kendisinin izniyle rızâsını arayanları o kitapla kurtuluş yollarına erdirir, onları karanlıklardan aydınlığa çıkarır, onları dosdoğru bir yola iletir. **17.** "Allah, Meryem oğlu Mesîh'in kendisidir" diyenler hiç şüphesiz hakikati inkâr etmiş olurlar. De ki: "Eğer Allah, Meryem

oğlu Mesîh'i, annesini ve yeryüzünde bulunanların tamamını helâk etmek isterse, kim Allah'ın gücüne karşı durabilir!" Göklerin, yerin ve ikisi arasındakilerin hükümranlığı Allah'a aittir. O dilediğini yaratır. Allah her şeye kadirdir. **18.** Yahudiler ve hıristiyanlar, "Biz Allah'ın oğulları ve sevgili kullarıyız" dediler. De ki: "Öyleyse Allah günahlarınızdan dolayı sizi niçin cezalandırıyor? Doğrusu siz de O'nun yarattığı sıradan insanlarsınız. O, dilediğini bağışlar, dilediğini de cezalandırır. Göklerin, yerin ve ikisi arasındakilerin mülkiyeti Allah'a aittir. Dönüş de yalnız O'nadır." **19.** Ey Ehl-i kitap! "Bize ne bir müjdeleyici ne de bir uyarıcı geldi" demeyesiniz diye peygamberlerin arası kesildiği bir dönemde size gerçekleri açıklamak üzere elçimiz gelmişti. İşte size müjdeleyici de uyarıcı da geldi. Allah her şeye kadirdir.

Tefsiri

15-16. Burada yüce Allah, verdikleri sözü yerine getirmedikleri için lânetlenmiş olan yahudilere ve Allah'ın kitabından ayrıldıkları için aralarına düşmanlık sokulmuş bulunan hıristiyanlara öğüt vermekte, Hz. Muhammed'e indirilen Kur'an ile onların elinde bulunan Kitâb-ı Mukaddes arasında asıl itibariyle bir aykırılık olmadığını, aksine bu ilâhî kitaplar arasında inanç ve ahlâk esasları bakımından birlik bulunduğunu bildirerek Ehl-i kitabı bu yeni peygambere ve yeni kitaba imana çağırmaktadır.

Ehl-i kitap, başta Hz. Muhammed'in nitelikleri ve ona imanla ilgili âyetler olmak üzere Kitâb-ı Mukaddes'te bulunan birçok ahkâmı halktan gizlemişler veya tahrif etmişlerdi. Hz. Peygamber bunlardan iman esaslarının yerleşmesi için gerekli olanları açıkladı. Onurlarını kırıp onları küçük düşürmek istemediği için açıklanmasını gerekli görmediği kısımları ise olduğu gibi bıraktı.

Bazı müfessirlere göre 15. âyette geçen ve "ışık" diye çevirdiğimiz *nûr*dan maksat Hz. Peygamber, *kitâbün mübîn*den maksat da Kur'an-ı Kerîm'dir. Çünkü yüce Allah, hakkı onunla yani Hz. Peygamber'le aydınlatmış, İslâm'ı onunla üstün kılmış, şirke onunla büyük bir darbe indirmiştir. Nitekim Ehl-i kitabın gizlemiş oldukları âyet ve hükümleri de onunla ortaya çıkarmıştır. "Ey Peygamber! Seni tanık, müjdeci, uyarıcı, izniyle Allah'a çağırıcı ve etrafını aydınlatan bir ışık olarak gönderdik"

(Ahzâb 33/45-46) meâlindeki âyetler de bunu desteklemektedir. Kur'an Allah'ın birliğini, hak ve bâtılı, helâl ve haramı, kısaca insanların din ve dünya işlerinde muhtaç oldukları hükümleri açıkladığı için ona da "açıklayan kitap" anlamında "kitâbün mubîn" denilmiştir (Taberî, VI, 161). Bir kısım müfessirler ise her ikisinde de Kur'an'ın kastedildiğini söylemişlerdir (bk. Zemahşerî, I, 328-329; Ebüssuûd, II, 18). Nitekim birçok âyet-i kerîmede Kur'an *nûr* olarak anılmaktadır (krş. Nisâ 4/174; Teğabün 64/8). Ayrıca nurdan maksadın İslâm, kitaptan maksadın ise Kur'an olduğu (Râzî, XI, 189; Şevkânî, II, 29) veya nur ile Mûsâ'nın, kitap ile Tevrat'ın kastedildiği (Ebû Hayyân, III, 448) kanaatini taşıyan müfessirler de vardır.

Burada söz konusu edilen kitabın, çoğunlukla müfessirlerin söylediği gibi Kur'an-ı Kerîm değil, yahudilerin ellerinde bulunan Tevrat olduğunu söyleyen Süleyman Ateş ise bu görüşünü şöyle açıklar: "Çünkü yahudilere kitap halinde gelen kutsal kitap odur. En'âm sûresi 91. âyette, 'Mûsâ'nın insanlara nur ve yol gösterici olarak getirdiği kitabı kim indirdi?' âyetinde olduğu üzere Tevrat, birçok âyette nûr ve hüdâ olarak nitelendirilir. Bu âyetin indiği sırada henüz Kur'an-ı Kerîm bir kitap haline gelmemişti. Onun için Kur'an, kendisini daha çok Kur'an (okuma parçası) olarak nitelendirmekte, Tevrat'ı 'nur ve hidayet kaynağı bir kitap' olarak vasıflandırmaktadır" (II, 492). Oysa birçok sûrede açık bir biçimde Kur'an-ı Kerîm'i ifade etmek üzere kitap kelimesinin kullanıldığı âyetler bulunmaktadır (yazarın bu görüşünün eleştirisi için bk. Âl-i İmrân 3/3-4, 7). Bize göre "ey Ehl-i kitap!" diyerek Hz. Peygamber devrine ulaşan yahudilere ve hıristiyanlara hitap eden âyetteki nûr kelimesini Kur'an şeklinde yorumlamayı engelleyecek bir delil bulunmamaktadır.

16. âyette "kurtuluş yolları" diye tercüme ettiğimiz *sübülü's-selâm* terkibindeki *sübül* kelimesi *yol* anlamına gelen *sebîl*in çoğuludur. *Selâm* kelimesi ise "esenlik, kurtuluş; maddî ve mânevî her türlü zarardan, kötülüklerden ve korkudan uzak kalma; dünyevî musibetlerden ve âhiret azabından kurtulma" mânalarını topluca ifade eden bir kelimedir. Yüce Allah'ın güzel isimlerinden (esmâ-i hüsnâ) biri olarak selâm, "kendisi her türlü eksiklikten sâlim olan ve başkalarına esenlik veren" anlamına gelir. Bu anlamda Kur'an-ı Kerîm'de bir âyette geçer (Haşr 59/23). Ayrıca bazı âyetlerde Allah'ın müttaki kullarına (Hicr 15/46), seçkin kullarına

(Neml 27/59) ve birçok peygamberine (Sâffât 37/79, 109, 120, 130, 181) selâm ettiği, haklarında selâmeti gerçekleştirdiği bildirilmiştir. Selâm ismi esmâ-i hüsnâ hadisinde geçtiği gibi (Tirmizî, "Daʿavât", 83), Hz. Peygamber'in her namazın arkasında okuduğu zikrinde de yer almaktadır: "Allahım sensin selâm ve sendendir her türlü esenlik" (Müslim, "Mesâcid", 135, 136; Dârimî, "Salât", 88; İbn Mâce, "İkāme", 32; selâm hakkında bilgi için bk. Râgıb el-İsfahânî, *el-Müfredât*, "slm" md.).

Âyetten anlaşıldığına göre bu kitaba iman edip –Allah'ın izniyle– O'nun rızâsını arayanları yüce Allah doğru yola ve kurtuluşa erdirecektir. Bir başka anlatımla onları inkâr karanlıklarından kurtararak iman aydınlığına çıkaracak, "sırât-ı müstakîm" denilen doğru yola, Allah'ın sevgili kulları olan peygamberlerin, sıddıkların, şehidlerin ve sâlihlerin yoluna erdirecektir.

Bu âyette "o kitapla" diye çevirdiğimiz ve "onunla" anlamına gelen ifadeden maksat Hz. Peygamber de olabilir. Bu takdirde kurtuluşa erdirme, onları karanlıklardan aydınlığa çıkarma ve doğru yola iletme işinin Hz. Peygamber vasıtasıyla yapıldığına işaret edilmiş olur.

17. "Allah, Meryem oğlu Mesîh'in kendisidir" sözünü kimlerin söylediği açıklanmamıştır; ancak âyetin bağlamı dikkate alındığında bunların hıristiyanlar olduğu anlaşılmaktadır. Hıristiyanlık tarihiyle ilgili bilgiler de bu anlamı desteklemektedir. Bu durum, hıristiyanların Allah'a verdikleri söze vefasızlıklarının, kitabın bir kısmını unutmuş veya kaybetmiş olmalarının ve kurtuluş yolundan sapmalarının başka bir örneğidir. Çünkü Hz. Îsâ Allah'ın yarattığı bir kul ve O'nun elçisi olduğu halde hıristiyanlar onu Tanrı'nın oğlu, hatta Tanrı saymak suretiyle doğru inançtan sapmışlardır. Mûsâ ve Îsâ gibi büyük peygamberler Ehl-i kitaba tevhid (Allah'ın birliği) inancını tebliğ edip öğrettikleri halde özellikle hıristiyanlar çeşitli sebeplerle bu çizgiden sapma eğilimi göstermişler, Allah ile peygamberini birbirinden ayıramamışlar ve bir türlü gerçek mânada Allah'ın birliği inancına kavuşamamışlardır. Hıristiyanların bir kısmı Îsâ'nın Allah'ın oğlu olduğunu iddia edip ulûhiyyeti "baba, oğul ve kutsal ruh" olarak üçlü sisteme oturtmuş ve "ulûhiyyet cevheri birdir" diyerek üçünü bir sayıp güya tevhid inancına ulaşmışlardır. Bir kısmı ise onu Allah ve Ruhulkudüs'ün insanlaşmış şekli

kabul edip kendisine tapmışlardır (hulûl inancı veya antropomorfizm). Nitekim "Allah, Meryem oğlu Mesîh'in kendisidir" sözleriyle bu inançlarını ifade etmek istemişlerdir. Bu iki aşırı uç arasında Îsâ'da ulûhiyyet vasfının bulunmadığını, onun Allah ile birleşerek tek bir varlık olmasının imkânsız olduğunu savunanlar da vardır (bu konuda bilgi için bk. Nisâ 4/171; Mehmet Aydın, "Hıristiyanlık [Hıristiyan İnançları], *DİA*, XVII, 345-348).

Yüce Allah hıristiyanların bu inançlarının bâtıl olduğunu göstermek için Meryem oğlu Mesîh'in, annesinin ve bütün yeryüzünde bulunanların yaratılmış ve ölümlü varlıklar olduklarını, böyle fâni varlıkların tanrı olamayacağını ifade buyurmuştur. Eğer Mesîh onların iddia ettiği gibi tanrı olsaydı kendinin başına gelenleri önlerdi. Oysa ne bunu ne de annesinin ölüp gitmesini önleyebildi. Şüphesiz yerlerin, göklerin ve ikisi arasında bulunan varlıkların tamamı Allah'ın hükümranlığı altındadır, O'nun mülküdür. Îsâ, annesi ve diğerleri de bu mülkün içinde bulunmaktadır. Yüce Allah bunların üzerinde dilediği gibi tasarruf eder. O her şeye kadirdir, dilediğini yaratabilir. Hz. Îsâ'yı da bu iradesiyle babası olmaksızın yaratmıştır.

Meryem'in ve onun zamanında var olan insanların daha önce ölmüş olmasına ve hıristiyanların inancına göre Mesîh'in de çarmıha gerilip öldürülmüş olmasına rağmen âyette "Eğer Allah Meryem oğlu Mesîh'i, annesini ve yeryüzünde bulunanların tamamını helâk etmek isterse, kim Allah'ın gücüne karşı durabilir?" şeklinde red anlamında bir soruya yer verilmesi, bunların tamamının fânilik özelliğine sahip olduğuna, Allah'ın bunlardan dilediğini dilediği zaman öldürüp yok edebileceğine vurguda bulunmak içindir. Bu konuda Elmalılı özetle şöyle der: Mesîh'in öldürüldüğünü ve asıldığını iddia eden hıristiyanlar, onun helâkinin ve fâni oluşunun mümkün olduğunu ikrar ve itiraf etmekte olduklarından, bunların hem bu iddialarını reddetmek, hem de ikrarlarıyla kendilerini susmaya mecbur etmek için âyette yalnız "Allah, Meryem oğlu Mesîh'i helâk etmeyi dilerse" demek yeterli iken bununla yetinilmeyip, gerçeği hem ilzâmî (hasmı susturucu), hem burhânî (kesin aklî delile dayalı) bir şekilde beyan etmek ve anlatmak üzere "anasını ve yeryüzündekilerin hepsini" atıfları da eklenmiştir ki, dikkate şayandır... Bu şekilde Mesîh ve anasının yok ve fâni olması mümkün olup ilâh olamayacakları önce açıkça, ikin-

ci olarak da bütün içinde kastedilerek tekitli bir şekilde ispat edilmiş ve hatırlatılmıştır (III, 1626 vd.; Mesîh ve hıristiyanların onun hakkındaki inançları konusunda bilgi için bk. Nisâ 4/171-172).

18. Rivayete göre Hz. Peygamber, yanına gelerek kendisiyle (muhtemelen din konularında) konuşma yapan bir grup yahudiyi İslâm dinine davet etmiş; kabul etmedikleri takdirde Allah'ın azabına uğrayacaklarını söylemiş; yahudiler de "Bizi bununla nasıl korkutursun? Oysa biz Allah'ın oğulları ve sevgili kullarıyız" demişler, bunun üzerine bu âyet inmiştir (Taberî, VI, 164-165). O dönemde müslümanlarla yahudiler arasında barış antlaşması bulunduğundan Hz. Peygamber'in bu daveti tamamen barışçı bir davet olup onları uyardığı azap da âhiret azabı olmalıdır.

"Biz Allah'ın oğulları ve sevgili kullarıyız" sözüyle bazı yahudiler, Allah'ın oğlu dedikleri Hz. Üzeyir'e mensup olduklarını, hıristiyanlar da Allah'ın oğlu olduğuna inandıkları Hz. Îsâ'ya mensup olduklarını (bk. Tevbe 9/30), dolayısıyla ayrıcalığa sahip bulunduklarını ifade etmek istemişler veya doğrudan doğruya Allah'a bağlılıklarını kastederek Allah'ın kendilerine bir baba gibi şefkatli ve merhametli davranacağını, kendilerinin de O'nun oğullarıymış gibi Allah'a yakın ve O'nun katında değerli olduklarını iddia etmişlerdir.

Bu kuruntu yahudilerin inancı haline geldiği için kendilerini dünyanın efendileri olarak görüyorlar; Allah'ın, diğer milletleri yahudilerin emrine verdiğine inanıyorlardı. Hıristiyanlar da Allah'ın "kutsal baba!" olduğunu, bu sebeple kendilerine şefkatle muamele edeceğini savunuyorlardı. Her ne kadar İncil'de Allah'ın Hz. Îsâ'nın ve hıristiyanların babası olduğunu ifade eden pasajlara sıkça rastlanırsa da (bk. Matta, 2/15; 5/9, 45, 48; 6/9; 11/27), ilim adamları bu ifadelerin mecaz olduğu ve Allah'ın büyüklüğünü, yüceliğini, şefkat ve merhametini ifade ettiği kanaatindedirler (Elmalılı, III, 1632; İbn Âşûr, VI, 156). Ehl-i kitap burada babanın bazan oğlunu sevmeyebileceğini düşünerek ve muhtemel bir itirazı karşılamak için kendilerinin aynı zamanda Allah'ın sevgili kulları olduklarını da eklemişlerdir. Fakat yüce Allah, "De ki: Öyleyse Allah günahlarınızdan dolayı sizi niçin cezalandırıyor?" buyurarak bu iddiaların dayanaksız olduğunu göstermişti. Şefkatli ve merhametli bir baba hiçbir zaman çocuklarını eğitme amacı dışında cezalandırmaz ve eziyet çekmesine razı olmaz. Oysa yahudiler bir taraftan

Allah'ın oğulları ve sevgilileri olduklarını iddia ederken diğer taraftan da âhirette azap çekeceklerini, sayılı günlerde de olsa ateşte yanacaklarını itiraf etmişlerdir (Bakara 2/80). Hıristiyanlar ise insanlığın babası olan Hz. Âdem'in hatası sebebiyle bütün insanların âhiret azabına müstahak olduklarını, Hz. Îsâ'nın, atalarından intikal etmiş olan bu günahın affedilmesi için kendini feda ettiğini iddia etmektedirler (İbn Âşûr, VI, 156; Günay Tümer, "Aslî Günah", *DİA*, III, 496-497). Öte yandan, Allah onları dünyada da cezalandırmıştır. Nitekim yahudiler tarih boyunca birçok defa başka milletlerin esiri olmuşlar, yurtlarından sürülmüşler ve katliamlara mâruz kalmışlardır. Aynı şekilde hıristiyanlar da çeşitli cezalara çarptırılmışlardır. Ehl-i kitap iddia ettikleri gibi Allah'ın oğulları olsalardı elbette Allah onları böyle felâketlere mâruz bırakmazdı. Âyette de açıkça belirtildiği üzere onlar da Allah'ın yarattığı sıradan insanlardır.

19. Sözlükte "gevşeklik, zayıflık, bezginlik, sakinlik ve kesilmek" anlamlarına gelen *fetret* kelimesi dinî terim olarak, daha çok Hz. Îsâ ile Hz. Muhammed arasında geçen tebliğsiz dönem için kullanılır. Bu dönemde yaşayan topluluklara da "fetret ehli" denir. Ayrıca Kur'an'ın Hz. Peygamber'e indirilişi esnasında vahyin kesintiye uğradığı zaman dilimi de fetret olarak adlandırılır. Kelime, bazı hadislerde sözlük ve terim anlamlarında kullanılmıştır (meselâ bk. Buhârî, "Teheccüd", 18; Müslim, "Zühd", 41). Akaid ve kelâm literatüründe fetret daha çok, bir peygamberin ortaya koyduğu, tahrife uğramamış bir davetle karşılaşma imkânından yoksun kalan insanların dinî sorumluluğu açısından üzerinde durulan bir kavramdır. İslâmî literatürde fetret, ilk bakışta İslâm öncesi dönemle ve özellikle Hz. Îsâ tarafından tebliğ edilen dinin tahrife uğraması, dolayısıyla ilâhî vahyin etkisini ve bereketini kaybetmesinin ardından son peygamberin gelişine kadar geçen süreyle ilgili bir kavram niteliğinde görülür. İslâmiyet geldikten sonra bu dinin varlığından haberdar olmayan veya yeterince aydınlanamayan kişilerin fetret ehli kavramı içinde mütalaa edilip edilmeyeceği tartışmalı bir konudur. Bu husustaki deliller, fetret kavramının hem İslâmiyet'ten önce hem de İslâm geldikten sonra yaşayan, değişik engeller yüzünden dinî tebliğden haberdar olamamış kişi ve grupları kapsamına aldığını düşündürmekte-

dir. İslâmî kaynaklarda Hz. Îsâ ile Hz. Muhammed arasında geçen fetret döneminin süresiyle ilgili olarak 577 ile 600 arasında değişen rakamlar verilmektedir. Bu farklılıkların, Hz. Îsâ'nın gerçek doğum tarihinin belirlenmesi ve hesabın kamerî takvime göre yapılması gibi âmillerden kaynaklandığı anlaşılmaktadır (bilgi için bk. Müslim, "Fezâil", 113; İbn Sâ'd, *Tabakāt*, I, 194; İbn Kesîr, III, 65; Ateş, II, 501; Metin Yurdagür, "Fetret", *DİA*, XII, 475-480).

İbn Âşûr'a göre âyette zikredilen peygamberlerden maksat Hz. Mûsâ'dan Hz. Îsâ'ya kadar birbirini takip eden Ehl-i kitap peygamberleridir. Bu peygamberlerle Hz. Muhammed arasında geçen zamana "fetret dönemi" denir veya peygamberler ifadesiyle sadece Hz. Îsâ kastedilmiştir. İbn Âşûr, Îsâ'nın göklere kaldırılışıyla Hz. Peygamber'in gönderilişi arasındaki sürenin de yaklaşık 580 yıl olduğunu kaydettikten sonra ancak bu dönemde Ehl-i kitabın dışındaki kavimlerden Hâlid b. Sinân ve Hanzale b. Safvân gibi bazı peygamberlerin daha gelmiş olduğunu hatırlatır (VI, 158).

Âyet her ne kadar Ehl-i kitaba hitap ediyorsa da maksat umumi olup bütün insanlığı kapsamaktadır. İnsanlar âhirette, kendilerine herhangi bir uyarıcının gelmediğini mazeret olarak ileri sürmesinler diye yüce Allah zaman zaman emir ve yasaklarını onlara tebliğ edecek peygamberler göndermiştir. Hz. Îsâ'dan sonra yaklaşık altı asır gibi uzun bir zaman geçmiş, insanlar onun getirdiği kitabı tahrif ederek Allah'ın dinini bozmuşlardı. Böyle bir dönemde yüce Allah kıyamete kadar geçerli olmak üzere bütün insanlara doğru yolu göstermekle görevli kıldığı Hz. Muhammed'i öğüt verici, müjdeleyici, uyarıcı bir peygamber ve âlemlere rahmet olarak gönderdi (Sebe' 34/28; Enbiyâ 21/107).

20 – 26

وَاِذْ قَالَ مُوسٰى لِقَوْمِهٖ يَا قَوْمِ اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ اِذْ جَعَلَ فٖيكُمْ
اَنْبِيَٓاءَ وَجَعَلَكُمْ مُلُوكاًۗ وَاٰتٰيكُمْ مَا لَمْ يُؤْتِ اَحَداً مِنَ الْعَالَمٖينَ ٢٠

يَا قَوْمِ ادْخُلُوا الْاَرْضَ الْمُقَدَّسَةَ الَّت۪ي كَتَبَ اللّٰهُ لَكُمْ وَلَا تَرْتَدُّوا عَلٰٓى
اَدْبَارِكُمْ فَتَنْقَلِبُوا خَاسِر۪ينَ ﴿٢١﴾ قَالُوا يَا مُوسٰٓى اِنَّ ف۪يهَا قَوْمًا
جَبَّار۪ينَۗ وَاِنَّا لَنْ نَدْخُلَهَا حَتّٰى يَخْرُجُوا مِنْهَاۚ فَاِنْ يَخْرُجُوا مِنْهَا فَاِنَّا
دَاخِلُونَ ﴿٢٢﴾ قَالَ رَجُلَانِ مِنَ الَّذ۪ينَ يَخَافُونَ اَنْعَمَ اللّٰهُ عَلَيْهِمَا ادْخُلُوا
عَلَيْهِمُ الْبَابَۚ فَاِذَا دَخَلْتُمُوهُ فَاِنَّكُمْ غَالِبُونَ وَعَلَى اللّٰهِ فَتَوَكَّلُوٓا
اِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِن۪ينَ ﴿٢٣﴾ قَالُوا يَا مُوسٰٓى اِنَّا لَنْ نَدْخُلَهَٓا اَبَدًا
مَا دَامُوا ف۪يهَا فَاذْهَبْ اَنْتَ وَرَبُّكَ فَقَاتِلَٓا اِنَّا هٰهُنَا
قَاعِدُونَ ﴿٢٤﴾ قَالَ رَبِّ اِنّ۪ي لَٓا اَمْلِكُ اِلَّا نَفْس۪ي وَاَخ۪ي فَافْرُقْ بَيْنَنَا
وَبَيْنَ الْقَوْمِ الْفَاسِق۪ينَ ﴿٢٥﴾ قَالَ فَاِنَّهَا مُحَرَّمَةٌ عَلَيْهِمْ اَرْبَع۪ينَ
سَنَةًۚ يَت۪يهُونَ فِي الْاَرْضِۜ فَلَا تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ الْفَاسِق۪ينَ ﴿٢٦﴾

Meâli

20. Bir zamanlar Mûsâ kavmine şöyle demişti: "Ey kavmim! Allah'ın size lutfettiği nimeti hatırlayın. Zira O, içinizden peygamberler çıkardı, sizi hükümdarlar kıldı ve âlemlerde hiçbir kimseye vermediğini size verdi. **21.** Ey kavmim! Allah'ın sizin için (vatan olarak) yazdığı kutsal topraklara girin, sakın geri dönmeyin, sonra kaybedenler siz olursunuz." **22.** Dediler ki: "Ey Mûsâ! Orada zorba bir topluluk var, onlar oradan çıkmadıkça biz oraya asla giremeyiz. Ama oradan çıkarlarsa

biz hemen gireriz." **23.** Korkanlar arasından Allah'ın kendilerine lutufta bulunduğu iki cesur adam şöyle dedi: "Kapıdan üzerlerine hücum edin; oraya girdiğiniz an artık kesinlikle siz galipsiniz. Eğer müminler iseniz ancak Allah'a güvenin." **24.** İsrâiloğulları, "Ey Mûsâ! Onlar orada bulundukları sürece biz oraya asla girmeyeceğiz. Sen ve rabbin gidin savaşın; biz burada oturacağız!" dediler. **25.** Mûsâ, "Rabbim! Ben kendimden ve kardeşimden başkasına söz geçiremiyorum. Artık bizimle bu yoldan çıkmış kavim arasında sen hükmet" dedi. **26.** Allah buyurdu ki: "Öyleyse onlar yeryüzünde şaşkın şaşkın dolaşmak üzere oradan (kutsal topraklar) kırk yıl mahrum bırakılmışlardır. Artık sen yoldan çıkmış toplum için üzülme."

Tefsiri

20. Hz. Muhammed'e karşı direnen Medine yahudilerinin ataları da geçmişte Hz. Mûsâ'ya karşı direnmişlerdi. O zaman Hz. Mûsâ kutsal toprakları işgal altında bulunduran düşmana karşı savaşmak için kavmini psikolojik olarak hazırlamak ve savaştıkları takdirde zafere kavuşacaklarına inandırmak maksadıyla yüce Allah'ın geçmişte kendilerine vermiş olduğu nimetleri hatırlatmış, bu nimetlerin unutulmaması ve Allah'a verilen sözün yerine getirilmesi gerektiğine dikkat çekmişti. Âyet İsrâiloğulları arasından birçok peygamber gönderildiğini ifade ettiği gibi, İsrâiloğulları'nın büyük bir siyasî güç kazanıp devlet yöneticiliğinde bulunduklarına da işaret etmektedir.

Hz. Mûsâ İsrâiloğulları'na bu nimetleri hatırlattığı zaman onlar Mısır'dan ayrılmışlardı. Fakat henüz kutsal topraklara girip de burada kendileri için bir vatan edinmemiş oldukları, hükümdarlık dönemine de henüz erişmemiş bulundukları âyetlerin akışından anlaşılmaktadır. Burada muhtemelen Hz. Mûsâ'dan önceki peygamberler ve İsrâiloğulları'ndan gelen Mısır'daki yöneticiler kastedilmiştir. Zira, "O, içinizden peygamberler çıkardı, sizi hükümdarlar kıldı ve âlemlerde hiçbir kimseye vermediğini size verdi" ifadesinde geçmiş zaman kullanılması nimetlerin geçmişte verilmiş olduğuna delâlet etmektedir. Bu nimetler gelecekte mutlaka verileceği için geçmiş zaman kullanıldığı kanaatinde olanlar bulunmakla birlikte bizce bu tür bir yorum zorlama

olur. Çünkü Hz. Mûsâ'nın gelecek nesillere verilecek bir nimeti kendi zamanındaki insanlara hatırlatması, ibret almalarını ve şükretmelerini sağlamak amacı bakımından yetersizdir.

Öte yandan "Sizi hükümdarlar kıldı" şeklinde tercüme edilen cümle "Sizi hürler kıldı" anlamında da yorumlanmıştır (Taberî, VI, 169-170; Râzî, XI, 196). Buna göre âyet, yüce Allah'ın İsrâiloğulları'nı Firavun'un tebaası olarak bulundukları Mısır'daki kölelik hayatından kurtardığını, hürriyetlerine kavuşturduğunu ve bağımsızlıklarını kazandırdığını ifade eder. Şüphesiz bireyler için özgürlük gibi milletler için de bağımsızlık dünyanın en büyük nimetlerindendir. Bu sayede İsrâiloğulları'nın itibarı yükselmiş ve yeryüzünün saygın milletlerinden biri haline gelmişlerdi. Allah, dünyada hiç kimseye vermediği nimetleri onlara vermiş; içlerinden peygamberler ve yöneticiler çıkarmış, Mısır'dan çıkışlarında denizi yarıp onları buradan geçirmiş, düşmanlarını yok edip bazı topraklarını onlara vermiş, bir defasında da onlar için taştan tatlı su fışkırtmış, yemeleri için kudret helvası ve bıldırcın göndermiş, kızgın çölde onları bulutlarla gölgelendirerek sıcaktan ölmelerini önlemişti. O tarihte bu kadar nimet başka milletlere verilmemişti; özellikle insanlık tarihinde gönderilmiş beş büyük peygamberden biri olan Hz. Mûsâ o gün onların başında bulunuyordu.

Âyetler Hz. Mûsâ zamanındaki İsrâiloğulları'yla ilgili olduğuna göre gerek onların "âlemlerde hiçbir kimseye verilmemiş nimetlere mazhar olmaları" gerekse 21. âyette belirtilen "arz-ı mukaddesin onlara vatan olarak yazılmış bulunması" zamanlı ve şartlı idi; yani o toplumun erdemli ve düzgün yaşamalarına, Allah yolunda doğru dürüst yürümelerine bağlı idi. Nitekim Enbiyâ sûresinin 105. âyetinde arza Allah'ın sâlih kullarının vâris olacağı bildirilmektedir. İsrâiloğulları da peygamberlerin gösterdiği istikamette yürüdükleri sürece yükselmişler, Hz. Dâvûd ve Hz. Süleyman zamanında güç ve iktidarın zirvesine ulaşmışlardı. Ancak 12. âyetten buraya kadar anlatılanlar İsrâiloğulları'nın zamanla bu vasıfları yitirdiklerini, Allah'a verdikleri sözü bozacak, O'nun kelâmını tahrif edecek ve kendilerinin Allah'ın çocukları olduklarını iddia edecek kadar sorumsuz davranır duruma geldiklerini göstermektedir. Bundan da öte peygamberleri öldürecek kadar gaddarlaşmışlar, bu sebeple Allah'ın

gazabına uğramışlar, yukarıda zikredilen nimetler de ellerinden çıkmıştır.

21-26. *Kutsal topraklar*dan maksat, içinde Beytülmakdis'in de bulunduğu Filistin topraklarıdır. Hz. İbrâhim ve ondan sonra gelen birçok peygamber burada yaşadığı ve defnedildiği için burası vahyin de iniş yeri olmuştur. Bu sebeple buraya "kutsal topraklar" (el-arzu'l-mukaddese) denilmiştir. Kur'an-ı Kerîm'de "Allah'ın bereketli kıldığı yurt" olarak da ifade edilen (meselâ bk. İsrâ 17/1; Enbiyâ 21/71) bu yerlerin sınırları kesin olarak belirtilmemiştir. Taberî'ye göre en doğrusu Hz. Mûsâ'nın dediği gibi "arz-ı mukaddese" demekle yetinmektir. Çünkü bu bilgilerin doğruluğu ancak haber-i sâdıkla bilinir. Oysa bu konuda kesin delil olabilecek hiçbir haber yoktur (VI, 172).

Aynı zamanda *arz-ı mev'ûd* (vaad edilen topraklar) adıyla da anılan bu yerler Kitâb-ı Mukaddes'e göre Hz. İbrâhim ve onun soyundan gelenlere verileceği Tanrı tarafından vaad edilmiş olan (Tekvîn, 17/8) bugünkü Filistin toprakları olup burası "içinde süt ve bal akan ülke"dir; bütün memleketlerin süsü olan vatandır (Çıkış, 3/8). Sınırları Akdeniz'den Fırat'a, Sînâ yarımadasının güneyinden Lübnan'ın kuzeyine kadar uzanır. Bu topraklara ebediyen mirasçı olmanın birçok şartı vardır (Hezekiel, 20/6-26; Tesniye, 32/29); bunların başında Allah'a verilen sözün yerine getirilmesi gelmektedir. Diğer taraftan ilâhî emirlere uymak, peygamberlerin yolunu izlemek, hak ve adalete riayet etmek; garibi, öksüzü mağdur etmemek, suçsuz kanı dökmemek uyulması gereken kurallar arasındadır. Eğer İsrâiloğulları Allah'a verdikleri sözü tutmazlarsa arz-ı mev'ûddan mahrum kalacak ve lânetleneceklerdir. Nitekim yahudiler Hz. Mûsâ döneminden itibaren tarih boyunca Allah'a verdikleri sözü unutmuş, ahdi bozmuş ve O'na isyan etmişlerdir. Eski Ahid, onların Tanrı'ya isyan edişlerinin hikâyeleriyle dolu olup bu isyan ve günahları yüzünden yahudiler, milâttan sonra 70 ve 135 yıllarında Romalılar tarafından Filistin topraklarından atıldıktan sonra hep o topraklara dönme hayaliyle yaşamışlar, zaman zaman mesîh iddiasıyla ortaya çıkan kişiler de bu duyguyu tahrik etmişlerdir. Siyon dağı ile sembolleşen siyonizm hareketinin ana hedefi de yahudileri, vaad edilen bu topraklara tekrar kavuşturmaktır.

Günümüz İsrail Devleti'nin siyasî yayılmacılığının temelinde de, arz-ı mev'ûdla ilgili dinî motif bulunmaktadır (bilgi için bk. Abdurrahman Küçük, "Arz-ı Mev'ûd", *DİA*, III, 442-444; Ömer Faruk Harman, "Arz-ı Mev'ûd", *İFAV Ans.*, I, 161).

İsrâiloğulları'nın atası Hz. Ya'kub, oğlu Yûsuf'un isteği üzerine diğer oğullarıyla birlikte Mısır'a yerleşmeden önce Filistin'de yaşamıştı. Uzun süre Mısır'da yaşamış olan İsrâiloğulları sonunda Firavun'un zulmüne mâruz kalınca Hz. Mûsâ'nın önderliğinde Mısır'dan çıkıp ata yurduna gitmeye karar verdiler. Ancak Sînâ çölüne geldiklerinde Filistin'de Amâlika ve Ken'anlılar gibi güçlü kuvvetli toplulukların bulunduğunu, burayı işgal ederek güçlü bir devlet kurmuş olduklarını gördüler. Hz. Mûsâ ata yurdu olan bu bölgeyi fethedip Kudüs'e girmek isteyince Amâlika'nın ahvalini araştırıp hakkında rapor vermek üzere kendi kavminin on iki kabilesinden on iki gözlemci seçip casus olarak gönderdi. Düşmanın durumunu araştıran gözlemciler, burada yaşayanların güçlü kuvvetli bir kavim olduğunu gördüler ve durumu Hz. Mûsâ'ya bildirdiler. Tefsirlerde anlatıldığına göre Hz. Mûsâ, halk üzerinde korku yaratır endişesiyle bu durumun kavimlerine anlatılmamasını istedi ise de Kaleb ile Yûşa' b. Nûn dışındakiler bu sırrı yaydılar. Kaleb ile Yûşa' ise düşmanın güçlü olmasına rağmen İsrâiloğulları'nın bölgeyi fethedip Beytülmakdis'e girebilecek durumda olduklarını bildirdiler (Sayılar, 13/2-33).

Hz. Mûsâ bir önceki âyette bildirilen hatırlatmalarını yaptıktan sonra Allah'ın kendileri için vaad etmiş olduğu bu kutsal yurdu fethedip oraya girmelerini, düşman karşısında zaaf göstermemelerini kavmine emretti; aksi takdirde hüsrana uğrayacaklarını bildirdi. Fakat önceleri Mısır'da itibarlı bir hayat yaşamakla birlikte daha sonra yıllarca hatta asırlarca Mısır yöneticileri tarafından köle muamelesi gördükleri için şahsiyetleri zedelenmiş, dinî ve millî kimlikleri zayıflamış olan İsrâiloğulları bu cihadın önemini kavrayamamışlar ve istikballerini görememişlerdir. Bu yüzden kendilerini Firavun'un zulmünden kurtarmış olan Hz. Mûsâ'ya karşı çıkmışlar, orada güçlü kuvvetli topluluklar bulunduğunu ileri sürerek onlar çıkmadıkça oraya girmeyeceklerini bildirmişlerdir. Ancak düşman kavmin durumunu araştırmak için gönderilenlerden Yûşa' ile Kaleb İsrâiloğulları'nı atalarının yurdunu yeniden fethedip korkusuzca

Kudüs'e girmeye teşvik etmişler, oraya girdikleri an kesinlikle galip geleceklerini söylemişlerdi. Fakat İsrâiloğulları'na bu teşvikler kâr etmedi. "Biz bu işte yokuz" dediler ve Hz. Mûsâ'nın, rabbi ile birlikte gidip düşmana karşı savaşmasını istediler. 24. âyetten anlaşıldığına göre Hz. Mûsâ'dan düşmanları yok edecek bir mûcize istemiş olmalıdırlar. Çünkü onun kendilerini Firavun'un zulmünden kurtardığını görmüşler, gerçek bir peygamber olduğuna inanmışlardı.

Kavminin Filistin'e girmemek için direnmesi karşısında hiçbir şeyin yapılamayacağını gören Hz. Mûsâ, üzüntü içerisinde yüce Allah'tan özür diler mahiyette O'na, "Rabbim! Ben kendimden ve kardeşimden başkasına söz geçiremiyorum. Artık bizimle bu yoldan çıkmış kavmin arasında sen hükmet" diye yakardı. Hz. Mûsâ kavminin isyanından dolayı dünyada başlarına bir musibetin gelmesinden korktuğu için böyle bir yakarışta bulunarak herkese lâyık olduğunun verilmesini, kendisiyle isyankâr kavmin aynı cezaya çarptırılmamasını yüce Allah'tan niyaz etti. Allah da bu neslin böyle fütuhat gibi şerefli bir göreve lâyık olmadıklarını bildirerek onların bu kutsal topraklara girmekten kırk sene mahrum bırakıldıklarını, bu süre zarfında çölde dar bir alanda şaşkın şaşkın dolaşacaklarını Hz. Mûsâ'ya bildirdi. Ayrıca ona, yoldan çıkmış bir kavim için üzülmemesini öğütledi.

İsrâiloğulları, Hz. Mûsâ'ya itaat etmeyip düşman üzerine gitmedikleri için kırk yıl yersiz yurtsuz dolaşmaya mahkûm edilmişlerdi. Âyette, Medine yahudilerinin de Hz. Peygamber'e itaat etmezlerse benzer şekilde cezalandırılacaklarına işaret edildiği söylenebilir. İsrâiloğulları'nın yaşadığı bu tarihî olay Kitâb-ı Mukaddes'te (Sayılar, 13-15) ayrıntılı bir şekilde açıklanmıştır. Olay özet olarak şöyledir: Mûsâ, Faran çölünden kutsal ülkede casusluk yapmak üzere on iki İsrâil nakibini gönderdi. Bunlar kırk gün sonra gelip İsrâiloğulları'nın önünde raporlarını sundular. Raporlarında ülkenin zengin ve nimetlerle dolu olduğunu, ancak burada yaşayanlar güçlü oldukları için kendilerinin onlara karşı savaşacak durumda olmadıklarını söylediler. Bu rapor karşısında İsrâiloğulları Mısır'dan çıktıklarına pişman olduklarını ve oraya geri dönmenin daha uygun olacağını söylediler. Fakat, on iki casusun içinde bulunan Yûşa' ve Kaleb, korkaklık gösteren topluluğu azarladılar. Kaleb şöyle konuş-

tu: "Hemen gidelim ve oraya sahip olalım, rahatlıkla bu işin üstesinden gelebiliriz. Sonra, Yûşa' ile birlikte dediler: Eğer Rab bizden razı olursa, bizi bu ülkeye götürecek ve orayı bize verecektir... Yeter ki, Rabbe karşı gelmeyin, o ülke halkından da korkmayın..." Ne var ki, topluluk bunları taşa tuttu. Bunun üzerine yüce Allah şöyle buyurdu: "Şüphesiz bu çölde kırk yıl dolaşacaksınız ve içinizde yirmi yaş ve daha yukarı olanlar bu çölde ceset haline gelecekler, küçükleriniz büyüyecek... onları kabul edip getireceğim ve onlar o ülkeyi bilecekler..." Bu süre içinde Mısır'dan çıkış sırasında genç olan herkes öldü. Ürdün'ün fethinden sonra Hz. Mûsâ da vefat etti. Ardından Nûn oğlu Yûşa' (Yeşû') zamanında İsrâiloğulları Filistin'i zaptedebildiler.

Kitâb-ı Mukaddes Hz. Mûsâ'nın casus olarak görevlendirip de dönüşlerinde kötü haberler getiren ve halkı düşmandan korkutup Hz. Mûsâ'ya karşı ayaklandıran şahısların tümünün çölde veba hastalığına yakalanarak öldüklerini de ibret alınacak bir olay olarak haber vermektedir (Sayılar, 14/37).

Rivayet edildiğine göre Hz. Peygamber Bedir Savaşı öncesinde Kureyş müşrikleriyle savaşıp savaşmama konusunda arkadaşlarıyla istişare etmiş, gerek muhacirler gerekse ensar Hz. Peygamber'in emrinde olduklarını bildirmişlerdi. Bu arada ensârdan Mikdâd b. Amr el-Kindî şöyle demişti: "Ey Allah'ın elçisi! Biz sana İsrâiloğulları'nın Mûsâ'ya dediği gibi 'Git, sen ve rabbin beraber savaşın, doğrusu biz burada oturacağız' demeyiz. Fakat, 'Git, sen ve rabbin beraber savaşın, biz de sizinle birlikte savaşacağız' deriz" (Buhârî, "Tefsîr", 5/4).

Süleyman Ateş bu âyetlerin Bedir Savaşı'ndan çok sonra Hudeybiye Antlaşması ile Mekke'nin fethi arasındaki dönemde indiğini ileri sürerek bu sözlerin Bedir gününde söylenmiş olma ihtimalinin çok uzak olduğunu söylüyorsa da (II, 507) kanaatimizce Mikdâd bu tarihî bilgiyi başka kaynaklardan öğrenmiş ve Bedir gününde böyle bir hitabede bulunmuş olabilir. Nitekim hadis ve siyer kaynakları da olayın Bedir gününde cereyan ettiğini bildirmektedir (Buhârî, "Tefsîr", 5/4; *Müsned*, I, 389, 390; İbn Kesîr, *es-Sîre*, II, 391-393; İbn Âşûr, VI, 166). Ayrıca bu sûre uzun bir zaman dilimi içinde parça parça indiği için tarihî olayı nakleden kısmın Bedir'den önce gelmiş olması ihtimali de yok değildir.

27 – 32

وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَاَ ابْنَيْ اٰدَمَ بِالْحَقِّۢ اِذْ قَرَّبَا قُرْبَاناً فَتُقُبِّلَ مِنْ اَحَدِهِمَا
وَلَمْ يُتَقَبَّلْ مِنَ الْاٰخَرِۜ قَالَ لَاَقْتُلَنَّكَۜ قَالَ اِنَّمَا يَتَقَبَّلُ اللّٰهُ
مِنَ الْمُتَّق۪ينَ ﴿٢٧﴾ لَئِنْ بَسَطْتَ اِلَيَّ يَدَكَ لِتَقْتُلَن۪ي مَٓا اَنَا بِبَاسِطٍ يَدِيَ
اِلَيْكَ لِاَقْتُلَكَۚ اِنّ۪ٓي اَخَافُ اللّٰهَ رَبَّ الْعَالَم۪ينَ ﴿٢٨﴾ اِنّ۪ٓي اُر۪يدُ اَنْ تَبُٓوأَ
بِاِثْم۪ي وَاِثْمِكَ فَتَكُونَ مِنْ اَصْحَابِ النَّارِۚ وَذٰلِكَ جَزٰٓؤُا الظَّالِم۪ينَۚ ﴿٢٩﴾
فَطَوَّعَتْ لَهُ نَفْسُهُ قَتْلَ اَخ۪يهِ فَقَتَلَهُ فَاَصْبَحَ مِنَ الْخَاسِر۪ينَ ﴿٣٠﴾
فَبَعَثَ اللّٰهُ غُرَاباً يَبْحَثُ فِي الْاَرْضِ لِيُرِيَهُ كَيْفَ يُوَار۪ي سَوْأَةَ
اَخ۪يهِۜ قَالَ يَا وَيْلَتٰٓى اَعَجَزْتُ اَنْ اَكُونَ مِثْلَ هٰذَا الْغُرَابِ فَاُوَارِيَ
سَوْأَةَ اَخ۪يۚ فَاَصْبَحَ مِنَ النَّادِم۪ينَۚ ﴿٣١﴾ مِنْ اَجْلِ ذٰلِكَۚ كَتَبْنَا عَلٰى بَن۪ٓي
اِسْرَٓائ۪يلَ اَنَّهُ مَنْ قَتَلَ نَفْساً بِغَيْرِ نَفْسٍ اَوْ فَسَادٍ فِي الْاَرْضِ فَكَاَنَّمَا
قَتَلَ النَّاسَ جَم۪يعاًۜ وَمَنْ اَحْيَاهَا فَكَاَنَّمَٓا اَحْيَا النَّاسَ جَم۪يعاًۜ
وَلَقَدْ جَٓاءَتْهُمْ رُسُلُنَا بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ اِنَّ كَث۪يراً مِنْهُمْ بَعْدَ
ذٰلِكَ فِي الْاَرْضِ لَمُسْرِفُونَ ﴿٣٢﴾

Meâli

27. Onlara Âdem'in iki oğlunun haberini gerçeğe uygun olarak anlat: Hani ikisi de birer kurban sunmuşlar, birininki kabul edilmiş, diğerininki kabul edilmemişti. Kurbanı kabul edilmeyen, diğerine, "Andolsun seni öldüreceğim!" dedi. O da dedi ki: "Allah ancak takvâ sahiplerinden kabul eder. **28.** Andolsun ki sen öldürmek için bana el uzatsan bile, ben öldürmek için sana elimi kaldıracak değilim! Zira ben âlemlerin rabbi olan Allah'tan korkarım. **29.** Ben diliyorum ki sen hem benim günahımı hem de kendi günahını yüklenesin, cehennemliklerden olasın! Zalimlerin cezası işte budur." **30.** Sonunda içindeki duygular onu kardeşini öldürmeye itti; onu öldürdü ve böylece hüsrana uğrayanlardan oldu. **31.** Ardından Allah, kardeşinin cesedini nasıl gömeceğini ona göstermek için yeri eşeleyen bir karga gönderdi. "Yazıklar olsun bana! Şu karga kadar olup da kardeşimin cesedini gömmekten âciz miyim!" dedi, ettiğine de pişman oldu. **32.** İşte bundan dolayı İsrâiloğulları'na şöyle yazmıştık: "Bir cana kıymaya veya yeryüzünde fesat çıkarmaya karşılık olması dışında, kim bir kimseyi öldürürse bütün insanları öldürmüş gibi olur. Kim de bir can kurtarırsa bütün insanların hayatını kurtarmış gibi olur." Şüphesiz peygamberlerimiz onlara apaçık deliller getirdiler. Ama bundan sonra da onların çoğu yeryüzünde taşkınlık göstermektedirler.

Tefsiri

27. Sözlükte "yaklaşmak, yakın olmak, Allah'a yakınlık sağlamaya vesile kılınan şey" anlamlarına gelen *kurban* kelimesi, dinî bir terim olarak, "ibadet maksadıyla belirli vakitte belirli şartları taşıyan hayvanı usulünce kesmek veya bu şekilde kesilen hayvan" demektir. Kurban kelimesi Kur'an-ı Kerîm'de üç yerde geçmektedir. Bunlardan birinde İsrâiloğulları'nın herhangi bir peygamberden mûcize olarak istedikleri ve (gökten inen) ateşin yakacağı bir kurbandan (Âl-i İmrân 3/183), konumuz olan âyette Hz. Âdem'in iki oğlunun Allah'a takdim ettikleri kurbandan söz edilir; üçüncüsünde ise kelime, müşriklerin Allah'a ortak koştukları tanrıları "yakınlık vasıtası" kılmaları anlamında kullanılmıştır (bk. Ahkaf 46/28).

Tarih boyunca bütün dinlerde Tanrı'ya kurban sunma uygulamalarının bulunduğu tesbit edilebilmekte; fakat kurbanlıklar, kurban sunma şekilleri ve amaçları bakımından farklılıkların bulunduğu gözlenmektedir. Başta tahıl olmak üzere bir kısım bitkiler, para ve hayvanların kurbanlık olarak sunulduğu hatta insanların kurban edildiği görülmektedir. Hac sûresinin ilgili âyetinden (22/34-37) ilâhî dinlerin hepsinde "ibadet amacıyla hayvan kesme" anlamında kurban ibadetinin bulunduğu anlaşılmaktadır. Bunlardan Yahudilik ve Hıristiyanlık'ta ise kurbanla ilgili değişik anlayış ve uygulamalar vardır. Bu arada Hıristiyanlık'ta Hz. Îsâ'nın çarmıha gerilmesi, kurban kavramına özel bir anlam katmakta, insanoğlunun günahına karşılık Tanrı'nın Hz. Îsâ'yı feda ettiğine inanılmaktadır. Bu inancın, insan için insanın kurban edilmesi anlamını içermesine karşılık Kur'an-ı Kerîm'de Hz. İbrâhim ve oğlu Hz. İsmâil'in Allah'ın buyruğuna gönülden teslim olma konusunda verdikleri başarılı sınava değinildikten sonra ilâhî bir armağan olarak gönderilen hayvanın boğazlanmasının istendiği bildirilmiş, insanın kurban edilmesi anlayışı kabul edilmemiştir (Sâffât 37/102-107).

İslâm'da, kurban bayramında kurban kesmenin dinî bir hüküm oluşu kitap, sünnet ve icmâ ile sabit olup, hicretin 2. yılında konulmuştur. Ancak, bu ibadetin fıkhî açıdan nitelendirilmesi hususunda görüş farklılıkları vardır: Dinen aranan şartları taşıyan kimselerin kurban bayramında kurban kesmeleri Ebû Hanîfe'ye göre vâciptir. Çoğunluğa göre ise müekked sünnettir. Ebû Hanîfe ve aynı görüşü paylaşanlar, konuyla ilgili hadislerin yanı sıra Kevser sûresinin 2. âyetinde geçen "... Kurban kes" emrini de delil olarak getirmişler; ancak, âyetin sübûtu kati olmakla birlikte delâleti zannî olduğu için kurban ibadetinin vâcip olduğuna hükmetmişlerdir. Ayrıca Sâffât sûresinin "Biz, (oğlunun canına) bedel olarak ona iri bir kurbanlık verdik" meâlindeki 107. âyeti de kurban ibadetinin meşrûiyetine delil olarak gösterilmektedir. Kur'an-ı Kerîm'deki bu delillerin yanı sıra Hz. Peygamber'den "şartları uygun olanların kurban kesmeleri gerektiği" yönünde çok sayıda hadis rivayet edilmiş olması ve Hz. Peygamber'in bu konuya önem vererek kurban bayramında kurban kesmeyi ihmal etmemesi bu ibadetin vâcip olduğunu gösterir (kurban kesmenin önemi hakkındaki hadisler için bk. Ebû Dâvûd, "Dahâyâ",

1; Tirmizî, "Edâhî", 18-22; Nesâî, "Fürû ve'l-atîre", 1; İbn Mâce, "Edâhî", 2; *Müsned*, II, 321).

Kurban kesmenin sünnet olduğu kanaatini taşıyan bilginler ise, bu görüşlerine Hz. Peygamber'in şu meâldeki hadisini delil gösterirler: "Zilhicce ayının onuncu günü girip de biriniz kurban kesmek isterse, ne kıllarından ne de tırnaklarından bir şeye dokunmasın (onları kesmesin)" (Müslim, "Edâhî", 39-41; Ebû Dâvûd, "Dehâyâ", 3). Bu bilginlere göre hadisteki "biriniz kurban kesmek isterse" ifadesinde yer alan "isterse" kaydı kurbanın vâcip olmayıp şahsın iradesine bırakılmış olduğunu gösterir. Yine bu bilginlerin kanaatine göre Hz. Peygamber'in kurban kesmeyi hiç terketmemiş oluşundan ve kurban kesmenin faziletiyle ilgili hadislerinden, bu ibadetin vâcip değil sünnet olduğu sonucu çıkarılabilir (kurban hakkında bilgi için bk. Beşir Gözübenli, "Kurban", *İFAV Ans.*, III, 94-105). Kurban bayramında kesilen kurban dışında, adandığı için vâcip olan veya Allah rızâsı için (nâfile olarak) kesilen kurbanlar da vardır.

Yüce Allah önceki âyetlerde özellikle Medine yahudileri için ibret olsun diye Hz. Mûsâ ile kavmi arasında geçen bazı olayları anlattıktan sonra bu âyetlerde de yine ibret ve nasihat olması için Hz. Peygamber'e Âdem'in iki oğlu hakkında bilgi vermesini emretmiştir. Çünkü yahudiler Resûlullah'a karşı aşırı derecede kıskançlık gösteriyor ve haksızlık ediyorlardı. Yüce Allah, kıskançlığın işi nereye kadar götüreceğini göstermek maksadıyla bu tarihî bilgiyi vahyetti. Çünkü Âdem'in oğullarından biri kıskançlığı sebebiyle yeryüzünde ilk defa kan dökerek kardeşini öldürmüş, insanlık için kötü bir çığır açmıştı. Bu vesile ile yüce Allah'ın İsrâiloğulları'na yazıldığını, yani yasa olarak konulduğunu bildirdiği "Bir cana kıymaya veya yeryüzünde fesat çıkarmaya karşılık olmaksızın kim bir kimseyi öldürürse bütün insanları öldürmüş gibi olur. Kim de bir canı kurtarırsa bütün insanların hayatını kurtarmış gibi olur" ifadesi insan hakları konusunda evrensel hüküm niteliği taşımaktadır.

Rivayete göre Âdem'in iki oğlu Hâbil ile Kabil arasında bir ihtilâf çıkmış, babaları her ikisinin de Allah'a kurban sunmalarını, hangisinin kurbanı kabul edilirse onun haklı olacağını söylemişti. O zaman gökten inen bir ateşin kurbanı yakması, kurbanın kabul edildiğini gösteriyordu (krş. Âl-i İmrân 3/183). Sunulan kurbanlardan Hâbil'inki kabul edildi.

Kıskançlığı yüzünden bu durumu içine sindiremeyen Kabil, kardeşini öldürdü (İbn Kesîr, III, 76).

Olay Tevrat'ta da anlatılmakta, ancak Kabil'in ismi Kain olarak geçmektedir (Tekvîn, 4/1-16). Olayın ve kişilerin efsanevî olduğunu söyleyenler olmuşsa da bu görüş Kur'an ve Tevrat'ta anlatılanlara aykırıdır. "Kitâb-ı Mukaddes'te ve Kur'an-ı Kerîm'de yer alan bu kıssaya benzer bazı unsurların eski medeniyetlerin mitolojilerinde de bulunması, bu kıssada anlatılanların efsanevî olaylar ve kişiler olduğunu göstermez. Aynı hadisenin uzun tarihî seyir içerisinde çeşitli çevre ve kültürlerde farklılık kazanması tabiidir ve bu değişik varyantların temelde mevcut bir tarihî hadiseye bağlı olduğunu gösterir ki ilâhî dinlere göre insanlığın başlangıcı, söz konusu kıssa kahramanlarının da atası olan Âdem ile Havvâ'dır. Kıssanın Tevrat'taki şekli Kur'an'a göre çok ayrıntılıdır ve muhtemelen kutsal metin yazarı ulaşıp derleyebildiği çeşitli rivayetleri ve farklı unsurları hikâyeye katmıştır" (Ömer Faruk Harman, "Hâbil ve Kabil", *DİA*, XIV, 376-378).

Tâbiînden Hasan-ı Basrî ve bir kısım müfessirlere göre burada anlatılanlar Hz. Âdem'in kendi oğulları değil, İsrâiloğulları'ndan iki şahıstır. Bütün insanlar Âdem'in soyundan geldiği için bu iki şahıs da Âdem'in oğulları olarak anılmışlardır (İbn Kesîr, III, 85). Bu iki kişinin şahsında İsrâiloğulları'nın taşkınlıkları, bazı kötü huyları, özellikle kıskançlıkları anlatılmaktadır. Nitekim bu yüzden İsrâiloğulları'na bir canı öldürenin bütün insanları öldürmüş gibi sayılacağı bildirilmiş ve katillerin cezalandırılması emredilmiştir. Ancak bu yorum âyetteki diğer bilgilerle uyumlu görünmemektedir. Zira daha sonraki âyetlerde bildirildiğine göre bu iki kardeşten biri diğerini öldürmüş, fakat naaşını nasıl gömeceğini ancak bir kargadan öğrenmiştir. Oysa İsrâiloğulları zamanında ölünün nasıl gömüleceğinin bilinmemesi mümkün değildir.

28. Buradan, "Saldırgana karşı nefsi müdafaa etmemek gerekir" gibi bir anlam çıkarılamaz. Mevdûdî, bu sözleri şöyle yorumlar: "Beni öldürmek için kötü niyetler besleyebilirsin; fakat ben, senin beni öldürme hazırlıklarını öğrendikten sonra bile senden önce davranmak için bir şey yapacak değilim" (I, 419). Bu ifade aynı zamanda Hâbil'in kendisini savunup saldırgan kardeşini öldürebilecek güçte olduğunu, fakat cana

kıymak haram ve Allah katında en büyük günah olduğu için bunu yapmadığını gösterir.

İslâm'da nefsi müdafaa meşrû bir haktır, kişinin kendisini ölüme teslim etmesi fazilet olarak kabul edilemez. Fazilet saldırıyı başlatmamaktır. Karşı taraf saldırıyı başlattığı takdirde saldırganı etkisiz hale getirecek kadar nefsi müdafaa etmek bir haktır ve genel olarak bir ödevdir.

29-30. Önceki âyette Hâbil'in Allah'tan korktuğu için kardeşini öldürme teşebbüsünde bulunmadığı bildirilirken burada ikinci bir sebep olarak kardeşinin her ikisinin günahını yüklenerek cehenneme gitmesini istediği anlaşılmaktadır. Oysa Kur'an-ı Kerîm'in bildirdiğine göre hiç kimse bir başkasının günahından sorumlu tutulmaz (bk. İsrâ 17/15). O halde katil maktulün günahını neden yüklensin? Müfessirler, "Bundan maksat 'Benim işlediğim günahı senin yüklenmeni istiyorum' demek değildir; maksat, 'Senin diğer günahlarınla birlikte beni öldürmenin günahını da yüklenerek cehennemliklerden olmanı istiyorum' demektir" şeklinde yorumlamışlardır. Esasen dindar ve takvâ sahibi bir kimse ne kendisinin ne de başkasının Allah'a isyan etmesini, sonuçta cehennemde yanmasını ister. Nitekim Hâbil'in kesin ve kararlı bir üslûp kullanarak kardeşini bu büyük günahtan sakındırmaya çalıştığı anlaşılmaktadır. Buradan hareketle âyeti, "Kıyamette beni razı edecek bir şey bulamadığın takdirde benim günahımı ve beni öldürmenin günahını yüklenmeni istiyorum" şeklinde yorumlayanlar da olmuştur (Râzî, XI, 207). Çünkü Hz. Peygamber'den rivayet edilen bir hadise göre kıyamet gününde, zalimin mazlumu razı edecek bir sevabı, iyiliği bulunamazsa mazlûmun günahlarından alınır, zalime yüklenir (bk. Buhârî, "Mezâlim", 10).

Kardeşinin bu nasihatleri katilde bir tereddüt meydana getirmiş olmakla birlikte sonucu etkilememiş, kıskançlık duyguları o derece kabarmış ki kardeşinin yaptığı nasihatleri âdeta işitmez hale gelmiştir. Nefsi onu kardeşini öldürmek gibi korkunç bir cinayete itmiş ve bundan başka hiçbir şey onun nefsânî duygularını tatmin etmemiştir. Sonuçta kardeşini öldürerek hem dünyada hem de âhirette hüsrana uğrayanlardan olmuş, yeryüzünde ilk defa cana kıyma ve cinayet çığırını açan kimse olduğu için kendisinden sonra gelenlerin işledikleri cinayetlerin günahına da ortak

olmuştur. Hz. Peygamber bir hadisinde şöyle buyurmaktadır: "Haksız yere öldürülen hiçbir kimse yoktur ki onun kanından Âdem'in ilk oğluna bir pay ayrılmasın. Çünkü ilk cinayet işleyen odur" (Buhârî, "Cenâiz", 33; "Enbiyâ'", 1; "Diyât", 2; *Müsned*, I, 383, 430, 433).

Kıssadan Hz. Âdem'in çocuklarının Allah'a, âhirete, hesaba, cezaya ve cehenneme inandıkları; Allah korkusu ve takvâ gibi konularda bilinç sahip oldukları, Allah'a kurban takdim etmek gibi bir ibadette bulundukları anlaşılmaktadır.

31. Tefsirlerde anlatıldığına göre Kabil kardeşini öldürdükten sonra cesedi ne yapacağını bilememiş, şaşırıp kalmıştı. Bunun üzerine yüce Allah bir karga gönderdi. Karga yerde eşinerek Kabil'e kardeşinin cesedini nasıl örtüp gizleyeceğini gösterdi veya ölmüş bir kargayı bu şekilde gömdü. Böylece Allah bir kargayı örnek göstererek şaşkınlık ve cehaleti sebebiyle bocalamakta olan Kabil'i uyardı. Bir başka rivayete göre yüce Allah iki karga göndermiş, bunlardan biri diğerini öldürdükten sonra gagası ve ayaklarıyla yeri eşeleyip öldürdüğü kargayı gömmüştür. Bu konuda karganın kendisinden daha yetenekli olduğunu gören Kabil karga kadar olamadığına hayıflanmış ve yaptığına pişman olmuştur.

İbn Âşûr, görünen çirkin şeylerin örtülmesini istemek kabilinden olan bu büyük sahnenin insanlığın medeniyet yolunda attığı ilk adımı temsil ettiğini, aynı zamanda taklit ve tecrübe yoluyla kazandığı ilk bilgi olduğunu kaydeder. Ona göre bu olay insanın kendisinden daha zayıf varlıklardan bilgi edindiği sahnelerin de ilkidir. Nitekim (daha sonra) insanlar güzel görünmek için de hayvanlara benzemeye çalışmışlar, renkli, güzel deri elbiseler edinmişler, çiçeklerle, kıymetli taşlarla ve renkli tüylerle süslü taçlar giymişlerdir (VI, 174). Ölmüş bir insan cesedini gömmek geride kalanların ona karşı son insanî vazifeleri olduğu gibi tabiatın ve insan sağlığının korunması bakımından da önemlidir. Zira gömülmeyen ceset kokar, çürür ve bundan insan sağlığına zararlı mikroplar ürer. İnsanoğlu, Allah'ın kendisine vermiş olduğu düşünme, deneme ve örnek alma gibi yetenekler sayesinde bu zararlardan kendisini koruyabilmiştir.

Kıskançlık ve benzeri nefsânî duygulara boyun eğen insan, kardeşini dahi öldürebilir; ancak bunun sonu dünyada insanı içten içe yakan vic-

dan azabı ve pişmanlık, âhirette ise cehennem ateşidir. Kıskançların gözleri kendi üzerlerindeki nimetlere karşı kördür; Allah'ın kendilerine lutfettiği nimetleri göremezler, başkalarının ellerindeki nimetleri görür ve onlara karşı kin güderler. Şüphesiz bu durum kötü bir hastalıktır. Bu hastalığın şifası ise İslâm'ın kurallarını yaşayarak nefsi terbiye etmek ve onu kötülükleri emreden bir nefis olmaktan çıkarıp Allah'ın kendisine lutfettiklerine razı olan bir nefis haline getirmektir.

32. Rivayete göre Medine yahudileri Hz. Peygamber'i ve sahâbeden bazılarını öldürmek için tuzak peşindelerdi. Bu sebeple yüce Allah onlara adam öldürmenin ne kadar büyük bir cinayet olduğunu göstermek için Hz. Âdem'in iki oğlunun kıssasını anlattıktan sonra onların kutsal kitaplarında da haksız yere bir insanı öldürmenin bütün insanlığı öldürmek; bir canı kurtarmanın da bütün insanlığı kurtarmak gibi olduğunun yazılı bulunduğunu haber vermiştir. Bu tâlimat elimizdeki Kitâb-ı Mukaddes'te yer almamakta fakat Mişna'da (Sanhedrin, IV/5), "İsrâil'den tek bir kişiyi öldürenin bütün ırkı öldürmüş gibi cezalandırılacağı ve İsrâil'den tek bir kişiyi koruyanın Allah'ın kitabına göre bütün dünyayı korumuş sayılacağı şeklinde bir ibare bulunmaktadır (J. Horovitz, "Tevrat", *İA*, XII/1, s. 219).

Yüce Allah gerek İslâm'da gerekse İslâm'dan önceki ilâhî dinlerde insan hayatının kutsal olduğunu bildirmiş, bu sebeple bir canı korumayı bütün insanlığı korumak kadar üstün bir fazilet saymış; bir cana kıymayı da bütün insanları öldürmek kadar büyük bir cinayet olarak değerlendirmiştir. Çünkü bir insan, türünü temsil eder ve insanlar birbirine eşittir. Bir insanın haksız yere öldürülmesi toplumda öldürme olaylarının yayılmasına, insanların birbirine düşmesine ve toplum düzeninin bozulmasına yol açar. Hukukî bir gerekçe bulunmaksızın bir başkasının canına kıyan kimse, yalnızca o kişiye haksızlık etmiş olmaz, aynı zamanda insan hayatının kutsallığına inanmadığını ve başkalarına karşı hiçbir merhamet duygusu taşımadığını da göstermiş olur (kısas hakkında bilgi için bk. Bakara 2/178; yeryüzünde fesat çıkarma hakkında bilgi için bk. Mâide 5/33). Oysa insan hayatının korunabilmesi için insanların birbirine saygı göstermeleri, hayatın kutsal olduğuna inanıp korunmasına yardımcı olmaları ve katilleri korumamaları gerekir. Bütün dinler, hukuk ve ahlâk

sistemleri haksız yere adam öldürmenin, cana kıymanın büyük bir suç olduğunda birleşmişlerdir. Ancak bu suçu önlemek için alınan caydırıcı tedbirler farklıdır. İslâm, haksız yere adam öldürmeyi önlemek, toplumun can güvenliğini sağlamak, onları huzurlu ve mutlu yaşatmak için bu suçu işleyenlere dünyada kısas cezasını öngörmüştür (Manevi ve uhrevi müeyyideler için bk. Nisâ 4/93).

Allah Teâlâ insan hayatının önemi ve bu hayata kıyanlara verilecek cezalar hakkındaki âyetlerini peygamberleri vasıtasıyla göndermiş ve insanlara tebliğ etmiş olmasına rağmen birçok insan yine de yeryüzünde fesat çıkarmaya ve kan dökmeye devam etmektedir. Yeryüzünde bu tür katiller ve fesatçılar sürekli olarak bulunduğu için İslâm bunlara karşı sadece vicdanî ve uhrevî ceza ile yetinmemiş, insanların hayat hakkını korumak ve huzurlarını sağlamak için caydırıcı dünyevî müeyyideler getirmiştir.

Bir canı kurtarmak, bir insanın yaşamasına katkıda bulunmak, bu amaca yönelik bütün eylemler yanında, günümüzde —şartlarına uygun olarak— uygulanan kan, ilik, böbrek, kornea gibi organ nakli yapmayı ve organ bağışında bulunmayı da kapsar.

33 – 34

إِنَّمَا جَزٰٓؤُا الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللّٰهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْاَرْضِ
فَسَادًا اَنْ يُقَتَّلُٓوا اَوْ يُصَلَّبُٓوا اَوْ تُقَطَّعَ اَيْدِيهِمْ وَاَرْجُلُهُمْ
مِنْ خِلَافٍ اَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْاَرْضِ ذٰلِكَ لَهُمْ خِزْيٌ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ
فِي الْاٰخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٣٣﴾ اِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ قَبْلِ اَنْ تَقْدِرُوا عَلَيْهِمْ
فَاعْلَمُٓوا اَنَّ اللّٰهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣٤﴾

Meâli

33. Allah'a ve peygamberine karşı savaşanların ve yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaya çalışanların cezası ancak ya öldürülmeleri veya asılmaları yahut el ve ayaklarının çapraz olarak kesilmesi ya da bulundukları yerden sürgün edilmeleridir. Bu, onların dünyada uğradıkları aşağılayıcı cezadır. Âhirette ise onlar için büyük bir azap vardır.
34. Ancak onları yenip ele geçirmenizden önce tövbe edenler müstesna. Biliniz ki Allah çok bağışlayıcı, çok esirgeyicidir.

Tefsiri

33-34. Tefsirlerde bu âyetlerin nüzûl sebebi hakkında farklı rivayetler vardır. Buhârî ve Müslim'in naklettikleri bir hadise göre Ukül ve Ureyne kabilelerinden bir grup insan Medine'ye gelerek müslüman olmuşlar, daha sonra da Hz. Peygamber'e buranın havası kendilerine iyi gelmediği için hastalandıklarını bildirmişlerdi. Resûlullah da onları zekât olarak toplanmış olan beytülmâl develerinin otlatıldığı yere gönderdi; beslenme ve tedavi maksadıyla develerden yararlanmalarını tavsiye etti. Onlar da Hz. Peygamber'in tavsiyelerini uyguladılar. Fakat bir süre sonra sağlıklarına kavuşunca İslâm'dan dönerek çobanı ağır işkencelerle öldürdüler, develeri de sürüp götürdüler. Hz. Peygamber olayı haber alınca arkalarından adam gönderip onları yakalattı ve çobana yaptıkları işkencenin aynısını kısas yoluyla kendilerine uygulanmasını emretti (Buhârî, "Tefsîr", 5/5; "Diyât", 22; Müslim, "Kasâme", 9). Olay üzerine bu âyetler inmiş, Allah ve resulüne isyan edip onların buyruklarına karşı savaş açan ve yeryüzünde fesat çıkaranların cezalarının âyette açıklandığı şekilde olacağını bildirerek Hz. Peygamber'in verdiği cezayı kaldırmıştır.

Ancak bazı müfessirler, âlemlere rahmet olarak gönderilmiş olan Hz. Peygamber'in –suçları ne olursa olsun– insanları bu şekilde cezalandırmasını sağ duyunun kabul edemeyeceğini, bu rivayetlerin âhâd rivayetler olduğunu ve hangi maksatla ortaya atıldığının bilinmediğini, oysa bu âyetlerin yukarıdan beri devam eden İsrâiloğulları'yla ilgili âyetlerin devamı mahiyetinde olduğunu söylemişlerdir. Yahudiler Hz. Peygamber'le yapmış oldukları antlaşmaları sürekli olarak bozmuşlar ve düşmanla işbirliği yaparak müşrikleri müslümanların aleyhine kışkırt-

mışlardı. Onların bu hareketleri Allah ve resulüne karşı savaş kabul edilmiş ve âyette geçtiği şekilde cezalandırılmışlardır (Râzî, XI, 214; Ateş, II, 514). Nitekim Medine yahudilerinden Nadîroğulları, hicretin 4. yılında antlaşmaları bozarak Hz. Peygamber'e suikast hazırladıkları için yurtlarından sürülmüş; 5. yılında ise Ahzâb Savaşı'nda düşmanla işbirliği yapan Kurayzaoğulları'nın erkekleri öldürülmüş, kadınları ve çocukları esir edilmiştir (İbn Sa'd, *Tabakāt*, II, 57-59, 74-78).

Âyetin bağlam ve üslûbu bu görüşü destekler gözükmektedir. Çünkü bir önceki âyette "Bir cana kıymaya veya yeryüzünde fesat çıkarmaya karşılık olmaksızın kim bir kimseyi öldürürse bütün insanları öldürmüş gibi olur" buyurulmaktadır. Bu âyetlerde de yeryüzünde fesat çıkaranlara dünya ve âhirette verilecek ceza belirtilmekte, tövbe edenlerin ise affedilecekleri bildirilmektedir. Ancak "sebebin hususi olması hükmün umumi olmasını engellemez" kuralından hareketle bu âyetlerin kapsadığı hükümlerin genel olduğunu söylemek mümkündür. Nitekim, İsrâiloğulları'yla ilgili olan bir önceki âyetle haksız yere bir kişinin öldürülmesini bütün insanların öldürülmesi gibi telakki ederek öldürme olayını insanlığa karşı işlenmiş suç sayan Kur'an bu âyetlerde de silâhlı eşkıyalığı ve yol kesiciliği, halkın huzurunu kaçırdığı ve düzeni bozduğu için, devlete (Allah ve resulüne) karşı işlenmiş büyük bir suç olarak görmüş ve caydırıcı cezalar getirmiştir.

Allah ve resulüne savaş açanlar ve yeryüzünde bozgunculuk çıkaranlardan maksat, insanların Allah inancını sarsmaya ve yıkmaya yönelik faaliyetlerde bulunan, Allah ve resulünün koyduğu ilkelere karşı düşmanca tavır alıp meşrû nizama karşı çıkan; hırsızlık, eşkıyalık ve kanunsuzluk yapan, yol kesip insanlara korku salan, halkın emniyet ve asayişini bozup canlarına, mallarına veya namuslarına tecavüz eden şahıslar veya bu fiilleri örgütlenerek yapanlardır. Âyette kullanılan kelimeden hareketle İslâm hukukunda bu suç "hırâbe" olarak adlandırılmıştır (bilgi için bk. Ali Bardakoğlu, "Eşkıya", *DİA*, XI, 463-466; a.mlf., "Yol Kesme", *İFAV Ans.*, IV, 499). Bunlar gayri müslimlerden olabileceği gibi müslümanlardan da olabilir. Fesat çıkarılan yerden maksat ise İslâm devletinin hükümran olduğu yurt veya yönetimiyle antlaşma yaptığı ülkelerdir. İslâm, getirmiş olduğu inanç ve ahlâk sistemine karşı düşmanca tavır almaya müsaade etmediği gibi yeryüzünde fesat çıkararak

gerek çevrenin gerekse meşrû devlet düzeninin bozulmasına da izin vermez. Zira o, sadece insanların değil, aynı zamanda çevrenin ve ekolojik dengenin de korunmasını, böylece insanların huzurlu ve mutlu bir hayat yaşayabilmelerini hedefler.

Uygulamada bazı görüş ayrılıkları olmakla birlikte İslâm bilginlerinin çoğunluğuna göre silâhlanıp açıktan devlete baş kaldıran ve eşkıyalık yapan kimseler yalnızca adam öldürmüş iseler idam edilirler. Hem adam öldürmüş hem de soygun yapmış iseler öldürülür ve asılırlar. Sadece soygun yapıp terör havası estirenlerin bir elleriyle bir ayakları çapraz olarak kesilir. Yalnızca terör havası estirmiş, fakat soygun yapmamış olanlar sürgün edilirler. Bir başka yoruma göre ise âyette öngörülen cezalar suçun çeşidine ve niteliğine göre sıralanmış olmayıp içlerinden birinin seçilmesi istenmiştir; devleti yönetenler benimsenen ceza siyasetine göre bu cezalardan uygun gördüğü birini tercih edebilecektir (Elmalılı, III, 1664).

Sürgünü hapis cezası olarak yorumlayanlar da vardır. Onlara göre eşkıyayı yaşadığı belde veya ülkeden uzaklaştırmak şeklinde sürgün etmek çare değildir. Çünkü eşkıya sürgün edildiği yerde de aynı terörü yapıp oradaki insanları da huzursuz edebilir. Yurt dışına, gayri müslim bir ülkeye sürgün edilmesi ise başka problemlere yol açabilir. Bu sebeple böyle terör havası estirip insanları huzursuz eden kimseleri hapsetmek daha uygundur. Bu durumda suçlu serbest hareket edemeyeceği için sanki dünyadan sürgün edilmiş gibi olur (Elmalılı, III, 1665).

Eşkıya yaptıklarına pişman olup da kendiliğinden teslim olduğu takdirde âyetin zâhirine göre yukarıdaki cezaların tamamı düşer. Müfessir ve hukukçu Şevkânî, kanaatini bu şekilde açıkladıktan sonra sahâbenin uygulamasının da böyle olduğunu ifade eder (bk. II, 44). Ancak gerek müfessirlerin çoğunluğu gerekse hukukçular, konuyla ilgili diğer âyetleri de göz önünde bulundurarak bu durumda âmme hukukuyla ilgili cezaların düşeceği fakat kısas ve tazminat gibi ferdî hakların saklı olduğu kanaatindedirler. Hak sahipleri isterlerse ceza talebinde bulunabilirler, isterlerse affederler (Râzî, XII, 218; Elmalılı, III, 1667; Ebüssuûd, III, 32). Eşkıyanın devlet güçleri tarafından yakalandıktan sonra yaptıklarına pişman olup tövbe etmesi yukarıdaki cezaların hiçbirini düşürmez.

Bu âyetleri geleneksel tefsirlerden tamamen farklı olarak "eşkıyanın gücünü yok etmek" şeklinde mecaz anlamına göre yorumlayanlar da vardır. Bu yorumun sahibi olan Muhammed Esed'e göre gramer açısından 33. âyetteki "öldürülme, asılma, kesilme, sürülme" mânalarına gelen fiiller geleneksel tefsirlerde belirtilen hükümlerin çıkarılmasına elvermez. Ayrıca âyet şer'î bir hüküm olarak alındığı takdirde suçluların yeryüzünden sürülmeleri de problem olarak ortaya çıkmaktadır. Bazı müfessirler –Kur'an'da arz (yeryüzü) kelimesinin sınırlı bir anlamda kullanıldığının örneği olmadığı halde– bunu "İslâm topraklarından çıkarılmaları" şeklinde yorumlarken, bir kısmı da "yer altında bir zindana hapsedilmeleri" şeklinde yorumlayarak bu problemi aşmaya çalışmışlardır. Bunun yanında Kur'an'ın kitlesel asılma ve imhaya işaret eden aynı fiilleri Allah'ın düşmanı Firavun'un ağzından (Meselâ bk. A'râf 7/124) müminlere karşı bir tehdit olarak nakletmesi de yine bu âyetlerden anılan şer'î hükümleri çıkarmaya engeldir. Bu sebeple geleneksel yorumlar –sahipleri büyük ve saygın şahsiyetler dahi olsalar– mutlaka reddedilmelidir. Âyet okunması gerektiği şekilde okunduğu takdirde burada bir durum tesbitinin yapılmış olduğu yani bunun "Allah'a karşı savaş açanların hak ettikleri cezanın kaçınılmazlığının bir ifadesi" olduğu ortaya çıkar. Esed'in ifadesiyle, âyette geçen bütün ifadeleri tam anlamıyla dikkate alan tek yorum şöyle özetlenebilir: "Onların ahlâkî yükümlülüklere düşmanlıkları, bütün dinî/mânevî değerlerini kaybetmelerine yol açar ve sonuçta düştükleri uyumsuzluk ve sapıklık, aralarında dünyevî kazanç ve güç uğruna hiç bitmeyen bir çatışmayı teşvik eder; birbirlerinden çok sayıda insan öldürürler ve birbirlerine büyük ölçüde işkence eder ve sakat bırakırlar ve sonuçta bütün bir toplum silinip gider veya Kur'an'ın belirttiği gibi, yeryüzünden sürülürler" (I, 195).

Bu yorum tarihî verilere, ilmî usullere ve te'vil kurallarına uygun düşmemektedir. Zira herhangi bir sözün mecazi anlamda yorumlanabilmesi için bazı kurallar vardır. Bunların başında o sözün hakiki anlamda kullanılmasına engel olan bir karîne ile mecazi anlamda kullanıldığını gösteren bir alâka bulunması gerekmektedir. Oysa burada âyetlerin hakiki anlamında değerlendirilmesine hiçbir engel yoktur. Ayrıca haydutların ve teröristlerin idam edilmesi mâsumların kitlesel imhasına kıyas edile-

mez. Öte yandan arz kelimesinin Kur'an'da sınırlı bir anlamda kullanılmasının örneği de vardır (bk. Nisâ 4/97).

35 – 40

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ
وَجَاهِدُوا فِي سَبِيلِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٣٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا
لَوْ أَنَّ لَهُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لِيَفْتَدُوا بِهِ مِنْ عَذَابِ
يَوْمِ الْقِيٰمَةِ مَا تُقُبِّلَ مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٣٦﴾ يُرِيدُونَ
أَنْ يَخْرُجُوا مِنَ النَّارِ وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ مِنْهَا وَلَهُمْ عَذَابٌ مُقِيمٌ ﴿٣٧﴾
وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوا أَيْدِيَهُمَا جَزَاءً بِمَا كَسَبَا
نَكَالًا مِنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٣٨﴾ فَمَنْ تَابَ مِنْ بَعْدِ
ظُلْمِهِ وَأَصْلَحَ فَإِنَّ اللَّهَ يَتُوبُ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣٩﴾
أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمٰوَاتِ وَالْأَرْضِ يُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ
وَيَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤٠﴾

Meâli

35. Ey iman edenler! Allah'tan korkun, O'na yaklaşmaya vesile arayın ve O'nun yolunda çaba harcayın ki kurtuluşa eresiniz. **36.** Kâfir olanlar var ya, yeryüzünde olan her şey, bunun yanında bir o kadarı daha onların olsa ve kıyamet gününün azabından kurtulmak için onu kurtuluş fidyesi olarak verseler, onlardan asla kabul edilmez; onlar için elem verici bir azap vardır. **37.** Onlar ateşten çıkmak isterler, fakat oradan çıkamayacaklardır. Onlar için sürekli bir azap vardır. **38.** Hırsızlık eden erkek ve hırsızlık eden kadının yaptıklarına karşılık bir ceza, Allah'tan bir ibret olarak ellerini kesin. Allah güçlüdür, hikmet sahibidir. **39.** Kim bu haksız davranışından sonra tövbe eder ve halini düzeltirse bilsin ki Allah onun tövbesini kabul eder. Şüphe yok ki Allah çok bağışlayıcı, çok esirgeyicidir. **40.** Bilmez misin ki göklerin ve yerin mülkiyeti Allah'a aittir. O, dilediğine azap eder, dilediğini de bağışlar. Allah her şeye kadirdir.

Tefsiri

35-37. *Vesile* kelimesi sözlükte "pâye, rütbe, derece, muhabbet ve yakınlık" anlamlarına gelir. Bu son anlamından hareketle kişiyi Allah'a yaklaştıran amele vesile denilmiştir. Müfessirler âyette kastolunan vesilenin, Allah'ın emrettiklerinin yerine getirilmesi ve yasakladıklarının terkedilmesi olduğunu belirtmişler, kişiyi Allah'a yaklaştıracak ve O'nun rızâsını kazanmaya yardım edecek her türlü ibadet ve eylemi vesile saymışlardır. Kutsî hadislerde kişiyi Allah'a yaklaştıran en önemli şeyin Allah'ın farz kıldığı ibadetler ile nâfile ibadetler olduğu ifade buyurulmuştur (*Müsned*, VI, 256; İbn Âşûr, VI, 187; Elmalılı, III, 1670). Ayrıca vesile cennette sadece Hz. Peygamber'e verilecek olan bir makamın adıdır (Buhârî, "Ezân", 8; Müslim, "Salât", 11). Vesile ile aynı kökten türemiş olan *tevessül* ise sözlükte "yaklaşmak, hedeflenen ve arzulanan gayeye ulaşmak için bir şeyi vasıta kılmak" demektir. Dinî bir terim olarak tevessül, "Allah'a yaklaşmak, O'ndan yardım dilemek üzere bir söz veya davranışı aracı kılmak" anlamına gelir. Ancak bu terim zamanla farklı bir anlam kazanmış; melekler, arş, kürsî vb. kutsal sayılan bazı varlıklarla peygamber ve velîlerin Allah katındaki yüksek mertebeleri hürmetine dua etmeyi ve âhirete

intikal etmiş sâlih insanlardan yardım istemeyi ifade eder hale gelmiştir. Kavrama yüklenilen bu muhteva âlimler arasında tartışılmış ve aşağıda sıralanan üç tür tevessül ihtilâfsız olarak meşrû kabul edilirken, diğer iki türünün meşrûluğu hususunda farklı görüşler ortaya konmuştur. Meşrû kabul edilen tevessül türleri şunlardır:

1. Yüce Allah'ın isim ve sıfatlarıyla tevessül.

2. Peygamber ve velîlerin hayatta iken yaptıkları dualarla tevessül.

3. İyi ameller hürmetine tevessül.

Bunlardan özellikle Allah'ın isimleriyle yapılan tevessül Kur'an ve hadiste yer almış, yüce Allah tarafından açıkça emredilmiştir: "En güzel isimler (el-esmâü'l-hüsnâ) Allah'ındır; bu güzel isimlerle O'na dua edin" (A'râf 7/180). İkinci tevessülün meşruiyeti ise peygamberlerin ümmetlerine, ümmetin de birbirine dua etmelerini tavsiye eden âyetler (Nisâ 4/64; Yûsuf 12/97-98; Muhammed 47/19) dikkate alınarak kabul edilmiştir. Üçüncüsü yani iyi amellerle tevessül de Kur'an-ı Kerîm'de müminlerin bazı dualarından örnekler verilerek teşvik edildiği için makbul sayılmıştır (bk. Bakara 2/285; Âl-i İmrân 3/16, 53, 191, 193).

Yukarıda belirtildiği üzere, "Hz. Peygamber hayatta iken bir kimsenin bağışlanması ve arzusunun yerine getirilmesi için onun duasını talep etmek" mânasında bir tevessülün meşruiyeti ve böyle bir şefaatin varlığında görüş ayrılığı yoktur. Kıyamet gününde Hz. Peygamber'den insanlara şefaat etmesinin isteneceği, onun da insanların bağışlanması için Allah'a dua ve niyazda bulunacağı inancı Ehl-i sünnet inançları kapsamında yer almıştır (Buhârî, "Tefsîr", 17/5; *Müsned*, III, 500). Ancak Hz. Peygamber'in vefatından sonraki dönemlerde bir kimsenin (dünyada iken) "Ya rabbi! Peygamberin hakkı için, onun yüzü suyu hürmetine..." gibi ifadelerle dua ederek tevessülde bulunmasının meşrûluğu tartışmalıdır.

Kabir ve türbe ziyaretleri, dünyanın geçiciliği, uhrevî sorumluluk gibi konularda kabristandan ibret ve ders almak, kabirde yatana dua etmek gibi dinî ve mânevî gayelerle yapılırsa meşrû sayılmış; ancak tevessül maksadıyla, yani kabirlerde yatanların ruhlarından medet umup yardım istemek için yapılırsa fıkıhçıların çoğunluğuna göre mekruh, İbn Teymiyye ve sonraki Hanbelîler'e göre ise haramdır.

Sonuç olarak böyle bir tevessül şirk kabul edilmese dahi Allah'tan başka varlıklara dua etmeye ve onları tanrı yerine koymaya ortam hazırladığı için sakıncalı görülmektedir. Bu sebeple müslümanların bu konuda duyarlı davranmaları gerekir (bk. Ali Ataç, "Tevessül", *İFAV Ans.*, IV, 356).

Yüce Allah konumuz olan âyette müminlere hitap ederek yalnız iman etmekle yetinmemelerini, Allah'ın buyruklarını yerine getirmelerini, kötü huylardan ve yanlış davranışlardan sakınmalarını, Allah'a yaklaşmak için vesile aramalarını, yani farz, nâfile ve benzeri ibadetlerle O'nun sevgi ve rızâsını kazanmaya çalışmalarını emretmekte; müminlerin bunu gerçekleştirerek kurtuluşa erebilmeleri için gerek nefislerine gerekse dış engellere karşı mücadele etmelerini istemektedir.

"Çaba harcayın" diye çevirdiğimiz *câhidû* fiilinin masdarı olan *cihad* kelimesi İslâmî terminolojide, düşmana karşı uygun vasıtalarla savaş yanında –burada olduğu gibi– insanın Allah yolunda göstermiş olduğu her türlü hayırlı gayretleri, kararlı davranışları da ifade eden bir kavram olarak kullanılır. Âyetin ifadesine göre iman, Allah korkusuyla ve kişiyi Allah'a yaklaştıracak vesileyi araştırmakla, vesile talebi de belirtilen anlamdaki cihadla tamamlanmaktadır. Kısaca kişiyi Allah'a yaklaştıran yollardaki engelleri ortadan kaldıracak en etkili unsur cihaddır. Bu sebeple âyet-i kerîme, insanları Allah yolundan alıkoyan, Allah'tan başkasına kulluk etmeye zorlayan her türlü iç ve dış engele (kişi, grup ve güç) karşı mücadele edilmesini emretmektedir.

38. Önceki âyetlerde (33-34) yol kesme ve yağmalamayı da kapsayan *hırâbe* suçunun cezası açıklanmıştı. Onun bir devamı olarak burada da *hırsızlık* suçuna verilecek ceza açıklanmaktadır. İslâm, meşrû kazançtan doğan malın korunmasını dinin temel hedeflerinden saymış ve telef olmaması için birçok tedbir almıştır. Bu cümleden olmak üzere kişinin haksız olarak başkasının malına el uzatmasını da kendi malını saçıp savurmasını ve israf etmesini de haram kılmıştır. Şu halde hırsıza verilen ceza sadece hukuk düzenini korumayı değil, aynı zamanda ilâhî emirlerin ve ahlâk ilkelerinin yaşatılmasını da amaçlar.

Hırsızlık, "başkasına ait bir malın, muhafaza edildiği yerden sahibinin rızâsı olmaksızın ve sahiplenmek kastıyla gizlice alınması" demektir. Bu

fiili işleyen kimseye de hırsız denir. İslâm hukukçuları arasında hırsızlık suçunun unsurları ve cezalandırılma şartlarına ilişkin ayrıntılarda görüş ayrılıkları bulunmakla beraber, genel kabule göre hırsıza el kesme cezasının (had) verilebilmesi aşağıdaki şartların varlığına bağlıdır:

a) Hırsızın cezaî ehliyetinin bulunması yani temyiz gücüne sahip ve ergenlik çağına ulaşmış olması.

b) Hırsızlığın haram olduğunu bilmesi. Hırsızlığın haram olduğunu bilmeyen yeni müslüman olmuş bir kimseye bu ceza uygulanmaz.

c) Hırsızlık suçunun kasıtlı olarak işlenmesi, yani hırsızın başkasına ait olduğunu bildiği bir malı sahiplenmek maksadıyla bilinçli bir şekilde ve isteyerek alması.

d) Çalınan malın eylem esnasında başkasına ait olması, bu malda hırsızın mülkiyet cinsinden bir hakkının veya hak şüphesinin bulunmaması.

e) Malın, muhafaza edildiği yerden gizlice alınmış olması. Malın zorla alınması veya emanet malın geri verilmemesi –haksız fiil olmakla birlikte– gizlice alma sayılmadığından hırsızlık değildir. Hz. Peygamber emanete hıyaneti hırsızlık saymamış ve bu suçu işleyenin elinin kesilmesini uygun bulmamıştır (Nesâî, "Sârik", 5).

f) Malın menkul ve mütekavvim (hukuken korunan iktisadî değere sahip mal) olması. Suçlunun fiiliyle taşınabilen her mal menkul sayılır. Mütekavvim olmayan mallar haklara konu teşkil etmediği için mülkiyeti de korunmaz. Meyve, sebze gibi kısa sürede bozulan şeylerin çalınmasında da el kesme cezası uygulanmaz (Nesâî, "Sârik", 10-13).

g) Malın korunmuş iken alınmış olması. Açıkta bırakılan veya koruma altında bulunmayan bir malın alınması had cezasını gerektiren hırsızlık suçunu oluşturmaz.

h) Çalınan malın değerinin belirli bir miktara (nisab) ulaşmış olması. Örfün müsamaha ettiği miktarın açıkça alınmasına gasp denilmediği gibi habersiz alınmasına da hırsızlık denilmemektedir (Elmalılı, III, 1672). Nisab miktarıyla ilgili olarak Hz. Peygamber'den rivayet edilen hadisler ve uygulamalar arasında farklılıklar bulunması sebebiyle İslâm hukukçuları bu konuda farklı görüşlere sahip olmuşlardır. Hanefîler'e göre sikkeli, halis 10 dirhem veya bu değerde bir şeydir; Şâfiî ve Mâlikîler'e göre dinarın dörtte biri; Hanbelîler'e göre 3 dirhem veya dörtte bir dinardır.

Bunlardan her birinin sünnetten delilleri vardır. Hz. Peygamber değeri bir kalkandan daha az olan bir malı çalanın elinin kesilmeyeceğini belirtmiştir (Nesâî, "Sârik", 8, 10). O zamandaki bir kalkanın fiyatının 10 dirhem, 5 dirhem, dinarın dörtte biri veya 3 dirhem olduğuna dair farklı rivayetler mezhepler arasındaki görüş ayrılığına sebep olmuştur (farklı rivayetler için bk. Nesâî, "Sârik", 8-10).

ı) Açlık, zaruret ve zorlama gibi hırsızlık suçunu işlemeyi kısmen veya tamamen mâzur gösterecek bir mazeretin bulunmaması.

Hırsız bu suçu ilk defa işlemişse fakihlerin çoğunluğuna göre sağ eli bileğinden kesilir. Suçun tekrarı halinde verilecek ceza konusunda hukukçular farklı görüşlere sahiptirler: Hz. Ali, Hz. Ömer ve Ebû Hanîfe'ye göre suçu ikinci defa işleyen hırsızı te'dip için hapis ve sopa cezası uygulanır fakat eli veya ayağı kesilmez. Çoğunluğa göre ise ikincisinde sol ayağı kesilir (İbn Âşûr, VI, 192).

39. Âyet-i kerîmenin zâhirinden anlaşılan şudur: Hırsız yaptığına pişman olur, tövbe eder ve tövbesinde samimi olduğu anlaşılırsa eli kesilmez. Ancak bunun tesbit edilebilmesi için hırsızın bir süre hapsedilmesi ve göz altında bulundurulması gerekir. Fakat bu konu İslâm hukukçuları arasında ihtilâflıdır. Hanefîler hırsızın çaldığı malı yakalanmadan önce iade edip tövbe etmesinin haddi düşüreceği görüşündedirler. Hanbelî, Zâhirî ve bazı Şâfiîler'e göre de hırsızın yakalanıp mahkemeye sevkedilmeden önce tövbe etmesi belli şartlarda cezayı düşürür. Bazı hukukçulara göre ise hırsız dava hâkime götürülmeden önce bile tövbe etse had cezası düşmez. Çünkü had suçun cezasıdır; tövbe ise yasak işi yapmanın günahından Allah'a sığınmadır. Tövbe suçun cezasını kaldırmaz (İbn Âşûr, VI, 193; Ateş, II, 524).

İslâm hukukçularının çoğunluğuna göre hırsızın yakalanıp hâkim huzuruna çıkarıldıktan sonra tövbe etmesi –samimi olup olmadığı bilinmediği için– had cezasının uygulanmasını önlemez. Nitekim Hz. Peygamber Mahzûm kabilesinden hırsızlık eden bir kadının elinin kesilmesine hükmetmiştir. Halbuki o da yaptığına pişman olmuştu (Buhârî, "Enbiyâ", 54, "Hudûd", 11; Müslim, "Hudûd", 9; hırsızlık suçu ve cezası hakkında bilgi için bk. Ali Bardakoğlu, "Hırsızlık", *DİA*, XVII, 384-396).

İslâm'ın temel amacı insanları cezalandırmak değil, aksine onları huzur içerisinde ve mutlu bir şekilde yaşatmaktır. Bu sebeple İslâm hırsızlık suçunun işlenmesini önlemek için caydırıcı cezaî müeyyidelerin yanında dinî, ahlâkî, sosyal ve iktisadî tedbirleri de almıştır. Bu cümleden olarak Kur'an'da fakirlere, yoksullara, darda kalanlara, ihtiyaç içinde kıvrananlara devlet bütçesinden hisse ayırılması istenmiş (bilgi için bk. Tevbe 9/60), "(Zenginlerin) mallarında muhtaç ve yoksullar için bir hak vardır" (Zâriyât 51/19) buyurularak zenginlerin fakirlere yardım etmeleri emredilmiştir. Öte yandan, haram olan şeylerden zaruret hallerinde yenilip içilebileceğine dair ruhsat verilmiştir (bk. Bakara 2/173). İslâm'ın, bu ve benzeri sosyal yardımlaşma konularındaki emirleri uygulandığı takdirde insanları hırsızlığa sevkeden sebepler büyük ölçüde ortadan kalkar.

Öte yandan, bu konuda göz ardı edilmemesi gereken bir husus aslî hüküm ve müeyyide ayırımıdır. Müeyyideler (yaptırımlar) hukuk sisteminin gayeleri değil, amaçlanan hükümlerin korunup desteklenmesini sağlayan düzenlemelerdir. Eşya hukuku alanında Kur'an'ın temel buyruklarından biri, mülkiyet hakkına saygı gösterilmesi ve sahibinin rızâsı olmadan bir malın ister zorla ister gizli yollarla alınmamasıdır. Bu buyrukla hedeflenen amacın gerçekleştirilmesi için kuşkusuz değişik yaptırımlar düşünülebilir. Nitekim insanlık tarihi bu konuda hangi yaptırımın daha başarılı olacağıyla ilgili tecrübelerle doludur. Fakat bu alanda geliştirilen yöntemlerin tatmin edici bir başarı düzeyine ulaşabildiğini söylemek kolay değildir. Bütün bunlar, Kur'an'ın bir taraftan insanlık onurunun ayaklar altına alınmasına ve toplumun huzur ve güvenliğinin altüst olmasına yol açan hırsızlık eylemine fırsat vermeyecek düzenlemeler yapılması üzerinde önemle durmasını, diğer taraftan da –bütün önlem ve çabalara rağmen– böyle çirkin bir fiilde ısrar edenlere karşı sert ve kararlı bir tavır takınmayı telkin etmesini daha anlaşılır kılmaktadır. Bir başka anlatımla, burada mal aleyhine işlenen cürümler arasında hırsızlığın yeri belirlenirken, bu fiilin iman ve ahlâk açısından müslüman kimliğiyle bağdaşamayacak bir nitelik taşıdığının vurgulandığına dikkat edilmelidir. Nitekim Hz. Peygamber'in bazı hadislerinde de bu nokta üzerinde durulmuştur (Müslim, "Hudûd", 9). Yalnız başına okunduğunda sadece ağır bir ceza hükmü içerdiği düşünülebilecek olan

bu âyetin, Kur'an'ın ilkeleri ve Hz. Peygamber'in uygulamaları ışığında incelendiğinde, burada öncelikle, İslâm'ın dinî ve ahlâkî buyruklarını içine sindirmiş bir toplumda hırsızlık olarak nitelenebilecek bir eylemin yargıya intikal edebilecek düzeye gelmesinin çok düşündürücü olduğuna dikkat çekildiğini söylemek mümkündür. Nitekim Resûlullah'ın mektebinde yetişmiş bir devlet adamı olan Hz. Ömer hırsızlık vak'alarında cezalandırma alternatifinden önce sanığın niçin çaldığı sorusu üzerinde durmuş ve ceza hukukunun temel ilkelerinden olan "kusur" şartının gerçekleşmediği kanaatine vardığı durumlarda ceza uygulanmamasına karar vermiştir.

40. Bu soru önceki âyeti açıklayıcı mahiyettedir. Orada yüce Allah, tövbe edip halini düzeltenlerin tövbelerini kabul buyuracağını ve günahlarını bağışlayacağını bildirmişti. Burada da sebebini açıklayarak bütün mülkün kendisine ait olduğunu, mülkünde dilediğini yapıp dilediği şekilde hükmetme yetkisine sahip bulunduğunu ve her şeye kadir olduğunu, bu sebeple dilediğini cezalandıracağını, dilediğini de bağışlayacağını ifade buyurmuştur.

41 – 45

يَٓا اَيُّهَا الرَّسُولُ لَا يَحْزُنْكَ الَّذ۪ينَ يُسَارِعُونَ فِي الْكُفْرِ مِنَ الَّذ۪ينَ
قَالُٓوا اٰمَنَّا بِاَفْوَاهِهِمْ وَلَمْ تُؤْمِنْ قُلُوبُهُمْۚ وَمِنَ الَّذ۪ينَ هَادُوا سَمَّاعُونَ
لِلْكَذِبِ سَمَّاعُونَ لِقَوْمٍ اٰخَر۪ينَۙ لَمْ يَأْتُوكَۜ يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ
مِنْ بَعْدِ مَوَاضِعِه۪ۚ يَقُولُونَ اِنْ اُو۫ت۪يتُمْ هٰذَا فَخُذُوهُ وَاِنْ لَمْ تُؤْتَوْهُ
فَاحْذَرُواۜ وَمَنْ يُرِدِ اللّٰهُ فِتْنَتَهُ فَلَنْ تَمْلِكَ لَهُ مِنَ اللّٰهِ شَيْـًٔاۜ اُو۬لٰٓئِكَ

الَّذِينَ لَمْ يُرِدِ اللّٰهُ اَنْ يُطَهِّرَ قُلُوبَهُمْ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ
وَلَهُمْ فِي الْاٰخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٤١﴾ سَمَّاعُونَ لِلْكَذِبِ اَكَّالُونَ
لِلسُّحْتِ فَاِنْ جَاؤُكَ فَاحْكُمْ بَيْنَهُمْ اَوْ اَعْرِضْ عَنْهُمْ وَاِنْ تُعْرِضْ
عَنْهُمْ فَلَنْ يَضُرُّوكَ شَيْـًٔا وَاِنْ حَكَمْتَ فَاحْكُمْ بَيْنَهُمْ بِالْقِسْطِ
اِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿٤٢﴾ وَكَيْفَ يُحَكِّمُونَكَ وَعِنْدَهُمُ
التَّوْرٰيةُ فِيهَا حُكْمُ اللّٰهِ ثُمَّ يَتَوَلَّوْنَ مِنْ بَعْدِ ذٰلِكَ وَمَا اُولٰٓئِكَ
بِالْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٣﴾ اِنَّا اَنْزَلْنَا التَّوْرٰيةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ يَحْكُمُ بِهَا
النَّبِيُّونَ الَّذِينَ اَسْلَمُوا لِلَّذِينَ هَادُوا وَالرَّبَّانِيُّونَ وَالْاَحْبَارُ بِمَا
اسْتُحْفِظُوا مِنْ كِتَابِ اللّٰهِ وَكَانُوا عَلَيْهِ شُهَدَاءَ فَلَا تَخْشَوُا
النَّاسَ وَاخْشَوْنِ وَلَا تَشْتَرُوا بِاٰيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا وَمَنْ
لَمْ يَحْكُمْ بِمَا اَنْزَلَ اللّٰهُ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ ﴿٤٤﴾
وَكَتَبْنَا عَلَيْهِمْ فِيهَا اَنَّ النَّفْسَ بِالنَّفْسِ وَالْعَيْنَ بِالْعَيْنِ
وَالْاَنْفَ بِالْاَنْفِ وَالْاُذُنَ بِالْاُذُنِ وَالسِّنَّ بِالسِّنِّ وَالْجُرُوحَ

قِصَاصٌ فَمَنْ تَصَدَّقَ بِهِ فَهُوَ كَفَّارَةٌ لَهُ وَمَنْ لَمْ يَحْكُمْ
بِمَا أَنْزَلَ اللّٰهُ فَأُولٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٤٥﴾

Meâli

41. Ey Peygamber! Kalpleri inanmadığı halde ağızlarıyla "iman ettik" diyenlerden ve yahudilerden küfürde yarışanlar seni üzmesin. Onlar hep yalana kulak verirler, sana gelmeyen başka bir kesimi dinler dururlar; kelimeleri konulduğu anlamlarından kaydırıp değiştirirler. "Eğer size şu verilirse hemen alın, eğer o verilmezse uzak durun" derler. Allah bir kimseyi fitneye düşürmek isterse elbette Allah'ın iradesine karşı senin elinden hiçbir şey gelmez. İşte onlar Allah'ın, kalplerini temizlemek istemediği kimselerdir. Onların dünyadaki hakkı büyük bir rezilliktir. Âhirette de onlar için büyük bir azap vardır. **42.** Onlar, hep yalana kulak veren ve durmadan haram yiyen kimselerdir. Sana gelirlerse aralarında hüküm ver veya onlardan yüz çevir. Eğer onlardan yüz çevirirsen sana hiçbir zarar veremezler. Eğer hüküm verirsen aralarında adaletle hükmet. Şüphesiz Allah âdil olanları sever. **43.** İçinde Allah'ın hükmü bulunan Tevrat yanlarında olduğu halde seni nasıl hakem tayin ediyorlar; bunun ardından da yüz çevirip gidiyorlar. Onlar asla inanmış değildirler. **44.** Kendilerini Allah'a vermiş olan peygamberlerin ve –Allah'ın kitabını korumaları kendilerinden istendiği için– rablerine teslim olmuş zâhidlerin, bilginlerin yahudiler arasında kendisiyle hükmettikleri, içinde hidayet ve aydınlık bulunan Tevrat'ı elbette biz indirdik. Hepsi onun (hak olduğunun) şahitleri idi. O halde insanlardan korkmayın, benden korkun da âyetlerimi az bir bedel karşılığında satmayın. Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir. **45.** Tevrat'ta İsrâiloğulları'na, "Cana can, göze göz, buruna burun, kulağa kulak, dişe diş... Yaralamalarda da kısas vardır. Kim kısası bağışlarsa bu kendisi için bir kefâret olur. Ve her kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar zalimlerin ta kendileridir" diye yazdık.

Tefsiri

41. Rivayete göre Medine'de yahudilerden evli bir erkekle evli bir kadın zina etmişlerdi. Tevrat'ın konuyla ilgili recm hükmünü uygulamayıp değiştirmiş olan yahudilerden bazıları, Hz. Peygamber'in daha hafif bir ceza vereceğini umarak olayı ona götürdüler. O da hemen hüküm vermedi, suçun Tevrat'taki cezasının ne olduğunu sordu. Yahudiler "Sopa vurulur ve yüzleri ziftlenerek sırt sırta eşeğe bindirilip mahallede dolaştırılarak teşhir edilir" diye cevap verdiler. Hz. Peygamber sıkı bir sorgulama sonunda Tevrat'ta bu suçun cezasının recm olduğunu onlara itiraf ettirerek oyunlarını bozdu (Ebû Dâvûd, "Hudûd", 26).

Tefsirlerde ve hadis mecmualarında olay değişik rivayetleriyle anlatılarak 41-44. âyetlerin bu olay üzerine indiği belirtilmiştir. Ancak âyetlerin bağlamı adam öldürme, dünyada fesat çıkarıp halkın huzurunu kaçırma ve benzeri olaylarla ilgilidir. Bu sebeple aşağıdaki olay âyetlerin iniş sebebi olarak daha uygun görünmektedir: Rivayete göre İslâm'dan önce Medine'de yaşayan yahudilerden Nadîroğulları ile Kurayzaoğulları arasında çıkan savaşta Nadîroğulları Kurayzaoğulları'nı yenmişti. Yapılan barış antlaşmasında taraflar arasında çıkan öldürme olaylarında galip taraftan öldürülenin diyetinin mağlûp taraftan öldürüleninkinin iki katı olması kararlaştırıldı. Bu şekildeki uygulama Hz. Peygamber Medine'ye gelinceye kadar devam etti. Hz. Peygamber'in hicretiyle Medine'de hâkimiyet müslümanların eline geçtikten sonra yenik taraftan biri galip taraftan birini öldürdü. Galip taraf, daha önce yapılmış antlaşma şartlarına göre diyet istedi. Yenik taraf, Hz. Muhammed'in, haklıya destek olacağını bildiği için buna itiraz etti ve şöyle dedi: "Dinleri, soyları, kentleri bir olan iki kabileden birinin diyeti, ötekinin diyetinin iki misli olur mu? Biz bunu sizin zulmünüzden korktuğumuz için kabul etmiştik. Ama şimdi Muhammed geldi, artık böyle diyet vermeyiz." Bunun üzerine iki kabile arasında yeniden savaş çıkmak üzere iken Hz. Muhammed'i hakem yapmaya karar verdiler. Galip taraf, kendi aralarında Hz. Muhammed'in bekledikleri gibi hüküm vereceğinden şüphe duydular ve onun fikrini öğrenmek üzere münafıklardan bazı kimseleri gönderdiler. Münafıklar Hz. Peygamber'in yanına geldiklerinde yüce Allah, Mâide sûresinin 41-47. âyetlerini indirerek yahudilerin düşüncelerini elçisine şöy-

le bildirdi: "Ey Peygamber! Kalpleri inanmadığı halde ağızlarıyla 'iman ettik' diyenlerden ve yahudilerden küfürde yarışanlar seni üzmesin..." (*Müsned*, I, 246; Taberî, VI, 231 vd.; İbn Kesîr, III, 109).

"Küfürde yarışanlar", yahudiler ve gerçekte inanmadıkları halde ağızlarıyla iman ettiklerini söyleyen münafıklardır. Âyetin işaretinden ve rivayetlerden anlaşıldığına göre yahudilerden bir grup Hz. Peygamber'e götürmek istedikleri bir dava hakkında münafıklarla istişare etmişler, Hz. Peygamber onların isteklerine uygun bir şekilde hüküm verirse kabul edilmesini, aksine hüküm verdiği takdirde reddedilmesini kararlaştırmışlardı (*Müsned*, I, 246). Yahudiler ve münafıklar öteden beri Hz. Peygamber'in aleyhinde bağnazca tavırlar sergiliyor, haince tuzaklar kuruyor, bilerek gerçekleri saptırıyor; yalan, hile, aldatma ve benzeri yollarla onu başarısızlığa uğratmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Bütün bunlar Hz. Peygamber'i üzüyordu. Bu sebeple Allah, inkârda yarışan yahudi ve münafıkların ona karşı göstermiş oldukları menfi tutum ve davranışlarından dolayı üzülmemesini tavsiye ederek peygamberini teselli etti.

Bu tür münafıkların daima bulunabileceğine işaret etmek ve gerçek müminlerin bunlara karşı uyanık olmalarını sağlamak maksadıyla Allah bunların şahıslarını değil vasıflarını ve özelliklerini tanıtmaktadır: Bunlar hevâ ve heveslerinin tutsağıdırlar. İlgileri hakka değil bâtıla yöneliktir. Doğru sözden hoşlanmayan, onu dinlemekten sıkılan, fakat yalanlara, iftira ve tezvirlere, propagandalara kulak veren, bu tür fenalıklardan hoşlanan kötü karakterli kimselerdir. Bunlar aynı zamanda, Hz. Peygamber'in yanına gelmeyip gizli planlar yapan bazı yahudi bilginleri ve İslâm düşmanları lehine casusluk eden kimselerdir.

Küfürde yarıştıkları belirtilen yahudi bilginler, Tevrat'ın kelimelerinin yerlerini değiştirerek kendi arzu ve hevesleri doğrultusunda anlam veriyorlar, Hz. Peygamber'in vereceği hüküm kendi isteklerine uyarsa kabul edilmesini, aksi takdirde reddedilmesini halka tavsiye ediyorlardı. Münafıklarla bir kısım yahudiler de bunların yalanlarını dinliyor ve bunların lehine casusluk edip gizli bilgiler edinmek için Hz. Peygamber'in müslümanlarla yaptığı toplantılara katılıyorlardı. Kendilerine karşı şefkatle muamele eden Hz. Peygamber, bir yandan da bu durumu biliyor, onlar adına üzülüyordu. Bu sebeple Allah buyurdu ki: "Allah bir kimseyi

fitneye düşürmek isterse elbette Allah'ın iradesine karşı senin elinden hiçbir şey gelmez." Yani küfürde ısrar etmeleri sebebiyle Allah onları küfür ve dalâlet içerisinde bırakmayı murat etmiştir; artık sen onları kurtarmak için ne kadar gayret gösterirsen göster fayda vermez. Onlar kendilerini arındırmak istemedikleri için Allah da imanı nasip edip kalplerini arındırmak istememiştir. Eğer onlar kendilerini arındırmak isteseler ve bu yolda gayret gösterselerdi Allah onları bu nimetten mahrum etmezdi. Fakat onlar küfrü tercih ettiler, Allah da dünyada onları zillete düşürdü, âhirette de büyük bir cezaya çarptırılacaklarını bildirdi.

42. "Haram" diye tercüme edilen *suht* kelimesi sözlükte "bir şeyin kökünü kazımak" anlamına gelen *saht*tan türemiş olup her türlü haram malı ifade eder. Haram malın bereketi olmadığı ve evi barkı yıktığı için ona suht adı verilmiştir. Bununla birlikte suht kelimesi çoğunlukla rüşvet, fahişelik ücreti, şarap parası, murdar hayvan etinin satışından alınan para, kâhine verilen ücret, günah işlemek için verilen ücret gibi alanı ve vereni küçük düşüren bayağı maddî menfaatleri ifade etmek için kullanılır.

Yahudi ve münafıkların yalan dinlemeye çok meraklı oldukları burada tekrar edildikten sonra haram yemeye de alışık oldukları vurgulanmakta, özellikle kendilerinden rüşvet aldıkları kişiler lehine yalancı şahitliği kabul edip haksız karar veren yahudi hâkim ve hakemlere işaret edilmektedir.

Ehl-i kitap, Hz. Peygamber'i hâkim ve hakem olarak seçip seçmemekte serbest oldukları gibi, Hz. Peygamber de bunu kabul edip etmemekte serbest bırakılmıştır. Nitekim âyetin "Sana gelirlerse aralarında hüküm ver veya onlardan yüz çevir" meâlindeki bölümü bunu ifade eder. "Aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet, onların arzularına uyma" meâlindeki 49. âyetin bu âyeti neshettiği ileri sürülmüşse de neshe gitmeden âyetlerin uzlaştırılması mümkündür ve muhayyerlik devam etmektedir. Zira Hz. Peygamber Ehl-i kitap arasında hüküm vermeyi tercih ederse şu yollardan biri ile de Allah'ın indirdiğine göre hüküm vermiş olur: **a)** Kur'an'la, **b)** Tevrat'ta bulunan ve neshedilmemiş olan âyetlerle, **c)** evrensel adalet ilkeleriyle, **d)** yahudilerin inancına göre Allah'ın indirmiş olduğu Tevrat'la.

Bir müslümanla zimmî olan bir kimse, aralarındaki davayı müslüman hâkime götürürlerse hâkimin davaya bakmak mecburiyetinde olduğuna dair icmâ vardır (Şevkânî, II, 50). Ehl-i kitabın kendi aralarındaki davalar hakkında ise fakihler arasında görüş ayrılığı bulunmaktadır. Bazıları müslüman hâkimin gayri müslimlerin davasına bakıp bakmamakta serbest olduğunu, bazıları da müslüman hâkimin bu davalara bakmak mecburiyetinde olduğunu savunmuşlardır (bk. Elmalılı, III, 1688). Şâfiî'ye göre müslümanların hâkimiyetleri altında yaşayan Ehl-i kitap, davalarını müslüman hâkime getirirlerse bu davaya bakmak müslüman hâkimin üzerine farzdır. Ancak müslümanlarla antlaşmalı olan Ehl-i kitabın davalarına bakmakta müslüman hâkim serbesttir (Râzî, XI, 235; geniş bilgi için bk. İbn Âşûr, VI, 202-206).

İslâm, din ve vicdan özgürlüğüne önem verdiği için hiç kimseyi hak dini kabul etmeye zorlamadığı gibi gayri müslim tebaayı da İslâm hükümlerini uygulamaya mecbur etmemiştir. Onların kendilerine ait özel mahkemeler kurarak davalarını kendi dinlerinin hükümlerine göre çözmelerine müsaade etmiştir.

43. Yahudilerin dava hakkında hüküm vermesi için Hz. Peygamber'e başvurmalarının adaletin tecellisi amacıyla değil, sırf kendi arzularına göre bir hüküm bulmak için olduğu anlaşılmaktadır. Âyet onların samimiyetsizliğini bütün çıplaklığıyla ortaya koymuştur. Zira onların davalarını, içinde Allah'ın hükmü bulunan Tevrat'ı bırakıp peygamber olduğuna inanmadıkları Hz. Muhammed'e getirmeleri kitaba olan imanlarının ne derece asılsız olduğunu, sonra Hz. Peygamber'in verdiği hükme razı olmayıp ondan da yüz çevirmeleri kendi isteklerinden başka hiçbir şeye samimi olarak inanmadıklarını göstermektedir.

44. "Rablerine teslim olmuş zâhidler" diye tercüme edilen *rabbâniyyûn* kelimesi, *rabbânî*nin çoğulu olup "dinî ilimlerle, özellikle Tevrat'la meşgul olan ve halka doğru inanç öğreten yahudi din âlimleri" demektir (bilgi için bk. Âl-i İmrân 3/79, 146). "Bilginler" diye tercüme ettiğimiz *ahbâr* ise yahudi din bilgini anlamına gelen *hibr* veya *habr* kelimesinin çoğulu olup Arapça'da "yazılı veya şifahî güzel eserler veren, güzel üslûp sahibi bilginler" anlamında kullanılmaktadır. İbrânîce'si ise *haber* (çoğulu

haberîm) olup "arkadaş, meslektaş" anlamına gelmektedir. Aynı zamanda Ferîsî mezhebi mensuplarını ifade eden bu kelime Talmud döneminde Beytülmidrâs denilen yerlerde yahudi şeriatını ve dinî ilimleri öğreten, dinin hükümlerini bilen ve yahudi halkı arasında ortaya çıkan meseleleri halleden kişileri ifade ediyordu. Ahbâr, Kur'an-ı Kerîm'de iki defa rabbâniyyûn kelimesiyle (Mâide 5/44, 63), iki defa da ruhbân kelimesiyle (Tevbe 9/31, 34) birlikte olmak üzere dört defa geçmekte ve yahudi bilgin ve fakihlerini ifade etmektedir (bilgi için bk. Ömer Faruk Harman, "Ahbâr", *İFAV Ans.*, I, 55).

Kur'an'ın açıklamalarından, Tevrat'ın Allah tarafından insanlar için gönderilmiş bir ışık ve bir kılavuz olduğu, Hz. Mûsâ'dan itibaren Hz. Peygamber'in zamanına kadar gelmiş geçmiş peygamberlerin yahudilerin davaları hakkında onunla hüküm verdiği ve onun şeriatıyla amel ettiği anlaşılmaktadır. Ayrıca Kur'an'da İslâm kelimesinin bütün ilâhî dinleri kapsadığı ve peygamberlerin hepsinin müslüman olduğu bildirilmiş (krş. Bakara 2/136; Âl-i İmrân 3/19; Yûsuf 12/101); peygamberlerden hangisi olursa olsun yahudiler hakkında hüküm verecekse –onlar yahudi olarak kaldıkları müddetçe– kendi dinleri ve şeriatlarıyla hükmedeceği ifade edilmiştir. Bununla birlikte "Kendilerini Allah'a vermiş olan peygamberlerden maksat sadece Hz. Muhammed'dir, onu yüceltmek için çoğul kalıbı kullanılmıştır" diyenler de vardır (İbn Âşûr, VI, 208). Bu yoruma göre yahudiler hakkında Tevrat'la hüküm verecek olan, Hz. Muhammed'dir.

Tevrat'la hükmedenler sadece peygamberler değildir; onların vârisleri olan takvâ sahibi rabbânîler ve ahbâr (din bilginleri, fakihler) dahi onunla hükmederler. Çünkü bu peygamberler ve din âlimleri Allah'ın kitabını değiştirilmek ve tahrif edilmekten korumakla görevlendirilmiş ve buna şahit yani gözetleyici olmuşlardır. Allah'ın kitabını korumak ise onun bozulmasını, değiştirilmesini, yanlış anlaşılmasını, kuralsız te'vil edilmesini önlemekle, metnini yazmak, ezberlemek, anlamını ve hükmünü öğrenmek, gereği ile amel etmek ve onu başkalarına öğretmekle olur. Bunu yapmak bazı sıkıntılarla karşı karşıya kalmayı gerektirdiği için Allah "İnsanlardan korkmayın, benden korkun" buyurarak kendi emirlerini uygulamaya kullarını teşvik etmiş, menfaat karşılığında Allah'ın âyetlerinin tahrif edilmemesini istemiş; bunu dikkate almayan ve O'nun

âyetleriyle hükmetmeyenlerin kâfir olduklarını, dolayısıyla bunlar için elem verici bir azabın hazırlanmış olduğunu haber vermiştir.

Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyerek ilâhî emir ve yasakları çiğneyenlerin durumu bu bağlamda üç açıdan değerlendirilmiş olup işledikleri kusur ve günahın cinsine göre nitelendirilmişlerdir:

Birincisi (44. âyet), Allah'ın indirdiğini inkâr ettikleri veya hafife aldıkları için onunla hükmetmeyenler olup bunlar kâfirlerdir.

İkincisi (45. âyet), Allah'ın indirdiğine inandığı halde onunla hükmetmeyenlerdir. Allah'ın hükmü adaleti, onun zıddı zulmü temsil ettiğinden onunla hükmetmeyenler zalimlerdir.

Üçüncüsü (47. âyet), Allah'ın indirdiği ile hükmetmemek, O'nun emrinden çıkmak mânasına geldiği için onunla hükmetmeyenler fâsıklardır.

Bazı müfessirler bu âyetleri şöyle yorumlamışlardır: "Eğer bir kişi ilâhî hükmü yanlış, kendisinin veya başkasının hükmünü doğru kabul ederek, buna göre hüküm verirse bu kişi kâfir, zalim ve fâsıktır. Eğer bir kişi ilâhî hükmün doğruluğunu kabul eder ve buna aykırı bir hüküm verirse İslâm'ın dışına çıkmış olmazsa da imanına zulüm ve fıskı karıştırmış olur. Eğer bir kişi hayatın her alanında Allah'ın hükmünü inkâr ve reddederse her bakımdan kâfir, zalim ve fâsık sayılacaktır. İlâhî hükmü bazı noktalarda kabul eder, bazılarında reddederse iman ve İslâm'ını küfür, zulüm ve fıskla karıştırmış olur" (Elmalılı, III, 1696; Mevdûdî, I, 429). 44 ve 45. âyetler yahudiler, 47. âyet ise hıristiyanlar hakkında inmiş olmakla birlikte bu hükümler bütün insanlar için geçerli genel kurallar niteliğindedir.

45. Bu âyet Medine'de yaşayan yahudi kabileleri arasında uygulanan kısas ve diyet adaletsizliği ile ilgili olarak inmiş olup Allah'ın İsrâiloğulları'na –sosyal statü ve cinsiyetleri ne olursa olsun– insanlar arasında meydana gelen cinayetlerde herhangi bir ayırım gözetmeksizin kısası farz kılmış olduğunu ifade eder. Âyet, Tevrat'ta yahudilere uygulanan kısası nakleder mahiyette olmakla birlikte (bk. Levililer, 24/17-21; Sayılar, 35/16-21) Kur'an-ı Kerîm'de genel anlamda zikredildiğinden ve yürürlükten kaldırıldığına dair herhangi bir nas bulunmadığından müslümanlar için de geçerlidir.

Esasen, Hz. Muhammed'den önceki ilâhî dinlerin hükümleri İslâm âlimleri tarafından "şer'u men kablenâ" başlığı altında geniş bir incelemeye tâbi tutulmuş ve bunlardan bir kısmının müslümanlar bakımından bağlayıcı olup olmadığı tartışılmıştır. Bu konudaki görüşleri şöyle özetlemek mümkündür:

Önceki peygamberler vasıtasıyla bildirilen hükümler Hz. Muhammed'in ümmetine nisbetle iki kısma ayrılır: **1.** Kur'an-ı Kerîm'de veya Hz. Peygamber'in sünnetinde yer almayanlar. Bunların müslümanlar için bağlayıcı olmadığı hususunda bütün bilginler fikir birliği içindedir. **2.** Kur'an-ı Kerîm'de veya Hz. Peygamber'in sünnetinde zikri geçen hükümler. Bunları üçe ayırmak gerekir: **a)** Müslümanlar açısından yürürlükten kaldırılmış olduğuna dair delil bulunan hükümler. Bunların müslümanlar için geçerli olmadığı hususunda bilginler fikir birliği etmişlerdir. Meselâ En'âm sûresinin 145-146. âyetlerinde söz konusu edilen tırnaklı hayvanların yahudilere haram kılınmasına dair hüküm böyledir. **b)** Müslümanlar hakkında da geçerli olduğuna dair delil bulunan hükümler. Bunlar müslümanlar için de bağlayıcıdır. Bakara sûresinin 183. âyetinde anılan oruç hükmü bu türe örnek teşkil eder. **c)** Kur'an-ı Kerîm'de veya Hz. Peygamber'in ifedelerinde kabul veya red işareti olmaksızın zikri geçen ve müslümanlar bakımından yürürlükten kaldırıldığına dair bir delil bulunmayan hükümler. Bunların müslümanlar bakımından bağlayıcı olup olmadığı İslâm âlimlerince tartışılmıştır; fakat çoğunluk bağlayıcı olduğu kanaatindedir. Açıklamakta olduğumuz âyet de bu son çeşit kapsamındadır (bu konuda bilgi için bk. Zekiyyüddin Şa'bân, s. 208-212; İbrahim Kâfi Dönmez, "Şer'u Men Kablenâ", *DİA*, XXXIX, 15-19).

Yaşama hakkına kasten tecavüz edilip haksız yere öldürülen insanın canının bedeli, katilin canıdır, yani kısas yapılarak katilin de öldürülmesidir. Bir can yerine birden fazla can almak veya noksan vermek haksızlıktır. Ancak hak sahibi (maktulün velisi) noksanı kabul ederse bu câiz olur. Âyette sayılan organlar da böyledir: Göz gözün, kulak kulağın, burun burnun, diş dişin dengidir; yaralamalar da dengi ile kısas yapılır. Âyette zikredilmeyen fakat dengiyle kısas yapılabilen diğer organlar da böyledir. Telef edilen bir hak ancak misliyle ödenir. Kısas, "kasten ve haksız yere

birini öldüren kimsenin ceza olarak öldürülmesi" veya "birini yaralayan kimsenin misilleme yoluyla yaralanarak cezalandırılması" anlamına geldiği için suç ve ceza dengesinin tam olarak sağlanamayacağı yaralamalarda kısas yapılmaz. Bu tür suçları işleyenler tazminat öderler; ayrıca gerekirse ta'zir yoluyla cezalandırılırlar.

İslâm, kısası insanları öldürmek veya organlarını telef etmek maksadıyla değil, insan hayatını korumak maksadıyla meşrû kılmıştır. Bu sebeple kim kısas hakkından vazgeçip suçluyu bağışlarsa onun bu asil davranışının günahlarının affedilmesine vesile olacağı haber verilmiştir. Çünkü bu davranış bir insana hayat kazandırmaktadır. Yüce Allah bir insana hayat kazandırana bütün insanlara hayat kazandırmış gibi sevap vereceğini vaad etmiştir (bk. Mâide 5/32).

Meâlinde "Kim kısası bağışlarsa bu kendisi için bir kefâret olur" diye tercüme edilen cümle iki şekilde yorumlanabilir:

Birincisine göre öldürülenin velisinin veya yaralının öldüreni veya yaralayanı affetmesi kendi günahları için kefâret olur. Genellikle müfessirler âyeti bu anlamda yorumlamışlardır. Nitekim Bakara sûresinin 178. âyeti ile Hz. Peygamber'in hadisi de bu anlamı destekler mahiyettedir: "Kim bedeninden bir şeyi tasadduk ederse (kendisini yaralayanı bağışlarsa) bağışladığı şeyin mânevî değeri kadar günahı affedilir" (*Müsned*, V, 316, 330).

İkincisine göre yaralanan kimse veya öldürülenin velisi yaralayanı veya öldüreni affederse bu, suçlu için kefâret olur. Allah o kimseyi cezalandırmaz, affedenin sevabını da verir.

Sonuç olarak denilebilir ki, Tevrat'a göre adam öldürmenin ve yaralamanın cezası kısastır (bk. Levililer, 24/17-21; Sayılar, 35/16-21). Matta İncili'ne göre kısasın yanında bağışlama seçeneği de getirilmiştir (5/38-39). İslâm'da ise kısas istemek maktûlün yakınlarıyla yaralanan mağdurun hakkıdır. Ancak bunların kısası bağışlama ve diyete çevirme hakları da vardır. Bunların dışındaki herhangi bir kişi ve kurumun bunların rızâsı hilâfına suçluyu affetme yetkisi yoktur. Yüce Allah gerek kısası emretmek gerekse suçlunun affına izin vermekle insan hayatının korunmasını ve dokunulmazlığını esas almıştır (kısas hakkında bilgi için bk. Bakara 2/178-179).

46 – 50

وَقَفَّيْنَا عَلٰٓى اٰثَارِهِمْ بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ مُصَدِّقاً لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ
مِنَ التَّوْرٰيةِ وَاٰتَيْنَاهُ الْاِنْج۪يلَ ف۪يهِ هُدًى وَنُورٌۙ وَمُصَدِّقاً لِمَا بَيْنَ
يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرٰيةِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةً لِلْمُتَّق۪ينَ ﴿٤٦﴾ وَلْيَحْكُمْ اَهْلُ
الْاِنْج۪يلِ بِمَٓا اَنْزَلَ اللّٰهُ ف۪يهِۜ وَمَنْ لَمْ يَحْكُمْ بِمَٓا اَنْزَلَ اللّٰهُ فَاُو۬لٰٓئِكَ
هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٤٧﴾ وَاَنْزَلْنَٓا اِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقاً
لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ الْكِتَابِ وَمُهَيْمِناً عَلَيْهِ فَاحْكُمْ بَيْنَهُمْ بِمَٓا اَنْزَلَ اللّٰهُ
وَلَا تَتَّبِعْ اَهْوَٓاءَهُمْ عَمَّا جَٓاءَكَ مِنَ الْحَقِّۜ لِكُلٍّ جَعَلْنَا مِنْكُمْ
شِرْعَةً وَمِنْهَاجاًۜ وَلَوْ شَٓاءَ اللّٰهُ لَجَعَلَكُمْ اُمَّةً وَاحِدَةً
وَلٰكِنْ لِيَبْلُوَكُمْ ف۪ي مَٓا اٰتٰيكُمْ فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِۜ اِلَى اللّٰهِ
مَرْجِعُكُمْ جَم۪يعاً فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ ف۪يهِ تَخْتَلِفُونَۙ ﴿٤٨﴾
وَاَنِ احْكُمْ بَيْنَهُمْ بِمَٓا اَنْزَلَ اللّٰهُ وَلَا تَتَّبِعْ اَهْوَٓاءَهُمْ وَاحْذَرْهُمْ
اَنْ يَفْتِنُوكَ عَنْ بَعْضِ مَٓا اَنْزَلَ اللّٰهُ اِلَيْكَۜ فَاِنْ تَوَلَّوْا فَاعْلَمْ اَنَّمَا يُر۪يدُ اللّٰهُ

أَنْ يُصِيبَهُمْ بِبَعْضِ ذُنُوبِهِمْ وَإِنَّ كَثِيرًا مِنَ النَّاسِ
لَفَاسِقُونَ ﴿٤٩﴾ أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللّٰهِ
حُكْمًا لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿٥٠﴾

Meâli

46. Ardından o peygamberlerin yolu üzere, kendinden önce gelmiş olan Tevrat'ı tasdik edici olarak Meryem oğlu Îsâ'yı gönderdik. Ona da içinde hidayet ve nur bulunan, kendinden önce gelmiş olan Tevrat'ı tasdik edici, takvâ sahipleri için bir yol gösterici ve bir öğüt olarak İncil'i verdik. **47.** İncil'e tâbi olanlar da Allah'ın onda indirdiği hükümlerle hükmetsinler. Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar fâsıkların kendileridir. **48.** (Resulüm!) Sana da kendisinden önceki kitapları tasdik edici ve onları koruyucu olarak bu kitabı hak ile indirdik. Artık aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet. Sana gelen bu gerçeği bırakıp da onların isteklerine uyma. Her birinize bir şeriat ve bir yol yöntem verdik. Allah dileseydi sizi tek bir ümmet yapardı. Fakat size verdikleriyle sizi denemek istedi. Öyleyse hayırlı işlerde birbirinizle yarışın. Hepinizin dönüşü Allah'adır. Allah size hakkında ayrılığa düştüğünüz şeyleri haber verecektir. **49.** Aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet, onların arzularına uyma, Allah'ın sana indirdiği hükümlerin bir kısmından seni saptırmamaları için onlardan sakın (diye onu indirdik). Eğer yüz çevirirlerse bil ki Allah onların bazı günahları sebebiyle başlarına bir belâ getirmek istiyordur. İnsanların birçoğu gerçekten Allah'ın yolundan çıkmışlardır. **50.** Yoksa Câhiliye devrinin hükmünü mü istiyorlar? Gerçeği kesin olarak bilip kabul eden kimseler için Allah'tan daha güzel hüküm sahibi kim olabilir!

Tefsiri

46. Her peygamber kendisinden önce gelmiş olan peygamberleri ve kitaplarını tasdik ettiği gibi Hz. Îsâ da genelde kendisinden önce gelen bütün peygamberleri ve getirdikleri kitapları, özel olarak da Hz. Mûsâ'yı ve ona gönderilmiş olan Tevrat'ı tasdik edici olarak gelmiştir. Bu durum tefsiri yapılan âyette bildirildiği gibi İncil'de de bildirilmiştir (Matta, 5/17-18). Kur'an-ı Kerîm de kendisinden önce gelmiş olan bütün peygamberleri ve kitapları tasdik edici olarak gelmiş (bk. Bakara 2/97; Âl-i İmrân 3/3; Mâide 5/48) ve Hz. Peygamber'e İbrâhim'in dinine tâbi olması emredilmiştir (Nahl 16/123). Şüphesiz ki Allah katında din İslâm'dır (Âl-i İmrân 3/19); bu sebeple bütün peygamberler İslâm dini üzere gelmiş olup kitapların değişmesiyle dinin esasları değişmemiştir. Değişiklik ancak şeriatlarında yani dinin pratiğe yönelik alanlarında olmuştur. Peygamberlerin ve kitapların kendilerinden öncekilerini tasdik etmeleri dinin ana ilkelerini tasdik etmeleri anlamına gelir. Bununla birlikte yeni detayların, yeni şeriatın gelmesiyle önceki şeriatın bazı fürû hükümlerinin kaldırıldığı da peygamberler ve kitaplar tarafından ifade edilmiştir.

Önceki âyetlerde Tevrat'ın bir ışık ve bir hidayet kaynağı olduğu bildirilmişti. Burada da İncil'de bir nur, bir hidayet, takvâ sahipleri için bir öğüt bulunduğu ifade buyurulmuştur. Ayrıca hem Hz. Îsâ'nın hem de İncil'in Tevrat'ı tasdik edici olduğu belirtilmektedir. Hz. Îsâ'nın Tevrat'ı tasdikinden maksat ona iman etmesi, emir ve yasaklarını yaşaması ve yaşatmaya çalışmasıdır. İncil'in Tevrat'ı tasdiki ise onun tevhid, nübüvvet, haşir ve adalet gibi ana ilkeleriyle neshedilmemiş birçok hükmünü içermesi demektir. Ancak Allah'ın gönderdiği bir peygamberin Tevrat'ta yapılmış olan tahrif ve eklemeleri tasdik etmesi söz konusu değildir. Bu sebeple "Tevrat'ı tasdik edici olarak" diye tercüme edilen kısmı "Tevrat'ın bir kısmını tasdik edici olarak" şeklinde tercüme edenler de olmuştur.

Bize göre tasdik edilen, Allah'ın vahyettiği kitaplar, Tevrat ve İncil'in asıllarıdır. İncil'in hidayet kaynağı olmasından maksat, "onun Allah'ın birliğini, noksan sıfatlardan münezzeh olduğunu, –hıristiyanların iddiasının aksine– çocuğu, eşi ve benzeri bulunmadığını gösteren delilleri

içermesi, peygamberlik ve âhiretle ilgili bilgileri kapsaması"dır. İncil, Hz. Muhammed'in geleceği müjdesini de içerdiği için âyette hidayete erdiricilik vasfı iki defa zikredilmiştir. Şeriatın hüküm ve mükellefiyetlerini açıkladığından dolayı "Onda nur bulunduğu", içinde insanlar için çokça öğüt ve nasihat yer aldığından dolayı da "Onda takvâ sahipleri için öğüt bulunduğu" belirtilmiştir (Râzî, XII, 9).

47. Semavî kitaplar genel itikadî esaslarda aynı olmakla birlikte şeriatlarında değişiklikler olmuş ve sonra gelen öncekinin bazı hükümlerini yürürlükten kaldırmıştır. 46 ve 47. âyetlerden anlaşıldığına göre Hz. Îsâ genel ilkelerde önceki peygamberlerin yoluna tâbi olmakla beraber bağımsız bir şeriata sahiptir. Kur'an gelinceye kadar hıristiyanlar İncil'le mutlak olarak, Tevrat'la da İncil'in tasdik ettiği çerçevede amel etmek ve bu çerçevede verilen hükümleri kayıtsız şartsız kabullenmek mecburiyetindedirler. Allah'ın indirdiği ile hükmetmedikleri takdirde itikadî durumlarına göre kâfirler, zalimler veya fâsıklar zümresine dahil olurlar; yani Allah'ın hükmüne iman etmekle beraber onunla amel etmeyen kimse isyankâr fâsık olur; Allah'ın hükmüne inanmadığı veya onu küçümsediği için onunla amel etmeyen kimse ise kâfir ve fâsık olur (Elmalılı, III, 1695). Ancak Kur'an geldikten sonra müminler onunla amel etmekle yükümlüdürler. Çünkü 48. ve 49. âyetlerde "... aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet..." buyurulmaktadır ve Kur'an en son ve en mükemmel kitaptır, kendinden önceki kitapların büyük bir bölümünü yürürlükten kaldırmıştır.

48. Kur'an'ın ve diğer semavî kitapların aynı kaynaktan geldiği, temel mesajlarının aynı olduğu, dolayısıyla Kur'an'ın daha önce gelmiş olan ilâhî kitapların hepsini tasdik ettiği belirtilmektedir. Kur'an ile diğer kitaplar arasındaki fark, dilde, ilk hedef kitlede, çeşitli kültürleri ve asırları kucaklama hedefinde görülmektedir.

Meâlinde "koruyucu olarak" diye tercüme edilen *müheymin* kelimesi sözlükte "koruyan, gözeten, tanıklık eden, doğrulayıp destekleyen, barındıran" anlamlarında kullanılmaktadır. Kur'an'ın bir sıfatı olan müheymin burada onun önceki kitaplarla ilgili olarak neyin gerçek,

neyin gerçek dışı olduğuna şahitlik eden, onları koruyan, gözeten, denetleyen ve kontrol eden bir kitap olduğunu ifade eder. Kur'an-ı Kerîm bizzat Allah'ın korumasında olup tahriften ve bozulmadan korunduğu gibi (Hicr 15/9) diğer kitapların amel edilmesi gereken bölümlerini de yok olmaktan korumaktadır. Kur'an onların öğretileri kaybolmasın, boşa gitmesin diye onları korur, Allah kelâmı olduklarına dair şahitlik eder, insanların yapmış olduğu eklemelerden, te'vil ve tahriflerden onları arındırır; onları tasdik ve teyit eder. Bu konuda kendisine başvurulacak bir kaynaktır. Bu sebeple müslümanların, diğer kitapların Kur'an'ın tasdikinden geçmeyen veya ona muhalif olan hükümleriyle amel etmeleri câiz değildir (Elmalılı, III, 1696). Kur'an'ın onaylama vasfında olduğu gibi koruyuculuğunu da önceki kitapların temel hükümlerine, ahlâk ve inanç ilkelerine özgü kılmak mümkündür.

"Her birinize bir şeriat ve bir yol yöntem verdik" diye çevirdiğimiz kısımda geçen *şir'a* kelimesi *şeriat* ile eş anlamlı olup sözlükte "bir ırmak veya herhangi bir su kaynağından su almak veya içmek maksadıyla girilen yol" anlamına gelir. Terim olarak şir'a (şeriat), "Allah tarafından peygamberi vasıtasıyla bildirilen hükümlerin hepsini kapsayan ilâhî kanun" demektir. Şeriat, bir yoruma göre itikad (inanç), ahlâk ve amelle ilgili bütün hükümleri kapsadığı için dinle eş anlamlıdır. Ancak şeriat kelimesinin "sırf amelî hükümleri yani fıkhî müeyyidesi olan Allah'a karşı vecîbelerle (ibadet) kişiler arası ilişkileri (muâmelât) düzenleyen kurallar" anlamında kullanımı da yaygındır (bk. "Şeriat", *İFAV Ans.*, IV, 192). Nitekim önceki âyetlerin tefsirinde bu anlamda kullanılmıştır.

"Yol yöntem" diye tercüme edilen *minhâc* kelimesi ise sözlükte "açık yol, metot" anlamlarına gelir. Bir yoruma göre minhâc, "(Allah'a, Peygamber'e ve âhirete iman gibi) dinin açık, sabit, sürekli; zamana, mekâna ve ahvale göre değişmeyen esasları" demektir. Buna göre dinin değişmeyen esaslarına minhâc, zamana, mekâna ve ahvale göre değişebilen ayrıntılarına da şir'a (şeriat) denilmektedir. Bununla birlikte her ikisinin de aynı anlama geldiğini, âyette birinin diğerini pekiştirmek maksadıyla zikredildiğini kabul edenler de vardır (Elmalılı, III, 1698). Nitekim önceki âyetlerde, sonradan gelen peygamberlerin ve kitapların öncekileri tasdik ettikleri ve onların izinden gittikleri bildirilirken, tef-

sirini yaptığımız âyette bu temel çizgi üzerinde peygamberlerin her birine bir şeriatın verildiği ifade buyurulmuştur. Yani bütün peygamberler ana ilkeleri aynı olan bir dine (İslâm) bağlı kalırken, zaman, mekân ve ahvale göre değişiklikleri olan şeriatlara sahip olabilirler. İnsanlık tarihi boyunca bir tekâmül söz konusu olduğuna göre sonra gelen kitapların öncekilerden daha mütekâmil ve daha kapsamlı olması gerekir, tarihî gerçek de böyledir. Hz. Muhammed son peygamber olduğu gibi Kur'an-ı Kerîm de son ve en kapsamlı kitaptır; Tevrat'ın ve İncil'in evrensel doğrularını içermesi yanında değişmesi gereken hükümlerini de uygun olanlarıyla değiştirmiştir. Bu sebeple insanlığın hidayeti için gönderilmiş olan Kur'an geldikten sonra artık yahudi ve hıristiyanların da ona iman edip hükümleriyle amel etmeleri gerekmektedir.

Yüce Allah Kur'an'ı önceki kitapları tasdik edici ve gözetici olarak indirdiğini haber verdikten sonra Hz. Peygamber'e Ehl-i kitabın keyfî isteklerine uymamasını, aralarında Allah'ın indirdiği ile yani Kur'an'la hükmetmesini emretmiştir.

Allah Teâlâ dileseydi başlangıçtan itibaren bütün insanlar için tek kitap gönderir ve onları tek bir ümmet yapardı. Fakat birçok hikmete binaen böyle yapmamıştır. Bunların başında Allah'ın insanı değişme ve gelişme kabiliyetiyle yaratmış olması vardır. İnsanı böyle yarattığı için dinleri de bu fıtrat çizgisine uygun kılmıştır.

İnsanın birden fazla din karşısında bulunması, bunlar içinden hak olanı seçmesi bakımından bir imtihan vesilesi olduğu gibi, kavim, ümmet, millet vb. isimlerle birbirinden ayrılmış sosyal gruplardan birine mensup olması da bir imtihan aracıdır. Allah'ın muradını ve insan olmanın gereklerini yerine getirme yönünde gruplar yarışacaklar, fertler de bu yarışta mensup oldukları topluluğun (ümmet) başarılı olması için ellerinden gelen çabayı göstereceklerdir.

Yüce Allah hayrı da şerri de kendisi yarattığı halde hayra rızâsı olup şerre rızâsı olmadığı için kullarına hayırda yarışmalarını yani erdemli bir hayat sürdürme konusunda birbirleriyle yarışırcasına gayret göstermelerini, bunun için kitabındaki hükümleri uygulamalarını, onun gösterdiği yoldan gitmelerini emretmekte, herkesin O'na döneceğini ve hak olarak gönderdiği kitaplar hakkında yanlış zihniyet, ön yargı ve inatları

sebebiyle ihtilâfa düşüp de iman etmeyenlerin bu yüzden âhirette hesaba çekileceğini bildirmek suretiyle şerden sakınmalarının gereğine işaret buyurmaktadır.

49. Rivayete göre yahudilerin ileri gelenlerinden bir grup Hz. Peygamber'i yanıltmak ve ona yanlış hüküm verdirmek maksadıyla şöyle demişlerdi: "Ey Muhammed! Bilirsin ki biz yahudilerin bilginleri ve eşrafıyız. Biz sana tâbi olursak bütün yahudiler sana tâbi olur. Şimdi bizimle hasımlarımız arasında bir dava var, davayı sana getirelim, sen de bizim lehimize hüküm ver. Böyle yaparsan sana iman eder ve seni tasdik ederiz." Hz. Peygamber ahlâka aykırı olan bu teklifi reddetmiş, olay üzerine bu âyet inmiştir (İbn Kesîr, III, 122; Şevkânî, II, 58). Yüce Allah, yahudilerin ve başkalarının tuzağına düşmemeleri için Hz. Peygamber'in şahsında müminleri de uyarmakta, kendisine dava getirdikleri takdirde onların isteklerine göre değil, Allah'ın indirdiğine göre hükmetmesini, onların şaşırtmalarına aldanıp da Allah'ın indirdiği hükümlerden herhangi birini ihmal etmemesini emretmekte; yahudiler Hz. Peygamber'in vereceği hükmü kabul etmeyip ondan yüz çevirdikleri takdirde bundan dolayı başlarına felâketlerin geleceğini Resûlullah'a haber vermektedir. Çünkü Hz. Peygamber'in verdiği hükümden yüz çevirmek "adaleti kabul etmeyip haksızlığa ve zulme yönelmek" demektir. Adaletin saptırılması ise toplumu felâketlere sürükler. Medine yahudileri her fırsatta İslâm'a karşı tavır aldıkları ve müslümanlara ihanet ettikleri için başlarına belâ açmışlar; bir kısmı öldürülmüş, bir kısmı da sürgün edilmiştir (Buhârî, "Megāzî", 14). Yüce Allah olup bitenlerden ibret almayan insanların birçoğunun fâsık olduğunu yani uymakla yükümlü oldukları hükmü kabul etmeyip dinin belirlediği sınırların dışına çıktığını haber vermektedir.

50. *Câhiliye* kelimesi, sözlükte bilgisizlik anlamına gelen *cehl* kökünden türetilmiş olup, "bilgiden yoksun olmak, bir konuda doğru olanın tersine inanmak, yapılması gerekenin tersini yapmak" demektir (Râgıb el-İsfahânî, *el-Müfredât*, "chl" md.). İslâmî dönemde ortaya çıkmış olan câhiliye kelimesi özel olarak, Araplar'ın İslâm'dan önceki dinî ve sosyal hayat telakkilerini, genel olarak da kişilerin ve toplumların günah

ve isyanlarını ifade eden bir terimdir. Kur'an'da dört yerde geçen câhiliye terimi (Âl-i İmrân 3/154; Mâide 5/50; Ahzâb 33/33; Feth 48/26) Araplar'ın İslâm'dan önceki inanç, tutum ve davranışlarını İslâmî devirden ayırt etmek için kullanılmış olup, İslâm'ın tevhid inancına aykırı olarak, dönemin hâkim dinî telakkisi olan şirk/putperestlik ile hâkim ahlâkî yapısı olan kibir, kendini beğenme övünme gibi ben merkezli, alt edilemez duygular ve öfke, zorbalık, saldırganlık gibi şiddet eğilimlerini ifade eder. Bu içeriğiyle "cahiliye" gerek inançta gerekse ahlâkta "İslâm" kavramının karşıtı olarak konumlandırılır. Ünlü Yedi Askı'dan birinin şairi olan Câhiliye'den Amr b. Külsûm'un şu mısraları kavramın içeriğini yansıtan en iyi örneklerdendir: "Sakın kimse bize karşı câhillik etmeye kalkışmasın. Çünkü biz (karşımızdaki) câhillerin cehlinden daha güçlü bir şekilde câhilleşiriz." Bu sebeple genel olarak Araplar'ın İslâm'dan önceki dönemine Câhiliye veya Câhiliye çağı denilmektedir (bu konuda bilgi için bk. Mustafa Fayda, "Câhiliye", *DİA*, VII, 17).

Bu âyette câhiliye terimi ile yalnızca İslâm'dan önceki tarihî zaman dilimi değil, o dönemin insanlar arasında farklı uygulamalar doğuran haksız ve zalim zihniyetine, kişisel ve toplumsal olguların sadece menfaat açısından yararlı olup olmadığı endişesinin karakterize ettiği ahlâkî eksikliğe dikkat çekilmekte; özellikle Araplar'dan etkilenerek Tevrat'ın hükmünü bırakıp onlarda mevcut olan eşitsizlik ve üstün ırk anlayışını yahudi kabileleri arasında dahi uygulayan Nadîroğulları'na işaret edilmekte ve onlar kınanmaktadır. Allah'tan daha üstün bir hâkim ve O'nun verdiği hükmünden daha güzel ve daha âdil bir hüküm yoktur. Bunu ancak hakka, adalete ve eşitliğe inanan toplumlar anlayabilirler. Kalplerinde hastalık olup ahlâken sapmış olanlar bunu anlayamazlar. Dolayısıyla, haksızlığı ve zulmü hakka ve adalete tercih edebilirler. Bu tür ahlâkî sapmalar daima ortaya çıkabileceği için Hz. Peygamber, Câhiliye dönemine geçmişte kalan bir zaman dilimi olarak bakmamış, aksine bu dönemdeki anlayışın her fırsatta tekrar ortaya çıkabileceğini düşünerek uyarılarda bulunmuştur (Buhârî, "Cenâiz", 39, 40; "Menâkıb", 8).

51 – 56

يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَارٰٓى اَوْلِيَٓاءَۢ
بَعْضُهُمْ اَوْلِيَٓاءُ بَعْضٍۜ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فَاِنَّهُ مِنْهُمْۜ
اِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِم۪ينَ ﴿٥١﴾ فَتَرَى الَّذ۪ينَ ف۪ي قُلُوبِهِمْ
مَرَضٌ يُسَارِعُونَ ف۪يهِمْ يَقُولُونَ نَخْشٰٓى اَنْ تُص۪يبَنَا دَٓائِرَةٌۜ
فَعَسَى اللّٰهُ اَنْ يَأْتِيَ بِالْفَتْحِ اَوْ اَمْرٍ مِنْ عِنْدِه۪ فَيُصْبِحُوا عَلٰى
مَٓا اَسَرُّوا ف۪ٓي اَنْفُسِهِمْ نَادِم۪ينَۜ ﴿٥٢﴾ وَيَقُولُ الَّذ۪ينَ اٰمَنُٓوا
اَهٰٓؤُ۬لَٓاءِ الَّذ۪ينَ اَقْسَمُوا بِاللّٰهِ جَهْدَ اَيْمَانِهِمْۙ اِنَّهُمْ لَمَعَكُمْۜ
حَبِطَتْ اَعْمَالُهُمْ فَاَصْبَحُوا خَاسِر۪ينَ ﴿٥٣﴾ يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا
مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ د۪ينِه۪ فَسَوْفَ يَأْتِي اللّٰهُ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُٓ
اَذِلَّةٍ عَلَى الْمُؤْمِن۪ينَ اَعِزَّةٍ عَلَى الْكَافِر۪ينَۘ يُجَاهِدُونَ
ف۪ي سَب۪يلِ اللّٰهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَٓائِمٍۜ ذٰلِكَ فَضْلُ اللّٰهِ يُؤْت۪يهِ
مَنْ يَشَٓاءُۜ وَاللّٰهُ وَاسِعٌ عَل۪يمٌ ﴿٥٤﴾ اِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللّٰهُ وَرَسُولُهُ

وَالَّذٖينَ اٰمَنُوا الَّذٖينَ يُقٖيمُونَ الصَّلٰوةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكٰوةَ
وَهُمْ رَاكِعُونَ ﴿٥٥﴾ وَمَنْ يَتَوَلَّ اللّٰهَ وَرَسُولَهُ وَالَّذٖينَ اٰمَنُوا
فَاِنَّ حِزْبَ اللّٰهِ هُمُ الْغَالِبُونَ ﴿٥٦﴾

Meâli

51. Ey iman edenler! Yahudileri ve hıristiyanları veli edinmeyin. Onlar birbirlerinin velileridir. Sizden kim onları dost edinirse şüphesiz o da onlardandır. Allah zalimler topluluğuna hidayet vermez. **52.** Kalplerinde hastalık bulunanların "Başımıza bir felâketin gelmesinden korkuyoruz" diyerek onların dostluklarını kazanmaya çalıştıklarını görürsün. Belki de Allah müminlere katından bir fetih veya başka bir başarı getirir de onlar içlerinde gizledikleri şeyden dolayı pişman olurlar. **53.** İman edenler de "Sizinle beraber olduklarına dair bütün güçleriyle Allah'a yemin edenler bunlar mıydı!" derler. Onların bütün yaptıkları boşa gitmiş, sonuçta hüsrana uğramışlardır. **54.** Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse bilsin ki Allah öyle bir kavim getirecektir ki Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler; müminlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı vakarlıdırlar; Allah yolunda cihad ederler ve hiç kimsenin kınamasından korkmazlar. İşte bu Allah'ın dilediğine verdiği bir lutfudur. Allah'ın lutfu geniştir; O, her şeyi bilir. **55.** Sizin veliniz ancak Allah'tır, peygamberidir, bir de Allah'ın emrine boyun eğerek namazı dosdoğru kılan, zekâtı veren müminlerdir. **56.** Kim Allah'ı, peygamberini ve iman edenleri veli edinirse bilsin ki Allah'tan yana olanlar mutlaka galip geleceklerdir.

Tefsiri

51. İki şeyin –aralarına yabancının giremeyeceği kadar– birbirine yakınlığını ifade eden *velâ* (veya *vely*) kökünden türemiş olan *velî* (çoğulu *evliyâ*) terimi "dost, arkadaş, yardımcı, destekçi ve yakın" anlamlarında kullanılmaktadır. Aynı kökten olup "sevgi, dostluk, yetki ve yardım"

anlamlarına gelen *velâyet* (veya *vilâyet*) terimi ise, başkaları adına onların rızâları alınmaksızın hukukî işlemde bulunma yetkisini ifade eder. Bu yetkiyi taşıyan kimseye de velî denir (bk. Hamza Aktan, "Velâyet", *İFAV Ans.*, IV, 453). Velî terimi Kur'an'da tekil ve çoğul (evliyâ) olarak seksen yedi âyette yer almıştır. Bunlardan kırk altısında Allah'ın insanlara dostluğu, üçünde insanların Allah'a dostlukları, on âyette insanlarla şeytan arasındaki dostluk, diğerlerinde ise iyi veya kötüler arasındaki dostluk için kullanılmıştır. Mevlâ ve velî terimleri de Kur'an'da aynı anlamda geçmekte olup velî, hem Allah hem de kul için kullanılırken, mevlâ ancak Allah için kullanılmıştır.

Bu âyetlerin çoğunda insanların gerçek dostunun Allah olduğu, O'nun insanlara, müminlere ve peygambere yardımcı olacak, onları koruyacak, bağışlayacak, karanlıklardan aydınlığa çıkaracak ve irşad edecek olan gerçek dost olduğu belirtilerek insanların O'na inanmaları, dayanıp güvenmeleri gerektiği; ayrıca kâfirlerin, zalimlerin yahudi ve hıristiyanların ancak birbirlerinin ve şeytanın dostları olabilecekleri bildirilerek dinî ve ahlâkî inanç ve anlayışların sosyal ilişkiler üzerindeki etkileri vurgulanmış, dostlukların tesisinde kan bağı yerine inanç birliğinin esas alınması gerektiği bildirilmiştir (Tevbe 9/23).

Kur'an-ı Kerîm'e göre dostun, sevdiği kişi için bir yardımcı olması, onu koruyup kollaması, maddî ve mânevî sıkıntılardan kurtarması, yüceltmesi, iyiliğe yöneltmesi, bu suretle dostluğun sevgiye dayanması ve pratik ahlâkî sonuçlar doğurması gerektiğine işaret edilmiştir. Nitekim en büyük dost olan Allah, bu dostluğunun birer belirtisi olarak insanlar için koruyucu, yardımcı, bağışlayıcı, merhametli, aydınlatıcıdır; "Allah'ın ahlâkıyla bezenme"yi emreden hadis uyarınca müslümanlar arasındaki dostlukların da bu olumlu meyveleri vermesi gerekir. Müminlerin kardeş olduklarını (Hucurât 49/10; Âl-i İmrân 3/103) bildiren âyetler de geniş kapsamlı dostluğun önemini anlatmaktadır (bilgi için bk. Mustafa Çağrıcı, "Dostluk", *İFAV Ans.*, I, 419).

İslâm'dan önce Medine'de Araplar'la birlikte Kaynukaoğulları, Nadîroğulları ve Kurayzaoğulları adında üç yahudi kabilesi mevcut olup Araplar'la aralarında dostluk antlaşması vardı. Araplar İslâm'dan sonra da bu dostluğu devam ettirmek istediler; fakat yahudilerle münafıklar

görünüşte dost gibi davransalar da her fırsatta müslümanların aleyhine çaba harcıyorlar, özellikle Hz. Peygamber'in askerî planları hakkında müslüman dostlarından edindikleri bilgileri müşriklere ulaştırıyorlardı. 41. âyetten itibaren buraya kadar Medine yahudilerinin müslümanlara karşı olan tutum ve davranışları, münafıklarla olan dostluk ilişkileri ve bunları müslümanların aleyhine kullanmaları, kendi kutsal kitapları olan Tevrat'a karşı samimiyetsizlikleri, müslümanları İslâm'dan döndürerek Hz. Peygamber'i başarısızlığa uğratmaya gayret göstermeleri gibi olaylar anlatılarak veya bunlara işaret edilerek yahudi ve hıristiyanlarla kurulacak dostluğun faydadan çok zarar getireceği müslümanlara açıklandıktan sonra bu âyette müminlerin bu gibi yahudi ve hıristiyanlardan samimi dostlar edinmemeleri emredilmiştir.

Müslümanların Medine'ye göç ettikleri dönemde burada hıristiyanların bulunmaması veya yok denecek kadar az olması sebebiyle müslümanlar yahudilerden gördükleri sıkıntıların benzerini onlardan görmemişlerdir. Hatta Kur'an-ı Kerîm, hıristiyanların müslümanlara karşı yahudilerden daha iyi davrandıklarını bildirmektedir (Mâide 5/82). Ancak Kur'an'a ve Hz. Peygamber'e iman etmedikleri için hıristiyanların da müslümanların kendileriyle kuracakları dostluğu kötüye kullanmaları ihtimal dahilindedir. Nitekim Bakara sûresinin 120. âyetinde Hz. Peygamber'e hitaben, "Sen onların dinlerine uymadıkça yahudiler de hıristiyanlar da senden asla memnun kalmayacaklardır" buyurulmuştur. "Onlar birbirlerinin velileridir" meâlindeki kısmı müfessirler şöyle yorumlamışlardır: Bu iki toplumun her biri gerçek dostluğu yalnızca kendi mensupları için yani yahudiler yahudiler için, hıristiyanlar da hıristiyanlar için kabul ederler. Bu sebeple onlardan müslümanlara gerçek bir dostlukla yaklaşmaları beklenemez (Taberî, VI, 276-277; Elmalılı, III, 1712).

Âyetin ifadesine göre yahudileri veya hıristiyanları dost edinenler onlardan sayılır, yani onlara benzer, onların huyunu kapar, gerçeğe değil onlar gibi hevâ ve heveslerine uyarlar, böylece zalimlerden olurlar; Allah zalimleri hidayete erdirmeyeceği için kurtuluşa ve mutluluğa eremezler. İslâm âlimlerinin büyük çoğunluğuna göre gayri müslimlerle samimi dostluk kuran kimse küfre rızâ göstermedikçe dinden çıkmış olmaz (İbn Âşûr, VI, 230), ancak kimi dost edineceği konusunda hataya düşmüş

olur. Kur'an-ı Kerîm, burada olduğu gibi birçok âyette müminleri uyararak kendilerinin dışındakilerin ister dinsiz olsun, isterse yahudiler ve hıristiyanlar gibi Ehl-i kitap olsun, müslümanların hayatî önem taşıyan sırlarını öğrenecek, muhtaç olduklarında kendilerini koruyacak derecede dostları olamayacağını ifade buyurmuştur (Âl-i İmrân 3/28, 118; Nisâ 4/144). Ancak mümin olmayanları dost edinme yasağı, onlarla iyi geçinmemek anlamına gelmez. Toplum ve devletin emniyet ve selâmeti bakımından devlet sırlarını onlara verecek derecede kendileriyle samimi olmak veya devletin sırlarını yahut menfaatlerini alâkadar eden önemli görevleri onlara teslim etmek yanlış olmakla birlikte, Kur'an müslümanlara karşı düşmanca tavır almayan gayri müslimlerle beşerî münasebetlerin iyi yürütülmesini, gerektiğinde onlara iyilik edilmesini, haklarında adaletli davranılmasını tavsiye etmekte, böyle yapanları yüce Allah'ın sevdiğini bildirmektedir (Mümtehine 60/8). Müslümanların menfaatine olduğu müddetçe onlarla uluslararası dostluk antlaşmaları imzalamakta da bir sakınca yoktur. Nitekim Hz. Peygamber Medine'deki yahudilerle vatandaşlık antlaşması yaptığı gibi müşrik kabilelerle de ittifak antlaşması yapmıştır. Samimi dost edinilmeleri yasaklananlar ancak İslâm'a ve müslümanlara karşı düşmanca tavır alanlar, onlarla savaşmak ve onları yurtlarından çıkarmak için birbirlerine destek verenlerdir. Yüce Allah bu tür gayri müslimlerle dostluk bağları kuranları zalimler olarak nitelemiştir (Mümtehine 60/9; gayri müslimlerle ilişkiler, velî ve velâyet hakkında bilgi için bk. Bakara 2/257; Âl-i İmrân 3/28, 118; Nisâ 4/138-140, 144).

52. "Kalplerinde hastalık bulunanlar"dan maksat inanmadıkları halde müslüman görünen münafıklar olup âyette bunların yahudilerle ve hıristiyanlarla olan ilişkilerine değinilmektedir. Câhiliye döneminde Arabistan'daki yahudiler ve hıristiyanlar ekonomik bakımdan putperest Araplar'dan daha ileri seviyede bulunuyorlardı. Medine'de yahudiler en verimli topraklara sahip oldukları gibi ticarete de hâkimdiler. Bu sebeple halkın üzerinde güçlü bir ekonomik baskı oluşturmuşlardı. Bu durum siyasette de ağırlığını hissettiriyordu. Yarımadanın diğer bölgelerinde –özellikle Yemen'de– bulunan hıristiyanlar da ekonomik bakımdan diğerlerinden daha iyi durumda idiler. Hicretin ilk yıllarında müslümanlar Hz.

Peygamber'in liderliğinde devlet kurmuş olmakla birlikte putperestlere ve diğer güçlere karşı verdikleri mücadele henüz kesin bir sonuca ulaşmadığı için Medine'deki münafıklar durumlarını netleştirmemişlerdi. Bunlar müslümanların içinde yer almışlardı, ancak mücadele müslümanların yenilgisiyle sonuçlanacak olursa yahudilere ve hıristiyanlara sığınabilmek için ilişkilerini sürdürme konusunda birbirleriyle yarışıyorlardı.

"Kalplerinde hastalık bulunanların, 'Başımıza bir felâketin gelmesinden korkuyoruz!' diyerek onların dostluklarını kazanmaya çalıştıklarını görürsün" meâlindeki cümlede, münafıkların ikili oynadıkları ifade edilmektedir. Ancak münafıklar Allah'ın Hz. Peygamber'e yardım edeceğini, ona zaferler, fetihler nasip edebileceğini veya düşmanlarının başına bir felâket getirip de onları yok edebileceğini, bu takdirde ikili oyunlarından pişmanlık duyacaklarını hesaba katmamışlardı. Nitekim münafıkların hesabı tutmadı, yüce Allah vaadini yerine getirerek peygamberine fetihler ve başarılar nasip etti. Böylece münafıklar hayal kırıklığına uğradılar.

53. O zaman münafıkların bu ikiyüzlü hallerini gören müminler hayrete düşerek ya yahudilere hitaben veya kendi aralarında "Sizinle beraber olduklarına dair bütün güçleriyle Allah'a yemin edenler bunlar mıydı!" diye sormaya başlarlar. Bu, hayret ifade eden bir sorudur. Kuvvetli ihtimalle münafıklar her iki tarafa da yani hem yahudilere hem de müslümanlara yardım ve destek sözü vermişler ve bunu yeminle pekiştirmişlerdi. "Şayet siz çıkarılacak olursanız, bilin ki biz de sizinle beraber çıkarız, sizin hakkınızda (onlarla olmayın diyen) kimseye asla itaat etmeyiz. Eğer size savaş açılırsa muhakkak yardımınıza koşarız" (Haşr 59/11) diyerek yahudilere teminat vermişlerdi. Bununla beraber her fırsatta Hz. Peygamber'e iman ettiklerini ve müminlerle beraber olduklarını da söylüyorlardı (bk. Bakara 2/14; Nisâ 4/141; Münâfikun 63/1). Fakat samimiyetten yoksun oldukları için mümin görünerek kıldıkları namazlar, tuttukları oruçlar, verdikleri zekâtlar ve yaptıkları diğer ameller boşa gitti ve sonuçsuz kaldı.

54. İslâm'a düşman olan gayri müslimleri dost edinmek ve önder olarak tanımak münafıklık gibi bir kalp hastalığından ileri gelmekte ve insanların mürted olmalarına yani dinden dönmelerine sebep olmaktadır. Bu

yüzden Allah konunun akışı içerisinde müminlere hitap ederek içlerinden böylelerinin çıkabileceğine işaret buyurmakta, onların dinden dönmeleriyle İslâm'ın değil, kendilerinin kaybedeceğini bildirmektedir.

"Dinden dönme" diye tercüme ettiğimiz *irtidad* kavramı "bir kimsenin müslüman iken dinden dönmesi, İslâm'ı terketmesi" demektir. Bu şekilde dinden dönen kimseye mürted denir. Hz. Peygamber zamanından beri İslâm dünyasında az da olsa dinden dönme olayları meydana gelmiştir. Ancak bunlar gerek sayı gerekse nitelik olarak hiçbir zaman İslâm'ın yaşamasına ve yayılmasına zarar verecek derecede problem oluşturmamıştır (bk. Ömer Rızâ, *İslâm Tarihi*, VI, 74-92). Allah'ın insanlığı aydınlatmak için yakmış olduğu meşale her geçen gün biraz daha güçlenerek dünyayı aydınlatmaya devam etmektedir. Bununla birlikte yüce Allah müminlerin dinden dönmeleri durumunda yerlerine yeni nesiller getireceğini haber vermektedir. Âyette bunların vasıfları şöyle sıralanmıştır:

a) Bunlar Allah'ın sevgili kullarıdır. Allah'ın kulunu sevmesinden maksat onun doğru yolu bulmasını murat etmesi, ondan razı olması, itaat ve ibadetlerine bolca sevap vermesi, onu övmesi ve hayırlı işlerde başarılı kılmasıdır. Allah'ın sevgisine mazhar olan kimseler, O'nun yardımına, dolayısıyla başarıya ve kurtuluşa namzettirler. Çalışma, ilerleme ve başarma hususunda Allah'ın yardımı daima onlarla beraberdir.

b) Bunlar Allah'ı severler. Allah sevgisi, O'nun yüceliğini ve nimetlerini düşünme neticesinde kişinin kalbinde meydana gelen bir duygudur. Bu duyguya sahip olanlar Allah'a karşı saygılıdırlar, O'nun emirlerini yerine getirip yasaklarından sakınırlar. Allah yolunda ve din uğrunda gayret göstermekten, mallarını ve canlarını feda etmekten kaçınmazlar. Kur'an-ı Kerîm insanlığı en başta Allah'ın birliği inancına ve Allah'ı her şeyden daha çok sevme duygusuna ulaştırmak ister. Nitekim Bakara sûresinin 165. âyetinde "İman edenler ise en çok Allah'ı severler" buyurularak bu hedefe işaret edilmektedir. İnsanla yaratıcısı arasındaki en yüksek ilişki, sevgi düzeyine ulaşan ilişkidir. Allah'ı her şeyden çok seven insan bütün ilişkilerini bu sevgiye, dolayısıyla Allah'ın iradesine göre düzenleyeceğinden onun bütün ilişkileri bilinçli ve iradeli olacaktır. İslâm düşüncesinde hakiki sevgi Allah sevgisidir. Çünkü kişinin asıl varlığının sebebi, mazhar olduğu iyilik ve ikramların, maddî ve mânevî nimetlerin

aslı O'dur. En iyi, en güzel olan O'dur. Bütün iyilikler, güzellikler O'ndan gelir, bu sebeple sevilmeye en çok lâyık olan O'dur (bu konuda ayrıca bk. Bakara 2/165; Âl-i İmrân 3/31).

c) Müminlere karşı alçak gönüllü yani şefkatli, merhametli ve naziktirler. Onlara karşı kuvvete başvurmazlar; zekâ, yetenek, etki, servet ve diğer güçlerini müminlerin aleyhine baskı aracı olarak kullanmazlar.

d) Kâfirlere karşı vakarlıdırlar, yani İslâm düşmanlarına karşı sert, dirençli ve tâvizsizdirler; maddî menfaatlere kapılmayacak kadar yüksek şahsiyete sahiptirler.

e) Allah yolunda cihad ederler, yani Allah rızâsını kazanmak için hakkı ve adaleti gerçekleştirmeye gayret ederler; bu uğurda başlarına gelecek her türlü sıkıntıya katlanırlar; mal ve canlarını Allah yolunda harcamaktan çekinmezler. Cihad, samimi müminlerin en önemli özelliklerinden ve ayırıcı vasıflarındandır.

f) Hak uğrunda cihad ederken hiçbir kimsenin kınamasından korkmazlar; varlığına ve birliğine inandıkları Allah yolunda yürürler, O'nun hükümleriyle hükmederler, karşıtlarının muhalefet, eleştiri, itiraz ve alaylarına aldırış etmezler. Çünkü bunlar yaptıklarına karşılık olarak insanlardan ne bir ödül ne de övgü beklerler; sadece hakkı gerçekleştirmek, bâtılı yok etmek, iyiliği ve güzelliği yaymak, kötülüğü ve çirkinliği önlemek, böylece Allah'ın rızâsını kazanmak için çaba harcarlar.

Bakara sûresinde ve burada dininden dönen kimselerden ve bu davranışın doğurduğu sonuçlardan söz edildiği halde ölüm cezası zikredilmemiştir. Böylesine büyük bir cezadan yeri geldiği halde söz edilmemiş olması, ölüm cezasının yalnızca dinden dönme günahının değil, müslümanlara karşı savaş durumuna geçme suçunun karşılığı olduğu anlayışını desteklemektedir (irtidad hakkında bilgi için ayrıca bk. Bakara 2/217).

57 – 63

يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الَّذ۪ينَ اتَّخَذُوا د۪ينَكُمْ
هُزُوًا وَلَعِبًا مِنَ الَّذ۪ينَ اُو۫تُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَالْكُفَّارَ
اَوْلِيَٓاءَۚ وَاتَّقُوا اللّٰهَ اِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِن۪ينَ ﴿٥٧﴾ وَاِذَا نَادَيْتُمْ
اِلَى الصَّلٰوةِ اتَّخَذُوهَا هُزُوًا وَلَعِبًاۜ ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ
قَوْمٌ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٥٨﴾ قُلْ يَٓا اَهْلَ الْكِتَابِ هَلْ تَنْقِمُونَ مِنَّٓا
اِلَّٓا اَنْ اٰمَنَّا بِاللّٰهِ وَمَٓا اُنْزِلَ اِلَيْنَا وَمَٓا اُنْزِلَ مِنْ قَبْلُۙ وَاَنَّ
اَكْثَرَكُمْ فَاسِقُونَ ﴿٥٩﴾ قُلْ هَلْ اُنَبِّئُكُمْ بِشَرٍّ مِنْ ذٰلِكَ
مَثُوبَةً عِنْدَ اللّٰهِۜ مَنْ لَعَنَهُ اللّٰهُ وَغَضِبَ عَلَيْهِ وَجَعَلَ مِنْهُمُ
الْقِرَدَةَ وَالْخَنَاز۪يرَ وَعَبَدَ الطَّاغُوتَۜ اُو۬لٰٓئِكَ شَرٌّ مَكَانًا
وَاَضَلُّ عَنْ سَوَٓاءِ السَّب۪يلِ ﴿٦٠﴾ وَاِذَا جَٓاؤُ۫كُمْ قَالُٓوا اٰمَنَّا وَقَدْ
دَخَلُوا بِالْكُفْرِ وَهُمْ قَدْ خَرَجُوا بِه۪ۜ وَاللّٰهُ اَعْلَمُ بِمَا كَانُوا
يَكْتُمُونَ ﴿٦١﴾ وَتَرٰى كَث۪يرًا مِنْهُمْ يُسَارِعُونَ فِي الْاِثْمِ وَالْعُدْوَانِ

وَاَكْلِهِمُ السُّحْتَۜ لَبِئْسَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٦٢﴾ لَوْلَا يَنْهٰيهُمُ
الرَّبَّانِيُّونَ وَالْاَحْبَارُ عَنْ قَوْلِهِمُ الْاِثْمَ وَاَكْلِهِمُ السُّحْتَۜ لَبِئْسَ
مَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿٦٣﴾

Meâli

57. Ey iman edenler! Sizden önce kendilerine kitap verilenlerden dininizi alay ve eğlence konusu edinenleri ve kâfirleri dost edinmeyin. Eğer müminseniz Allah'tan korkun. **58.** Namaza çağırdığınız zaman onu alay ve eğlence konusu yaparlar. Bu, onların aklını kullanmaz bir kavim olmalarındandır. **59.** De ki: "Ey Ehl-i kitap! Biz yalnız Allah'a, bize indirilene ve daha önce indirilene iman ettiğimiz için mi bizden hoşlanmıyorsunuz? Oysa sizin çoğunuz yoldan çıkmış kimselersiniz." **60.** De ki: "Allah katında yeri bundan daha kötü olanı size haber vereyim mi? Onlar, Allah'ın lânetlediği ve gazap ettiği, bir kısmını maymunlara ve domuzlara çevirdiği, tâguta tapan kimselerdir. İşte bunlar, yeri daha kötü olanlar ve doğru yoldan daha fazla sapmış bulunanlardır." **61.** Size geldiklerinde "İman ettik" derler. Oysa onlar inkârla girmiş, inkârla çıkmışlardır. Allah onların neler gizlemiş olduklarını daha iyi bilir. **62.** Onlardan birçoğunun günaha girmede, düşmanlık etmede ve haram yemede birbirleriyle yarıştıklarını görürsün. Yapmakta oldukları şey ne kötüdür! **63.** Bâri din adamları ve âlimleri onları yalan söylemekten ve haram yemekten menetselerdi. Bu yaptıkları ne kötüdür!

Tefsiri

57. Yüce Allah 51. âyette müminlerin yahudi ve hıristiyanlarla içten dostluklar kurmalarını yasaklamıştı. Burada ise özel olarak Ehl-i kitap'tan sadece dini alay ve eğlence konusu yapan kimselerle genel olarak da bütün kâfirlerle veya –bir başka kıraate göre– bunlardan yalnız dinle alay edenlerle böyle bir ilişki kurmalarını yasaklamaktadır. Âyetin iniş sebebi

olarak bazı müslümanların birtakım münafıklara karşı sevgi ve muhabbet duygularıyla muamele etmeleri gösterilmiştir (Râzî, XII, 32; Elmalılı, III, 1722). Münafıklık –bir yönüyle– "dini eğlence ve oyuncak yerine koyma, onu âdi maksatlara alet etme" anlamına geldiği için burada özellikle bu şekilde hareket eden inkârcılara dikkat çekilmektedir. Âyetin iniş sebebi hususi olmakla birlikte hükmü umumi olup müslümanlara yöneltilen her türlü alay etme, küçümseme ve onları eğlence yerine koyma gibi kırıcı davranışları ve bu davranışların sahibi olan kâfirleri içermektedir.

58. Bir önceki âyette mutlak olarak dini oyun ve eğlence yerine koyma söz konusu iken burada dinin özel bir hükmüyle yani ezanla veya namazla alay etme söz konusudur. Müslümanları namaza çağırmak maksadıyla ezan okunduğunda münafıklar ezanın sözlerini çarpıtarak, yahut eğlenceye alarak onunla veya namazla alay ediyorlardı. Ezanı veya namazı bu şekilde alay konusu yapmaları şüphesiz ki onlardaki düşünce kıtlığından, cehalet ve anlayışsızlıktan ileri geliyordu.

Bu âyetin yanısıra Cum'a sûresinin (62) 9. âyeti, "namaza çağırma" mânasında ezanın Kur'an'da yer aldığını göstermektedir. Çağırmanın şekli ve sözleri ise sünnette belirlenmiştir.

59. İslâm'ın Medine'de hızla yayıldığını gören Ehl-i kitap (yahudiler) müslümanları kıskandıkları için onlara karşı kin ve nefret besliyor, onları küçümsüyorlardı. Bu sebeple âyet-i kerîmede Hz. Peygamber'den onların bu kin ve nefretlerinin sebebini sorması istenmektedir. Çünkü müslümanların Allah'a, Peygamber'e ve daha önce gelmiş olan kitaplara iman etmeleri bir suç ve kusur değildi! Peygamberlerini tasdik edip kitaplarına iman ettikleri için Ehl-i kitabın müslümanları takdir etmeleri gerekirken, aksine kıskandıklarından dolayı onlara karşı kin ve nefret hisleriyle davranıyorlardı. Âyetten anlaşıldığına göre Ehl-i kitabın müslümanlara karşı menfi tavırlarının iki sebebi vardır: Biri, müslümanların Hz. Muhammed ve Kur'an dahil peygamberlere ve onlara indirilmiş olan kitaplara iman etmeleridir. İkinci sebep ise Ehl-i kitabın çoğunun yoldan çıkmış kimseler olmalarıdır.

60. *Tâgut*, hakkı tanımayıp azan ve sapan her kişiye ve her güce veya Allah'tan başka tanrı edinilen şeylere verilen addır. Azgın ve sapkın olması sebebiyle şeytana da tâgut denilmiştir. Kur'an-ı Kerîm'de tâgut kelimesi insanlar tarafından ilâh edinilmiş bütün bâtıl tanrıları; insanların Allah Teâlâ'ya isyan etmelerine sebep olan, görünür ve görünmez varlıkları; insanlık tarihi boyunca hakkı bâtıl, bâtılı hak gösterme gayretkeşliğini yansıtan, bütün küfür ve ilhâd faaliyetlerini ifade eden bir terim olarak kullanılır. Kur'an-ı Kerîm'de –birinde *cibt* lafzıyla birlikte olmak üzere– sekiz yerde geçen bu kelimenin, tevhid akîdesinin insanlar tarafından benimsenmesine engel olan insan, şeytan, kâhin ve sihirbazların hepsini; Allah Teâlâ dışında insanlarca mâbud edinilmiş bâtıl tanrıların tamamını, gerçek mâbuda karşı kulluk görevlerini yerine getirmeyi engelleyen düşünce sistemlerini ve faktörleri ifade ettiği müfessirlerce kaydedilmiştir (Ali Bardakoğlu, "Tâgut", *İFAV Ans.*, IV, 225; bu konuda bilgi için bk. Elmalılı, II, 869).

"Allah katında yeri bundan daha kötü olanı size haber vereyim mi?" sorusundaki yeri kötü olanların nitelikleri âyetin devamında tanıtıldığı halde kimlerin yerinden daha kötü olduğuna dair bilgi verilmemiştir. Bu konuda müfessirler farklı görüşler belirtmişlerse de bize göre âyetin bağlamına uygun olan şudur: 57-58. âyetlerde müminlerin dinini, ezan ve namazlarını küçümseyip alay ve eğlence konusu yaptıkları bildirilen kimselerin Allah katındaki yeri elbette kötüdür, cezaları da ağırdır. Fakat Allah katındaki yeri bunlardan daha kötü olanlar da vardır. Bunlar, Allah'ın lânetlediği, gazap ettiği, bir kısmını maymunlara ve domuzlara çevirdiği, tâguta tapan kimselerdir.

Âyetteki "bir kısmını maymunlara ve domuzlara çevirdiği"ne dair ifadenin gerçek bir dönüşmeye mi yoksa ahlâkî ve mânevî bir değişim ve bozulmaya mı işaret ettiği hususunda Kur'an'da herhangi bir açıklama yoktur. Müfessirlerin çoğunluğuna göre Allah'ın buyruklarına uymayanlar gerçekten fiziksel bir dönüşüme uğratılarak maymun veya domuz haline getirilmişlerdir. Ancak başta tâbiînin meşhurlarından Mücâhid olmak üzere bazı müfessirler bu tür ifadeleri, Allah'ın emir ve yasaklarını çiğneyen günahkâr kimselerin mâruz kalacağı ahlâkî çöküntünün mecazi

bir anlatımı olarak yorumlamışlardır (Taberî, I, 332; Elmalılı, II, 1725; Reşîd Rızâ, I, 343-345; Ateş, I, 179; Muhammed Esed, I, 204).

Âyette belirtilen cezaların kimlere verildiği açıkça belirtilmese de, Kur'an'ın çeşitli yerlerinde İsrâiloğulları'nın bu tür cezalara çarptırıldığı bildirilmektedir. Yüce Allah İsrâiloğulları'na cumartesi (sebt) gününü kutsal tatil günü olarak ayırdığını bildirmiş ve bu günde çalışmalarını ebedî olarak yasakladığını haber vermişti. Ancak onlar hileli yollarla Allah'ın emrini çiğnediler, bu sebeple Allah onları lânetledi (Nisâ 4/47), onlara "Aşağılık maymunlar olun!" dedi (Bakara 2/65). "Allah'ın âyetlerini inkâra devam etmeleri ve peygamberleri öldürmeleri sebebiyle zillete, fakru zarûrete mahkûm oldular, Allah'ın gazabına uğradılar" (Bakara 2/61; Âl-i İmrân 3/112).

Tefsirini yaptığımız âyetin bağlamı yahudilerle ilgili olduğuna göre âyette belirtilen diğer cezaların yanında –gerçek veya mecazi anlamda– "maymunlara ve domuzlara çevirme" cezası da büyük bir ihtimalle yine onlara verilmiştir. Yahudilerin, çeşitli dönemlerde hak dinden saparak putlara taptıkları da Kur'an-ı Kerîm'de haber verilmiştir (meselâ bk. Bakara 2/54; Tâhâ 20/88). Şüphesiz Kur'an'ın bundan maksadı tarihî olayları anlatmak değil, yahudilerin bildiği ve kendi milletlerinin başından geçmiş olan olayları onlara hatırlatarak ders almalarını sağlamaktır. Yahudiler vahiy aracılığıyla yani Tevrat'la aydınlatılmış oldukları için Allah'ın buyruklarına aykırı davranmalarının mazereti kalmamış, sonuçta bu tür ağır cezalara çarptırılmışlardır. Âyetin ifade ettiği "Allah katında yeri daha kötü olanlar ve doğru yoldan daha fazla sapmış bulunanlar" bunlardır.

61. Müslümanların dinleri ve namazlarıyla alay eden yahudiler Hz. Peygamber'e karşı olan kin ve düşmanlıklarını gizli tutuyorlar, ona inanmadıkları halde inanmış görünerek meclisine gelip oturuyorlar, onu dinledikten sonra yine inanmamış olarak çıkıp gidiyorlardı. Âyet, bunların "inandık" şeklindeki sözlerinde yalancı olduklarını, o katı kalplerine hiçbir şekilde imanın girmediğini, Hz. Peygamber'in yanına kâfir olarak girdikleri gibi kâfir olarak çıktıklarını, fakat gizlediklerini san-

dıkları bu yalanlarını, hile ve tuzaklarını Allah'ın çok iyi bildiğini haber vermektedir.

62. Yahudilerin –hepsi olmasa da– bir çoğunun müslümanlara karşı yalancılık, haksızlık, düşmanlık gibi menfi davranışlarda, günah işlemede, rüşvet ve benzeri yollarla haram yemede birbirleriyle yarıştıkları; bu yaptıklarının son derece çirkin davranışlar olduğu ifade edilmektedir. Yüce Allah, "... görürsün" hitabıyla bu tutumlarının herkes tarafından gözlemlenebilen bir durum olduğuna işaret etmektedir.

63. Allah Teâlâ yahudilerin yaptıkları haksızlıklar karşısında sessiz kalıp onları uyarmayan, yalan söylemelerine ve haram yemelerine rızâ gösterip bunu engellemeyen eğitimcileri, din adamlarını ve âlimleri kınamakta, bu davranışın kötülüğünü haber vermektedir.

Âlimlerin ve eğitimcilerin yanlış söz ve davranışları yanında, gerektiğinde uyarı görevini yerine getirmemeleri halkın ahlâkının ve dininin bozulmasına sebep olduğu için büyük bir sorumluluk altındadırlar. Müfessirler Kur'an'da âlimleri uyaran en sert ifadenin bu âyette olduğu kanaatindedirler (Zemahşerî, I, 350; Elmalılı, III, 1727. "Din adamları" diye tercüme edilen rabbâniyyûn hakkında bilgi için bk. Âl-i İmrân 3/79; Mâide 5/44; "âlimler" diye tercüme edilen ahbâr hakkında bilgi için bk. Mâide 5/44).

64

وَقَالَتِ الْيَهُودُ يَدُ اللّٰهِ مَغْلُولَةٌ غُلَّتْ اَيْد۪يهِمْ وَلُعِنُوا بِمَا قَالُوا
بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُنْفِقُ كَيْفَ يَشَٓاءُ وَلَيَز۪يدَنَّ كَث۪يرًا
مِنْهُمْ مَٓا اُنْزِلَ اِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا وَاَلْقَيْنَا

بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَٓاءَ اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِۜ كُلَّمَٓا اَوْقَدُوا نَارًا
لِلْحَرْبِ اَطْفَاَهَا اللّٰهُۙ وَيَسْعَوْنَ فِي الْاَرْضِ فَسَادًاۜ وَاللّٰهُ
لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدٖينَ ﴿٦٤﴾

Meâli

64. Yahudiler "Allah'ın eli bağlanmış!" dediler. Asıl kendi elleri bağlanmıştır ve söyledikleri yüzünden lânetlenmişlerdir. Aksine O'nun iki eli de açıktır, dilediği gibi verir. Rabbinden sana indirilen, onlardan birçoğunun azgınlığını ve inkârcılığını kuşkusuz arttıracaktır. Onların arasına kıyamete kadar sürecek düşmanlığı ve kini saldık. Ne zaman savaş ateşini tutuşturmuşlarsa Allah onu söndürmüştür. Onlar yeryüzünde bozgunculuk için çaba harcarlar; Allah ise bozguncuları sevmez.

Tefsiri

64. Peygamberlerin gösterdiği aydınlık yoldan ayrılan ve Allah'ın nimetlerine nankörlük eden yahudiler asırlar boyu zillet ve mahrumiyet içinde yaşamışlar, millî kurtuluş ümitlerini yitirip itibarlarını kaybetmelerinden dolayı yas tutmaya başlamışlardı. Son peygamberin kendi içlerinden çıkması ümidi de boşa çıkınca, içlerinden bazı küstahlar Allah'ı suçlamaya kalkıştılar.

Esasen Allah'a inanan ve ilâhî bir dinin mensubu olan yahudilerin dinlerinde de Allah hakkında saygısızca sözler söylemek kabul edilebilir bir davranış değildir. "Allah'ın eli bağlanmış" sözünü haddini bilmeyen bazı yahudilerin söyleyip yahudi toplumunda sokaktaki adamın da bunu cahilce tekrarlar hale gelmiş olması yahut halkın kendisine itibar ettiği bir din adamı veya lider (rivayete göre Finhâs b. Âzûrâ) tarafından söylendiği için âyette bu sözün tüm topluluğa nisbet edilmiş olması muhtemeldir (İbn Âşûr, VI, 249).

Yahudilerin bu sözü söylemeleri daha çok şu iki sebeple açıklanır: **a)** Uğradıkları sıkıntı ve felâketler karşısında ümitlerinin kalmadığını, Allah'ın kendilerine karşı cimrileştiğini ve hazinelerini kapattığını ifade etmek; **b)** Müslümanlara zekâtın farz kılınması, "Kim Allah'a güzel bir borç verirse Allah da bunu kat kat fazlasıyla öder" (Bakara 2/245) meâlindeki âyetle hayır yolunda harcama yapmanın özendirilmesi ve yahudilerden diyet ödemelerine katılmalarının istenmesi gibi dinî bildirim ve düzenlemelerin ulvî hedeflerini görmezden gelip bunları sırf menfaatçi bir bakışla eleştirmek ve müslümanlarla alay etmek.

Birinci sebebe göre "Allah'ın eli bağlanmış" ifadesiyle ne kastettiklerini de iki şekilde anlamak mümkündür: **a)** Allah'ın kudreti azalmış, sınırlı hale gelmiştir, her konuda dilediği gibi karar verip uygulayamaz, bizi egemenliğimize kavuşturamaz, eski saltanatlı günlerimize döndüremez. Âyetin devamında yahudilerin bu sözüne reddiyede bulunulurken "Dilediği gibi verir" buyurulması da bu yorumu güçlendirmektedir. **b)** Allah'ın cömertliği sona ermiştir, artık cimri davranmaktadır (İbn Atıyye, II, 214-216; Râzî, XII, 40-44).

Âyette yapılan bu tasvirle, yahudilerin inanç ve ahlâk düsturları topluluğa nisbet edilerek ve herkesin anlayabileceği bir ifadeyle anlatılmış olmaktadır. Burada değinilen karakteristik özellik, tarih boyunca yahudilerin Allah'ın kudreti hakkındaki felsefî yaklaşımlarıyla ve bunun sonucu olarak benimsedikleri ahlâkî ve iktisadî ilkelerle örtüşmektedir. Gerçekten, yahudi din adamları Allah Teâlâ'nın evreni yarattıktan sonra artık istirahate çekildiği, egemenlik ve gücünü yarattıklarına (özellikle Mâide sûresinin 18. âyetinde ifade edildiği üzere Allah'ın sevgili ve seçkin kulları olarak kendilerine) bıraktığı fikrinden hareketle, Allah'ın tam anlamıyla "fâil-i muhtâr" (fiillerinde mutlak bir seçme iradesine sahip) olmadığı, ilâhî güç ve iradenin doğa kanunlarıyla sınırlı olup onları asla aşamayacağı anlayışına sapmışlar, bunun sonucu olarak yahudilerde Allah'ın dilediğine dilediği biçimde ihsanda bulunabileceği veya ceza verebileceği inancı zaafa uğramış, hem rahmetinden ümit kesme hem de gazabından çekinmeme çizgisine kaymışlar, bu da onları iktisat alanında aşırı tutumluluğa, ahlâkî davranış olarak da cimriliğe ve yoksullara yardımı ödev saymamaya yöneltmiştir (Elmalılı, III, 1728-1729).

Arap dilinde de cömertlik ve cimrilik tutumlarının anlatımında "el" mânasına gelen *yed* kelimesinden yararlanılmakla beraber, âyette geçen "bağlanmış" anlamındaki *mağlûle* kelimesiyle birlikte Türkçe'deki "eli sıkı" deyimine karşılık gelen bir deyim halinde kullanıldığı görülmez. Ancak bu iki kelimenin birlikte yer aldığı başka bir âyetten (İsrâ 17/29) bu mâna açıkça anlaşıldığından yukarıdaki cümle "Allah'ın eli sıkıdır" veya "Allah cimridir" şeklinde tercüme edilebilir (İbn Âşûr, VI, 249; Elmalılı, III, 1727-1729). Fakat onların bu sözüne "Aksine O'nun eli açıktır" şeklinde değil, "Aksine O'nun iki eli de açıktır" buyurularak karşılık verilmiş olmasıyla Allah'ın her türlü noksanlıktan münezzeh olduğunu belirtmenin amaçlandığı düşünülebilir. Bu sebeple, meâlinde, birinci mânayı da kapsaması için, söz konusu cümle bir deyim olarak değil sözlük anlamına göre tercüme edilmiştir. Bazı müfessirlere göre ise, burada "Aksine O'nun iki eli de açıktır" buyurulması, Allah'ın cömertliğine sınır olmadığını ve hiçbir şekilde O'na cimrilik izâfe edilemeyeceğini veya nimetlerinin sayısız ve sınırsız olduğunu belirtmek içindir (Taberî, VI, 301-302; Zemahşerî, I, 351).

Âyetin "Asıl kendi elleri bağlanmıştır ve söyledikleri yüzünden lânetlenmişlerdir" diye çevrilen kısmı "Söyledikleri yüzünden kendi elleri bağlanmıştır ve lânetlenmişlerdir" şeklinde de tercüme edilebilir. Yine bu cümleleri veya sonuncusunu "elleri bağlanasıca ve lânet olasıca" şeklinde beddua olarak anlamak mümkün olduğu gibi, haber ifadesi olarak yorumlamak da mümkündür (lânet hakkında bilgi için bk. Bakara 2/159; Âl-i İmrân 3/87). İkinci ihtimale göre, asıl bu sözü söyleyenlerin yüce Allah'ın bunca nimet ve ikramı ve evrendeki mutlak gücü karşısında kendi cimriliklerine ve âcizliklerine bakmaları gerekir.

Burada –yahudilerden bir örnek verilerek– kullanılan sert ifadenin, Allah hakkında saygısızca sözler söyleyen herkesi kapsayan genel bir uyarı olduğu dikkatten kaçırılmamalıdır. Nitekim insanın darlık ve sıkıntıya düştüğü zamanlarda Cenâb-ı Allah'ı kendisine karşı yükümlülükleri olan bir varlık olarak düşünmesi Kur'an'ın başka âyetlerinde soyut bir anlatım üslûbu içinde eleştirilmiş ve kendi konumu üzerinde daha dikkatli düşünmeye davet edilmiştir (meselâ bk. Fecr 89/16 vd.).

Kur'an'ın yahudiler hakkında verdiği bu tür bilgiler karşısında Hz. Muhammed'in Allah'tan vahiy aldığını kabul etmeleri gerekirken, aksine Resûlullah'a indirilene inanmadıkları için bu durum onların taşkınlıklarını arttırmış, insanlığın mutluluğu için ortak adımlar atmak yerine bitmez tükenmez çekişmelerin içine düşmüşlerdir. Âyet bu sûrenin 13-14. âyetleriyle birlikte değerlendirildiğinde, yahudilerin ve hıristiyanların dinî görünümlü çekişmelerin acılarına mâruz kalmalarının, Allah'a verdikleri sözü tutmamalarından ve O'ndan gelen uyarıları ve tâlimatı kabul etmemekte direnmelerinden kaynaklandığı anlaşılmaktadır. Yine âyetten anlaşıldığına göre gerçekleri bildikleri halde dini bir uzlaşma vesilesi olarak değil egolarının tatmin aracı olarak görmeye devam ettikleri sürece bu çekişmeler de sürüp gidecektir. Kuşkusuz bu örneklendirme ve uyarıdan müslümanların da sonuçlar çıkarmaları gerekmektedir.

Âyetin meâlinde geçen "Savaş ateşini tutuşturma" ifadesini sadece sıcak çatışma olarak anlamak doğru olmaz. Çünkü âyette *kıtâl* kelimesi değil, soğuk savaş da dahil olmak üzere her türlü savaşı kapsayan *harp* kelimesi kullanılmıştır (Reşîd Rızâ, VI, 458). Diğer yandan, ifadenin bağlamı göz önüne alındığında burada dinî ihtilâfları ön plana çıkaran çekişmelerin kastedildiği de söylenebilir. Âyetten anlaşıldığına göre, asırlar boyunca yahudilerin bozguncu kesimince sergilenen bağnaz tutumlar ve savaş duygularının harekete geçirilmesi için ortaya konan çabalar beklenen sonuçları vermemişse bunu ilâhî bir lutuf olarak görmek gerekir.

65 – 66

وَلَوْ اَنَّ اَهْلَ الْكِتَابِ اٰمَنُوا وَاتَّقَوْا لَكَفَّرْنَا عَنْهُمْ سَيِّـَٔاتِهِمْ
وَلَاَدْخَلْنَاهُمْ جَنَّاتِ النَّع۪يمِ ﴿٦٥﴾ وَلَوْ اَنَّهُمْ اَقَامُوا التَّوْرٰيةَ
وَالْاِنْج۪يلَ وَمَٓا اُنْزِلَ اِلَيْهِمْ مِنْ رَبِّهِمْ لَاَكَلُوا مِنْ فَوْقِهِمْ

وَمِنْ تَحْتِ اَرْجُلِهِمْۜ مِنْهُمْ اُمَّةٌ مُقْتَصِدَةٌۜ وَكَث۪يرٌ مِنْهُمْ

سَٓاءَ مَا يَعْمَلُونَ ﴿٦٦﴾

Meâli

65. Şayet Ehl-i kitap iman edip günahtan sakınma çabası göstermiş olsalardı, kuşkusuz biz de kötülüklerini yüzlerine vurmaz ve onları nimeti bol cennetlere koyardık. **66.** Şayet onlar Tevrat'ı, İncil'i ve rableri tarafından onlara indirileni doğru dürüst uygulamış olsalardı göğün ve yerin türlü türlü nimetlerinden yararlanırlardı. İçlerinde aşırılığa kaçmayan bir zümre var; onlardan birçoğunun yaptıkları işler de pek kötüdür.

Tefsiri

65-66. Ehl-i kitabın kendilerini karanlıktan kurtarıp aydınlığa çıkaran ilâhî bildirimlerin ve ihsan edilen dünya nimetlerinin kadrini bilemedikleri, böylece kendi elleriyle dünya ve âhiret mutluluğunu heder ettikleri, bununla birlikte içlerinde doğruyu arayan, davranışlarında taşkınlıktan kaçınan bir grubun da bulunduğu haber verilmektedir (Ehl-i kitap'tan dürüst davrananlar hakkında ayrıca bk. Âl-i İmrân 3/75).

65. âyette bir taraftan kötülüklerin bağışlanmasından yani günahkâr kişinin mahcup duruma düşürülmekten kurtarılması ve cezasının kaldırılmasından, diğer taraftan da nimetlerle dolu cennetlere kavuşturulmaktan söz edilerek âhiret mutluluğunun iki yönünün bulunduğu hatırlatılmaktadır.

66. âyetin "Göğün ve yerin türlü türlü nimetlerinden yararlanırlardı" şeklinde mâna verdiğimiz kısmının lafzî karşılığı şöyledir: "Hem üstlerinden hem de ayaklarının altından yerlerdi." Burada geçen "üst" anlamındaki *fevk* ve "alt" anlamındaki *taht* kelimelerinin, sağlanan rızık yollarının ne kadar çok ve çeşitli olduğunu belirtme amacıyla kullanıldığı anlaşılmaktadır (Şevkânî, II, 68). Buna göre âyette, dünya nimetlerinin de ilk bakışta çevrede görünenlerle sınırlı olmadığına dikkat çekilip insanların yerin üstündekilerinin yanı sıra yer altı servetlerini ve uzayın zenginliklerini araştırmaları için geniş ufuklar açılmaktadır. Bununla

beraber, âyetin bu kısmına başka yorumlar da getirilmiştir. Bunlardan birine göre, "üstlerinden" ifadesi, kulların kendi çabaları dışında Allah Teâlâ'nın lutfedeceği nimetleri, "ayaklarının altından" ifadesi ise insanın çalışıp çabalamasıyla elde edeceği imkânları belirtmektedir. Diğer bir tefsire göre bunlardan birincisi toplumsal üretimden devlet eliyle pay almaya, ikincisi bireysel girişim ve üretimle elde edilecek imkânlara işaret etmektedir (Elmalılı, III, 1735).

Tevrat'ta da yahudilere Allah'ın buyruklarını yerine getirip yasaklarından kaçınmaları halinde Allah Teâlâ'nın onları bütün milletlerden üstün kılacağı ve nimetlerle bezeyeceği vaad edilmişti (Levililer, 26/3-12; Tesniye, 28/1-14). Buna göre âyetin, onların bu vaadin kıymetini bilemediklerine dikkat çektiği söylenebilir.

Âyette Tevrat ve İncil'i ve rableri tarafından diğer indirilenleri doğru dürüst uygulamış olma şartına bağlı olarak çeşitli rızıklardan bol bol yararlanıp refah içinde yaşama imkânından söz edildiğini dikkate alan bazı müfessirler, Ehl-i kitabın ve özellikle yahudilerin tarihte çektikleri büyük mahrumiyet ve sıkıntıların bu şartın icaplarını yerine getirmemelerinden kaynaklandığı yorumunu yapmışlardır. Aynı anlayıştan hareketle, günümüzde dünyanın en müreffeh toplumları arasında Ehl-i kitap mensuplarının bulunduğu göz önüne getirilirse, bu durumu, söz konusu toplumların bir mensubiyet açıklamasında bulunmasalar bile, fiilen, dünya hayatında ve refah toplumuna ulaşma amacında başarılı olabilmek için gerekli bulunan ilâhî-tabii kural ve yasalara uygun bir hayat düzeni geliştirme çabası içinde olmalarına bağlamak mümkündür. Burada dikkat edilmesi gereken bir husus şudur: Dinin icaplarına uymuş olmanın göstergesi, bazı dinî ayrıntıları ön plana çıkarmak değil her şeyden önce dinin insan hayatındaki yerini ve önemini idrak etmektir. Batı dünyasının din olgusu karşısında başarılı bir tavır sergileme yolunda ciddi mesafeler almış olmasının temelinde bu anlayışın bulunduğu gözlenmektedir. Gerçekten, bu tavır bazı seremonilere ve sembolik düzenlemelere özgüymüş gibi görünse de, bu tezahürler dine bakışla ilgili ilkeyi yansıtması açısından çok önemlidir. Zira bunun vazgeçilmez sonucu, dinin yükselen değerler arasındaki yerini alması, dine saygı sınırının ihlâline sıcak bakılmaması, dinî araştırmalara önem verilmesi, dinlerin

ortak ilkelerinden yararlanılması ve vahyin yol göstericiliğine her zaman ihtiyaç bulunduğunun kabullenilmesi olmaktadır.

Esasen bağışlanma ve ödüllendirilme için iman, yeterli ve başlı başına bir sebeptir. Fakat Allah katında değer taşıyan iman sadece inanma sözcüklerini söylemekten ibaret olmayıp asıl önemli olan gönülden teslimiyettir. Bunun da olabildiğince davranışlarla pekiştirilmesi gerekir. Bundan ötürü imanın hemen ardından "Günahtan sakınma çabası göstermiş olsalardı" buyurulmuştur (Râzî, XII, 46). Buna göre, tek başına imandan söz eden âyet ve hadislerde, kuru kuruya iman sözcüklerini söylemenin değil, burada belirtildiği tarzda bir inancın yani sahibini üzerine titrercesine koruma çabasına iten, gerektiğinde uğrunda mahrumiyetlere ve yorgunluklara katlanmaktan haz duyulan bir teslimiyetin kastedilmiş olduğuna dikkat edilmelidir.

66. âyetin "ve rableri tarafından onlara indirileni" diye tercüme edilen kısmını, Hz. Mûsâ ve Hz. Îsâ dışındaki peygamberlere verilen ilâhî kitaplar ve sahîfeler şeklinde yorumlayanlar vardır. Bazı müfessirler ise bununla özel olarak Kur'an'ın kastedildiği kanaatindedirler. Âyetteki sıralama ve sahîfelerin elde bulunmadığı dikkate alındığında bu son görüşün daha isabetli olduğu düşünülebilir. Yine bu âyetin, "Doğru dürüst uygulamış olsalardı" şeklinde çevrilen kısmı için yapılan yorumları "İlâhî kitabı hiçbir değişikliğe uğratmadan hep göz önünde tutsalar ve onun içeriğine gerektiği gibi uysalardı" şeklinde özetlemek mümkündür.

Taberî "Ehl-i kitap, farklılıklar taşıyan ve aralarında nesih (yürürlükten kaldırma) ilişkisi bulunan Tevrat, İncil ve Hz. Muhammed'e indirileni bir arada nasıl uygulayabilirler?" şeklinde hatıra gelebilecek soruyu şöyle cevaplar: Bunlar arasında bazı hüküm farklılıkları bulunsa bile, hepsi Allah'ın elçilerine iman etmeyi ve onların Allah katından getirdiğini yürekten onaylamayı emretme noktasında birleşmektedirler. Tevrat, İncil ve Hz. Muhammed'e indirileni birlikte uygulamalarından maksat ise, bunların içeriklerini (Allah katından olduğunu) yürekten kabul etmek, hepsinin birleştiği hükümleri uygulamak, farklı hükümler bakımından da kendisine uymanın farz kılındığı dönemle sınırlı olarak her birine göre amel etmektir (*Câmiu'l-beyân* [Şâkir], X, 462-463).

Âyette Ehl-i kitap'tan bir grubun sıfatı olarak kullanılan *muktesıde* kelimesinin masdarı *iktisâd*dır. Sözlükte iktisat "mutedil davranma, orta yolu tutma" gibi anlamlara gelir. Gerek tarihte gerekse günümüzde başta inanç konusunda olmak üzere Ehl-i kitap içinde farklı anlayış ve tutuma sahip kişilerin ve fırkaların yer aldığı, bunlar arasında meselâ Hz. Îsâ'nın rab değil sadece Allah'ın elçisi olduğuna inananların, hatta Hz. Muhammed'in peygamber olduğunu kabul edenlerin bulunduğu bir gerçektir. Kanaatimizce âyette bu gerçeğe değinilmekte ve bütün Ehl-i kitap mensuplarının aynı kefeye konamayacağına dikkat çekilmektedir. Ehl-i kitap'tan davranışlarında itidalden ayrılmayan ve bir düşünceyi yargılarken insafı elden bırakmayanların Kur'an-ı Kerîm'de böyle olumlu bir biçimde anılmaları, müslümanları başka inanç çevreleriyle diyalog imkânlarını araştırmaya yöneltmekte ve kendilerinin de davranışlarında itidali esas almaları gerektiğini hatırlatmaktadır. Gerçekten, önüne konan delilleri bağnazlık göstermeden değerlendirmeye alabilen kişinin doğruyu yakalayabilme ihtimali oldukça yüksektir. Fakat ne yazık ki âyetin sonunda belirtildiği üzere Ehl-i kitap mensuplarının bir çoğu bu şekilde davranmamaktadır. Bunun sonucunda da tarih sayfaları arasında Haçlı seferleri gibi insanlık için yüz kızartıcı tablolar oluşabilmiştir. Çağımızda ise Batı dünyası, evrensel değerler denen ve çoğu ilâhî dinlerin ortak ilkeleri olup İslâm tebliği ile kemal noktasına ulaşmış ve müslümanlarca asırlar boyu hayata geçirilmiş olan değerlere yönelmiştir. Bu düşünceyi hayata geçirmeye çalışan insaf sahibi bir kesimin bu tablolardan mahcubiyet duyduklarını ifade etme ihtiyacını bile hissettiği görülmektedir. Bununla birlikte bazı kritik durumlarda, yahudi ve hıristiyanlardan birçoğunun bağnazlıklarından sıyrılamadıkları ortaya çıkmaktadır.

67

يَٓا اَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَٓا اُنْزِلَ اِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَۜ وَاِنْ لَمْ تَفْعَلْ

فَمَا بَلَّغْتَ رِسَالَتَهُ وَاللّٰهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ اِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِي
الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٦٧﴾

Meâli

67. Ey Peygamber! Rabbinden sana indirileni tebliğ et! Eğer bunu yapmazsan O'nun mesajını iletmemiş olursun. Allah seni insanlardan koruyacaktır. Şüphe yok ki Allah kâfirler topluluğunu hidayete erdirmez.

Tefsiri

67. Yüce Allah, Ehl-i kitap içinde dinî bildirimler karşısında aklıselime göre hareket edenler bulunmakla beraber bir çoğunun tutumunun kötü olduğunu belirttikten sonra, ilâhî mesajı iletme görevinin muhatapların tutum ve davranışlarına göre sınırlandırılamayacağını bildirmekte ve Hz. Peygamber'den elçilik vazifesini tam olarak yerine getirmesini istemektedir.

"Eğer bunu (tebliğ işini) yapmazsan O'nun mesajını iletmemiş olursun" şeklinde tercüme edilen cümlede yer alan olumsuz şartla, bunun sonucunun aynı içerikte olduğunu dikkate alan müfessirler, bununla ne anlatılmak istendiği üzerinde durmuşlardır. Çoğunluğa göre burada anlatılmak istenen şudur: "Eğer ilâhî mesajın bir kısmını dahi tebliğ etmezsen onu hiç tebliğ etmemiş sayılırsın." Bu yorumu zayıf bulan Râzî'ye göre, burada maksat, bu görevi yerine getirmemenin ne kadar ağır bir sonucu olduğunu vurgulamaktır; bu sebeple, bizâtihî onu ifa etmemiş olmak tebliğ görevini terketmenin en büyük müeyyidesi olarak gösterilmiştir (XII, 48-49). Önceki cümlenin ve 64. âyetin ışığında değerlendirerek bu cümleyi şöyle anlamak mümkündür: İlâhî mesajı tebliğ ettiğin insanlardan, özellikle Ehl-i kitap'tan çok olumsuz ve şiddetli tepkiler alacak olsan bile tebliğ görevini yerine getirmede asla çekingenlik ve tereddüt gösterme, onların oyunlarına ve tuzaklarına aldırış etme. Allah seni kötülerden

koruyacak ve asıl hüsrana uğrayanlar inkârda direnenler olacaktır (İbn Âşûr, VI, 257-258).

Hz. Peygamber'in hayatı incelendiğinde, tebliğ konusunda çok titiz davrandığı, kendisine gelen vahyi hiç geciktirmeksizin sahâbeye bildirdiği görülür. Sahâbe de bu konuda üstlendikleri önemli görevin bilincinde olmuşlar ve Kur'an'ı kendilerine bildirildiği şekilde, hiçbir değişiklik, eksiltme ve ilâve yapmaksızın sonraki nesillere ulaştırabilmek için büyük bir çaba harcamışlardır. Bu samimi ve ciddi çaba sayesinde, işin başında belirlenen ilke ve yöntemlere bağlı kalınarak yazılı belgelerdeki bilgilerle hâfızalara nakşedilmiş olanların karşılaştırılması yoluyla tarihte o güne kadar emsali görülmemiş bir tesbit çalışması gerçekleştirilmiş, Resûlullah'ın emaneti aslına uygun biçimde ümmete ulaştırılmıştır (ayrıntılı bilgi için bk. "Tefsire Giriş" bölümünün "I. Kur'an-ı Kerîm, A) Tanımı ve özellikleri, 4. Kur'an'ın korunması" başlığı).

Esasen bu âyet, insanlara tebliğ edilmek üzere kendisine vahyedilen bazı bilgileri saklamasının Hz. Peygamber'den asla beklenemeyeceğini ifade etmiş olmaktadır. Dolayısıyla bazı Şiîler'in, Kur'an'ın Hz. Ebû Bekir'in emriyle toplanıp Hz. Osman'ın girişimiyle çoğaltılan mushaftakilerden ibaret olmayıp önemli bir kısmının Resûlullah tarafından Hz. Ali'ye özel olarak bildirildiği, sonra onun evlâtlarına intikal ettiği ve halen —bazılarınca Mehdî el-Muntazar ve Vasî lakabıyla anılan— Ma'sûm İmam nezdinde mahfuz bulunduğu yönündeki iddialarını açıkça çürütmektedir. Hz. Peygamber'in, bazı kimselere, yaptıkları görev gereği, halin icabı olarak veya kendilerine duyduğu özel sevgi sebebiyle Kur'an dışında bazı özel bilgiler vermiş olması ise bu konunun çerçevesi dışındadır (İbn Âşûr, VI, 260-261). M. Reşîd Rızâ özellikle Bâtınîler'in ve Kur'an'a tasavvuf perdesi altında kişisel arzularına göre mâna vermeye çalışanların bu âyeti kendilerine dayanak yapmalarını geniş bir biçimde eleştirir (bk. VI, 464-473).

Tebliğ buyruğunun vurgulanması, ilâhî mesajın ilgili olan herkese ve sürekli biçimde duyurulması gerektiğini de ifade eder. Hz. Muhammed'in bu konuda da canlı bir örnek ortaya koymuş olduğunu dikkatten kaçırmayan müslümanlar, İslâm'ın öğretilerini ulaşabildikleri her yere kesin-

tisiz biçimde iletebilme çabası içinde olmuşlardır (bk. Mustafa Çağrıcı, "Da'vet", *DİA*, IX, 16-19). Bir süreden beri meselâ Hıristiyanlığın tanıtılması gayretlerine oranla müslümanların bu alandaki çalışmalarının cılız kaldığı ise acı bir gerçektir (Kur'an'ın çağrı yöntemi konusundaki buyruğu için bk. Nahl 16/125).

"Allah seni insanlardan koruyacaktır" meâlindeki cümle açıklanırken tefsirlerde birçok olay anlatılır. Ne var ki bunların gerçekliği konusunda eleştiriye açık noktalar bulunmaktadır. Bunlara değinen Derveze'nin belirttiği gibi önemli olan âyetteki asıl amaçtır, bu da Hz. Peygamber'in kalbine güven aşılayıp mâneviyatını yükseltmek ve zorluklara karşı direnme gücünü pekiştirmektir (XI, 148-151).

68 – 71

قُلْ يَٓا اَهْلَ الْكِتَابِ لَسْتُمْ عَلٰى شَيْءٍ حَتّٰى تُق۪يمُوا التَّوْرٰيةَ وَالْاِنْج۪يلَ
وَمَٓا اُنْزِلَ اِلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْۜ وَلَيَز۪يدَنَّ كَث۪يرًا مِنْهُمْ مَٓا اُنْزِلَ
اِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًاۚ فَلَا تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِر۪ينَ ﴿٦٨﴾
اِنَّ الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا وَالَّذ۪ينَ هَادُوا وَالصَّابِؤُ۫نَ وَالنَّصَارٰى
مَنْ اٰمَنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ
وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٩﴾ لَقَدْ اَخَذْنَا م۪يثَاقَ بَن۪ٓي اِسْرَٓائ۪لَ وَاَرْسَلْنَٓا
اِلَيْهِمْ رُسُلًاۜ كُلَّمَا جَٓاءَهُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوٰٓى اَنْفُسُهُمْۙ

فَرِيقًا كَذَّبُوا وَفَرِيقًا يَقْتُلُونَ ﴿٧٠﴾ وَحَسِبُوا أَلَّا تَكُونَ فِتْنَةٌ
فَعَمُوا وَصَمُّوا ثُمَّ تَابَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ ثُمَّ عَمُوا وَصَمُّوا كَثِيرٌ
مِنْهُمْ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿٧١﴾

Meâli

68. De ki: "Ey Ehl-i kitap! Siz Tevrat'ı, İncil'i ve rabbinizden size indirileni doğru dürüst uygulamadıkça tuttuğunuz yol yol değildir." Rabbinden sana indirilen, onlardan birçoğunun azgınlığını ve inkârcılığını kuşkusuz arttıracaktır. Kâfirler topluluğu yüzünden üzülme. **69.** İman edenler, yahudiler, Sâbiîler ve hıristiyanlar, (bunlardan) Allah'a ve âhiret gününe inanıp iyi işler yapanlara korku yoktur ve onlar üzülecek de değillerdir. **70.** Andolsun biz İsrâiloğulları'ndan kesin söz almış ve onlara peygamberler göndermiştik. Ne zaman bir peygamber onlara nefislerinin hoşlanmadığı bir şey getirdiyse, bir kısmına yalancı dediler, bir kısmını da öldürdüler. **71.** Başlarına bir felâketin gelmeyeceğini sanıp kör ve sağır kesildiler. Sonra Allah tövbelerini kabul buyurdu. Sonra içlerinden birçoğu yine görmezden ve duymazdan geldiler. Allah onların yapmakta olduklarını görmektedir.

Tefsiri

68. Ehl-i kitaba, aynı kaynaktan gelmeleri itibariyle bütün ilâhî bildirimlere aynı saygıyı göstermedikleri sürece tutarlı bir yol izlememiş olacakları ve sağlam bir temele sahip olamayacakları hatırlatılmaktadır. Tevrat ve İncil'in asıllarının korunamadığı, dolayısıyla Ehl-i kitabın bu hitap esnasında onları tam olarak uygulamalarının mümkün olmadığı dikkate alınırsa, burada muhatapların son peygamber Hz. Muhammed'in bildirdiklerine ihtiyaçlarının bulunmadığı iddiaları çürütülmüş ve Kur'an'a başvurma dışında alternatiflerinin bulunmadığına dikkat çekilmiş olmaktadır. Zira Allah katından geldiği hususunda hiçbir kuşkuya mahal bırakmayan Kur'an, bir taraftan Tevrat ve İncil'i (orijinal halinde-

ki içeriğini) onayladığını, diğer taraftan da Ehl-i kitabın bu kutsal kitapları tahrif ettiğini haber vererek, kendilerinin de çok iyi bildiği bir olgudan hareketle kendi hakemliğine başvurmanın kaçınılmazlığını ortaya koymaktadır (âyetin "Siz Tevrat'ı, İncil'i ve rabbinizden size indirileni doğru dürüst uygulamadıkça" şeklinde mâna verilen kısmının açıklaması için 66., "Rabbinden sana indirilen, onlardan birçoğunun azgınlığını ve inkârcılığını kuşkusuz arttıracaktır" diye çevrilen kısmının açıklaması için 64. âyetin tefsirine bk.).

69. Burada anılan yahudi, Sâbiî ve hıristiyanlardan maksadın kimler olduğu ve verilen müjdenin kapsamı Bakara sûresinde açıklanmıştır (bk. 2/62).

70. İsrâiloğulları'ndan, Allah'tan başka tanrı edinmeme, ana-babaya hürmet etme, cana kıymama ve hırsızlık yapmama gibi konularda "mîsak" (kesin söz) alınmıştı (bk. Bakara 2/40, 83-84).
İsrâiloğulları'nın, işlerine gelmeyen ve çıkarlarıyla çelişen hükümler getiren peygamberlerin pek çoğunu ya yalancılıkla itham ettiklerine veya onları öldürdüklerine Kur'an-ı Kerîm'in birçok âyetinde değinilmiştir (meselâ bk. Bakara 2/87; Âl-i İmrân 3/21).

71. Açık hakikatler gözlerinin önüne serilmişken bunları görmezden ve duymazdan gelen İsrâiloğulları hiçbir sınava tâbi tutulmayacaklarını ve başlarına hiçbir felâketin gelmeyeceğini sanmışlardı. Âyette onların bu tutumunun tövbelerinin kabulünden sonra da birçoklarınca tekrar edildiği belirtilmiş, fakat bunların zamanı hakkında bilgi verilmemiştir. Bir yoruma göre birincisiyle yahudilerin Hz. Zekeriyyâ, Yahyâ ve Îsâ zamanındaki tutumları, ikincisiyle Hz. Muhammed'in tebliğine karşı sergiledikleri tavır kastedilmiştir. Başka bir yoruma göre her ikisi Hz. Mûsâ zamanında olmuştur: Birinci kör ve sağır kesilmelerinden maksat buzağıyı tanrı edinmeleri, ikincisinden maksat ise Allah'ı açıkça görme talebinde bulunmalarıdır. Bazı müfessirler ise burada İsrâ sûresinin 4-7. âyetlerinde sözü edilen kötülüklerine ve bu yüzden başlarına gelen iki büyük felâkete işaret edildiği kanaatindedirler (Râzî, XII, 57-58).

Âyetin son cümlesindeki "yapmakta olduklarını" şeklinde çevrilen kısmına müfessirlerin çoğunluğunca "yapmış olduklarını" şeklinde geçmiş zaman anlamı verilmesini isabetli bulmayan Reşîd Rızâ buradaki inceliği şöyle açıklar: Burada kastedilen, yahudilerin son peygambere kurdukları tuzaklar ve nefislerinin buyruğuna uymalarının onları bir defa daha kör ve sağır hale getirmiş olduğu, böylece önceki peygamberlerin Hz. Muhammed hakkında belirttikleri üstün nitelikleri, onun getirdiği hidayet ışığını görmez ve onun anlattığı açık kanıtları duymaz hale geldikleridir. Yüce Allah önce onların geçmişteki fiillerine dair somut bir anlatımda bulunarak hâlihazırda onlar ve onlar gibi davrananların eylemleri için bir örnekleme yapmıştır (VI, 481-482).

72 – 77

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللّٰهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ ۖ وَقَالَ الْمَسِيحُ
يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ اعْبُدُوا اللّٰهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ ۖ إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللّٰهِ
فَقَدْ حَرَّمَ اللّٰهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوٰيهُ النَّارُ ۖ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ
أَنْصَارٍ ﴿٧٢﴾ لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللّٰهَ ثَالِثُ ثَلٰثَةٍ
وَمَا مِنْ إِلٰهٍ إِلَّا إِلٰهٌ وَاحِدٌ ۚ وَإِنْ لَمْ يَنْتَهُوا عَمَّا يَقُولُونَ
لَيَمَسَّنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٣﴾ أَفَلَا يَتُوبُونَ
إِلَى اللّٰهِ وَيَسْتَغْفِرُونَهُ ۚ وَاللّٰهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٧٤﴾ مَا الْمَسِيحُ
ابْنُ مَرْيَمَ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ ۚ وَأُمُّهُ صِدِّيقَةٌ ۖ
كَانَا يَأْكُلَانِ الطَّعَامَ ۗ انْظُرْ كَيْفَ نُبَيِّنُ لَهُمُ الْآيَاتِ

ثُمَّ انْظُرْ اَنّٰى يُؤْفَكُونَ ﴿٧٥﴾ قُلْ اَتَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِ
مَا لَا يَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًاۜ وَاللّٰهُ هُوَ السَّمٖيعُ الْعَلٖيمُ ﴿٧٦﴾
قُلْ يَٓا اَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فٖي دٖينِكُمْ غَيْرَ الْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعُٓوا
اَهْوَٓاءَ قَوْمٍ قَدْ ضَلُّوا مِنْ قَبْلُ وَاَضَلُّوا كَثٖيرًا وَضَلُّوا عَنْ
سَوَٓاءِ السَّبٖيلِ ﴿٧٧﴾

Meâli

72. "Allah, Meryem oğlu Mesîh'in kendisidir" diyenler, hiç şüphesiz hakikati inkâr etmişlerdir. Oysa Mesîh, "Ey İsrâiloğulları! Benim de rabbim sizin de rabbiniz olan Allah'a kulluk edin" demişti. Bilinmeli ki her kim Allah'a ortak koşarsa Allah ona cennet yüzü göstermeyecek ve onun varacağı yer cehennem olacaktır. Zâlimlerin yardımcıları da olmayacaktır. **73.** Andolsun ki "Allah üç unsurdan biridir" diyenler de kâfir olmuşlardır. Halbuki bir tek Tanrı'nın dışında hiçbir ilâh yoktur. Şayet bu dediklerinden vazgeçmezlerse kâfir olanlar elem verici bir azaba çarptırılacaklardır. **74.** Hâlâ Allah'a tövbe edip O'nun bağışlamasını dilemeyecekler mi? Allah çok bağışlayandır, çok merhametlidir. **75.** Meryem oğlu Mesîh sadece bir peygamberdir. Ondan önce de peygamberler gelip geçmiştir. Onun annesi dürüst ve inançlı bir kadındır. İkisi de yiyip içen birer insandı. Bak, âyetleri onlara nasıl açıklıyoruz, sonra bak nasıl saptırılıyorlar! **76.** De ki: "Allah'ı bırakıp da size zarar da veremeyen yarar da sağlayamayan varlıklara mı kulluk ediyorsunuz! Allah her şeyi işiten ve bilendir." **77.** De ki: "Ey Ehl-i kitap! Hakkın sınırlarını aşarak dininizde aşırılığa gitmeyin. Daha önce kendileri saptığı gibi birçoklarını da saptıran ve yolun doğrusundan uzaklaşan bir topluluğun keyfî istek ve arzularına uymayın."

Tefsiri

72-77. Asırlar boyunca Hıristiyanlık âlemini meşgul etmiş ve kilise tarafından olabildiğince karmaşık hale getirilmiş olan Hz. Meryem'in ve Hz. Îsâ'nın mahiyeti meselesine Kur'an herkesin anlayabileceği bir üslûpla açık ve kesin bir cevap getirmektedir: Meryem oğlu Îsâ Mesîh sadece bir peygamberdir; annesi de dürüst, inançlı ve namuslu bir insandır; her ikisi yiyip içerlerdi, yani beşer dışında düşünülmemesi gereken varlıklardı. Oysa hıristiyan din adamlarınca günümüzde de canlı tutulmaya çalışılan anlayış, –aşağıda açıklanacağı üzere– Hz. Îsâ'nın bilinegelen anlamda bir peygamber olmadığı, Tanrı inancının bir ögesini oluşturacak ölçüde insan üstü bir varlık (rab) olduğu yönündedir.

Hz. Îsâ'nın erken dönemlerden itibaren Tanrı'nın enkarnasyonu olarak kabul edilmesi, onun insanî özelliğinin mi yoksa ilâhî özelliğinin mi ağır bastığı tartışmasını gündeme getirmiş, bu tartışmalar sonucunda başlıca üç eğilim belirginleşmiştir: **a)** Günümüz hıristiyan dünyasında büyük çoğunluğun savunduğu Îsâ'da hem insanlık hem de ilâhlık unsurlarının eşit oranda bulunduğu fikri (dyotheletism), **b)** Îsâ'da bulunan insanlık unsurunun ilâhlık unsurunun içinde erimiş olduğu ve bundan dolayı Îsâ'daki tek unsurun ilâhlık olduğu yönündeki monofizit görüş (monothelitism), **c)** "Subordionistler" diye adlandırılabilecek grupların kabul ettiği Îsâ'da ilâhlık unsurunun bulunmadığı ve yalnızca insanlık unsurunun bulunduğu fikri (bk. Mehmet Aydın, "Hıristiyanlık [Hıristiyan İnançları]", *DİA*, XVII, 347; Hıristiyanlık'ta teslîs inancının ortaya çıkışı ve mahiyeti hakkında bilgi için ayrıca bk. Nisâ 4/171 ve Mâide 5/17).

"Üç unsurdan biridir" ifadesindeki "üç"ten maksadın ne olduğu hususunda iki farklı görüş ortaya konmuştur. Bunlardan birincisine göre "üç"ten maksat Allah Teâlâ, Hz. Meryem ve Hz. Îsâ'dır. Bu yorumu yapanlar yine bu sûrenin "Ey Meryem oğlu Îsâ! İnsanlara, sen mi 'Allah'ın dışında beni ve annemi birer tanrı kabul edin' dedin?" meâlindeki 116. âyetine dayanırlar. Diğer yoruma göre ise burada "üç"ten maksat, "ekanîm-i selâse" yani baba, oğul ve Rûhulkudüs'tür (Râzî, XII, 59).

Burada Hz. Meryem'in de bir insan olduğuna vurgu yapılması, Hıristiyanlık'ta insan üstü varlık anlayışının Hz. Îsâ ile sınırlı tutulmadığını gösterdiği gibi, yukarıda meâli verilen 116. âyet ona tanrıça mua-

melesi yapanların bulunduğuna işaret etmektedir. Tarihî bilgiler de, Arabistan'da Collyridienler diye anılan ve Hz. Meryem'e tanrıça gibi tâzimde bulunup tatlı yiyecekler sunan kadınlardan müteşekkil sapkın bir hıristiyan grubun yaşamış olduğu yönündedir (bk. A. J. Wensinck-P. Johnstone, "Maryam", *EI2* [Fr.], VI, 614; John Reumann, "Mary", *The Encyclopedia of Religion*, IX, 251). Ancak Kur'an'ın çok mevziî kalmış bu tür bir sapkın eğilime işaret etmekteki asıl amacı, Hıristiyanlık'ta genel kabul gören Hz. Meryem anlayışını mahkûm etmek ve son tahlilde bu anlayışın da onu tanrılaştırmaktan pek farklı olmadığını belirtmek olabilir. Gerçekten Hz. Meryem'i "theotokos" (tanrı taşıyan) değil, anthropotokos (insan taşıyan) olarak nitelendiren İstanbul Patriği Nestorius'un bu tezi 431 tarihli Efes Konsili'nde reddedilip ona "tanrının anası" (theotokos, mater dei) lakabının verilmesi, putperest dinlerdeki büyük tanrıça-ana tanrıça (Magna Mater), müennes (dişi) elemana ihtiram âdetlerinin yeniden gelişmesine zemin hazırlamıştır. Bu karardan sonra yapılan resim ve heykellerde bile bu bellidir. Öte yandan, Protestanlar'ın Katolik kilisesine yönelttikleri ithamlardan biri de kilisenin Meryem'i tanrılığa (bazılarınca, üçleme içine) yükselttiği şeklindeki suçlamadır (bk. Günay Tümer, *Hıristiyanlık'ta ve İslâm'da Hz. Meryem*, s. 128, 136; Mehmet Aydın, "Hıristiyanlık [Mezhepler ve Tarikatlar]", *DİA*, XVII, 355).

72. âyetin "Bilinmeli ki her kim Allah'a ortak koşarsa Allah ona cennet yüzü göstermeyecek ve onun varacağı yer cehennem olacaktır. Zalimlerin yardımcıları da olmayacaktır" şeklinde çevrilen kısmını ve başka delilleri dikkate alan Ehl-i sünnet âlimleri, mümin olup da günah işleyen kişinin (fâsık) çekeceği azabın ebedî olmayacağı sonucuna ulaşmışlardır. Âyetin belirtilen kısmından bu sonucun çıkarılışı şöyle bir anlayışa dayanmaktadır: Müşrikler için öngörülen bu ağır âkıbetin, yani cennet yüzü görememenin günahkâr müminler için de söz konusu olduğu düşünülecek olursa, Allah'a ortak koşma (şirk) için bu denli tehditte bulunulması anlamlı olmaz (Râzî, XII, 59).

Cenâb-ı Allah Ehl-i kitabı bir defa daha bu büyük yanlıştan vazgeçmeye, kendisinin engin af ve mağfiretine sığınmaya davet etmekte, sapkınlıkta ısrar etmelerinin acı âkıbetini haber vermekte, dinde aşırılığa kaçmaktan sakınmaya, sapan ve başkalarının da sapmasına yol açan kişiler tarafından dinin bir sömürü aracı yapılmasına fırsat vermemeye çağır-

maktadır. Bazı müfessirler 77. âyetteki "dininizde" diye çevrilen ifadenin "olması gereken anlamıyla dininizde" şeklinde anlaşılması gerektiğine de dikkat çekmişlerdir (İbn Atıyye, II, 223).

78 – 81

لُعِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ عَلَى لِسَانِ دَاوُدَ وَعِيسَى
ابْنِ مَرْيَمَ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿٧٨﴾ كَانُوا لَا يَتَنَاهَوْنَ
عَنْ مُنْكَرٍ فَعَلُوهُ لَبِئْسَ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿٧٩﴾ تَرَى كَثِيرًا
مِنْهُمْ يَتَوَلَّوْنَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَبِئْسَ مَا قَدَّمَتْ لَهُمْ أَنْفُسُهُمْ أَنْ سَخِطَ
اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَفِي الْعَذَابِ هُمْ خَالِدُونَ ﴿٨٠﴾ وَلَوْ كَانُوا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ
وَالنَّبِيِّ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِ مَا اتَّخَذُوهُمْ أَوْلِيَاءَ وَلَكِنَّ كَثِيرًا
مِنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٨١﴾

Meâli

78. İsrâiloğulları'ndan kâfir olanlar, Dâvûd ve Meryem oğlu Îsâ diliyle lânetlenmişlerdir. Çünkü onlar isyan etmişlerdi ve sınırı aşıyorlardı. **79.** İşledikleri kötülükten birbirlerini vazgeçirmeye çalışmıyorlardı. Yaptıkları ne fena idi! **80.** Onlardan birçoğunun inkârcıları dost edindiklerini görürsün. Nefislerinin onlar için sağladığı yani Allah'ın onlara gazap etmesi ne kötü bir sonuçtur! Hem de onlar azapta sürekli kalacaklardır. **81.** Eğer onlar Allah'a, Peygamber'e ve ona indirilene iman ediyor olsalardı o inkârcıları dost edinmezlerdi; fakat onların birçoğu yoldan çıkmışlardır.

Tefsiri

78. Dâvûd aleyhisselâm Allah'ın İsrâiloğulları'na gönderdiği peygamberlerden olup kendisine Zebûr adını taşıyan ilâhî kitap verilmiştir (bilgi için bk. Bakara 2/251; Sâd 38/17 vd.).

Lânet, yüce Allah'ın kulunu hoşnutluğundan, rahmet ve inâyetinden yoksun kılmasının, ona gazap etmesinin en şiddetli ifadesidir (bu konuda bk. Bakara 2/159; Âl-i İmrân 3/87). Burada İsrâiloğulları'ndan inkârcılığa sapanların taşkınlık ve nankörlükte ileri gitmeleri sebebiyle ilâhî lânete uğramalarından söz edilmektedir.

Hz. Dâvûd'un İsrâiloğulları'na lânette bulunması, tefsirlerde genellikle, onların cumartesi günü yasağını ihlâl etmeleri sebebiyle ağır bir bedduaya mâruz kalmaları ve maymuna dönüştürülmeleri olayı ile açıklanır (bu konuda bilgi için bk. Bakara 2/65; A'râf 7/163-166). Hz. Îsâ'nın onları lânetlemesinden maksadın ise bu sûrenin 112-115. âyetlerinde yer alan gökten sofra indirme mûcizesine rağmen inkârcılıkta direnenler hakkındaki bedduası olduğu kaydedilir. Bazı bilginlere göre burada, kendilerinin peygamber çocukları olduğu iddiasıyla övünen İsrâiloğulları'na uyarıda bulunulmakta, inkârcılığa sapmaları ve kötülüklere dalmalarından ötürü peygamberler tarafından lânetlenmiş olduklarını da unutmamaları gerektiği hatırlatılmaktadır. Başka bir yoruma göre bu âyette, Dâvûd ve Îsâ peygamberlerin Hz. Muhammed'in geleceğini müjdeleyip onu yalancılıkla itham edenlere lânette bulunduklarına işaret edilmektedir (Râzî, XII, 63-64). İbn Atıyye bu konudaki rivayetlere değindikten sonra şöyle der: Âyetin metninde "mesh"ten (başka bir çirkin varlığa dönüştürmeden) söz edilmemiştir. Âyetin metninden çıkan anlam, Allah'ın onlara lânet ettiği, onları rahmetinden uzaklaştırdığı ve bunun Hz. Dâvûd zamanındaki mümin kullarına Dâvûd'un, Hz. Îsâ zamanındaki müminlere de Îsâ'nın diliyle haber verilmiş olduğudur (II, 223-224). Anılan iki peygamber arasında 1000 yıldan fazla bir sürenin geçtiği ve lânet gerekçesi olarak "Sınırı aşıyorlardı" ifadesinin yer aldığı dikkate alınınca âyette, bu kavmin ilâhî gazabı hak ettirecek sapkınlıklarının süreklilik taşıdığına işaretin bulunduğu da gözden kaçmamaktadır (Reşîd Rızâ, VI, 490; İbn Âşûr, VI, 292).

Kitâb-ı Mukaddes'in de Dâvûd'un sevgisine düşmanca karşılık veren-

lerden söz edip onlar hakkında lânetkâr ifadeler kullandığı görülür (bk. özellikle Mezmurlar, 109/2-29).

İsrâiloğulları'ndan bazılarının lânetlenmesinin gerekçesini belirten "Çünkü onlar isyan etmişlerdi ve sınırı aşıyorlardı" ifadesindeki "isyan" Allah'ın buyruklarına karşı gelme, "sınırı aşmak" ise başkalarının haklarına saldırıda bulunma ve özellikle peygamberlerin canlarına kıyma şeklinde açıklanır (İbn Âşûr, VI, 293).

79-80. Toplumlarda ahlâkî değerlerin erozyona uğraması ve ahlâkın çökmesi mâşerî vicdanda duyarlılığın azalma eğilimi göstermesi ile yakından ilgilidir. Bu da bireylerin kötülükler karşısında rahatsızlık duymama alışkanlığı kazanmaya başlamasıyla olur. Kısa sürede bulaşıcı bir hastalık gibi yayılan bu alışkanlık toplumsal refleksleri dumura uğratır. Âyette "İşledikleri kötülükten birbirlerini vazgeçirmeye çalışmıyorlardı" buyurularak, bu hastalığın yayılmasına karşı bütün bireylerin duyarlılık göstermeleri ve karşılıklı ikaz görevinin sistemli bir biçimde sürdürülmesi gerektiğine dikkat çekilmektedir. Müslümanların benzeri bir konuma düşmemeleri için birçok âyette ve hadiste "emir bi'l-ma'rûf ve nehiy ani'l-münker" (iyiliği özendirme ve kötülükten caydırma) görevinin önemi üzerinde durulmuş ve bu görevin kurumsallaştırılması ideal bir müslüman toplumun övülen nitelikleri arasında anılmıştır (bu konuda bilgi için bk. Âl-i İmrân 3/104).

"Birbirlerini vazgeçirmeye çalışmıyorlardı" diye çevirdiğimiz "lâ yetenâhevne" ifadesindeki fiilin kökünde iki farklı anlam bulunduğu için, bunu "İşledikleri kötülüklere son vermiyorlar, bunlardan vazgeçmiyorlardı" şeklinde de anlamak mümkündür; fakat müfessirlerin çoğunluğu bireylerin karşılıklı uyarı görevini öne çıkaran birinci mânayı daha güçlü bulmuşlardır. Hz. Peygamber'in İsrâiloğulları hakkındaki bazı açıklamaları da çoğunluğun görüşünü desteklemektedir. Meselâ Abdullah b. Mes'ûd'un rivayetine göre Resûlullah, İsrâiloğulları arasında kötü davranışların yaygınlaşmaya başlamasını şöyle tasvir etmiştir: Bir kimse günah işleyen birine rastladığında ona "Allah'tan kork! Bu işi yapma, sana helâl değildir" der, ertesi gün onu aynı halde görse de onunla birlikte oturabilmek ve yiyip içebilmek için artık ikaz etmezdi. Hepsi böyle yapar hale

gelince Allah onların kalplerini de (ahlâk ve duygularını da) birbirine uygun hale getirdi. Rivayete göre Hz. Peygamber bu açıklamayı takiben tefsir etmekte olduğumuz âyeti okumuş sonra şöyle buyurmuştur: "Aman dikkat edin! Allah'a andolsun sizler de ya iyiliği emredip kötülükten sakındırır ve zalime zulmünden vazgeçinceye kadar baskı yaparsınız ya da Allah sizin de kalplerinizi birbirine benzetir, onlara lânet ettiği gibi size de lânet eder" (bu konudaki rivayetler için bk. Taberî, IV, 318-319; Tirmizî, "Tefsîr", 6 ; Ebû Dâvûd, "Melâhim", 17; İbn Mâce, "Fiten", 20).

Peygamber aleyhisselâm Hz. İbrâhim'in savunduğu tevhid inancının kökleşmesi için gönderildiğini bildirmiş, Tevrat ve İncil'in ilâhî kitaplar olduğunu kabul etmiş olmasına rağmen yahudilerden birçoğu Resûlullah'a sıcak ilgi göstermek bir yana ona karşı husumeti körüklemek üzere inkârcılarla dostluklar kurup onlarla iş birliği yapmaya çalışıyorlardı. Burada "inkârcılar" kelimesiyle hem Mekke müşriklerinin hem de Medine'de yaşayan ve iman etmiş gibi görünüp gerçekte inanmamış olan münafıkların kastedilmiş olması muhtemeldir.

81. "Eğer onlar Allah'a, Peygamber'e ve ona indirilene iman ediyor olsalardı o inkârcıları dost edinmezlerdi" cümlesinde geçen "peygamber" kelimesi, burada kendilerinden söz edilenlerin kim olduklarına göre yorumlanmıştır. Âyette eski dönemlerdeki yahudilerden bahsedildiğini düşünenler, bunu onların zamanındaki peygamber olarak açıklarlar. Kur'an'ın indiği dönemdeki yahudilerden söz edildiği kabul edildiğinde ise buradaki peygamber kelimesiyle kastedilenin Hz. Muhammed veya tâbi olduklarını iddia ettikleri Hz. Mûsâ olabileceği yönünde iki farklı yorum yapılmıştır.

82 – 86

لَتَجِدَنَّ اَشَدَّ النَّاسِ عَدَاوَةً لِلَّذ۪ينَ اٰمَنُوا الْيَهُودَ وَالَّذ۪ينَ اَشْرَكُواۚ
وَلَتَجِدَنَّ اَقْرَبَهُمْ مَوَدَّةً لِلَّذ۪ينَ اٰمَنُوا الَّذ۪ينَ قَالُٓوا اِنَّا نَصَارٰىۜ

ذٰلِكَ بِاَنَّ مِنْهُمْ قِسّ۪يس۪ينَ وَرُهْبَانًا وَاَنَّهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٨٢﴾
وَاِذَا سَمِعُوا مَٓا اُنْزِلَ اِلَى الرَّسُولِ تَرٰٓى اَعْيُنَهُمْ تَف۪يضُ مِنَ الدَّمْعِ مِمَّا
عَرَفُوا مِنَ الْحَقِّۚ يَقُولُونَ رَبَّنَٓا اٰمَنَّا فَاكْتُبْنَا مَعَ الشَّاهِد۪ينَ ﴿٨٣﴾
وَمَا لَنَا لَا نُؤْمِنُ بِاللّٰهِ وَمَا جَٓاءَنَا مِنَ الْحَقِّۙ وَنَطْمَعُ اَنْ يُدْخِلَنَا رَبُّنَا
مَعَ الْقَوْمِ الصَّالِح۪ينَ ﴿٨٤﴾ فَاَثَابَهُمُ اللّٰهُ بِمَا قَالُوا جَنَّاتٍ تَجْر۪ي
مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهَارُ خَالِد۪ينَ ف۪يهَاۜ وَذٰلِكَ جَزَٓاءُ الْمُحْسِن۪ينَ ﴿٨٥﴾
وَالَّذ۪ينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِاٰيَاتِنَٓا اُو۬لٰٓئِكَ اَصْحَابُ الْجَح۪يمِ ﴿٨٦﴾

Meâli

82. İnsanlar içinde iman edenlerin en amansız düşmanlarının yahudiler ve şirk koşanlar olduğunu göreceksin. Yine, onlar arasında iman edenlere sevgi bakımından en yakın olanların da "Biz hıristiyanız" diyenler olduğunu göreceksin. Çünkü bunların içinde (insaflı) keşişler ve rahipler vardır ve onlar büyüklük taslamazlar. **83.** Peygamber'e indirileni dinledikleri zaman hakikate dair bilgileri bulunduğundan dolayı gözlerinden yaşlar boşandığını görürsün. Derler ki: "Rabbimiz! İman ettik, bizi hakka şahitlik edenlerle beraber yaz. **84.** Bütün emelimiz rabbimizin bizi erdemliler topluluğuna dahil etmesi olduğuna göre, Allah'a ve bize gelen gerçeğe niçin iman etmeyelim?" **85.** Böyle söylemelerine karşılık Allah da onları, içinde ebedî olarak kalmak üzere altlarından ırmaklar akan cennetlerle ödüllendirdi. İşte iyi davranan-

ların mükâfatı budur. **86.** İnkâr edip âyetlerimizi yalan sayanlar ise cehennemliktirler.

Tefsiri

82-86. Bu âyetlerden ilk dördünün Habeş Necâşîsi *Ashame* ve çevresindeki insaf sahibi hıristiyanlar hakkında indiği rivayet edilir. Bu rivayetlere göre, hükümdar Mekke müşriklerinin zulüm ve baskısı karşısında Habeşistan'a göç etmek zorunda kalan müslümanları dinlemek üzere ileri gelen din bilginlerini ve rahipleri de çağırmıştı. Necâşî "Sizin kitabınızda Hz. Meryem'den söz ediliyor mu?" diye sorunca müslümanlar onun adıyla bir sûre bulunduğunu belirtip Kur'an'dan bazı bölümleri okudular. Okunanlar oradaki samimi inanç sahibi hıristiyanları duygulandırdı ve onları ağlattı. Tefsirlerde, hükümdarın Hz. Peygamber'e gönderdiği bir heyetin ve Resûlullah zamanında Medine'ye gelen başka hıristiyan grupların Kur'an'ı dinlerken dinî bir coşku ile ağladıklarına dair rivayetler de vardır (Taberî, VII, 1-6; İbn Atıyye, II, 225-227; Elmalılı, III, 1796).

82. âyette, Hz. Muhammed'in temas halinde olduğu inanç çevreleri, kendisine iman edenlere karşı tutumları bakımından iki gruba ayrılmakta, bunlardan yahudilerin ve müşriklerin müslümanlara olumsuz baktıkları, en olumlu bakışın ise hıristiyanlara ait olduğu belirtilmektedir. Bu, belirli inanç kesimlerini kesin bir tasnife tâbi tutup buna göre dost veya düşman ilân etme amacı taşımamaktadır.

Âyetteki bu tesbitin o dönemdeki olguya tamamen uygun olduğu tarihen sabittir: Medine'deki yahudiler müslümanları bir kaşık suda boğabilmek için türlü entrikalara başvurmuşlar, Mekke'deki müşrikleri kışkırtma ve onlarla iş birliği imkânları araştırma dahil bu uğurda her yolu denemişlerdir. Mekke müşrikleri müslümanlara açıkça savaş ilân edip husumetlerini en şiddetli biçimde ortaya koydukları ve inanç bakımından da müslümanlara yahudilere nisbetle daha uzak oldukları halde, muhtemelen âyette yahudiler hem kendi imkânlarını kullanmaları hem de başka düşman potansiyelleri harekete geçirmeye çalışmaları yüzünden müşriklerden de önce anılmışlardır. Bu arada, yahudilerin kendilerini uyarmak ve aydınlığa çıkarmak üzere gönderilen peygamberleri öldürmekten çekinmemeleri ve bu özelliklerine Kur'an'da yer yer gönderme yapıldığı

da göz önünde bulundurulmalıdır. Öte yandan, Habeşistan necâşîsinin kendi ülkesine göç etmek zorunda kalan müslümanlara yaptığı iyi muamele, Hz. Peygamber'in değişik ülkelerin hükümdarlarına yolladığı elçilere ve İslâm'a çağrı mektuplarına gösterilen en olumlu tepkilerin hıristiyanlardan gelmiş olması da (bk. Levent Öztürk, "Etiyopya [Tarih]", *DİA*, XI, 492-493), âyetteki tasvirle tamamen örtüşmektedir.

O dönemdeki bu tavrın, hıristiyanların müslümanların uzağında, yahudilerin ve müşriklerin ise yakınında hatta onlarla iç içe olmalarına bağlanması gerektiği, düşmanlık ve sevginin o gün de bugün de din veya dünya adına menfaat ve egemenlik çekişmesinin eseri olduğu, dinin bu konuya herhangi bir etkisinin bulunmadığı ileri sürülebilir. Hatta tarihte ve günümüzde müslümanlarla yahudiler, çok tanrı inancına sahip olanlar ve hıristiyanlar arasındaki ilişkilerden bu düşünceyi destekleyen örnekler verilebilir. Bu bakış genel olarak isabetli olsa da, Kur'an'ın amacını ortaya koyma açısından doğru ve yeterli değildir. Kur'an burada çekişme olgusunu açıklamanın ötesinde daha yüksek, daha kapsamlı bir gerekçeye ışık tutmaktadır ki o da şudur: Düşmanlık ve sevginin asıl gerekçesi tarafların dinî ve dinî olmayan gelenekleriyle ahlâkî ve sosyal terbiyelerinin sonucu olarak oluşan hâlet-i rûhiyedir. Bu âyette hıristiyanların sevgi beslemelerinin sebebine dikkat çekilmiş, yahudilerin düşmanlıklarının sebebine ise değinilmemiştir. Çünkü onların hâlet-i rûhiyeleri birçok sûrede açıklanmıştır. Yahudi ve müşrikleri müslümanlara karşı düşmanca davranmaya yönelten ortak vasıflar arasında kendini beğenmişlik, haddini bilmezlik, ırkçılık, maddeperestlik, sevgi ve şefkat duygularının zayıf oluşu sayılabilir. Câhiliye Arapları yahudilere nisbetle daha ince duygulu, cömert, diğerkâm ve hürriyete düşkündüler. Âyette yahudilerin önce anılması bu sebebin yanı sıra, peygamberleri öldürme ve başkalarının mallarını haksız yere yeme alışkanlıklarından dolayı olmalıdır. Tabii ki her toplumda iyiler ve kötüler bulunur. Burada işaret edilen hususlar inanç gruplarının toplumsal karakterleriyle ilgilidir. Öte yandan yahudilerin tek Tanrı inancına sahip olmaları dolayısıyla müslümanlara hıristiyanlardan daha yakın oldukları düşünülebilir. Fakat Hıristiyanlığa sonradan sokulan ve mensupları tarafından da anlaşılıp mâkul bir izaha kavuşturulamamış olan teslîs inancının onların davra-

nışları ve müslümanlara bakışları üzerinde önemli bir olumsuz etkisi olmamıştır. İnsanları birbirine yaklaştıran veya uzaklaştıran asıl faktör ahlâkî davranışlar ve âdâb-ı muâşerettir. Hıristiyanların Allah inancı konusundaki yanlışlıkları ve sapık düşünceleri ise zaten Kur'an'da değişik vesilelerle eleştirilmiştir. Burada söz konusu olan inançlar değil davranışlardır (Reşîd Rızâ, VII, 5-11).

Bu iki kesimin müslümanlara düşman olma sebeplerini, âyette hıristiyanlarla ilgili olarak yapılan açıklamadan da anlamak mümkündür. Âyette bunlar hakkında "Yine, onlar arasında inananlara sevgi bakımından en yakın olanların da 'Biz hıristiyanız' diyenler olduğunu göreceksin. Çünkü bunların içinde (insaflı) keşişler ve rahipler vardır ve onlar büyüklük taslamazlar" buyurulmuştur. Burada önce o dönemde Araplar arasında yaygın olarak bilinen ve gözleme dayanan bir tesbite yer verildiği görülmektedir. Zira hıristiyan keşiş ve rahipler Araplar arasında tevazu, hoşgörü ve diğer ahlâkî erdemleriyle, yine mâbedlerin imarı için özel çaba sarfetmeleriyle tanınan örnek birer şahsiyet olarak tanınıyorlardı. Nitekim o dönem Arap şiirinde bu hususa vurgu yapan parlak sözler bulunmaktadır. Bünyesinde bu tür insanları barındıran ve onları saygın bir konuma getiren bir toplumun ahlâkî bakımdan kendini düzeltmesi ve dolayısıyla müslümanlara yakın davranması da tabii olacaktır (İbn Âşûr, VII, 7-9). Onların temel özelliğini belirten soyut ifade ise âyetin sonunda yer almıştır ve bu, esasen bütün ilâhî dinlerin temel umdelerinden olan "İnsanın yüce Allah'ın kudreti karşısında kendi küçüklüğünün ve aczinin idraki içinde olması, bu sebeple de bir yandan O'na mutlak biçimde itaat etmesi diğer yandan O'nun yarattıklarına karşı şefkatle muamele etmesi" ilkesinin bir başka ifadesidir. Şu halde âyette, alçak gönüllü olmayı ve kendine kötülük edene bile hoşgörülü davranmayı öğütleyen Hıristiyanlığın bu anlayışa diğer dinlere nisbetle daha yatkın olduğuna işaret edilmiş olmalıdır. "Ve onlar büyüklük taslamazlar" şeklinde tercüme edilen cümle, "İzan sahibidirler yani ön yargılı davranmayıp karşı tarafı dinlerler" şeklinde de yorumlanmıştır (Taberî, VII, 1). Ayrıca âyette, bir toplumda ilâhî buyruk ve yasakları sürekli olarak inceleyen ve insanlara bu doğrultuda yol gösteren bilginlerin ve kendini Allah'a kulluk etmeye adamış insanların bulunmasına

olumlu bir tarzda değinilmiştir. Buradan, –İslâm'da ruhbanlık tasvip edilmemekle beraber– dinin araştırılması ve yaşanmasına destek veren toplumların zihin ve gönüllerini hakikat çağrısına kapatmamış olmaları dolayısıyla gerçeği yakalama şansına daha fazla sahip olacakları anlaşılmaktadır (Kur'an'ın ruhbanlık yani din adamları sınıfının oluşturulması konusundaki yaklaşımı hakkında bk. Tevbe 9/ 31, 34; Hadîd 57/ 27).

84. âyette geçen "Bütün emelimiz rabbimizin bizi erdemliler topluluğuna dahil etmesi olduğuna göre, Allah'a ve bize gelen gerçeğe niçin iman etmeyelim?" meâlindeki sözün, Hz. Muhammed'in bildirdiklerinin Allah katından gelen gerçekler olduğuna kanaat getiren dindar hıristiyanlara ait olduğu anlaşılmaktadır. Ancak bu sözün, onların önceki dinlerini bırakıp İslâm'a girme kararı verirlerken karşılaştıkları tereddütten dolayı ve yaptıkları bir iç muhasebe sonucunda söylemiş olmaları yanında, başkalarına verdikleri bir cevap olması da muhtemeldir. Bir yoruma göre bu cevap, kendi dindaşlarından ve çevrelerinden müslüman olma kararına karşı çıkanlara ve içlerine kuşku düşürmeye çalışanlara verilmiş olmalıdır. Bu konudaki bir rivayet ise, onların İslâm'a girdikleri haberini alan yahudilerin kendilerini bu karardan vazgeçirme çabaları karşısında verdikleri bir cevap olduğu yorumunu desteklemektedir (İbn Âşûr, VII, 11-12).

87 – 88

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تُحَرِّمُوا طَيِّبَاتِ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ
اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿٨٧﴾ وَكُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ حَلَالًا طَيِّبًا وَاتَّقُوا
اللَّهَ الَّذِي أَنْتُمْ بِهِ مُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾

Meâli

87. Ey iman edenler! Allah'ın size helâl kıldığı güzellikleri haram saymayın, sınırı da aşmayın. Allah sınırı aşanları sevmez. **88.** Allah'ın size verdiği helâl ve temiz rızıklardan yiyin ve iman etmiş olduğunuz Allah'ın yasaklarından sakının.

Tefsiri

87-88. Müminlere, Allah'ın hoşnutluğunu kazanmak için kendilerini ve başkalarını hayatın helâl olan güzelliklerinden mahrum bırakma yoluna girmemeleri çağrısının bu âyette yapılmış olması, 82. âyette kendini ibadete veren hıristiyan din adamlarından olumlu biçimde söz edilmesinin yanlış anlaşılmasını da önlemiş olmaktadır. Nitekim bu iki âyetin iniş sebebi olarak anılan olaylar, Resûlullah zamanında bile bazı müminlerin dünyadan el etek çekerek zâhidâne bir hayat sürdürme arzusu içine girdiklerini, özellikle yeme-içme, dinlenme, giyim-kuşam, evlenme ve evlilik hayatının icaplarını yerine getirme konularında mahrumiyeti temel hayat felsefesi haline getirmeye yöneldiklerini, hatta bazılarının zühd yarışına girdiğini, bunun sonucunda gerek kendilerinin gerekse aile fertlerinin zarar görmesi sebebiyle Hz. Peygamber tarafından uyarıldıklarını göstermektedir (bk. Buhârî, "Edeb", 86, "Teheccüd", 20; Müslim, "Sıyâm", 186, 188; Taberî, VII, 8-11; Reşîd Rızâ, VII, 20-25).

Öteden beri insanların kendi iradeleriyle bazı yasaklar koyup bunları gelenek haline getirdikleri ve çoğu defa Tanrı'nın isteği imiş gibi takdim ederek onlara dinî bir renk verdikleri bilinmektedir (Câhiliye döneminde yaygın olan bu tür uygulamalardan bazı örnekler için bk. En'âm 6/143-144; bu zihniyetin reddi için bk. A'râf 7/32). Bu tür telakkilerin günümüzde de dünyanın birçok yerinde dinî inanç biçiminde yaşadığı ve modern toplumlarda da bireysel bâtıl inanışlar tarzında yaygın bulunduğu görülmektedir.

87. âyetteki "Haram saymayın" diye çevirdiğimiz "lâ tuharrimû" fiilini "Kendinizi yoksun bırakmayın" şeklinde çevirmek mümkün ise de (meselâ bk. Esed, I, 210), âyetin metninde bulunmayan "kendinizi" ilâvesiyle anlam daraltılmış olur. Çünkü âyetin kaçınılmasını istediği tutumun zararları çoğu zaman kişinin kendisi ile sınırlı kalmamakta-

dır. Bu bakımdan "yoksun bırakma" fiili kullanıldığında "kendinizi ve başkalarını" şeklinde bir açıklama konması isabetli olur. Diğer taraftan, âyetin ana hedefinin bilfiil mahrumiyetten değil, dinin yasaklamadıklarını beşerî irade ile ve dine mal ederek yasak saymaktan sakındırma olduğu anlaşılmaktadır. Zaten böyle bir zihniyet içine girilmediği takdirde gereksiz mahrumiyetlere katlanma yönüne de gidilmeyecektir. Bu sebeple "Haram saymayın" şeklindeki tercüme daha kapsamlı olmaktadır.

Muhammed Esed *tayyibât* kelimesini, Taberî'nin "insanın arzuladığı ve gönlünün çektiği zevk verici şeyler" şeklindeki (VII, 8) açıklamasına dayanarak "hayatın güzellikleri" diye çevirmiştir (I, 210). Bu anlayışa katılmakla beraber biz kelimeyi mutlak olarak "güzellikler" şeklinde çevirmeyi tercih ettik.

"Sınırı aşmayın" ifadesi "Helâli haram sayarak Allah'ın hükümranlık sınırına girmeyin" mânasında anlaşılabildiği gibi, "Başkalarının haklarına tecavüz etmeyin" veya "Helâl de olsa verilen nimetlerden yararlanırken mâkul sınırın ötesine geçmeyin, israftan kaçının" şeklinde de yorumlanmıştır. Birinci anlam esas alınırsa bu, "Allah'ın size helâl kıldığı güzellikleri yasak saymayın" cümlesini teyit etmiş olur. Diğer bir anlayışa göre ise burada maksat, "Haramın helâl sayılmasını yasaklayan" birinci fiilin yanlış anlaşılmasını önlemek ve aksi yönde davranmanın da yasak olduğunu hatırlatmaktır; bir başka anlatımla, burada kastedilen anlam şudur: "Helâllerin sınırını zorlayıp bazı haramları helâl haline getirmeyin" (İbn Atıyye, II, 228; Zemahşerî, I, 360-361).

Bu âyetler, İslâm'da, yasaklandığına dair bir delil bulunmadıkça insanın yararlanabileceği her şeyin kural olarak helâl olduğunu ifade eden "ibâha-i asliyye" ilkesi için güçlü bir dayanak oluşturmaktadır. İslâm bilginlerinin "istishâb" delili içinde inceledikleri bu ilkenin hayata geçirilmesinde müslümanların zaman zaman başarılı olamamalarının, İslâm dünyasının bilim, sanat vb. alanlarda gerilemesinde çok etkin bir rolü olmuştur. Bu ilkenin uygulanmasında fazlaca ihtiyatlı davranılmış olması, zamanla kişilerin zihnî ve bedenî potansiyellerini âzami ölçüde harekete geçirebilmelerine ve doğadaki imkânlardan olabildiğince yararlanabilmelerine engel teşkil eder hale gelmiş, atılacak her adım için özel

bir meşruiyet delili aranır olmuştur. Bu tutum, hiçbir sınır tanımaksızın her türlü davranışı meşrû sayma şeklinde bir anlayışa sapma endişesiyle izah edilebilirse de, bunu yeterli ve haklı bir gerekçe olarak kabul etmek mümkün değildir. Zira âyette değinilen bu genişlik ve özgürlük, sınırın aşılmaması ve Allah'ın yasaklarından sakınma kaydına bağlanmıştır. Konan bu kaydın doğru uygulanışı ise, önce yasakçı bir zihniyeti hâkim kılmak, sonra özel istisnalar yaparak serbestlik getirmek değildir. Bu konuda izlenmesi gereken yol, insanın yeteneklerini olabildiğince ortaya çıkarmasına ve evrende insanın istifadesine sunulan imkânlardan âzami ölçüde yararlanmaya imkân veren bir anlayışın esas alınması, bunun yol açabileceği sapma ve kaymaların da iyi bir eğitimle ve yaptırımların sağlıklı biçimde işletilmesiyle, dolayısıyla bilinçli bireylerin oluşturduğu sosyal kontrol mekanizmalarıyla önlenmeye çalışılmasıdır.

Bu anlayışın toplumda hâkim olması halinde, bireysel hayatta –meşruiyet çerçevesi içinde– dünya nimetlerinden olabildiğince fakat ölçülü biçimde yararlanma alışkanlığı kazanılmış olacak, toplum düzeyinde de tüketim arzusunun zinde kalması sayesinde üretim artacak ve ekonominin canlılığı korunmuş olacak, fakat bütün bu faaliyetler daima temel inanç ve ahlâk değerlerinin murakabesi altında dengelenecektir.

İbn Âşûr da burada, haramlığına dair delilin bulunmadığında veya delili bu âyetteki yasaklık ifadesinden daha güçlü olmayan durumlarda haramlığa hükmetmekten kaçınmaları için müslüman din bilginlerine yönelik bir uyarının yer aldığına dikkat çeker (VII, 16).

88. âyette geçen "yiyin" ifadesi, "yeme, içme, giyinme, seyahat etme gibi yollarla dünya nimetlerinden yararlanın" anlamında olup insanın günlük yaşantısının vazgeçilmez gereklerinden ve dünya nimetlerinden istifade etmenin en belirgin yolu ve örneği olmasından ötürü "yeme" fiili esas alınmıştır (İbn Atıyye, II, 229). Nitekim Türkçe'de yemek fiili "ihtiyaçlarını karşılama amacıyla malını harcamak" anlamında da kullanılmaktadır.

Ehl-i sünnet bilginlerinin yorumuna göre *rızık*, yararlanılabilecek her şeyi kapsayan bir kavramdır. Mu'tezile'ye göre ise, ancak helâl yoldan sahip olunan imkânlar rızık olarak adlandırılabilir (İbn Atıyye, II, 229; rızık konusunda ayrıca bk. Rûm 30/37-40; Sebe' 34/34-36; Şûrâ 42/27).

89

لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللّٰهُ بِاللَّغْوِ فٖٓي اَيْمَانِكُمْ وَلٰكِنْ يُؤَاخِذُكُمْ بِمَا عَقَّدْتُمُ
الْاَيْمَانَۚ فَكَفَّارَتُهُٓ اِطْعَامُ عَشَرَةِ مَسَاكٖينَ مِنْ اَوْسَطِ
مَا تُطْعِمُونَ اَهْلٖيكُمْ اَوْ كِسْوَتُهُمْ اَوْ تَحْرٖيرُ رَقَبَةٍۜ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ
فَصِيَامُ ثَلٰثَةِ اَيَّامٍۜ ذٰلِكَ كَفَّارَةُ اَيْمَانِكُمْ اِذَا حَلَفْتُمْۜ وَاحْفَظُٓوا
اَيْمَانَكُمْۜ كَذٰلِكَ يُبَيِّنُ اللّٰهُ لَكُمْ اٰيَاتِهٖ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٨٩﴾

Meâli

89. Allah sizi kasıtsız olarak yaptığınız yeminlerden ötürü sorumlu tutmaz, fakat bilerek ettiğiniz yeminlerden dolayı sizi sorumlu tutar. Bunun da kefâreti, ailenize yedirdiğinizin ortalama seviyesinden on fakire yedirmek yahut onları giydirmek ya da bir köle âzat etmektir. Buna imkânı olmayan ise üç gün oruç tutmalıdır. Yemin ettiğinizde (bozarsanız) yeminlerinizin kefâreti işte budur. Yeminlerinize bağlı kalın. Allah âyetlerini sizin için bu şekilde açıklıyor ki şükredesiniz.

Tefsiri

89. Sözlükte *yemin* "sağ taraf, sağ el, güç, ahid, ant" gibi mânalara gelir. Dinî terim olarak yemin, bir kimsenin bir işi yapıp yapmayacağına dair sözünü veya bir konuda verdiği haberin doğruluğunu Allah'ın adını veya bir sıfatını anarak güçlendirmesini ifade eder. *Kefâret (keffâret)* ise "örtücü, gizleyici" anlamlarına gelir. Dinî bir terim olarak kefâret, kişinin dinen yapılmaması gereken bazı işleri yapması sebebiyle Allah'tan

bağışlanma dileğinde bulunmak amacıyla yerine getirdiği, hem ibadet hem dinî ceza özelliği taşıyan bir onarma eylemini ifade eder.

Kişinin dinî hayatının yanı sıra yargılama hukukunda da bir ispat vasıtası olarak yeminin önemli bir yeri vardır. Kur'an-ı Kerîm ve Hz. Peygamber'in hadislerinde yeminin değeri ve sonuçları üzerinde önemle durulmuştur. Bunlardaki ana fikir şudur: Allah'ın adı kötü işlere vasıta kılınmamalıdır. Kasıtsız yapılan yeminlerden ötürü sorumluluk yoktur; kasıtlı olarak yapılan yeminlerde dinin yasakladığı bir iş söz konusu ise bozulmalı, böyle değilse yeminlere sadakat esas olmalı ve –hangi sebeple olursa olsun– yeminin bozulması halinde bağışlanmaya vesile olması için belirli bir kefâret ödenmelidir (yemin çeşitleri hakkında bilgi için bk. Bakara 2/224-225; Buhârî, "Eymân", 1-33; "Keffârâtü'l-eymân", 1-10; Müslim, "Eymân", 1-59).

Kur'an'ın yemine çok önem vermiş olması, İslâm bilginlerini de bu konu üzerinde titizlikle durmaya sevketmiş, fakat zamanla bu ve benzeri meselelerdeki aşırı varsayımcı yaklaşımlar değişik hile yollarına sapma sonucunu doğurmuş, gerek teori düzeyinde gerekse pratik hayatta dinimizin amaçlarıyla asla bağdaşmayan düşünce ve eylemler dinin bir parçası gibi görülür hale gelmiştir. Oysa toplumu dinî konularda aydınlatmakla yükümlü olan kişiler şu hususları vurgulayarak insanları bilgilendirirlerse bu olumsuzluklar asgari düzeye indirilebilir: **a)** Yemin çok ciddi bir beyandır; kasıtsız olarak yapılan yeminlerden ötürü Allah katında sorumluluk yoksa da bu konudaki yersiz ağız alışkanlığı yeminin ciddiyetini zedeler, şu halde olur olmaz durumlarda yemin sözcüklerini telaffuz etmekten kaçınılmalıdır. **b)** Yalan yere yemin etmenin sorumluluğu çok ağırdır (İmam Şâfiî'ye göre bu tür yemin için de kefâret ödenmelidir). **c)** Bir işi yapıp yapmamakla ilgili olarak yemin edilmişse, buna olabildiğince sadakat gösterilmeli, fakat bundan dinin onaylamadığı bir sonuç doğuyorsa yemin bozulmalıdır. **d)** Bozulan yeminden ötürü bu âyette açıklandığı biçimde kefâret ödenmelidir. **e)** Yemin ifadelerinden lafızcı yorumlarla zorlanmış sonuçlar çıkarmaya çalışılmamalı, bu konuda niyetin esas olduğuna dikkat edilmelidir.

Âyette "Bunun da kefâreti ailenize yedirdiğinizin ortalama seviyesinden on fakire yedirmek yahut onları giydirmek ya da bir köle âzat etmek-

tir. Buna imkânı olmayan ise üç gün oruç tutmalıdır" buyurularak yemini bozmanın kefâreti iki ihtimale göre düzenlenmiştir.

Birinci ihtimal belirli bir maddî güce sahip olanlarla ilgili olup burada fıkıh usulü bilginlerinin "muhayyer vâcip" adını verdikleri bir görev türü söz konusudur. İslâm'da yapılması zorunlu olan görevler (vâcip, farz) genellikle tek tip olarak belirlenmiş olup buna da "muayyen vâcip" denir. Fakat muhtemelen, insan idare ve eğitiminde determinist bir anlayışın hâkim kılınmaması ve göreve muhatap olan çevredeki düzeni ihlâl etmeyen durumlarda yükümlüye seçim imkânı verilmesi gerektiğine dikkat çekilmek üzere, dinen yapılması zorunlu bazı işlerde bile yükümlüye seçim hakkı tanınmıştır. Burada bu tür bir görev örneği yer almaktadır: Maddî imkâna sahip olan yükümlü, on fakiri doyurma, on fakiri giydirme, bir köleyi özgürlüğüne kavuşturma seçeneklerinden birini yerine getirerek görevini yapmış sayılacaktır. Kişi bu görevini fakirleri doyurmak suretiyle yerine getirmek isterse, İmam Mâlik ve İmam Şâfiî'ye göre, doyurulacak fakirlerin on kişiden az olmaması, ayrıca bunların hür ve müslüman olmaları gerekir; Ebû Hanîfe'ye göre ise bir fakirin on gün sabah akşam doyurulmasıyla da ödev yerine getirilmiş olur, ayrıca bunların hür ve müslüman olmaları da şart değildir.

Âyette geçen *evsat* kelimesini "en iyisi" şeklinde anlayanlar olmuşsa da genel kanaat bunun "ortalama seviye" anlamında olduğu yönündedir. Buna göre kefârette, kısıntılı harcama yapılan zamanların ya da bayram vb. özel günlerin değil normal günlerin harcamaları esas alınacaktır. Âyette verilen ölçü Hz. Peygamber'in ve sahâbenin uygulamaları ışığında değerlendirilerek yemek ve giysinin kalitesi ve miktarı hakkında değişik açıklamalar yapılmıştır. Bunlarda hâkim olan ortak düşünceyi şöyle ifade etmek mümkündür: Miktar ve kalite, kefâreti ödeyecek olanın ekonomik düzeyine ve ailesi için yaptığı harcamaların orta derecesine göre toplumun o günkü hayat standartları dikkate alınarak belirlenmelidir. Buna göre, fakirleri doyurma seçeneğini esas alarak nakit ödeme yapmak isteyen bir kimse, yalnız yaşıyorsa kendisinin bir aylık gıda masrafını otuza böldüğünde çıkan miktarı, aile ortamında yaşıyorsa ailenin bir aylık gıda masrafını otuz güne, bunu da aile bireylerinin sayısına böldüğünde çıkan miktarı on ile çarpar; bu meblağı on fakire kefâret niyetiyle dağıtır. Ebû

Hanîfe'nin yukarıda açıklanan görüşü doğrultusunda bu meblağın bir veya birkaç fakire verilmesi de mümkündür.

Yemin kefâreti görevinin ifasında ikinci ihtimal yükümlünün daha önce sayılan seçeneklerden hiçbirine güç yetirememesidir, bu durumda tek tip bir görevle (muayyen vâcip) karşı karşıyadır: Üç gün oruç tutma. Hanefî ve Hanbelîler'e göre bu orucun ardarda olması gerekir; Mâlikî ve Şâfiîler'e göre ise aralıklı olarak tutulması da mümkündür.

90 – 93

يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُٓوا اِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْاَنْصَابُ وَالْاَزْلَامُ
رِجْسٌ مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٩٠﴾ اِنَّمَا
يُر۪يدُ الشَّيْطَانُ اَنْ يُوقِعَ بَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَٓاءَ فِي الْخَمْرِ
وَالْمَيْسِرِ وَيَصُدَّكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللّٰهِ وَعَنِ الصَّلٰوةِ فَهَلْ اَنْتُمْ مُنْتَهُونَ
﴿٩١﴾ وَاَط۪يعُوا اللّٰهَ وَاَط۪يعُوا الرَّسُولَ وَاحْذَرُوا فَاِنْ تَوَلَّيْتُمْ
فَاعْلَمُٓوا اَنَّمَا عَلٰى رَسُولِنَا الْبَلَاغُ الْمُب۪ينُ ﴿٩٢﴾ لَيْسَ عَلَى الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا
وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جُنَاحٌ ف۪يمَا طَعِمُٓوا اِذَا مَا اتَّقَوْا وَاٰمَنُوا
وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ثُمَّ اتَّقَوْا وَاٰمَنُوا ثُمَّ اتَّقَوْا وَاَحْسَنُوا
وَاللّٰهُ يُحِبُّ الْمُحْسِن۪ينَ ﴿٩٣﴾

Meâli

90. Ey iman edenler! İçki, kumar, dikili taşlar, fal okları şeytan işi iğrenç şeylerdir. Bunlardan kaçının ki kurtuluşa eresiniz. **91.** Şeytan içki ve kumar yoluyla aranıza düşmanlık ve kin sokmak, sizi Allah'ı anmaktan ve namazdan alıkoymak ister. Artık vazgeçtiniz değil mi? **92.** Allah'a itaat edin, Peygamber'e de itaat edin ve tedbirli olun. Eğer yüz çevirirseniz bilin ki elçimizin görevi açık biçimde tebliğ etmekten ibarettir. **93.** İman edip iyi işler yapanlara, günahlardan sakındıkları ve imanlarını koruyup iyi işler yapmayı sürdürdükleri, sakınmaya devam edip imanlarına bağlı kaldıkları, hem günahlardan sakınıp hem en iyiyi yapmaya çalıştıkları takdirde daha önce yiyip içtiklerinden ötürü bir günah yoktur. Allah iyi ve güzel davrananları sever.

Tefsiri

90-91. İslâm'da yükümlülüklerin tebliği ve insanın eğitimi konularında *tedrîcîlik* yani adım adım ilerleme yöntemi önemli bir yere sahiptir. Özellikle toplumda kökleşmiş uygulamaların bir anda sökülüp atılmasının meydana getireceği sarsıntı dikkate alınarak bazı buyruk ve yasaklar aşama aşama bildirilmiş, bunların amaçlarının kavranmasına ve sindirilmesine imkân tanınmıştır. Hz. Âişe şu sözleriyle bu hususu çok veciz bir biçimde ifade etmiştir: "Şayet Kur'an'ın ilk âyetleri 'İçki içmeyin' ve 'Zina etmeyin' hükümlerini getirseydi insanlar Resûlullah'ın etrafından dağılırlardı" (Buhârî, "Fezâilü'l-Kur'ân", 6).

İslâm'ın ilk muhatapları olan toplumda çok yaygın bulunan *içki* ve *kumar* alışkanlığı karşısında da bu yöntem esas alınmış, önce insanların bunların kötülükleri üzerinde düşünüp bir yargıya ulaşmalarına fırsat tanınmıştır. Diğer taraftan, kesin yasaklar getirilmeden önce imanın sağlam temeller üzerine oturması sağlanmış ve ilâhî buyruklara mutlak itaat gerektiği fikri zihinlere ve gönüllere yerleştirilmiştir. Bu inanç temeli oluşturulup fikrî hazırlık tamamlandıktan sonra bu âyetlerle içki ve kumar kesin bir biçimde yasaklanmış ve bir yasak etrafında kolektif şuur oluşturma açısından insanlık tarihinde emsali görülmeyen başarılı bir sonuç elde edilmiştir. Buna karşılık, meselâ Amerika'da 1929 yılında devlet eliyle ve imkânlarıyla yürütülen içki yasağı girişimi, çok büyük

maddî harcamalar yapılmasına ve çok ağır cezalar uygulanmasına rağmen –böyle bir inanç temeli bulunmadığı için– başarısızlıkla sonuçlanmıştır.

Tefsirlerde içki ve kumarı kesin biçimde yasaklayan âyetin nüzûl sebebi olarak birçok olay zikredilir. Taberî bunları naklettikten sonra özetle şöyle der: Bu sebep, Hz. Ömer'in içki hakkında kesin bir buyruk gelmesi için Allah'a yalvarması veya içkili bir yemekten sonra çıkan tartışma sonucunda Sa'd b. Ebû Vakkas'ın saldırıya uğrayıp burnunun yarılması ya da bir kimsenin kumar oyununda servetini kaybetmesinin büyük bir husumete yol açması olabilir. Bu konuda kati bir delil bulunmamakla beraber, kesin olan bir husus vardır ki o da bütün yükümlülerden âyette sayılan işleri ve diğer hususları terketmelerinin istenmiş olmasıdır (VII, 35; "içki" olarak çevirilen *hamr* ve "kumar" olarak çevirilen *meysir* kelimelerinin anlamları, içki ve kumar yasağının Kur'an'daki aşamaları hakkında bilgi için bk. Bakara 2/219; Nisâ 4/43; "hamr" için ayrıca bk. Buhârî, "Eşribe", 1-6).

Burada içki ve kumar kesin bir şekilde yasaklandıktan sonra "Şeytan içki ve kumar yoluyla aranıza düşmanlık ve kin sokmak, sizi Allah'ı anmaktan ve namazdan alıkoymak ister" buyurularak bunların yol açtığı ahlâkî ve dinî konulardaki zararlar hatırlatılmış; ardından da toplum veya devlet baskısı gibi sebeplerle değil, iman etmiş ve ikna olmuş bir müslüman olarak bu yasaklara uyulması gerektiği vurgulanmış ve "Artık (bunlardan) vazgeçtiniz değil mi?" buyurulmuştur. Âyette "şeytan işi iğrenç şeyler" olarak nitelenen içki ve kumarın ruh ve beden sağlığı üzerindeki olumsuz etkileri esasen sıradan insanların gözlem ve tecrübeleriyle kolayca farkedilebileceği gibi, deneysel bilim çerçevesindeki araştırmalarla bu konunun incelikleri üzerinde önemli tesbitler de yapılabilmektedir. Bu sebeple olmalıdır ki âyette bunların daha çok sosyal hayatta açtığı yaralara ve dinî hayata vurduğu darbeye değinilmiştir. Gerçekten, insanlığın –içki ve kumara oranla oldukça kısa sayılabilecek bir tecrübeden sonra– beden ve ruh sağlığı ve ekonomi açısından önemli zararlarını gördüğü sigara ile mücadele için ciddi ve örgütlü çalışmalara yönelmesine karşılık, içki ve kumarın sadece bu yönünü dikkate alıp başka yararlar ve hazlar uğruna bu zararları katlanılabilir türden görmesi veya en azından bu konuda daha pasif kalması, Kur'an'ın işin bu yönü üzerinde durmasını daha anlaşılır

kılmakta ve insanlığın vahyin ışığına olan ihtiyacını bir defa daha gözler önüne sermektedir. Nice yuvaların yıkılmasına sebep olan, dostlukları çökertip yerine düşmanlıkları yerleştiren ve toplumu için için kemiren bu iki iptilâ ile ilgili olarak âyette dikkat çekilen hususlar, bir taraftan olmayan düşmanlıkları peyda etmesi ve mevcut husumetleri körüklemesi, diğer taraftan da kişinin rabbine yakın olmasını ve O'na karşı ödevlerini yerine getirmesini engellemesi, dolayısıyla insanın kendi kendini kontrol melekesini zayıflatması veya yok etmesidir.

İçkinin bazı yararlarından ve kontrollü alınması halinde anılan sakıncaların önüne geçilebileceğinden söz edilirse de, zararı daha fazla olan, kontrolü de imkânsız bulunan bir nesneyi ve alışkanlığı ortadan kaldırmanın tek yolu kesin ve genel yasaklamadır; İslâmiyet de işte bu yolu tercih etmiştir.

"Dikili taşlar"dan maksat Araplar'ın, üzerinde putlar adına kurban kesmek için Kâbe'nin etrafına diktikleri taşlardır (Taberî, VI, 75). Bir yoruma göre burada, huzurunda kurban kesilen putların kendileri kastedilmiştir (İbn Atıyye, II, 232). "Fal okları" da Câhiliye dönemi Arap geleneğinde önemli bir işe girişmeden önce bu işin sonunun iyi gelip gelmeyeceğini anlama amacıyla kullanılan oklardır. Bunlarla yapılan işlemler kumarla ilintili idi ve tevhid inancıyla bağdaşmayacak uygulamalardı. Allah'tan başkasına kulluk anlayışını çağrıştıracak ve kişinin teşebbüs ruhunu birtakım temelsiz inanışlara kilitleyecek bu tür uygulamalar da içki ve kumar yasağının peşi sıra zikredilmiş ve yüce Allah'ın hoşnut olmadığı, bir mümine yaraşmayan çirkin fiillerden sayılmıştır (ayrıca bk. Mâide 5/3). Birçok İslâm ülkesinde görülen yatırlar için adakta bulunma ve din ulularının mezarları yanında adak kurbanı kesilmesi uygulamalarının, bunları yapanları âyette ikaz edilen tehlikeli anlayışa yaklaştırdığını ve bunların –iyi niyetle yapılmış olsa da– yeterli dinî bilgi donanımına sahip olmayan insanların farkına varmadan tevhid inancından sapmalarına yol açabileceğini göz ardı etmemek gerekir. Modern toplumlarda kültür seviyesinin yükselmesine ve pozitif bilimler alanındaki büyük ilerlemelere rağmen, bâtıl inanışlara bel bağlamanın nicelik ve nitelik olarak küçümsenemeyecek boyutta olması, çalışıp kazanma yerine ümitlerini ve geleceğini âniden zengin olma hayalleri üzerine kurmayı doğal

sayar hale gelmiş bir lotarya zihniyetinin yaygınlık kazanması, sağlıklı din bilgisinin ve din eğitiminin ne kadar önemli olduğunu ve insanlığın çok basit gibi görünen bazı gerçekleri idrak edebilmesi için vahyin aydınlığına olan ihtiyacının asla belirli zamanlarla sınırlı olmadığını, bu âyetlerdeki uyarıların, geldikleri gündeki önem ve tazeliğini koruduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

93. Rivayetlere göre, içki ve kumarın kesin biçimde yasaklanmasını takiben bazı sahâbîlerin Hz. Peygamber'e daha önce bu fiilleri işleyip de vefat edenlerin durumunu sormaları üzerine bu âyet inmiştir (Buhârî, "Tefsîr", 11). Meâlinde "yiyip içme" diye tercüme edilen kelimenin lafzî karşılığı "yemek"tir; fakat yeme içme, hatta genel olarak insana haz veren şeylerden yararlanma anlamında kullanımları da vardır. "Sakınma" olarak çevirilen *takvâ* kelimesinin farklı fiillerle bağlantılı olarak âyette üç defa tekrar edilmesi değişik şekillerde açıklanmıştır (bk. İbn Atıyye, II, 234-235; Râzî, XII, 83-84; Ebüssuûd, III, 77-78). Bunlardan birine göre burada takvânın kişisel, toplumsal ve ilâhî boyutuna ayrı ayrı değinilmiş ve son mertebede imanın yerine Hz. Peygamber'in bir hadisinde açıkladığı "ihsan"a işaret edilmiştir (Ebüssuûd, III, 77; *ihsan* için bk. Buhârî, "Îmân", 37). Bir başka anlatımla, kişinin çevresine karşı takvânın gereğini yerine getirmesi imana dayalı iyi davranışlar sergilemesiyle olur; kendisine karşı takvânın gereği, vicdan muhasebesi yaparak inandığından emin olmasıdır; Allah'a karşı takvânın icabı ise ihsan mertebesine yükselme çabası göstermektir ki Resûl-i Ekrem bir hadiste bunu "Allah'a O'nu görüyormuşçasına kulluk etmendir, çünkü sen O'nu göremesen bile O seni görmektedir" şeklinde açıklamıştır (Buhârî, "Îmân", 37). Âyetteki iman, amel-i sâlih, takva ve ihsan kavramlarıyla ilgili tekrarlar, imanın güçlenerek varlığını korumasını, tökezlemeler olsa da derhal imanın etkisiyle itaate, samimi kulluğa dönülmesini, Allah ile ilişkinin ihsan boyutuna ulaşması için sürekli çaba sarfedilmesini teşvik ve telkin maksadı taşımaktadır.

Âyetten açık biçimde anlaşılan mâna, günah ile takvâ arasında zıt bir ilişkinin bulunduğudur. Şayet kişi inancını, davranışlarını ve Allah'a lâyık kul olma iradesini kontrol altında tutabiliyorsa, günaha girme riski asgari düzeye inmiş olacak, bu bilinci koruduğu sürece dünya nimetlerinden yararlanması onun âhiret hayatını tehlikeye sokmayacaktır. Pratik

sonuç itibariyle bu mânaya ters düşmeyen fakat âyetin farklı bir açıdan incelenmesiyle ulaşılan bir yorum da Reşîd Rızâ'ya aittir. Ona göre âyetin hangi tereddüt karşısında indiğinin dikkate alınması ve bunun ışığında açıklanması gerekir: Esasen birçok sahâbî daha önce gelen Bakara sûresinin 219 ve Nisâ sûresinin 43. âyetlerinden içkinin yasaklandığını anladıkları halde bazıları müsaadenin devam ettiği kanaatini taşıyıp içmeye devam ediyorlardı. Bu âyetle, sağlam bir imana sahip olup iyi işler yapan ve her zaman kesin deliller karşısında onların gerektirdiği şekilde, zannî deliller karşısında da ictihadı (o konudaki samimi kanaati) doğrultusunda davranan, bu çizgisini koruması neticesinde de ihsan mertebesine erişenler bakımından, bilâhare günah olduğu kesin olarak anlaşılan bir fiili daha önce işlemiş olmanın nefsi arındırmaya bir engel teşkil etmeyeceği bildirilmiştir (VII, 72).

94 – 100

يَٓا اَيُّهَا الَّذٖينَ اٰمَنُوا لَيَبْلُوَنَّكُمُ اللّٰهُ بِشَيْءٍ مِنَ الصَّيْدِ تَنَالُهُٓ
اَيْدٖيكُمْ وَرِمَاحُكُمْ لِيَعْلَمَ اللّٰهُ مَنْ يَخَافُهُ بِالْغَيْبِۚ فَمَنِ اعْتَدٰى
بَعْدَ ذٰلِكَ فَلَهُ عَذَابٌ اَلٖيمٌ ﴿٩٤﴾ يَٓا اَيُّهَا الَّذٖينَ اٰمَنُوا لَا تَقْتُلُوا
الصَّيْدَ وَاَنْتُمْ حُرُمٌۜ وَمَنْ قَتَلَهُ مِنْكُمْ مُتَعَمِّدًا فَجَزَٓاءٌ
مِثْلُ مَا قَتَلَ مِنَ النَّعَمِ يَحْكُمُ بِهٖ ذَوَا عَدْلٍ مِنْكُمْ
هَدْيًا بَالِغَ الْكَعْبَةِ اَوْ كَفَّارَةٌ طَعَامُ مَسَاكٖينَ اَوْ عَدْلُ ذٰلِكَ
صِيَامًا لِيَذُوقَ وَبَالَ اَمْرِهٖۜ عَفَا اللّٰهُ عَمَّا سَلَفَۜ وَمَنْ عَادَ
فَيَنْتَقِمُ اللّٰهُ مِنْهُۜ وَاللّٰهُ عَزٖيزٌ ذُو انْتِقَامٍ ﴿٩٥﴾ اُحِلَّ لَكُمْ صَيْدُ الْبَحْرِ

وَطَعَامُهُ مَتَاعًا لَكُمْ وَلِلسَّيَّارَةِ وَحُرِّمَ عَلَيْكُمْ صَيْدُ الْبَرِّ
مَا دُمْتُمْ حُرُمًا وَاتَّقُوا اللّٰهَ الَّذٖٓي اِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٩٦﴾ جَعَلَ اللّٰهُ
الْكَعْبَةَ الْبَيْتَ الْحَرَامَ قِيَامًا لِلنَّاسِ وَالشَّهْرَ الْحَرَامَ وَالْهَدْيَ
وَالْقَلَٓائِدَ ذٰلِكَ لِتَعْلَمُٓوا اَنَّ اللّٰهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمٰوَاتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ
وَاَنَّ اللّٰهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلٖيمٌ ﴿٩٧﴾ اِعْلَمُٓوا اَنَّ اللّٰهَ شَدٖيدُ الْعِقَابِ
وَاَنَّ اللّٰهَ غَفُورٌ رَحٖيمٌ ﴿٩٨﴾ مَا عَلَى الرَّسُولِ اِلَّا الْبَلَاغُ وَاللّٰهُ
يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا تَكْتُمُونَ ﴿٩٩﴾ قُلْ لَا يَسْتَوِي الْخَبٖيثُ
وَالطَّيِّبُ وَلَوْ اَعْجَبَكَ كَثْرَةُ الْخَبٖيثِ فَاتَّقُوا اللّٰهَ يَٓا اُولِي الْاَلْبَابِ
لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٠٠﴾

Meâli

94. Ey iman edenler! Allah, görmedikleri halde kendisinden korkanları ortaya çıkarmak için ellerinizin ve mızraklarınızın yetişebileceği bir miktar av ile muhakkak ki sizleri sınayacaktır. Bundan sonra kim sınırı aşarsa onun için elem verici bir azap vardır. **95.** Ey iman edenler! İhramda iken av hayvanlarını öldürmeyin. Sizden kim böyle bir hayvanı kasten öldürürse öldürdüğüne denk bir evcil hayvanı ceza olarak öder. Bunu –Kâbe'ye ulaştırılacak bir kurbanlık olmak üzere– aranızdan adalet sahibi iki kişi takdir eder. Yahut o kişi, yoksulları doyurarak veya ona denk olacak kadar oruç tutarak bir kefâret öder ki böylece yaptığı fiilin vebalini tatmış olsun. Allah geçmişi affetmiştir. Fakat kim bunu yeniden işlerse Allah onun cezasını verir. Allah suçlunun hakkın-

dan gelen mutlak güç sahibidir. **96.** Kendinize ve yolculara geçimlik olmak üzere sularda avlanmak ve onu yemek size helâl kılındı. Kara avı ise ihramda bulunduğunuz sürece size haram kılındı. Toplanıp huzuruna varacağınız Allah'tan korkun. **97.** Allah Kâbe'yi, Beytülharâm'ı, haram ayı, boyunları bağsız ve bağlı kurbanlıkları insanların maddî ve mânevî hayatları için destek kıldı. Bu, Allah'ın göklerde ve yerdeki her şeyden haberdar olduğunu ve Allah'ın her şeyi bildiğini anlamanız içindir. **98.** Bilin ki Allah'ın cezalandırması çetindir ve Allah çok bağışlayıcı, çok esirgeyicidir. **99.** Peygamber'in görevi, tebliğ etmekten ibarettir. Allah ise açıkladığınızı da gizlediğinizi de bilir. **100.** De ki: "Kötünün çokluğu sana ilginç gelse de iyi ile kötü bir değildir. O halde ey akıl sahipleri, Allah'a âsi olmaktan sakının ki kurtuluşa eresiniz!"

Tefsiri

94. Âyetin nüzûl sebebi olarak zikredilen olay şudur: Resûlullah umre yolculuğu yaparken, beraberindekilerle Ten'îm denen yere vardıklarında müslümanların etrafında irili ufaklı çeşitli av hayvanları peyda oluvermişti. Bunlar kendilerine öylesine yakın ve bol idi ki mızraklarını dürtseler yetişebilecekler, hatta isteseler elleriyle tutabileceklerdi. Fakat ihramlı oldukları için onları avlamaları yasaktı (İbn Kesîr, III, 181). Dolayısıyla önlerine gelmiş bu hazır dünya nimeti karşısında nefislerine hâkim olmakta zorlanıyorlardı. Çünkü av hayvanının eti, özellikle yolculuk şartlarında daha cazip hale gelen leziz bir yiyecektir. Âyet, görmedikleri halde insan idrakinin ötesinde bir varlık olan Allah'a iman edip O'nun buyruklarına yürekten teslim olanları ortaya çıkarmak üzere ilâhî bir sınav düzenlendiğini haber veriyordu. Önceki âyetlerde yer alan içki ve kumar yasağı gibi hükümlerde de esasen bir sınama amacı vardır; fakat yarar ve zararı akılla kavranabilen bu tür hükümlerde insanın o konudaki buyruğa uygun davranması sırf yarar-zarar anlayışına dayalı olabilir. Bu takdirde ortaya konan davranış Allah'ın isteğine mutlak teslimiyetten değil insanın kendi değerlendirmesine duyduğu saygıdan kaynaklanmış olur ve nefse hizmet anlamı taşır. Dindeki buyruk ve yasakların çoğunda yararının ve zararının akılla kavranabilmesi özelliği bulunmakla beraber, ayrıca dünyevî amaçlarla karışma ihtimalinden arındırılmış bir

kısım dinî hükümlerle kişinin kendi dindarlığını test etmesine imkân tanınmış, sırf Allah'ın hoşnutluğunu kazanmak için yapılabilecek ve (gösteriş yoluyla menfaat elde etme gibi durumlar bir yana) başka amaçla yapıldığında izah edilebilir bir anlam taşımayacak davranışlarla yükümlü kılınmıştır. İnsanın, aklına yatması için açık bir gerekçe bulamasa bile, sadece "Allah'a, O'nun birliğine ve kudretine öylesine inandım ki benim kurtuluşum O'nun hoşnutluğunu kazanmaktan, bu da O'ndan gelen her buyruğa yürekten teslim olmaktan geçer" anlayışıyla yerine getireceği hükümlere "taabbüdî hükümler" adı verilir. Bunların bu özelliği gerçekte hiçbir faydasının olmadığını değil, aksine kapsamlı ve sınırsız faydalarının bulunduğunu gösterir. Fakat Allah'a nisbetle "kapsamlı" ve "sınırsız" kelimeleri de kısır kalacağından, bu tür hükümleri fayda fikrinden tamamıyla soyutlanmış bir kulluk bilinci içinde yerine getirip Allah'ın hoşnutluğunu kazanmaya çalışmak en uygun yoldur. İhramlı kişi için söz konusu olan yasakların da bu tür taabbüdî hükümlerden olduğunu öğreten âyet bir taraftan da bunun eğitimini vermektedir. Çünkü teorik olarak bir kurala uyma gereğini kabul ve ifade etme her zaman onun iyi biçimde uygulanacağını göstermez. İmkân ele geçtiği halde buna karşı nefsi frenlemek elde bulunmayan bir imkândan vazgeçmekten daha zordur. Zaten mahrumiyetler içinde olan bir kimsenin ibadet gereği açlığa katlanmasıyla önünde mükemmel bir sofra bulunduğu halde ibadet amacıyla açlığa karşı direnen kimse aynı durumda değildir. Yüce Allah ihram yasaklarının uygulanması konusunda ilk müslümanları böyle bir sınava tâbi tutarak onların bu konuda da iyi bir örnek sergilemelerini istemiş, diğer müslümanlar da bu tür hükümlerde aynı anlayışı ve tavrı korumaya çağırılmışlardır (âyetin bu bakış açısına göre anlaşılması gerektiği konusunda bk. Elmalılı, III, 1808-1812). Tabii ki bu tarz izahları, genel olarak taabbüdî hükümlerin, özel olarak da ihram ve ihram yasaklarının hikmetleri ve faydaları üzerinde düşünmenin doğru olmayacağı şeklinde anlamamak gerekir. Burada asıl olan, ibadet görevini fayda şartına bağlamamak, ibadeti ne getirip ne götürdüğünü hesap ederek yapmamaktır. Esasen, ünlü düşünür-âlim Râgıb el-İsfahânî'nin ifadesiyle, "Kişi iyi bir fiili, dünyevî bir menfaat elde etmeyi veya bir zarardan kurtulmayı amaçladığı için yapmamalıdır; aksi halde bu fiili yaparken bir tüccar gibi

davranmış olur. Hatta bazı muhakkıklara göre iyi bir fiili uhrevî bir menfaat elde etme gayesiyle dahi yapmamak gerekir" (*ez-Zerî'a ilâ mekârimi'ş-şerî'a*, s. 126).

Allah Teâlâ'nın İsrâiloğulları'nı cumartesi günü denizde avlanma yasağıyla denemesiyle (bk. Bakara 2/65-66) müslümanları ihramda iken kara avı yapma yasağıyla denemesi arasında benzerlik kurulabilir (Ateş, III, 63).

Bazı bilginlere göre burada söz konusu olan sınama, –Harem bölgesinde oldukları için– ihramda olanları da olmayanları da kapsayan bir imtihandır (bk. İbn Âşûr, VII, 38).

Âyetin "Allah, görmedikleri halde kendisinden korkanları ortaya çıkarmak için" şeklinde çevirilen kısmı lafzî bir tercüme ile "Allah'ın gayb yoluyla kendisinden korkanları bilmesi için" şeklinde çevirilmesi mümkündür. Fakat bu fiil Allah'a nisbet edildiğinde, genellikle, Allah'ın ezelî ilmi ile zaten bildiği hususların bilfiil gerçekleşmesi anlaşılır. Bu sebeple meâlinde "ortaya çıkarmak için" ifadesi tercih edilmiştir.

95-98. Bu âyetler, özellikle Hz. Peygamber'in uygulamaları ışığında yorumlanarak, ihramlı veya ihramsız olsun, Harem bölgesinde bulunan kişi ile Harem bölgesinin çevresinde (Hil bölgesi) ihramlı olarak bulunan kişinin yabani kara hayvanı avlamasının yasak olduğu sonucuna varılmıştır. Hanefî ve Mâlikîler'e göre eti yenmeyen hayvanlar da bu yasağın kapsamındadır. Burada *Harem*'den maksat, Mekke şehrinin çevresi olup belirli sınırları olan bir alandır ve kendine özgü dinî hükümleri vardır. 95. âyette bu yasağa rağmen avlananların avladıkları hayvanın dengini Kâbe'ye (ki bu, İslâm bilginlerince Harem bölgesi olarak anlaşılmıştır) ulaştırıp fakirlere dağıtılmasını sağlamaları gerektiği bildirilmiştir. Hanefîler'e göre bu hayvanın eti Harem bölgesi dışında tasadduk edilebileceği gibi, hayvan kesmeden kıymeti de yoksullara dağıtılabilir. Bu denkliği iki âdil kişi takdir eder. Ancak âyette "...yahut yoksulları doyurarak veya ona denk olacak kadar oruç tutarak bir kefâret öder" buyurulmak suretiyle mükellefe iki seçenek daha tanınmıştır. İslâm bilginlerinin çoğunluğuna göre yükümlü, bu üç seçenekten dilediğini seçebilir. Yoksulları doyurma ve oruç tutma konularındaki miktar

da yukarıda işaret edilen denkliğe göre olacaktır. Bunlardan oruçla ilgili ölçü, bir günlük doyurma ödevine karşılık bir gün oruç tutma şeklindedir (bir günlük doyurma vecîbesinin miktarı için 89. âyetin tefsirinde yemin kefâreti hakkında yapılan açıklamaya bk.). 96. âyette ise su hayvanlarının ihramlı iken de avlanabileceği bildirilmiştir. Âyette geçen *bahr* kelimesi Arapça'da "deniz" anlamına geldiği gibi ister tatlı, ister tuzlu su ihtiva etsin akarsuları ve büyük su birikintilerini ifade etmek üzere de kullanılır. Müfessirler, burada kelimenin bu geniş anlamıyla kullanılmış olduğu kanaatindedirler. Bu sebeple meâlinde "deniz avı" yerine "sularda avlanma" denmiştir. Âyetin "ve onu yemek" şeklinde tercüme edilen "ve taâmuhû" kısmı, "ve onun (suların) yiyecekleri" şeklinde de anlaşılmıştır. Avlanma ile birlikte yemeden veya yiyecekten ayrıca söz edilmesi daha çok şöyle açıklanır: Beslenme dışındaki amaçlarla da avlanılabileceğinden su ürünlerinden ihramlı iken gıda maddesi olarak yararlanılabileceği özel olarak belirtilmiştir. Bazı müfessirler ise âyetteki *sayd* kelimesini taze, *taâm* kelimesini tuzlayıp kurutma vb. yollarla muhafaza altına alınmış su ürünü olarak açıklamışlardır. Bu âyet ve başka deliller ışığında Hanefîler deniz ürünlerinden sadece balık türlerinin, diğer üç mezhebin fakihleri ise sadece suda yaşayan her türlü hayvanın yenebileceği sonucuna ulaşmışlardır. Benzer bir görüş ayrılığı bu hayvanın kendiliğinden ölmüş olup olmamasıyla ilgilidir: Hanefîler'e göre yenmesinin helâl olması için kendiliğinden ölüp su yüzüne çıkmış olmamalıdır, diğerlerine göre bu tür su hayvanları da yenebilir (bk. Kurtubî, VI, 302-324; Râzî, XII, 87-99; *ihram* hakkında bk. Mâide 5/1-2; Kâbe'nin inşa edilmesi, İslâm'daki yeri ve önemi hakkında bk. Bakara 2/125-127 ve Âl-i İmrân 3/96-97; "haram ay"la "boyunları bağsız ve bağlı kurbanlıklar" diye tercüme edilen "hedy" ve "kalâid" hakkında bk. Mâide 5/1-2).

99. "Peygamber'in görevi, tebliğ etmekten ibarettir" buyrulması onun peygamberlik dışında bir işinin ve sıfatının bulunmadığı anlamında olmayıp, bu bildirimden sonra insanların sorumluluk konusunda diyecek bir şeylerinin kalmayacağına vurgu içindir. Nitekim Nisâ sûresinde (4/165) peygamberlerin niçin gönderildiğine değinilirken, insanların Allah'a karşı bir mazeret ileri sürmelerine imkân bırakmama hususu açıkça ifade edilmiş, Gaşiye sûresinde (88/22) Hz. Peygamber'in sadece

bir uyarıcı olduğu ve insanlar üzerinde baskı kurarak onları dinin icaplarına zorla uydurma gibi bir görevinin bulunmadığı hatırlatılmıştır. Âyetin devamında "Allah açıkladığınızı da gizlediğinizi de bilir" buyrulması da, bildirimden sonra sorumluluğun insanların omuzlarında olduğunu anlatmaktadır. Resûlullah'ın peygamberlik vazifesinin yanında bir kul olarak yükümlü olduğu ve yerine getirdiği görevlerinin bulunduğu; yine, devlet başkanı, yargıç, kumandan, eğitimci vb. sıfatlarla önemli toplumsal işler yaptığı ise hem âyet ve hadislerde belirtilmiştir hem de tarihen sabittir. Öte yandan, onun ilâhî iradeyi açıklamak üzere Kur'an'da yer alan veya almayan hükümler bildirmiş olması da tebliğ görevinin kapsamı dışında değildir. Bu hükümlere ise topluca sünnet adı verilir.

100. "Kötü" diye tercüme edilen *habîs* ile "iyi" diye tercüme edilen *tayyib*in bir olamayacağını belirten cümle, niceliğin aldatıcı cazibesine kapılmamak gerektiğine ve niteliğin önemine dikkat çekmektedir. Buradaki fiilin Kur'an'daki kullanımları dikkate alınırsa, habîs ile tayyibin birbiriyle karşılaştırılamayacak kadar farklı oldukları anlaşılır. Âyette –bu nitelemeler bakımından– insanları, kültür ve medeniyetleri, kazanç yollarını vb. hususları kapsamına alan genel bir ifade kullanılmıştır (İbn Atıyye, II, 244). Şu var ki, âyetten kötülerin daima çok veya kendi cinsindeki iyilerden fazla olduğu gibi bir sonuca ulaşmak doğru olmaz. Burada asıl amaç, kemiyete aldanmamak gerektiğine, helâlin ve kalitenin önemli olduğuna vurgu yapmaktır (İbn Âşûr, VII, 63).

101 – 104

يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا لَا تَسْـَٔلُوا عَنْ اَشْيَٓاءَ اِنْ تُبْدَ لَكُمْ تَسُؤْكُمْۚ وَاِنْ تَسْـَٔلُوا
عَنْهَا ح۪ينَ يُنَزَّلُ الْقُرْاٰنُ تُبْدَ لَكُمْۜ عَفَا اللّٰهُ عَنْهَاۜ وَاللّٰهُ غَفُورٌ حَل۪يمٌ
﴿١٠١﴾ قَدْ سَاَلَهَا قَوْمٌ مِنْ قَبْلِكُمْ ثُمَّ اَصْبَحُوا بِهَا كَافِر۪ينَ ﴿١٠٢﴾ مَا جَعَلَ اللّٰهُ

مِنْ بَحِيرَةٍ وَلَا سَٓائِبَةٍ وَلَا وَصِيلَةٍ وَلَا حَامٍ وَلٰكِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا
يَفْتَرُونَ عَلَى اللّٰهِ الْكَذِبَ وَاَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٠٣﴾ وَاِذَا قِيلَ
لَهُمْ تَعَالَوْا اِلٰى مَٓا اَنْزَلَ اللّٰهُ وَاِلَى الرَّسُولِ قَالُوا حَسْبُنَا مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ
اٰبَٓاءَنَا اَوَلَوْ كَانَ اٰبَٓاؤُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ شَيْـًٔا وَلَا يَهْتَدُونَ ﴿١٠٤﴾

Meâli

101. Ey iman edenler! Açıklandığı takdirde sizi sıkıntıya sokacak hususlarda soru sormayın. Kur'an indirilirken böyle sorular sorarsanız size açıklanır. Allah onlardan sizi muaf tutmuştur. Allah çok bağışlayıcıdır, halîmdir. **102.** Bu tür soruları sizden önce de bir topluluk sormuş, fakat sonunda bunları inkâr eder olmuşlardı. **103.** Allah bahîre, sâibe, vasîle ve hâm (diye bazı hayvanların işaretlenip kullanımdan alıkonması) ile ilgili bir buyruk koymamıştır. Fakat inkârcılar kendi uydurdukları yalanları Allah'a yakıştırmaya çalışıyorlar; onların çoğu akıllarını kullanmıyorlar. **104.** Onlara "Allah'ın indirdiğine ve Peygamber'e gelin" dendiğinde, "Atalarımızı üzerinde bulduğumuz (yol) bize yeter" derler. Ataları bir şey bilmeyen ve doğru yolda gitmeyen kimseler olsa da mı?

Tefsiri

101-102. Bu âyetlerin nüzûl sebebi olarak zikredilen olaylardan biri şudur: Haccın farz olduğunu bildiren âyet indiğinde Hz. Peygamber bir hutbe okumuş, Allah Teâlâ'ya hamd ve senâdan sonra "Allah size haccı farz kıldı" buyurmuştu. Bir sahâbî "Her yıl mı ey Allah'ın resulü?" diye sordu. Resûlullah soruyu duymazdan geldi. Sorunun üçüncü defa tekrar edilmesi üzerine Hz. Peygamber "Şayet evet deseydim (her yıl haccetmeniz) farz olurdu. Siz ise buna tahammül edemezdiniz. Benim değinmediğim konularda soru sormayın. Sizden önceki bazı toplumlar peygamberlerine çok soru sormaktan ve sonra da bunlar üzerinde ihtilâfa

düşmekten dolayı helâk olmuşlardır. Şu halde size bir şeyi emrettiğimde onu olabildiğince yerine getirmeye çalışın, size yasakladıklarımdan da kaçının" buyurmuştur (Müslim, "Hac", 412).

Âyetlerdeki sakındırma ifadesinden, dinin tamamlanmasının veya eksik kalmasının vahyin geldiği esnadaki sorulara bağlanmış olduğu gibi bir anlam çıkarmak doğru olmaz. Zira bir hususun dinî bildirimler arasında yer alabilmesinin kaçınılmaz şartı, dinin sahibi olan Allah'ın onu murat etmiş olmasıdır. Yine, ilâhî iradenin bir sonucu olarak Resûlullah bazı dinî hükümleri belirli münasebetlerle, olayların tabii akışı içinde ve çevresinden gelen sorular üzerine tebliğ etmiştir. Şu halde bu âyette verilmek istenen mesajı şöyle açıklamak mümkündür: Vahyin indiği dönemde bazı vecîbelerin bildirilmesi soru sorulmasına bağlanmış olduğundan, müminler yerli yerince soru sormalı, yersiz sorulardan ve ısrarcı tavırlardan kaçınmalıdırlar. Ayrıntılar üzerinde fazla sorular sorulması halinde, cevapları duyanlar veya yorumlayanlar –farz kılınmadığı halde– yanlışlıkla yeni farzlar icat edebilirler. Hz. Peygamber'in yukarıda aktarılan ifadesinden de anlaşıldığı üzere, buradaki mesaj Kur'an'ın indirildiği dönemle sınırlı olmayıp, bütün zamanlarda müminlerin şu hususa dikkat etmeleri gerekir: Dinî yükümlülükler konusunda herkes Resûlullah'ın buyruklarını olabildiğince yerine getirmeye çalışmalı, yasakladıklarından kaçınmalı, kendi anlayışını ve içinde yaşadığı toplumun geleneklerini dine yamamaya kalkışmamalıdır. Tarihî tecrübeler de burada insan psikolojisine ışık tutan önemli bir uyarının bulunduğunu göstermektedir. Konumuz olan âyette ve hadiste önceki toplumlardan bazılarının kendilerine bildirilen dinî yükümlülükleri âdeta yetersiz bularak daha fazla yükümlülük isteyen bir tavır içine girdiklerinden, sonra da bunlar üzerinde görüş ayrılığına düşüp asıl vecîbeleri de terkeder hale geldiklerinden söz edilmektedir. Müslüman toplumlarda da bu psikolojinin etkisiyle zaman zaman asıl dinî vecîbeleri bırakıp yeni yükümlülük arayışı içine girildiği ve dinin aslında olmayan hususların temel dinî yükümlülüklerden daha önemli hale getirildiği gözlenmektedir.

103-104. İslâm'dan önce Araplar belirli özellikler taşıyan evcil hayvanları putlar adına serbest bırakırlar, ondan sonra da bunların kesilmesini

ve kullanılmasını yasak sayarlardı. Bu hayvanların hangi özelliklere göre ne isim aldığı hususunda müfessir ve dilbilimciler arasında görüş birliği bulunmamaktadır (Esed, I, 216). Bu sebeple âyetteki bahîre, sâibe, vasîle ve hâm kelimelerinin kullanımı meâlde de aynen korunmuştur. Her bir kelimenin anlamıyla ilgili yaygın olan bilgilerin özetlenmesi, konuyla ilgili bâtıl inanış ve âdet hakkında genel bir fikir vermeye yeterlidir: Câhiliye dönemi Arapları, beş kere doğuran ve beşinci yavrusu dişi (bazı kaynaklara göre erkek) olan devenin kulağını yarıp salıverirler, artık onu ne sağarlar ne de binme veya yük taşımada kullanırlardı. Sütü putlara bırakılmış kabul edilen bu hayvana kulağı yarıldığı için *bahîre* denirdi. Bir kimsenin başına bir sıkıntı geldiğinde "Bundan kurtulursam devem *sâibe* olsun" diye adakta bulunur, adağını yerine getirmek üzere de hayvanı putlar adına serbest bırakır, sütünden sadece misafirler yararlanabilirdi. Koyun dişi doğurursa kendilerinin, erkek doğurursa tanrılarının olur; erkekli dişili ikiz doğurması halinde buna *vasîle* derler ve dişiden dolayı erkeği de kurban etmezlerdi. On nesli dölleyen erkek deveye *hâm* adını vererek serbest bırakırlar, bütün sulardan ve meralardan yararlanmasına müsaade ederlerdi.

Âyette, Kur'an'ın geldiği dönemde iyi bilinen bir bâtıl inanış ve âdet örnek olarak anılmakta; bundan hareketle, Allah'ın peygamberleri vasıtasıyla bildirdiği dinde mevcut olmayan şeyleri Allah'ın isteğiymiş gibi göstermenin sadece bir iftira olduğuna dikkat çekilmekte; ardından da bu tür bâtıl inanış ve âdetler ne kadar köklü ve yaygın olursa olsun, bunların hiçbir değerinin olmadığı hatırlatılmakta ve dünya görüşünü taklitçi, bilinçten yoksun bir zihniyet üzerine kuranlar özeleştiriye davet edilmektedir. Hz. Peygamber'in bildirmediği hususlarda gereksiz sorular sormanın eleştirildiği 101-102. âyetleri takiben bu Câhiliye âdetlerinin de mahkûm edilmesi çok mânidardır. Her iki uyarının da ortak noktası şudur: Din, Allah'ın iradesine mutlak teslimiyeti ifade eder. Peygamberler vasıtasıyla bildirilenlerle yetinmeyip ister onları zorlayarak yeni yükümlülüklerin gelmesine yol açmak, ister bazı düşünce ve davranışları Allah'ın isteğiymiş gibi göstererek dine ilâveler yapmak, Allah'ın çizdiği yolu yetersiz bulup beşer iradesini ilâhî iradenin üstüne

çıkarmaya çalışmak anlamına gelir. Bu takdirde de din ve dindarlık gerçek anlamını yitirmiş olur.

105

يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا عَلَيْكُمْ اَنْفُسَكُمْۚ لَا يَضُرُّكُمْ مَنْ ضَلَّ
اِذَا اهْتَدَيْتُمْۜ اِلَى اللّٰهِ مَرْجِعُكُمْ جَم۪يعاً فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ
تَعْمَلُونَ ﴿١٠٥﴾

Meâli

105. Ey iman edenler! Siz kendi sorumluluklarınıza dikkat edin. Siz doğru gittiğiniz takdirde yanlış yola sapanlar size zarar veremez. Hepinizin dönüşü Allah'adır ve yapmakta olduğunuz her şeyi o zaman Allah size bildirecektir.

Tefsiri

105. Bu âyetin, müminlerin, iman çağrısına olumlu karşılık vermemekte direnen ve kötülükler içinde yüzmeye devam eden inkârcıların durumuna üzülmeleri üzerine nâzil olduğu rivayet edilmiştir. Zamanla bazı müslümanların bu âyeti, nemelâzımcı bir anlayışa kapı aralayacak şekilde yorumlamaya başladıklarını görünce Hz. Ebû Bekir onları uyarıp özetle şunları söylemiştir: Siz bu âyeti gayesinin dışına taşırıyor ve yanlış yorumluyorsunuz. Ben Resûlullah'ın "İnsanlar bir kötülüğü görüp de onu engellemezlerse Allah'ın onlara genel bir azap göndermesi yakındır" buyurduğunu duydum (Tirmizî, "Tefsîr", 6; Ebû Dâvûd, "Melâhim", 17; Elmalılı, III, 1825).

Gerçekten, Kur'an-ı Kerîm ve Hz. Peygamber'in sünneti incelendiğinde, İslâm'da katı bir ferdiyetçilik anlayışının asla onaylanmadığı görülür. Aksine İslâm'ın bu iki temel kaynağı, bir taraftan kişiyi din kardeşinin sevinç ve kederini paylaşmaya özendirmiş, hatta "onun mutluluğunu

kendisininkine tercih etmesi" anlamına gelen *îsâr* kavramına ayrı bir değer vermiş (meselâ bk. Haşr 59/9), diğer taraftan da toplumda dirlik ve düzenliğin sağlanması ve korunması için bireylere birtakım ödevler yüklemiştir. Fakat unutmamak gerekir ki toplumları meydana getiren fertlerdir ve sağlıklı bir toplumsal yapı ancak görev bilincine sahip, önce kendisini düzeltmeye çalışan bireylerin baskın öge haline gelebilmesiyle mümkündür. Şu halde bu âyeti şöyle anlamak uygun olur: Kişinin başkalarına yardımcı olabilmesi, topluma olumlu katkılarda bulunabilmesi her şeyden önce kendi sorumluluklarına dikkat etmesine bağlıdır. Bu konuda üzerine düşeni yapan ve kendisini sürekli kontrol eden bir kimse de yanlış yollara düşmüş insanlardan zarar gelebileceği kuruntusuna kapılarak aydınlık yola çağrıda bulunma görevini ihmal veya terketmemelidir (emir bi'l-ma'rûf nehiy ani'l-münker için bk. Âl-i İmrân 3/104; Mâide 5/79).

106 – 108

يَٓا اَيُّهَا الَّذٖينَ اٰمَنُوا شَهَادَةُ بَيْنِكُمْ اِذَا حَضَرَ اَحَدَكُمُ الْمَوْتُ
حٖينَ الْوَصِيَّةِ اثْنَانِ ذَوَا عَدْلٍ مِنْكُمْ اَوْ اٰخَرَانِ مِنْ غَيْرِكُمْ
اِنْ اَنْتُمْ ضَرَبْتُمْ فِي الْاَرْضِ فَاَصَابَتْكُمْ مُصٖيبَةُ الْمَوْتِ
تَحْبِسُونَهُمَا مِنْ بَعْدِ الصَّلٰوةِ فَيُقْسِمَانِ بِاللّٰهِ اِنِ ارْتَبْتُمْ
لَا نَشْتَرٖي بِهٖ ثَمَنًا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبٰى وَلَا نَكْتُمُ شَهَادَةَ اللّٰهِ
اِنَّٓا اِذًا لَمِنَ الْاٰثِمٖينَ ﴿١٠٦﴾ فَاِنْ عُثِرَ عَلٰٓى اَنَّهُمَا اسْتَحَقَّٓا اِثْمًا
فَاٰخَرَانِ يَقُومَانِ مَقَامَهُمَا مِنَ الَّذٖينَ اسْتَحَقَّ عَلَيْهِمُ الْاَوْلَيَانِ

فَيُقْسِمَانِ بِاللّٰهِ لَشَهَادَتُنَٓا اَحَقُّ مِنْ شَهَادَتِهِمَا وَمَا اعْتَدَيْنَٓا
اِنَّٓا اِذًا لَمِنَ الظَّالِم۪ينَ ﴿١٠٧﴾ ذٰلِكَ اَدْنٰٓى اَنْ يَأْتُوا بِالشَّهَادَةِ عَلٰى وَجْهِهَٓا
اَوْ يَخَافُٓوا اَنْ تُرَدَّ اَيْمَانٌ بَعْدَ اَيْمَانِهِمْۜ وَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاسْمَعُواۜ وَاللّٰهُ
لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِق۪ينَ ﴿١٠٨﴾

Meâli

106. Ey iman edenler! Birinize ölüm gelip çatınca vasiyet esnasında içinizden iki âdil kişi, şayet seyahatte iken başınıza ölüm musibeti gelmişse sizden olmayan başka iki kişi aranızda şahitlik etsin. Eğer (vasiyeti uygularken) içinize bir şüphe düşerse, bu iki şahidi namazdan sonra alıkorsunuz; "Bunu yakınımız hatırına da olsa hiçbir bedel karşılığında satmayız ve Allah'ın buyruğu olan bu tanıklığı asla gizlemeyiz, aksi halde apaçık günahkârlardan olacağımızda kuşku yoktur" diye Allah'ın adına yemin ederler. **107.** Şayet bu ikisinin günah işledikleri (yeminlerinin gerçeği yansıtmadığı) ortaya çıkarsa, bunların haklarını gasbettiği kimselerden iki kişi onların yerini alır ve "Kesinlikle bizim şahitliğimiz onların şahitliğinden daha doğrudur ve biz hak tecavüzünde bulunmadık, aksi halde biz de zalimlerden oluruz" diye Allah'ın adına yemin ederler. **108.** İşte bu, şahitliği gereğince yapmalarını sağlayacak veya yemin etmelerinden sonra yeminlerin reddedilmesinden korkmalarını önleyecek en uygun usuldür. Allah'a âsi olmaktan sakının ve iyi dinleyin. Allah yoldan çıkmış topluluğu doğruya eriştirmez.

Tefsiri

106-108. Bu âyetlerde vasiyet konusuna değinilmesiyle önceki âyet arasında bağ kuran âlimler bulunduğu gibi bunu yeni bir konunun ele alınması olarak düşünenler de vardır. Önceki âyetle irtibat kuranlardan bir kısmı bu bağı şöyle açıklar: Yüce Allah önceki âyette canın ve yaşama hakkının korunmasıyla ilgili buyruğunu bildirmiş, burada da insan

hayatındaki önemine işaret için malın korunmasına ilişkin bir buyruğa yer vermiştir (Râzî, XII, 114). Bu izahı eleştiren M. Reşîd Rızâ ise, iki âyet arasındaki bağı şöyle kurmak gerektiğini savunur: Önceki âyette herkesin dönüşünün Allah'a olduğunun bildirilmesini takiben burada ölümle ilgili bir hükme temas edilmiştir (VII, 219). Bu âyetlerde yeni bir konuya geçildiğini düşünen müfessirlere göre buradaki düzenleme, İslâmî hükümlerin tamamlanması çerçevesinde Mâide sûresinin içerdiği hükümlerdendir (İbn Âşûr, VII, 80).

Mekkî b. Ebû Tâlib'den, müfessirler arasında bu âyetlerin, cümle yapısı, anlamı ve hükmü bakımından Kur'an'ın en çetrefil âyetlerinden sayıldığı yönünde bir söz nakledilmiştir (İbn Atıyye, II, 250). Râzî de (108. âyetin tefsirinin sonunda) bu âyetin zorlukları hususunda müfessirlerin görüş birliği içinde olduklarını belirtir ve Vâhidî'nin *el-Basît* isimli eserini kaynak göstererek Hz. Ömer'den de bu anlama yakın bir söz nakledildiğini hatırlatır (XII, 121). İbn Atıyye bu sözün bu âyetlerin tefsiri hakkında söylenenleri tatminkâr bulmamaktan kaynaklandığını belirtir ve kendi tercihlerini de ortaya koyarak belli başlı yorumları özetler (II, 250 vd.). Reşîd Rızâ da Kur'an'ın anlaşılmasında dil bilimi ve fıkıh âlimlerinin karşılaştıkları zorlukların esas alınamayacağını ifade edip sahâbe ve tâbiîn âlimlerinden bu yönde bir rivayetin gelmediğine dikkat çeker (VII, 224).

Bu âyetlerin nüzûl sebebi olarak tefsir ve hadis kaynaklarında şu olay zikredilir: Temîm ed-Dârî, Adî b. Bedâ ve Büdeyl b. Ebû Meryem (veya Ebû Mâriye) ticaret için birlikte Şam'a gitmişlerdi. Temîm henüz müslüman olmamıştı; (bazı kaynaklara göre kardeşi olan) Adî de hıristiyan idi. Büdeyl ise müslümandı. Şam'a vardıklarında (veya –bir rivayete göre– yolda) Büdeyl hastalandı. Yanındaki eşyaların bir listesini yapıp bunları yazdığı kâğıdı yol arkadaşlarına haber vermeden kumaşların arasına yerleştirdi. Sonra onlara döndüklerinde eşyalarını ailesine teslim etmeleri için vasiyette bulundu, ardından ruhunu teslim etti. Arkadaşları döndüklerinde, eşyanın arasında yer alan altın nakışlarla bezenmiş gümüş bir kabı alıp diğerlerini ailesine teslim ettiler. Ailesi Büdeyl'in yaptığı listede bir de gümüş kap bulunduğunu görünce bunu istediler, onlar böyle bir şey teslim aldıklarını inkâr ettiler. Ailesi durumu Resûlullah'a arzetti. Bunun üzerine ilk (106.) âyet indi. Hz. Peygamber ikindi nama-

zını müteakip onlara yemin ettirdi. Sorun bir süre çözümsüz kaldı. Sonra dava konusu gümüş kap Mekke'de bulundu. Sahiplerine kimden aldıkları soruldu, onlar da Temîm ed-Dârî ve Adî b. Bedâ'dan satın aldıklarını söylediler. Durum tekrar Resûlullah'a arzedildi, bu defa ikinci (107.) âyet nâzil oldu. Hz. Peygamber ölünün vârislerinden iki kişiye bu konuda yemin ettirdi ve davayı kazandılar. Diğer bir rivayete göre Temîm ve Adî bu kabı 1000 dirheme satıp parasını bölüşmüşlerdi. Temîm müslüman olunca bu olaydan duyduğu rahatsızlık üzerine Büdeyl'in ailesine durumu açıklayıp 500 dirhemi ödedi. Onlar da Adî aleyhine dava açtılar ve âyete göre yemin edip davayı kazandılar. Konuya ilişkin rivayetlerde ifade farklılıkları bulunmakla beraber olayın ana hatları böyledir (bk. Tirmizî, "Tefsîr", 6; Taberî, VII, 115-117; İbn Atıyye, II, 250-251).

Vasiyet ölüme bağlı bir tasarruf olup daha önce Bakara sûresinin 180 ve 240. âyetlerinde bu kavram yer almış ve Nisâ sûresinin 11-12. âyetlerinde terekenin paylaştırılmasına geçilmeden önce müteveffa tarafından yapılmış vasiyet varsa onun yerine getirilmesi gerektiği bildirilmiştir. Câhiliye döneminde de bilinip uygulanmakta olan vasiyet konusunda insanların olabildiğince saygılı davranmaları ve vasiyetin icaplarını yerine getirmeye önem vermeleri sebebiyle fazla bir niza meydana gelmiyordu. O yüzden bu tasarrufun belirli bir şekil şartına bağlanması cihetine gidilmemişti. Vasiyet edecek kişi genellikle vârislerinin ve yakınlarının huzurunda bu konudaki iradesini açıklıyor, onlar da buna uyuyorlardı. Bununla beraber vasiyet, sözleşmelerden farklı olarak tek taraflı bir hukukî muamele olduğundan, bu işlemin içeriğini yanlış anlamak ve hatırlamak veya gerçeği saptırmak isteyenlerin bulunması durumlarında bazı kimselerin, özellikle vasiyetten yararlanma durumunda olanların hak kaybına uğraması kaçınılmazdır. Bu âyetlerde, ölüm sonrasında geride kalanların ihtilâfa düşmelerini olabildiğince önleyen bir tedbir alınması istenmekte, bu tedbirden sonra da çıkabilecek bir ispat sorunu için özel bir prosedür getirilmektedir. 106. âyette, ölüm anının yaklaştığını hisseden bir müslümanın vasiyet etmek istediği takdirde bunu âdil oldukları bilinen, kendi yakın çevresinden veya dindaşlarından –en az– iki kişi huzurunda, şayet seyahat esnasında ise ve bu vasıfta kişiler yoksa başka iki kişi huzurunda yapması istenmektedir. Vasiyet uygulanacağı

zaman bu tanıkların verdiği bilgi kuşkuya yol açmaz ve itiraz ortaya konmazsa bu tedbir yeterli olacaktır. Ancak, bu şartlarda yapılan bir vasiyette ispat sorunlarının yaşanması da uzak ihtimal değildir. Bu takdirde tanıklardan ağır bir mânevî sorumluluk hissedecekleri şartlar altında (özelliği olan bir zamanda, mekânda veya ağır ifadelerle) yemin etmeleri istenecektir. 107. âyete göre, eğer bu yeminin dahi onların doğruyu söylemelerine yetmediği ortaya çıkarsa, bu yüzden hak kaybına uğrayanlardan iki kişi, karşı bir yeminle kendi iddialarını ispatlamış sayılacaklardır. 108. âyette, tanıklığın ağırlaştırılmış yemin şartına bağlanması ve bu yeminin de karşı bir yeminle çürütülebilme imkânının verilmesinin gerçeğin ortaya çıkmasına en uygun prosedür olduğu belirtilmektedir.

Buna göre âyetlerden çıkarılabilecek başlıca sonuçlar şunlar olmaktadır: Kişi ölmeden önce üzerinde hak ve borçlar varsa, bu konuda geride kalanların ihtilâfa düşmelerini ve hak sahiplerinin zarara uğramalarını önleyecek tedbirler almalıdır. İster bu hak ve borçların açıklanması isterse geride kalanlardan –ölümünü takiben– yerine getirmelerini istediği meşrû çerçevedeki talepleri konusunda karışıklığa ve çekişmeye yol açacak fiil ve beyanlardan kaçınmalıdır. Geride kalanlar da ölenin bu yöndeki emanetlerine ve isteklerine saygılı davranmalıdır. Normal şartlarda bu hususlarda ispat sorunlarını asgariye indirecek önlemler alınabilirse de, kişinin ölüm anının yaklaştığını hissettiği için âniden vasiyet yapmak durumunda kalması veya seyahat halinde olduğundan başka ispat kolaylıkları sağlamasının mümkün olmaması gibi durumlarda bile vasiyetle ilgili ilkelere uyulacak, bu konuda bilgi ve emanet üstlenen kimseler de olağan dışı usullerin icaplarına katlanacaklardır. Her hâlükârda ilgililer bu konudaki emanete riayetin ilâhî buyruğun gereği olduğunu idrak etmeli, ispatla ilgili zorluklardan yararlanarak mal ve menfaat hırsına kapılmamalı, Allah'a hesap vereceğinin bilinci içinde günahtan kaçınma çabası içinde olmalıdır.

İslâm âlimleri Kur'an'ın gerek bu, gerekse benzeri konuları düzenleyen diğer âyetlerdeki mesajını dikkate alarak, genelde vadeye bağlanmış hak ve borçların özel olarak da vasiyet içeriğinin kayda geçirilmesi konusuna ayrı bir önem vermişler, bunun sonucu olarak günümüzdeki noterlik

kurumunun işlevini üstlenen bir teşkilât ve bu alandaki meseleleri inceleyen özel bir literatür oluşmuştur.

106. âyetin "içinizden iki âdil kişi" şeklinde tercüme ettiğimiz kısmı hakkında başlıca iki yorum yapılmıştır: **a)** Sizin dininizden olan, müslümanlardan, **b)** sizin ailenizden, yakın çevrenizden. Taberî, bu yorumların kendilerinden rivayet edildiği ilk dönem bilginlerinin isimlerini zikrettikten sonra, âyetteki hitap tarzı dikkate alındığında birincisinin tercih edilmesinin gerektiğini söyler (VII, 100-102). Yine, âyetin "sizden olmayan, başka iki kişi" diye çevirdiğimiz kısmıyla ilgili olarak başlıca iki yorum nakledilegelmiştir. Bunlardan birincisine göre, burada maksat "sizin dininizden olmayan iki kişi"dir. Bu yorumu benimseyenlerin bir kısmı, bunu sadece Ehl-i kitap'la, özellikle yahudiler ve hıristiyanlarla sınırlı tutmuşlardır. İkinci yoruma göre burada maksat "sizin ailenizden, yakın çevrenizden olmayan iki kişi"dir. Taberî, bu yorumların kimlerden rivayet edildiğini aktardıktan sonra kendisi birincisini üstün bulur ve bunun da herhangi bir dine mensubiyetle sınırlandırılmaması gerektiğini savunur. Çünkü âyette müslüman olmama özelliği belirtildikten sonra başka bir sınırlandırma yer almamıştır, o halde putperestler dahi bu kapsamda sayılmalıdır (VII, 103-107). Âyetteki bu ifadeler dolayısıyla İslâm bilginleri, gayri müslimlerin müslümanlarla ilgili davalarda şahitlik yapıp yapamayacakları konusunu ele almışlardır. Bu âyetin Bakara sûresinin 282 ve Talâk sûresinin 2. âyetleriyle neshedildiği kanaatinde olanlara göre zaten onların bu davalarda tanıklık yapabilecekleri sonucuna ulaşılamaz. Mezhep imamlarından Ebû Hanîfe, Mâlik ve Şâfiî bu kanaattedir. Bu âyetin neshedilmemiş olduğu görüşünü savunanlardan "sizden olmayan, başka iki kişi" ifadesini "sizin dininizden olmayan iki kişi" şeklinde anlayanlar da bu konuda olumsuz sonuca ulaşmışlar, sadece yolculuk halindeki vasiyeti bu hükümden istisna etmişlerdir. Ahmed b. Hanbel sefer halindeyken vasiyete kıyasen diğer hukukî muamelelerde de gayri müslimin şahitliğinin kabul edileceği görüşündedir. İbn Teymiyye buradaki gerekçenin zaruret olduğu hususundan hareketle, seferîlik durumu olsun olmasın zaruret bulunduğunda aynı hükmün uygulanabileceğini savunur. Buradaki "sizden olmayan, başka iki kişi" ifadesini "sizin akrabanızdan, yakın çevrenizden olmayan iki kişi" şek-

linde anlayanların bakışı esas alındığında ise, bu âyette gayri müslimlerin şahitliğini engelleyen bir anlam bulunmamaktadır. Bu yorumu benimseyenlerden söz konusu meselede olumsuz sonuca ulaşanlar, başka delillere dayanmaktadırlar (bu konuda ayrıca bk. Bakara 2/282; İbn Âşûr, VII, 95-96; Zühaylî, *et-Tefsîru'l-münîr*, VII, 102-103; Ateş, III, 79-80).

Taberî, âyetin nüzûl sebebini teşkil eden olay ve Nûr sûresinin 24. âyetindeki kullanım dikkate alınırsa bu âyette geçen ve "şahitlik etsin" diye çevirdiğimiz "şehâde" kelimesi ile yargılama hukukunda bilinen anlamıyla tanıklığın değil, yeminin kastedilmiş olduğuna hükmetmek gerektiğini savunur (VII, 102, 117-118); fakat bu görüş sonraki dönemlerde genellikle kabul görmemiştir.

Tefsirlerde, âyetin "namazdan sonra" diye çevirdiğimiz kısmında geçen *salât* kelimesiyle ikindi namazının kastedildiği kanaati hâkimdir. Bu görüşe, anılan kelimenin başındaki belirlilik takısı ve Resûlullah döneminde bu tür konularda yapılan uygulamalar dikkate alınarak ulaşılmaktadır. Bazı müfessirler ise bunu, yemin edecek kişilerin kendi dinlerindeki ibadet olarak anlamışlardır. Taberî, ikindi namazı anlamını daha kuvvetli bulma gerekçeleri arasında, Allah'ı inkâr edenler nezdinde de bu vaktin –güneşin batışına yakın olması sebebiyle– ayrı bir değer taşıdığı ve tâzim edildiği olgusunu da zikreder (VII, 110-111). Bu konudaki yorumların ortak noktası, bu tanıklığın, tanığı –ibadet şuurunun zinde olduğu bir anda veya kalabalık bir kitlenin önünde bulunma gibi– ağır bir mânevî sorumluluk hissi altında tutan şartlarda yeminle pekiştirilmiş olmasıdır. Bazı bilginler bu ifadeden hareketle, yeminin sadece zaman değil mekân ve ifade biçimi bakımından da pekiştirilebileceğini, yani kutsal mekânlarda veya daha özel sorumluluk yükleyen ifadelerle yaptırılabileceğini ileri sürmüşlerdir (İbn Âşûr, VII, 97).

İbn Âşûr, 106. âyette geçen ve "içinize bir şüphe düşerse" diye çevirdiğimiz cümlenin şahitlerin sözünün bir parçası olarak anlaşılmasının ve âyete şöyle mâna verilmesinin daha isabetli olacağı kanaatindedir: "Eğer bizim tanıklığımız hususunda kuşku duyuyorsanız, işte Allah üzerine yemin ediyoruz ki..."

107. âyette, hakkı gasbedilen taraftan iki kişinin günah işledikleri yani gerçeğe aykırı bilgi verdikleri ortaya çıkan tanıkların "yerini alacağı"

hükmünün getirilmiş olması, tanıkların doğruyu söylemeleri için güçlü bir mânevî baskı oluşturmaktadır. Buna rağmen, tanıkların gerçeğe aykırı beyanda bulundukları objektif delillerle sabit olursa hak kaybına uğrayan taraftan iki kişi tanıkların yerini alacak ve yeminli olarak yapacakları beyan bu konuda yeterli delil sayılacaktır. Burada böyle bir mânevî baskı amacının bulunduğuna dikkat çekmek üzere bazı müfessirler, yeminin teyitli hale getirilmesi ve yeminin reddedilmesi yani geçersiz sayılması hükümlerinin birlikte teşrî' kılınmasının hikmeti hakkında şöyle bir açıklama yapmışlardır: Yeminin ağırlaştırılması âhiret endişesini, yeminin reddedilmesi ise insanların önünde rezil olma gibi dünya ile ilgili endişeleri harekete geçirir. Bu iki endişe bir arada bulunursa tanıklığın hakikati tam olarak yansıtacak biçimde gerçekleşmesi sağlanmış olur (M. Reşîd Rızâ, VII, 223; Elmalılı, III, 1837).

109 – 111

يَوْمَ يَجْمَعُ اللّٰهُ الرُّسُلَ فَيَقُولُ مَاذَٓا اُجِبْتُمْ قَالُوا لَا عِلْمَ لَنَا اِنَّكَ
اَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ ﴿١٠٩﴾ اِذْ قَالَ اللّٰهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ اذْكُرْ نِعْمَت۪ي عَلَيْكَ
وَعَلٰى وَالِدَتِكَ اِذْ اَيَّدْتُكَ بِرُوحِ الْقُدُسِ تُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ
وَكَهْلًا وَاِذْ عَلَّمْتُكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرٰيةَ وَالْاِنْج۪يلَ
وَاِذْ تَخْلُقُ مِنَ الطّ۪ينِ كَهَيْـَٔةِ الطَّيْرِ بِاِذْن۪ي فَتَنْفُخُ ف۪يهَا فَتَكُونُ
طَيْرًا بِاِذْن۪ي وَتُبْرِئُ الْاَكْمَهَ وَالْاَبْرَصَ بِاِذْن۪ي وَاِذْ تُخْرِجُ الْمَوْتٰى
بِاِذْن۪ي وَاِذْ كَفَفْتُ بَن۪ٓي اِسْرَٓائ۪يلَ عَنْكَ اِذْ جِئْتَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ

فَقَالَ الَّذ۪ينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ اِنْ هٰذَٓا اِلَّا سِحْرٌ مُب۪ينٌ ﴿١١٠﴾ وَاِذْ اَوْحَيْتُ اِلَى
الْحَوَارِيّ۪نَ اَنْ اٰمِنُوا ب۪ي وَبِرَسُول۪ي قَالُٓوا اٰمَنَّا وَاشْهَدْ بِاَنَّنَا مُسْلِمُونَ ﴿١١١﴾

Meâli

109. Allah'ın peygamberleri toplayıp da onlara "Size ne cevap verildi?" diye soracağı gün onlar "Bizim bir bilgimiz yok. Bütün gizlileri tam olarak bilen yalnız sensin" diyecekler. **110.** İşte o zaman Allah şöyle diyecek: "Ey Meryem oğlu Îsâ! Sana ve annene lutfettiğim nimetleri hatırla! Seni Rûhulkudüs'le (Cebrâil) desteklemiştim de hem beşikte iken hem de yetişkin halinde insanlarla konuşuyordun. Sana yazmayı, hikmeti, Tevrat ve İncil'i öğretmiştim. Benim iznimle çamurdan kuş biçiminde bir şey yapıp ona üflüyordun ve benim iznimle derhal kuş oluyordu. Benim iznimle körü ve cüzzamlıyı iyileştiriyordun. Yine benim iznimle ölüleri diriltiyordun. Sen onlara açık kanıtlar getirip içlerinden inkâr edenler 'Bu düpedüz bir büyü!' dediklerinde İsrâiloğulları'nın sana zarar vermelerini önlemiştim. **111.** Havârilere 'Bana ve Peygamberim'e iman edin' diye ilham ettiğimde onlar 'İman ettik, şahit ol ki bizler yürekten teslimiyet içindeyiz' demişlerdi."

Tefsiri

109. Burada, 110-120. âyetlerde Hz. Îsâ'nın tanıklığından hareketle yer verilecek olan hakikatlerin anlatımına geçiş yapılmaktadır. Yeni bir konuya başlanmakla beraber, önceki âyetlerin içeriği onlarla bu ve müteakip âyetler arasında şöyle bir fikrî bağ bulunduğunu düşündürmektedir: Önceki âyetlerde insanların vasiyetleri hakkında titizlik gösterilmesi ve bu konudaki tanıklığın önemi üzerinde durulmuştu. Burada ise yüce Allah'ın emir ve tavsiyeleri hakkında peygamberlerin tanıklık etmesi konusuna geçilmektedir. Nitekim Kur'an'da dinî hükümler Allah Teâlâ'nın "vasiyetleri" (emir ve tavsiyeleri) olarak (Şûrâ 42/13), peygamberler de "şahitler" şeklinde (Nisâ 4/41) nitelendirilmiştir (İbn Âşûr, VII, 98).

Öte yandan, tefsirlerde bu âyetle önceki âyet arasında gramer açısından da şöyle bir bağ kurulur: Bu âyet, 108. âyetteki "Allah'a âsi olmaktan

sakının" ifadesini açıklamaktadır; "Allah'ın peygamberleri toplayıp da onlara 'Size ne cevap verildi?' diye soracağı günden sakının" demektir (Zemahşerî, I, 370).

Peygamberlerin Cenâb-ı Allah'ın sorusuna "Bizim bir bilgimiz yok. Bütün gizlileri tam olarak bilen yalnız sensin" diye cevap vermeleri, genellikle kıyamet gününün dehşeti karşısında duydukları ürpermenin etkisiyle veya Allah Teâlâ'ya gösterilen mutlak tâzim ve saygı ile izah edilmiştir. Bazı müfessirlerin kanaatine göre ise bu ifadeyi gerçek anlamıyla yorumlamak gerekir; bu sözleriyle peygamberler Allah katından getirdikleri buyruk ve yasaklara kendilerinden sonra insanlar tarafından nasıl bir tepki gösterildiği hususunda yeterli bilgiye sahip olmadıklarını ve bütün gerçekleri bilenin sadece Allah olduğunu belirtmiş olmaktadırlar (Taberî, VII, 125-126; İbn Âşûr, VII, 100).

110-111. Kur'an-ı Kerîm'de adı Îsâ İbn Meryem ve Mesîh olarak geçen Hz. Îsâ, Hz. Meryem'in oğludur; Allah'ın Meryem'e ilka ettiği kelimesidir (Nisâ 4/171). Kendisine İncil verilmiş (Hadîd 57/27) ve İsrâiloğulları'na peygamber olarak gönderilmiştir (Saf 61/6; Hz. Îsâ hakkında geniş bilgi için bk. Âl-i İmrân 3/45; Nisâ 4/157-158).

İslâm inancında *Rûhulkudüs*'ten maksat Cebrâil'dir. Bütün peygamberlerin bu melekle desteklenmesi söz konusu olmakla birlikte, Hz. Îsâ'nın dünyaya gelişinde Allah tarafından ona ayrı bir görev verilmiş olması dolayısıyla Hz. Îsâ konusunda Cebrâil'in vahiy meleği olmanın ötesinde özel bir önemi vardır (bu konuda bilgi için bk. Bakara 2/87, 253). Hıristiyanlar'da ise Rûhulkudüs inancı iki yönlüdür: Birincisi Hz. Îsâ'nın Hz. Meryem'den doğmasında ve bedene bürünmesinde etkili olan, diğeri âhir zamanda çıkacak olan Rûhulkudüs. İkincisine "Rûhulhak olan Rûhulkudüs" derler. Esasen bu bir "son peygamber" inancıdır; fakat hıristiyanlar bunun Hz. Muhammed olduğunu kabul etmekten kaçınmışlardır (Elmalılı, III, 1841; Yuhanna İncili'ndeki "hakikat ruhu" ve "Rûhulkudüs" ile ilgili ifadeler için bk. 14/15-16, 26, 15/26, 16/13; bu konuda bilgi ve değerlendirme için bk. Mehmet Aydın, "Faraklit", *DİA*, XII, 165-166).

Hz. Îsâ'nın beşikte iken konuşması olağan üstü bir olay olmakla beraber, yetişkinlik çağında konuşması doğal bir durum olduğu halde âyet-

i kerîmede bunun da söz konusu edilmesinin sebebi hakkında değişik açıklamalar yapılmıştır (bk. Âl-i İmrân 3/46).

Müfessirlerin genel kanısına göre, "yazma" diye çevirdiğimiz "kitâb" kelimesiyle kastedilen anlam, Hz. Îsâ'ya "yazı yazma"nın öğretilecek olmasıdır (Râzî, VIII, 54). Bazı müfessirler bunu genel olarak "ilâhî kitaplar" şeklinde açıklamışlardır (Kāsımî, IV, 846). Burada Allah tarafından indirilen fakat belirli olmayan bir kitaba işaret bulunduğu yorumuna değinen İbn Atıyye bunun dayanaktan yoksun bir iddia olduğunu kaydeder (I, 438; "Tevrat" ve "İncil" hakkında bilgi için bk. Âl-i İmrân 3/3-4; "hikmet" hakkında bilgi için bk. Bakara 2/269).

Hz. Îsâ tarafından gösterilmekte olduğu bildirilen mûcizelerin Hz. Îsâ'nın muhatapları açısından önem taşımasının yanı sıra, daha sonra Hıristiyanlık'ta bunlara bağlanan sonuçlar bu dinin mensuplarını ona tanrılık izâfe etmek gibi tehlikeli bir mecraya sevketmiş olduğundan gerek burada gerekse Âl-i İmrân sûresinde, bunların yüce Allah'ın iznine bağlı olduğuna sık sık dikkat çekilmiştir (bu konuda bilgi için bk. Âl-i İmrân 3/49).

Hz. Îsâ'nın ilâhî vahyi tebliğ etmesi karşısında İsrâiloğulları ona saygı duyup destek vermek şöyle dursun, tuzak kurup hayatına kastetmek istemişlerdi. Bunu farkeden Hz. Îsâ kendisine sadakatle bağlanıp destek verecek bir çekirdek kadro ile (havâriler) tebliğ faaliyetini sürdürmeye çalıştı (yahudilerin tutumu ve Hz. Îsâ'nın havârileri hakkında bilgi için bk. Âl-i İmrân 3/45, 52-54).

112 – 115

إِذْ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ هَلْ يَسْتَطِيعُ رَبُّكَ أَنْ يُنَزِّلَ
عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ قَالَ اتَّقُوا اللَّهَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١١٢﴾
قَالُوا نُرِيدُ أَنْ نَأْكُلَ مِنْهَا وَتَطْمَئِنَّ قُلُوبُنَا وَنَعْلَمَ
أَنْ قَدْ صَدَقْتَنَا وَنَكُونَ عَلَيْهَا مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿١١٣﴾ قَالَ عِيسَى ابْنُ

مَرْيَمَ اللّٰهُمَّ رَبَّنَٓا اَنْزِلْ عَلَيْنَا مَٓائِدَةً مِنَ السَّمَٓاءِ تَكُونُ لَنَا عِيدًا
لِاَوَّلِنَا وَاٰخِرِنَا وَاٰيَةً مِنْكَۚ وَارْزُقْنَا وَاَنْتَ خَيْرُ الرَّازِق۪ينَ ﴿١١٤﴾
قَالَ اللّٰهُ اِنّ۪ي مُنَزِّلُهَا عَلَيْكُمْۚ فَمَنْ يَكْفُرْ بَعْدُ مِنْكُمْ فَاِنّ۪ٓي اُعَذِّبُهُ عَذَابًا
لَٓا اُعَذِّبُهُٓ اَحَدًا مِنَ الْعَالَم۪ينَ ﴿١١٥﴾

Meâli

112. Havâriler "Ey Meryem oğlu Îsâ! Rabbin bize gökten bir sofra indirebilir mi?" diye sormuşlardı. O şöyle cevap verdi: "Eğer iman etmiş kimseler iseniz Allah'a saygılı olun." **113.** Onlar "İstiyoruz ki ondan yiyelim, kalplerimiz güvenle dolsun, bize doğru söylediğini bilelim ve buna tanık olalım" dediler. **114.** Meryem oğlu Îsâ şöyle yalvardı: "Allahım! Rabbimiz! Bize gökten öyle bir sofra indir ki, ilk gelenimizden son gelenimize kadar bizler için bir ziyafet ve senden bir işaret olsun. Bizi rızıklandır, sen rızık verenlerin en hayırlısısın." **115.** Allah da şöyle buyurdu: "Ben onu size indireceğim; fakat bundan sonra içinizden kim inkâr ederse, varlıklar âleminde hiç kimseye etmediğim azabı ona edeceğim."

Tefsiri

112-115. Havârilerin "Rabbin bize gökten bir sofra indirebilir mi?" şeklindeki sorusunu "Rabbinin buna gücü yeter mi?" anlamında düşünen müfessirler, o esnada havârilerin henüz tam bir teslimiyet içinde olmadıkları ve imanlarında zaaf bulunduğu yorumunu yapmışlardır. İslâm bilginlerinin çoğunluğuna göre ise bu sorudaki yardımcı fiili "güç yetirme" anlamına göre düşünmemek gerekir. Zira onların bu talebi –müteakip âyette ifade edildiği üzere– olumlu amaçlara yöneliktir. Şu halde bu soruyu, –Arap dilindeki örneklerin ışığında– "Rabbin bize gökten bir sofra indirir mi, indirmesi O'nun hikmetine uygun olur

mu; Allah'ın âdetine (sünnetullah) göre bu olabilir mi; sen rabbinden bize gökten bir sofra indirmesini isteyebilir misin, istersen rabbin buna rızâ gösterir mi veya isteğini yerine getirir mi?" gibi mânalarda anlamak daha uygun olur. 111. âyette onlardan "İman ettik, şahit ol ki bizler yürekten teslimiyet içindeyiz, demişlerdi" şeklinde söz edilmiş olması da bu anlayışı desteklemektedir. Gerçi Hz. Îsâ "Eğer iman etmiş kimseler iseniz Allah'a saygılı olun" cevabını vererek, onları Allah hakkındaki düşünce ve ifadelerinde daha saygılı olmaları gerektiği yönünde uyarmış ve mûcize talep etmenin gönülden inanmış insanlara yaraşmayacağını hatırlatmıştır. Fakat konuşmanın akışı dikkate alınırsa bu, onları itham etme niteliğinde değil, bilâkis onların neyi amaçladıklarını açıklamalarına imkân veren bir cevaptır. Nitekim havârilerin niçin böyle bir istekte bulunduklarını açıklamaları üzerine Hz. Îsâ onları reddetmeyip isteklerini yüce Allah'a arzetmiştir.

Havâriler gökten sofra indirilmesini istemelerinin sebeplerini şöyle açıklamışlardı: "İstiyoruz ki ondan yiyelim, kalplerimiz güvenle dolsun, bize doğru söylediğini bilelim ve buna tanık olalım." Böylece onlar buna hem kendi ihtiyaçlarının bulunduğunu hem de Hz. Îsâ'nın tebliğini sonraki nesillere aktarmada bunun önemli bir role sahip olacağını ifade etmiş oluyorlardı. Onların buna ihtiyaç duyması, o esnada aç oldukları şeklinde açıklandığı gibi, böyle kutlu bir sofradan yiyerek mânevî hazza erişme arzusu olarak da anlaşılmıştır. "Kalplerinin güvenle dolmasını" istemeleri ise Hz. İbrâhim'in Bakara sûresinin 260. âyetinde aktarılan konuşmada geçen isteğine benzetilmiştir. Bu konuşma şöyle cereyan etmiştir: İbrâhim, "Rabbim! Ölüleri nasıl diriltiyorsun, bana göster!" deyince rabbi, "Yoksa inanmıyor musun?" demişti. O, "Hayır inanıyorum, fakat kalbim tam kanaat getirsin diye" cevabını verdi. Bunun üzerine yüce Allah onu mûcizevî bir olaya tanık kılarak kalbinin güvenle dolmasını sağladı. Havâriler bu taleplerinin yerine getirilmesiyle, Hz. Îsâ'nın doğru söylediğinden, önce kendileri emin olacaklar, gözleriyle görüp tanık olunca onun öğretilerini tebliğ ederken bu tanıklıklarını tekrar tekrar ifade edip bundan güç alacaklardı.

Hz. Îsâ'nın duasında yer alan ve "ziyafet" diye çevirdiğimiz *îd* kelimesi "dinî, millî, yöresel bayramlar veya belirli münasebetlerle yapılan toplantılar ve sevinçlerin paylaşıldığı özel günler" anlamındadır. Bazı

müfessirler Hz. Îsâ'nın "Bize gökten öyle bir sofra indir ki, ilk gelenimizden son gelenimize kadar bizler için bir ziyafet ... olsun" ifadesini "ki o günü ibadet ederek kutlayalım, biz ve bizden sonrakiler onu tâzim edelim" şeklinde açıklamışlardır. Aynı duadaki "Senden bir işaret olsun" ifadesi, "Benim peygamberliğime ve söylediklerimin doğruluğuna kanıt (mûcize) olsun" demektir; fakat burada "senden" kaydı konarak asıl kudret sahibinin Allah Teâlâ olduğuna ve hıristiyanların Hz. Îsâ'yı rab olarak nitelemelerinin yanlışlığına dikkat çekilmiş olmaktadır.

İslâm bilginlerinin çoğunluğuna göre Hz. Îsâ'nın bu duası üzerine gökten bir sofra indirilmiştir. Tefsir kitaplarında bu sofrada hangi yiyeceklerin yer aldığı, bu ziyafetin ne kadar bir süre devam ettiği ve kimlere nasip olduğu hususunda ayrıntılı açıklamalar yer almıştır. Fakat bu bilgileri destekleyen sahih rivayetler bulunmamaktadır. Bazı tâbiîn bilginlerinden gelen bir rivayeti esas alan müfessirlere göre yüce Allah'ın "Kuşkunuz olmasın, ben onu size indireceğim; fakat bundan sonra içinizden kim inkâr ederse, varlıklar âleminde hiç kimseye etmediğim azabı ona edeceğim" buyurması üzerine, sofra indirilmesini isteyenler bu taleplerinden vazgeçmişler ve sofra indirilmemiştir. Reşîd Rızâ, hıristiyanların kutsal kitabı olan İnciller'de bu konuda bir bilginin bulunmamasını ve bunun hıristiyanlar arasında bilinegelen bir olay olmamasını bu yorumu destekler nitelikte bulur, İnciller'deki Hz. Îsâ'nın yiyecekleri bereketlendirmesiyle ilgili bilgilerin gökten sofra indirilmesi mûcizesiyle ilgisinin bulunmadığını açıklar. Şu var ki İnciller'de bu konuda bilgi bulunmamasını bu görüşe destek kılmak isabetli görünmemektedir. Zira sofranın indirilip indirilmediği bir yana –Kur'an'ın haber verdiği– havârilerin bu isteği ve Hz. Îsâ'nın bu duası da İnciller'de zikredilmemektedir. Taberî, Resûlullah'tan, ashabından ve Selef bilginlerinden nakledilen rivayetleri dikkate alarak ve Allah Teâlâ'nın vaadini mutlaka yerine getirmiş olduğunu düşünerek sofranın indiği görüşünü tercih etmek gerektiğini savunur. Ancak Taberî'ye göre, neler içerdiğini belirleme cihetine gitmeksizin üzerinde yiyecekler bulunan bir sofra indiğini kabul etmekle yetinilmelidir; zaten bunları bilmenin bir yararı olmadığı gibi, bilmemenin de bir zararı yoktur (Taberî, VII, 133-135; İbn Atıyye, II, 261-262; Reşîd Rızâ, VII, 256-260; İnciller'de Hz. Îsâ'nın az miktar-

daki yiyecekleri bereketlendirip çok sayıda insanı doyurması hakkında bk. Markos, 6/38-44; Luka, 9/13-17).

116 – 120

وَاِذْ قَالَ اللّٰهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ ءَاَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي
وَاُمِّيَ اِلٰهَيْنِ مِنْ دُونِ اللّٰهِ قَالَ سُبْحَانَكَ مَا يَكُونُ لِي اَنْ اَقُولَ
مَا لَيْسَ لِي بِحَقٍّ اِنْ كُنْتُ قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ تَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِي
وَلَا اَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِكَ اِنَّكَ اَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ ﴿١١٦﴾ مَا قُلْتُ لَهُمْ
اِلَّا مَا اَمَرْتَنِي بِهِ اَنِ اعْبُدُوا اللّٰهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ وَكُنْتُ
عَلَيْهِمْ شَهِيدًا مَا دُمْتُ فِيهِمْ فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي كُنْتَ اَنْتَ الرَّقِيبَ
عَلَيْهِمْ وَاَنْتَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿١١٧﴾ اِنْ تُعَذِّبْهُمْ فَاِنَّهُمْ
عِبَادُكَ وَاِنْ تَغْفِرْ لَهُمْ فَاِنَّكَ اَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١١٨﴾
قَالَ اللّٰهُ هٰذَا يَوْمُ يَنْفَعُ الصَّادِقِينَ صِدْقُهُمْ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي
مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا اَبَدًا رَضِيَ اللّٰهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا
عَنْهُ ذٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١١٩﴾ لِلّٰهِ مُلْكُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ
وَمَا فِيهِنَّ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٢٠﴾

Meâli

116. Allah "Ey Meryem oğlu Îsâ! İnsanlara sen mi 'Allah'ın dışında beni ve annemi birer tanrı kabul edin' dedin?" buyurduğu zaman o şu cevabı verir: "Hâşâ! Seni tenzih ederim. Hakkım olmayan şeyi iddia etmek bana yakışmaz. Hem ben söyleseydim şüphesiz sen onu bilirdin. Sen benim içimdekini bilirsin, ama ben senin zatında olanı bilmem. Gizlileri tam olarak bilen yalnız sensin. **117.** Ben onlara ancak senin bana emrettiklerini söyledim; 'Benim de rabbim sizin de rabbiniz olan Allah'a kulluk edin' dedim. İçlerinde bulunduğum sürece onların yaptıklarına tanık idim. Fakat sen beni içlerinden aldıktan sonra onların halini bilip gören sadece sensin. Sen her şeye şahitsin. **118.** Şayet onlara azap edersen, şüphesiz onlar senin kullarındır. Eğer onları affedersen, hiç kuşku yok sen hem izzet hem hikmet sahibisin." **119.** Allah şöyle buyurur: "Bugün doğrulara doğruluklarının fayda vereceği gündür. Onlar için, ebedî kalacakları ve altlarından ırmaklar akan cennetler vardır. Allah onlardan hoşnuttur, onlar da O'nun rızâsını kazanmaktan ötürü mutludurlar. İşte büyük kurtuluş budur. **120.** Göklerin, yerin ve içlerindeki her şeyin hükümranlığı Allah'a aittir. O her şeye kadirdir."

Tefsiri

116-120. Babasız dünyaya gelmiş olan Hz. Îsâ'nın annesi olması dolayısıyla Hz. Meryem'in gerek Hıristiyanlık'ta gerekse İslâmiyet'te özel bir yeri ve değeri vardır. Kur'an'da kendi adına bir sûre bulunan ve değişik sûrelerde anılan Hz. Meryem'in öteki kadınlara üstün kılındığı yine Kur'an'da ifade edilmiştir (onun böyle bir mûcize olay için seçilmesinin insanlık tarihindeki önemi ve hikmetleri konusunda bk. Âl-i İmrân 3/42, 45-47).

Ne var ki hıristiyanlar Tanrı inancı konusunda asırlarca süren bocalama süreci içinde Hz. Meryem'in bu seçkinliğine de farklı bir boyut getirmeye yönelmişler, hıristiyan mezheplerinde onun mahiyeti hakkında değişik teoriler ortaya konmuştur. Bu arada tarihî bilgiler Arabistan'da Collyridienler diye anılan bir sapkın hıristiyan grubunun Hz. Meryem'i tanrıça olarak kabul ettiğini göstermektedir. 116. âyette Allah'a nisbet-

le yer verilen "Ey Meryem oğlu Îsâ! İnsanlara sen mi 'Allah'ın dışında beni ve annemi birer tanrı kabul edin' dedin?" şeklindeki soru, gerek Hz. Meryem'i teslîs inancının ögesi haline getirecek kadar ileri giden hıristiyanları gerekse bu derecede olmasa bile genellikle Hz. Meryem'in mahiyeti hakkında aşırılıklar taşıyan hıristiyan telakkilerini mahkûm etmektedir (bu konuda bk. bu sûrenin 72-76. âyetlerinin tefsiri; Hz. Îsâ'nın vefat ettirilmesi ve –Allah katına– kaldırılması hakkında bilgi için bk. Nisâ 4/155-161).

Hz. Îsâ'nın "Hakkım olmayan şeyi iddia etmek bana yakışmaz" şeklinde tercüme edilen sözündeki incelik, böyle bir sözü söylemeye hakkı olmadığını belirtmek değil, kendisinin asla mâbud olamayacağını ve böyle bir iddiada bulunamayacağını ifade etmektir. Âyetin bu kısmını "Gerçek olmayan bir şeyi söylemek bana yakışmaz" şeklinde anlayanlar da olmuştur.

6 (55)

En'âm Sûresi

Mekke, 165

Nüzûlü

Mushaftaki sıralamada 6., iniş sırasına göre 55. sûredir. Hicr sûresinden sonra, Sâffât sûresinden önce Mekke'de nâzil olmuştur. Tamamına yakınının Mekke'de indiği hususunda ittifak vardır. Abdullah b. Ömer'e ulaşan bir rivayete göre Hz. Peygamber şöyle buyurmuştur: "En'âm sûresi bana toplu olarak indi. 70.000 melek tesbih ve hamd sözleriyle bu sûrenin inişine eşlik etti" (Taberânî, el-Mu'cemü's-sağîr, I, 145). Abdullah b. Abbas'tan aktarılan bir rivayette de Mekke'de "bir defada" indiği teyit edilmiştir (Taberânî, el-Mu'cemü'l-kebîr, XX, 215). Ancak birkaç âyetinin Medine'de indiğine dair görüşler de vardır (bk. İbn Atıyye, II, 265; Elmalılı, III, 1861).

Adı

Hz. Peygamber zamanından beri sadece "el-En'âm" adıyla anılmıştır. Ayrıca Hz. Ömer, Abdullah b. Abbas, Abdullah b. Mes'ûd ve diğer bazı sahâbîlerin de aynı isimle andıkları bilinmektedir. Bu sebeple bütün mushaflarda, tefsir, hadis kitapları ve diğer İslâmî kaynaklarda hep bu isimle kaydedilmiştir (Buhârî, "Tefsîr", 6; Tirmizî, "Tefsîr", 7).

Sözlükte en'âm "deve" anlamına gelen, ayrıca sığır, koyun gibi bazı evcil hayvanlarla ceylan, geyik ve benzeri yabani hayvanlar ve –Gafir (Mü'min) sûresinin (40) 79. âyetinden anlaşıldığına göre– bazı binek hayvanları için de kullanılan *neam* kelimesinin çoğulu olup (ayrıca bk. Mâide 5/1) bu sûrenin 136, 138, 139 ve 142. âyetlerinde altı defa tekrar edilmiştir. Söz

konusu âyetlerde Araplar'ın hayvanlarla ilgili bazı uygulamaları ve telakkileri anlatıldığı için sûreye bu isim verilmiştir.

Konusu

Ağırlıklı olarak Allah'ın birliği (tevhid), ilim, irade, kudret, adalet gibi sıfatları; peygamberlik, vahiy, yeniden dirilme, müşrik ve inkârcı zümrelerin bâtıl inançlarının reddi, doğru inanca ulaşmanın yolları vb. itikadî konulardır. Sûrede ayrıca Hz. Peygamber'in şahsına ve risâletine yapılan itirazlar cevaplandırılmış, uğradıkları sıkıntılar yüzünden kaygıya ve üzüntüye kapılan Hz. Peygamber ile arkadaşlarına teselli ve ümit verilmiştir. Hz. İbrâhim'in, aklıyla ve gözlemleriyle Allah'ın varlığı ve birliği hakkında kesin bilgi ve inanca ulaşmasını anlatan âyetler İslâm âlimlerinin özellikle ilgisini çekmiştir. Ayrıca 151-153. âyetleri İslâm ahlâkının başta gelen kurallarını ihtiva etmektedir.

Fazileti

Faziletine ilişkin bazı rivayetler nakledilmiştir. Bu sûrenin inişine 70.000 meleğin eşlik ettiğini bildiren yukarıdaki hadis bunlardan biridir. Başka bir rivayette Hz. Ömer'in, "En'âm sûresi Kur'an'ın seçkin sûrelerinden biridir" dediği (Dârimî, "Fezâilü'l-Kur'ân", 17) ve faziletini vurguladığı; Hz. Ali'nin de okuyan kimsenin Allah'ın rızâsını kazanacağını ifade ettiği yolunda rivayetler vardır (bk. İbn Atıyye, II, 265).

1 – 3

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذ۪ي خَلَقَ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ وَجَعَلَ الظُّلُمَاتِ

وَالنُّورَ ثُمَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ ﴿١﴾ هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ
مِنْ طِينٍ ثُمَّ قَضَى أَجَلًا وَأَجَلٌ مُسَمًّى عِنْدَهُ ثُمَّ أَنْتُمْ تَمْتَرُونَ ﴿٢﴾
وَهُوَ اللَّهُ فِي السَّمَاوَاتِ وَفِي الْأَرْضِ يَعْلَمُ سِرَّكُمْ وَجَهْرَكُمْ وَيَعْلَمُ
مَا تَكْسِبُونَ ﴿٣﴾

Meâli

Rahman ve rahîm olan Allah'ın adıyla… **1.** Hamd, gökleri ve yeri yaratan, karanlıkları ve ışığı var eden Allah'a mahsustur. Ama yine de kâfir olanlar (putları) rablerine eş tutuyorlar. **2.** Sizi bir çamurdan yaratan, sonra ölüm zamanını takdir eden ancak O'dur. O'nun katında bir ecel daha vardır. Siz hâlâ şüphe ediyorsunuz. **3.** O, göklerde ve yerde tek Allah'tır. Gizlinizi açığınızı bilir, ne kazandığınızı da bilir.

Tefsiri

1. Sûre, her yönden övgüye lâyık bulunanın sadece Allah olduğunu insanlara bildirmekle başlıyor. Çünkü O, bütün varlıklar âleminin yaratıcısıdır ve bundan dolayı ulûhiyyet vasfı yalnızca O'na aittir. Sûrenin ilk âyeti özel olarak, sözde kendilerine yardım ettiğini düşündükleri putlara inanan, onlara ulûhiyyet vasfı yükleyen ve darda kaldıklarında onlardan yardım dileyen müşriklere karşı bir reddiyedir. Nitekim Uhud Savaşı'nda kısmî bir başarı sağlayan müşriklerin kumandanı Ebû Süfyân, bu başarıyı putlarından bilerek müslümanlara karşı "Şanın yüce olsun Hübel! (müslümanlara seslenerek) Bizim Uzzâmız var, sizin Uzzânız yok" diyerek övünmüştü (Buhârî, "Megāzî", 17). Ayrıca nimet ve yardım kimden gelirse gelsin, asıl nimet sahibinin Allah Teâlâ olduğunu düşünerek öncelikle O'na hamd ve teşekkür etmek gerektiğine de işaret edilmiştir.

Yüce Allah bütün mevcudatın, başka bir deyişle, var olan her bir şeyin yaratıcısı olduğu halde âyette O'nun, yer ve gökleri, karanlıkları ve ışı-

ğı yaratan olduğu hatırlatılmakla yetinilmiştir. Çünkü "yer" ve "gökler", diğer yaratılmışları da kapsayan en kuşatıcı kavramlardır. Ayrıca realiteler âleminin pek çok nitelikleri bulunmakla birlikte, bunlar içinde bütün insanların en kolay ve yakından algılayabildikleri, genel olarak varlık kavramından sonra insan zihninin en temel gerçekler olarak farkına vardığı durumlar ışık ve karanlıktır. Nitekim ışık ve karanlığın varlık âlemiyle yakın ilgisinden dolayı bazı eski felsefî akımlarda ışık varlığın ilkesi, karanlık da yokluğun ilkesi sayılmış; yine bazı eski Doğu dinlerinde, özellikle Maniheizm'de biri "ışık tanrısı", diğeri "karanlıklar tanrısı" olmak üzere iki tanrı kabul edilmiştir ki, söz konusu âyette ışığı da karanlıkları da yaratanın sadece Allah olduğu belirtilerek bu iki tanrı inancı reddedilmektedir. Öte yandan Hz. Îsâ ve Rûhulkudüs'e ulûhiyyet isnat eden Hıristiyanlık'la birlikte, insanlık tarihinde önemli bir yer tutmuş olan yıldız-gezegen kültüne dayalı paganist inançlar da çürütülmüş; böylece her ne suretle olursa olsun, rablerine eş koşan, başka varlıkları O'nun ulûhiyyetine denk tutarak fâni şeylere tanrı gibi sarılıp bunlara kul olan bütün zümreler tevhid ilkesinden saptıkları için "kâfirler" diye nitelenmiştir. Bu arada karanlıklar kelimesiyle inkâr çeşitlerine, ışıkla da imana işaret bulunduğu belirtilir. Nitekim birtek doğru inanç yolu bulunduğu için âyette ışık tekille (nur), birçok bâtıl inanç bulunduğu için de karanlık çoğulla (zulümât) ifade edilmiştir.

2. Varlığının başlangıcından sonuna kadar insanın da yüce Allah'ın yaratma, takdir ve tasarrufunda bulunduğu ifade edilmek üzere "Sizi bir çamurdan yaratan O'dur" buyurulduktan sonra iki ayrı "ecel"den söz edilmektedir.

Müfessirler insanın "çamurdan" yaratılmasına iki değişik yorum getirmişlerdir:

a) Bütün insanların atası olan Hz. Âdem çamurdan yani topraktan yaratıldığına göre onun soyu da esas itibariyle topraktan gelmektedir.

b) Her insanın oluşumu, alınan besinler yoluyla toprağa dayanır. Çünkü hayatın temel ögesi olan kan besinlerden, besinler de doğrudan veya dolaylı yollarla topraktan gelmektedir.

İnsanın yaratılmasına dikkat çekilmesinin sebebi, ba'si (yeniden dirilme) inkâr eden müşriklere, insanı topraktan yaratan yüce kudretin onu ölümünden sonra tekrar döndüğü bu aslî varlığından yeniden yaratmaya da muktedir olduğunu bildirmektir. Âyetin diğer bir önemli yönü de topraktan canlıların en mükemmeli olan insanın yaratılmasındaki hârikulâde olaya işaret edilmesidir. Arz yaratıldığı zaman üzerinde "hayat"tan eser yoktu. Yok kendi kendini var edemez. Toprakta canı var eden ve onu "insan" yapan; insanda ruhu, aklı, irfanı yaratan yüce Allah'tır. Çünkü gelişmenin her safhasında O alîm, hakîm ve rahîm olan Allah'ın yaratma fiili bulunmaktadır. Bu sebeple yoktan varlığın, basitten bileşiğin, cansızdan canlının, şuursuz tabiattan zekânın kendiliğinden ortaya çıktığına inanmaktan daha bâtıl bir inanç olamaz.

Gerek bu gerek diğer ilgili âyetlerde Allah'ın varlığını ve birliğini, eşsiz kudret ve hikmetli yaratışını ispatlamak için insanın yaratılışına dikkat çekilmesi son derece önemlidir. Zira bütün evrenin bilebildiğimiz en büyük olayı hayatın ortaya çıkışıdır. Bütün varlıklar içinde akıl sahibi tek canlı insan olduğu için o, evrenin göz bebeğidir. Eğer bilim kâinatta dünyadakinden başka bir canlı ve akıllı varlık keşfederse, hiç kuşkusuz ki bu, bütün keşiflerin en muhteşemi olacaktır. Halen bilinen gezegenlerin hiçbirinde canlı ve akıllı varlığa rastlanmadığı için dünyamız değerini ve eşsizliğini korumaktadır. Bu değer, canlılardan özellikle de insandan gelmektedir. Fakat bu canlılar ve insan nasıl oluştu? Neden dünyaya en yakın olan ve –Kur'an-ı Kerîm'de de işaret buyurulduğu gibi (Enbiyâ 21/30)– bir zamanlar dünyamızla bitişikken sonradan ayrılan diğer semavî kürelerde hayat yok da dünyada var? Bunlara verilebilecek her ilmî cevap yeni sorularla karşılaşır. İlletsiz hiçbir hadise meydana gelemeyeceğine göre, kendi kendine üreme, oluşma (génération spontanée) imkânsız bulunduğuna göre yaratılış illetinin, tabiatın dışında ve üstünde bir güç olması gerektiği, yine yaratılış eşsiz bir düzen ve anlam taşıdığına göre onu yaratanın da mükemmel, sonsuz, ilim ve hikmet sahibi olması gerektiği, mutlak bir gerçektir ve bütün yaratılmışlar, özellikle de hayat, akıl ve zekâ sahibi insanın varlığı, her bir insanın baştan sona yaratılışı, gelişmesi bunun en kesin ve açık delilidir. Diğer canlılar gibi insan da çamurdan, yani topraktan meydana gelmiştir. Bunun nasıl olduğunu, hangi gücün tesiriyle meydana geldiğini deneysel olarak bilemiyorsak da kutsal kitabımız bunun hakiki fâilini, yapıp yaratanını bize

bildirmekte; aklımız da bâtıllardan arındığında bu gerçeği açık seçik kavrayabilmektedir.

Âyette iki defa zikredilen *ecel* kelimesi sözlükte "bir sürenin sonu" anlamına gelir. Âyetteki iki ecelden nelerin kastedildiği hususunda müfessirler farklı görüşler ileri sürmüşlerdir. Bunlardan bazıları şöyledir:

a) İlk ecel ölüm vakti, ikinci ecel kıyamet vakti.

b) İlk ecel yaratılışla ölüm arası, ikinci ecel ölümle ba's arasındaki süre (berzah) veya bu sürenin sonu.

c) İlk ecel ömrünün süresi kesin olanların ve bu sürenin sonunda ölenlerin eceli, ikinci ecel sıla-i rahim (akraba ziyaretleri), sadaka gibi bazı hayırlı işler yaptıkları için ömürleri uzatılacak olanların eceli.

d) İlk ecel insanın normal olarak yaşayıp ömrünün dolmasıyla hayatının sona ermesi (tabii ecel), ikincisi vücut fonksiyonlarının tamamı henüz sağlıklı ve yaşamaya elverişli iken boğulma, yangın gibi kazalar ve dış sebeplerle hayatın son bulması (ihtiramî ecel).

Fahreddin er-Râzî'nin filozoflara nisbet ettiği (XII, 153-154) bu son görüş, M. Hamdi Yazır'ın da belirttiği gibi, sağlığa önem vermeyi, gerektiğinde tedavi olmayı, tehlikelerden korunmayı öngörmesi açısından yararlı olmakla birlikte, buradan, bir insanın ölümüyle ilgili iki farklı ecel bulunduğu sonucunu çıkarmak doğru değildir. Olsa olsa bir insanın, ya tabii veya ihtiramî olmak üzere bir tek ecelinin olduğu söylenebilir. Bunlardan hangisi vuku bulmuşsa Allah'ın takdir ettiği ecel odur; dolayısıyla diğerinin vuku bulması imkânsızdır.

Zemahşerî (II, 3), yukarıda sıralanan ecelle ilgili görüşlerden ilkini; Şevkânî (II, 114), İbn Âşûr (IV, 130-131), M. Hamdi Yazır (III, 1874-1877) gibi bazı müfessirler de ikincisini tercih etmişlerdir. İbn Âşûr, bunun gerekçesini âyette, ikinci ecelle ilgili olarak, bu ecelin "Allah katında belirlenmiş" olduğu, yani insanlar tarafından bilinemeyeceği şeklindeki kayda dayandırır. Buna göre ilk ecel her bir insanın ömrüdür; çünkü kişi öldüğünde insanlar onun ne kadar süre yaşadığını bilirler. İkinci ecel, yani insanların ölümüyle ba's arasında geçen sürenin miktarını ne dünyada ne de kıyamet gününde Allah'tan başka kim bilebilir?

Âyetin sonunda "Siz hâlâ şüphe ediyorsunuz" ifadesiyle müşriklere hitap edilmiştir. Çünkü bu ifadede bir tenkit ve tehdit vardır; müminler

âyetlerde bildirilen gerçeklere inandıklarından, burada onların kastedildiği düşünülemez.

Burada insanın yaratılışının semâvat ve arzın yaratılışıyla ilgili ifadelerden sonra zikredilmesi, önce –İslâm düşünürlerinin deyimiyle– "büyük âlem"in, ardından da "küçük âlem"in yaratıldığını belirtmek içindir. Bu şekilde insanın yaratılışına dikkat çekilmesinin sebebi, kâfirlerin ba'si inkâr etmeleri, dolayısıyla onları, müşahede ettikleri, bildikleri bu gerçeği göz önüne alarak ba'sin mümkün olduğunu düşünmeye davet etmektir. İbn Âşûr, ilk yaratılışa inanan müşriklerin ikinci yaratılışa da (ba's) inanmalarının aklen gerekli olduğuna şu şekilde dikkat çeker: Âyette insanların "çamurdan" yaratıldığı özellikle belirtilerek "İnsan toprak olduktan sonra tekrar insan olarak yaratılması imkânsızdır" şeklinde ileri sürdükleri delil çürütülmek istenmiştir. Zira müşrikler insanın öldükten sonra toprağa düştüğünü kabul ediyorlar; ayrıca topraktan yaratıldığını da benimsiyorlar; şu halde ikinci defa yine topraktan yaratılması neden imkânsız olsun?

4 – 5

وَمَا تَأْت۪يهِمْ مِنْ اٰيَةٍ مِنْ اٰيَاتِ رَبِّهِمْ اِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِض۪ينَ
﴿٤﴾ فَقَدْ كَذَّبُوا بِالْحَقِّ لَمَّا جَٓاءَهُمْۜ فَسَوْفَ يَأْت۪يهِمْ اَنْبٰٓؤُا
مَا كَانُوا بِه۪ يَسْتَهْزِؤُ۫نَ ﴿٥﴾

Meâli

4. Rablerinin âyetlerinden onlara bir âyet gelmeye görsün, ondan ille de yüz çevirirler. **5.** Gerçekten onlar, kendilerine hak geldiğinde onu yalanlamışlardır. Fakat yakında onlara alay ettikleri şeyin haberleri gelecektir!

Tefsiri

4-5. Burada geçen *âyet*, bilhassa Allah'ın tek tanrı olduğuna delâlet eden kanıtlar, Hz. Peygamber'in verdiği haberlerin, özellikle vahdâniyetle (Allah'ın birliği) ilgili bilgilerin doğruluğunu gösteren ve müşrikleri, fesahat ve belâgatta bir örneğini ortaya koymaktan âciz bırakan Kur'an âyetleri veya Resûlullah'ın Kur'an dışındaki mûcizeleri şeklinde tefsir edilmiş; "âyetlerden yüz çevirme" ise Mekke putperestlerinin göze hitap eden mûcizeleri reddetmeleri, Kur'an-ı Kerîm'i dinlemeye tahammül edemeyip ona kulak vermekten veya onu dinledikleri halde sırf inat ve kibirlerinden ötürü onun bir mûcize ve gerçek olduğunu itiraftan kaçınmaları şeklinde açıklanmıştır. "Alay ettikleri şeyin haberleri" ise, kıyametin vukuu ve âhiret azabı veya İslâm'ın doğması ve isminin yükselmesi sırasında şirkin ve küfrün çöküşü ya da inkârcıların müslümanlar karşısındaki hezimetleriyle ilgili olarak Kur'an'ın verdiği haberlerdir. Bu bilgiler ışığında bu âyetler şu şekilde açıklanmıştır:

O müşriklere ve inkârcılara, üzerinde düşünüp taşınmaları gereken bir âyet, bir delil veya mûcize geldiğinde muhakkak surette rablerinden gelen bu türlü âyetlerden yüz çevirirler; onların doğru olup olmadığı hususunda ciddi ve samimi olarak zihin yormadan, akıllarını kullanarak düşünüp taşınmadan hemen red ve inkâr ederler. İşte böylece onlar bütün âyetlerin, delil ve mûcizelerin en yücesi ve en şereflisi olan *hak* yani Kur'an kendilerine geldiği zaman onu da yalanlayıp inkâr etmişlerdir. Ancak böyle yalanladıkları, üstelik bir de alaya aldıkları Kur'an'ın bildirdiği haberler, yani kıyamet ve âhiret azabını ya da İslâm'ın doğuşu ve onun adının yükselişi sırasında inkârcıların başlarına gelecek azap ve yıkımı, müslümanlar karşısında uğrayacakları hezimeti görünce ne ile alay ettiklerinin farkına varacaklardır!

6

أَلَمْ يَرَوْا كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ قَرْنٍ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ
مَا لَمْ نُمَكِّنْ لَكُمْ وَأَرْسَلْنَا السَّمَاءَ عَلَيْهِمْ مِدْرَارًا وَجَعَلْنَا

الْاَنْهَارَ تَجْرٖي مِنْ تَحْتِهِمْ فَاَهْلَكْنَاهُمْ بِذُنُوبِهِمْ وَاَنْشَاْنَا
مِنْ بَعْدِهِمْ قَرْنًا اٰخَرٖينَ ﴿٦﴾

Meâli

6. Görmediler mi ki, onlardan önce yeryüzünde size vermediğimiz onca imkânı kendilerine verdiğimiz, gökten üzerlerine bol bol yağmur indirip (evlerinin) altlarından ırmaklar akıttığımız nice nesilleri helâk ettik. Biz onları günahları sebebiyle helâk ettik ve onların ardından başka nesiller meydana getirdik.

Tefsiri

6. Başka âyetlerde de geçen ve "nesiller" diye çevirdiğimiz *karn* kelimesinin iki anlamı vardır: **a)** Bir dönemde yaşamış millet, kavim, nesil, kuşak. **b)** Uzun bir süreyi kapsayan dönem, asır, yüzyıl. Kelime bu âyette ilk anlamıyla kullanılmıştır. Nitekim Hz. Peygamber'in "Nesillerin (kurûn) en hayırlısı benim neslim (karn), sonra bunları izleyenler, sonra da bu sonuncuları izleyen nesildir" mânasındaki hadisinde de karn bu ilk anlamında geçmektedir (Buhârî, "Şehâdât", 9; Tirmizî, "Fiten", 45). Bazı tefsirlerde gök anlamındaki *sema* kelimesinin bu âyette "yağmur" mânasına geldiği belirtilmiştir (meselâ bk. İbn Âşûr, VII, 139).

Bu âyette özel olarak müşrik Araplar'dan söz edilmekle birlikte umumiyetle bâtıl inançlara sapan, kötülüklere dalan ve bu suretle topyekün helâke müstahak olan her millet için bir tehdit ve uyarı olmak üzere şöyle buyurulmuş olmaktadır: O kendi güçlerine güvenerek inkârcılıkta, haksızlık ve bâtılda direnenler, geçmiş milletlerin kalıntılarını, tarihî izlerini inceleyip öğrenerek, bizim (sonsuz kudret sahibi yüce Allah) nice nesilleri helâk ettiğimizi görmediler mi? Biz onlara, yeryüzünde size verdiğimizden daha fazlasını vermiş; onları bol yağmuruyla, bolluk ve bereketiyle cennet gibi ülkelere sahip kılmıştık; onlar bu ülkeleri vatan tutup medeniyetler kurmuşlardı. Sonra da günahları yüzünden onları helâk ettik ve onların ardından başka nesiller, nice milletler meydana getirdik.

Şimdi, sizden daha güçlü olan bu milletleri tarihten silen yüce kudretin sizi helâk etmeyeceğini mi düşünüyorsunuz?

Âyet-i kerîme güçlerine, servetlerine, sahip oldukları diğer bedenî ve maddî imkânlara aldanarak Allah'a âsi olan, şımaran, ellerindeki her şeyi kendisine borçlu bulundukları rablerini unutarak dalâlete sapıp azgınlaşan, günahlara boğulan toplumlara karşı genel bir tehdit ve uyarıdır.

Kur'an-ı Kerîm'de bu tarihî tecrübeye büyük önem verilmiş; çeşitli vesilelerle eski milletlerin hayatları ve âkıbetleri anlatılırken özellikle kötülük ve zulümleri, azgınlaşıp isyan etmeleri yüzünden helâk edildikleri ve böylece tarih sahnesinden silindikleri anlatılarak insanların bu tarihî gerçekten ibret alıp sünnetullahı daima göz önünde tutmaları, şimdi sahip oldukları imkânların kendilerini felâketlerden koruyamayacağını iyi bilmeleri ve hayatlarını buna göre düzenlemeleri istenmiştir. Âd, Semûd gibi çok eski dönemlerde yaşamış kavimler yanında, daha yakın çağlardaki birçok devletin, imparatorluğun çöküşü veya tarihten silinişinin temelinde de aynı olumsuz sebeplerin yattığında kuşku yoktur.

7 – 11

وَلَوْ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ كِتَابًا فِي قِرْطَاسٍ فَلَمَسُوهُ بِأَيْدِيهِمْ لَقَالَ الَّذِينَ
كَفَرُوا إِنْ هٰذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٧﴾ وَقَالُوا لَوْلَا أُنْزِلَ عَلَيْهِ
مَلَكٌ وَلَوْ أَنْزَلْنَا مَلَكًا لَقُضِيَ الْأَمْرُ ثُمَّ لَا يُنْظَرُونَ
﴿٨﴾ وَلَوْ جَعَلْنَاهُ مَلَكًا لَجَعَلْنَاهُ رَجُلًا وَلَلَبَسْنَا عَلَيْهِمْ
مَا يَلْبِسُونَ ﴿٩﴾ وَلَقَدِ اسْتُهْزِئَ بِرُسُلٍ مِنْ قَبْلِكَ فَحَاقَ بِالَّذِينَ سَخِرُوا

مِنْهُمْ مَا كَانُوا بِهٖ يَسْتَهْزِؤُ۫نَ ﴿١٠﴾ قُلْ سٖيرُوا فِي الْاَرْضِ ثُمَّ انْظُرُوا
كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبٖينَ ﴿١١﴾

Meâli

7. Şayet sana kâğıt üzerine yazılmış bir kitap indirseydik ve onlar elleriyle onu tutmuş olsalardı, yine de o inkârcılar, "Bu apaçık bir büyüden başka bir şey değil" derlerdi. **8.** "Ona bir melek indirilseydi ya!" dediler. Eğer biz bir melek indirseydik elbette iş bitirilmiş olur, artık kendilerine mühlet verilmezdi. **9.** Şayet Peygamber'i bir melek kılsaydık muhakkak ki onu (yine) bir adam suretine sokar, onları yine halen içinde bulundukları kuşkuya düşürürdük. **10.** Senden önceki peygamberlerle de alay edilmiş, sonunda onlarla alay edenleri, alaya aldıkları şey (azap) kuşatıvermişti. **11.** De ki: "Yeryüzünde dolaşın, sonra (hakikati) yalan sayanların sonunun nasıl olduğuna bakın!"

Tefsiri

7. Kur'an-ı Kerîm'in başka yerlerinde de belirtildiği üzere müşrikler, Hz. Peygamber'in ilâhî kelâmı kendilerine okuyup duyurmasını yeterli bulmamış, gökten kendilerine okuyacakları bir kitap (İsrâ 17/93) veya "açılmış sahîfeler" (Müddessir 74/52) indirilmesini istemişlerdi. Aslında onlar bu istekleriyle güya Hz. Peygamber'i zor durumda bırakmayı amaçladıklarından, âyette, onların bu tür istekleri yerine getirilse ve kendilerine kâğıt üzerine yazılmış bir kitap indirilse bile, yine de inanmayacakları, bunun apaçık bir büyü olduğunu iddia edecekleri açıklanarak gerçek niyetleri yüzlerine vurulmaktadır. Zira Hz. Hatice, Ebû Bekir, Ömer ve diğer samimi insanlar Resûlullah'ın dürüstlüğünü, Kur'an âyetlerinin ihtiva ettiği açık seçik gerçekleri dikkate alarak iman etmişler; buna karşılık nefislerinin gururuna kapılan, Kur'an'ın getirdiği ilkelerin, kendilerinin veya kabilelerinin çıkarlarını zedeleyeceğini düşünen ve Câhiliye taassubunda direnen inatçı kimseler ise çeşitli bahaneler ileri sürerek,

sonunda hiçbir mantıkî gerekçe bulamadıkları için Kur'an'ın "bir büyü" (En'âm 6/7), Hz. Peygamber'in de "bir kâhin veya mecnun" (Tûr 52/29) olduğu yönünde hakikatten uzak ithamlarda bulunmuşlardır.

8. Müşrikler görünüşte ilâhî vahyin geliş tarzını inandırıcı bulmadıkları için, hakikatte ise sırf inat ve taassuplarından dolayı başka bir istekte bulunmuşlar, Hz. Muhammed'i kastederek, "Ona bir melek inseydi ya!" demişlerdir. Aslında Hz. Peygamber'e melek inmekle birlikte, müşrikler onun hakiki suretinde gelip Hz. Peygamber'le dolaşmasını ve bunu gözleriyle görmeyi istiyorlardı. Âyetin devamında yüce Allah "Eğer biz (istedikleri şekilde) bir melek indirseydik elbette iş bitirilmiş olur, artık kendilerine mühlet verilmezdi" buyurarak onların bu talebini de reddetmiştir. Tefsirlerde âyetin bu kısmıyla ilgili olarak çeşitli görüşler ileri sürülmüştür. Şöyle ki:

a) Zemahşerî "iş bitirilirdi" ifadesini "Onlar helâk edilirlerdi" şeklinde yorumlamakta ve bunu da şu gerekçeye bağlamaktadır: Meleği görmelerinden sonra –âyette de belirtildiği gibi– artık onlara mühlet verilmezdi; ya meleğin kendi suretinde Resûlullah'a geldiğini ayan beyan gördükleri halde yine de iman etmeyecekleri için veya melek gelip de artık her şey apaçık kesinlik kazanınca yükümlülüğün esası olan ihtiyar (seçme özgürlüğü) ortadan kalkacağı için helâk edilmeleri gerekli olurdu; ya da meleği kendi suretinde gördükleri anda, gördüklerinin verdiği dehşetten dolayı ruhları bedenlerinden ayrılır, yani ölüverirlerdi. Çünkü "şiddetin âniden zuhuru, şiddetin kendisinden daha dehşet vericidir" (II, 4-5).

b) Şevkânî'ye göre müşrikler "Ona bir melek indirilseydi ya!" derken meleğin aslî suretiyle gelerek kendileriyle konuşur, Hz. Muhammed'in hak peygamber olduğunu kendilerine bildirirse ona inanıp tâbi olacaklarını söylüyorlardı. Oysa Allah biliyordu ki, onlara böyle bir melek gelmiş olsa yine de iman etmeyecekler ve bunun sonucunda derhal helâk edilmeye müstahak olacaklardı (II, 117).

c) Elmalılı M. Hamdi'ye göre eğer melek kendi suretinde gelip de hakikat itiraza mahal kalmayacak şekilde apaçık ortaya çıksaydı, artık Hz. Peygamber'in haber verdiği azap hemen uygulanırdı. Özellikle vahiy meleği Cebrâil'i, sıradan insanlar şöyle dursun, peygamberlerden bile pek azı asıl varlığıyla görebilmiştir (III, 1880-1881; ayrıca bk. Necm 53/1-

18; Buhârî, "Tefsîr", 53/1-2). Ayrıca Hz. Muhammed'in dahi vahiy esnasında büyük bir dehşet ve sıkıntı hali yaşadığına ilişkin hadisler vardır (Buhârî, "Bed'ü'l-vahy", 2-3) .

Hz. Peygamber'in özellikle ilk vahyi aldığı sırada yaşadığı olağan üstü sarsıntıya Kur'an-ı Kerîm de işaret etmektedir (Müzzemmil 73/1; Müddessir 74/1).

d) İbn Âşûr ise "İş bitirilmiş olurdu" ifadesini "Tehdit edildikleri azap gerçekleştirilirdi" anlamında açıklamıştır. Zira Allah'ın gazabına uğrayan bir topluma melekler ancak azap getirmek için inerler. Nitekim Lût kavminin durumu bunu göstermektedir (A'râf 7/80-84). Muhtemelen Allah Teâlâ melekleri hak uğruna müsamahasız bir sertlik ve öfke tabiatında yaratmıştır (IV, 145). Aynı müfessir ayrıca Cenâb-ı Hakk'ın müşriklerin, aslında mahvolmalarına yol açacak olan bu taleplerini cezalandırmamasını, O'nun inkârcılara karşı bir rahmeti şeklinde yorumlamamak gerektiğini savunuyorsa da bu görüşün isabetli olduğu kanaatinde değiliz. Zira âyette de dolaylı olarak belirtildiği gibi Allah onlara mühlet vermiş ve bu sayede daha sonra bazıları İslâm'ı kabul etme şerefine ermişlerdir ki, bunlar arasında bu sûrenin 7. âyetinin inmesine sebep olduğu rivayet edilen Abdullah b. Ebû Ümeyye de vardır. Hatta bu zat daha sonra Tâif'te şehid düşmüştür (Elmalılı, III, 1180).

9. Eğer Allah onlara gönderdiği elçiyi bir melek yapsaydı ya da beşer yerine bir meleği elçi gönderseydi yine onu melek suretinde değil insan görünümünde, hem de –müşriklerin, meleklerin dişi olduğu şeklindeki bâtıl inançlarının aksine– onu "adam sûretinde" göndereceği, bunun sonucu olarak yine onları, bu gelenin gerçekten melek mi yoksa insan mı olduğu hususunda şaşkınlığa düşüreceği bildirilmektedir. Nitekim başka bir âyette ifade edildiği üzere, onlar Kur'an-ı Kerîm için "Bu, insan sözünden başka bir şey değildir" (Müddessir 74/25) demişlerdi. Halbuki tamamen ruhanî varlıklar olan meleklerin insanlara görünmesi ve onlara hitap edebilmesi, ancak cismanî bir görünüme bürünmeleriyle mümkündür. Bu durumda vahyin doğruluğunu, ihtiva ettiği yüksek hakikatlere göre değerlendirmek yerine, onu kendilerine tebliğ edenin melek olmasında arayanlar, bu cismanî görünümlü varlığın insan oldu-

ğunu ileri sürerek yine inkâra sapacaklar, şimdi olduğu gibi yine şüphe edeceklerdi.

10-11. Müşrikler, gerçeği daha yakından kavramak gibi iyi niyete dayalı sebeplerle değil, sırf Hz. Peygamber'e karşı çıkmak, onunla alay etmek, acze düşürüp itibarını yıkmak maksadıyla bu tür teklifler ileri sürdükleri için 10. âyette Resûlullah'a, kendisinden önceki peygamberlerin de böyle alayla karşılandıkları hatırlatılmakta, fakat başlarına gelen felâketler sonunda alay ettikleri haberlerin ne kadar kesin gerçekler olduğunu acı şekilde anladıkları bildirilmekte; 11. âyette Mekke müşriklerine, dolayısıyla peygamberlik ve vahiy gerçeğinden kuşkuya düşüp inkâr eden, alaya alan herkese, dünyayı gezip dolaşmaları, eskilerin izlerini, kalıntılarını inceleyerek ilâhî hakikatleri yalanlayanların âkıbetlerinin ne olduğunu görmeleri tavsiye edilmektedir.

12 – 13

قُلْ لِمَنْ مَا فِي السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِۜ قُلْ لِلّٰهِۜ كَتَبَ عَلٰى نَفْسِهِ الرَّحْمَةَۜ
لَيَجْمَعَنَّكُمْ اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ لَا رَيْبَ فِيهِۜ اَلَّذِينَ خَسِرُٓوا اَنْفُسَهُمْ
فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٢﴾ وَلَهُ مَا سَكَنَ فِي الَّيْلِ وَالنَّهَارِۜ
وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١٣﴾

Meâli

12. "Göklerde ve yerde olanlar kimindir?" diye sor. De ki: "Allah'ındır. O, kendi üzerine rahmeti yazmıştır. Sizi, gerçekleşmesinde asla şüphe olmayan kıyamet gününde mutlaka toplayacaktır." Kendilerini ziyan edenler var ya, işte onlar inanmazlar. **13.** Gece ve gündüzde barınan her şey O'nundur. O, her şeyi işitendir, bilendir.

Tefsiri

12. Bu sûrenin ilk âyetinde gökleri ve yeri Cenâb-ı Hakk'ın yarattığı, 3. âyetinde göklerde ve yerde hükümran olan tek Tanrı'nın O olduğu belirtilmişti. Burada ise göklerde ve yerde bulunanların yalnızca O'nun mülkü olduğu, dolayısıyla rubûbiyyette olduğu gibi mâbûdiyyette de O'nun ortağı bulunmadığı, yalnız O'nun rab olarak bilinmesi ve yalnız O'na ibadet edilmesi gerektiği soru-cevap şeklinde bir üslûpla vurgulanmaktadır. Sorunun tek ve kesin bir cevabı olduğu için hemen arkasından kısa ve net bir şekilde "Allah'ındır" şeklinde cevap verilmesi istenmiştir. Bütün varlıkların yaratıcısı, mâlik ve sahibi Allah olduğuna ve esasen müşrikler de buna inandıklarına göre, bu varlıklar içinde yükümlü tutulanları yani insanları hesaba çekme yetkisi de O'na ait bulunduğu için âyette, kesin olarak vuku bulacak olan kıyamet gününde Allah'ın muhakkak surette insanları hesaba çekmek üzere bir araya toplayacağı bildirilmiştir. Burada ayrıca, bir bakıma varlıkların mebdei (başlangıcı) ve meâdıyla (âkıbeti) ilgili iki bölümün arasına "O kendi üzerine (kulları için) rahmeti yazmıştır" şeklinde bir kayıt konulması özellikle ilgi çekicidir. Bu suretle sanki insanlara şöyle bir uyarıda bulunulmuştur: Diğer bütün varlıklar gibi sizi de Allah yarattı; kıyamet vuku bulup da O'nun huzurunda hesap vermek için toplanmadan önce, hayatta iken Allah'ın kesin olan rahmetinden yararlanmaya bakınız; inanıp hayırlı işler yapınız; bu geniş rahmete nâil olmak için günahlarınızdan tövbe ediniz. Açık seçik delillere rağmen, müşriklerin yaptığı gibi, Hz. Peygamber'in tebliğlerini yalanlamak için türlü bahaneler ileri sürmek yerine, Allah'ın rahmetinin üzerinizdeki eserlerinden olan aklınızı kullanarak Hz. Peygamber'in doğruluğunu tasdik ediniz. Bunun aksine, geçici menfaatlerine, mânasız inatlarına ve benlik iddialarına kapılarak gerçeği kabule yanaşmayanlar, böylece kendilerini ziyana sokanlar artık iman etmekten de mahrum kalırlar ve sonuçta Allah'ın çok geniş olan rahmetinden yararlanma fırsatını kaçırmış, kendi kendilerine yazık etmiş olurlar.

13. Bu âyette de Allah'ın hükümranlığı teyit edilerek göklerde ve yerde bulunanlar gibi gece ile gündüzde barınan her şeyin yani bütün zaman kategorisine giren varlıkların da Allah'ın mülkünden olduğu; Allah'ın,

ister gecenin karanlığında, ister gündüzün aydınlığında olsun, her varlığı, her olup biteni kesin olarak duyup bildiği ifade edilmiştir.

14 – 18

قُلْ أَغَيْرَ اللّٰهِ أَتَّخِذُ وَلِيًّا فَاطِرِ السَّمٰوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ يُطْعِمُ
وَلَا يُطْعَمُ ۗ قُلْ إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ أَوَّلَ مَنْ أَسْلَمَ وَلَا تَكُونَنَّ
مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٤﴾ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ
يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥﴾ مَنْ يُصْرَفْ عَنْهُ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمَهُ ۗ وَذٰلِكَ
الْفَوْزُ الْمُبِينُ ﴿١٦﴾ وَإِنْ يَمْسَسْكَ اللّٰهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ
إِلَّا هُوَ ۗ وَإِنْ يَمْسَسْكَ بِخَيْرٍ فَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٧﴾
وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ ۗ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ﴿١٨﴾

Meâli

14. De ki: "Gökleri ve yeri yoktan var eden, yediren ama yedirilmekten münezzeh olan Allah'tan başkasını mı dost edineceğim!" De ki: "Bana müslüman olanların ilki olmam emredildi ve sakın müşriklerden olma (denildi)". **15.** De ki: "Ben rabbime isyan edersem gerçekten büyük günün azabına uğrayacağımdan korkarım." **16.** O gün kim azaptan kurtarılırsa gerçekten Allah onu esirgemiştir. İşte apaçık kurtuluş budur. **17.** Eğer Allah seni bir zarara uğratırsa onu kendisinden başka giderecek yoktur; ve eğer sana bir hayır verirse bilesin ki O her

şeye kadirdir. **18.** O, kullarının üstünde tam bir tasarrufa sahiptir. O hakîmdir, her şeyden haberdardır.

Tefsiri

14. "Dost" diye çevirdiğimiz *velî* ve "yoktan var eden" diye çevirdiğimiz *fâtır*, esmâ-i hüsnâdan olup ilki Allah'ın yönetici, yardımcı ve dost olduğunu; ikincisi de yapıp yaratan, yokluktan varlık sahnesine çıkaran olduğunu ifade eder. Bu âyette yüce Allah kısaca "yediren ama yedirilmekten münezzeh olan" şeklinde tavsif edilerek bütün varlıkların rızıklarını, ihtiyaçlarını karşılarken kendisinin yedirilmekten, ihtiyaçtan münezzeh olduğu ifade buyurulmuştur. Çünkü bütün uydurma tanrılar aslında birer hiç olup kendi bağlılarınca beslendikleri, desteklendikleri, büyültüldükleri, ululandıkları halde beslenmeye muhtaç olmayan, her şeye kendisi değer kazandırıp hiçbir kimsenin ve hiçbir şeyin kendisine değer katmasına, destek vermesine muhtaç olmayan, dolayısıyla gerçek anlamıyla ulûhiyet niteliğine sahip tek varlık O'dur.

15. "Büyük gün"den maksat âhiret günüdür. Âyete göre Hz. Peygamber bile tebliğ ettiği dinin hükümlerinden istisna edilmiş değildir.

16. Âhirette azaptan kurtulan kimse rahmet-i ilâhiyyeye nâil olacaktır. Kuşkusuz insan için bundan daha büyük bir kurtuluş yoktur; çünkü ebedî hayattaki mutluluğu bu şekildeki bir kurtuluşa bağlıdır.

17-18. Hayır ve şerrin Allah'tan olduğu şeklindeki Ehl-i sünnet itikadını destekleyen bu âyetlere göre hastalık, yoksulluk gibi insanlara elem veren ve istenmeyen durumlar da sağlık ve zenginlik gibi arzu edilen durumlar da Allah'ın kudreti dahilinde olup Allah bir kimseye bunlardan birini veya ötekini takdir ederse bunu önleyecek, takdire karşı koyabilecek hiçbir güç yoktur. Allah'tan gelebilecek zararı da faydayı da ancak dilerse yine kendisi önler. İnsanlar ne dilerse dilesin, sonunda yine O'nun dilediği olur. O'nun her şeye gücü yeter ve O kulları üzerinde tam bir hâkimiyete, karşı konulamaz bir kudrete sahiptir. Ayrıca O, tam bir hikmet sahibi ve her şeyden haberdar olduğu için kimlerin fayda veya zarara müstahak olduğunu bilir; herkesin her halinden haberi olur ve hakîm olmasının bir sonucu olarak

herkese, haline münasip ne ise onu verir, dolayısıyla hiç kimseye haksızlık etmez.

19

قُلْ اَيُّ شَيْءٍ اَكْبَرُ شَهَادَةً قُلِ اللّٰهُ شَهٖيدٌ بَيْنٖي وَبَيْنَكُمْ وَاُوحِيَ
اِلَيَّ هٰذَا الْقُرْاٰنُ لِاُنْذِرَكُمْ بِهٖ وَمَنْ بَلَغَ اَئِنَّكُمْ لَتَشْهَدُونَ
اَنَّ مَعَ اللّٰهِ اٰلِهَةً اُخْرٰى قُلْ لَا اَشْهَدُ قُلْ اِنَّمَا هُوَ اِلٰهٌ وَاحِدٌ وَاِنَّنٖي بَرٖيءٌ
مِمَّا تُشْرِكُونَ ﴿١٩﴾

Meâli

19. De ki: "Hangi şahidin şahitliği daha güvenilirdir?" De ki: "Benimle sizin aranızda Allah şahittir. Bu Kur'an bana, hem sizi hem de ulaştığı herkesi onunla uyarmam için vahyedildi. Yoksa siz Allah ile beraber başka tanrılar olduğuna şahitlik mi ediyorsunuz?" De ki: "Ben buna şahitlik etmem." De ki "O, ancak bir tek Allah'tır; ben sizin ortak koştuğunuz şeylerden kesinlikle uzağım."

Tefsiri

19. İlk cümlenin harfî tercümesi "Şahitlik bakımından hangi şey daha büyüktür?" şeklindedir. Ancak biz, Zemahşerî'nin getirdiği yorumu (II, 7) esas alarak anlamayı kolaylaştırmak için söz konusu cümleyi "Hangi şahidin şahitliği daha güvenilirdir?" şeklinde çevirmeyi uygun bulduk. Bundan önceki âyetlerde ağırlıklı olarak Allah Teâlâ'nın zât ve sıfatlarıyla ilgili deliller üzerinde durulmuştu. Bu âyette ise Hz. Muhammed'in risâletinin ispatına geçilerek bu hususta en büyük şahidin kim olduğu sorusuna –cevabın açıklığından dolayı– hemen "Benimle sizin aranızda Allah şahittir" cevabı verilmiştir. Vâhidî'nin, bu âyetin inmesine sebep olduğunu kaydettiği bir rivayete göre (*Esbâbü'n-nüzûl*, s. 160; *el-Vecîz*, I,

347) Mekke ileri gelenleri Resûlullah'a hitaben "Ey Muhammed, söylediklerinle ilgili olarak hiç kimsenin seni tasdik ettiğini görmedik. Hatta yahudilere ve hıristiyanlara sorduk; onlar, senin ismin veya niteliklerinle ilgili olarak kendi kitaplarında ve dinlerinde herhangi bir bilgi olmadığını söylüyorlar. Bize, senin Allah'ın elçisi olduğuna şahitlik edecek birini göster" demişler, bunun üzerine yukarıdaki âyet nâzil olmuştur.

"Bu Kur'an bana, hem sizi hem de ulaştığı herkesi onunla uyarmam için vahyedildi" meâlindeki ifade, Hz. Peygamber'in ve Kur'an-ı Kerîm'in bütün insanlığa gönderildiğini, dolayısıyla İslâm'ın evrensel bir din olduğunu göstermektedir. Bu âyet, insanları hem Allah'ın birliğine hem de Hz. Muhammed'in peygamberliğine şehadet etmeye çağırdığından, kelime-i şehâdeti anlam olarak ihtiva etmektedir.

20 – 21

الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ أَبْنَاءَهُمُ
الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى
عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿٢١﴾

Meâli

20. Kendilerine kitap verdiklerimiz, onu kendi oğullarını tanıdıkları gibi tanırlar. Kendilerine zarar verenlere gelince, işte onlar inanmazlar. **21.** Yalan sözlerle Allah'a iftira edenden veya O'nun âyetlerini yalan sayandan daha zalim kimdir? Şüphe yok ki zalimler kurtuluşa ermezler.

Tefsiri

20. Zemahşerî ve diğer birçok müfessir, âyette Ehl-i kitabın tanıdıkları ifade edilenin Hz. Muhammed olduğunu belirtmişler, bazıları da bunun Kur'an-ı Kerîm olduğunu söylemişlerdir (Zemahşerî, II, 7; Şevkânî, 122;

İbn Âşûr, VII, 171; Elmalılı, III, 1893). İlk anlayışa göre Ehl-i kitap, özellikle hıristiyanlar kendi kutsal kitaplarında Hz. Muhammed'in peygamberliğine ilişkin bazı işaretler bulunduğunu biliyorlardı (bk. A'râf 7/157). İkinci anlayışın daha isabetli olduğunu düşünen İbn Âşûr'a göre Ehl-i kitap âlimleri Kur'an'ın Allah katından geldiğini biliyorlardı. Çünkü Kur'an, onların kitaplarında da haber verilmiş olan bilgiler ihtiva etmekteydi. Ayrıca onların kitaplarında, son peygamberle ilgili bilgiler bulunduğundan, Kur'an'ı bildireni de bu bakımdan tanıyorlardı (ayrıca bk. Bakara 2/146).

21. Allah'ın Kur'an'da tevhid inancını açık açık bildirmesine rağmen, O'nun putları kendisine ortak edindiğini savunan müşriklerden, aynı şekilde, kendi kitaplarında Allah'ın Kur'an ve Hz. Muhammed hakkında bilgi vermediğini iddia eden Ehl-i kitap'tan daha zalim ve haksız kim vardır!

22 – 24

وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا أَيْنَ شُرَكَاؤُكُمُ
الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٢٢﴾ ثُمَّ لَمْ تَكُنْ فِتْنَتُهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا وَاللَّهِ
رَبِّنَا مَا كُنَّا مُشْرِكِينَ ﴿٢٣﴾ انْظُرْ كَيْفَ كَذَبُوا عَلَى أَنْفُسِهِمْ
وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢٤﴾

Meâli

22. Unutma o günü ki onları hep birden toplayacağız; sonra da Allah'a ortak koşanlara, "Nerede boş yere davasını güttüğünüz ortaklarınız?" diyeceğiz. **23.** Sonra onların mazeretleri "Rabbimiz Allah'a andolsun ki biz ortak koşanlar olmadık" demekten başka bir şey olmadı. **24.** Gör ki kendi aleyhlerinde nasıl yalan söylediler ve (tanrı diye) uydurdukları şeyler kendilerinden nasıl kaybolup gitti!

Tefsiri

22-24. İnsanlar ölüp ruhlar bedenlerden ayrıldıktan veya insanlar yeniden diriltildikten sonra Allah Teâlâ kendisine putları ortak koşmak ve bu suretle İslâm'ın tevhid akîdesine karşı mücadele bayrağını açmak gibi büyük bir suçun vebalini yüklenmiş olan müşriklere, dünyadaki alelâde varlıklara yahut kişilere tanrı gibi taparcasına bağlanarak hakiki mâbudlarını inkâr edenlere "Hani o bana ortak koştuğunuz putlarınız; sözde tanrılarınız nerede?" anlamında olmak üzere "Nerede boş yere davasını güttüğünüz ortaklarınız?" diye soracaktır. Sonra onlar Allah'ın her hallerine vâkıf olduğunu bile bile, "Rabbimiz Allah'a andolsun ki biz ortak koşanlar olmadık" diyerek şaşkınlık ve çaresizlik içinde mazeret ileri sürecekler; böylece kendi kendilerine karşı, yani söylediklerinin asılsız olduğunu bizzat kendileri de bile bile yalan söyleme gereğini duyacaklardır. Üstelik dünyadayken, uydurma bir inançla, akıllı ve güçlü olduğunu, kendilerine şefaat edeceğini sandıkları putları –sözde tanrıları– kendilerinden uzaklaşmıştır.

25 – 26

وَمِنْهُمْ مَنْ يَسْتَمِعُ اِلَيْكَۚ وَجَعَلْنَا عَلٰى قُلُوبِهِمْ اَكِنَّةً اَنْ يَفْقَهُوهُ
وَفٖٓي اٰذَانِهِمْ وَقْرًاۜ وَاِنْ يَرَوْا كُلَّ اٰيَةٍ لَا يُؤْمِنُوا بِهَاۜ حَتّٰٓى اِذَا
جَٓاؤُ۫كَ يُجَادِلُونَكَ يَقُولُ الَّذٖينَ كَفَرُٓوا اِنْ هٰذَٓا اِلَّٓا اَسَاطٖيرُ
الْاَوَّلٖينَ ﴿٢٥﴾ وَهُمْ يَنْهَوْنَ عَنْهُ وَيَنْـَٔوْنَ عَنْهُۚ وَاِنْ يُهْلِكُونَ اِلَّٓا
اَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٦﴾

Meâli

25. Onlardan seni (okuduğun Kur'an'ı) dinleyenler de vardır. Fakat onu anlamalarına engel olmak için kalplerinin üstüne örtüler çektik, kulaklarına da ağırlık verdik. Onlar her türlü mûcizeyi görseler bile yine de ona inanmazlar. Hatta o kâfirler sana geldiklerinde "Bu Kur'an eskilerin masallarından başka bir şey değildir" diyerek seninle tartışırlar. **26.** Onlar hem insanları Peygamber'den uzak tutmaya çalışırlar hem de kendileri ondan uzak dururlar. Oysa onlar farkında olmadan ancak kendilerini mahvederler.

Tefsiri

25-26. Bu âyetler İslâm'a karşı ilk düşmanlık ve engelleme hareketini başlatan müşriklerin tutumlarını ve bu tutumlarının doğuracağı sonuçları anlatmaktadır. Buna göre müşriklerin bazıları Kur'an'ı dinliyorlardı; ancak Kur'an'ın neler bildirdiğini, bunların doğru olup olmadığını merak ettikleri, samimiyetle öğrenmek, anlamak ve eğer doğru bulurlarsa onu tasdik etmek niyetiyle değil; itiraz etmek, karşı çıkmak, alay ve hakaret etmek için bahaneler bulmak amacıyla dinliyorlardı. Gurur, kibir, bencillik, ihtiras gibi kötü huylarla, sihir, hurafe, şirk gibi bâtıl inançlarla ruhları kirlenmiş; fıtrî tabiatları bozulmuştu. Bu şekilde ruhları kararmış insanların, zihin disiplinlerini, doğruyu yanlıştan, iyiyi kötüden ayırma yeteneklerini de kaybetmeleri ilâhî bir kanundur. Bu sebepledir ki 25. âyette onlardan bir kısmının Resûlullah'ı dinlediği, fakat kalpleri üzerinde Kur'an'ı anlamalarını engelleyen örtüler, kulaklarında da sağırlık meydana getirildiği için ondan istifade edemedikleri ifade buyurulmuştur. Ehl-i sünnet âlimleri bu vb. âyetlerden hareketle prensip olarak Allah'ın, dilediği kimselerin iman etmelerini engelleyeceğini savunmuşlar; Mu'tezile ulemâsı ise bu görüşe karşı çıkarak söz konusu âyetleri kendi adalet ve hürriyet anlayışları istikametinde te'vil etmişlerdir. Bu teorik tartışmalar bir yana, yaratılış itibariyle insan fıtratı, gerçeği kabule elverişli olmakla birlikte, bazı iç ve dış etkenler insanın psikolojisini, akıl ve düşünme melekelerini etkilemektedir. Müşrikler de gerek atalarından ve çevrelerinden aldıkları telkinler, gerekse çeşitli olumsuz duygu ve davranışlarının tesiriyle inanmaya yatkın olmaktan çıktıkları için

kalpleri perdelenmiş, kulakları ağırlaşmış, yani gerçek karşısında duyarsız kalmışlardır. Şu halde onların inkârları, ilâhî kanun uyarınca kalplerinin perdelenmesi kendi tutum ve davranışlarının, bencil duygularının, ön yargılarının, taassup ve inatlarının bir sonucudur; bundan dolayı da yanlış inançlarından ve kötü fiillerinden sorumludurlar.

25. âyette geçen *esâtîr* kelimesinin tekili olan *ustûre*, büyük ihtimalle "hikâye, kıssa, tarih" anlamına gelen Grekçe *historia* kelimesinden Arapçalaştırılmış olup Arapça'da daha çok eğlence ve şenliklerde hoşça vakit geçirmek için anlatılan, eski dönemlere ait abartılı veya asılsız hikâyeler, masallar için kullanılır. Müşrikler Kur'an-ı Kerîm'in inanılırlığına gölge düşürmek için sık sık onun eskilerin masalları olduğunu ileri sürerlerdi. Vâhidî'nin İbn Abbas'tan naklettiği bir rivayete göre (*Esbâbü'n-nüzûl*, s. 160) Ebû Süfyân, Ebû Cehil, Utbe b. Rebî' ve kardeşi Şeybe, Velîd b. Mugîre, Nadr b. Hâris gibi müşriklerin önde gelenlerinden bazıları birlikte Hz. Peygamber'in yanına giderek bir müddet Kur'an'ı dinledikten sonra, Kureyşliler'e Acem kıssaları anlatmakla tanınan Nadr b. Hâris'e Resûlullah hakkındaki fikrini sormuşlar; o da "Söylediklerinden bir şey anlamıyorum; sadece dudaklarını hareket ettirdiğini görüyorum. Söylediği sözler, tıpkı benim size geçmiş devirlerle ilgili olarak anlattıklarım gibi eskilerin masallarından başka bir şey değildir" demiştir. Müşrikler bu tür sözleriyle hem başkalarını Kur'an'dan uzaklaştırırlar hem de bizzat kendileri ondan uzak dururlar ve bu suretle ebedî geleceklerini mahvederlerdi; üstelik bunun farkında da değillerdi. Allah Teâlâ, inkârcıların Hz. Peygamber ve Kur'an karşısındaki bu tavırlarından dolayı âhirette duyacakları pişmanlıklarını aşağıda bildirmektedir.

27 – 28

وَلَوْ تَرٰٓى اِذْ وُقِفُوا عَلَى النَّارِ فَقَالُوا يَا لَيْتَنَا نُرَدُّ وَلَا نُكَذِّبَ بِاٰيَاتِ
رَبِّنَا وَنَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٧﴾ بَلْ بَدَا لَهُمْ مَا كَانُوا يُخْفُونَ
مِنْ قَبْلُۜ وَلَوْ رُدُّوا لَعَادُوا لِمَا نُهُوا عَنْهُ وَاِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٢٨﴾

Meâli

27. Onların ateşin karşısında durdurulup da "Ah, keşke dünyaya geri gönderilsek de bir daha rabbimizin âyetlerini yalanlamasak ve inananlardan olsak" dediklerini bir görsen! **28.** Hayır! Daha önce gizlemekte oldukları şeyler (günahlar) kendilerine göründü. Yoksa geri gönderilseler bile, yine kendilerine yasaklanan şeylere döneceklerdir. Zira onlar gerçekten yalancıdırlar.

Tefsiri

28. Bu temenniye bir cevap olmak üzere âyette, onlar için artık kurtuluş fırsatı ve ümidi kalmadığı, çünkü bu fırsata dünyada sahip oldukları halde bunun kıymetini bilemedikleri bildiriliyor. "Daha önce gizlemekte oldukları şeyler kendilerine göründü" meâlindeki cümlede geçen "gizledikleri" ifadesiyle ne kastedildiği hakkında farklı yorumlar yapılmıştır. Bazı müfessirler bunu "amel defterlerindeki kötülükleri, çirkin halleri, inkârları veya gizledikleri münafıklıkları" şeklinde açıklarken, bazıları "Ehl-i kitabın Hz. Muhammed'in hak peygamber olduğuna dair gizli tuttukları bilgiler" olarak yorumlamıştır (Zemahşerî, II, 9-10; Şevkânî, II, 126; Elmalılı, III, 1908). Bizce de isabetli olan İbn Âşûr'un görüşüne göre müşrikler inanmayı icap ettiren delilleri veya müminlerin başarılarını gördükçe gizliden gizliye İslâm inancının gerçek olabileceğini düşünüyor, fakat hâkimiyet ve güçlerini devam ettirmekteki ısrar ve inatlarından dolayı Hz. Peygamber'in üstünlüğünü ve müminlerin hayırlarda, faziletlerde kendilerinden daha ileride olduklarını itiraftan kaçınıyorlardı. Çünkü müslümanlar arasında onların köleleri ve toplumun en zayıf kesimleri bulunmaktaydı. Nitekim onlar Hz. Peygamber'e bu zayıf insanları yanından uzaklaştırması şartıyla kendisiyle görüşebileceklerini söylemişler ve bu sûrenin 52. âyetinde Hz. Peygamber'e bu teklifi reddetmesi emredilmişti. İnkârcıların dünyada iken gizledikleri bu düşünceleri veya inkâr ve kötülükleri o zaman açık seçik önlerine serilecektir. Fakat eğer onların temennileri kabul edilip de tekrar dünyaya gönderilseler, yine nehyedildikleri fenalıklara döneceklerdi. Çünkü onlar yalancıdırlar; yalancılık onlarda karakter halini almıştır.

29 – 32

وَقَالُوٓا اِنْ هِيَ اِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوث۪ينَ ﴿٢٩﴾ وَلَوْ تَرٰٓى
اِذْ وُقِفُوا عَلٰى رَبِّهِمْۜ قَالَ اَلَيْسَ هٰذَا بِالْحَقِّۜ قَالُوا بَلٰى وَرَبِّنَاۜ
قَالَ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٠﴾ قَدْ خَسِرَ
الَّذ۪ينَ كَذَّبُوا بِلِقَٓاءِ اللّٰهِۜ حَتّٰٓى اِذَا جَٓاءَتْهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً قَالُوا
يَا حَسْرَتَنَا عَلٰى مَا فَرَّطْنَا ف۪يهَاۙ وَهُمْ يَحْمِلُونَ اَوْزَارَهُمْ عَلٰى ظُهُورِهِمْۜ
اَلَا سَٓاءَ مَا يَزِرُونَ ﴿٣١﴾ وَمَا الْحَيٰوةُ الدُّنْيَٓا اِلَّا لَعِبٌ وَلَهْوٌۜ وَلَلدَّارُ
الْاٰخِرَةُ خَيْرٌ لِلَّذ۪ينَ يَتَّقُونَۜ اَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٣٢﴾

Meâli

29. Onlar "Hayat ancak bu dünyada yaşadığımızdan ibarettir; biz bir daha diriltilecek değiliz" demişlerdi. **30.** Rablerinin huzuruna getirilirken sen onları bir görsen! Allah "Bu (yeniden dirilme haberi) hak değil miymiş?" diyecek. Onlar da "Rabbimize andolsun ki evet, öyleymiş" diyecekler. Allah da "inkâr ettiğinizden dolayı tadın azabı!" diyecek. **31.** Allah'ın huzuruna çıkmayı yalanlayanlar gerçekten ziyana uğramışlardır. Nihayet onlara kıyamet vakti ansızın gelip çatınca, onlar günahlarını sırtlarına yüklenmiş bir halde diyecekler ki: "Dünyada iyi amelleri terketmemizden dolayı vah halimize!" Dikkat edin, yüklendikleri şeyler ne kötüdür! **32.** Dünya hayatı bir oyun ve eğlenceden başka bir şey değildir. Müttaki olanlar için şüphesiz ki âhiret yurdu daha hayırlıdır. Hâlâ aklınızı kullanmayacak mısınız?

Tefsiri

29. Ayette müşriklerin, genel olarak da inkârcıların ve materyalistlerin özelliklerinden birine işaret edilmektedir. Onlar "Dünyada yaşadığımızdan başka bir hayat –yani öldükten sonra dirilme ve âhiret hayatı– yoktur; biz bir daha diriltilecek değiliz" dediler. Bu âyet Câhiliye dönemi Arapları'nın genellikle âhirete inanmadıklarını göstermektedir. Bu, onların şirkten sonraki en büyük günahlarıdır. Zira Kur'an-ı Kerîm'de sık sık "Allah ve âhiret gününe iman" (meselâ bk. Bakara 2/62) birlikte zikredilmek suretiyle bu inancın önemi ve âhireti inkâr etmenin başlıca küfür alâmetlerinden biri olduğu gösterilmiştir.

30-31. İnkârcıların öldükten sonraki durumlarıyla ilgili gelişmeler geçmiş zaman fiilleriyle anlatılmaktadır. Müfessirler, bu ifadelerde, ba's ve âhiret olaylarının sanki vuku bulmuş kadar kesin olduğunu vurgulamak için geçmiş zaman fiillerinin kullanıldığını belirtirler. Bununla birlikte âyetlerin, yalnız kıyamete hasredilmesi yerine, her inkârcının ölümünden yani ruhunun bedeninden ayrılmasından sonraki durumunu anlattığını düşünmek de mümkündür. Buna göre, ölen her insan gibi müşriklerin ruhları da bedenlerinden ayrıldıktan sonra ölümün ardından ikinci bir hayat daha olduğunu apaçık görmüş, dünyadayken bu hayata inanmamakla yanıldıklarını anlamış ve bu yanılgılarını yüce Allah'ın huzurunda itiraf etmişlerdir. Şimdiye kadar ölmüş olanlar bu hali yaşamış olduğu gibi şimdiden sonra ölecek olanlar da yaşayacaklardır. İnsanlardan Allah'ın huzuruna çıkarılacaklarına inanmayanlar, bunu yalanlayanlar hüsrana uğramışlardır. Sonunda o belli saat yani ölüm ansızın gelip de dünyadan ayrıldıklarında yahut yeniden diriltilip Allah'ın huzuruna çıkarıldıklarında, sırtlarına günahlarını yüklenmiş bir halde "Dünyadaki kusurlarımız, terkettiklerimiz yüzünden vah başımıza gelenlere!" diyeceklerdir.

32. İnkârcılar dünya hayatından başka bir hayat tanımadıklarını belirtirler. Kur'an ise onlara şu gerçeği hatırlatarak cevap vermektedir: Âhiret kaygısı taşımadan sırf dünya ile meşgul olanlar için "Dünya hayatı bir oyun ve eğlenceden başka bir şey değildir." Hayata anlam ve değer katan şeyler, Allah'ın hoşnutluğunu ve O'na yakınlaşmayı umarak yapılan hayırlı işlerdir. Böyle bir düşünce ve niyet taşımadan yaşanılan

hayat boş, mânasız ve faydasız geçirilen, tüketilen bir süreden ibarettir. Buna mukabil müttaki olanlar yani dünyada yaptıkları her işin hesabını Allah'ın huzurunda vereceklerini düşünerek yaşayan; O'nun buyruklarına âsi olmaktan, yasaklarını çiğnemekten sakınanlar, emir ve yasaklarına tam bir saygı şuuruyla uyanlar, bu tutumlarıyla dünyada kendilerine tanınan fırsatı hakkıyla değerlendirdikleri için bunlar hakkında âhiret yurdu dünyadan daha hayırlı, daha güzel olacaktır.

33 – 36

قَدْ نَعْلَمُ اِنَّهُ لَيَحْزُنُكَ الَّذ۪ي يَقُولُونَ فَاِنَّهُمْ لَا يُكَذِّبُونَكَ وَلٰكِنَّ الظَّالِم۪ينَ
بِاٰيَاتِ اللّٰهِ يَجْحَدُونَ ﴿٣٣﴾ وَلَقَدْ كُذِّبَتْ رُسُلٌ مِنْ قَبْلِكَ فَصَبَرُوا
عَلٰى مَا كُذِّبُوا وَاُو۫ذُوا حَتّٰٓى اَتٰيهُمْ نَصْرُنَاۚ وَلَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِ اللّٰهِۚ وَلَقَدْ
جَٓاءَكَ مِنْ نَبَأِ۬ي الْمُرْسَل۪ينَ ﴿٣٤﴾ وَاِنْ كَانَ كَبُرَ عَلَيْكَ اِعْرَاضُهُمْ
فَاِنِ اسْتَطَعْتَ اَنْ تَبْتَغِيَ نَفَقاً فِي الْاَرْضِ اَوْ سُلَّماً فِي السَّمَٓاءِ فَتَأْتِيَهُمْ
بِاٰيَةٍۜ وَلَوْ شَٓاءَ اللّٰهُ لَجَمَعَهُمْ عَلَى الْهُدٰى فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْجَاهِل۪ينَ
﴿٣٥﴾ اِنَّمَا يَسْتَج۪يبُ الَّذ۪ينَ يَسْمَعُونَۜ وَالْمَوْتٰى يَبْعَثُهُمُ اللّٰهُ ثُمَّ
اِلَيْهِ يُرْجَعُونَ ﴿٣٦﴾

Meâli

33. Onların söylediklerinin gerçekten seni üzmekte olduğunu biliyoruz. Aslında onlar seni yalanlamıyorlar; fakat o zalimler açıkça Allah'ın

âyetlerini inkâr ediyorlar. **34.** Andolsun ki senden önceki peygamberler de yalanlanmıştı. Fakat onlar, yalancılıkla itham edilmelerine ve eziyete uğramalarına rağmen sabrettiler; sonunda yardımımız onlara yetişti. Allah'ın sözlerini değiştirebilecek hiç kimse yoktur. Muhakkak ki peygamberlerin haberlerinden bazısı sana da geldi. **35.** Onların yüz çevirmeleri sana ağır geldi ise, yapabilirsen, yeri yarıp inebileceğin bir tünel ya da göğe çıkabileceğin bir merdiven ara ki, onlara bir mûcize getiresin! Allah dileseydi elbette onları hidayet üzerinde toplayıp birleştirirdi. O halde sakın cahillerden olma! **36.** Ancak (samimiyetle) dinleyenler daveti kabul eder. Ölülere gelince, Allah onları diriltecek, sonra da O'na döndürülecekler.

Tefsiri

33. Hz. Muhammed, müşriklerin kendisi hakkında sarfettikleri sihirbaz, mecnun, şair, yalancı gibi sözlerden, Kur'an'ın asılsız, İslâmiyet'in gerçek dışı olduğunu söylemelerinden dolayı son derece müteessir oluyordu. Nitekim başka bir âyette (Şuarâ 26/3), "İman etmiyorlar diye neredeyse kendini helâk edeceksin!" buyurularak onun hissettiği bu derin üzüntüye işaret edilmiştir. Bu sebeple Allah Teâlâ burada peygamberini teselli etmekte, ayrıca o "zalimler"in, yani Hz. Peygamber'in bildirdiği hakikatleri haksız yere reddedenlerin gerçekte Hz. Peygamber'i yalanlamadıklarını, Allah'ın âyetlerini inkâr ettiklerini bildirmektedir. Âyetin bu kısmıyla ilgili olarak müfessirler farklı açıklamalara yer vermişlerdir:

a) Hz. Muhammed'in bildirdikleri aslında Allah'ın âyetleridir; dolayısıyla onu yalanlayanlar Allah'ın âyetlerini yalanlamış ve inkâr etmiş olurlar. Çünkü Hz. Peygamber'in yaptığı Allah'tan kendisine gelenleri insanlara duyurmaktan ibarettir. O, bir elçi ve temsilcidir. Elçiyi yalanlayan, temsil ettiği kimseyi yalanlamış; tersine onu tasdik eden de yine mesajın asıl sahibini tasdik etmiş olur. Nitekim bu husus başka âyetlerde de belirtilmiştir. Meselâ Nisâ sûresinde (4/80) "Resûlullah'a itaat eden Allah'a itaat etmiş olur"; Fetih sûresinde de (48/10) "Sana yeminle bağlılık sözü verenler gerçekte bu sözü Allah'a vermiş oluyorlar" buyurulmuştur.

b) Bütün Mekkeliler Hz. Muhammed'i çocukluğundan beri dürüst olarak tanırlar, bu yüzden de onun için "el-emîn" sıfatını kullanırlardı

(*Müsned*, III, 425). Peygamber olduktan sonra, kendisine inananlar gibi inanmayanların da bu husustaki kanaatleri değişmemişti. Ancak tebliğ ettiği şeyleri inkâr ettiler; yani Hz. Peygamber'in kendisi, duyurduğu şeylerin doğruluğuna inansa da bunun bir yanılgı olduğunu, bildirdiklerinin doğru olamayacağını iddia ettiler. Nitekim *Sünen-i Tirmizî*'de yer alan ("Tefsîr", 7/1) ve hemen bütün müfessirlerin kaydettiği bir rivayete göre Ebû Cehil, Hz. Peygamber'e "Biz seni değil, bildirdiklerini yalanlıyoruz" demiştir. Buna benzer iddialar sonraları bazı Batılı yazarlarca da ileri sürülmüştür (bk. Elmalılı, III, 1913-1915).

c) Başka bir yoruma göre müşriklerin Resûlullah'ın tebliğlerine inanmamaları, onun yalan söylediğini, gerçekten bildirdiklerinin asılsız olduğunu düşünmelerinden kaynaklanmıyordu. Onlar İslâm'ın hükümlerini çıkarlarına aykırı buldukları, itibarlarını zedelemesinden kaygı duydukları için olumsuz tavır takınmışlardı. Nitekim yine Ebû Cehil, Hz. Muhammed'in mensup olduğu Abdimenâfoğulları'nın zaten Mekke'de itibar kazandıran birçok görevi uhdesinde bulundurduğunu, bunların yanında bir de içlerinden bir peygamber çıkmasının kendi kabileleri için tamamen onur kırıcı olacağını, bu yüzden onun dinini tanımayacaklarını belirtmiştir (İbn Hişâm, *Sîretü'n-Nebî* [M. M. Abdülhamîd], I, 337-338).

Hz. Muhammed'in mesajını tarafsız olarak, kişisel haz ve menfaatler yerine insanlığın yararlarını dikkate alarak, iyi niyetle, aklî ve ilmî ölçülere göre değerlendireceklerine, kendi ideolojilerinin, zihniyetlerinin, mensubu bulundukları zümrelerin hegemonyası için tehlikeli bularak reddetme anlayışının bugün de mevcut olduğu görülmektedir.

34. Hz. Muhammed'e, daha önceki peygamberlerin de yalancılıkla itham edildikleri, fakat onların, Allah'ın yardımıyla zafere ulaşıncaya kadar bu yalanlamalara, hatta uğradıkları eziyetlere sabırla göğüs gerdikleri haber verilmekte, böylece Resûlullah hem teselli edilmekte hem de dolaylı olarak geçmiş peygamberlerin bu olumlu tutumlarını örnek alması istenmektedir. Âyetin "Allah'ın sözlerini değiştirebilecek hiç kimse yoktur" meâlindeki kısmında geçen "kelimeler"den maksat, inkârcıların menfi ve haksız tutumlarına rağmen görevlerini sabır ve metanetle yerine getirmeye çalışan peygamberlere, sonunda Allah'ın "zafer" vereceği yönün-

deki vaadidir. Âyette bunun Allah'ın değişmeyen kanunu olduğuna işaret edilmiştir.

35-36. İlk âyete göre Hz. Peygamber, bir kısım insanların doğru yolu kabul etmemelerinden dolayı ne kadar üzülse de onun bu husustaki gücü sınırlıdır. O, Allah'ın izni olmadan insanları hidayete kavuşturamayacağı gibi yine Allah murat etmedikçe mûcize de gösteremez. Bütün insanları hidayette toplama kudreti yalnız Allah'a aittir. Bununla birlikte O, insanları hidayette toplanıp birleşmeye zorlamamış; doğru yolu kendi akıl ve iradeleriyle bulmalarını tercih etmiştir. Nitekim 36. âyette "Ancak (samimiyetle) dinleyenler daveti kabul eder. Ölülere gelince, Allah onları diriltecek, sonra da O'na döndürülecekler" buyurularak hakikat karşısında kulakları ve kalpleri açık olanların, akıl ve iradeleriyle doğru yolu bulacakları belirtilirken, İslâm'ın sesine kulaklarını ve gönüllerini kapatanlardan "ölüler" diye söz edilmiş; bunların işinin âhirete kaldığına işaret edilmiştir.

37 – 39

وَقَالُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ اٰيَةٌ مِنْ رَبِّهِۜ قُلْ اِنَّ اللّٰهَ قَادِرٌ عَلٰٓى اَنْ يُنَزِّلَ
اٰيَةً وَلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٧﴾ وَمَا مِنْ دَٓابَّةٍ فِي
الْاَرْضِ وَلَا طَٓائِرٍ يَطٖيرُ بِجَنَاحَيْهِ اِلَّٓا اُمَمٌ اَمْثَالُكُمْۜ
مَا فَرَّطْنَا فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ ثُمَّ اِلٰى رَبِّهِمْ يُحْشَرُونَ ﴿٣٨﴾
وَالَّذٖينَ كَذَّبُوا بِاٰيَاتِنَا صُمٌّ وَبُكْمٌ فِي الظُّلُمَاتِۜ مَنْ يَشَاِ
اللّٰهُ يُضْلِلْهُۜ وَمَنْ يَشَأْ يَجْعَلْهُ عَلٰى صِرَاطٍ مُسْتَقٖيمٍ ﴿٣٩﴾

Meâli

37. "Ona rabbinden bir mûcize indirilseydi ya!" dediler. De ki: "Şüphesiz Allah mûcize indirmeye kadirdir. Fakat onların çoğu bilmezler." **38.** Yeryüzünde yürüyen hayvanlar ve gökyüzünde iki kanadıyla uçan kuşlardan ne varsa hepsi sizin gibi topluluklardır. Biz kitapta hiçbir şeyi eksik bırakmadık. Nihayet (hepsi) toplanıp rablerinin huzuruna getirileceklerdir. **39.** Âyetlerimizi yalanlayanlar, karanlıklar içinde kalmış sağırlar ve dilsizlerdir. Allah kimi dilerse onu şaşırtır; dilediği kimseyi de doğru yola iletir.

Tefsiri

37. Aslında Hz. Muhammed'e birçok âyet indiği ve vahiy başlı başına bir mûcize olduğu halde müşrikler inatlarından dolayı bu indirilenlere inanmayıp yeni bir mucize indirilmesini veya Resûlullah'tan Safâ tepesinin altına çevrilmesi (*Müsned*, I, 242, 258), Mekke arazisinin genişletilmesi ve bu topraklar içinden nehirler akıtılması ya da 8. âyette işaret edildiği üzere melekler gönderilmesi gibi kendi istedikleri şekilde mûcizeler göstermesini istiyorlardı (krş. İsrâ 17/90-95). Yüce Allah onların bu sözlerine, istedikleri şekilde bir mûcize ve âyet indirmeye de kadir olduğunu, ancak onların çoğunun bunu da doğru dürüst değerlendirmeyeceklerini belirterek, bazılarının ise âyetleri bilip anladıkları halde inatlarından dolayı inanmayacaklarına işaret ederek cevap veriyor. Zira âyet ve mûcize indirmekten maksat, insanların bunu doğru olarak anlayıp hakka teslim olmalarıdır. Ayrıca Allah Resulü kendisine indirilen âyetleri onlara eksiksiz bildirmiştir ve doğru düşünenlerin inanmaları için bu âyetler yeterlidir. Şu halde müşrikler, daha önce indirilen âyetlere ve mûcizelere karşı nasıl davrandılarsa bu istedikleri gerçekleştirilince de öyle davranacaklardı.

38. Görenler, düşünenler için yeryüzünde ve insanları kuşatan tabiatta da birçok âyet, mûcize, Allah'ın kudretini apaçık gösteren deliller vardır. Âyette bu delillerden birkaçına işaret edilmektedir. Buna göre yeryüzünde yürüyüp dolaşan bütün canlılar, gökyüzünde kanat çırpıp uçan bütün kuşlar da insanlar gibi birer "ümmet", düzenli birer topluluktur; insan-

lar gibi onlar da birer canlı sınıfıdır. Hepsi de Allah'ın kudretinin eseri olup O'nun verdiği rızıkla beslenmekte, O'nun verdiği canla yaşamakta ve üremekte, ilâhî kudretin birer nişanesi olarak cinsler, türler oluşturmaktadır. Bütün bunları düzenleyen kanunlar Allah tarafından konulmuş olup O'nun varlığına, ilmine ve kudretine delâlet etmektedir.

Âyette "Biz kitapta hiçbir şeyi eksik bırakmadık" buyuruluyor. Buradaki *kitap* birkaç şekilde anlaşılmıştır. Bir görüşe göre bu kitap levh-i mahfûzdur. Yüce Allah, âlemde olmuş ve olacak her şeyi, her varlığı ve her olayı, ilm-i ezelîsinin bir ifadesi olarak levh-i mahfûzda bütün ayrıntı ve kanunlarıyla tesbit ve tayin etmiştir. Âlemde vuku bulan her şey O'nun ilmi, O'nun kurduğu düzen içinde gerçekleşmekte, ilmine ve kudretine şahadet etmektedir. Daha zayıf bulunan diğer bir görüşe göre bu kitap, Kur'an-ı Kerîm'dir. Çünkü Kur'an'da insanların muhtaç olduğu pek çok bilgi, Allah'ın varlığına ve birliğine inanmayı gerekli kılan yeteri kadar delil mevcuttur. Buna rağmen inanmayanlar, Kur'an'da eksik bilgi verildiğinden değil, inatlarından veya İslâm'ın getirdiği hükümleri kendi menfaatlerine aykırı bulduklarından dolayı inanmamaktadırlar. Fakat sonunda onlar rablerinin huzurunda haşrolunacaklar ve birbirlerinden gördükleri zarar, ziyan ve acıların karşılığını bulacaklardır.

39. Yüce Allah, insanlara muhtaç oldukları her bilgiyi ulaştırdığı, her uyarıyı yaptığı halde yine de inanmamakta direnenler hakkında şöyle buyuruyor: "Âyetlerimizi yalanlayanlar, karanlıklar içinde kalmış sağırlar ve dilsizlerdir." Tıpkı karanlıkta kalanın nereye gittiğinin farkında olmaması, bastığı yeri görememesi gibi bunlar da hak ile bâtılı ayıramaz, hayatın anlamının ve hakikatinin ne olduğundan habersiz olarak yaşarlar; bundan dolayı ne hakka kulak verirler ne de hakkı konuşurlar. Bu yüzden Allah onları dalâlete düşürmüş yani böyleleri için dalâlet yolunu açmıştır. Bu âyete göre "Allah kimi dilerse onu şaşırtır." Diğer bir âyete göre ise "Gerçek şu ki Allah insanlara zerrece kötülük etmez, fakat insanlar kendilerine kötülük ediyorlar" (Yûnus 10/44). Böyle olunca Allah, yalnızca hakka karşı direnenlerin dalâlete düşmesini ister. Bu, O'nun kötülüğü istemesinden değil, adaleti istemesinden ileri gelir. Buna karşılık, "O, dilediği kimseyi de doğru yola iletir"; sırât-ı müs-

takîm üzere yaşatır. Her kim inattan, peşin hükümlerden ve kötü niyetlerden arınmış olarak kulağını hakkı dinlemeye açık tutar, dilini hakkı söylemeye âmâde kılarsa yüce Allah böylelerinin de hidayette olmalarını ister ve onları doğru yolda yaşatır. Bu da Allah'ın adalet ve lutfunun bir sonucudur. Bu ve benzeri âyetlerden anlaşılması gereken, Cebriyye mezhebi mensuplarının ileri sürdükleri gibi, Allah'ın adaletsiz, hikmetsiz ve nizamsız olarak insanları rastgele iyilik veya kötülük yapmaya mecbur ettiği değil; O'nun irade ve kudretinin hiçbir kayıt ve şartla sınırlanamayacağı, O'nun mutlak hükümran olduğudur. Hükümranlık, ancak kötüler tarafından zalimce kullanılır. Allah ise mutlak iyidir; zulüm ve haksızlık yapmaktan münezzehtir. Bu sebeple hükümranlığını kendi adaletiyle uyum halinde kullanır ve sonuçta, tamamen hür ve sınırsız olan iradesiyle kötüleri dalâlete, iyileri hidayete yöneltir. Mu'tezile mezhebi, Allah'ın bu şekilde adaletli iş yapmasını hikmet olarak adlandırmış ve hikmete uymayı Allah için "gerekli" görmüştür. İmam Mâtürîdî bu görüşü eleştirirken özetle şöyle der: Allah'ın fiillerinin hikmete uygun olması O'nun için bir mecburiyet değildir. Nasıl ki tecrübî âlemde adalet ve hikmete uygun iş yapan insanlar bunun aksini yapmaya kadirseler, aynı şekilde Allah da hikmetin zıddına kadirdir. Ancak, insanların hikmetten sapmalarının sebepleri ya "ihtiyaç" veya "bilgisizlik"tir. Yüce Allah bu nevi kusurlardan münezzeh olduğu için adalet ve hikmetin dışına çıkması düşünülemez; dolayısıyla hiçbir insanı, hak etmediği halde dalâlete düşürmez (*Kitâbü't-Tevhîd*, s. 216).

40 – 41

قُلْ أَرَأَيْتَكُمْ إِنْ أَتَاكُمْ عَذَابُ اللَّهِ أَوْ أَتَتْكُمُ السَّاعَةُ أَغَيْرَ اللَّهِ
تَدْعُونَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٠﴾ بَلْ إِيَّاهُ تَدْعُونَ فَيَكْشِفُ
مَا تَدْعُونَ إِلَيْهِ إِنْ شَاءَ وَتَنْسَوْنَ مَا تُشْرِكُونَ ﴿٤١﴾

Meâli

40. De ki: "Ne dersiniz, size Allah'ın azabı gelse yahut kıyamet vakti gelip çatsa size, Allah'tan başkasına mı yalvarırsınız? Doğru sözlü iseniz (söyleyin bakalım)!" **41.** Aksine, yalnız Allah'a yalvarırsınız. O da yalvarmanıza konu olan belâyı dilerse kaldırır, siz de ortak koştuğunuz şeyleri unutursunuz.

Tefsiri

40-41. İnsanlar çeşitli sıkıntılara mâruz kalmakla birlikte, yine Allah'ın mümkün kıldığı bazı tedbirlere, yarattığı bazı çarelere başvurarak bu sıkıntılardan kurtulabilmektedirler. Ancak Allah'ın, tedbir ve çarelerini yaratmadığı, giderme imkânlarını yalnız kendisinde saklı tuttuğu belâ ve musibetler de vardır ki, insanlar böyle durumlarla karşılaştıklarında genellikle, inançlısıyla inançsızıyla, kurtuluş için yalnız Allah'a yalvarır; Allah'ı unutanlar bile taptıkları putlarını, uydurma tanrılarını, taparcasına bağlandıkları servetlerini, makamlarını, liderlerini unutarak, Allah'ın vicdanlarına yerleştirdiği fıtrî bir eğilimle Allah'a yönelir, O'ndan başka kurtarıcı ulu kudret bulunmadığının farkına vararak kurtuluşu yalnız O'ndan dilerler. Allah Teâlâ bu âyetlerde, belirtilen duruma işaret ederek inkârcılara, Allah'ın azabının kendilerine gelmesi, ölüm veya kıyamet vaktinin gelip çatması halinde ne yapacaklarını sormakta, inatlarından veya bizzat kendi fıtratları hakkında cahil olduklarından bu soruya doğru dürüst cevap veremeyecekleri için, sorunun doğru cevabını yine kendisi vermekte ve onların böyle durumlarda yalnız kendi yüce zâtına yönelip kendisine yalvaracaklarını açıklamaktadır. Böylece 38. âyette Allah'ın varlığının ve kudretinin dış dünyadaki bazı delillerinden söz edildikten sonra burada da bir kısım insanların bazı şeylere tanrılık isnat etmelerinin bizzat insanın kendi selim tabiatı tarafından tekzip edildiği, asılsızlığının ortaya konduğu belirtilmekte ve Allah'tan başka dayanılıp güvenilecek gerçek ilâh bulunmadığı bizzat insanın kendi fıtratından gösterilen aklî delil ile kanıtlanmaktadır.

42 – 45

وَلَقَدْ اَرْسَلْنَٓا اِلٰٓى اُمَمٍ مِنْ قَبْلِكَ فَاَخَذْنَاهُمْ بِالْبَأْسَٓاءِ وَالضَّرَّٓاءِ
لَعَلَّهُمْ يَتَضَرَّعُونَ ﴿٤٢﴾ فَلَوْلَٓا اِذْ جَٓاءَهُمْ بَأْسُنَا تَضَرَّعُوا
وَلٰكِنْ قَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ
﴿٤٣﴾ فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِه۪ فَتَحْنَا عَلَيْهِمْ اَبْوَابَ كُلِّ شَيْءٍۜ
حَتّٰٓى اِذَا فَرِحُوا بِمَٓا اُو۫تُٓوا اَخَذْنَاهُمْ بَغْتَةً فَاِذَا هُمْ مُبْلِسُونَ ﴿٤٤﴾
فَقُطِعَ دَابِرُ الْقَوْمِ الَّذ۪ينَ ظَلَمُواۜ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَم۪ينَ ﴿٤٥﴾

Meâli

42. Andolsun ki senden önceki ümmetlere de elçiler gönderdik. Ardından, belki yalvarıp yakarırlar diye onları darlık ve hastalıklara uğrattık. **43.** Hiç olmazsa kendilerine tarafımızdan bir sıkıntı geldiğinde içten bir niyazda bulunsalardı! Fakat kalpleri iyice katılaştı; şeytan da onlara yaptıklarını şirin gösterdi. **44.** Kendilerine yapılan uyarıları unuttuklarında her şeyin kapılarını onlara açtık. Nihayet kendilerine verilenler yüzünden şımardıkları zaman onları ansızın yakaladık! Böylece onlar birden bire bütün ümitlerini yitirdiler. **45.** Sonunda zulmeden kavmin kökü kesildi. Her türlü övgü, âlemlerin rabbi olan Allah'a mahsustur.

Tefsiri

42. Bundan önceki iki âyette inkârcılar, kendilerine Allah'ın azabı ve ölüm (veya kıyamet) gerçeği hatırlatılarak uyarılmışlardı. Bu âyette ise

onlara daha önce bu şekilde cezalandırılmış olan âsi kavimlerden söz edilerek bundan ibret almaları amaçlanmıştır. Ayrıca burada müşriklerin inat ve inkârlarından dolayı üzüntü duyan Hz. Peygamber için de bir teselli vardır. Çünkü kendilerine bildirilen ilâhî hakikatleri reddedenler sadece Arap müşrikleri değildir. Bu âyette verilen bilgilere göre Hz. Muhammed'den önceki ümmetlere de peygamberler gönderilmiş; yüce Allah, bunlar arasında inkârcı olanların, akıllarını başlarına toplayıp doğru yolu seçmeleri için peygamberlerini tasdik ederek kendisine niyazda bulunmaları, yalvararak af dilemeleri için onları geçim derdi, hastalık gibi sıkıntılara mâruz bırakmıştı.

43. Bu ümmetlerin, musibet gibi görünen bu fırsatlardan yararlanarak Allah'a tazarru ve niyazda bulunmaları gerekirdi. Çünkü az çok basîreti olanların, olaylardan ibret almaya yatkınlığı bulunanların, bunun bir uyarı olduğunu farketmeleri gerekirdi. Nitekim bazı âyetlerde insanların genellikle, hiç olmazsa zor durumda kaldıklarında, Allah'ın dinini tanıyarak ihlâsla O'na yalvardıkları bildirilmektedir (meselâ bk. İsrâ 17/67; Ankebût 29/65; Lokmân 31/32). Ancak burada ifade buyurulduğuna göre söz konusu eski ümmetlerin "kalpleri iyice katılaşmış, şeytan da onlara yaptıklarını (tuttukları bâtıl yolu) şirin göstermiş" ve bu yüzden onlar kötüyü iyi görmüşlerdi. Sonuçta terbiye olmaları için uğratıldıkları musibetler de kâr etmedi.

44-45. İnsanlar kıtlıktan bolluğa, hastalıktan sağlığa, sıkıntıdan esenliğe kavuştukları zaman, bunlarda kendileri için imtihanlar bulunduğunu düşünmeli ve her zamankinden daha dikkatli, daha sorumlu hareket etmeli, bu nimet ve imkânları veren Allah'a minnet ve şükran hissi duymalıdırlar. Âyette söz konusu edilen kavimler, bu imkânların bir imtihan olduğunu düşünerek uyarılara önem verecekleri yerde, kendileri için bir *istidrâc* (insanın günahlarını daha da arttırmasına yol açabilecek nimetler; bilgi için bk. A'râf 7/182), bir imtihan olan bu bolluk ve rahatlığa aldandılar; "sonunda kendilerine verilenler yüzünden şımardıkları sırada" Allah Teâlâ onları ansızın yakaladı. "Bir anda bütün ümitlerini yitirdiler." Böylece artık zulmeden –yani şükretmeleri gerekirken küfredip başkaldıran– kavmin kökü kesildi. Bu şekilde ıslah olma ümidi kal-

mamış olan kötülerin Allah tarafından yok edilmesi iyiler hakkında bir rahmet olduğu için, bu gelişmeleri anlatan âyetlerin sonunda "Her türlü övgü, âlemlerin rabbi olan Allah'a mahsustur" buyurulmuştur. Rivayete göre Hz. Peygamber, "Bir topluluk günah işlemekte ısrar ederken yine de Allah'ın onlara istedikleri şeyleri verdiğini görürseniz bilin ki bu bir istidrâcdır" buyurmuşlar, ardından da bu âyeti okumuşlardır (İbn Atıyye, II, 292).

46 – 50

قُلْ اَرَاَيْتُمْ اِنْ اَخَذَ اللّٰهُ سَمْعَكُمْ وَاَبْصَارَكُمْ وَخَتَمَ عَلٰى قُلُوبِكُمْ
مَنْ اِلٰهٌ غَيْرُ اللّٰهِ يَأْتِيكُمْ بِهِۜ اُنْظُرْ كَيْفَ نُصَرِّفُ الْاٰيَاتِ
ثُمَّ هُمْ يَصْدِفُونَ ﴿٤٦﴾ قُلْ اَرَاَيْتَكُمْ اِنْ اَتٰيكُمْ عَذَابُ اللّٰهِ بَغْتَةً
اَوْ جَهْرَةً هَلْ يُهْلَكُ اِلَّا الْقَوْمُ الظَّالِمُونَ ﴿٤٧﴾ وَمَا نُرْسِلُ
الْمُرْسَلِينَ اِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنْذِرِينَۚ فَمَنْ اٰمَنَ وَاَصْلَحَ
فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٤٨﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا
بِاٰيَاتِنَا يَمَسُّهُمُ الْعَذَابُ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٤٩﴾ قُلْ لَٓا اَقُولُ لَكُمْ
عِنْدِي خَزَٓائِنُ اللّٰهِ وَلَٓا اَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَٓا اَقُولُ لَكُمْ اِنّ۪ي
مَلَكٌۚ اِنْ اَتَّبِعُ اِلَّا مَا يُوحٰٓى اِلَيَّۜ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الْاَعْمٰى وَالْبَصِيرُۜ اَفَلَا
تَتَفَكَّرُونَ ﴿٥٠﴾

Meâli

46. De ki: "Ne dersiniz; eğer Allah kulaklarınızı sağır, gözlerinizi kör eder, kalplerinizi de mühürlerse bunları size geri verebilecek Allah'tan başka tanrı kimdir?" Bak, delilleri nasıl açıklıyoruz. Onlar hâlâ yüz çeviriyorlar! **47.** De ki: "Söyler misiniz; size Allah'ın azabı ansızın veya açıkça gelirse, zalim toplumdan başkası mı helâk olur?" **48.** Biz peygamberleri ancak müjdeciler ve uyarıcılar olarak göndeririz. Kim iman eder ve halini düzeltirse onlara korku yoktur, onlar üzüntü de çekmeyecekler. **49.** Âyetlerimizi yalanlayanlara gelince, yoldan çıkmalarından dolayı onlar azap çekeceklerdir. **50.** De ki: "Ben size, Allah'ın hazineleri benim yanımdadır, demiyorum. Ben gaybı da bilmem. Size, ben meleğim de demiyorum. Ben sadece bana vahyolunana uyarım." De ki: "Hiç kör ile gören bir olur mu? Siz hiç düşünmez misiniz?"

Tefsiri

46-47. Muhatabın ve özellikle müşriklerin akıl ve iz'anlarına hitap eden âyetlerde Allah'ın sınırsız kudretine dikkat çekilmektedir. 46. âyette bu kudretle, insanın en dikkat çekici yeteneklerinden olan işitme ve görme duyularıyla akıl gücünün yok edilmesi halinde, Allah'tan başka, onu bu imkânlara yeniden kavuşturacak bir kudret bulunmadığı vurgulanmaktadır. Âyette geçen "Bunları size Allah'tan başka hangi tanrı geri verebilir?" sorusundan da anlaşılacağı üzere müşrikler, putları Allah'a ortak koşsalar da, yaratanın yalnızca Allah olduğuna inanıyorlardı. Nitekim başka âyetlerde benzer sorulara, dünyanın, göklerin ve bunlardaki bütün varlıkların gerçek sahip ve mâlikinin Allah olduğu cevabını verecekleri belirtilmiştir (meselâ bk. Mü'minûn 23/84-89). Onların asıl suçu, put denilen nesneleri Allah'a eş tutmaları, bunlara kulluk etmeleri, putların kendilerine yardım ve şefaat edeceklerine inanmaları ve genel olarak İslâm dininin itikadî ve amelî hükümlerini reddetmeleridir.

Hz. Peygamber'in çeşitli vesilelerle belirttiği üzere Allah Teâlâ, engin merhametinden dolayı, kullarının tövbe edip bağış dileyerek yanlışlardan dönmesini ister; O'nun bu müsbet davranıştan duyduğu memnuniyet, Resûlullah'ın teşbihiyle ağır bir savaş sırasında kaybettiği çocuğu için çırpınan annenin, onu bulduğu andaki sevincinden daha büyüktür

(Buhârî, "Edeb", 18; Müslim, "Tevbe", 22; İbn Mâce, "Zühd", 35). Bu sebeple sonsuz merhamet sahibi olan Allah, gerek burada gerekse daha pek çok âyette yanlış inançlıları, kötü yaşayışlıları ikna yoluyla düzeltmek, doğru yolu bulmalarını sağlamak için birçok delil göstermiştir.

48. Peygamberler yalnız "müjdeciler ve uyarıcılar olarak" gönderilmiş olup onlara samimiyetle kulak vererek "iman eden ve (böylece) halini düzelten" yani gerek kendilerini gerekse başkalarını ıslah edenler için artık korku kalmayacaktır. "Onlar üzüntü de çekmeyecekler"; çünkü gerçek anlamda güven de sevinç ve mutluluk da Allah yolundadır. Âhirette böyle olacağı gibi, bazı maddî ve geçici sıkıntılara rağmen dünyada da müminler inanmanın, ibadet ve faziletin verdiği sükûn ve güvenle huzur bulurlar. Bu sebeple Allah'ın azabı ancak "zalim toplum"u kapsayacaktır. Dünyadaki herhangi bir musibet müminleri de etkilese bile, onların âhiretteki hayatları imanlarının ve iyi amellerinin kazandıracağı mutluluk ve nimetlerle bezenecektir.

50. Hz. Peygamber gerek kendi kavmine gerekse bütün insanlara yalnızca "Allah'ın âyetleri"ni, akıl ve kalplere, vicdanlara hitap eden delillerini duyuruyordu. Kureyş müşrikleri ise öteden beri kâhin, sâhir, arrâf gibi isimlerle andıkları kişilerde olağanüstü güçlerin mevcut olduğuna inanıyor; peygamber olduğunu ve Allah katından bilgiler getirdiğini söyleyen Hz. Muhammed'de de bu şekilde güçler bulunması gerektiğini düşündükleri için ondan meselâ bir dağı altın kütlesi haline getirmesini (*Müsned*, I, 242, 258), gökten melekler indirmesini ve onlarla konuştuğunu kendilerine göstermesini... (En'âm 6/8) istiyorlardı. Âyet, Hz. Peygamber'in bu cahilce taleplere vermesi istenen çarpıcı cevabı içermektedir. Aslında zihni ve gönlü hakikate açık, önyargılardan uzak, ruhu ihtiraslarla kirlenmemiş, kalbi inkâr ve isyan duygularıyla körleşmemiş insanlar için, Allah'tan vahiy aldığı birçok kanıtla anlaşılan bir kimsenin, hiçbir komplekse kapılmadan, engin bir tevazu hali sergileyerek böylesine gerçekçi ve samimi beyanlarda bulunması, dağları altına çevirmekten daha güçlü ve ikna edici bir delildir. Fakat "Hiç kör ile

gören bir olur mu?" Onun için âyetin sonunda "Hiç düşünmez misiniz?" buyurulmuştur.

51 – 53

وَاَنْذِرْ بِهِ الَّذ۪ينَ يَخَافُونَ اَنْ يُحْشَرُٓوا اِلٰى رَبِّهِمْ لَيْسَ لَهُمْ مِنْ دُونِه۪
وَلِيٌّ وَلَا شَف۪يعٌ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٥١﴾ وَلَا تَطْرُدِ الَّذ۪ينَ يَدْعُونَ
رَبَّهُمْ بِالْغَدٰوةِ وَالْعَشِيِّ يُر۪يدُونَ وَجْهَهُۜ مَا عَلَيْكَ مِنْ حِسَابِهِمْ
مِنْ شَيْءٍ وَمَا مِنْ حِسَابِكَ عَلَيْهِمْ مِنْ شَيْءٍ فَتَطْرُدَهُمْ فَتَكُونَ مِنَ
الظَّالِم۪ينَ ﴿٥٢﴾ وَكَذٰلِكَ فَتَنَّا بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لِيَقُولُٓوا
اَهٰٓؤُ۬لَٓاءِ مَنَّ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ مِنْ بَيْنِنَاۜ اَلَيْسَ اللّٰهُ بِاَعْلَمَ بِالشَّاكِر۪ينَ ﴿٥٣﴾

Meâli

51. Kendileri için rablerinden başka bir koruyucu ve bir aracı bulunmaksızın O'nun huzurunda toplanmanın kaygısını duyan insanları onunla (Kur'an'la) uyar ki günahlardan sakınsınlar. **52.** Rablerinin rızâsını isteyerek sabah akşam O'na yalvaranları kovma! Onların hesaplarından sana sorumluluk yoktur, senin hesabından da onlara sorumluluk yoktur ki onları yanından uzaklaştırıp da zalimlerden olasın. **53.** "Aramızdaki Allah'ın kendilerine lutufta bulunduğu kimseler de bunlar mı?" demeleri için onların bir kısmını diğerleriyle işte böyle imtihan ettik. Allah şükredenleri bilmez mi!

Tefsiri

51. Uyarı ve sakındırma ancak öldükten sonra ba's (yeniden dirilme) ve haşir (mahşerde toplanma) gibi âhiret hallerinin vuku bulacağına inanan veya en azından böyle bir ihtimali göz önüne alan, bunun kaygı ve korkusunu hisseden kimseler üzerinde etkili olabileceği için âyette özellikle bunların uyarılması emredilmiştir. Zemahşerî, uyarıdan yararlanması umulan zümreleri şöyle sıralamıştır: **a)** Müslüman oldukları halde yanlış işler yapanlar, **b)** âhirete inanan Ehl-i kitap mensupları, **c)** ba's ile ilgili haberleri duyup da bunların doğru olabileceğini düşünerek kaygılanan müşrikler (II, 16). Aynı müfessir, âyetin "Kendileri için rablerinden başka bir koruyucu ve bir aracı bulunmaksızın" meâlindeki bölümünü, Mû'tezile mezhebinin görüşlerini benimsediği için, âhirette Allah'tan başka hiçbir kimsenin şefaat edemeyeceği şeklinde yorumlamışsa da, Ehl-i sünnet mensubu müfessirler, özellikle Bakara sûresindeki "Âyetü'l-kürsî" diye bilinen 255. âyeti ve benzeri delilleri göz önüne alarak, Allah'ın iznine bağlı olmak üzere, peygamberler ve diğer Allah dostlarının şefaat etmesinin câiz olduğunu düşünmüşlerdir.

52. Bu âyetin işaret ettiği bir olayla ilgili olarak Müslim'in *Sahîh*'i ("Fezâilü's-sahâbe", 45-46) ve diğer bazı hadis kaynaklarında yer alan bir rivayete göre Hz. Peygamber'in, Abdullah b. Mes'ûd, Bilâl-i Habeşî, Ammâr b. Yâsir gibi bazı yoksul ve kimsesiz sahâbîlerin de bulunduğu bir toplulukla birlikte olduğu bir sırada müşriklerin ileri gelenleri Hz. Muhammed'le görüşmek istediklerini, ancak bunun için yanındaki müslümanları oradan uzaklaştırması gerektiğini, zira kölelerle ve yoksullarla bir arada bulunmayı kendilerine yakıştıramadıklarını bildirmişlerdi. Resûlullah "Ben müminleri kovamam" cevabını verince, hiç olmazsa kendileri geldiğinde onların ayakta durmasını istemişler; Hz. Peygamber, belki onlara İslâm'ı kabul ettirebileceği ümidiyle bu son teklifi kabul etmeyi düşünürken kendisini ikaz edip bu düşüncesinden vazgeçiren 52. âyet inmiştir. Ancak müfessirlerin çoğu bu sûrenin, parça parça değil, tamamının bir defada indiğini bildiren haberleri de dikkate alarak, bu âyetin söz konusu olayla ilişkisi olamayacağını ifade etmişlerdir. Âyetin böyle bir olay üzerine indiği kabul edilse bile, bu olayın sadece

âyetteki evrensel ahlâkî öğretinin ortaya konması için bir vesile oluşturduğu düşünülmelidir.

"Onların hesaplarından sana sorumluluk yoktur..." cümlesindeki "onlar" zamiriyle müşriklere işaret edildiğini düşünenler olmuşsa da ağırlıklı görüş, bununla yukarıda anılan müslümanların kastedildiği yönündedir. Rivayete göre müşrikler, Hz. Peygamber'in çevresinde toplanan söz konusu kişilerin, aslında –samimi dindarlıklarından değil– barınma imkânı buldukları, yiyip içtikleri için orada toplandıklarını ileri sürmüşlerdi. İşte –bir görüşe göre– âyet-i kerîmede, öyle olsa bile, Resûlullah ile o yoksul müslümanların sorumluluklarının ayrı olduğu, herkesin kendi yapıp ettiklerinin sorumluluğunu yine kendisinin taşıdığı bildirilerek Resûl-i Ekrem'in onlara olan ilgisini sürdürmesi istenmiş, aksi halde haksızlık yapmış olacağı ifade edilmiştir. Başka bir yoruma göre bu insanlar sabah akşam ibadet ve taatle meşgul oldukları için maişetlerini temin edemeyecekler kaygısıyla Hz. Peygamber'in onları –işlerine güçlerine baksınlar diye– meclisinden ayrılmaya zorlamaması istenmiş; onların geçimleriyle ilgili hesabın kendisine ait olmadığına yani ne yiyip ne içeceklerini hesap etmesi gerekmediğine, çünkü herkesin rızkını verenin Allah Teâlâ olduğuna işaret buyurulmuştur (Râzî, XII, 236-237).

Hangi şekilde yorumlanırsa yorumlansın bu âyet, İslâm dininde insanın, mevki, zenginlik ve soyuna göre değil iman zenginliğine, Allah'a saygı ve ruh yüceliğine göre değer taşıdığını ortaya koyması, ayrıca Hz. Peygamber'in yüce ahlâkının Kur'an ilkelerine göre şekillendiğini göstermesi bakımından büyük önem taşımaktadır. Âyetin sonunda Resûlullah'a sorumluluğu hatırlatıldıktan sonra, kâfirlerin gözünde değersiz olsalar bile, iman ve yaşayışlarıyla Allah nezdinde değerli olan insanlara karşı küçültücü davranışlarda bulunan bir kimsenin, –farzımuhal bu kimse peygamber bile olsa– zalim olarak gösterilmesi son derece ilgi çekicidir. Muhtemelen yukarıda sözü edilen altı kişiden biri olan Habbâb'ın anlattığına göre bu âyetin inmesinden sonra Hz. Peygamber'le yoksul ve kimsesiz müslümanlar arasındaki yakınlık o kadar artmıştır ki meclislerde diz dize oturur olmuşlar; Hz. Peygamber daha önce, bir aradayken yanındakilerin kalkmasını beklemeden kendisi kalkarken bu

âyet geldikten sonra incitici olmasın diye daima onların kalkmasını beklemiştir (Zemahşerî, II, 16).

53. Yüce Allah, insanların kimine türlü nimetler, kimine de sıkıntılar vermek suretiyle birbirlerine karşı nasıl tutum takınacakları hususunda onları sınamaktadır. İnsanların soy sop, makam ve mal gibi fâni ve aldatıcı durumlara göre değer taşıdıklarını zanneden inkârcıların ileri gelenleri "Aramızda Allah'ın kendilerine lutufta bulunduğu kimseler de bunlar mı?"; yani "Biz büyükler ve soylu önderler varken Allah'ın gerçeğe ulaştırdığı, hidayete kavuşturduğu kimseler bunlar olamaz!" şeklindeki alaylı ifadelerle onları küçümsemişler; sahip oldukları imkânlar kendileri için birer fitne olmuş; küstahça davranışlarıyla Allah'a karşı kötü bir imtihan vermişlerdir.

54 – 55

وَاِذَا جَٓاءَكَ الَّذ۪ينَ يُؤْمِنُونَ بِاٰيَاتِنَا فَقُلْ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ
كَتَبَ رَبُّكُمْ عَلٰى نَفْسِهِ الرَّحْمَةَۙ اَنَّهُ مَنْ عَمِلَ مِنْكُمْ سُٓوءًا بِجَهَالَةٍ
ثُمَّ تَابَ مِنْ بَعْدِه۪ وَاَصْلَحَ فَاَنَّهُ غَفُورٌ رَح۪يمٌ ﴿٥٤﴾ وَكَذٰلِكَ
نُفَصِّلُ الْاٰيَاتِ وَلِتَسْتَب۪ينَ سَب۪يلُ الْمُجْرِم۪ينَ ﴿٥٥﴾

Meâli

54. Âyetlerimize inananlar sana geldiğinde onlara de ki: "Selâm size! Rabbiniz merhamet etmeyi kendisine yazdı. Gerçek şu ki, sizden kim bilmeyerek bir kötülük yapar da ardından tövbe edip kendisini düzeltirse, bilsin ki Allah çok bağışlayan, çok esirgeyendir." **55.** Böylece suçluların yolu belli olsun diye âyetlerimizi iyice açıklıyoruz.

Tefsiri

54. Her ne kadar –İbn Atıyye'nin kaydettiği gibi (III, 296)– müfessirlerin çoğunluğu âyetin ilk cümlesindeki "inananlar"la bilhassa Hz. Peygamber'in yanındaki yoksul müslümanlar olduğunu söylemişlerse de aynı müfessire göre âyet, herhangi bir zümre kastetmeksizin bütün müslümanları içermektedir. Âyetteki *cehâlet* kelimesi "günah olduğunu bile bile sefihlere ve hoyratlara özgü bir şekilde" veya –meâlinde gösterildiği gibi– "(günah olduğunu) bilmeyerek" şeklinde açıklanmıştır (bk. Zemahşerî, II, 17). Yüce Allah'ın, daha önce bilerek veya bilmeyerek bazı kötülükler işledikleri halde, sonradan tövbe edip inanç ve yaşayışlarını düzeltenlere merhamet edeceğini bu şekilde kesin bir ifadeyle vaad etmesi, O'nun iyi kulları için eşsiz bir lutuf ve keremidir. Ayrıca burada, ilâhî rahmete mazhar olabilmek için yalnızca tövbe edip hakka ve hayra yönelmenin şart koşulduğu, dolayısıyla insanların makam, servet, cinsiyet veya milliyet gibi durumlarına bakılmayacağı, böylece İslâm'ın –kelimenin en doğru anlamıyla– adaletçi ve eşitlikçi bir din olduğuna işaret edildiği görülmektedir. Yine bu âyette İslâm dininin en güzel ve köklü şiarlarından olan selâmlaşmanın önemine dikkat çekildiğini görüyoruz. Meâlinde "selâm size!" diye çevrilen cümlenin âyetteki karşılığı "selâmünaleyküm"dür. Diğer bazı âyetlerde ise bu ifade "esselâmüaleyküm" şeklindedir (ayrıca bk. Nisâ 4/86).

55. Bazı tefsirlerde, "suçlular" diye çevirdiğimiz âyetteki "mücrimler"den, özellikle Hz. Peygamber ve çevresindeki mâsum müslümanlara karşı haksız tutumlarıyla cürüm (suç) işleyen, türlü şekillerde hakarete yeltenen müşriklerin kastedildiği belirtilmektedir.

56 – 59

قُلْ اِنّ۪ي نُه۪يتُ اَنْ اَعْبُدَ الَّذ۪ينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِؕ
قُلْ لَٓا اَتَّبِعُ اَهْوَٓاءَكُمْۙ قَدْ ضَلَلْتُ اِذًا وَمَٓا اَنَا۬ مِنَ

الْمُهْتَدِينَ ﴿٥٦﴾ قُلْ اِنّ۪ي عَلٰى بَيِّنَةٍ مِنْ رَبّ۪ي وَكَذَّبْتُمْ بِه۪ۜ مَا عِنْد۪ي
مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِه۪ۜ اِنِ الْحُكْمُ اِلَّا لِلّٰهِۜ يَقُصُّ الْحَقَّ وَهُوَ خَيْرُ
الْفَاصِل۪ينَ ﴿٥٧﴾ قُلْ لَوْ اَنَّ عِنْد۪ي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِه۪ لَقُضِيَ الْاَمْرُ
بَيْن۪ي وَبَيْنَكُمْۜ وَاللّٰهُ اَعْلَمُ بِالظَّالِم۪ينَ ﴿٥٨﴾ وَعِنْدَهُ مَفَاتِحُ الْغَيْبِ
لَا يَعْلَمُهَٓا اِلَّا هُوَۜ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِۜ وَمَا تَسْقُطُ مِنْ وَرَقَةٍ اِلَّا
يَعْلَمُهَا وَلَا حَبَّةٍ ف۪ي ظُلُمَاتِ الْاَرْضِ وَلَا رَطْبٍ وَلَا يَابِسٍ اِلَّا
ف۪ي كِتَابٍ مُب۪ينٍ ﴿٥٩﴾

Meâli

56. De ki: "Allah'ın dışında taptığınız şeylere tapmak bana yasak edildi." De ki: "Ben sizin arzularınıza uymam; aksi halde sapıtırım da hidayete erenlerden olmam." **57.** De ki: "Şüphesiz ben, rabbimden gelen apaçık bir delile dayanıyorum. Siz ise onu yalanladınız. Çabucak gelmesini istediğiniz (azap) benim yanımda değildir. Hüküm ancak Allah'ındır ve Allah hakkı anlatır; O, doğru hüküm verenlerin en hayırlısıdır." **58.** De ki: "Acele istediğiniz şey (azap) benim elimde olsaydı, elbette benimle sizin aranızda iş bitirilmişti. Allah zalimleri daha iyi bilir." **59.** Gaybın anahtarları Allah'ın yanındadır; onları O'ndan başkası bilmez. O, karada ve denizde ne varsa bilir; O'nun bilgisi dışında bir yaprak bile düşmez. O, yerin karanlıklarındaki tek bir taneyi bile bilir. Yaş ve kuru ne varsa hepsi apaçık bir kitaptadır.

Tefsiri

56. Hz. Peygamber'e, inançsızlar istiyor diye onların taptıklarına tapmaktan, böylece tebliğinin birinci esası olan tevhid ilkesini ihlâl etmekten menedildiğini açıklaması emrolunmaktadır. Bu, onun şahsında bütün müslümanlara yöneltilen ve imanlarından tâviz vermelerini yasaklayan bir tâlimattır. 56-57. âyetler, Hz. Peygamber'in, tebliğ ettiği din ve ondaki esasların doğruluğu hakkında en küçük bir tereddüdü bulunmadığının güzel bir örneğidir. Zira, burada açıkça ifade edildiği gibi, Hz. Muhammed, Allah'tan gelmiş bulunan bir "delil"e, yani kesin bilgiye (veya başka bir yoruma göre Kur'an'a) dayanmakta, imanının gücünü, gerek kendisi gerekse sağlıklı düşünen her insan için apaçık olan bu gerçeklerden almaktadır. Hak peygamberi yalancılardan, sahte önderlerden ayıran en belirgin özelliklerden biri de onun, savunduğu inanç ve fikirlerin doğruluğuna, önerdiği hayat tarzının güzelliğine öncelikle kendisinin kuşkusuz olarak inanması ve yaşamasıdır. Bu açıdan hiçbir gerçek peygamber, kendisini yükümlülük ve sorumlulukların dışında, kural ve kanunların üstünde görmemiştir. Bu âyette, Hz. Muhammed'in de –farzımuhal– tevhidden sapması halinde "dalâlete düşmüş ve hidayete erenlerden ayrılmış" olacağı açıkça ifade edilmiştir.

57-59. İlk âyet, bir bakıma, inkârcıların Resûlullah'ı "şair, sihirbaz, mecnun" gibi hiçbir gerçeklik taşımayan ifadelerle itham etmelerine karşı bir cevap teşkil etmekte; onun tebliğlerinin kesin ve apaçık delile (beyyine) dayandığını haber vermektedir. 57-59. âyetlerde, müşriklerin, güya Hz. Peygamber'i zor durumda bırakmak ve âciz olduğunu göstermek için "Eğer iddialarında doğruysan, hadi şu bizi tehdit ettiğin azap ve musibetleri başımıza getir de görelim!" gibi sözler sarfetmelerine karşılık, Resûlullah'ta tanrısal bir güç bulunmadığı, onun böyle bir iddia da taşımadığı, azap ve musibet gibi hususlardaki hükmün yalnız Allah'a ait olduğu bildirilmiştir. Hz. Peygamber'in, Kur'an'daki bu açıklamaları, yani Allah'ın kendisine tanıdığı yetki ve görevin ötesinde ilâhî güçler taşımadığını, gaybı da bilmediğini –kendilerini olduğundan daha kudretli göstermeye çalışan sahte önderlerin aksine– hiçbir komplekse kapılmadan tam bir dürüstlük ve içtenlikle insanlara bildirmesi, onun nübüvvetinin en belirgin delillerinden biridir.

59. âyet, yüce Allah'ın ilminin ne kadar geniş, ne kadar kapsamlı olduğunun çok veciz ve eşsiz ifadelerindendir: Gaybın anahtarları (başka bir kıraate göre gaybın hazineleri) Allah'ın yanındadır (gayb terimi için bk. Bakara 2/3). Burada Allah'ın ilminin, karalar ve denizler gibi en geniş varlık ve olaylardan, düşen bir yaprağa, yerin karanlıklarındaki bir bitki tanesine, kuruluk, yaşlılık vb. keyfiyetler gibi en basit varlık ve olaylara kadar her şeyi kuşatıp kapsadığı, dolayısıyla bütün bunların en yüce, en ince bilgi ve kudretle yaratılıp düzenlendiği ifade buyurulmuştur. Bundan dolayı kelâm bilginleri tarafından söz konusu âyet, bazı düşünürlerin, ilm-i ilâhînin cüz'iyyâtı (değişken varlık ve olayları) kapsamadığı yolundaki iddialarını çürüten en kesin delillerden biri olarak gösterilmiştir. "Apaçık bir kitap" diye çevirdiğimiz "kitâbin mübîn" tamlaması, "hafaza melekleri tarafından tutulan amel defteri", "levh-i mahfûz" veya "Allah'ın her şeyi kuşatan ilmi" olarak açıklanmıştır (Zemahşerî, II, 19; İbn Atıyye, II, 300). Râzî son yorumu tercih eder (XIII, 11).

60 – 62

وَهُوَ الَّذٖى يَتَوَفّٰيكُمْ بِالَّيْلِ وَيَعْلَمُ مَا جَرَحْتُمْ
بِالنَّهَارِ ثُمَّ يَبْعَثُكُمْ فٖيهِ لِيُقْضٰٓى اَجَلٌ مُسَمًّىۚ ثُمَّ اِلَيْهِ
مَرْجِعُكُمْ ثُمَّ يُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٦٠﴾ وَهُوَ
الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهٖ وَيُرْسِلُ عَلَيْكُمْ حَفَظَةًۜ حَتّٰٓى اِذَا جَٓاءَ اَحَدَكُمُ
الْمَوْتُ تَوَفَّتْهُ رُسُلُنَا وَهُمْ لَا يُفَرِّطُونَ ﴿٦١﴾ ثُمَّ رُدُّٓوا اِلَى اللّٰهِ مَوْلٰيهُمُ
الْحَقِّۜ اَلَا لَهُ الْحُكْمُ وَهُوَ اَسْرَعُ الْحَاسِبٖينَ ﴿٦٢﴾

Meâli

60. Geceleyin sizi öldüren, gündüzün de işlerinizi bilen; sonra belirlenmiş eceliniz tamamlansın diye gündüzün sizi dirilten O'dur. Sonra dönüşünüz yine O'nadır. Sonunda O, yaptıklarınızı size haber verecektir. **61.** O, kullarının üstünde yegâne kudret ve tasarruf sahibidir. Size koruyucular gönderir. Nihayet birinize ölüm geldi mi elçilerimiz (görevli melekler) onun canını alırlar. Onlar vazifede kusur etmezler. **62.** Sonra insanlar gerçek sahipleri olan Allah'a döndürülürler. Bilesiniz ki hüküm yalnız O'nundur ve O, hesap görenlerin en çabuğudur.

Tefsiri

60. Bu ve bundan sonraki âyetler, sûrenin genel muhtevasına uygun olarak yüce Allah'ın varlığını ve birliğini, kudret ve ilminin mükemmelliğini gösteren yeni deliller ve örnekler ortaya koymaktadır.

"Geceleyin öldürme"den maksat, insanın uykuya daldırılması, "diriltme"den maksat da uykudan uyandırılmasıdır. Uyku ve uyanma için *vefat* ve *ba's* kökünden fiillerin kullanılması, uyku ile ölüm, uyanma ile de yeniden dirilme arasında, bir ölçüde ruhî ve fizyolojik bir benzerlik olmasından dolayıdır. Uyku sırasında organizmanın faaliyetlerinin bir kısmı tamamen durmakta, bir kısmı da yavaşlamaktadır. Özellikle görme, işitme, koklama, tatma ve dokunma duyularının; hareket, konuşma gibi faaliyetlerin; ayrıca birçok duygusal tepkilerin durması yahut yavaşlaması, uykunun ölümü hatırlatan bir olay olduğunu gösterir. Uyanma ise çeşitli bedenî ve psikolojik faaliyetlerin yeniden normale dönmesini sağladığından, bir bakıma yeniden hayata dönüştür. Âyette dikkati çeken önemli bir husus da öldürme (uyutma) ve diriltme (uyandırma) fiillerinin Allah'a nisbet edilmesi, böylece insanın uyuması ve uyanmasının kendi iradesine bağlı olmadığının gösterilmesidir. Uyuma, bedenin ve ruhun dinlenmesi için bir ihtiyaç olarak görülmektedir. Allah'ın değişmez kanunları uyarınca beden ve ruh, uyku yoluyla dinlenme ihtiyacı hissettiği zaman normal şartlarda ve zorunlu olarak uyku olayı meydana gelir. Hiçbir insan bu zorunluluğu ortadan kaldırma gücüne sahip değildir.

"Sizi öldüren ... sizi dirilten O'dur" şeklindeki vurgulu ifadeler, yüce Allah'ın hem kudretini hem de lutfunu göstermektedir. Zira bu ifadeler "O istemeseydi siz uyuyamazdınız; uyuduğunuz takdirde de uyanamazdınız" anlamını taşıyor. Âyetteki "ceraha" fiili genellikle "işleme, yapma" mânasında kullanılmakla birlikte, kök anlamı (delme, yırtma, yaralama) itibariyle öncelikle kötülük işlemeyi ifade eder ve Allah'ın belirtilen lutfuna karşı kulun nankörlüğüne işaret eder. Yine de Allah her insanı "belirlenmiş ecel"ine kadar yaşatmak suretiyle rahmetini tecelli ettirir. Ancak eninde sonunda herkes O'na dönecek ve O, bütün insanlara neler yaptıklarını haber verecektir.

Tefsirlerde uyku sırasında ruhun durumunun ne olduğu konusunda farklı görüşler ileri sürülmüştür. Şevkânî âyetin "yeteveffâküm bi'l-leyli" kısmını şöyle açıklamıştır: "Allah sizi uyutunca, kendileriyle temyiz sahibi olduğunuz nefislerinizi (ruhlarınızı) kabzeder. Ancak bu hakiki ölüm değildir. Bir görüşe göre uyku sırasında ruh bedenden çıkmakla birlikte hayat bedende kalmaya devam eder. Başka bir görüşe göre ruh bedenden çıkmaz; fakat sadece zihin çıkar (şuur faaliyetleri durur). Ancak, doğrusu şudur ki, bu olayın mahiyetini yüce Allah'tan başkası bilemez (Şevkânî, II, 143).

61. "Koruyucular" diye tercüme edilen *hafaza* kelimesi, eski tefsirlerde genellikle "Kirâmen Kâtibîn" (değerli yazıcılar) adı verilen ve insanların bütün amellerini kaydetmekle görevlendirilen melekler şeklinde yorumlanmıştır. Şevkânî, daha ihtiyatlı bir ifade ile, hafazayı "sizi koruyan melekler" şeklinde açıklamıştır. Ayrıca "Oysa sizi gözetleyen muhafızlar, değerli yazıcılar var" (İnfitâr 82/10) meâlindeki âyeti de zikrederek, bunların insanları "âfetlerden koruyan" ve "amelleri tesbit eden kimseler" (melekler) olduklarını belirtir (Şevkânî, II, 144). Bazı yeni tefsirlerde hafaza kelimesinin yukarıdaki anlamı yanında, canlıların bedenî ve ruhî varlığını koruyan çeşitli psikolojik güçler, yetenekler ve organlar olabileceği yönünde görüşler de yer alır (bk. Elmalılı, II, 1951; Ateş, III, 160).

Şüphesiz –59. âyette açık olarak belirtildiği üzere– yüce Allah'ın ilmi, böyle yazıcı meleklerin tuttukları amel defterlerine gerek kalmayacak şekilde, insanların bütün yaptıklarını kuşatmaktadır. Bu durumda

meleklerin amelleri yazmalarının hikmeti, "insanların, yapmakta oldukları işlerin anında yazıldığını ve âhirette yazıcı meleklerin şahitliğiyle amel defterlerine kaydedilmiş olan işlerinin kendilerine tek tek okunacağını düşünerek daha dikkatli davranmalarını sağlama" gibi mânalarla açıklanmıştır (Zemahşerî, II, 19).

Yine 61. âyette geçen "elçiler"den maksat, müfessirlerin çoğunluğuna göre, Azrâil ismiyle bilinen "ölüm meleği" ile onun yardımcıları olan başka meleklerdir. Bu melekler insanların amellerini kaydetmekte veya ömrü bitenlerin ruhunu kabzetmekte asla kusur etmezler (ayrıca bk. Bakara 2/30; Secde 32/11).

62. Sonunda insanlar "gerçek mevlâlarına döndürüleceklerdir". Hüküm yalnız O'na aittir ve O insanların hesabını çok çabuk görecektir.

Bazı müfessirler, âyetteki *hak* kelimesini "adaletli" diye açıklamışlarsa da (Nesefî, I, 327), bu âyetlerin genellikle müşriklere hitap ettiği, onların da Allah'tan başka tanrılar, mevlâlar tanıdıkları göz önüne alınarak, âyetin ilgili kısmı "Sonra insanlar gerçek sahipleri olan Allah'a döndürülürler" şeklinde tercüme edilmiştir.

63 – 67

قُلْ مَنْ يُنَجّ۪يكُمْ مِنْ ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ تَدْعُونَهُ تَضَرُّعاً وَخُفْيَةًۚ
لَئِنْ اَنْجٰينَا مِنْ هٰذِه۪ لَنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِر۪ينَ ﴿٦٣﴾ قُلِ اللّٰهُ
يُنَجّ۪يكُمْ مِنْهَا وَمِنْ كُلِّ كَرْبٍ ثُمَّ اَنْتُمْ تُشْرِكُونَ ﴿٦٤﴾
قُلْ هُوَ الْقَادِرُ عَلٰٓى اَنْ يَبْعَثَ عَلَيْكُمْ عَذَاباً مِنْ فَوْقِكُمْ اَوْ مِنْ
تَحْتِ اَرْجُلِكُمْ اَوْ يَلْبِسَكُمْ شِيَعاً وَيُذ۪يقَ بَعْضَكُمْ بَأْسَ بَعْضٍۜ

انْظُرْ كَيْفَ نُصَرِّفُ الْاٰيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَفْقَهُونَ ﴿٦٥﴾ وَكَذَّبَ بِهٖ
قَوْمُكَ وَهُوَ الْحَقُّ قُلْ لَسْتُ عَلَيْكُمْ بِوَكِيلٍ ﴿٦٦﴾ لِكُلِّ نَبَاٍ مُسْتَقَرٌّ
وَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٦٧﴾

Meâli

63. De ki: "Karanın ve denizin karanlıklarından sizi kim kurtarır?" O'na gizli gizli yalvararak "Eğer bizi bundan kurtarırsa andolsun şükredenlerden olacağız" diye dua edersiniz. **64.** De ki: "Ondan ve bütün sıkıntılardan sizi Allah kurtarır." Sonra siz yine O'na ortak koşarsınız. **65.** De ki: "Allah, size üstünüzden veya ayaklarınızın altından bir azap göndermeye ya da sizi muhalif gruplara ayırıp birbirinize güçlerinizin acısını tattırmaya kadirdir." Bak, anlasınlar diye âyetlerimizi nasıl açıklıyoruz! **66.** O hak olduğu halde kavmin onu yalanladı. De ki: "Ben size kefil değilim." **67.** Her haberin gerçekleşeceği bir zaman vardır. Yakında siz de gerçeği bileceksiniz.

Tefsiri

63-64. Müfessirlere göre 63. âyette geçen "karanın ve denizin karanlıkları"ndan maksat, insanların buralarda karşılaştıkları tehlikeler, acılar, felâketlerdir. Bu suretle müşrikler, inkârları ve günahları sebebiyle, benzer durumdaki eski kavimler gibi, türlü felâketlere mâruz bırakılmakla tehdit edilmekte ve bu durumlardan kendilerini ancak Allah'ın kurtarabileceği hatırlatılmaktadır. Âyette "Karanın ve denizin karanlıklarından sizi kim kurtarır?" diye sorulması, müşriklerin Allah'a inandıklarını gösterir. Nitekim cevap müsbet olacağı için zikredilmeye gerek görülmemiştir. Şevkânî'nin de belirttiği gibi, Allah'ın kurtarıcılığının soru şeklinde ifade buyurulması, müşrikler hakkında bir kınama anlamı da taşımaktadır (II, 145). Buna göre 63-64. âyetlerin anlamını şöylece açmak mümkündür: Sizi karanın ve denizin tehlikelerinden ancak Allah'ın koruduğunu bildiğiniz, üstelik O'na gizli gizli yalvararak "Eğer

bizi bundan kurtarırsa andolsun şükredenlerden olacağız" diye söz de verdiğiniz halde, nasıl olur da daha sonra tekrar eski halinize dönerek birer cansız ve âciz nesneler olan putlarınızı Allah'a ortak koşarsınız!"

Bu iki âyet insanoğlunun önemli bir zaafına işaret etmektedir: İnsanlar çoğunlukla sağlık, güvenlik, bolluk ve rahatlık gibi imkânlar içinde yaşarken; özellikle ihtiraslarının, hevâ ve heveslerinin peşinde koşarken mânevî hayatlarını, hâlika ve mahlûka karşı ödevlerini ihmal eder, bunları düşünmek istemezler. Açıktan veya dolaylı bir şekilde Allah'ın varlığını ve birliğini inkâr veya göz ardı ederek başka nesnelere ya da insanlara tapar yahut taparcasına bağlanır, boyun eğerler; yalnız Allah'tan beklemeleri gereken şeyleri fânilerden bekler; onları önder, rehber, hatta rab edinirler. Buna karşılık, genellikle Allah'tan başkasının gideremeyeceği türlü felâketlerin insanlar üzerinde bir uyarıcılık ve onları kendine getirme, sağlıklı düşünmelerini, değerlendirme yapmalarını ve sonuçta Allah'ı hatırlayıp O'na yönelmelerini sağlama gibi olumlu tesirleri sayesinde insanlar Allah'a yönelip kurtuluş için O'na yalvarır, hatta bundan böyle iyi birer kul olarak ödevlerini yerine getireceklerine söz verirler. Geçmişte ve günümüzde felâket anlarında Allah'ı anıp O'na sığınmayan pek az insan vardır. Ancak, birçok insan, sıkıntıdan kurtulup da her şey tekrar yoluna girince yeniden eski yanlış ve isyankâr tutumlarına döner. Söz konusu âyetler insanları bu zaafları hususunda uyarmakta, kendilerini dert ve kederlerden kurtaranın Allah olduğunu, dolayısıyla zor zamanlarda olduğu gibi rahata kavuştuklarında da O'nu tanımaları, O'ndan yüz çevirmemeleri gerektiğini hatırlatmaktadır.

65. İnsanları bir belâdan kurtaran Allah, başka bir veya birçok belâya uğratmaya; onlara "üstlerinden veya ayaklarının altından" yani gökten ve yerden türlü felâketler göndermeye; hatta onların ihtiraslarını birbiriyle çatıştırarak, değişik mezhep, fırka gibi gruplara ayırarak birbirleriyle çarpışmalarını, savaşmalarını sağlamaya da kadirdir. Geçmişte insanoğlu beklemediği, ummadığı birçok semavî ve dünyevî felâketlerle karşılaşmış, şimdi de karşılaşmaktadır. İnsanoğlu, Allah'ın koyduğu kanunlardan sapmanın bedeli olarak, tabii âfetler denilenlerin yanında, bizzat kendi eliyle ortaya çıkardığı umulmadık belâlara da duçar olmaktadır.

Nükleer felâketler, çevre kirlenmesi, tabiat düzeninin bozulması; ihtiraslardan veya ideoloji ayrılıklarından, din ve mezhep ayrılıklarından, ırkçılıktan ve bölgesel çıkar hesaplarından kaynaklanan ve kısa sürelerde yüz binlerce insanın ölümüne ve yaralanmasına, sakat düşmesine, aç ve açık kalmasına, ülkelerin harap olmasına yol açan savaşlar bu belâlardan bazılarıdır.

Âyetin, bölünüp parçalanmayı bir felâket olarak gösteren kısmı özellikle mânidardır. Gerçekten, Allah'ı tanıyıp O'nun buyruk ve kanunları uyarınca hayatlarını düzenlemekten uzaklaşan toplumlar genellikle ortak inanç ve fikirlerden, istek ve ideallerden uzaklaşmakta, sonuçta bu farklı fikir ve isteklerin çatışması insanları fiilî çatışmalara, fitne ve fesada, nihayet savaşlara kadar götürmektedir ki, âyet-i kerîmede bu durum, insanların Allah'tan yüz çevirmelerinin, O'nu unutarak fâni şeyleri birer tanrı gibi kabul edip onların peşine takılmalarının, nihayet onları Allah'a eş ve ortak tutmalarının bir sonucu olarak gösterilmiştir. Öyle görülüyor ki, insanoğlu malın mülkün, şan ve şöhretin, ihtiras ve şehvetin ve nihayet hak yoldan saptıran sahte önderlerin esiri olmaktan, onlara tapmaktan kurtularak yalnız Allah'ı rab bilip sadece O'ndan yardım dilemediği, O'nun buyruklarını kesin kanunlar olarak tanıyıp bunları hayata hâkim kılmadığı sürece âyetlerde işaret edilen bu tehlikelere de müstahak olacak, bilinen ve bilinmeyen birçok felâkete, âyetteki deyimiyle azaba mâruz kalacak ve Allah'tan başka hiçbir güç, hiçbir zekâ, hatta Allah'ın kitabında yer alan "hikmet"ten nasipsiz olan bilim ve teknoloji de bu felâketleri önleyemeyecek; aksine hikmetten mahrum kaldığı sürece bilim ve teknoloji yeni felâketlere yol açacaktır. Bu bakımdan yukarıdaki âyetler bütün insanlara, insanlığın selâmeti için mutlaka dikkate alınması gereken bir uyarıdır. Dolayısıyla 65. âyetin sonunda "anlasınlar diye..." buyurulmuştur.

66. Bu âyete göre Hz. Peygamber'in kavmi (Mekke müşrikleri) onun peygamberliğinin ve bildirdiklerinin gerçek olduğunu gereğince anlayıp kavramadıkları gibi onu yalanlamışlardır. Bazı müfessirler burada "hak" (gerçek) olduğu belirtilenden maksadın Hz. Muhammed'in peygamberliği, bazıları da Kur'an-ı Kerîm olduğunu ifade etmişlerdir. Ancak 63-66. âyetler topluca dikkate alındığında bu gerçeğin söz konusu âyetlerde yer

alan azap uyarısı olduğu görüşü ağır basar. Müşrikler gerçeği yani Hak kelâmı olan Kur'an'ı veya hak peygamber olan Hz. Muhammed'in risâletini ya da Allah'ın, aslında kendileri ve bütün insanlık için hayatî önem taşıyan uyarılarını gerektiği gibi anlamamışlar ve bu yüzden yalanlayıp reddetmişlerdir. Artık onlar helâke müstehak olmuşlardır. Bu sebeple 66. âyette Resûlullah'a "Ben size kefil değilim" demesi emredilmiştir. "Kefil" olarak çevirdiğimiz *vekîl* kelimesi Kur'an dilinde "koruyan, kollayan, savunan, esirgemeye çalışan" gibi anlamlara gelir. Hz. Peygamber'in inkârcılara karşı aslî görevi davet, tebliğ ve uyarıdır; onların kalplerindeki bâtıl inançları zorla değiştirmek onun elinde değildir; dolayısıyla onlar adına bir kefalet yükümlülüğü de yoktur.

67. Hz. Peygamber, tebliğ ettiği Kur'an vasıtasıyla müşrikleri ve genel olarak dünyadaki bütün inkârcıları açık açık uyardığına göre, artık inkârcılık ve kötülüklerde direnenlerin müstehak oldukları felâketlerin vuku bulması kaçınılmazdır. "Her haberin gerçekleşeceği bir zaman vardır. Yakında siz de gerçeği bileceksiniz" meâlindeki tehdit, esasta özellikle müşriklere ve hakkı tekzip eden bütün inkârcılaradır; ancak, İslâm'ın hakikatlerinden, Kur'an'ın hikmetlerinden uzaklaşacak derecede fikir ayrılıklarına düşen; hakkı bir yana bırakarak fırkalara, mezheplere bölünüp gurur, kibir, bencillik, menfaat ve ihtiraslar uğruna birbiriyle çarpışan müslümanlar için de âyetten alınacak dersler olduğunda kuşku yoktur.

68 – 70

وَاِذَا رَاَيْتَ الَّذ۪ينَ يَخُوضُونَ ف۪ٓي اٰيَاتِنَا فَاَعْرِضْ
عَنْهُمْ حَتّٰى يَخُوضُوا ف۪ي حَد۪يثٍ غَيْرِه۪ۜ وَاِمَّا يُنْسِيَنَّكَ
الشَّيْطَانُ فَلَا تَقْعُدْ بَعْدَ الذِّكْرٰى مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِم۪ينَ ﴿٦٨﴾

وَمَا عَلَى الَّذِينَ يَتَّقُونَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِنْ شَيْءٍ وَلَٰكِنْ ذِكْرَىٰ لَعَلَّهُمْ
يَتَّقُونَ ﴿٦٩﴾ وَذَرِ الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَهُمْ لَعِبًا وَلَهْوًا وَغَرَّتْهُمُ
الْحَيَاةُ الدُّنْيَا ۚ وَذَكِّرْ بِهِ أَنْ تُبْسَلَ نَفْسٌ بِمَا كَسَبَتْ لَيْسَ لَهَا
مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيٌّ وَلَا شَفِيعٌ ۚ وَإِنْ تَعْدِلْ كُلَّ عَدْلٍ لَا يُؤْخَذْ مِنْهَا ۗ
أُولَٰئِكَ الَّذِينَ أُبْسِلُوا بِمَا كَسَبُوا ۖ لَهُمْ شَرَابٌ مِنْ حَمِيمٍ
وَعَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿٧٠﴾

Meâli

68. Âyetlerimiz hakkında ileri-geri konuşmaya dalanları gördüğünde, onlar başka bir söze geçinceye kadar kendilerinden uzak dur. Eğer şeytan sana unutturursa, hatırladıktan sonra artık o zalimler topluluğu ile oturma. **69.** Takvâ sahiplerine, onların hesabından bir sorumluluk yoktur. Fakat, belki korunurlar diye hatırlatmak gerekir. **70.** Dinlerini bir oyuncak ve bir eğlence edinen, dünya hayatının aldattığı kimseleri bir tarafa bırak. Hiçbir kimsenin yaptıkları sebebiyle bir felâket yaşamaması için Kur'an ile nasihat et. O kimse için, Allah'tan başka ne koruyucu vardır ne de şefaatçi! O, bütün varlığını fidye olarak verse, yine de ondan kabul edilmez. Onlar, yapıp ettikleri yüzünden felâkete sürüklenmiş kimselerdir. İnkâr ettiklerinden dolayı onlar için kaynar sudan ibaret bir içecek ve elem verici bir azap vardır.

Tefsiri

68. "Allah'ın âyetleri hakkında ileri-geri konuşmaya dalmak"tan maksat, Kur'an-ı Kerîm'i alaya almak veya eleştirmeye kalkışmaktır. Âyet, bu şekilde davrananların –eğer engel olmak mümkün değilse– başka bir konuya geçinceye kadar yanlarından ayrılmayı emretmektedir. Aynı buy-

ruk, daha sonra gelen bir başka âyette de tekrar edilmiştir (Nisâ 4/140). Fahreddin er-Râzî'nin naklettiğine göre âyetin asıl mâna ve maksadını dikkate alan bazı âlimler, inançsızların Kur'an'la ilgili kötü sözlerine karşı, yanlarından uzaklaşmanın dışında başka tepkiler de gösterilebileceğini belirtmişlerdir (XIII, 25). Aynı müfessir bu âyetteki *havd* kelimesini açıklarken –haklı olarak– "Havd, sözlükte eğlence tarzında ve aşırı derecede dalmayı ifade eder… Binaenaleyh, bazı Haşviyye'nin zannettiğinin aksine bundan, ilâhiyyât meselelerini derinlemesine inceleyip araştırmanın, istidlâl ve münazaranın, Allah'ın âyetlerine dalmaktır diye, haram olduğu sonucunu çıkarmaya kalkışılmamalıdır" der.

Bazı müfessirler, âyette sadece Hz. Peygamber'e hitap edildiğini, dolayısıyla buyruğun da yalnız ona yönelik olduğunu ileri sürmüşlerse de yaygın kanaate göre âyetin asıl muhatabı hem Resûlullah hem ümmetidir (bk. Taberî, VII, 228-229; İbn Atıyye, II, 303-304; M. Reşîd Rızâ, VII, 508). Muhatabın Hz. Peygamber dışındaki müslümanlar olduğu da söylenmiştir. Ancak, beşer olması itibariyle Hz. Peygamber'in de bazı şeyleri unutabileceğini, bunu bizzat kendisinin kabul ettiğini bildiren hadisler de vardır. Bu hadislerin birinde Resûlullah şöyle buyurmuştur: "Ben, ancak bir beşerim; sizin gibi ben de unutabilirim…" (Buhârî, "Salât", 31; Müslim, "Mesâcid", 89, 92, 93, 94).

Âyette bu tâlimatın unutulması halinde oturmaktan ötürü günahkâr olunmayacağı (zira unutma meşrû bir mazerettir), ancak hatırlayınca artık "zalimler"le oturmamak gerektiği ifade ediliyor. Kur'an aleyhinde konuşanlara "zalimler" denilmesi, onların konuşmalarının iyi niyetli, adaletli, gerçeklere dayalı olmadığını; aksine tahkir, tezyif ve iptal amacı taşıyan asılsız ve gerçek dışı konuşmalar olduğunu ortaya koymaktadır.

Bu âyet bize, Allah'ın âyetlerine dil uzatmadıkları, İslâmî değerlere karşı saygısızca sözler sarfetmedikleri sürece, yanlış inanç ve görüşteki insanlarla bir arada oturulup konuşulabileceğini göstermektedir. Kanaatimizce "Allah'ın âyetleri hakkında ileri-geri konuşmaya dalma", onlarla eğlenme ya da onları reddetme, bu birlikteliği ortadan kaldıran en temel sebepse de, bu bir örnek olup, düşmanlık duygularına dayalı daha başka kötü ve yanlış söz veya davranışta bulunan kimseleri de terketmek gerekir. Nitekim gıybet eden kimselerin meclislerini terketmeyi emreden hadis-

ler de vardır (Dârimî, "Mukaddime", 23). Esasen "Hatırladıktan sonra artık o zalimler topluluğu ile oturma" ifadesindeki "zalimler" nitelemesi de bunu gösteriyor. Çünkü "zulüm", başta inkârcılık olmak üzere her türlü haksızlık ve adaletsizliği, kasıtlı kötülükleri kapsamaktadır (zulüm hakkında bilgi için bk. Bakara 2/54).

69. Takvâ sahibi müminler yani Allah'a ve O'nun kanunlarına saygı duyup bunları ihlâl etmekten sakınan müslümanlar, şayet Allah'ın âyetlerine dil uzatan zalimlerin yanında bulunmak zorunda kalırlarsa, belki sakınırlar ve vazgeçerler diye onları uyarmalıdırlar. Bu durumda kendileri de sorumluluktan kurtulurlar. Abdullah b. Abbas'ın belirttiğine göre bazı sahâbîler, inkârcıların her tarafta Kur'an'a dil uzattıklarını söyleyerek, bu durum karşısında onlardan uzaklaşmaları mecbur kılınırsa Harem-i şerif'te bulunmalarının bile imkânsız hale geleceğinden endişe ettiklerini belirtmişler, bunun üzerine ruhsat mahiyetindeki 69. âyet nâzil olmuştur (Begavî, *Meâlimü't-Tenzîl*, II, 105).

Âyette herkesin hesabının (sorumluluk) kendisine ait olduğu belirtilerek, bir bakıma, müslümanların görevinin, ne pahasına olursa olsun, diğerlerinden gelen saçma itirazlara, haksız tenkitlere cevap yetiştirmek, böylece faydasız, hatta daha da inatlaşmaya yol açabilecek polemiklere girmek olmadığı, sadece işin doğrusunu beyan edip uyarmanın yeterli bulunduğu anlatılmak istenmiştir. Nitekim 70. âyetin başlangıcı da bunu göstermektedir.

70. Kuşkusuz her konu gibi din hususunda da ilmî ve fikrî değerlendirmeler önemli olmakla birlikte; insanların maddî ve mânevî, ferdî ve sosyal, dünyevî ve uhrevî yönleriyle bütün hayatlarını çok yakından ilgilendiren, tarihin bütün dönemlerinde insanlığı derinden etkileyen din müessesesini önemsiz gibi telakki ederek oyun ve eğlence haline getiren insanlar artık kendileriyle konuşup tartışmaya bile değmeyecek kadar bayağılaşmış olurlar. Bu tür insanlar dünya hayatını yegâne ilgi konusu yaparak dünyanın geçici zevklerine kapıldıkları, onları her şeyin üstünde tuttukları için dini bir tür eğlence gibi düşünerek putları veya buna benzer şeyleri tanrılaştırırlar; yahut ferdin ve toplumun mânevî, ruhî,

zihnî, bedenî ve dünyevî hayatını şekillendirecek olan hak dini, üzerinde ciddiyetle düşünüp benimseyecekleri yerde, alaya alırlar.

Fahreddin er-Râzî'ye göre (XIII, 27-28) çeşitli âyetlerde geçen ve dünya hayatının gerçekte bir oyun ve eğlenceden ibaret olduğunu bildiren açıklamalar (meselâ bk. En'âm 6/32; Ankebût 29/64; Hadîd 57/20) dikkate alındığında bu âyetteki "dini bir oyuncak ve bir eğlence edinme" ifadesinin mânası daha iyi anlaşılır. Buna göre asıl oyun ve eğlence sayılması gereken şey dünya hayatıyla ilgili geçici arzu ve tutkulardır. Hakiki dindarlar, gerçeklik ve doğruluğu delillerle ispatlanmış olan hak dine bağlanıp destek olan kimselerdir. Buna karşılık dini, mevki ve mansıp kazanmak, rakiplerini yenilgiye uğratmak ve servete ulaşmak için araç haline getirenler dine sadece dünya menfaatleri için bağlanır ve bu suretle aslında dünya hayatını değil de dini oyun ve eğlence haline getirmiş olurlar. Râzî'nin getirdiği bu yorum, sahte dindarlığı çok iyi tanımlaması bakımından önemli sayılabilir.

71 - 73

قُلْ اَنَدْعُوا مِنْ دُونِ اللّٰهِ مَا لَا يَنْفَعُنَا وَلَا يَضُرُّنَا وَنُرَدُّ عَلٰٓى
اَعْقَابِنَا بَعْدَ اِذْ هَدٰينَا اللّٰهُ كَالَّذِى اسْتَهْوَتْهُ
الشَّيَاطِينُ فِى الْاَرْضِ حَيْرَانَ لَهُٓ اَصْحَابٌ يَدْعُونَهُٓ اِلَى
الْهُدَى ائْتِنَاۜ قُلْ اِنَّ هُدَى اللّٰهِ هُوَ الْهُدٰىۜ وَاُمِرْنَا لِنُسْلِمَ
لِرَبِّ الْعَالَمِينَۙ ﴿٧١﴾ وَاَنْ اَقِيمُوا الصَّلٰوةَ وَاتَّقُوهُۜ وَهُوَ
الَّذٖٓى اِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٧٢﴾ وَهُوَ الَّذٖى خَلَقَ السَّمٰوَاتِ

وَالْاَرْضَ بِالْحَقِّۜ وَيَوْمَ يَقُولُ كُنْ فَيَكُونُۜ قَوْلُهُ الْحَقُّۜ وَلَهُ
الْمُلْكُ يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِۜ عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِۜ
وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ٧٣

Meâli

71. De ki: "Allah'ı bırakıp, bize fayda da zarar da veremeyecek olan şeylere mi tapalım? Allah bizi doğru yola ilettikten sonra gerisin geri (küfre) dönelim de, arkadaşları "Bizim tarafa gel!" diye çağırırken, şeytanların kendisini nefsânî arzularına uymaya davet edip açık arazide şaşkın bıraktığı kimse gibi mi olalım?" De ki: "Allah'ın hidayeti doğru yolun ta kendisidir. Bize âlemlerin rabbine teslim olmamız emredilmiştir." **72.** "Namazı dosdoğru kılın ve Allah'tan korkun" diye de (emrolundu). O, huzuruna varıp toplanacağınız Allah'tır. **73.** O, gökleri ve yeri hak (ve hikmet) ile yaratandır. "Ol!" dediği gün her şey oluverir. O'nun sözü gerçektir. Sûra üflendiği gün de hükümranlık O'nundur. Gizliyi ve açığı bilendir ve O, hikmet sahibidir, her şeyden haberdardır.

Tefsiri

71. Müslümanlar, kendilerini eski bâtıl dinlerine döndürmeye çalışan müşriklerin kötü emellerine karşı uyarılmaktadır. Nitekim müşrikler kendi akraba ve dostları olan müslümanları İslâm'dan dönmeleri için ikna etmeye çalışmışlar; hatta giderek onlara bu yönde şiddetli baskılar uygulamışlardır. Kur'an başka yerlerde bu sözlü ve fiilî baskıyı veya bu baskı sebebiyle dinden dönmeyi ölmekten daha büyük ve daha şiddetli bir fitne olarak nitelemiştir (Bakara 2/191, 217; fitnenin anlamı konusunda geniş bilgi için bk. Bakara 2/191). Bu âyette, güzel bir teşbihle, müslümanları inkâr ve irtidada çağıran müşrikler, insanların aklını çelip yolunu şaşırtan şeytanlara; onların bu çağrısına aldananların durumu, şeytanların veya cinlerin aldatması ya da büyüsüyle aklî dengesi bozulduğu için yolunu kaybedip ne yapacağını bilemez bir halde ortalıkta şaşkın

kalan kimsenin durumuna; Allah'ın insanları hak dine ve imana davet etmesi de bir kimseyi gerçek dostlarının doğru yola çağırmasına benzetilmiştir (İbn Âşûr, VI, 302-303).

Âyette "... Bize fayda da zarar da veremeyecek olan şeylere mi tapalım?" ifadesinden putlar kastedilmiştir. Bununla birlikte âyetin maksadı göz önüne alındığında burada her dönemdeki müslümanların, gerek sapık inançlı ve kötü fikirli insanlar, gerekse akılları karıştırıp zihinleri bulandıran çevreler, kurumlar tarafından gelebilecek ve kendilerini dinlerinden döndürecek veya dinlerinin gereklerini yerine getirmekten alıkoyacak olan bütün menfi teşebbüslere karşı bir uyarı olduğunda kuşku yoktur. Böyle durumlarda müslüman, "Allah'ın hidayeti, doğru yolun ta kendisidir. Bize âlemlerin rabbine teslim olmamız emredilmiştir" demeyi bilmelidir.

73. "Üflendiğinde ses çıkaran boynuz biçiminde bir boru" diye tanımlanan *sûr*un benzer açıklamaları hadislerde de geçmektedir. Geleneksel İslâmî inanca göre dört büyük melekten biri olan İsrâfil, sûr adı verilen ve çok güçlü ses çıkaran boruyu iki defa üfleyecek, ilk üflemede kâinattaki bütün canlılar ölecek, ikinci üflemede ise canlılar tekrar dirilecektir. Âhiretle ilgili diğer haberler gibi sûr hakkındaki bilgiler de insan aklının kapasitesini aşan, naslarda nasıl bildirilmişse öylece inanılması gereken hususlardır. Ancak sûru, *sûret*in çoğulu olarak *suver* şeklinde okuyanlar da vardır. Buna göre âyetin mânası şöyledir: Sûretlere (ölülerin bedenlerine ruhları veya hayatları) üfleyeceği günde hükümranlık Allah'ındır (Râzî, XIII, 33).

74 – 79

وَاِذْ قَالَ اِبْرٰهٖيمُ لِاَبٖيهِ اٰزَرَ اَتَتَّخِذُ اَصْنَامًا اٰلِهَةً اِنّٖٓي
اَرٰيكَ وَقَوْمَكَ فٖي ضَلَالٍ مُبٖينٍ ﴿٧٤﴾ وَكَذٰلِكَ

نُرِىٓ إِبْرَٰهِيمَ مَلَكُوتَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَلِيَكُونَ مِنَ
ٱلْمُوقِنِينَ ﴿٧٥﴾ فَلَمَّا جَنَّ عَلَيْهِ ٱلَّيْلُ رَءَا كَوْكَبًا قَالَ هَٰذَا
رَبِّى فَلَمَّآ أَفَلَ قَالَ لَآ أُحِبُّ ٱلْـَٔافِلِينَ ﴿٧٦﴾ فَلَمَّا رَءَا ٱلْقَمَرَ بَازِغًا
قَالَ هَٰذَا رَبِّى فَلَمَّآ أَفَلَ قَالَ لَئِن لَّمْ يَهْدِنِى رَبِّى لَأَكُونَنَّ مِنَ ٱلْقَوْمِ
ٱلضَّآلِّينَ ﴿٧٧﴾ فَلَمَّا رَءَا ٱلشَّمْسَ بَازِغَةً قَالَ هَٰذَا رَبِّى هَٰذَآ أَكْبَرُ
فَلَمَّآ أَفَلَتْ قَالَ يَٰقَوْمِ إِنِّى بَرِىٓءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ﴿٧٨﴾ إِنِّى وَجَّهْتُ
وَجْهِىَ لِلَّذِى فَطَرَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ حَنِيفًا وَمَآ أَنَا۠ مِنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿٧٩﴾

Meâli

74. İbrâhim, babası Âzer'e, "Putları tanrılar mı ediniyorsun? Doğrusu ben seni de kavmini de apaçık bir sapkınlık içinde görüyorum" demişti. **75.** Böylece biz İbrâhim'e göklerin ve yerin melekûtunu görüp kavrama imkânı veriyorduk ki kesin inananlardan olsun. **76.** Gecenin karanlığı onu kaplayınca bir yıldız gördü. "Rabbim budur" dedi. Yıldız batınca, "Batanları sevmem" dedi. **77.** Ayı doğarken görünce, "Rabbim budur" dedi. O da batınca, "Rabbim bana doğru yolu göstermezse elbette yolunu şaşırmış kimselerden olurum" dedi. **78.** Güneşi doğarken görünce de, "Rabbim budur; zira bu daha büyük" dedi. O da batınca dedi ki: "Ey kavmim! Ben, sizin (Allah'a) ortak koştuğunuz şeylerden uzağım. **79.** Ben, hanîf olarak, yüzümü, gökleri ve yeri yoktan yaratana çevirdim ve ben müşriklerden değilim."

Tefsiri

74. Kur'an-ı Kerîm'de sadece bu âyette Hz. İbrâhim'in babasının ismi olarak geçen *Âzer* kelimesinin menşei ve söz konusu kişinin asıl ismi olup olmadığı tartışmalıdır. Bu ismin, "işini sağlam yapan, güçlü" anlamındaki İbrânîce *âzûr* kelimesinden Arapçalaştırıldığı veya yine İbrânîce *elizer* kelimesinin galat-ı meşhuru olduğu gibi çeşitli görüşler ileri sürülmüştür.

Tevrat'ta ve diğer İbrânîce kaynaklarda Hz. İbrâhim'in babasının ismi Terah şeklinde geçmektedir. Nitekim Zemahşerî de buna işaret eder (II, 23). Batılı bazı araştırmacılara göre eski bir kaynaktaki Therra isminin değiştirilmiş şekli olan Athar, İslâm dünyasına Âzer olarak geçmiştir. Müslüman tarihçiler ve müfessirler bu kişiyi hem Âzer hem de Târih (veya Târah) b. Nahor diye anarlar ve bu isim farklılığını değişik şekillerde açıklarlar. Gerek eski dönemlerde gerekse zamanımızda bir dilden başka bir dile geçen isimlerin çeşitli değişikliklere uğradığı görülür. Hz. İbrâhim'in babasının ismi de Araplar'a Âzer olarak geçmiş, Kur'an'da da bu ismi zikredilmiştir. Çünkü eğer Kur'an'da bu kişi Târah diye anılsaydı, her konuda Hz. Peygamber'in açığını arayan müşrikler Resûlullah'ın sözünü ettiği kişinin ismini bile yanlış bildiğini söyleyerek itibarını sarsmaya kalkışacaklardı.

Âzer'in hayatı hakkında fazla bilgi yoktur. Ahd-i Atîk'te Nahor'un oğlu olduğu, putlara taptığı, 205 yaşında Harran'da öldüğü söylenir (Tekvîn, 11/31-32; Yeşû, 24/2). Tevrat tefsirlerinde put ustası olduğu, sonraları tövbe ettiği ileri sürülmüşse de Kur'an-ı Kerîm'e göre (Tevbe 9/114; Meryem 19/41-49) o, oğlu İbrâhim'in bütün ısrar ve ikazlarına rağmen putperestlikten vazgeçmemiş ve bu yüzden İbrâhim'in, onun affedilmesi için yaptığı dua kabul edilmemiştir (Hz. İbrâhim'in hayatı ve şahsiyeti hakkında bilgi için bk. Bakara 2/ 124).

75. *Melekût* aslında *milk* gibi masdar olup dilcilere göre sonundaki "ût" eki kelimeye mübalağa anlamı kazandırmaktadır. Buna göre melekût, "tam olarak sahip ve mâlik olmak" demektir. Nitekim Zemahşerî, bu anlamını dikkate alarak kelimeyi "rubûbiyyet ve ulûhiyyet" şeklinde tefsir etmiştir (II, 24). Melekût, "mülk"le eş anlamlı olarak "Allah'ın hükümranlık ve yönetimi" şeklinde de açıklanmıştır. İbn Âşûr, her iki halde de kelimenin mecazi olarak geçtiğini ve buradaki hakiki anlamı-

nın "memlûk" (sahip ve mâlik olunan şeyler) olduğunu ifade eder (VII, 316). 83. âyeti dikkate alarak "hüccet" anlamı taşıdığını da düşünmek mümkündür. Biz, bu anlamı da dikkate alarak ilgili kısmı "İbrâhim'e göklerin ve yerin melekûtunu görüp kavrama imkânı veriyorduk" şeklinde çevirdik. Nitekim Zemahşerî de bu kısmı, "Onun düşünce yeteneğini güçlendiriyorduk, istidlâl yöntemine ulaştırıyorduk" şeklinde açıklamıştır (II, 24). Bu açıklamalara göre âyet şu mânaya gelmektedir: Putlara tapan kavminin ve babasının dalâlette olduğunu gören, bu yüzden babasını ikaz eden İbrâhim'e biz, göklerde ve yerde mülkiyet ve tasarrufumuz altında bulunan şeylerin mahiyetlerini, hakikatlerini açık seçik gösterdik; bunların bizden başka yaratıcısı ve yöneticisi olmadığı hususunda onu bilgilendirdik ve bütün bunları, kuşku götürmez kesinlikte bir imana ulaşsın diye yaptık.

76-79. Milâttan önce 2100'lerde yaşadığı kabul edilen ve Allah'ın birliği esasına dayalı dinî geleneğin (Hanîflik) önderi olarak bilinen Hz. İbrâhim'in kavmi ay, güneş ve yıldızlarla bu gök cisimlerini sembolize eden putlara taparlardı. Tevrat'a göre Hz. İbrâhim'in doğum yeri olan Ur şehrinde yapılan kazılar sonucu bulunan tabletlerde 5000 civarında tanrı ismi geçmektedir. İbrâhim aleyhisselâm, muhtemelen kendisi bu gözlemlere girişmeden önce de tevhid ehlinden olmakla birlikte, kavminin bu bâtıl inançlarından hareket ederek onları tevhid akîdesine ikna etmek düşüncesiyle önce, belki de yıldızlar içinde en parlak olan birinin, sonra ayın ve ardından da güneşin tanrı olup olamayacağını tartmış; gelip geçici ve değişken bir varlığın tanrı olamayacağı, tanrısal bir sevgiyle benimsenemeyeceği şeklindeki temel gerçeğe dayanarak bunların hiçbirini ilâh diye kabul etmenin mümkün olmadığını, bütün noksan sıfatlardan münezzeh olan Allah'tan başka gerçek ilâh bulunmadığını ispatlamış; nihayet sahip olduğu veya gözlemlerinden sonra ulaştığı yakînî imanı "Ben, Hanîf olarak yüzümü, gökleri ve yeri yoktan yaratana çevirdim ve ben müşriklerden değilim" ifadesiyle ortaya koymuştur. Böylece Hz. İbrâhim pek çok müslüman ilim ve fikir adamının Allah'ın varlık ve birliğini aklî delillerle ispat etmek bakımından önemle üzerinde durdukları, gözleme dayalı bu istidlâli ile hem putperest kavminin inançlarını

çürütmüş hem de hak dinin en temel ilkesi olan doğru bir ulûhiyyet inancının nasıl olması gerektiğini göstermiş bulunmaktadır.

İbn Âşûr, 78. âyetteki "Ey kavmim! Ben sizin (Allah'a) ortak koştuğunuz şeylerden uzağım" şeklindeki ifadeden, İbrâhim'in bu gözlemi tek başına yapmadığı, yanında kavminden bir grup insanın da bulunduğu sonucunu çıkarmıştır (VII, 319). Ayrıca aynı ifadeden, başka birçok insan topluluğu gibi bu kavmin de aslında Allah'ın varlığına inandıkları, fakat gök cisimlerini ve bunları sembolize eden putları O'na ortak koşmak suretiyle tevhid inancından saptıkları anlaşılmaktadır. Esasen Kur'an'ın temel tavrı, tanrı tanımazlardan ziyade şirkle mücadeledir. Bu da Kur'an'ın insanlarda ulûhiyyet fikrinin fıtrî olduğu, ancak bunun birçok şirk çeşidiyle, çok tanrıcılık inancıyla bozulduğu şeklindeki yaklaşımından kaynaklanmaktadır.

80 – 82

وَحَٓاجَّهُ قَوْمُهُۜ قَالَ اَتُحَٓاجُّٓونّ۪ي فِي اللّٰهِ وَقَدْ هَدٰينِۜ وَلَٓا اَخَافُ مَا
تُشْرِكُونَ بِه۪ٓ اِلَّٓا اَنْ يَشَٓاءَ رَبّ۪ي شَيْـًٔاۜ وَسِعَ رَبّ۪ي كُلَّ شَيْءٍ عِلْماًۜ اَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ ﴿٨٠﴾
وَكَيْفَ اَخَافُ مَٓا اَشْرَكْتُمْ وَلَا تَخَافُونَ اَنَّكُمْ اَشْرَكْتُمْ بِاللّٰهِ
مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِه۪ عَلَيْكُمْ سُلْطَاناًۜ فَاَيُّ الْفَر۪يقَيْنِ اَحَقُّ بِالْاَمْنِۚ اِنْ كُنْتُمْ
تَعْلَمُونَۢ ﴿٨١﴾ اَلَّذ۪ينَ اٰمَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُٓوا ا۪يمَانَهُمْ بِظُلْمٍ اُو۬لٰٓئِكَ لَهُمُ
الْاَمْنُ وَهُمْ مُهْتَدُونَ ﴿٨٢﴾

Meâli

80. Kavmi onunla tartışmaya girişti. Onlara dedi ki: "Beni doğru yola iletmişken, Allah hakkında benimle tartışıyor musunuz? Ben sizin O'na ortak koştuklarınızdan korkmam. Ancak rabbimin (beni korkutacak) bir şey dilemesi hariç. Rabbimin ilmi her şeyi kuşatmıştır. Hâlâ ibret almıyor musunuz? **81.** Siz, Allah'ın size haklarında hiçbir hüküm indirmediği şeyleri O'na ortak koşmaktan korkmazken, ben sizin ortak koştuğunuz şeylerden nasıl korkarım? Şimdi biliyorsanız (söyleyin), iki gruptan hangisi güvende olmaya daha lâyıktır?" **82.** İnanıp da imanlarına herhangi bir haksızlık bulaştırmayanlar var ya, işte güven onlarındır ve onlar doğru yolu bulanlardır.

Tefsiri

80. Hz. İbrâhim'in, Allah'ın birer âyeti olan tabii varlıklardan istidlâlle O'nun birliğine dair ortaya koyduğu bu açık ve kesin delillere karşı kavmi de kendi inançlarının doğruluğunu kanıtlamak için onunla tartışmaya, deliller ileri sürmeye kalkışmışlardır. Âyette bu delillerin zikredilmemesi, onların anılmaya bile değmeyecek kadar temelsiz olduğunu göstermektedir. Nitekim Hz. İbrâhim'in "Allah hakkında (O'nun eşi, benzeri ve ortağı olduğunu kanıtlamak için) benimle tartışıyor musunuz?" şeklindeki ifadesi de onların iddialarının saçmalığına işaret etmektedir.

Burada açıkça bildirilmemekle beraber Hz. İbrâhim'in "Ben sizin Allah'a ortak koştuklarınızdan korkmam" demesinden, kavminin onu, tanrılarının öfkelenerek kendisini cezalandırmasıyla tehdit ettikleri anlaşılmaktadır. İbrâhim aleyhisselâm bu tehdide aldırış etmemekle birlikte, iyi bir mümin olarak, ilmi her şeyi kuşatan ve bu suretle bütün olup bitenler gibi kendisinin hal ve hareketlerini de eksiksiz bilen Allah'tan korktuğunu ifade etmiş; böylece fayda ve zararın da Allah'tan geldiğine, O'nun ilim ve iradesine bağlı bulunduğuna olan inancını ortaya koymuştur.

Âyetin sonundaki "Hâlâ ibret almıyor musunuz?" şeklindeki uyarıyla Hz. İbrâhim, kavmini, putperestlikle kendisinin kesin delillerle kanıtladığı tevhid inancı arasında doğru öncüllere dayalı aklî değerlendirme ve mukayese yapmaya, bu suretle hakikati bulup tanımaya çağırmıştır.

81. Benzer mantıkî değerlendirme ve uyarılar bu âyette de devam etmekte ve sonuç olarak, mutlaka taraflardan biri inancı sayesinde güvenliğe kavuşacağına göre hangi tarafın, ilmi her şeyi kuşatan, fayda ve zararın yaratıcısı olan Allah'a ortak koşup isyan edenlerin mi, yoksa O'nun birliğine ve hükümranlığına inanıp yolundan gidenlerin mi güvence içinde oldukları sorulmaktadır. "Eğer biliyorsanız" kaydıyla da bu soruya yalnız bilgi sahibi olanların doğru cevap verebileceklerine, dolayısıyla bâtıl inançlardan kurtulma hususunda bilginin önemine işaret edilmektedir.

82. Ağırlıklı görüşe göre bu âyetteki ifade de Hz. İbrâhim'e aittir ve onun "İki taraftan hangisi güvende olmaya daha lâyıktır?" şeklindeki sorusuna yine kendisi tarafından verilen cevaptır. Sorunun soran tarafından cevaplandırılması, başka bir cevabın bulunmamasından dolayıdır. "(Allah'a) inanıp da imanlarına herhangi bir haksızlık bulaştırmayanlar" ifadesi, söz konusu kavmin Allah'a inanmakla birlikte, Tanrı saydıkları başka şeyleri O'na ortak koştuklarını göstermektedir. Âyetteki zulümden maksat, Allah'a şirk koşmaktır. Çünkü zulmün asıl anlamı, "hak sahibinin hakkını tanımamak, vermemektir." Ulûhiyyet ve rubûbiyyet yalnızca Allah'a ait olduğu halde, başka varlık ve nesneleri de Tanrı yerine koymak, Allah'ın mahlûkatı üzerindeki hakkını tanımamaktır. Nitekim Hz. Peygamber de "Allah'ın kulları üzerindeki hakkı O'na kulluk edip hiçbir şeyi kendisine ortak koşmamaktır" (Buhârî, "Tevhîd", 1; Müslim, "Îmân", 48-51) buyurmuştur. Sahih kaynaklarda nakledilen bir rivayete göre bu âyet geldiğinde müslümanlar, hayat boyunca zulümden uzak durmanın kendileri için mümkün olmadığını düşünerek telâşa kapılmışlar; bunun üzerine Resûlullah âyete şu şekilde açıklık getirmiştir: "Bu sizin düşündüğünüz zulüm değildir. Burada Lokmân'ın oğluna hitaben söylediği "Sevgili oğlum! Allah'a ortak koşma; çünkü O'na ortak koşmak kesinlikle çok büyük bir haksızlıktır" (Lokmân 31/13) meâlindeki âyette geçen zulüm kastedilmiştir" (Buhârî, "Enbiyâ", 41).

83

وَتِلْكَ حُجَّتُنَآ اٰتَيْنَاهَآ اِبْرٰهٖيمَ عَلٰى قَوْمِهٖۜ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ
مَنْ نَشَآءُۜ اِنَّ رَبَّكَ حَكٖيمٌ عَلٖيمٌ ﴿٨٣﴾

Meâli

83. İşte bunlar, kavmine karşı İbrâhim'e verdiğimiz delillerimizdir. Biz dilediğimiz kimselerin derecelerini yükseltiriz. Şüphesiz ki senin rabbin hikmet sahibidir, hakkıyla bilendir.

Tefsiri

83. Âyet metnindeki "hüccet"ten maksat, Hz. İbrâhim'in gözlemleri ve aklî istidlâlleriyle ulaştığı kesin sonuçlarla ortaya koyduğu delillerdir. Âyetteki "alâ" edatı bu delillerin hasmı susturacak doğruluk ve sağlamlıkta olduğuna işaret eder. Bu delillerin ilâhî bir lutuf olarak gösterilmesinden sonra "Biz dilediğimiz kimselerin derecelerini yükseltiriz" buyurulması, bu tür gözlemler yapmanın sadece İbrâhim'e mahsus olmadığını, başkalarının da buna benzer metotlarla doğru sonuçlara ulaşabileceklerini; ayrıca, eşya ve olaylar üzerinde düşünerek bunlardan aklî ve ilmî bakımdan doğru sonuçlar çıkaran insanların Allah nezdindeki derece ve itibarlarını gösterir. Nitekim âyetin sonunda Allah Teâlâ kendi zatının yüceliğini da ilim ve hikmetteki kemaline işaret ederek ifade buyurmuştur.

84 – 90

وَوَهَبْنَا لَهُٓ اِسْحٰقَ وَيَعْقُوبَۜ كُلًّا هَدَيْنَاۚ وَنُوحًا هَدَيْنَا
مِنْ قَبْلُ وَمِنْ ذُرِّيَّتِهٖ دَاوُ۫دَ وَسُلَيْمٰنَ وَاَيُّوبَ وَيُوسُفَ وَمُوسٰى

وَهٰرُونَ وَكَذٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٤﴾ وَزَكَرِيَّا وَيَحْيٰى
وَعِيسٰى وَاِلْيَاسَ كُلٌّ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٨٥﴾ وَاِسْمٰعِيلَ وَالْيَسَعَ
وَيُونُسَ وَلُوطًا وَكُلًّا فَضَّلْنَا عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٨٦﴾ وَمِنْ اٰبَائِهِمْ
وَذُرِّيَّاتِهِمْ وَاِخْوَانِهِمْ وَاجْتَبَيْنَاهُمْ وَهَدَيْنَاهُمْ اِلٰى صِرَاطٍ
مُسْتَقِيمٍ ﴿٨٧﴾ ذٰلِكَ هُدَى اللّٰهِ يَهْدِي بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ
وَلَوْ اَشْرَكُوا لَحَبِطَ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٨٨﴾ اُولٰئِكَ
الَّذِينَ اٰتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ فَاِنْ يَكْفُرْ بِهَا
هٰؤُلَاءِ فَقَدْ وَكَّلْنَا بِهَا قَوْمًا لَيْسُوا بِهَا بِكَافِرِينَ ﴿٨٩﴾ اُولٰئِكَ
الَّذِينَ هَدَى اللّٰهُ فَبِهُدٰيهُمُ اقْتَدِهْ قُلْ لَا اَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ اَجْرًا
اِنْ هُوَ اِلَّا ذِكْرٰى لِلْعَالَمِينَ ﴿٩٠﴾

Meâli

84. Biz ona İshak ve Ya'kub'u da armağan ettik; hepsini de doğru yola ilettik. Daha önce de Nûh'u ve onun soyundan Dâvûd'u, Süleyman'ı, Eyyûb'u, Yûsuf'u, Mûsâ'yı ve Hârûn'u doğru yola iletmiştik. Biz, iyi davrananları böyle mükâfatlandırırız. **85.** Zekeriyyâ, Yahyâ, Îsâ ve İlyâs'ı da (doğru yola iletmiştik). Hepsi de iyilerden idi. **86.** İsmâil, Elyesa', Yûnus ve Lût'u da (hidayete erdirdik). Hepsini âlemlere üstün kıldık. **87.** Onların atalarından, çocuklarından ve kardeşlerinden bazılarını, evet onları da seçkin kıldık ve dosdoğru yola yönelttik.

88. İşte bu, Allah'ın hidayetidir; O, bununla kullarından dilediğini doğru yola ulaştırır. Eğer onlar Allah'a ortak koşsalardı yapageldikleri iyi şeyler elbette boşa giderdi. **89.** Onlar, kendilerine kitap, hikmet ve peygamberlik verdiğimiz kimselerdir. Eğer şimdi onlar bu söylenenleri inkâr ederlerse muhakkak ki yerlerine, bunları inkâr etmeyecek bir topluluk getiririz. **90.** İşte o peygamberler, Allah'ın hidayete erdirdiği kimselerdir. Onların rehberliğine uy. De ki: "Ben, bu görevimden dolayı hiçbir karşılık istemiyorum; bilinsin ki bu, bütün insanlığa bir öğütten ibarettir."

Tefsiri

84-86. Önceki âyetlerde Hz. İbrâhim'in gözlem ve istidlâl metoduyla ortaya koyduğu tevhid akîdesinden söz edildikten sonra bu âyetlerde İbrâhim'in sahip olduğu akîdenin bütün peygamberlerce benimsenen mutlak hakikat olduğu anlatılmaktadır. 84. âyette, Hz. İbrâhim'in imanda hakikate ulaşma ve tevhid akîdesini hâkim kılma çabasının bir ödülü olmak üzere kendisine İshak adlı bir oğul ve Ya'kub adlı bir torun armağan edildiği belirtiliyor.

87-88. Araplar'ın ataları olarak bildikleri (Hac 22/78) ve saygı duydukları İbrâhim'le birlikte on sekiz peygamberin ismi zikredilerek hepsinin de hidayet üzere yaşadıkları, iyi ve sâlih kimselerden oldukları, bunların atalarından ve zürriyetlerinden de, Allah'ın fazlu keremiyle, âlemlere üstün kılınmış kimselerin bulunduğu; bütün bu sayılanların doğru yoldan giderek hidayete kavuşturulmuş seçkin insanlar olduğu ifade edildikten sonra "İşte bu, Allah'ın hidayetidir; O, bununla kullarından dilediğini doğru yola ulaştırır. Eğer onlar (siz Kureyş müşrikleri gibi) Allah'a ortak koşsalardı, yapageldikleri iyi şeyler elbette boşa giderdi" buyurularak, Câhiliye Arapları'nın, ataları İbrâhim'in de içinde bulunduğu bu üstün insanların gittikleri doğru yoldan saptıklarına zımnen işaret edilmektedir.

89. Yüce Allah'ın, anılan peygamberlere verdiği kitaptan maksat, peygamberlere gönderilen ilâhî mesajlar bütünü veya genel olarak ilim ve mârifettir. Âyet metnindeki *hüküm*, bizim tercih ettiğimiz şekilde hikmet, yani doğrular ve yanlışlar, iyilik ve kötülükler hakkındaki ger-

çek ve kuşatıcı bilgi şeklinde yorumlandığı gibi hükümdarlık olarak da anlaşılmıştır. "Nübüvvet"ten maksat ise peygamberliktir. Bu yüce şahsiyetlerden bazılarına bu lutufların tamamı, bazılarına da biri veya ikisi verilmiştir.

90. Allah'ın bu kişileri hidayete erdirdiği, tarihî bir hakikati kesin olarak ortaya koymak bakımından, bir defa daha vurgulandıktan sonra Hz. Muhammed'e, son peygamber olarak onların hidayetine uyup aynı evrensel hakikati devam ettirmesi emredilmiştir. Burada Araplar'a ve Kur'an'ın muhatabı olan herkese, Hz. Muhammed'in görülmemiş duyulmamış bir din icat etmediğine, aksine, geçmiş peygamberlerin sünnetini devam ettirdiğine ilişkin dolaylı bir hatırlatma da vardır. Ayrıca Resûlullah'a, seleflerinden birini veya bir kısmını örnek almak yerine, hepsinin hidayetine uyması, meziyetlerini kendisinde toplaması emredilmiştir. Bu buyruk hangi devir, ülke, millet ve kültüre ait olursa olsun, evrensel gerçekliğin, doğruluk ve iyiliğin benimsenmesi ve yaşatılması gerektiğine işaret etmekte; Hz. Peygamber'den de bu değerlere sahip çıkmasını istemektedir.

91 – 92

وَمَا قَدَرُوا اللّٰهَ حَقَّ قَدْرِه۪ٓ اِذْ قَالُوا مَٓا اَنْزَلَ اللّٰهُ عَلٰى بَشَرٍ مِنْ شَيْءٍۜ
قُلْ مَنْ اَنْزَلَ الْكِتَابَ الَّذ۪ي جَٓاءَ بِه۪ مُوسٰى نُوراً وَهُدًى لِلنَّاسِ
تَجْعَلُونَهُ قَرَاط۪يسَ تُبْدُونَهَا وَتُخْفُونَ كَث۪يراًۚ وَعُلِّمْتُمْ
مَا لَمْ تَعْلَمُٓوا اَنْتُمْ وَلَٓا اٰبَٓاؤُ۬كُمْۜ قُلِ اللّٰهُۙ ثُمَّ ذَرْهُمْ ف۪ي
خَوْضِهِمْ يَلْعَبُونَ ﴿٩١﴾ وَهٰذَا كِتَابٌ اَنْزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ

مُصَدِّقُ الَّذٖي بَيْنَ يَدَيْهِ وَلِتُنْذِرَ اُمَّ الْقُرٰى وَمَنْ حَوْلَهَاۜ
وَالَّذٖينَ يُؤْمِنُونَ بِالْاٰخِرَةِ يُؤْمِنُونَ بِهٖ وَهُمْ عَلٰى صَلَاتِهِمْ
يُحَافِظُونَ ﴿٩٢﴾

Meâli

91. Onlar Allah'ı gereği gibi takdir edip tanımadılar. Çünkü "Allah hiçbir insana hiçbir şey indirmedi" dediler. De ki: "Öyleyse Mûsâ'nın insanlara bir nur ve hidayet olarak getirdiği kitabı kim indirdi?" Siz onu kâğıtlara yazıp (istediğinizi) açıklıyor, çoğunu da gizliyorsunuz. Sizin de, atalarınızın da bilemediği şeyler (Kur'an'da) size öğretilmiştir. (Resulüm!) Sen "Allah" de, sonra onları bırak, daldıkları bataklıkta oyalanadursunlar! **92.** Bu (Kur'an), Ümmülkurâ (Mekke) ve çevresindekileri uyarman için sana indirdiğimiz, kendisinden öncekileri doğrulayıcı mübarek bir kitaptır. Âhirete inananlar buna da inanırlar ve onlar namazlarını kılmaya hakkıyla devam ederler.

Tefsiri

91. Bu âyet, peygamberler ve onların gösterdikleri hidayet yolu, getirdikleri dinler ve kitaplarla ilgili önceki âyetlerin bir sonucu olarak görünmektedir.

"Allah hiçbir insana hiçbir şey indirmedi" diyerek bütün peygamberleri ve ilâhî kitapları inkâr edenlerin kim veya kimler olduğu hususunda tefsirlerde değişik görüşler ileri sürülmüştür. Bir görüşe göre bu sözü söyleyen kişi bir yahudi hahamıdır. İbn Abbas'a isnad edilen bir rivayete göre Hz. Peygamber kendisiyle tartışmaya kalkışan bu hahama "Tevrat'ı Mûsâ'ya indiren Allah için doğru söyle, Tevrat'ta Allah'ın şişman hahamı sevmeyeceği yazılmış mıdır?" diye sormuş; kendisi de şişman olan haham, bu söze öfkelenerek "Allah hiçbir insana hiçbir şey indirmedi" demiştir (Vâhidî, *Esbâbü'n-nüzûl*, s. 164). Bu rivayetin doğruluğunu kabul

eden müfessirlere göre En'âm sûresi Mekkî olmakla beraber 91. âyet Medine'de inmiştir. Çünkü Mekke'de yahudi cemaati bulunmadığından böyle bir tartışmadan da söz edilemez.

Ancak söz konusu rivayetin sıhhati tartışmalıdır. Öncelikle Resûlullah'ın bir insanı şişmanlığından dolayı küçük düşürmesi onun üstün ahlâkıyla bağdaşmaz. Çünkü o, insanların dinî ve ahlâkî kusurlarını bile yüzlerine vurmaz; "İçinizde şöyle şöyle yapanları görüyorum" gibi sözlerle uyarılarını isim vermeden yapardı. Ayrıca, bir yahudi din adamının bütün peygamberleri ve kitapları inkâr etmesi inanılır gibi görünmüyor. Söz konusu rivayette hahamın bu inkârı üzerine, yahudilerin kendisini görevinden uzaklaştırarak yerine Kâ'b b. Eşref'i getirdikleri belirtiliyor. Ancak Kâ'b'ın Arap asıllı ve bir Arap kabilesinin lideri olması göz önüne alınırsa, bu rivayetin asılsız olma ihtimali daha da artar.

Bu durum karşısında, âyette peygamberleri ve kitapları inkâr ettikleri bildirilenlerin müşrik Araplar olduğu görüşü ağırlık kazanmaktadır. Onlar bu gibi inkârcı ifadeleriyle, önceki âyetlerde bir kısmı isimleriyle anılan peygamberleri, aynı âyetlerde üzerinde durulan Allah'ın hidayetini, tebliğlerini ve dolayısıyla insanlara yönelik rahmetini inkâr etmiş; bu suretle Allah'ı gerektiği şekilde tanımadıklarını, hakkıyla takdir etmediklerini göstermişlerdir.

Onların bu tutumlarına karşı yüce Allah, peygamberine şu soruyu sormasını öğütlemiştir: "Öyleyse Mûsâ'nın insanlara bir nur ve hidayet olarak getirdiği kitabı (Tevrat'ı) kim indirdi?" Çünkü Araplar yahudi olmamakla birlikte, daha çok ticarî seyahatler esnasında az çok bilgi edindikleri Yahudiliğe, onun peygamberlerine ve kutsal kitabına bir ölçüde saygı duyuyorlardı. Âyette bu duruma da işaret edilerek, buna rağmen "Allah hiçbir insana hiçbir şey indirmedi" demelerinin bir çelişki olduğu ortaya konmuştur.

92. "Allah hiçbir insana (peygambere) hiçbir şey indirmedi" diyenlere âyet şu cevabı veriyor: "İşte bu Kur'an, Ümmülkurâ (Mekke) ve çevresindekileri uyarman için sana indirdiğimiz, kendisinden öncekileri doğrulayıcı mübarek bir kitaptır." Böylece âyette Kur'an, vahyin ve

nübüvvetin gerçek olduğunu belgeleyen canlı ve güncel bir kanıt olarak gösterilmiştir.

Kur'an-ı Kerîm'in *mübarek* diye nitelendirilmesi, ona inanıp gereğince yaşayanların dünya ve âhiret hayatları için feyiz, bereket, mutluluk ve huzur kaynağı olmasından dolayıdır.

Kur'an'ın kendisinden önceki kitapları tasdik etmesi iki noktada toplanır: Öncelikle bazı eski kitaplarda yer alan Hz. Muhammed'in risâletine ilişkin müjde, Kur'an'ın inzâli ile fiilen gerçekleşmiş; bu suretle Kur'an eski kitaplardaki müjdeyi tasdik etmiş, yani doğruluğunu kanıtlamıştır. İkinci olarak Kur'an başta Allah'ın birliği, nübüvvet ve âhiret gibi itikadî konular olmak üzere birçok esasta ve hükümde eski kitaplarla tam bir uyum içinde olmuştur. Bu da Kur'an'ın onlar hakkındaki bir tasdikidir. Kur'an'ın, geçmiş dinlerdeki bazı amelî hükümleri değiştirmesi veya kaldırması ve onlarda bulunmayan yeni hükümler getirmesi tamamen değişen ve gelişen şartlarla ilgili olup o dinlerin kutsal kitaplarını tasdik edici özelliğini bozmaz.

Mekke'nin "Ümmülkurâ" diye anılması bölgenin din ve ticaret merkezi, bilhassa hac mahalli olması, ayrıca Arabistan'ın en eski mâbedi sayılan Kâbe'nin orada bulunmasından (Âl-i İmrân 3/96-97) dolayıdır.

Kur'an evrensel bir kitap olmakla birlikte vahyin ilk muhatapları Mekke ve çevresinde yaşayan Araplar olduğu için Mekke'de inen En'âm sûresinin bu âyetinde de, tabii olarak, öncelikle buralardaki insanların uyarılması üzerinde durulmuştur.

93 – 94

وَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا اَوْ قَالَ اُو۫حِيَ اِلَيَّ وَلَمْ
يُوحَ اِلَيْهِ شَيْءٌ وَمَنْ قَالَ سَاُنْزِلُ مِثْلَ مَٓا اَنْزَلَ اللّٰهُۜ وَلَوْ تَرٰٓى
اِذِ الظَّالِمُونَ ف۪ي غَمَرَاتِ الْمَوْتِ وَالْمَلٰٓئِكَةُ بَاسِطُٓوا

أَيْدِيهِمْ أَخْرِجُوا أَنْفُسَكُمْ ۖ الْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ الْهُونِ
بِمَا كُنْتُمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ وَكُنْتُمْ عَنْ آيَاتِهِ
تَسْتَكْبِرُونَ ﴿٩٣﴾ وَلَقَدْ جِئْتُمُونَا فُرَادَىٰ كَمَا خَلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ
وَتَرَكْتُمْ مَا خَوَّلْنَاكُمْ وَرَاءَ ظُهُورِكُمْ ۖ وَمَا نَرَىٰ مَعَكُمْ شُفَعَاءَكُمُ
الَّذِينَ زَعَمْتُمْ أَنَّهُمْ فِيكُمْ شُرَكَاءُ ۚ لَقَدْ تَقَطَّعَ بَيْنَكُمْ وَضَلَّ
عَنْكُمْ مَا كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٩٤﴾

Meâli

93. Allah'a karşı yalan uydurandan yahut kendisine hiçbir şey vahyedilmemişken "Bana da vahiy geldi" diyenden ve "Ben de Allah'ın indirdiği âyetlerin benzerini indireceğim" diyenlerden daha zalim kim vardır? O zalimler, ölümün boğucu dalgaları içinde, melekler de ellerini uzatmış, onlara "Haydi, canlarınızı kurtarın! Allah'a karşı gerçek olmayanı söylemenizden ve O'nun âyetlerine karşı kibirlilik taslamanızdan ötürü bugün zillet azabıyla cezalandırılacaksınız!" derken onların halini bir görsen! **94.** Andolsun ki, sizi ilk defa yarattığımız gibi teker teker bize geleceksiniz ve (dünyada) size verdiğimiz şeyleri arkanızda bırakacaksınız. Yaratılışınızda ortaklarımız sandığınız şefaatçilerinizi de yanınızda görmeyeceğiz. Andolsun, aranız açılmış, (tanrı) sandığınız şeyler sizi bırakıp gitmiştir.

Tefsiri

93. "Allah'a karşı yalan uyduran"dan maksat, Allah'ın hiçbir insana hiçbir şey indirmediğini ileri sürenlerdir veya bu âyet, müşriklerin "Kur'an

Muhammed'in uydurmasıdır" şeklindeki iftiralarına (bk. Furkan 25/4; Hâkka 69/44-46) karşı bir cevaptır. Zira Allah'a ait olmayan sözleri O'na isnat etmek, Allah'a karşı bir iftira ve büyük bir haksızlık olup Hz. Muhammed böyle bir davranışta bulunmaktan münezzehtir.

Bazı müfessirlere göre bu âyetteki, bir kısım inkârcıların, kendilerine de vahiy geldiğini yahut kendilerinin de Kur'an'dakine benzer âyetler ortaya koyabileceklerini ileri sürdüklerini belirten açıklamalar bu âyetin Medine'de indiğini göstermektedir. Çünkü Medine döneminde Müseylemetülkezzâb ve Esved el-Ansî isimli yalancı peygamberler bu tür iddialarda bulunmuşlar; ayrıca söylendiğine göre yine Medine'de, eski bir vahiy kâtibi iken irtidad eden Abdullah b. Sa'd b. Ebû Serh, Allah'ın indirdiklerine benzer âyetleri kendisinin de ortaya koyabileceğini söylemeye kalkışmıştır. Ancak bu gerekçeler âyetin Medine'de indiğini kanıtlamak için yeterli görülmemiştir. Zira Mekke müşrikleri arasında da istihza maksadıyla benzer iddialarda bulunanlar olmuştur. Ayrıca 93. âyetle, Mekke'de indiği kesin olan 94. âyet arasındaki güçlü alâka da 93. âyetin Mekkî olduğunu göstermektedir (İbn Âşûr, VII, 375-376; Ateş, III, 201-202).

94. İnkârcıların âhirette, mutlak güç ve hâkimiyet sahibi olan Allah karşısındaki yalnızlık ve çaresizliklerinin anlatıldığı âyete göre onların dünyadaki akraba ve dostları, kendilerini şımartıp azgınlaştıran mal ve mülkler, makam ve mevkiler, Allah'tan başka tapmış oldukları şeyler Allah karşısında onlara zerre kadar fayda sağlamayacak, yardımını umdukları şeyler kaybolup gidecektir.

95 – 99

إِنَّ اللّٰهَ فَالِقُ الْحَبِّ وَالنَّوٰىۜ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَمُخْرِجُ الْمَيِّتِ
مِنَ الْحَيِّۜ ذٰلِكُمُ اللّٰهُ فَاَنّٰى تُؤْفَكُونَ ﴿٩٥﴾ فَالِقُ الْاِصْبَاحِۚ

وَجَعَلَ الَّيْلَ سَكَنًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ حُسْبَانًاۜ ذٰلِكَ تَقْد۪يرُ
الْعَز۪يزِ الْعَل۪يمِ ﴿٩٦﴾ وَهُوَ الَّذ۪ي جَعَلَ لَكُمُ النُّجُومَ
لِتَهْتَدُوا بِهَا ف۪ي ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِۜ قَدْ فَصَّلْنَا الْاٰيَاتِ
لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٩٧﴾ وَهُوَ الَّذ۪ٓي اَنْشَاَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ
فَمُسْتَقَرٌّ وَمُسْتَوْدَعٌۜ قَدْ فَصَّلْنَا الْاٰيَاتِ لِقَوْمٍ يَفْقَهُونَ
﴿٩٨﴾ وَهُوَ الَّذ۪ٓي اَنْزَلَ مِنَ السَّمَٓاءِ مَٓاءًۚ فَاَخْرَجْنَا بِه۪
نَبَاتَ كُلِّ شَيْءٍ فَاَخْرَجْنَا مِنْهُ خَضِرًا نُخْرِجُ مِنْهُ حَبًّا
مُتَرَاكِبًاۚ وَمِنَ النَّخْلِ مِنْ طَلْعِهَا قِنْوَانٌ دَانِيَةٌ وَجَنَّاتٍ مِنْ اَعْنَابٍ
وَالزَّيْتُونَ وَالرُّمَّانَ مُشْتَبِهًا وَغَيْرَ مُتَشَابِهٍۜ اُنْظُرُٓوا اِلٰى ثَمَرِه۪ٓ اِذَٓا
اَثْمَرَ وَيَنْعِه۪ۜ اِنَّ ف۪ي ذٰلِكُمْ لَاٰيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٩٩﴾

Meâli

95. Şüphesiz Allah, tohumu ve çekirdeği çatlatandır; O, ölüden diriyi çıkarır, diriden de ölüyü çıkarandır. İşte Allah budur. O halde (haktan) nasıl dönersiniz! **96.** O, sabahı aydınlatandır. Ve O, geceyi dinlenme zamanı, güneşi ve ayı birer hesap ölçüsü kılmıştır. İşte bu, aziz ve alîm olan Allah'ın takdiridir. **97.** O, kara ve denizin karanlıklarında kendileri ile yol bulasınız diye sizin için yıldızları yaratandır. Gerçekten biz, bilen bir toplum için âyetleri birer birer açıkladık. **98.** O, sizi bir tek

nefisten yaratandır. (Sizin için) bir kalma yeri, bir de emanet olarak konulacağınız yer vardır. Anlayan bir topluluk için âyetleri ayrıntılı bir şekilde açıkladık. **99.** O, gökten su indirendir. İşte biz, her çeşit bitkiyi onunla bitirdik. O bitkiden de, kendisinde üst üste binmiş taneler bitireceğimiz bir yeşillik, hurmanın tomurcuğundan sarkan salkımlar, üzüm bağları; bir kısmı birbirine benzeyen, bir kısmı da benzemeyen zeytin ve nar bahçeleri meydana getirdik. Meyve verirken ve olgunlaştığı zaman her birinin meyvesine bakın! Kuşkusuz bütün bunlarda inanan bir toplum için ibretler vardır.

Tefsiri

95. Bu ve müteakip âyetlerde, her biri başlı başına birer mûcize olan, fakat her zaman tekrarlandığı için insanların önemini kavramaktan gafil olduğu başlıca yaratılış olaylarına ve ilâhî kudretin işaretlerine dikkat çekilmiştir.

Tohumun ve çekirdeğin patlayarak filiz vermesi ve bu suretle tabiatın canlanması, bitkilerle bezenmesi, nimetlerle dolup taşması o yüce kudretin muhteşem eserleridir. Böylece O, ölüden diriyi, diriden ölüyü, tohumdan ve çekirdekten bitkileri, bitkiden tohum ve çekirdekleri çıkarmaktadır. Âyette, kesintisiz tekrar eden bu açık seçik tecellilere rağmen insanoğlunun nasıl olup da gerçeğe sırtını dönebildiği, O'nu yaratıcı olarak tanıyıp kulluk etmekten geri durabildiği sorulmaktadır.

96. Sabahın aydınlanması, gecenin sükûnet ve âsûdeliği, ay ve güneşin şaşmaz bir matematiksel nisbetle, insanların zamanı ve daha başka astronomik ve coğrafî ölçüleri bulmalarına imkân verecek düzenlilikle işlevlerini sürdürmeleri de o azîz ve alîm olan Allah'ın takdiridir, düzenlemesidir.

97. İnsanlar çok eski dönemlerden beri yolculuk ederken yön tayininde bazı yıldızların ve yıldız kümelerinin konumundan yararlanırlar. Özellikle henüz pusulanın icat edilmediği çağlarda büyük önem taşıyan bu durum, bugün de modern imkânların bulunmadığı şartlarda önemini korumaktadır. Yıldızların konumlarından yararlanılsın veya yararlanıl-

masın, onların kozmik düzeni –Allah bu düzeni devam ettirdiği sürece– ilâhî kudretin işareti olma özelliğini koruyacaktır.

98. Bu âyette yüce Allah başlı başına büyük bir mucize olan insanın yaratılışını kudretinin nişanesi olarak zikretmektedir. Tefsirlerde genellikle âyet-i kerîmedeki *nefs* kelimesinden Hz. Âdem'in kastedildiği belirtilmiş; *müstakar* kelimesine "yeryüzü veya ana rahmi", *müstevda'* kelimesine de "kabir veya babanın sulbü" gibi mânalar verilmiştir (geniş bilgi için bk. Elmalılı, III, 1990-1995; İbn Âşûr, VII, 396-397). Süleyman Ateş klasik tefsirlerin aksine, nefsi "Hz. Âdem'den ve evrimleşerek ikili cinsel üreme düzeyine ulaşmadan önceki insanlığın eşeysiz ilk kökeni veya genel olarak baba", müstakar kelimesini "babaların belleri", müstevda' kelimesini de "annelerin rahimleri" olarak açıklamıştır (III, 206-208).

Bazı eski ve yeni tefsirlerde belirtildiği gibi (meselâ bk. Taberî, VII, 286-291; İbn Atıyye, II, 326-327; İbn Âşûr, VII, 397) bu iki kavramı, insanın birbirini takip eden iki muayyen konumuyla sınırlamak yerine, bunların ilk yaratılıştan insanın varlığının devamı süresince içinde bulunduğu ve intikal etmeye hazır olduğu bütün konumlarına işaret ettiğini düşünmek daha isabetli olur. Buna göre insanoğlu başlangıcından itibaren varlığının her konumunda hem bir karar hem de intikale aday olma, emanet halinde bulunma durumlarını birlikte yaşar. Böylece o, cennet veya cehenneme varıncaya kadar, sırasıyla ilk nefsin özünde yani insanı saklayan ilk cevherde, babanın sulbünde, annenin rahminde, toprağın üzerinde, yerin altında ve haşir yerinde hem bir karar halini hem de gelecek intikale namzet emanet halini birlikte yaşar. Müstakâr bu hallerin ilkine, müstevda' da ikincisine işaret etmektedir.

99. Aynı yağmurla sulandığı halde sayılamayacak kadar çok çeşitli cinslerde bitkiler veren yeryüzündeki tabiat hârikalarından bir demet sunulmakta ve bunların, şuursuz tabiatın, kör tesadüfün sonucu olmayıp yine o ulu kudretin eserleri olduğu bildirilmekte; bunların her birinde inanan insanlar için âyetler, yaratıcısına delâlet eden tecelliler bulunduğuna dikkat çekilmektedir.

100 – 103

وَجَعَلُوا لِلّٰهِ شُرَكَٓاءَ الْجِنَّ وَخَلَقَهُمْ وَخَرَقُوا لَهُ بَن۪ينَ
وَبَنَاتٍ بِغَيْرِ عِلْمٍۜ سُبْحَانَهُ وَتَعَالٰى عَمَّا يَصِفُونَ ﴿١٠٠﴾
بَد۪يعُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِۜ اَنّٰى يَكُونُ لَهُ وَلَدٌ وَلَمْ تَكُنْ لَهُ صَاحِبَةٌۜ
وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍۚ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَل۪يمٌ ﴿١٠١﴾ ذٰلِكُمُ اللّٰهُ رَبُّكُمْۚ
لَٓا اِلٰهَ اِلَّا هُوَۚ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ فَاعْبُدُوهُۚ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ وَك۪يلٌ
﴿١٠٢﴾ لَا تُدْرِكُهُ الْاَبْصَارُ وَهُوَ يُدْرِكُ الْاَبْصَارَۚ وَهُوَ اللَّط۪يفُ
الْخَب۪يرُ ﴿١٠٣﴾

Meâli

100. Cinleri Allah'a ortak koştular. Oysa onları da Allah yaratmıştır. Bilgisizce O'na oğullar ve kızlar yakıştırdılar. Allah, onların ileri sürdüğü vasıflardan uzak ve yücedir. **101.** O, göklerin ve yerin eşşiz yaratıcısıdır. Eşi olmadığı halde nasıl çocuğu olabilir? Her şeyi O yaratmıştır ve her şeyi hakkıyla bilen O'dur. **102.** İşte bu Allah sizin rabbinizdir. O'ndan başka tanrı yoktur. O her şeyin yaratıcısıdır. Öyleyse O'na kulluk edin, O her şeye vekildir (Güvenilip dayanılacak tek varlık O'dur). **103.** Gözler O'nu idrak edemez, halbuki O gözleri idrak eder. O latîftir, habîrdir.

Tefsiri

100. Cin kelimesi ateşten yaratılmış, gözle görülmeyen, insanlar gibi iyileri ve kötüleri olan varlıkları ifade eder (bilgi için bk. Cin 72/1-3).

Tefsirlerde *cin* kelimesinin "örtülü, kapalı, duyularla algılanamayan" şeklindeki sözlük anlamı dikkate alınarak âyetteki cin kavramının, belirtilen terim anlamı yanında, melekleri ve şeytanları da kapsadığı yönünde açıklamalar yapılmıştır. Araplar cinlere bazı tanrısal güç ve yetenekler yükler, zararlarından korunmak için tedbirler alır, hoşnutluklarını kazanmaya çalışır, bunun için cinler adına kurban keserlerdi. Ayrıca onlar, cinlerin kâhinlere gökten haberler getirdiğine, şeytanların da şairlere ilham verdiğine inanır; böylece Allah ile bu gizli varlıklar arasında bir bağ kurarlardı (İbn Âşûr, VII, 405). Nitekim başka âyetlerde de müşriklerin cinlere ve meleklere taptıkları (Sebe' 34/41; Zuhruf 43/20), Allah ile görünmez varlıklar arasında nesep bağı kurdukları (Sâffât 37/158), melekleri Allah'ın kızları olarak düşündükleri (Nahl 16/57; Sâffât 37/149; Zuhruf 43/16; Tûr 58/39) bildirilmektedir. İbn Âşûr'un kaydettiğine göre Câhiliye Arapları'nın bir kısmı şeytanın şer tanrısı olduğuna inanır, melekleri Allah'ın askerleri, cinleri de şeytanın askerleri sayarlardı. Özellikle bu son inançta Mazdeizm'in iki tanrılı inancının etkisi olduğu düşünülmektedir. Fahreddin er-Râzî'ye göre âyette, bu âlem ve orada olup bitenlerin iki ayrı tanrıya bağlı bulunduğunu, bunlardan birinin iyilik tanrısı, diğerinin kötülük tanrısı olduğunu ileri süren inanca işaret edilmiştir (XIII, 112-113). Nitekim İbn Abbas'a isnat edilen bir rivayette âyetin, Allah ve İblîs'in "iki kardeş" olduğuna, Allah'ın iyileri ve iyilikleri, İblîs'in de kötüleri ve kötülükleri yaratıp yönettiğine inanan "Zenâdıka" hakkında indiği belirtilmiştir (Vâhidî, *Esbâbü'n-Nüzûl*, s. 165). İslâmî kaynaklarda, Mecûsîliğin Zend (Zend Avesta) isimli kutsal kitabına inananlara "Zendî" denildiği, Arapça'daki *zındık* (çoğulu zenâdıka) kelimesinin buradan geldiği belirtilir. Ayrıca, eski kaynaklarda bu tür düalist dinlere Sineviyye de (Seneviyye) denilmektedir. Sonuç olarak âyette bu şekilde Allah'tan başka gözle görülmeyen bazı varlıkların da ulûhiyyetine inananlar; özellikle putperestlik yanında Sâbiîlik, şeytanperestlik, Mecûsîlik ve kısmen Yahudilik'le Hıristiyanlığın tevhide aykırı inançlarından etkilenmiş olan Araplar'ın bâtıl itikatları eleştirilmiştir.

"Oysa onları da (görünmez varlıkları) Allah yaratmıştır" meâlindeki cümle, müfessirlerce "Halbuki bu varlıkları Allah'a ortak koşanların kendileri de onları Allah'ın yarattığını biliyorlardı" şeklinde anlaşılmıştır.

Buna göre âyette müşriklerin, mahlûk olduğunu kabul ettikleri varlıkları hâlika ortak koşmalarının, böylece onlara ulûhiyyet tanımalarının bir çelişki olduğu ifade edilmiştir.

101. *Bedî'* kelimesi Allah'ın ismi olarak kullanıldığında "Bir şeyi herhangi bir alete, temel maddeye, daha önce var olan örneğe, zaman ve mekâna ihtiyaç duymadan, yoktan ve eşsiz bir mükemmellikte yaratan" anlamına gelir ve sadece Allah için kullanılır. Bir önceki âyette müşriklerin, yüce Allah'ın birliğine ve kemaline aykırı düşen bâtıl inançları reddedilip, O'nun bu tür yakıştırmalardan münezzeh bulunduğu ifade buyurulduktan sonra bu âyette de tenzihin gerekçesi açıklanmıştır. Buna göre müşriklerin iddialarının aksine, gerek onların ulûhiyyet isnat ettikleri varlıkları gerekse bütün görünür ve görünmez mevcudatı, gökleri ve yeri kısaca bütünüyle evreni benzersiz bir şekilde yapıp yaratan Allah'tır. Bu durumda herhangi bir varlığı O'na ortak koşmak son derece anlamsızdır.

102. İnsanlar, şuradan buradan edindikleri aslı olmayan derme çatma inançlardan vazgeçerek, Allah hakkında, bir önceki âyette belirtildiği şekilde inanmaya çağrılmakta, O'ndan başka tanrı bulunmadığı, önceden olduğu gibi şimdi ve bundan sonra da her şeyin yaratıcısının O olduğu vurgulanmakta; insanlardan, burada belirtildiği şekilde oluşturdukları sahih imanlarını, uydurma tanrılara değil, yalnız Allah'a kulluk ederek ibadetle pekiştirmeleri istenmektedir. Çünkü O her şeye vekildir. Âyetin bu kısmında tevhidin en yüksek noktası gösterilmiş bulunmaktadır. Çünkü bu ifadeye göre gerçek ve adaletli bir şekilde yapıp yaratan, yaşatan, rızıklandıran O'dur; her varlığa kendi varlık mertebesinde lâyık olan imkân ve şartları hazırlama, sebepleri ve sonuçları düzenleme işlevi sadece O'na aittir; bundan dolayı güvenilip dayanılacak ve sığınılacak olan da O'ndan başkası olamaz.

103. "Arzulanan bir şeye ulaşma" anlamına gelen *idrak*, mecaz olarak "duyu organının duyulur şeyi algılaması veya aklın soyut bir varlık ya da mânayı kavraması" mânasında kullanılır. Buradaki kullanımında her iki

anlamı da kapsamaktadır; yani "Gözler O'nu idrak edemez" ifadesiyle hem Allah'ın gözle görülür maddî ve cismanî bir varlık olmadığı hem de zâtından başka hiçbir varlık tarafından O'nun gerçek varlığının ve mahiyetinin bütünüyle bilinip kuşatılamayacağı ortaya konmuştur. Bu ifade ile özellikle maddî nesneleri, putları, heykelleri, resimleri tanrılaştıran, bunlara tanrısal aşkınlık ve kutsallık yükleyerek kendilerine sığınılan veya korkulan birer güç kaynağı gibi gören bütün dinler, inançlar ve bunlara dayalı tutumlar reddedilmiştir.

Mu'tezile bilginleri, daha başka aklî ve naklî deliller yanında, özellikle bu âyete dayanarak Ehl-i sünnet'in düşündüğünün aksine, Allah'ın, dünyada olduğu gibi âhirette de görülemeyeceğini ileri sürerken Ehl-i sünnet bilginleri, âyetin bâki olan Allah'ı bu dünyada fâni gözlerle görmenin imkânsızlığına işaret ettiğini; âhirette ise, insanların ölümsüz hale getirilecek olan bedenlerindeki sonsuz bir görme imkânına kavuşturulmuş gözleriyle bâki olan Allah'ı görmelerinin mümkün olduğunu savunmuşlardır. Onlar, inkârcıların âhirette "rablerinden mahrum kalacaklarını (perdelenmiş olacaklarını)" bildiren âyeti de (Mutaffifîn 83/15) bu iddialarına delil göstermişlerdir. Zira "mahrum olma (perdelenme)" ifadesi sadece inkârcılar için kullanıldığına göre müminler rablerini görebileceklerdir. Ancak bu görmenin keyfiyeti âhiretteki hal ve şartlara göre olacaktır. Yine Ehl-i sünnet'e mensup müfessirlere ait başka bir yoruma göre âyette Allah'ı görmenin tamamen imkânsız olduğundan söz edilmemekte, O'nun tam olarak idrak edilmesinin imkânsız olduğu bildirilmektedir. Şu halde eksik de olsa kulların O'nu görmeleri mümkün olacaktır (Şevkânî, II, 170-171).

Latîf ve *habîr* Allah'ın esmâ-i hüsnâsındandır. Latîf ismi Allah'ın sevgi, merhamet, hoşgörü, ihsan ve ikramıyla bütün mahlûkatla birlikte kullarına karşı çok lutufkâr olduğunu ifade etmesi yanında, özellikle habîr ismiyle birlikte kullanıldığında "her şeyi en ince ayrıntılarına kadar kusursuz bilen" anlamına gelmekte olup özellikle "bütün olup bitenler gibi kullarının hallerinden de eksiksiz haberdar olan" mânasındaki habîr ismiyle birlikte kullanıldığında ikinci mânada anlaşılması daha isabetli görülmektedir.

104 – 107

قَدْ جَٓاءَكُمْ بَصَٓائِرُ مِنْ رَبِّكُمْۚ فَمَنْ اَبْصَرَ فَلِنَفْسِه۪ۚ وَمَنْ عَمِيَ فَعَلَيْهَاۜ
وَمَٓا اَنَا۬ عَلَيْكُمْ بِحَف۪يظٍ ﴿١٠٤﴾ وَكَذٰلِكَ نُصَرِّفُ الْاٰيَاتِ
وَلِيَقُولُوا دَرَسْتَ وَلِنُبَيِّنَهُ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿١٠٥﴾ اِتَّبِعْ مَٓا اُو۫حِيَ
اِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَۚ لَٓا اِلٰهَ اِلَّا هُوَۚ وَاَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِك۪ينَ ﴿١٠٦﴾ وَلَوْ
شَٓاءَ اللّٰهُ مَٓا اَشْرَكُواۜ وَمَا جَعَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَف۪يظاًۚ وَمَٓا اَنْتَ
عَلَيْهِمْ بِوَك۪يلٍ ﴿١٠٧﴾

Meâli

104. Doğrusu size rabbiniz tarafından basîretler (idrak kabiliyetleri) verilmiştir. Artık kim hakkı görürse faydası kendine, kim de görmezse zararı kendinedir. (De ki:) "Ben üzerinize bekçi değilim." **105.** Böylece biz âyetleri geniş geniş açıklıyoruz ki, "İyi öğrenmişsin" desinler ve biz, anlayan toplum için Kur'an'ı iyice açıklayalım. **106.** Rabbinden sana vahyolunana uy. O'ndan başka tanrı yoktur. Müşriklerden yüz çevir. **107.** Allah dileseydi onlar ortak koşmazlardı. Biz seni onların üzerine bir koruyucu kılmadık. Sen onların vekili de değilsin.

Tefsiri

104. *Besâir* kelimesi "kalbin nuru, kalpte hâsıl olan bilgi ve idrak" anlamına gelen *basîret*in çoğuludur. Beden gözüyle algılamaya basar, akıl ve zihin melekeleriyle algılamaya da basîret denir. Âyette, Allah tarafından geldiği bildirilen "basîretler"den maksat, hakka davet eden, kurtuluş yolunu gösteren âyetler ve özellikle yukarıda geçen tevhid akîdesinin

ispatına dair âyetler ile –Râzî'ye göre– Cenâb-ı Hakk'ın insan fıtratına bahşettiği, küfrü terkedip imana yönelme istidadı yani bilgi ve düşünme melekesidir (XIII, 134). Buna göre Hz. Peygamber'in hakka davetini doğru bir şekilde kavrayan, bununla ilgili delilleri akıl ve düşünme yeteneğini isabetle kullanarak değerlendiren ve bu sayede hidayeti bulan kimse kendine iyilik etmiş; gurur ve kibre kapılarak bunun aksine davranan da kendine kötülük etmiş olur. Âyetin son cümlesi, Hz. Peygamber'in, bu şekilde basîretsizliği yüzünden helâke doğru gidenleri koruma ve engelleme imkânının bulunmadığını bildirmektedir. Bunun bizzat Hz. Peygamber'in ağzından ifade edilmesi, müfessirlerin çoğunluğuna göre, âyetin başında veya bu son cümlesinden önce Resûlullah'a hitaben "de ki" şeklinde bir zımnî emrin bulunduğunu gösterir. Elmalılı Hamdi Yazır bu görüşü isabetsiz bularak meâlinde "bekçi" anlamı verilen *hafîz* kelimesine Allah'ı ifade edecek şekilde mâna verirken (bk. III, 2020), tasavvufî hatta bir ölçüde vahdet-i vücûdcu bir yaklaşımı tercih eden Süleyman Ateş'e göre bazı âyetlerde görülen bu durum "vahyin Hz. Muhammed'in iç benliği ile ilişkisi"nden ileri gelmektedir ve aynı durum, mutasavvıfların "Hak sıfatıyla mevsûf insan" tanımıyla izah edilebilir (bk. III, 216).

105. "Âyetlerin geniş geniş açıklanması" iki maksada bağlanmış olup ilki inkârcıların Hz. Muhammed'e "Sen (Kur'an'ı, âyetleri) iyi öğrenmişsin" demeleri, ikincisi de Allah Teâlâ'nın bilen bir kavme yani hak ve hidayeti bilip takip edenlere Kur'an'ı açık seçik tanıtmasıdır. Bir yoruma göre Allah'ın, âyetleri "geniş geniş açıklaması"nın sebebi, Hz. Peygamber'in onları kesin deliller olarak ortaya koyabilmesini sağlamaktır. O kadar ki, inkârcılar Resûlullah'a "Onları iyi öğrenmişsin" deme gereğini duyacaklardır. Başka bir yoruma göre inkârcılar âyetlerin bu açık seçikliği karşısında Resûlullah'ın onları başkalarından yani Ehl-i kitap'tan ders alarak öğrendiğini söyleyeceklerdir (Şevkânî, II, 172). Bu ikinci yoruma göre yüce Allah'ın, âyetleri peyderpey, geniş geniş açıklayarak indirmesi, insanların bir kısmına Kur'an'ı açık seçik tanıtma amacı taşırken bir kısmının da Peygamber ve Kur'an'ı inkâr etmelerine sebep olmaktadır. Mu'tezile âlimleri, bu şekildeki bir yorumu, Allah'ın adaleti ve insanın

sorumluluğu ilkesine aykırı buldukları için âyetteki "li-yekūlû dereste" kısmının başındaki "li" edatının "âkıbet" ifade ettiğini düşünmüşlerdir. Buna göre söz konusu âyet "Biz âyetleri geniş geniş açıklarız; sonuçta da onlar kendi seçimleriyle inkâra yönelip bütün delilleri hiçe sayarak Hz. Muhammed'e 'Sen Kur'an'ı başkalarından okuyup öğrendin' derler" şeklinde açıklanmalıdır. Bazı son dönem Sünnî müfessirlerin de bu son yorumu tercih ettikleri görülmektedir (meselâ bk. Elmalılı, III, 2020; İbn Âşûr, VII, 422).

106-107. Hz. Peygamber'in görevi, insanları Allah'ın âyetlerine imana davet yanında, bizzat kendisinin de bunlara uyması, Allah'tan başka tanrı bulunmadığını ikrar etmesi ve böylece şirke sapanlardan uzaklaşmasıdır. Allah dileseydi onlar da şirk koşmazlardı; fakat ilâhî düzen ve hikmet, insanlardan kiminin kendi seçimleriyle iman etmelerine, kiminin de şirk, küfür gibi dalalet çeşitlerine sapmalarına imkân verecek şekilde tecelli etmiştir. Bu sebeple Hz. Peygamber'in inkârcılar üzerinde koruyuculuk görevi olmadığı gibi onların yaptıklarından sorumlu da değildir.

108

وَلَا تَسُبُّوا الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِ فَيَسُبُّوا اللّٰهَ عَدْوًا بِغَيْرِ
عِلْمٍ كَذٰلِكَ زَيَّنَّا لِكُلِّ اُمَّةٍ عَمَلَهُمْ ثُمَّ اِلٰى رَبِّهِمْ مَرْجِعُهُمْ
فَيُنَبِّئُهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٠٨﴾

Meâli

108. Allah'tan başkasına tapanlara kötü söz söylemeyin; sonra onlar da bilmeden, taşkınlık yaparak Allah hakkında kötü sözler söylerler. Böylece biz her ümmete kendi işlerini çekici gösterdik. Sonunda dönüşleri rablerinedir. Artık O, ne yaptıklarını kendilerine bildirecektir.

Tefsiri

108. Zemahşerî, âyetteki *sebb* kelimesini genel olarak "eleştiri" mânasına alarak normal şartlarda yanlışlıkları ve kötülükleri eleştirmenin bir görev olduğunu, ancak eğer eleştiri eleştirilen durumdan daha zararlı ve yıkıcı sonuçlara yol açacaksa bundan kaçınmanın da bir görev olduğunu belirtmektedir (II, 23). Bununla birlikte, birçok müfessirin de kaydettiği gibi, sebb kelimesi *şetm* yani "terbiye ve nezaketle bağdaşmayan çirkin sözler" demektir. Yanlış yolda olanları eleştirmek, neyin doğru neyin yanlış olduğunu ortaya koymak zorunlu olmakla birlikte; âyete göre, bunu hakaret, sövüp sayma gibi İslâm ahlâkının hilim, edep ve nezaket kurallarıyla bağdaştırılması mümkün olmayan bir üslûpla yapmak câiz değildir. Nitekim âyette hitabın, Hz. Peygamber'e değil de, diğer müminlere yöneltilmiş olması da bunu gösterir. Çünkü sövüp sayma zaten Resûlullah'ın ahlâkıyla bağdaşmadığı için ona böyle bir uyarıda bulunulmasına gerek yoktur.

Bu âyete göre başkalarına, onların inançlarına ve kutsal saydıkları değerlere hakaret etmek İslâmî edep ve ahlâkla bağdaşmadığı gibi, İslâm'ın izzetine de zarar getirir. Esasen, Râzî'nin de belirttiği gibi (XIII, 139), müşrikler putlara tapmakla birlikte Allah'a da inanıyorlardı. Bu yüzden durup dururken O'na hakaret etmeleri düşünülemez. Şu halde bazı müslümanların müşrikler ve inançları hakkındaki ölçüsüz sözleri onları taşkınlığa sevketmiş; doğrudan doğruya Allah'a sövmek maksadıyla olmasa bile, öfkeye kapılarak müslümanların kutsal inançlarına sövüp saymaya kalkışmışlardır. Bu âyette müslümanların bu durumlara imkân verecek söz ve davranışlardan kaçınmaları emredilmektedir. Âyette İslâm'ın tebliğ ve davet metoduna da işaret vardır. Buna göre bizim gibi başkalarının inanç ve kanaatleri de onlara göre değerlidir. Diyalog ve ikna etmenin yolu saygı ve nezaketten geçer. Hakaret ve küfür ise sadece muhatabın düşmanlık duygularını kabartır; inatlaşma, sertleşme ve giderek çatışmaya yol açar.

"Biz her ümmete kendi işlerini çekici gösterdik" meâlindeki cümle, Allah'ın insanlara inanç ve yaşayışları konusunda bir seçme imkânı bırakmadığı şeklinde anlaşılmamalıdır. İnsanların inanç ve telakkilerine, ahlâk ve yaşayışlarına tesir eden, sonuçta onların inanç ve davranışlarını beğenmelerini sağlayan birçok psikolojik ve sosyal sebep vardır ve

her şey gibi bunlar da Allah'ın koyduğu kanunlar uyarınca oluşmaktadır. İnsanın asıl görevi ise akıl ve muhakeme gücü yardımıyla bu sebepleri aşarak Allah'ın âyetleri üzerine düşünmesi, hoşlanıp bağlandığı inancı ve hayatı sorgulamasıdır. İnsanlar, bilgisine ve dürüstlüğüne inanıp güvendikleri seçkin kişilerin görüşlerinden ve irşadlarından da yararlanıp aydınlanarak gerçeğe ulaşma imkânına sahiptirler; Allah insanlardan bu imkânı esirgememiştir.

109 – 111

وَاَقْسَمُوا بِاللّٰهِ جَهْدَ اَيْمَانِهِمْ لَئِنْ جَاۤءَتْهُمْ اٰيَةٌ لَيُؤْمِنُنَّ بِهَا قُلْ
اِنَّمَا الْاٰيَاتُ عِنْدَ اللّٰهِ وَمَا يُشْعِرُكُمْ اَنَّهَاۤ اِذَا جَاۤءَتْ لَا يُؤْمِنُونَ
﴿١٠٩﴾ وَنُقَلِّبُ اَفْـِٔدَتَهُمْ وَاَبْصَارَهُمْ كَمَا لَمْ يُؤْمِنُوا بِهٖۤ
اَوَّلَ مَرَّةٍ وَنَذَرُهُمْ ف۪ي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١١٠﴾ وَلَوْ اَنَّنَا
نَزَّلْنَاۤ اِلَيْهِمُ الْمَلٰۤئِكَةَ وَكَلَّمَهُمُ الْمَوْتٰى وَحَشَرْنَا عَلَيْهِمْ
كُلَّ شَيْءٍ قُبُلًا مَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوۤا اِلَّاۤ اَنْ يَشَاۤءَ اللّٰهُ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ
يَجْهَلُونَ ﴿١١١﴾

Meâli

109. Kendilerine bir mûcize gelirse ona mutlaka inanacaklarına dair Allah adına kuvvetle yemin ettiler. De ki: "Mûcizeler ancak Allah katındandır. Ama mûcize geldiğinde de inanmayacaklarının farkında mısınız"? **110.** O'na iman etmedikleri ilk durumdaki gibi (mûcize göster-

dikten sonra da) yine onların gönüllerini ve gözlerini ters çeviririz. Ve onları şaşkın olarak azgınlıkları içinde bırakırız. **111.** Eğer (istedikleri gibi) onlara melekleri indirseydik, ölüler de onlarla konuşsaydı ve her şeyi toplayıp karşılarına getirseydik, Allah dilemedikçe yine de inanacak değillerdi; fakat çokları bunu bilmezler.

Tefsiri

109. Müşrikler Kur'an'ın Allah kelâmı olduğuna inanmadıkları, Hz. Muhammed'in onu Tevrat ve İncil hakkında bilgi sahibi olanlardan ders alarak öğrendiğini iddia ettikleri için ondan peygamberliğini kanıtlayacak başka mûcizeler istiyor; o takdirde bu mûcizeye, dolayısıyla Hz. Peygamber'e inanacaklarına dair and içiyorlardı. Âyette Hz. Peygamber'den, mûcizeyi gerçekleştirmenin ancak Allah'ın dilemesine bağlı bulunduğunu açıklaması istenmektedir. Hz. Peygamber'in de bu gerçeği her vesileyle ifade ettiği, kendisinin ancak bir beşer olduğunu açıklıkla belirttiği görülmektedir (Kehf 18/110; Fussılet 41/6).

Bazı tefsirlerde işaret edildiği gibi, muhtemelen o dönemdeki müslümanlar, iyi niyetleri sebebiyle, inkârcıların mûcize istemekte samimi olduklarını düşündükleri için, Resûlullah'tan bu isteklere olumlu karşılık vermesini beklemişlerdi. Bu sebeple âyette "Mûcize geldiğinde de inanmayacaklarının farkında mısınız?" buyurularak müşriklerin samimiyetsizliğine dikkat çekilmiştir.

110. Allah Teâlâ, inkârcıların kalplerini veya akıllarını ve gözlerini ters çevireceğini, böylece eğriyi doğru, doğruyu eğri göreceklerini, önceden olduğu gibi mûcize gösterildikten sonra da inanmamakta ısrar edeceklerini bildiriyor. Çünkü niyetleri içtenlikle düşünmek ve hakikati bulmak değil, Hz. Peygamber'i güç durumda bırakmaktır. Bu inatçı ve ters tutumları sebebiyle Allah da onları kendi hallerine bırakır, böylece azgınlıkları içinde bocalayıp dururlar.

111. Allah müşriklerin istedikleri şekilde mûcize olarak onlara melekleri indirse, onları ölülerle konuştursa, daha başka türlü mûcizeleri önlerine serse yine de Allah dilemedikçe inanmayacaklardır.

Bu ve bundan önceki âyetin üslûbuna bakarak bundan cebirci bir sonuç çıkarmak doğru değildir. Kur'an, kendine özgü üslûbu içinde, evrendeki bütün olup bitenler gibi insanların inanç ve amel hayatındaki gelişme ve değişmeleri de ontolojik bakımdan Allah'ın kuşatıcı iradesine bağlar ve bunu doğru bir tanrı akîdesinin gereği sayar. Buna göre müminin imanı da kâfirin inkârı da O'nun mutlak iradesi ve kanunları çerçevesinde oluşmaktadır; bunları Allah'ın kudret ve iradesinin dışında görmek, bazı şeylerin O'nun hâkimiyet ve tasarruf alanı dışında olup bittiği gibi yanlış bir sonuca ve kusurlu bir tanrı anlayışına götürür. Bununla birlikte Allah, yine kendi iradesi ve yaratmasıyla evrende sadece insanı akıl, irade gibi hakkı bâtıldan ayırma yetenekleriyle donatmıştır. Buna rağmen insan, müşrik Araplar gibi, içinde doğup büyüdüğü psikolojik ve sosyal şartların doğal tesirlerini aşamaz, insanî yeteneklerini kullanarak gerçeğin ve iyinin arayışı içinde olmaz, aksine bâtılda ısrar ederse, böylelerinin gözleri ve gönülleri iyice kararır. Allah'ın böylelerini zorla hakikate sevketmesi mümkünse de (meselâ bk. Enʿâm 6/35, 107, 112, 137) bu durum, O'nun koymuş olduğu görev, sorumluluk ve ceza-mükâfat düzeniyle uyuşmaz. Bu yüzden bir âyette "Gerçek, rabbinizden gelendir. Artık dileyen iman etsin, dileyen inkâr etsin" (Kehf 18/29) buyurulur.

112 – 113

وَكَذٰلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا شَيَاطِينَ الْاِنْسِ وَالْجِنِّ يُوح۪ي
بَعْضُهُمْ اِلٰى بَعْضٍ زُخْرُفَ الْقَوْلِ غُرُورًاۜ وَلَوْ شَٓاءَ رَبُّكَ مَا
فَعَلُوهُ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ ﴿١١٢﴾ وَلِتَصْغٰٓى اِلَيْهِ اَفْـِٔدَةُ الَّذ۪ينَ
لَا يُؤْمِنُونَ بِالْاٰخِرَةِ وَلِيَرْضَوْهُ وَلِيَقْتَرِفُوا مَا هُمْ مُقْتَرِفُونَ ﴿١١٣﴾

Meâli

112-113. Böylece biz, her peygambere insan ve cin şeytanlarını düşman kıldık. Bunlar, aldatmak için birbirlerine yaldızlı sözler fısıldarlar. Rabbin dileseydi bunu yapamazlardı. Artık onları uydurdukları şeylerle baş başa bırak da âhirete inanmayanların kalpleri ona (o yaldızlı sözlere) kansın, ondan hoşlansınlar ve işledikleri kötülüğü bundan böyle de işlemeye devam etsinler.

Tefsiri

112-113. Daha önceki âyetlerde geniş olarak bildirildiği üzere, Allah Teâlâ müşriklerin inat, inkâr ve türlü tecavüzleri karşısında Hz. Muhammed'i imtihan etmiş; eski peygamberlerin hayatlarına dair birçok âyette gösterildiği gibi o peygamberlere de bazı ruhanî ve cismanî güçleri düşman kılıp onların mücadele etmekteki sabır ve sebatlarını denemiş; bu suretle, Allah'ın bu en seçkin kulları, ilâhî hakikatleri tebliğ ve yaşatma uğruna büyük mücadeleler sergilemişlerdir.

Burada ifade buyurulduğu gibi Allah dileseydi o "insan ve cin şeytanları" düşmanlık yapamaz, aldatıcı ve kandırıcı telkinlerde bulunamazlardı. Allah'ın bunları peygamberlere düşman kılması, bir yandan peygamberlerin güçlükler karşısındaki sabır ve kararlılıklarını ölçmek; bir yandan da her bir ümmete, üstün ideallere ağır meşakkatleri, güçlü direnişleri yenerek ulaşılabileceğini; kişinin değerinin de bu yoldaki azim ve sebatıyla ortaya çıkacağını göstermektir. İlâhî irade dünya hayatını –imanla inkârın, hayırla şerrin– bir çatışma alanı yapmıştır. Hakkı yaşatmak ancak, daima direniş konumunda bulunan bâtılı etkisiz kılmakla mümkün olur. Allah'ın hikmetli yaratışı ve bu yaratmanın bir eseri olan insan aklı ve mantığı uyarınca, peygamberlerle onlara uyanların iman ve amellerinin değer kazanması için böyle bir mücadeleye gerek vardır. Kahramanlık şerefini sadece bir savaştan zaferle çıkanlar hak edebilirler. Dünyada insanın insan olmayandan farkı ve ayrıcalığı da buradadır.

"İnsanların şeytanları", bâtılı ve şerri seçmeleri yanında, hakkı temsil eden peygamberlere ve onları izleyenlere karşı düşmanlık bayrağını açanlar; "cinlerin şeytanları" da bu mücadelede insanların şeytanlarına destek olup onlara aldatıcı ve yıkıcı fikirler telkin eden mânevî güçlerdir.

Çünkü, İslâm itikadına göre cinlerin de mümini kâfiri vardır (cinler hakkında bilgi için bk. Cin 72/1-3).

112. âyette zımnen "Yâ Muhammed! Düşmanı olan tek peygamber sen değilsin. Biz geçmiş peygamberlere insan ve cin şeytanlarını düşman yaparak onları da sıkıntılardan geçirdik" buyurulmak suretiyle bir bakıma Hz. Peygamber teselli edilmiştir. Ayrıca "Artık onları uydurdukları şeylerle baş başa bırak" ifadesi de, 113. âyetin beyanına göre, kalpleri bu şeytanların yaldızlı sözüne kanıp bu sözlerden hoşlanan, işlemekte oldukları fenalıkları devam ettiren inkârcılar için bir tehdit, Resûlullah için de bir teselli anlamı taşımaktadır.

114 – 117

أَفَغَيْرَ اللّٰهِ أَبْتَغِي حَكَمًا وَهُوَ الَّذِي أَنْزَلَ إِلَيْكُمُ الْكِتَابَ
مُفَصَّلًا وَالَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْلَمُونَ أَنَّهُ مُنَزَّلٌ مِنْ رَبِّكَ
بِالْحَقِّ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿١١٤﴾ وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ صِدْقًا
وَعَدْلًا لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِهِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١١٥﴾ وَإِنْ تُطِعْ
أَكْثَرَ مَنْ فِي الْأَرْضِ يُضِلُّوكَ عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ إِنْ يَتَّبِعُونَ
إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿١١٦﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ مَنْ يَضِلُّ
عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿١١٧﴾

Meâli

114. (De ki:) "Allah'tan başka bir hakem mi arayacağım? Halbuki size kitabı açıklanmış olarak indiren O'dur." Kendilerine kitap verdiğimiz kimseler, Kur'an'ın gerçekten rabbin tarafından indirilmiş olduğunu bilirler. Sakın şüpheye düşenlerden olma! **115.** Rabbinin sözü

hem doğruluk hem de adalet bakımından tamamlanmıştır. O'nun sözlerini değiştirecek kimse yoktur. O işitendir, bilendir. **116.** Yeryüzünde bulunanların çoğuna uyacak olursan, seni Allah yolundan saptırırlar. Çünkü onlar zandan başka bir şeye tâbi olmuyorlar ve temelsiz bir tahminden başka bir şeye de dayanmıyorlar. **117.** Muhakkak ki senin rabbin, evet O, kendi yolundan sapanı en iyi bilendir; O, doğru yolda gidenleri de iyi bilendir.

Tefsiri

114. Fahreddin er-Râzî'ye göre âyet bir bakıma, Hz. Peygamber bir mûcize getirirse buna inanacaklarına dair yemin eden (bk. 109. âyet) müşriklere bir cevap teşkil etmektedir. Buna göre Allah'ın, gerek fesahat ve belâgatı, gerekse açık seçik muhtevasıyla gerçekliği apaçık olan Kur'an'ı indirmesi, başka bir mûcizeye olduğu gibi, Hz. Peygamber'in doğruluğunu kanıtlamak için Allah'tan başka bir hakemin hükmüne de gerek bırakmamıştır (XIII, 159). Üstelik hissî (duyu organlarına hitap eden) mûcizelerin delâleti müphem ve geçici, "mufassal bir kitap" olan Kur'an'ın delâleti ise açık, kesin ve kalıcıdır (Elmalılı, III, 2033).

Bu sûre Mekke'de inmiştir. Burada kayda değer bir Ehl-i kitap topluluğu yoktu; ancak özellikle yahudiler Mekke'ye ticarî seyahat yaptıkları gibi Araplar da yahudilerin yaşadığı bölgelere gidiyorlardı. Böylece Araplar Tevrat hakkında bilgi sahibi oldukları gibi, Hz. Peygamber'in tebliğlerinden haberdar olan ve henüz onunla herhangi bir nüfuz çatışmaları bulunmayan yahudiler de Kur'an hükümlerinin özü itibariyle Tevrat'la uyuştuğunu biliyorlardı. Âyette onların bu bilgisi de Hz. Muhammed'in hak peygamber olduğunu kanıtlayan bir delil olarak gösterilmiştir (İbn Âşûr, VIII, 16). Âyetin son cümlesi her müslümana karşı doğrudan yöneltilmiş bir uyarı sayılabilir.

115. *Sıdk*, "sözde ve işte doğruluk, dürüstlük, gerçeğe uygunluk"; *adl* de "bir sözün veya işin yerli yerince, hak ve nesafet kaidelerine uygun olması; hiçbir zulüm, haksızlık ve aşırılık unsuru taşımaması" demektir. Âyette Allah'ın sözünün yani kelâmının, belirtilen değerleri eksiksiz taşıdığı ve bu niteliklerini değiştirmenin de mümkün olmadığı vurgulanıyor. Nitekim Râzî de, âyeti geniş olarak açıkladıktan sonra okuyucu-

suna hitaben, "Kur'an bahislerinin bu iki kısma (yani haber bildiren ve yükümlülük getiren âyetler grubuna) ayrıldığını bildiğine göre, biz deriz ki eğer bir âyetin konusu haber grubuna giriyorsa Allah'ın kelâmı sıdk (doğruluk ve gerçeklik) bakımından; eğer yükümlülük grubuna giriyorsa adalet bakımından eksiksiz ve mükemmeldir. Bu, son derece güzel bir tesbittir" (XIII, 161) demektedir. Böylece âyette Allah kelâmının, diğer bütün üstün nitelikleri de kapsayan dört temel niteliğine işaret edilmiştir: Tam ve mükemmel oluşu, doğru ve gerçek oluşu, âdil oluşu, değiştirilemez ve tahrif edilemez oluşu.

116. Kur'an dilinde *zan*, çoğu yerde "delile dayanmadığı, bu yüzden de hatalı olduğu halde sahibinin gerçek ve sahih saydığı inanç" anlamında kullanılır. Müfessirler genellikle âyet metnindeki *yahrusûn* fiilini "yalan söylerler" mânasında anlamışlarsa da İbn Âşûr kelimenin buradaki mânasının "temelsiz tahminde bulunurlar" anlamına geldiğini savunmuştur.

Kur'an'da *arz* kelimesi hem bütünüyle "dünya" hem de belli bir "ülke" veya "şehir" (bk. Mâide 5/21; İsrâ 17/104) anlamında kullanılır. Müfessirlerin çoğunluğuna göre buradaki arz ile bütün dünya kastedilmiştir; ancak bu âyette sadece Mekke'nin ve Mekkeli müşriklerin söz konusu edildiği görüşü de vardır (Şevkânî, II, 179). Asıl vurgulanan husus, dinî ve dünyevî meselelerde insanların çoğunluğunun belli bir görüş, inanç ve yaşayış biçimini seçtiğine bakarak, sadece buradan hareketle bunun doğru olduğunu zannetmenin ve onlara uymanın her zaman isabetli olmayacağıdır. Zira bu çoğunluk, inançlarını ve hayat tarzlarını oluşturup belirlerken aklıselime, gerçek bilgiye ve temiz vicdana dayanmak yerine –Mekke müşriklerinde görüldüğü gibi– kuruntulara, zan ve tahminlere de dayanıyor olabilirler. Bu sebeple Hz. Muhammed'in şahsında müslümanlar, inanç ve yaşayışlarını, nefsânî meyil ve güdüler, zan ve tahminler veya yalanlar üzerine kuran çoğunluğu taklit edip onlara uymaktan sakındırılmıştır.

117. İnsanlar inanç ve yaşayış bakımından genellikle "Allah'ın yolundan sapanlar" ve "doğru yolda gidenler" şeklinde ikiye ayrılmış; kimlerin yoldan saptığını, kimlerin hak yolda olduğunu Allah Teâlâ'nın çok iyi

bildiği belirtilerek, dolaylı bir ifadeyle, yalan ve kuruntularla yollarını belirleyen dalâlet ehline güvenmek ve bağlanmak yerine, Allah'a güvenip bağlanmak, hakikati tayinde sadece O'nu ve O'nun bilgi hazinesi olan Kur'an'ı rehber kılmak gerektiğine işaret edilmiştir.

118 – 121

فَكُلُوا مِمَّا ذُكِرَ اسْمُ اللّٰهِ عَلَيْهِ اِنْ كُنْتُمْ بِاٰيَاتِهٖ مُؤْمِنٖينَ ﴿١١٨﴾
وَمَا لَكُمْ اَلَّا تَأْكُلُوا مِمَّا ذُكِرَ اسْمُ اللّٰهِ عَلَيْهِ وَقَدْ فَصَّلَ لَكُمْ مَا حَرَّمَ
عَلَيْكُمْ اِلَّا مَا اضْطُرِرْتُمْ اِلَيْهِ وَاِنَّ كَثٖيرًا لَيُضِلُّونَ بِاَهْوَٓائِهِمْ
بِغَيْرِ عِلْمٍ اِنَّ رَبَّكَ هُوَ اَعْلَمُ بِالْمُعْتَدٖينَ ﴿١١٩﴾ وَذَرُوا ظَاهِرَ الْاِثْمِ
وَبَاطِنَهُ اِنَّ الَّذٖينَ يَكْسِبُونَ الْاِثْمَ سَيُجْزَوْنَ بِمَا كَانُوا
يَقْتَرِفُونَ ﴿١٢٠﴾ وَلَا تَأْكُلُوا مِمَّا لَمْ يُذْكَرِ اسْمُ اللّٰهِ عَلَيْهِ وَاِنَّهُ لَفِسْقٌ
وَاِنَّ الشَّيَاطٖينَ لَيُوحُونَ اِلٰٓى اَوْلِيَٓائِهِمْ لِيُجَادِلُوكُمْ وَاِنْ اَطَعْتُمُوهُمْ
اِنَّكُمْ لَمُشْرِكُونَ ﴿١٢١﴾

Meâli

118. Allah'ın âyetlerine inanıyorsanız, üzerine O'nun adı anılarak kesilenlerden yiyin. **119.** Üzerine Allah'ın adı anılarak kesilenden yememenize sebep nedir? Oysa Allah, çaresiz yemek zorunda kaldığınız dışında, haram kıldığı şeyleri size açıklamıştır. Doğrusu birçokları bilgisizce kendi kötü arzularına uyarak saptırıyorlar. Muhakkak ki rabbin haddi aşanları çok iyi bilir. **120.** Günahın açığını da gizlisini de

bırakın! Çünkü günah işleyenler, yaptıklarının cezasını mutlaka göreceklerdir. **121.** Üzerine Allah'ın adı anılmadan kesilen hayvanlardan yemeyin. Kuşkusuz bu büyük günahtır. Gerçekten şeytanlar dostlarına, sizinle mücadele etmeleri için telkinde bulunurlar. Eğer onlara uyarsanız şüphesiz siz de Allah'a ortak koşmuş olursunuz.

Tefsiri

118. Bir önceki âyetin sonunda yoldan sapmışlarla hidayette olanlardan söz edilmişti. Burada ise hidayet ehli olan müslümanlardan, ("bismillâh..." diyerek veya başka şekillerde) Allah'ın ismi anılmak suretiyle kesilen (yahut avlanan) hayvanlardan yemeleri istenmekte olup bu istek buyruk değil, "yiyebilirsiniz" anlamında izin (ibâha) ifade eder. Müşrikler putların ve cinlerin adını anarak da hayvan kesiyorlardı. Âyette bu uygulama yasaklanmaktadır.

119. Hafâcî'nin kaydettiği bir rivayete göre ilk dönem müslümanlarından bir kısmı, zühd ve takvâ olsun diye bazı önemli gıda maddelerini kendilerine yasaklıyorlardı. Âyette böyle bir tutumun doğru olmadığına işaret edilmiştir (bk. İbn Âşûr, VIII, 33). Ancak Taberî, kendisinin ilk müslümanlar arasında böyle bir anlayış bulunduğunu gösteren bir bilgiye rastlamadığını belirtiyor (VIII, 12). Bu âyetin ifadesi karşısında da, vejeteryen anlayışın kişisel bir tercih olmaktan öte kendisi için dinî bir dayanak bulması mümkün değildir. Zira yüce Allah, açlıktan ölmek gibi bir çaresizlik dışında hangi şeylerin yenilmesinin haram olduğunu açıklamıştır.

Âyetin "Oysa Allah ... haram kıldığı şeyleri size açıklamıştır" cümlesiyle hangi âyetin kastedildiği hususunda değişik görüşler ileri sürülmüştür. Müfessirlerin çoğunluğuna göre bu ifade ile, yenilmesi haram olan şeyleri açıklayan Mâide sûresinin 3. âyetine atıfta bulunulmuştur. Ancak En'âm sûresi Mekke'de, Mâide sûresi ise Medine'de indiğinden bu görüş isabetli görülmemektedir. Râzî ise söz konusu ifadeyle, bu sûrenin az sonra gelecek olan 145. âyetinin kastedildiği görüşündedir.

Âyette, zaruret halinde haram kılınan şeylerden yenilmesine izin verilmiştir. Ancak zaruret halinin tesbitiyle ilgili kesin ölçüler belirlenmesi önemli güçlükler taşır; bu durum büyük ölçüde vicdanî bir meseledir. Bu

sebeple âyetin sonunda "Muhakkak ki rabbin haddi aşanları çok iyi bilir!" buyurularak bu ruhsatı istismar etmeye kalkışacak olan kötü niyetli kimseler uyarılmıştır.

120. Bir önceki âyetin son cümlesiyle bağlantılı olarak bu âyet "Kötülüğü alenen yapmaktan da gizli yapmaktan da sakının" veya "Zina, hırsızlık gibi açık ve fiilî kötülükleri de; kibir, kıskançlık gibi gizli kötülükleri de bırakın" mânasında anlaşılabilir. Bir görüşe göre bu âyetle zinanın gizli yapılmasını helâl sayan Câhiliye Arapları'nın bu anlayışı reddedilmiştir (Râzî, XIII, 167). Ancak âyette her türlü kötülüğün açıktan yapılmasının da gizlice yapılmasının da haram kılındığını düşünmek daha isabetli olur. Elmalılı M. Hamdi, haklı olarak "Bu âyet, alelumum ahkâm-ı hürmet hakkında bir asl-ı küllî beyan etmektedir" der (III, 2039).

121. Burada ister kendiliğinden ölmüş olsun, ister kesilerek öldürülmüş olsun, Allah'ın ismi anılmadan kesilen hayvan etinin yenilmesi yasaklanmıştır. İmam Mâlik'e göre, kasten de olsa unutkanlık veya bilgisizlik neticesinde de olsa, Allah'ın adı anılmadan kesilen hayvanın etini yemek haramdır. Hanefîler'e göre sadece kasıtlı olarak Allah'ı anmadan kesilen hayvanın etini yemek haramdır. İmam Şâfiî ise âyetin asıl maksadının Allah'tan başkası adına kesilen hayvanın etini haram kılmak olduğunu düşünerek, böyle bir niyet bulunmadığı sürece, bilerek de olsa bilmeden de olsa, Allah'ın ismi zikredilmeden kesilen hayvanın etinin yenilebileceği hükmüne varmıştır.

122

أَوَمَنْ كَانَ مَيْتًا فَأَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِي بِهِ
فِي النَّاسِ كَمَنْ مَثَلُهُ فِي الظُّلُمَاتِ لَيْسَ بِخَارِجٍ مِنْهَا كَذَلِكَ
زُيِّنَ لِلْكَافِرِينَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ١٢٢

Meâli

122. Ölü iken diriltiğimiz ve kendisine insanlar arasında yürüyebileceği bir ışık verdiğimiz kimse, karanlıklar içinde kalıp ondan hiç çıkamayacak durumdaki kimse gibi olur mu? İşte kâfirlere yaptıkları böyle süslü gösterilmiştir.

Tefsiri

122. Bir önceki âyette müşriklerin, şeytanların telkinleri altında müminlere karşı mücadele açmasından söz edildikten sonra bu âyette, belirtilen iki kesimin durumu parlak bir temsille değerlendirilmektedir. Burada müminlerin İslâm'ı kabul etmelerinden önceki durumu, bir ölü gibi bütünüyle hayır ve faydadan yoksun kalmış olanın durumuna benzetilmiştir. Çünkü küfür ve şirk, insanın hakkı bâtıldan ayırarak kurtuluş yolunu bulmasına engel olur. Buna karşılık Allah'ın kendisine İslâm'ı nasip ettiği kişi ise, yeniden hayata kavuşmuş insan gibi, gerçeği gerçek olmayandan, doğru ve yararlı olanı yanlış ve zararlı olandan ayırt etme imkânına kavuşmuştur; böylece iman nuruyla zihni ve kalbi aydınlanan kişinin bu sayede yolu da aydınlık olur. İnkâra saplanmış olan için ise, küfrü devam ettiği sürece karanlıktan kurtuluş ümidi de kalmamıştır. 121. âyette belirtildiği üzere inkârcılar, şeytanların telkin ettiği vesveselerle muhâkeme ve değerlendirme disiplinlerini kaybettikleri için yaptıkları çirkin işler de artık kendilerine güzel gösterilmiştir.

123 – 124

وَكَذٰلِكَ جَعَلْنَا ف۪ي كُلِّ قَرْيَةٍ اَكَابِرَ مُجْرِم۪يهَا لِيَمْكُرُوا ف۪يهَاۜ
وَمَا يَمْكُرُونَ اِلَّا بِاَنْفُسِهِمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿١٢٣﴾ وَاِذَا جَٓاءَتْهُمْ
اٰيَةٌ قَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ حَتّٰى نُؤْتٰى مِثْلَ مَٓا اُو۫تِيَ رُسُلُ اللّٰهِۜ اَللّٰهُ اَعْلَمُ حَيْثُ
يَجْعَلُ رِسَالَتَهُۜ سَيُص۪يبُ الَّذ۪ينَ اَجْرَمُوا صَغَارٌ عِنْدَ اللّٰهِ

وَعَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا كَانُوا يَمْكُرُونَ ﴿١٢٤﴾

Meâli

123. Böylece biz, her beldede, oraların günahkârlarını liderler yaptık ki oralarda hile ve tuzak kursunlar. Halbuki onlar farkında olmadan yalnız kendilerini aldatırlar. **124.** Onlara bir âyet geldiğinde (okunduğunda), "Allah'ın elçilerine verilenin benzeri bize de verilmedikçe kesinlikle inanmayız" dediler. Allah, elçiliğini kime vereceğini çok iyi bilir. Suç işleyenler, yapıp durdukları hileler sebebiyle, Allah tarafından bir aşağılanmaya ve çetin bir azaba uğratılacaklardır.

Tefsiri

123. Sözlükte *karye* kelimesi "köy, kasaba" demek olup Kur'an'da "belde, şehir, ülke" gibi daha genel mânada da kullanılmaktadır. İyilerin ve kötülerin belli olması için Allah'ın koyduğu kanun uyarınca, henüz müşrik zorbaların hâkim olduğu Mekke'de olduğu gibi, gerek o dönemdeki gerekse geçmişteki nice toplumlarda, şehir veya ülkelerde de insanları hak ve hayırdan alıkoymak maksadıyla hile ve tuzaklar kuran yöneticiler olmuştur. Allah böylece insanları kötüler ve kötülüklerle imtihan eder ki imanda, hak ve hayır yolunda sebat edenler de inanç zafiyetinden ötürü kötülüğe teslim olanlar da belli olsun. Aslında hakka karşı tuzak kurmaya kalkışanlar, farkında olmadan, ancak kendilerine tuzak kurmuş olur, kendi ruhlarını ve ebedî hayatlarını tahrip ederler.

İbn Âşûr'a göre bu âyet, statik ve bâtıl geleneklerin kökleştiği yerleşik toplumlara göre göçebe ve iptidaî toplulukların daha saf fıtratta, doğruyu kabule daha yatkın durumda olduklarına işaret eder (VIII, 47).

124. Müfessirlerin çoğunluğuna göre âyet, müşriklerin ileri gelenlerinin Hz. Peygamber'e karşı kıskançlıklarını dile getirmektedir. Fahreddin er-Râzî'ye göre de "Onlar, hüccet ve deliller bekledikleri için değil, aşırı kıskançlıkları yüzünden inkârda daima ısrarlı olmuşlardır" (XIII, 175). Esasen tarihin bütün dönemlerinde ve günümüzde inkârcılık veya bâtıl inançlarda ısrar etmenin temelinde çoğunlukla kıskançlık, gurur ve

kibir, yanlış geleneklerin veya telkinlerin etkisini aşamama gibi psikolojik sebepler bulunmaktadır. Hz. Muhammed'in risâletini kıskanan Velîd b. Mugīre, Ebû Cehil gibi Mekke ileri gelenleri de oğullarının çokluğunu, soylu veya zengin olduklarını gerekçe göstererek kendilerinin yahut kendi kabilelerinden birinin peygamberliğe daha lâyık olduğunu ileri sürmüşlerdir (bk. Râzî, XIII, 175). Âyette bu tür iddialara "Allah, elçiliğini kime vereceğini çok iyi bilir" şeklinde cevap verilmiştir. Bu ifade bize peygamberliğin kesbî (insanın istemesi ve gayret göstermesiyle elde edebileceği) bir makam olmadığını, Allah'ın birine peygamberlik vermesinin sadece O'nun bir lutfu olduğunu göstermektedir. Ancak Allah, mutlak irade ve tasarrufuyla, peygamberliği lutfedeceği kişiyi yüksek ahlâkî ve zihnî melekelerle donatır. Buna karşılık kendilerini de peygamberliğe lâyık görenlerin ruhları isyan, kıskançlık, hile ve desisecilik, gurur ve kibir gibi fenalıklarla kirlenmiş olup buna rağmen Peygamber'i tanımamaya, cürümler işlemeye devam ettikleri için, kibirlerine karşılık aşağılanmaya ve zillete, isyanlarına karşılık da azaba mâruz kalacaklardır.

125 – 127

فَمَنْ يُرِدِ اللّٰهُ اَنْ يَهْدِيَهُ يَشْرَحْ صَدْرَهُ لِلْاِسْلَامِۚ وَمَنْ يُرِدْ اَنْ
يُضِلَّهُ يَجْعَلْ صَدْرَهُ ضَيِّقاً حَرَجاً كَاَنَّمَا يَصَّعَّدُ فِي السَّمَٓاءِۜ
كَذٰلِكَ يَجْعَلُ اللّٰهُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذ۪ينَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٢٥﴾
وَهٰذَا صِرَاطُ رَبِّكَ مُسْتَق۪يماًۜ قَدْ فَصَّلْنَا الْاٰيَاتِ لِقَوْمٍ
يَذَّكَّرُونَ ﴿١٢٦﴾ لَهُمْ دَارُ السَّلَامِ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَهُوَ وَلِيُّهُمْ
بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٢٧﴾

Meâli

125. Allah kimi doğru yola iletmek isterse onun kalbini İslâm'a açar; kimi de saptırmak isterse, göğe çıkıyormuş gibi kalbine darlık ve sıkıntı verir. Allah, inanmayanların üstüne işte böyle murdarlık verir. **126.** Bu (din), rabbinin dosdoğru yoludur. Biz öğüt alacak bir kavim için âyetleri ayrıntılı olarak açıkladık. **127.** Rableri katında onlara esenlik yurdu vardır. Ve yapmakta oldukları (güzel) işler sebebiyle Allah onların dostudur.

Tefsiri

125. Bir önceki âyette bildirildiğine göre müşrikler, Allah'ın elçilerine verilenlerin benzerleri kendilerine de verilmedikçe asla inanmayacaklarını ilân etmişler, güya zâhirî bazı sebeplere dayanarak kendilerini de peygamberliğe lâyık görmüşlerdi. Bu âyet gösteriyor ki, Allah'ın evrende mutlak geçerli olan küllî kanunları insanların inanç ve amel hayatında da geçerlidir ve bütün zâhirî sebeplerin ötesinde asıl ve gerçek sebeptir. O, küllî kanunları uyarınca, birinin hidayete ulaşmasını dilerse onun gönlünü İslâm'a açar, onu sevdirir ve kabul ettirir; eğer birinin haktan uzak kalmasını istiyorsa onun da kalbine hakkı benimseyip sevmesini engelleyici bir darlık ve sıkıntı verir.

Âyette ikinci konumdaki kimselerin yaşadığı psikolojik durumun göğe doğru yükselenlerin hissettiği fizyolojik sıkıntıya benzetilmesi ilgi çekicidir. Zira bilindiği gibi, yükseğe çıkıldıkça hava basıncı düşer ve irtifaın artması oranında nefes almak da güçleşir. Böyle bir tabiat kanununun henüz bilinmediği bir dönemde Kur'an'ın bu kanunu açıkça ifade etmesi onun kesin bir mûcizesidir. Bunun kadar önemli olan diğer bir husus da menfi duyguların etkisinde kalan insanların yaşadığı psikolojik sıkıntıların ve açmazların bu âyette mükemmel bir şekilde teşhis ve veciz bir benzetmeyle tasvir edilmiş olmasıdır. Buna göre kötü niyet, kıskançlık, inatçılık, gurur ve kibir, zevk ve menfaat tutkusu gibi psikolojik âmillerin etkisine kapılan kâfirler akıllarını duygularına kurban ederler; bu tutumda ısrar ettikçe, tıpkı yükseldikçe nefes alma güçlüğü çekenler gibi, Müslümanlık ve müslümanlar karşısında giderek artan bir sıkıntı ve huzursuzluk hissederler; hak ve hidayet üzerine rahat ve sağlıklı düşün-

me imkânından gittikçe uzaklaşırlar; İslâm'ın anlatılması canlarını sıkar, inat ve inkârlarını arttırır, haksız davranışlara sevkeder; böylece ebedî hayat ve kurtuluş demek olan hidayete ulaşma imkânını da giderek kaybederler. Bütün bunlar, Allah'ın küllî kanunlarının zorunlu bir sonucu olarak, olumsuz duygu ve tutkularının, kötü niyetlerinin esiri olanlar için kaçınılmaz bir durumdur.

126-127. İlk âyet, inkârcıların tuttukları dalâlet yolunun zıddı olan hidayet yolunun özelliğini, 127. âyet de bu yoldan gidenlerin ulaşacakları huzur ve mutluluğu dile getirmektedir. Buna göre Allah'ın, ruhunu ve gönlünü İslâm'a açtığı, bu sayede iyi niyetli olan ve sağlıklı düşünen insanlar tarafından benimsenen İslâm, Hz. Peygamber'in rabbi olan Allah'ın dosdoğru gerçeğe ve mutluluğa götüren yoludur. Böylece Kur'an doğru yolu da eğri yolu da açık seçik bildirmiştir. Fakat bundan ancak öğüt ve ibret almaya niyetli olanlar yararlanırlar; bu sayede onlar rableri nezdinde esenlik yurdunu, bütün güzelliklerin yaşanacağı cenneti; ayrıca hayırlı amelleriyle, bütün nimetlerin en yücesi olmak üzere, Allah'ın dostluğunu kazanırlar.

127. âyetteki "esenlik yurdu" tabirini, müslümanların doğru inançları ve temiz yaşayışları sayesinde gerçekleştirecekleri düzenli, huzurlu, güvenli ve mutlu bir ülke veya dünya hayatı şeklinde anlamak da mümkündür.

128 – 129

وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا يَا مَعْشَرَ الْجِنِّ قَدِ اسْتَكْثَرْتُمْ مِنَ
الْاِنْسِ وَقَالَ اَوْلِيَاؤُهُمْ مِنَ الْاِنْسِ رَبَّنَا اسْتَمْتَعَ بَعْضُنَا
بِبَعْضٍ وَبَلَغْنَا اَجَلَنَا الَّذ۪ٓي اَجَّلْتَ لَنَا قَالَ النَّارُ
مَثْوٰيكُمْ خَالِد۪ينَ ف۪يهَٓا اِلَّا مَا شَٓاءَ اللّٰهُ اِنَّ رَبَّكَ حَك۪يمٌ عَل۪يمٌ ﴿١٢٨﴾

وَكَذٰلِكَ نُوَلّ۪ي بَعْضَ الظَّالِم۪ينَ بَعْضاً بِمَا كَانُوا
يَكْسِبُونَ ﴿١٢٩﴾

Meâli

128. Allah, onların hepsini bir araya topladığı gün "Ey cinler (şeytanlar) topluluğu! Siz insanlarla çok uğraştınız" (der). Onların insanlar arasındaki dostları ise "Ey rabbimiz! Biz birbirimizden yararlandık ve bize verdiğin sürenin sonuna ulaştık" derler. Allah buyurur ki: "Allah'ın dilediği hariç olmak üzere, içinde ebedî kalacağınız yer ateştir." Şüphesiz rabbin hikmet sahibidir, bilendir. **129.** İşte böylece işledikleri günahlardan ötürü zalimlerden bir kısmını diğer bir kısmına dost yaparız.

Tefsiri

128. Önceki âyetler grubunda Allah'ın doğru yola ilettiği, ayrıntılı olarak açıklanan âyetler üzerinde düşünerek onlardan gerekli ders ve öğütleri alan ve bu sayede "esenlik yurdu"nu (cennet) kazanan müminlerin bu güzel âkıbetinden söz edildikten sonra bu âyette de vukuu kesin olan, kesin olduğu için de sanki gerçekleşmiş gibi geçmiş zaman fiilleriyle söz edilen mahşerden müşrikler ve inkârcılarla ilgili bir tablo sergilenmektedir. "Cinler"den maksat, 112. âyette belirtilen "cinlerin şeytanları"dır. Şeytanlar insanlarla çok uğraşmışlar, onları dalâlete sevketmişler, kendi yandaşları yapmışlar; böylece müşrikler onların dostları olmuşlardır. Yüce Allah mahşerde cinleri (şeytanlar) bu yaptıkları yüzünden suçladığında müşrikler sanki bu dostluğun bir gereği olarak "Yâ rabbi! Biz birbirimizden yararlandık; biz onlardan faydalandık, onlar da bizden faydalandılar" diyecekler. Buna göre şeytanlar müşriklerin kötü arzu ve isteklerini kolaylaştırmışlar, zevklerin ve hazların kapılarını açmışlar; onlara şeytanlara bağlanmak suretiyle onların yandaşlarının sayılarını çoğaltmışlardır. Âyetin bu kısmı kötülük âmilleri olan şeytanlarla inkâr-

cılar arasında her devirde geçerli ve sorumluluğu gönüllü paylaşacak kadar ileri olan derin bir ilişkiyi dile getirmesi bakımından ilgi çekicidir. Ancak onlar, İslâm'ın gerçeklerine karşı şeytanlarla birlik olup mücadele verenler için Allah'ın tanıdığı müddetin sonsuz olmadığını mahşerde anlayacaklardır. "Bize verdiğin sürenin sonuna ulaştık" şeklindeki ifadeleri, artık mühletlerinin dolduğunu, Allah'a teslim olmaktan başka çıkar yolları bulunmadığını gösteren samimi bir itiraftır. Zira bu, artık kötüler için bütün çarelerin bittiği bir andır. Ne var ki geç kalmış bu itiraf işe yaramayacak ve Allah Teâlâ onlara "İçinde ebedî kalacağınız yer ateştir" buyuracaktır. Hemen bu tehdidin ardından gelen "illâ mâşâallah" şeklindeki istisna ifadesi farklı yorumların yapılmasına sebep olmuştur. Bir görüşe göre bu, "Allah dilerse bu ebedîliği bir müddet sonra sona erdirir"; başka bir görüşe göre de "Allah, dilediği kimseleri orada ebedî kalmaktan kurtarır" anlamına gelir. Bunlardan ilki cehennemin sonlu olacağı, ikincisi ise bazı müşrik ve inkârcıların cehennemde ebediyen kalmaktan kurtulacakları ihtimalini hatıra getirmektedir. Oysa başka birçok âyette her iki ihtimali de ortadan kaldıran açıklamalar mevcuttur. Bu sebeple söz konusu istisnayı, bazı insanları sürekli olarak cehennemde bırakmanın, Allah için bir mecburiyet olmadığı, O'nun hür irade ve isteği ile olduğu şeklinde anlamak daha isabetli görülmüştür. Nitekim Hûd sûresinin 107. âyetindeki benzer bir ifadenin ardından "Rabbin gerçekten istediğini yapar" buyurulması da bunu göstermektedir.

129. Şeytanlar insanlara kötülük işletmiş, insanlar da kendi tercihleriyle onlara uyarak kötülük işlemişler ve böylece kendi rızâlarıyla kötülüğe iştirak etmelerinden dolayı Allah onları birbirinin dostları yapmıştır. Şu halde benimsedikleri inançlar, yaptıkları işler, tuttukları yollar aynı olanlar birbirinin dostlarıdırlar ve âkıbetleri de aynıdır. Mümin müminin, münkir münkirin, zalim de zalimin dostudur ve âyetin beyanına göre bu, ilâhî bir yasadır. Buna göre bir mümin bir münkire veya zalime, onunla dostluk kurmak için değil, onu inkâr ve zulmünden vazgeçirmek için yaklaşmalıdır; dostluk ise ancak bu sağlandıktan sonra kurulabilir.

130 – 132

يَا مَعْشَرَ الْجِنِّ وَالْاِنْسِ اَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِنْكُمْ يَقُصُّونَ
عَلَيْكُمْ اٰيَاتٖي وَيُنْذِرُونَكُمْ لِقَٓاءَ يَوْمِكُمْ هٰذَاۜ قَالُوا
شَهِدْنَا عَلٰٓى اَنْفُسِنَا وَغَرَّتْهُمُ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا وَشَهِدُوا عَلٰٓى
اَنْفُسِهِمْ اَنَّهُمْ كَانُوا كَافِرٖينَ ﴿١٣٠﴾ ذٰلِكَ اَنْ لَمْ يَكُنْ رَبُّكَ
مُهْلِكَ الْقُرٰى بِظُلْمٍ وَاَهْلُهَا غَافِلُونَ ﴿١٣١﴾ وَلِكُلٍّ دَرَجَاتٌ
مِمَّا عَمِلُواۜ وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٢﴾

Meâli

130. Ey cin ve insan topluluğu! İçinizden size âyetlerimi anlatan ve bugünle karşılaşacağınıza dair sizi uyaran peygamberler gelmedi mi? Derler ki: "Kendi aleyhimize şahitlik ederiz." Dünya hayatı onları aldattı ve kâfir olduklarına dair kendi aleyhlerine şahitlik ettiler. **131.** Gerçek şu ki, halkı habersizken, rabbin haksızlıkla ülkeleri helâk edici değildir. **132.** Herkesin yaptıkları işlere göre dereceleri vardır. Rabbin onların yaptıklarından habersiz değildir.

Tefsiri

130. İnsanoğlunun, imanla inkâr arasında nihaî bir tercih yapmakla karşı karşıya bulunduğu, fakat aklının, bilgisinin, bütün beşerî imkânlarının doğruyu bulmakta yetersiz kaldığı kaderinin en kritik anında, Allah'ın engin rahmetinin eseri olarak gönderdiği peygamberler, ebedî kurtuluşlarını düşünen insanlar için nihaî bir fırsattır. Âyette, "İçinizden size âyetlerimi anlatan ve bugünle (mahşer günüyle) karşılaşacağınıza dair sizi uyaran peygamberler gelmedi mi?" şeklindeki bir soru ifadesiyle bu

büyük fırsatı kaçırmış olanların yaptıkları korkunç hataya dikkat çekilmekte, bir bakıma insanlar, böyle bir soru ve suçlamayla karşılaşmadan önce uyarılmaktadır. Zira dünyanın aldatıcı zevklerine, çıkar kaygısı veya benlik davası gibi yıkıcı duygulara kapılarak peygamberlerin tebliğlerini hiçe sayan veya onları etkisiz kılmaya çalışan ve bu suretle hüsranı tercih edenlerin, mahşerde bu kaçınılmaz soruyla karşı karşıya kalınca kâfir olduklarına dair kendi aleyhlerine şahitlik etmekten başka çareleri kalmayacaktır.

131-132. Bu âyetlerde Allah Teâlâ'nın adalet ve rahmeti vurgulanmıştır. O, hem ülke ve milletler hakkında, hem de tek tek insanlar hakkında adaletle muamele eder; bundan dolayı da peygamberler göndererek insanlığa lâyık inanç ve hayat düzeninin ne olduğunu bildirmeden, sapkınlığa düşmüş olan ülke ve milletleri, gerçeklerden habersizken çöküşe mâruz bırakmaz. Ayrıca O, her bir ferdin derecesini yaptıklarına göre belirler. Çünkü Allah onların yaptıklarından habersiz değildir. Hiçbir şey O'nun ilminin dışında kalmadığı için insanları amellerine göre derecelendirmekte de hata etme ihtimali yoktur.

133 – 135

وَرَبُّكَ الْغَنِيُّ ذُو الرَّحْمَةِ اِنْ يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ وَيَسْتَخْلِفْ
مِنْ بَعْدِكُمْ مَا يَشَٓاءُ كَمَٓا اَنْشَاَكُمْ مِنْ ذُرِّيَّةِ قَوْمٍ اٰخَرِينَ ﴿١٣٣﴾
اِنَّ مَا تُوعَدُونَ لَاٰتٍ وَمَٓا اَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿١٣٤﴾ قُلْ يَا قَوْمِ اعْمَلُوا
عَلٰى مَكَانَتِكُمْ اِنّ۪ي عَامِلٌ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ تَكُونُ لَهُ
عَاقِبَةُ الدَّارِ اِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿١٣٥﴾

Meâli

133. Rabbin ganîdir, rahmet sahibidir; tıpkı sizi başka bir kavmin zürriyetinden yarattığı gibi, eğer isterse sizi ortadan kaldırır ve arkanızdan yerinize dilediği bir kavmi getirir. **134.** Size bildirilen mutlaka gelecektir; bunu önleyemezsiniz. **135.** De ki: "Ey kavmim! Elinizden gelen ne varsa yapın! Ben de yapacağım! İleride göreceksiniz, güzel âkıbet kimin olacak? Şu muhakkak ki zalimler iflâh olmaz."

Tefsiri

133-134. Allah ganîdir, hiçbir şeye ihtiyacı yoktur, insanlardan yapmalarını istediği işleri bunlara muhtaç olduğu için istememektedir; O, merhametli olduğu için muradı insanları sıkıntıya sokmak da değildir. Fahreddin er-Râzî, Allah'ın kullarını mükellef kılmasını O'nun ihsan ve rahmetine bağlar (XIII, 201). Zira bütün mükellefiyetlerin temelinde doğruyu, hakkı bilip ona inanma ve iyi olanı yapma ödevi vardır; insanı öteki canlılardan ayıran ve onu gerçekten insan yapan, bu ödev bilinci ve uygulamasıdır. Tarih boyunca yüce Allah, haktan ve iyilikten uzaklaşan, bu suretle insanlık değerini de yitirmiş olan nice kavimlere, merhametinin eseri olarak hallerini ıslah etmeleri için mühlet vermiş; en sonunda da kendilerini ıslah etmeyenleri ortadan kaldırarak yerlerine başka nesiller getirmiştir. İnsanlığın bu sürekli yenilenişi ve gelişmesi 133. âyette hem Allah'ın zenginliğinin hem de rahmetinin neticesi ve delili olarak gösterilmiştir.

135. Burada, bütün uyarılara rağmen Hakk'ın yolunu tanımayanlara bir ihtar ve ikaz vardır; ayrıca Hz. Peygamber'e de kendi görevini azim ve ümitle devam ettirmesi telkin edilmiştir.

136 – 140

وَجَعَلُوا لِلّٰهِ مِمَّا ذَرَاَ مِنَ الْحَرْثِ وَالْاَنْعَامِ نَص۪يبًا فَقَالُوا
هٰذَا لِلّٰهِ بِزَعْمِهِمْ وَهٰذَا لِشُرَكَٓائِنَاۚ فَمَا كَانَ لِشُرَكَٓائِهِمْ

فَلَا يَصِلُ اِلَى اللّٰهِۚ وَمَا كَانَ لِلّٰهِ فَهُوَ يَصِلُ اِلٰى شُرَكَٓائِهِمْۜ
سَٓاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿١٣٦﴾ وَكَذٰلِكَ زَيَّنَ لِكَث۪يرٍ مِنَ
الْمُشْرِك۪ينَ قَتْلَ اَوْلَادِهِمْ شُرَكَٓاؤُ۬هُمْ لِيُرْدُوهُمْ وَلِيَلْبِسُوا عَلَيْهِمْ
د۪ينَهُمْۜ وَلَوْ شَٓاءَ اللّٰهُ مَا فَعَلُوهُ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ ﴿١٣٧﴾
وَقَالُوا هٰذِه۪ٓ اَنْعَامٌ وَحَرْثٌ حِجْرٌۗ لَا يَطْعَمُهَٓا اِلَّا مَنْ نَشَٓاءُ
بِزَعْمِهِمْ وَاَنْعَامٌ حُرِّمَتْ ظُهُورُهَا وَاَنْعَامٌ لَا يَذْكُرُونَ
اسْمَ اللّٰهِ عَلَيْهَا افْتِرَٓاءً عَلَيْهِۜ سَيَجْز۪يهِمْ بِمَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿١٣٨﴾
وَقَالُوا مَا ف۪ي بُطُونِ هٰذِهِ الْاَنْعَامِ خَالِصَةٌ لِذُكُورِنَا وَمُحَرَّمٌ
عَلٰٓى اَزْوَاجِنَاۚ وَاِنْ يَكُنْ مَيْتَةً فَهُمْ ف۪يهِ شُرَكَٓاءُۜ سَيَجْز۪يهِمْ وَصْفَهُمْۜ
اِنَّهُ حَك۪يمٌ عَل۪يمٌ ﴿١٣٩﴾ قَدْ خَسِرَ الَّذ۪ينَ قَتَلُٓوا اَوْلَادَهُمْ سَفَهًا
بِغَيْرِ عِلْمٍ وَحَرَّمُوا مَا رَزَقَهُمُ اللّٰهُ افْتِرَٓاءً عَلَى اللّٰهِۜ قَدْ ضَلُّوا وَمَا
كَانُوا مُهْتَد۪ينَ ﴿١٤٠﴾

Meâli

136. Allah'ın yarattığı ekin ve hayvanlardan Allah'a pay ayırıp zanlarınca "Bu Allah'a, bu da ortaklarımıza (putlarımıza)" dediler. Ortakları

için ayrılan Allah'a ulaşmıyor, fakat Allah için ayrılan ortaklarına ulaşıyor! Ne kötü hüküm veriyorlar! **137.** Bunun gibi, ortakları, müşriklerden çoğuna çocuklarını öldürmeyi iyi bir şey gibi gösterdi ki, hem kendilerini mahvetsinler hem de dinlerini karıştırıp bozsunlar! Allah dileseydi bunu yapamazlardı. Öyleyse onları uydurduklarıyla baş başa bırak! **138.** Onlar saçma düşüncelerine göre dediler ki: "Bunlar, dokunulmaz hayvanlar ve ekinler olup onları bizim dilediğimizden başkası yiyemez. Şunlar da binilmesi yasaklanmış hayvanlardır." Bir kısım hayvanlar da vardır ki, (böyle istiyor diye) Allah'a iftira ederek (keserken) üzerlerine O'nun ismini anmazlar. Yapmakta oldukları iftiraları yüzünden Allah onları cezalandıracaktır. **139.** Dediler ki: "Şu hayvanların karınlarında olanlar yalnız erkeklerimize aittir, eşlerimize ise yasaklanmıştır." Şayet (yavru) ölü doğarsa, o zaman (kadın-erkek) hepsi ona ortaktır. Allah bu değerlendirmelerinin cezasını verecektir. Şüphesiz ki O, hikmet sahibidir, hakkıyla bilendir. **140.** Bilgisizlikleri yüzünden beyinsizce çocuklarını öldürenler ve Allah'ın kendilerine verdiği rızkı, Allah'a iftira ederek (kadınlara) yasaklayanlar muhakkak ki ziyana uğramışlardır; bunlar yoldan sapmışlardır, doğruyu bulacak durumda değillerdir.

Tefsiri

136. Hem Allah'ın varlığına inanan hem de cinlerin, meleklerin ve ölmüş atalarının sembolleri olarak düşündükleri, bu sebeple de kendilerine şefaatçi olacaklarına inandıkları putları Allah'a ortak koşan Câhiliye Arapları ziraî ürünleriyle hayvanlarından bir pay Allah'a, bir pay da ilgi ve şefaatlerini umdukları aile veya kabile putlarına adarlar, Allah'a adadıklarını misafirlere, yoksullara, yetimlere vb. muhtaçlara harcarlar, putlara ayırdıklarını da onların önünde icra edilen âyinlerde ve putların bakımı gibi hizmetlerde kullanırlardı. Bu bâtıl geleneğe göre, Allah'ın bu mallara ihtiyacı olmadığı düşünülerek, Allah için ayrılandan putların payına aktarma yapılabilir, fakat putların payından Allah'a ayrılana aktarma yapılmazdı. Yıl sonu geldiğinde müşrikler Allah için adadıklarından artakalanı kendilerine harcar, fakat putların payından artana dokunmazlardı. Câhiliye döneminin bazı bâtıl yasalarının, hüküm ve uygula-

malarının eleştirildiği bölümün ilki olan bu âyette asıl üzerinde durulan husus, Câhiliye Arapları'nın, yalnız inançta değil, harcamalarında, hayır ve hasenatlarında da putları Allah'a ortak koşmaları, hatta O'ndan daha üstün tutmalarıdır. Burada ayrıca, daha genel bir yaklaşımla, Allah'tan başkası uğruna harcama yapmayı Allah rızâsı uğruna harcama yapmaktan daha önemli gören anlayışlara da dolaylı bir tenkit bulunduğu düşünülebilir.

137. Câhiliye Arapları'nın sapkınlıklarından biri de çocuklarını öldürme şeklindeki uygulamalarıdır; ortakları bunu onlara iyi bir şey gibi göstermiştir. Klasik tefsirlerde bu âyet açıklanırken, bazı Araplar'ın geçim sıkıntısı veya özellikle kabile savaşları yüzünden ileride esir düşerek câriye haline getirilip fuhşa sevkedilebilir kaygısıyla kız çocuklarını diri diri toprağa gömerek öldürdükleri hatırlatılarak âyette bu acımasız geleneğe işaret edildiği belirtilmektedir (Bu gelenek hakkında bilgi için bk. Cevâd Ali, IV, 651-652). Süleyman Ateş, Araplar'da bu uygulamanın nâdiren görüldüğünü ve toplumda hoş karşılanmadığını belirterek âyette geçen "zeyyene" kelimesinden hareketle, burada işaret edilen "evlât öldürme" uygulamasının başka milletlerden alınmış olduğunu ifade eder. Ona göre müşriklere evlâtlarını öldürmeyi öğütleyen put bakıcıları, belki de evlâdı Allah için kurban etmenin, Hz. İbrâhim'den kalma büyük bir ibadet olduğunu söylüyorlardı. Câhiliye çağında bir adam, şu kadar çocuğu olduğu takdirde bunlardan birini kurban edeceğine yemin ederdi. Nitekim Abdülmuttalib, kendisini koruyacak kadar oğlu olduğu takdirde birisini kurban etmeyi adamıştı (III, 240). Ancak –çeşitli tarihî bilgiler yanında– özellikle İkinci Akabe Biatı sırasında Medineli müslümanların, Câhiliye döneminde yaygın olarak işledikleri başlıca günahlardan vazgeçtiklerine dair söz verirken bunlar arasında evlât öldürme suçunu da sıralamaları (Muhammed Hamîdullah, *İslâm Peygamberi*, I, 154) ve Resûlullah'ın mümin kadınlardan aldığı biattan söz eden âyette bu şarta da yer verilmesi (bk. Mümtehine 60/12) bu uygulamanın pek de nâdir olmadığını göstermektedir.

Âyette Câhiliye Arapları'na evlâtlarını öldürmeyi iyi gibi gösterdikleri belirtilen ortaklardan maksadın insan ve cin şeytanları veya özellikle put bakıcıları olduğuna dair görüşler vardır (bk. Râzî, XIII, 206). Bu son anlayışa göre bir tür din adamları olan put bakıcıları, ataları olan İbrâhim ve

İsmâil'in dinine uyduklarını zanneden müşrik Araplar'a, Allah'a kurban etmek maksadıyla çocuk öldürmenin, ataları İbrâhim ve İsmâil'in dininden kalma, kendilerini Allah'a yaklaştıran güzel bir gelenek olduğunu telkin etmişler ve bu şekilde dinlerini bozmak, karıştırmak suretiyle böylesine büyük bir cinayeti onlara bir ibadet gibi benimsetmiş, sevdirmişlerdi (Mevdûdî, I, 523-524).

138. Burada Câhiliye Arapları'nın bazı hayvanlar ve ziraî ürünlerle ilgili geleneksel uygulamalarına işaret edilmektedir. Buna göre Araplar söz konusu varlıkları üç kısma ayırırlardı: Bunlardan tanrıları için adadıklarından sahipleri yiyemez; ancak put bakıcıları, kutsal mekânların hizmetçileri veya buraları ziyarete gelenler gibi mal sahiplerinin uygun gördüğü kimseler yararlanabilirdi. Bahîre, sâibe, vasîle ve hâm isimleriyle andıkları bir kısım hayvanlara binmeyi yasaklar (bk. Mâide 5/103), bir kısmını keserken de Allah'ın adını özellikle anmazlar, bir rivayete göre bunları putlarının adını anarak keserlerdi (Râzî, XIII, 207). Âyette dolaylı olarak bu tür uygulamalar şirk dininin kalıntıları sayılmakta ve ilga edilmekte; müşriklerin, icat ettikleri bu tür bâtıl uygulamalar yüzünden cezalandırılacakları bildirilmektedir.

139. Ayette câhiliye döneminde hayvanlarla ilgili hükümlerin dördüncüsüne işaret edilmektedir. Buna göre bahîre ve sâibe diye adlandırdıkları adak hayvanlarının sağ olarak doğan yavrularını sadece erkekler yiyebilir, ölü doğan veya doğum esnasında ölen yavruyu ise hem erkekler hem de kadınlar yiyebilirdi. Buradan, Câhiliye Arapları'nın kadınları bazı haklardan yoksun bıraktıkları, ayrıca ölü hayvanın etini yedikleri anlaşılmaktadır. İbn Âşûr, âyette *ezvâc* kelimesinin kullanılmış olmasını dikkate alarak, canlı yavrunun yenilmesinin sadece evli kadınlara yasaklanmış olduğunu belirtir. İbn Âşûr'a göre muhtemelen onlar, eğer eşleri bu yavruların etlerinden yerlerse kısırlık, aile geçimsizliği, boşanma gibi bazı uğursuz sonuçların doğacağına inanıyorlardı (başka yorumlarla birlikte bk. VIII, 110-111).

140. Müşrik Araplar'ın, ailenin geçimi hususunda bir yük saydıkları veya ileride savaşlarda esir düşerek ailenin onurunun zedelenmesine sebep

olacaklarından kaygılandıkları için kız çocuklarını öldürmeleri, Allah'ın rızık olarak verdiği ve helâl kıldığı hayvanların etlerinden yemeyi kendilerine yasaklamaları ve üstelik Allah'ın hükmünün böyle olduğunu ileri sürerek Allah hakkında hükümler uydurmaları kendilerini hüsrana ve sapkınlığa götüren bir beyinsizlik ve bilgisizlik şeklinde değerlendirilmektedir.

141 – 142

وَهُوَ الَّذ۪ٓي اَنْشَاَ جَنَّاتٍ مَعْرُوشَاتٍ وَغَيْرَ مَعْرُوشَاتٍ وَالنَّخْلَ
وَالزَّرْعَ مُخْتَلِفاً اُكُلُهُ وَالزَّيْتُونَ وَالرُّمَّانَ مُتَشَابِهاً وَغَيْرَ
مُتَشَابِهٍۜ كُلُوا مِنْ ثَمَرِه۪ٓ اِذَٓا اَثْمَرَ وَاٰتُوا حَقَّهُ يَوْمَ حَصَادِه۪ۘ
وَلَا تُسْرِفُواۜ اِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِف۪ينَۙ ﴿١٤١﴾ وَمِنَ الْاَنْعَامِ
حَمُولَةً وَفَرْشاًۜ كُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللّٰهُ وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ
الشَّيْطَانِۜ اِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُب۪ينٌۙ ﴿١٤٢﴾

Meâli

141. Çardaklı ve çardaksız bağları, değişik ürünleriyle hurmaları, ekinleri, birbirine benzeyen ve benzemeyen biçimlerde zeytin ve narları meydana getiren O'dur. Her biri ürün verdiğinde ürününden yiyin; hasat günü de hakkını verin; fakat israf etmeyin; çünkü Allah israf edenleri sevmez. **142.** Hayvanlardan yük taşıyanları ve tüyünden sergi yapılanları da (yaratan O'dur). Allah'ın size rızık olarak verdiklerinden yiyin; şeytanın ardına düşmeyin; şüphesiz o sizin için apaçık bir düşmandır.

Tefsiri

141-142. Arapça'da *cennet* (çoğulu cennât) kelimesi "bahçe" anlamına gelirse de, âyetin devamındaki "ma'rûşe" (çardaklı) kelimesi dikkate alındığında cennât kelimesini "bağlar" şeklinde tercüme etmek daha isabetli olur. Zemahşerî, "muhtelifen ükülühû" ifadesini "rengi, tadı, hacmi ve kokusu değişik" şeklinde açıklamıştır (II, 44). Yukarıdaki âyetlerde bazı Câhiliye uygulamalarının hükümsüz olduğu belirtildikten sonra burada tekrar sûrenin asıl konusu olan itikadî meselelere dönülerek yeryüzünü türlü nimetlerle bezeyen yüce Allah'ın kudretinin sınırsızlığına ve buna işaret eden delillerin zenginliğine dikkat çekilmesi yanında; müşriklerin, yukarıda değinilen telakkilerinin aksine, sahiplerinin bu tür meyve, ekin ve hayvanların ürünlerinden ve genel olarak Allah'ın insanlar için yarattığı rızıklardan istifade etmenin temelde mubah olduğu, bu sebeple onlardan öncelikle kendilerinin yemeleri veya kullanmalarında bir sakınca bulunmadığı; bunun yanında, başkalarının da bu ürünlerde zekât, sadaka, nafaka, komşu hakkı gibi hakları olduğu belirtilmekte ve bu hakkın ödenmesi emredilmektedir.

143 – 145

ثَمَانِيَةَ اَزْوَاجٍۚ مِنَ الضَّاْنِ اثْنَيْنِ وَمِنَ الْمَعْزِ اثْنَيْنِۜ قُلْ
آٰلذَّكَرَيْنِ حَرَّمَ اَمِ الْاُنْثَيَيْنِ اَمَّا اشْتَمَلَتْ عَلَيْهِ اَرْحَامُ
الْاُنْثَيَيْنِۜ نَبِّؤُ۫نٖي بِعِلْمٍ اِنْ كُنْتُمْ صَادِقٖينَۙ ﴿١٤٣﴾ وَمِنَ
الْاِبِلِ اثْنَيْنِ وَمِنَ الْبَقَرِ اثْنَيْنِۜ قُلْ آٰلذَّكَرَيْنِ حَرَّمَ اَمِ
الْاُنْثَيَيْنِ اَمَّا اشْتَمَلَتْ عَلَيْهِ اَرْحَامُ الْاُنْثَيَيْنِۜ اَمْ كُنْتُمْ شُهَدَٓاءَ
اِذْ وَصّٰيكُمُ اللّٰهُ بِهٰذَاۚ فَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا

لِيُضِلَّ النَّاسَ بِغَيْرِ عِلْمٍ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿١٤٤﴾
قُلْ لَا أَجِدُ فِي مَا أُوحِيَ إِلَيَّ مُحَرَّمًا عَلَى طَاعِمٍ يَطْعَمُهُ إِلَّا أَنْ
يَكُونَ مَيْتَةً أَوْ دَمًا مَسْفُوحًا أَوْ لَحْمَ خِنْزِيرٍ فَإِنَّهُ رِجْسٌ أَوْ فِسْقًا
أُهِلَّ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ فَمَنِ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَإِنَّ رَبَّكَ
غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٤٥﴾

Meâli

143. Koyundan iki, keçiden iki olmak üzere sekiz eş... De ki: "O, bunlardan iki erkeği mi, iki dişiyi mi, yoksa bu iki dişinin rahimlerindeki yavruları mı haram kıldı? Eğer doğruysanız bana bilerek söyleyin." **144.** Ve deveden iki, sığırdan iki... De ki: "O, bunlardan iki erkeği mi, iki dişiyi mi, yoksa bu iki dişinin rahimlerindeki yavruları mı haram kıldı? Yoksa Allah'ın size böyle buyurduğuna şahit mi oldunuz?" Bilgisizce insanları saptırmak için Allah hakkında yalan uydurandan daha zalimi kimdir! Allah o zalimler topluluğunu asla doğru yola iletmez. **145.** De ki: "Bana vahyedilende, murdar et veya akıtılmış kan yahut domuz eti –ki pisliğin kendisidir– ya da günah işlenerek Allah'tan başkası adına kesilmiş bir hayvandan başka, bunu (haram dediğinizi) yiyecek kimse için yasaklanmış bir şey bulamıyorum. Başkasına zarar vermemek ve sınırı aşmamak şartıyla, kim (yasaklananlardan) yemek zorunda kalırsa, bilsin ki rabbin bağışlayan ve esirgeyendir."

Tefsiri

143-144. Tefsircilerin ittifakla belirttiklerine göre, müşrik Araplar, bazı hayvanların etlerinin yenilmesini haram saymışlar ve haksız olarak bunun Allah'ın bir hükmü olduğunu ileri sürmüşlerdi. Âyette eti yeni-

len hayvanlardan koyun, keçi, deve ve sığır türleri özellikle zikredilerek onların bu hayvanların etlerinin yenilmesiyle ilgili iddiaları çürütülmüş, Allah'ın böyle bir hükmünün bulunmadığı açıklanmış; ayrıca bunların dişi ve erkek cinsleri arasında etlerinin yenilmesi bakımından fark bulunmadığını bildirmek için bunlar eşler halinde anılmıştır. Âyette şu hususa da işaret edildiği görülmektedir: Eğer belirtilen hayvanların erkeklerinden veya dişilerinden ya da yavrularından biri haram kılınsaydı bütün erkekleri, dişileri ya da yavruları haram kılınmış olurdu; aynı şekilde, Allah bir hayvan türünün dişisini haram kılsaydı erkeğini de haram kılardı, keza erkeğini haram kılsaydı dişisini de haram kılardı. Sonuç olarak bu âyetlerde cedel metotlarından biri olan "sebr ve taksim" (ihtimalleri sıralayıp teker teker çürüterek doğruyu bulma) yöntemiyle müşriklerin iddiaları çürütülmüş, böylece onların söz konusu hayvanlar hakkındaki görüşleri reddedilmiş bulunmaktadır (Râzî, XIII, 217; İbn Âşûr, VIII, 131-133).

145. Hayvanlarla ilgili olarak yenilmesi haram olanlar bildirilmektedir (yenilmesi haram ve mubah olan hayvanlar ve "zaruret" hali hakkında bilgi için bk. Bakara 2/173; Mâide 5/3).

146 – 147

وَعَلَى الَّذ۪ينَ هَادُوا حَرَّمْنَا كُلَّ ذ۪ي ظُفُرٍۚ وَمِنَ الْبَقَرِ
وَالْغَنَمِ حَرَّمْنَا عَلَيْهِمْ شُحُومَهُمَٓا اِلَّا مَا حَمَلَتْ ظُهُورُهُمَٓا
اَوِ الْحَوَايَٓا اَوْ مَا اخْتَلَطَ بِعَظْمٍۜ ذٰلِكَ جَزَيْنَاهُمْ بِبَغْيِهِمْۘ وَاِنَّا
لَصَادِقُونَ ﴿١٤٦﴾ فَاِنْ كَذَّبُوكَ فَقُلْ رَبُّكُمْ ذُو رَحْمَةٍ
وَاسِعَةٍۚ وَلَا يُرَدُّ بَأْسُهُ عَنِ الْقَوْمِ الْمُجْرِم۪ينَ ﴿١٤٧﴾

Meâli

146. Yahudilere mahsus olmak üzere bütün tırnaklı hayvanları haram kıldık. Sırtlarında yahut bağırsaklarında taşıdıkları ya da kemiğe karışan yağlar hariç olmak üzere, sığır ve koyunun ise iç yağlarını onlara haram kıldık. Azgınlıkları yüzünden onları böyle cezalandırdık. Biz elbette doğru sözlüyüz. **147.** Eğer seni yalanlarlarsa de ki: "Rabbiniz geniş rahmet sahibidir; bununla birlikte O'nun azabı da suçlu toplumdan uzaklaştırılamaz."

Tefsiri

146. Bir önceki âyette hangi hayvanların etlerinin yenileceğine ilişkin genel hüküm belirtildikten sonra burada, azgınlık ve zulümleri sebebiyle sadece yahudilere tırnaklı hayvanların etleriyle sığır ve koyunun iç yağlarının da haram kılındığı belirtilmektedir (Yahudilik'te bu konuyla ilgili helâller ve haramlar için bk. Levililer, 3/17; 7/23; 11/1 vd.; Tesniye, 14/3 vd.).

147. Hz. Peygamber'den, eğer müşrikler İslâm'ın çağrısına uyarak eski bâtıl uygulamalarından vazgeçer ve yeni dinin hükümlerini tatbik ederlerse Allah'ın rahmetinin son derece geniş olduğunu, bundan yararlanma imkânlarının bulunduğunu, şayet kendisini yalanlayarak eski fikirlerinde devam ederlerse, O'nun son derece şiddetli olan azabından bütün mücrimler gibi onların da kurtulmalarının mümkün olmadığını hatırlatması istenmektedir.

148 – 150

سَيَقُولُ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكْنَا وَلَا
آبَاؤُنَا وَلَا حَرَّمْنَا مِنْ شَيْءٍ كَذَٰلِكَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ حَتَّىٰ
ذَاقُوا بَأْسَنَا قُلْ هَلْ عِنْدَكُمْ مِنْ عِلْمٍ فَتُخْرِجُوهُ لَنَا إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا

الظَّنَّ وَإِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَخْرُصُونَ ﴿١٤٨﴾ قُلْ فَلِلّٰهِ الْحُجَّةُ الْبَالِغَةُ
فَلَوْ شَاءَ لَهَدٰيكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٤٩﴾ قُلْ هَلُمَّ شُهَدَاءَكُمُ
الَّذِينَ يَشْهَدُونَ أَنَّ اللّٰهَ حَرَّمَ هٰذَا فَإِنْ شَهِدُوا فَلَا تَشْهَدْ
مَعَهُمْ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِاٰيَاتِنَا وَالَّذِينَ
لَا يُؤْمِنُونَ بِالْاٰخِرَةِ وَهُمْ بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ ﴿١٥٠﴾

Meâli

148. Putperestler diyecekler ki: "Allah dileseydi ne biz ortak koşardık ne de atalarımız. Hiçbir şeyi de haram saymazdık." Onlardan öncekiler de aynı şekilde yalanladılar ve sonunda azabımızı tattılar. De ki: "Yanınızda bize açıklayacağınız bir bilgi var mı? Siz zandan başka bir şeye uymuyorsunuz ve siz sadece temelsiz bir tahminde bulunuyorsunuz." **149.** De ki: "Kesin delil ancak Allah'ındır. Allah dileseydi elbette hepinizi doğru yola iletirdi." **150.** De ki: "Allah şunu yasak etti, diye şehadet edecek şahitlerinizi getirin." Eğer onlar şahitlik ederlerse, sen onlarla birlikte şahitlik etme; âyetlerimizi yalanlayanların ve âhiret gününe inanmayanların arzularına uyma. Onlar rablerine eş tutuyorlar.

Tefsiri

148. Yüce Allah, Hz. Peygamber'le tartışırken, her şeyin Allah'ın dilemesine bağlı olduğu gerçeğini, kendi bâtıl uygulamalarının haklılığına gerekçe olarak gösteren ve sanki "Böyle inanıp böyle yaşamamız Allah'ın dilemesi olduğuna göre biz O'nun iradesine uyuyor, böylece günah işlemiş de olmuyoruz" diyerek söz konusu gerçeği hedefinden saptıran, istismara kalkışan müşriklerin kötü niyetlerini yüzlerine vurmakta, onların böyle bir gerekçeye dayanarak Hz. Peygamber'i ve onun tebliğlerini yalanlamaya hakları olmadığını bildirmekte; nitekim daha önce de aynı

mantıkla yalanlamada bulunan milletlerin azaba mâruz kalmaktan kurtulamadıklarını hatırlatmaktadır. Elbette evrende bütün olup bitenler, Allah'ın hür ve mutlak iradesiyle koymuş olduğu kanunlar çerçevesinde gerçekleşmektedir. İnsanın, kendi irade ve aklını kullanarak doğru ve yanlış olanı birbirinden ayırması, doğruyu seçme imkânına sahip olması da aynı kanunun bir parçasıdır. Bu sebeple inkârcıların kendi kötülüklerini Allah'ın irade ve meşîetine yüklemeye kalkışarak kendilerini mâzur göstermeleri, O'nun azabını gerektirecek bir suçtur. Nitekim âyetin devamı da, müşriklerin bu istidlâllerinin, ilmî bir değer taşımayıp sadece bir kuruntudan ibaret olduğunu göstermektedir (âyetteki *hars* kavramı hakkında 116. âyetin tefsirine bk.).

149. Asıl güvenilecek olan kesin, üstün ve gerçek delil, Allah'ındır; O'nun ortaya koyduğu, akla, ilme, irfana dayalı delildir ki o da Allah'ın gerek vahyedilen bilgilerde, gerekse akıl ve basîret sahiplerine hitap eden tabiat düzeninde sergilediği gerçeklerdir.

150. Müşrikler, haram olduğunu ileri sürdükleri şeylerden herhangi biri için "Allah şunu yasak etti" diyebilecek herhangi bir tanık gösteremezler; tanık diye ortaya çıkardıklarına da asla itibar edilemez. Eşyada asıl olan mubahlıktır; eğer bir şeyin haram olduğu ileri sürülüyorsa bunun Allah tarafından haram kılındığının kanıtlanması gerekir. Burada, müşriklerin, daha önceki âyetlerde belirtilen bazı hayvanlarla ilgili hüküm ve kanaatlerinin asılsız olduğu, bunların Allah'ın hükümleri olmadığı belirtilmektedir.

151 – 153

قُلْ تَعَالَوْا اَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبُّكُمْ عَلَيْكُمْ اَلَّا تُشْرِكُوا بِه۪ شَيْـٔاً
وَبِالْوَالِدَيْنِ اِحْسَاناًۚ وَلَا تَقْتُلُوا اَوْلَادَكُمْ مِنْ اِمْلَاقٍۜ نَحْنُ

نَرْزُقُكُمْ وَاِيَّاهُمْۚ وَلَا تَقْرَبُوا الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا
وَمَا بَطَنَۚ وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتٖي حَرَّمَ اللّٰهُ اِلَّا بِالْحَقِّۜ ذٰلِكُمْ وَصّٰيكُمْ
بِهٖ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١٥١﴾ وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْيَتٖيمِ اِلَّا بِالَّتٖي
هِيَ اَحْسَنُ حَتّٰى يَبْلُغَ اَشُدَّهُۚ وَاَوْفُوا الْكَيْلَ وَالْمٖيزَانَ بِالْقِسْطِۚ
لَا نُكَلِّفُ نَفْسًا اِلَّا وُسْعَهَاۚ وَاِذَا قُلْتُمْ فَاعْدِلُوا وَلَوْ كَانَ
ذَا قُرْبٰىۚ وَبِعَهْدِ اللّٰهِ اَوْفُواۜ ذٰلِكُمْ وَصّٰيكُمْ بِهٖ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَۙ
﴿١٥٢﴾ وَاَنَّ هٰذَا صِرَاطٖي مُسْتَقٖيمًا فَاتَّبِعُوهُۚ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ
فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَنْ سَبٖيلِهٖۜ ذٰلِكُمْ وَصّٰيكُمْ بِهٖ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٥٣﴾

Meâli

151. De ki: "Gelin, rabbinizin size neleri haram kıldığını okuyayım. O'na hiçbir şeyi ortak koşmayın. Anne babaya iyilik edin. Fakirlik korkusuyla çocuklarınızı öldürmeyin; biz, sizin de onların da rızkını veririz. Kötülüklerin açığına da gizlisine de yaklaşmayın. Haklı bir sebep olmadıkça Allah'ın yasakladığı cana kıymayın. İşte düşünüp anlayasınız diye Allah bunları size emretti." **152.** Rüşdüne erişinceye kadar yetimin malına, sadece iyi tutumla yaklaşın. Ölçü ve tartıyı adaletle yapın. Biz herkese ancak gücünün yettiği kadarını yükleriz. Söz söylediğiniz zaman, yakınlarınız bile olsa, adaletli olun. Allah'ın ahdini tam olarak yerine getirin. İşte düşünüp öğüt alasınız diye Allah size bunları emretti. **153.** Şüphesiz bu benim dosdoğru yolumdur.

Buna uyun; (başka) yollara sapmayın; sonra onlar sizi Allah'ın yolundan ayırır. İşte korunmanız için Allah bunları size emretti.

Tefsiri

151-153. Yukarıda müşriklerin temelsiz hükümleri ve kuralları eleştirildikten sonra bu âyetlerde asıl benimsenmesi gereken başlıca ilâhî kurallar ve hükümler yer almakta; biri tevhid inancına, diğerleri ahlâka dair olmak üzere İslâm'ın dokuz temel buyruğu sıralanmakta, son olarak da bütün bu buyurulanları kapsayıcı küllî bir ödev olmak üzere, Allah'ın dosdoğru olan yolundan gidilmesi emredilmektedir. 151. âyetin başındaki "Gelin, rabbinizin size neleri haram kıldığını okuyayım" meâlindeki ifade muhatapların ilgisini, müteakip ifadelerdeki ilkeleri ihtiva eden yolun tek doğru ve izlenmesi zorunlu yol olduğu gerçeğine çekme gayesini gütmektedir.

Bu âyetlerde sıralanan buyruklar şunlardır:

1. "Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmayın." Bu, İslâm'ın ana ilkesi olan Allah'ın her yönden birliği inancının bir gereği olup müslüman olmanın da ilk şartıdır. Fahreddin er-Râzî, ilgili âyetlere göndermeler yaparak, bu sûrede çeşitli müşrik zümrelerin en iyi şekilde açıklandığını belirttikten sonra bunları şöyle sıralamaktadır: Putperestler, yıldızperestler, Yezdân ve Ehrimen'in tanrılığını iddia edenler, Allah'a erkek ve kız çocuk isnat edenler (Râzî, XIII, 232).

2. "Anne babaya iyilik edin." Âyetin bu kısmında geçen *ihsân* "güzellik, iyilik" anlamına gelen *hüsn* kelimesinden türetilmiş olup en geniş anlamda "iyilik etmek, güzel davranmak" demektir. Âyette bu buyruğun, Allah'ın birliğine inanmayı emreden ifadeden hemen sonra gelmesi, anne baba hakkının önemini gösterir (geniş bilgi için bk. İsrâ 17/23).

3. "Fakirlik korkusuyla çocuklarınızı öldürmeyin." Özellikle geçim kaygısıyla çocuk öldürmenin, Allah'ın hazinesinin herkesi rızıklandıracak kadar zengin olduğundan şüphelenme anlamı taşıdığına bir işaret vardır. Ayrıca burada, sadece eski tefsirlerde söz konusu edilen Câhiliye dönemindeki çocuk öldürme uygulaması (bilgi için bk. En'âm 6/137, 140) kastedilmeyip özellikle "fakirlik korkusuyla" veya "geçim kaygısıyla" şeklindeki kayıttan hareketle, anne karnındaki çocuğun öldürülme-

sinin de yasaklandığı dikkate alınmalıdır; ayrıca böyle bir uygulamanın Câhiliye döneminde de mevcut olduğu düşünülebilir. Günümüzde bir baba veya annenin kendi çocuğunu öldürmesi bütün dünyada suç sayılmakta ve nâdiren vuku bulmaktaysa da, bu ve benzeri âyetler, doğum kontrolü ve nüfus planlaması gibi meseleler dolayısıyla güncelliğini korumakta ve bu bakımdan ilgili âyet ve hadislere dayanılarak söz konusu meseleler hakkında çeşitli görüşler ileri sürülmektedir.

Hz. Peygamber'in, doğum kontrolünün en basit şekli olan azil (meniyi rahimin dışına akıtma) uygulamasına izin verdiğine dair hadisler vardır (Buhârî, "Nikâh", 96, "Megāzî", 32; Müslim, "Nikâh", 125, 134, 136, Ebû Dâvûd, "Nikâh", 49; Tirmizî, "Nikâh", 39; *Müsned*, III, 33, 51, 53, 309; *el-Muvatta'*, "Talâk", 95). Çeşitli mezheplerin âlimlerinin çoğunluğu da azlin câiz olduğunu kabul etmişlerdir (geniş bilgi için bk. Gazzâlî, *İhyâ'*, II, 47-49). Azlin mubah olması, gebe kalmamak için –başka bir yasak çiğnenmedikçe ve zararlı olmamak kaydıyla– daha başka tıbbî önlemlere başvurmanın da câiz olduğunu gösterir. Çünkü Kur'an'da gebe kalmamak değil, çocuk öldürmek yasaklanmıştır. Bununla birlikte evlenmenin asıl amacı, neslin devamı ve gelişmesi için çocuk yapmaktır. Bu sebeple kadının güzelliğinin bozulması, çocuğun bir ayak bağı telakki edilmesi gibi keyfî sebeplerle fıtratın tabii akışına müdahale etmek, özellikle müslüman nüfusun artmasının gerekli olduğu hal ve şartlarda çocuk yapmaktan kaçınmak doğru değildir.

Âyetteki "Çocuklarınızı öldürmeyin" emri, günümüzde yaygın olarak uygulanan ve ciddi tartışmalara yol açan kürtaj konusuyla yakından ilgilidir. Günümüz âlimlerinin büyük çoğunluğu, hamileliğin hangi safhasında olursa olsun, çocuk düşürme ve aldırmanın haram olduğu görüşündedirler.

4. "Kötülüklerin açığına da gizlisine de yaklaşmayın." Burada geçen *fevâhiş* kelimesi *fuhş* kökünden gelmekte olup "çirkin ve yüz kızartıcı, utanç verici söz ve davranışlar"ı ifade eder. İbn Abbas'tan nakledilen bir rivayete göre Câhiliye Arapları açıktan zina edilmesini hoş karşılamaz, ancak gizli gizli zina ederlerdi (İbn Âşûr, V, 160). Âyette onların bu anlayış ve tutumları reddedilmiştir. Bununla birlikte, âyetteki fevâhiş lafzı çoğul olduğundan ve ayrıca bununla sadece zinanın kastedildiğini gös-

teren belirleyici bir ifade bulunmadığından, bu yasağı zina ile sınırlamak doğru değildir. Burada kötülüklerin gizlisinin de açığının da özellikle tasrih edilmesi ilgi çekicidir. Çünkü eğer bir insan, açıktan işlemeye çekindiği bir kötülüğü gizli olarak yapabiliyorsa, bu onun, insanlar tarafından kınanmaktan çekindiği halde Allah'ın buyruğunu ihlâl etmekten çekinmediğini gösterir. Ayrıca kötülüğü "yapmayın" veya "işlemeyin" yerine "yaklaşmayın" buyurulması, insanı kaçınılmaz olarak kötülük işlemeye sevkedebilecek ortam ve şartlardan uzak durmayı öngörmektedir.

5. "Haklı bir sebep olmadıkça Allah'ın yasakladığı cana kıymayın." Buradaki *tahrîm*de "yasaklama" yanında "muhterem ve dokunulmaz kılma" anlamı da vardır. Bunun özellikle belirtilmesi, insan hayatının Hz. Âdem'den beri dokunulmaz olduğunu ima eder (İbn Âşûr, VIII, 161). Âyetteki *hak* kelimesi bâtılın zıddı olup din ve aklın doğru, gerçek, meşrû saydığı durumu ifade eder. Burada "doğru, gerçek, geçerli, meşrû sebep" anlamında kullanılmıştır (geniş bilgi için bk. Mâide 5/32).

6. "Rüşdüne erişinceye kadar yetimin malına sadece iyi tutumla yaklaşın." Şüphesiz meşruiyet içinde bütün insanların malları dokunulmaz olmakla birlikte, zayıf ve korumasız olmalarından dolayı yetimlerin malları daha çok saldırı veya istismara açık olduğu için âyette bu hususta özellikle titiz olunması gerektiğine dikkat çekilmiştir. Ayrıca yetimin malına bütünüyle ilgisiz kalmak bu malın zaman içinde aşınmasına veya en azından bir artış sağlamamasına yol açacağından, bu malla ilgilenmeye izin verilmiş, hatta "en iyi ve en güzel" (ahsen) kaydından anlaşıldığı kadarıyla ilgilenmek zımnen teşvik edilmiştir. Zira en iyi ve en güzeli yapmak faziletin gereğidir.

7. "Ölçü ve tartıyı adaletle yapın." İnsanlar arasındaki en yoğun ilişkilerden olan alışveriş sırasındaki ölçü ve tartılarda haksızlıklar sıklıkla vuku bulduğu için hemen her dönemin illeti olan bu duruma özellikle dikkat çekilmiş; ayrıca adaleti her zaman tam olarak yerine getirmek insanın gücünü aşan bir yükümlülük olduğundan, âyetin devamında "Biz herkese ancak gücünün yettiği kadarını yükleriz" buyurulmakla kasıtsız olarak yapılan yanlış ölçü ve tartıların sorumluluğu gerektirmediğine işaret edilmiştir. Râzî'nin de belirttiği üzere, burada geçen *ifa* kavramı tam olarak ölçüp tartmayı ifade etmekle birlikte ayrıca bir de *kıst* (adalet)

kelimesinin geçmesinden anlaşılıyor ki, alışveriş sırasında satıcının da müşterinin de karşılıklı olarak adalet ve hakkaniyeti gözetmeleri gerekmektedir.

8. "Söz söylediğiniz zaman, yakınlarınız bile olsa, adaletli olun." Bu buyruk, çeşitli konularla ilgili bilgi, haber, hüküm, övgü, yergi, sözleşme, yemin, vaad, vasiyet, öğüt, eleştiri, emir, istek, istişare gibi her türlü sözlü ilişkilerde adaletli, dürüst ve doğru olmayı; haksızlık, zulüm, incitme, eziyet, hakaret gibi ahlâka aykırı amaçlar güden sözler sarfetmekten sakınmayı kapsamaktadır. İnsanların yakınlarına duydukları sevgi ve acıma gibi sübjektif sebeplerle haksızlık yapmaları sıklıkla karşılaşılan beşerî zaaflardan olduğu için âyetteki "yakınlarınız bile olsa" kaydıyla bu hususta özellikle uyarıda bulunulmuştur.

9. "Allah'ın ahdini tam olarak yerine getirin." Allah'ın ahdinden maksat, O'nun kullarına yüklediği her türlü vazifelerdir. Müslüman olan kişi, bir bakıma Allah ile ahidleşmiş, O'nun hükümlerine uymayı taahhüt etmiş olduğundan âyette bu durum hatırlatılmaktadır. Ayrıca insanlara meşrû bir vaadde bulunulduğunda bunun yerine getirilmesi de Allah'ın buyruğu olup söz konusu âyet bu buyruğu da kapsamaktadır.

10. "Bu benim dosdoğru yolumdur. Buna uyun, (başka) yollara uymayın." 153. âyetin bu kısmı yukarıdaki bütün emir ve yasakları kapsamakta, devamında ise bunun dışındaki bütün yolların, yani burada başlıca ilkeleri belirtilmiş bulunan İslâm'a aykırı her türlü düşünce ve hayat tarzlarının, insanları Allah'ın yolundan, hak dinden uzaklaştıran sapmalardan ibaret olduğu ifade buyurulmaktadır.

154 – 157

ثُمَّ اٰتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ تَمَامًا عَلَى الَّذ۪ٓي اَحْسَنَ وَتَفْص۪يلًا
لِكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً لَعَلَّهُمْ بِلِقَٓاءِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ ﴿١٥٤﴾
وَهٰذَا كِتَابٌ اَنْزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ فَاتَّبِعُوهُ وَاتَّقُوا لَعَلَّكُمْ

تُرْحَمُونَ ﴿١٥٥﴾ اَنْ تَقُولُوا اِنَّمَا اُنْزِلَ الْكِتَابُ عَلٰى طَٓائِفَتَيْنِ مِنْ
قَبْلِنَا وَاِنْ كُنَّا عَنْ دِرَاسَتِهِمْ لَغَافِلِينَ ﴿١٥٦﴾ اَوْ تَقُولُوا لَوْ اَنَّٓا
اُنْزِلَ عَلَيْنَا الْكِتَابُ لَكُنَّٓا اَهْدٰى مِنْهُمْ فَقَدْ جَٓاءَكُمْ بَيِّنَةٌ
مِنْ رَبِّكُمْ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ فَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَّبَ بِاٰيَاتِ اللّٰهِ
وَصَدَفَ عَنْهَا سَنَجْزِي الَّذِينَ يَصْدِفُونَ عَنْ اٰيَاتِنَا سُٓوءَ الْعَذَابِ
بِمَا كَانُوا يَصْدِفُونَ ﴿١٥٧﴾

Meâli

154. Sonra iyilik edenlere (nimetimizi) tamamlamak ve her şeyi açıklamak için, bir hidayet ve rahmet olmak üzere Mûsâ'ya kitabı indirdik ki rablerinin huzuruna varacaklarına inansınlar. **155.** Bu da (Kur'an) bizim indirdiğimiz mübarek bir kitaptır. Ona uyun ve korunun ki size rahmet edilsin. **156.** "Kitap yalnız bizden önceki iki topluluğa indirildi; biz ise onların okuduklarından tamamen habersiziz" demeyesiniz; **157.** Yahut "Bize de kitap indirilseydi onlardan daha çok doğru yolda olurduk" demeyesiniz diye (Kur'an'ı indirdik). İşte size rabbinizden apaçık bir delil, bir hidayet ve rahmet geldi. Allah'ın âyetlerini yalan sayan ve onlardan yüz çevirenden daha zalim kim vardır? Âyetlerimizden yüz çevirenleri yüz çevirmelerinden ötürü azabın en kötüsüyle cezalandıracağız.

Tefsiri

154-155. Müşrikler, bir önceki âyette "Allah'ın yolu" diye nitelenen İslâm'ı reddettikleri için 154. âyette Hz. Mûsâ'ya Tevrat'ın indirildiği

belirtildikten sonra 155. âyette Kur'an'ın da Allah tarafından indirilmiş kutsal bir kitap olduğu hatırlatılmaktadır. Nitekim yine bu sûrede başka bir vesileyle böyle bir hatırlatmada daha bulunulmuştu (geniş bilgi için bk. 91. âyet). Ayrıca Tevrat ile Kur'an arasında böyle bir münasebetin kurulmasıyla 151-153. âyetlerde sıralanan hükümlerin Tevrat'ta da yer almış bulunan evrensel hükümler olduğuna işaret buyurulmaktadır.

156-157. Bir önceki âyette Kur'an'ın Allah katından indirilmiş bereketli ve hayırlı bir kitap olduğu belirtildikten sonra bu âyetlerde de onun indiriliş gerekçelerinden ikisi zikredilmektedir. Bu âyetlerden anlaşıldığına göre müşrikler Tevrat ve İncil'in Allah kelâmı olduğuna inanıyor, ancak o günkü şartların el vermemesi, özellikle dillerinin farklı olması sebebiyle bu kitaplardan yararlanamadıklarını söyleyerek güya bundan üzüntü duyuyorlardı; ayrıca onlar, yahudilerle hıristiyanların din konusundaki gevşekliklerini de biliyor ve eğer kendilerine bir kitap gelecek olsa onlardan daha kararlı bir şekilde doğru yolda yaşayacaklarını ileri sürüyorlardı. Yüce Allah, müşriklerin bu türlü yakınmalarla mazeretler ileri sürmelerini (bazı müfessirlere göre bu mazeretleri âhirette de tekrar etmelerini) önlemek için "İşte size rabbinizden apaçık bir delil, bir hidayet ve rahmet geldi" buyurarak onların özlemlerinin gerçekleştiğini, mazeretlerinin ortadan kalktığını belirtmekte; buna rağmen Allah'ın âyetlerini inkâr eder ve ondan yüz çevirirlerse en büyük haksızlığı işlemiş olacaklarını ve bunun cezasını da ağır bir şekilde göreceklerini bildirmektedir.

157. âyette Kur'an-ı Kerîm'in üç kelimeyle nitelendirildiği görülmektedir: Beyyine, hüdâ, rahmet. *Beyyine* "gerçeği apaçık ifadelerle ortaya koyan kesin belge" demektir. Kur'an, gerek eşsiz edebî üstünlüğü gerekse yalnızca gerçeği, iyiyi ve güzeli dile getiren muhtevası itibariyle apaçık bir delil ve belge olduğu için beyyine; bu vasfıyla şaşmaz bir rehber olduğu için *hüdâ* (hidayet kaynağı); bütün bunların bir neticesi olarak kendisine inanıp bağlanan kişi ve toplumlara sadece hayır ve saadet getirdiği için de *rahmet* diye nitelendirilmiştir.

158

هَلْ يَنْظُرُونَ اِلَّٓا اَنْ تَأْتِيَهُمُ الْمَلٰٓئِكَةُ اَوْ يَأْتِيَ رَبُّكَ
اَوْ يَأْتِيَ بَعْضُ اٰيَاتِ رَبِّكَۜ يَوْمَ يَأْت۪ي بَعْضُ اٰيَاتِ رَبِّكَ لَا يَنْفَعُ
نَفْسًا ا۪يمَانُهَا لَمْ تَكُنْ اٰمَنَتْ مِنْ قَبْلُ اَوْ كَسَبَتْ ف۪ٓي ا۪يمَانِهَا
خَيْرًاۜ قُلِ انْتَظِرُٓوا اِنَّا مُنْتَظِرُونَ ﴿١٥٨﴾

Meâli

158. (İnanmak için) ille de kendilerine meleklerin gelmesini veya rabbinin gelmesini ya da rabbinin bazı âyetlerinin gelmesini mi bekliyorlar! Daha önce inanmamış yahut inancı kendisine iyilik kazandırmamış kimseye, rabbinin bazı âyetleri geldiği gün iman etmesi fayda sağlamaz. De ki: "Bekleyin! Şüphesiz biz de bekleyenlerdeniz."

Tefsiri

158. Önceki bazı âyetlerde geçtiği üzere (bk. 8-9, 37, 50, 58, 111, 124) müşrikler, İslâm'ın hak din olduğunu kanıtlayan açık seçik delillerle yetinmeyerek, akıllarınca Hz. Peygamber'i güç durumda bırakmak için daha başka delillerin gösterilmesini istiyorlardı.

Klasik tefsirlerde genellikle buradaki "bazı âyetler" ifadesi kıyamet alâmetleri (*eşrât-ı sâat*) şeklinde tefsir edilmiştir. Ancak bu âyetlerden, Cenâb-ı Hakk'ın kudretinin tecellilerinden olan ölüm hadiselerinin kastedildiğini düşünmek de mümkündür (Ateş, III, 267). "Rabbin gelmesi"nden maksat, O'nun azabının gelmesi, vuku bulması veya Allah'ın mahşerde hüküm vermesidir. Kıyamet alâmetlerinin zuhurundan sonra veya *sekerât-ı mevt* denilen ölüm anında artık yükümlülük zamanı geçmiş ve sorumluluk dönemi başlamış olduğundan, bundan önce iman etmemiş "yahut inancı kendisine iyilik kazandırmamış" yani imanını sâlih amel-

lerle bütünleştirip yararlı hale getirmemiş (İbn Atıyye, II, 367) kişinin o andan itibaren inandığını ifade etmesi kendisine bir fayda sağlamayacaktır (âyetin bu kısmıyla ilgili olarak mezheplerin farklı tefsir ve görüşleri hakkında ayrıntılı bilgi için bk. Elmalılı, III, 2104-2109; İbn Âşûr, VIII, 186-1191).

159 – 160

إِنَّ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيَعًا لَسْتَ مِنْهُمْ فِي
شَيْءٍ إِنَّمَا أَمْرُهُمْ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ يُنَبِّئُهُمْ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿١٥٩﴾
مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ أَمْثَالِهَا وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا
يُجْزَى إِلَّا مِثْلَهَا وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٦٠﴾

Meâli

159. Dinlerini parça parça edip gruplara ayrılanlar var ya, senin onlarla hiçbir alâkan yoktur. Onların işi ancak Allah'a kalmıştır. Sonra Allah onlara yaptıklarını bildirecektir. **160.** Kim iyilikle gelirse ona getirdiğinin on katı vardır; kim de kötülükle gelirse o sadece getirdiğinin dengiyle cezalandırılır. Onlar haksızlığa uğratılmazlar.

Tefsiri

159. İbn Abbas, Mücâhid ve Katâde'den nakledilen bir rivayete göre "dinlerini parça parça edip gruplara ayrılanlar"dan maksat yahudiler ve hıristiyanlar (İbn Atıyye, II, 367), yine İbn Abbas'a isnad edilen başka bir görüşe göre bunlar müşriklerdir (Râzî, XIV, 7). Zira, 100. âyetin tefsirinde de belirtildiği gibi İslâm'dan önceki Araplar çok çeşitli inanç gruplarına ayrılmışlardı. Ayrıca bu âyette, İslâm ümmeti içinde daha sonra ortaya çıkan gruplaşmalara işaret buyurulduğu da düşünülebilir. Her hâlükârda âyet-i kerîme, dinde birlik ve beraberliğin önemini vur-

gulamakta, bu hususta ayrılığa düşenlerin Hz. Muhammed'den de uzaklaşmış olacakları uyarısında bulunmaktadır.

160. *Hasene*, dinin ve aklıselimin iyi ve doğru kabul ettiği her türlü inanç, tutum ve davranışı, *seyyie* de bunların zıddını ifade eder. Her ne kadar bazı âlimler buradaki haseneyi "kelime-i tevhid", seyyieyi de "küfür" ve "şirk" şeklinde açıklamışlarsa da âyetin genel olan lafzını bu şekilde tahsis etmek için sebep yoktur (Râzî, XIV, 8). Nitekim Taberî'nin bu âyet münasebetiyle aktardığı bir rivayete göre ashabdan Ebû Zer'in "Yâ Resûlellah! 'Lâ ilâhe illallah' sözü hasenâttan mıdır?" sorusuna Hz. Peygamber'in verdiği "Hem de en üstünü!" şeklindeki cevap (VIII, 108), hasenenin, kelime-i tevhidi de içine alan geniş kapsamlı bir kavram olduğunu göstermektedir.

Burada da görüldüğü gibi bazı âyet ve hadislerde kötülüğün karşılığının dengi ile, iyiliğin karşılığınınsa fazlasıyla verileceği bildirilmiş; bu fazlalık yukarıdaki âyette "on misli" olarak belirtilmiştir. Diğer âyetlerde ise, böyle bir miktar belirtilmeden hasenenin "kat kat fazlasıyla" (Nisâ 4/40), "daha iyisiyle" (Neml 27/89), "daha güzeliyle" (Şûrâ 42/23) karşılık bulacağı bildirilmekle yetinilir. Bütün ilgili kaynaklarda, 160. âyete dayanılarak, bir iyiliğin mükâfatının en az on misli fazla olacağı, ikinci âyetler grubunun bundan daha büyük miktarları gösterdiği ifade edilmiştir. Hatta Enes b. Mâlik'in rivayet ettiği bir hadiste, cennet ehlinin dilekleri üzerine Hz. Peygamber'in şefaati sayesinde, "kalbinde zerre kadar bir hayır (iman) bulunan kimse"nin bile cehennemden kurtulacağı bildirilmiştir (Buhârî, "Tevhîd", 19; Müslim, "Îmân", 304).

Hadis şârihlerinin ayrıntılı olarak incelediği (meselâ bk. Nevevî, *Şerhu Müslim*, I, 148-152; İbn Hacer, *Fethu'l-bârî*, XXIV, 115-123) bazı hadislere göre istenip de yapılmayan kötülük yazılmayacak, yapılan da bir tek kötülük olarak yazılacak; buna mukabil yine istenip de yapılmayan iyilik bir iyilik olarak, yapılan da on mislinden 700 misline kadar katlanarak yazılacaktır. Bu hadislerin birinde "700 misli"nden sonra bir de "daha çok katlanarak" ifadesi yer alır (Buhârî "Rikāk", 31; "Tevhîd", 35; Müslim, "Îmân", 203-207). İbn Hacer'in oldukça mâkul gelen bir görüşüne göre iyilik, bir fiil ve davranış olarak 700 misline kadar ödüllendirilir. Şu var

ki, bu davranışın arkasındaki iyi niyet, ihlâs, azim ve kararlılık, gönül huzuru gibi yüksek duygu ve düşüncelere, ayrıca yapılan işin kalitesine, hayır ve menfaatinin kapsamına vb. müsbet niteliklerine göre ecri de yüksek olur (*Fethu'l-bârî*, XXIV, 118).

Şuna da işaret etmek gerekir ki, daha başka benzerleri yanında, özellikle "Kim (ilâhî huzura) iyilikle gelirse ona daha iyisi verilir... Ama kimler de kötülükle gelirse işte onlar yüzüstü cehenneme atılırlar. Yaptıklarınızın karşılığından başkasını mı göreceksiniz?" (Neml 27/89-90) meâlindeki âyetle Kasas sûresinin aynı mahiyetteki 84. âyetini dikkate alarak iyiliklerin karşılığının fazlasıyla verilmesi, şefaat ve af gibi konularda, insanları dinî ve ahlâkî görevlerini ihmal etmeye kadar götürebilecek aşırı iyimserliklerden, boş ümitlerden de kaçınmak gerekmektedir.

161 – 165

قُلْ اِنَّن۪ي هَدٰين۪ي رَبّ۪ٓي اِلٰى صِرَاطٍ مُسْتَق۪يمٍۚ د۪ينًا قِيَمًا مِلَّةَ اِبْرٰه۪يمَ
حَن۪يفًاۚ وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِك۪ينَ ﴿١٦١﴾ قُلْ اِنَّ صَلَات۪ي وَنُسُك۪ي
وَمَحْيَايَ وَمَمَات۪ي لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَم۪ينَۙ ﴿١٦٢﴾ لَا شَر۪يكَ لَهُۚ
وَبِذٰلِكَ اُمِرْتُ وَاَنَا۬ اَوَّلُ الْمُسْلِم۪ينَ ﴿١٦٣﴾ قُلْ اَغَيْرَ اللّٰهِ اَبْغ۪ي
رَبًّا وَهُوَ رَبُّ كُلِّ شَيْءٍۜ وَلَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ اِلَّا عَلَيْهَاۚ
وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ اُخْرٰىۚ ثُمَّ اِلٰى رَبِّكُمْ مَرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُمْ
بِمَا كُنْتُمْ ف۪يهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿١٦٤﴾ وَهُوَ الَّذ۪ي جَعَلَكُمْ

خَلَٓائِفَ الْاَرْضِ وَرَفَعَ بَعْضَكُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِيَبْلُوَكُمْ
فِي مَٓا اٰتٰيكُمْۜ اِنَّ رَبَّكَ سَرِيعُ الْعِقَابِۘ وَاِنَّهُ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ١٦٥

Meâli

161. De ki: "Şüphesiz rabbim beni doğru yola, sapasağlam bir dine, Allah'ı bir bilen İbrâhim'in dinine iletti." O, ortak koşanlardan değildi. **162.** De ki: "Benim namazım, (her türlü) ibadetim, hayatım ve ölümüm, hepsi âlemlerin rabbi olan Allah içindir. **163.** O'nun ortağı yoktur. Bana sadece bu emrolundu ve ben (hak dine) teslim olanların ilkiyim. **164.** Allah her şeyin rabbi iken ben O'ndan başka bir rab mı arayacağım!" Herkesin kazanacağı yalnız kendisine aittir. Hiçbir suçlu başkasının suçunu yüklenmez. Sonunda dönüşünüz rabbinizedir ve O, hakkında anlaşmazlığa düştüğünüz gerçeği size haber verecektir. **165.** Sizi yeryüzünün halifeleri kılan, size verdiği şeylerde sizi denemek için kiminizi kiminizden derecelerle üstün kılan O'dur. Şüphesiz rabbin, cezası çok çabuk olandır; yine O, gerçekten bağışlayan, merhamet edendir.

Tefsiri

161-165. "Millet-i İbrâhîm" ifadesi, başta tevhid inancı olmak üzere bütün peygamberlerin benimseyip tebliğ ettikleri ilâhî ve değişmez ilkeleri, mesajları kapsar ve genellikle Hz. Muhammed'in yeni bir din uydurmadığı, aksine bütün hak dinlerde var olduğu halde unutulmuş veya tahrif edilmiş bulunan evrensel ilkeleri benimseyip tebliğ ettiği ve bu bakımdan geçmiş peygamberlerin bir devamı olduğu fikrini vurgular. *Nüsük* kelimesi hem genel olarak "tapınma" hem de özellikle "kurban" anlamına gelir. Burada müfessirlerce her iki mâna da verilmiştir. *Halîfe* ise "birinin ardından gelen, onun yerini alan" demektir (halîfe teriminin anlamları konusunda ayrıntılı bilgi için bk. Bakara 2/30).

Sûrenin başından itibaren Allah'ın varlığı, birliği, ilim, irade ve kudretinin genişliği ve her yönden mükemmelliği ile İslâm'ın hak din, Hz. Muhammed'in de hak peygamber olduğu; ayrıca İslâm'a aykırı bütün

yolların bâtıl olduğu ve bunların insanlara dünyaları için de âhiretleri için de asla hayır getirmeyeceği hususunda, peşin yargılı olmayanlar için en doyurucu ve en ikna edici açıklamalar yapıldıktan, deliller verildikten sonra, bu son âyetlerde de sonuç mahiyetindeki ifadeler yer almaktadır. Bu ifadelerde Hz. Peygamber'e hitaben, insanlar ister inansınlar ister inanmasınlar, kendisinin Allah'ın lutfettiği hidayet sayesinde, belli başlı ilkelerine bu sûrede de yer verilen dosdoğru yolda bulunduğunu, itikadî ve amelî hükümleriyle gerçek, düzgün ve sapasağlam bir dine bağlandığını; bunun, hem Araplar'ın hem de yahudiler ve hıristiyanların sözde inandıkları İbrâhim'in, bâtıl inanç ve uygulamalardan münezzeh olan tevhid dini olduğunu; müşriklerin putlara tapmalarına karşılık kendisinin namazıyla, niyazıyla, kurbanıyla ölümüne kadar bütün varlığıyla hayatını Allah'a adadığını ve kendi döneminde hak dine teslimiyet gösterenlerin ilki olduğunu, bu sebeple de Allah'tan başka birini asla tanrı tanımayacağını tam bir inanç ve güvenle açıklaması emrolunmaktadır. Kuşkusuz bu, esas itibariyle bütün müslümanlara yönelik bir buyruktur. Herkes kendi ettiklerinin karşılığını görecek, kimse kimsenin vebalini yüklenmeyecektir. Hz. Peygamber tebliğini yapmış, görevini eksiksiz yerine getirmiştir; bu sebeple inkâr ve kötülüklerde direnenler sonunda Allah'ın huzuruna varacak ve müslümanlarla tartışmaya kalkışıp inkâr ettikleri gerçeği o zaman Allah kendilerine apaçık bildirecektir.

Son âyette Allah, gerek bütün insanlara gerekse insanların bir kısmına bahşettiği üstünlüğü ve seçkin nimetleri hatırlatmaktadır. Buna göre yeryüzünde birçok canlının nesli kesildiği halde yüce Allah, peş peşe yarattığı nesillerle insanları birbirine halef kılmış; dünyayı insanla şenlendirmiş, onları yeryüzünün seçkin varlıkları yapmıştır; ayrıca kimi insanlara, diğerlerine nisbetle dünyevî bakımdan üstün dereceler de vermiştir. Ama bunların hepsi bir imtihan içindir; hepsinin hesabı, sorumluluğu vardır.

Bu son âyetle dolaylı olarak, nesilleri birbiri peşine getirerek insan soyunu kıyamete kadar devam ettiren Allah'ın onları âhiret hayatı için yeniden yaratmaya ve hesaba çekmeye de kadir olduğu hatırlatılmakta ve nihayet Allah'ın cezalandırmasının çok çabuk olduğu uyarısıyla inkârda ısrar edenler bir defa daha uyarılırken, O'nun bağışlayıcı ve esirgeyici olduğu müjdesiyle de müminler sevindirilmektedir.

7 (39)

A'râf Sûresi

Mekke, 206

Nüzûlü

Mushaftaki sıralamada 7., iniş sırasına göre 39. sûredir. Sâd sûresinden sonra, Cin sûresinden önce Mekke'de nâzil olmuştur. 163-170. âyetlerinin Medine'de indiği de rivayet edilir. Âyet sayısı itibariyle Mekke'de inen sûrelerin en uzunudur, Kur'an'da da en uzun sûrelerin üçüncüsüdür. Bu sebeple "es-seb'u't-tıvâl" (yedi uzun sûre) arasında gösterilir. Ayrıca En'âm sûresiyle birlikte "iki uzun sûre" diye de anılır (İbn Âşûr, VIII/2, s. 5-6).

Adı

Sözlükte "sur, dağ ve tepenin zirvesi" mânasındaki *urf*un çoğulu olan ve burada cennetle cehennem arasındaki bir yerin adı olarak kullanılan *a'râf* kelimesi, sûrenin 46 ve 48. âyetlerinde geçer. 143. âyette "mîkāt" kelimesi geçtiğinden bu isimle, 172. âyetin içeriği dolayısıyla "Mîsâk" sûresi diye de anılmıştır. Ancak başlangıçtan beri kullanılan ismi A'râf'tır.

Konusu

Üslûp ve muhteva bakımından bir önceki sûrenin (En'âm) devamı gibi görünen A'râf sûresinde de iman meseleleri, bilhassa âhiretle ilgili hususlarla vahyin önemi, ataları körü körüne taklit etmenin yanlışlığı ve zararları, müminlerle inkârcıların âhiretteki durumlarının mukayesesi, Allah'ın mutlak hükümranlığı, rahmetinin genişliği gibi itikadî konular işlenir. Bunun yanında geçmiş peygamberlerin hayatlarından misal-

ler verilerek onların iman uğrundaki mücadeleleri gözler önüne serilir; sırası geldikçe müşrikler uyarılır; müminlere de sabır ve sebat tavsiye edilir.

Fazileti

Nesâî'nin naklettiği bir hadise göre Resûlullah, akşam namazının ilk rek'atında Fâtiha'dan sonra bu sûrenin bir bölümünü, ikinci rek'atında da kalan bölümünü okurdu ("İftitâh", 67).

1 – 3

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

الۤمۤصۤ ﴿١﴾ كِتَابٌ اُنْزِلَ اِلَيْكَ فَلَا يَكُنْ ف۪ي صَدْرِكَ حَرَجٌ مِنْهُ
لِتُنْذِرَ بِه۪ وَذِكْرٰى لِلْمُؤْمِن۪ينَ ﴿٢﴾ اِتَّبِعُوا مَٓا اُنْزِلَ اِلَيْكُمْ مِنْ
رَبِّكُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا مِنْ دُونِه۪ٓ اَوْلِيَٓاءَۜ قَل۪يلًا مَا تَذَكَّرُونَ ﴿٣﴾

Meâli

Rahman ve rahîm olan Allah'ın adıyla... **1.** Elif-lâm-mîm-sâd. **2.** Bu, kendisiyle insanları uyarman, inananlara öğüt vermen için sana indirilen bir kitaptır. Artık bu hususta kalbinde bir sıkıntı olmasın. **3.** Rabbinizden size indirilene uyun; O'nu bırakıp da başka önderlerin ardından gitmeyin. Ne kadar da az öğüt alıyorsunuz!

Tefsiri

1. Sûre başlarındaki bu tür harflere "hurûf-ı mukattaa" denir (bilgi için bk. Bakara 2/1).

2. "Kitap"tan maksat Kur'an-ı Kerîm'dir. Âyette Kur'an'ın Hz. Peygamber'e Allah tarafından indirilmiş bir kitap olduğu belirtildikten hemen sonra "Ondan dolayı içinde bir sıkıntı olmasın" buyurulmasın-

dan anlaşılıyor ki Hz. Peygamber, müşriklerin kendisini yalancılıkla suçlayacaklarından, hatta kötülük edeceklerinden kaygılandığı veya inanmayacaklarını, olumlu bir tepkide bulunmayacaklarını düşündüğü için onlara tebliğde bulunmaktan çekiniyor ve üzülüyordu (Şevkânî, II, 215). Buna rağmen, insanlar iman etseler de etmeseler de Kur'an inkârcıları ikaz etmek, müminlere de kendi rehberliğini hatırlatmak üzere indirildiği için Resûlullah'ın tebliğ işlevini her durumda yerine getirmesi gerekiyordu.

3. Bir önceki âyette geçen ikaz ve hatırlatmanın açıklaması mahiyetindeki bu âyette hem müşriklere hem de müminlere hitap edilmekte, birincilerin öncelikle inkâr ve şirkten, müslümanların da günah ve isyandan uzaklaşıp korunarak indirilen kitaba uymaları; Allah'ın dışında bir kısım insanları veya başka varlıkları tanrı yerine koyarak rehber edinip onların peşine düşmemeleri; sadece Allah'ın kitabına tâbi olmaları emredilmektedir. Müminlerin gerçek velîsi yani onları seven, yardım ve himaye eden, indirdiği kitapla yollarını aydınlatan hakiki dostları Allah'tır. Şu halde müminler de O'nu dost ve yardımcı bilip O'nun peygamberini önder, kitabını rehber edinip o kitaba uymalı, din konusunda onun hükümlerine aykırı görüş ve inanç sahiplerine itaat etmemelidirler.

4 – 7

وَكَمْ مِنْ قَرْيَةٍ اَهْلَكْنَاهَا فَجَٓاءَهَا بَأْسُنَا بَيَاتًا اَوْ هُمْ قَٓائِلُونَ ﴿٤﴾
فَمَا كَانَ دَعْوٰيهُمْ اِذْ جَٓاءَهُمْ بَأْسُنَٓا اِلَّٓا اَنْ قَالُٓوا اِنَّا
كُنَّا ظَالِمٖينَ ﴿٥﴾ فَلَنَسْـَٔلَنَّ الَّذٖينَ اُرْسِلَ اِلَيْهِمْ وَلَنَسْـَٔلَنَّ
الْمُرْسَلٖينَۙ ﴿٦﴾ فَلَنَقُصَّنَّ عَلَيْهِمْ بِعِلْمٍ وَمَا كُنَّا غَٓائِبٖينَ ﴿٧﴾

Meâli

4. Nice ülkeler var ki onları helâk ettik. Azabımız onlara geceleyin yahut gündüz istirahat ederlerken geliverdi. **5.** Azabımız onlara gelip çattığında "Biz gerçekten zalim kişilermişiz!" diye yakınmaktan başka söyleyecekleri söz kalmadı. **6.** Elbette kendilerine peygamber gönderilen kimseleri de, gönderilen peygamberleri de mutlaka sorguya çekeceğiz. **7.** Ve onlara (olup bitenleri) tam bir bilgi ile mutlaka anlatacağız. Biz (olup bitenlerden) uzakta değiliz.

Tefsiri

4. Allah Teâlâ, müşriklerin yalanlama, karalama, alay etme gibi tepkilerine rağmen, kararlılıkla kitabı tebliğ etmesi gerektiğini peygamberine bildirdikten ve insanlara da bu kitaba uymalarını emrettikten sonra bu buyruğa aykırı davranmaya kalkışanları uyarma ve tehdit mahiyetinde olmak üzere, nice eski kavimlerin isyankârlıkları yüzünden hiç ummadıkları ve beklemedikleri anlarda Allah'ın ansızın ortaya çıkardığı bir felâketle helâk olduklarını haber vermektedir.

5. Böyle bir felâketle yüz yüze gelen inkârcı ve isyancıların, artık bütün ümitlerini kaybettikleri için, son anlarını yaşamakta olduğunu farkeden hastanın içine düştüğü suçluluk duygusu ve içten itiraflarına benzer bir biçimde "Biz gerçekten haksızlık ettik!" sözünden başka bir diyecekleri olamaz. Ancak bu itirafın dolaylı olarak tövbe ve af dileme maksadı da taşıdığı anlaşılmaktadır (İbn Âşûr, VIII/2, s. 23). Daha başka birçok âyette olduğu gibi burada da zulüm "inat etme, peygamberi yalancılıkla suçlama, Allah'ın âyetlerine sırt çevirme, nasihat ve uyarılara karşı kulak tıkama", bunların hepsini de kapsamak üzere "şirk" anlamına gelir (*a.g.e.*, VIII/2, s. 24). Nitekim başka bir âyette "O'na ortak koşmak kesinlikle çok büyük bir haksızlıktır" buyurulurken de "haksızlık" anlamında zulüm kelimesi kullanılmıştır (Lokmân 31/13).

6. Yüce Allah'ın, peygamberlerin elçilik görevleriyle ilgili yükümlülüklerini eksiksiz yerine getirdiklerini, ümmetlerin de kendilerine tebliğ edilen dini ve kitabı tanıyıp hükmüne uyduklarını yahut reddedip âsi olduklarını

kesin olarak bildiği, ayrıca inkârcılar da kendilerinin zalim olduklarını itiraf ettikleri halde yine de âhirette ümmetleri ve resulleri sorguya çekmesi O'nun adalet düzeninin bir sonucudur. Ayrıca burada önemli bir hukuk kuralına da işaret bulunduğu düşünülebilir: Hiçbir kimse, yargılanarak suçu sabit görülüp hüküm giymedikçe cezalandırılamaz.

Peygamberlere sorulacak olan, tebliğ görevlerini yerine getirip getirmedikleri; ümmetlere sorulacak olan da bu tebliğlere uyup uymadıkları veya neden uymadıklarıdır. Yüce Allah peygamberlerin mâsum olduklarını bilmekle beraber, bu gerçeği bir defa da mahkeme-i kübrâda ortaya koyacak; bu suretle inkâr edip âsi olanların bu suçlarının, peygamberlerin tebliğlerinde kusur etmelerinden değil, tamamen kendilerinden kaynaklandığını tescil ve ilân edecektir (Râzî, XIV, 22-23).

7. Allah olup bitenlerden uzak olmadığı, aksine her yerde hazır ve nâzır olduğu için elçilerin ve ümmetlerin bütün yapıp ettiklerini gizlisiyle açığıyla bildiği gibi bunları ayrıntılarıyla onlara haber verecek ve bu suretle ilminin bütün olup bitenlerle birlikte insanların her türlü tutum ve davranışlarını, hatta duygularını, düşüncelerini ve gizli hallerini kapsadığını onlara kanıtlayacaktır.

8 – 9

وَالْوَزْنُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٨﴾
وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَٰئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا
أَنْفُسَهُمْ بِمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَظْلِمُونَ ﴿٩﴾

Meâli

8. O gün ölçü-tartı haktır. Artık kimin tartıları ağır gelirse işte onlar kurtuluşa erenlerdir. **9.** Kimin de tartıları hafif gelirse işte onlar, âyetlerimize karşı haksızlık ettiklerinden dolayı kendilerini ziyana sokanlardır.

Tefsiri

8-9. Adaletin tahakkuku bakımından sorgulamanın maksadı cezalandırma veya ödüllendirme olup bu da amellerin nicelik ve niteliğine göre değişir. Bu nicelik ve niteliğin tesbiti de bir ölçüyü, tartıyı gerektirir. Âyette bu ölçü-tartı *vezin* kelimesiyle ifade buyurulmuştur. "O gün ölçü-tartı haktır" ifadesindeki *hak* kelimesi "adalet" veya "eşitlik" mânasına kullanılmıştır (İbn Âşûr, VIII/2, s. 30). Buna göre âhiret mahkemesinde ameller adaletli bir şekilde değerlendirilecek, karşılık verilirken asla haksızlık edilmeyecektir; yahut herkesin yaptıklarının karşılığı denk bir şekilde ödenecek; iyiliklerin karşılığı fazlasıyla verilecek (bilgi için bk. En'âm 6/160), kötülüklerin karşılığı ise denk cezalar şeklinde olacaktır. Şu kadar var ki tövbe, şefaat vb. sebeplerle yahut sırf Allah'ın rahmetinin bir nişanesi olarak müminlerin bazı günahlarının affedilmesi ya da bazı sevaplarının arttırılması mümkün olacaktır. Zira bunda adalete aykırı bir durum yoktur. Her hâlükârda "tartıları ağır gelenler" yani iyilikleri daha çok olanlar kurtuluşa erecektir.

Bazı müfessirlere göre burada tartılacağı bildirilen şeyler, somutlaştırılarak tartılabilir nesneler haline getirilecek olan ameller; bazılarına göre de "amel defterleri"dir. Yine buradaki tartı ve ölçünün hakiki anlamda terazi ile tartma anlamına geldiği veya bunun bir mecaz olduğu şeklinde değişik yorumlar vardır. Bu ölçü ve tartının nasıl ve ne ile olacağını Allah bilir. Biz insanlar için önemli olan, kendi niyet ve irademizin sonuçları durumundaki inanç, düşünce, duygu, söz ve davranışlarımızın Allah tarafından tesbit edildiği, bilindiği, vakti gelince de tek tek sayılarak önümüze konacağı, bunlardan sorguya çekileceğimiz ve tamamen adaletli bir yargılanma neticesinde bu amellerimizin nicelik ve niteliğine göre ya mükâfat veya ceza şeklinde bir sonuçla karşılaşacağımızdır.

10 – 13

وَلَقَدْ مَكَّنَّاكُمْ فِي الْأَرْضِ وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعَايِشَ قَلِيلًا
مَا تَشْكُرُونَ ﴿١٠﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَاكُمْ ثُمَّ صَوَّرْنَاكُمْ ثُمَّ

قُلْنَا لِلْمَلٰٓئِكَةِ اسْجُدُوا لِاٰدَمَۗ فَسَجَدُٓوا اِلَّٓا اِبْل۪يسَۜ لَمْ يَكُنْ مِنَ
السَّاجِد۪ينَ ﴿١١﴾ قَالَ مَا مَنَعَكَ اَلَّا تَسْجُدَ اِذْ اَمَرْتُكَۜ قَالَ
اَنَا۬ خَيْرٌ مِنْهُۚ خَلَقْتَن۪ي مِنْ نَارٍ وَخَلَقْتَهُ مِنْ ط۪ينٍ ﴿١٢﴾ قَالَ
فَاهْبِطْ مِنْهَا فَمَا يَكُونُ لَكَ اَنْ تَتَكَبَّرَ ف۪يهَا فَاخْرُجْ
اِنَّكَ مِنَ الصَّاغِر۪ينَ ﴿١٣﴾

Meâli

10. Doğrusu sizi yeryüzüne yerleştirdik ve orada size geçim vasıtaları verdik. Ne kadar da az şükrediyorsunuz! **11.** Andolsun sizi yarattık; sonra size şekil verdik; sonra da meleklere, "Âdem'e secde edin!" diye emrettik. İblîs'in dışındakiler secde ettiler. O secde edenler arasında yer almadı. **12.** Allah buyurdu: "Ben sana emretmişken seni secde etmekten alıkoyan nedir?" (İblîs), "Ben ondan daha üstünüm; çünkü beni ateşten yarattın, onu çamurdan yarattın" dedi. **13.** Allah, "Öyle ise in oradan! Orada büyüklük taslamak senin haddin değildir. Çık! Artık sen aşağılıklardansın!" buyurdu.

Tefsiri

10. "Bir mekâna koyma, yerleştirme" anlamına gelen âyet metnindeki *temkîn* kavramı mecazi olarak "birine tasarruf gücü ve yetkisi verme" mânasında da kullanılır. Buna göre âyette bütün insanlara hitaben "Sizi dünyaya yerleştirdik; orayı işleyip mâmur etmeye, dünyadaki diğer varlıklar üzerinde tasarrufta bulunmaya muktedir kıldık" buyurulmuştur. Kuşkusuz bu iktidar da akıl ve düşünme melekelerinin bir sonucudur. "Ne kadar da az şükrediyorsunuz!" ifadesi, Allah'ın anılan lutuflarına muhatap oldukları halde şükür borcunda kusur eden herkese yönelik bir itham ve sitemdir.

11. Sözlükte *halk*, "yaratma, yokluktan varlık alanına çıkarma", *tasvîr* ise "bir şeye sûret ve şekil verme" demektir. Halk kelimesinin şekilsiz yaratmayı, tasvir kelimesinin ise bir tür kaosu kozmos haline getirmeyi ifade ettiği veya –daha özel olarak– bu iki kavramın anlam ilişkisi ve onların "sümme" edatıyla birbirine bağlanması, bu edatın ise olaylar arasındaki zaman (öncelik-sonralık) ilişkisi yanında mertebe ve gelişme seyrini de ifade etmesi dikkate alınarak âyette hem rüşeym (embriyon-oğulcuk) aşamasından başlayıp fizyolojik ve ruhsal bakımdan en yetkin haline ulaştığı aşamaya kadar her bir insanın gelişim sürecine hem de genel olarak insan türünün ilk yaratılıştan itibaren yaşadığı fizyolojik ve zihinsel gelişim sürecine işaret edildiği düşünülebilir. Âyetin devamından bu son anlamın daha ağırlıklı olduğu anlaşılmaktadır. Yok iken var olmak gibi insan ve insanlık hüviyetini kazanmak da bizâtihi hayır ve lutuf olduğu için insanlığın ulaştığı bu mazhariyet bilhassa müşriklere ve genel olarak insanlara hatırlatılarak lutuf sahibi olan Allah'ı gereği gibi tanıyıp kulluk etmeleri gerektiğine işaret buyurulmuştur. "Sonra da meleklere, 'Âdem'e secde edin!', diye emrettik" ifadesinden anlaşıldığına göre esas itibariyle Âdem'in yaratılması ve şekil kazanmasından bahsedilmekle birlikte, Allah onu, soyundan gelecek insanların genel bir örneği kıldığı, beşer cinsinin insanî özelliklerini nüve olarak onda halkettiği için âyetin başında bütün insanlara hitap edilmiştir.

Yüce Allah, Âdem ve onun temsil ettiği insan türünün şan ve şerefini göstermek üzere meleklere Âdem'e secde etmelerini buyurmuştur (geniş bilgi için bk. Bakara 2/34). Bu ifadeler, öncelikle münkir ve müşriklere yönelik bir uyarı mahiyetinde olduğuna göre, Allah'ın böylesine seçkin kılıp ikramda bulunduğu insanlardan bir kısmının O'nu tanımamaları, O'na ortak koşmaları ve buyruğuna karşı gelmelerinin ne büyük bir nankörlük olduğu hatırlatılmaktadır. Secde eden meleklerin "yer melekleri" olduğu, çünkü "gök melekleri"nin sadece Allah'a secde ettikleri (bk. Râzî, XIV, 30) veya bunların tabiat kuvvetleri olduğu (Ateş, III, 323) yolunda görüşler ileri sürülmüşse de, bize göre konu gayb âlemiyle ilgili olduğundan elde sağlam naklî delil bulunmadıkça belirleyici yorumlardan kaçınmak uygun olur. Âyette, secde eden meleklerden İblîs'in istisna edilmesinden, onun daha önce melekler arasında yer aldığı sonucunu çıkaranlar

olmuşsa da (bk. Şevkânî, I, 71), Kehf sûresinde (18/50) onun vaktiyle cinlerden olduğu, Tahrîm sûresinde (66/6) ise meleklerin Allah'ın buyruklarına isyan etmeyecekleri bildirilmektedir. Buna göre, meleklerden farklı olarak İblîs'te arzu ve hevâsına uymayan buyruklara isyan etme yeteneği bulunmaktaydı. Kendisinden ilk defa o vakit arzusu hilâfına bir görevi yerine getirmesi istenmiş; o da bu buyruğa isyan etmiştir (Elmalılı, III, 2131; İbn Âşûr, VIII/2, 39. Secdenin anlamı ve mahiyeti hakkında bk. Bakara 2/34).

12-13. Yüce Allah'ın, İblîs'i hemen rahmetinden kovmayıp isyan etmesinin sebebini sorması, savunmayı herkes için bir hak olarak tanıdığını gösterir. İblîs, kendisinin ateşten, Âdem'in ise topraktan yaratıldığı, şu halde kendisinin ondan daha değerli olduğu şeklinde bir istidlâlde bulunmuşsa da, gerçekte birçok bakımdan isabetsiz olan (ayrıntısı için bk. Elmalılı, III, 2130-2134) bu gerekçe haklı görülmemiş ve İblîs bulunduğu makamdan kovulmuştur. Burada İblîs'in kibre kapıldığına ve bunun cezası olarak aşağılıklardan biri haline getirildiğine bilhassa dikkat çekilmektedir.

Müfessirler, 13. âyetteki "in oradan!" ifadesiyle kastedilen yer konusunda farklı görüşler üzerinde durmuşlardır. İbn Abbas'a isnad edilen bir rivayete dayanılarak buranın cennet olduğu söylenmiştir. Daha güçlü bir görüşe göre orası semâdır. Burayı "melekler katı" diye anlayanlar da olmuştur (Râzî, XIV, 33; Şevkânî, II, 220).

14 – 18

قَالَ اَنْظِرْنِي اِلٰى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٤﴾ قَالَ اِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِينَ ﴿١٥﴾

قَالَ فَبِمَا اَغْوَيْتَنِي لَاَقْعُدَنَّ لَهُمْ صِرَاطَكَ الْمُسْتَقِيمَۙ ﴿١٦﴾

ثُمَّ لَاٰتِيَنَّهُمْ مِنْ بَيْنِ اَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ وَعَنْ اَيْمَانِهِمْ

وَعَنْ شَمَائِلِهِمْ وَلَا تَجِدُ اَكْثَرَهُمْ شَاكِرِينَ ﴿١٧﴾ قَالَ
اخْرُجْ مِنْهَا مَذْؤُمًا مَدْحُورًا لَمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ لَاَمْلَئَنَّ
جَهَنَّمَ مِنْكُمْ اَجْمَعِينَ ﴿١٨﴾

Meâli

14. İblîs, "Bana insanların yeniden diriltilecekleri güne kadar mühlet ver" dedi. **15.** Allah, "Haydi, sen mühlet verilenlerdensin" buyurdu. **16.** İblîs dedi ki: "Bundan böyle benim sapmama izin vermene karşılık, ant içerim ki, ben de onları saptırmak için senin doğru yolunun üstüne oturacağım. **17.** Sonra elbette onlara önlerinden, arkalarından, sağlarından, sollarından sokulacağım ve sen onların çoklarını şükredenlerden bulmayacaksın." **18.** Allah buyurdu: "Haydi, yerilmiş ve kovulmuş olarak oradan çık! Andolsun ki, onlardan kim sana uyarsa, sizin hepinizi cehenneme dolduracağım!"

Tefsiri

14-15. İblîs'in, Allah'tan kendisini, kıyamete kadar değil de insanların yeniden diriltilecekleri zamana (ba's) kadar yaşatmasını dilemesi ölümsüzlüğü istemesi anlamına gelir. Çünkü ba'sten sonra artık ölüm olmayacak, İblîs de kendisine uyanlarla birlikte cehennemi boylayacaktır (Şevkânî, II, 221). Onun bu dileğinin kabul edilmesi, insanoğlu için dünya hayatının bir imtihan süresi olması yönündeki ilâhî takdirin de bir sonucudur. Ayrıca burada şeytanın insanlar aleyhindeki kötü planları onlara haber verilerek, bir bakıma insanlar dünya ve âhiret hayatlarını mahvedecek olan bu tehlike karşısında uyarılmışlardır.

16-18. Şeytan insanları, dinî ve dünyevî bakımdan en doğru ve en güzel yaşayış tarzı demek olan "sırât-ı müstakîm"den saptıracağına ant içmiş; Allah ise bu şekilde kötü niyet taşıyan ve kötü planlar peşinde olan şey-

tanı "yerilmiş ve kovulmuş" bir mahlûk sayarak bulunduğu makamdan uzaklaştırmıştır. Bu durum, İblîs'in Allah'a isyan etmesinin bir sonucu olduğu kadar, insanları kıskanıp onlar hakkında kötü emeller beslemesinin de bir cezasıdır. Nitekim buradaki âyetlerde şeytanın kovulduğuna ilişkin buyruk da iki defa zikredilmiştir. Şu halde insanları kıskanıp onlar hakkında zararlı fikirler taşımak, huzur ve mutluluklarını bozacak planlar peşinde olmak şeytanî bir niyet ve davranış olup Allah katında çok ağır cezaî sonuçlar doğuracaktır.

19 – 25

وَيَا آدَمُ اسْكُنْ اَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ فَكُلَا مِنْ حَيْثُ
شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هٰذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ ١٩
فَوَسْوَسَ لَهُمَا الشَّيْطَانُ لِيُبْدِيَ لَهُمَا مَا وُورِيَ عَنْهُمَا
مِنْ سَوْاٰتِهِمَا وَقَالَ مَا نَهٰيكُمَا رَبُّكُمَا عَنْ هٰذِهِ الشَّجَرَةِ اِلَّا
اَنْ تَكُونَا مَلَكَيْنِ اَوْ تَكُونَا مِنَ الْخَالِدِينَ ٢٠ وَقَاسَمَهُمَا
اِنّ۪ي لَكُمَا لَمِنَ النَّاصِح۪ينَ ٢١ فَدَلّٰيهُمَا بِغُرُورٍ فَلَمَّا ذَاقَا
الشَّجَرَةَ بَدَتْ لَهُمَا سَوْاٰتُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا
مِنْ وَرَقِ الْجَنَّةِ وَنَادٰيهُمَا رَبُّهُمَا اَلَمْ اَنْهَكُمَا عَنْ تِلْكُمَا
الشَّجَرَةِ وَاَقُلْ لَكُمَا اِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمَا عَدُوٌّ مُب۪ينٌ ٢٢ قَالَا رَبَّنَا

ظَلَمْنَٓا اَنْفُسَنَا وَاِنْ لَمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ
الْخَاسِر۪ينَ ﴿٢٣﴾ قَالَ اهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّۚ وَلَكُمْ فِي
الْاَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ اِلٰى ح۪ينٍ ﴿٢٤﴾ قَالَ ف۪يهَا تَحْيَوْنَ وَف۪يهَا
تَمُوتُونَ وَمِنْهَا تُخْرَجُونَ۟ ﴿٢٥﴾

Meâli

19. (Buyuruldu ki:) "Ey Âdem! Sen ve eşin cennette yerleşip dilediklerinizden yiyin. Ancak şu ağaca yaklaşmayın! Sonra zalimlerden olursunuz." **20.** Derken şeytan, kapalı olan avret yerlerini birbirine göstermek için onlara vesvese verdi ve "Rabbiniz size bu ağacı sırf melek olursunuz veya ebedî yaşayanlardan olursunuz diye yasakladı" dedi. **21.** Onlara, "Ben gerçekten sizin iyiliğinizi isteyenlerdenim" diye de yemin etti. **22.** Böylece ikisini de hile ile aldattı. Ağacın meyvesini tattıklarında edep yerleri kendilerine göründü. Ve cennet yapraklarından üzerlerini örtmeye başladılar. Rableri onlara, "Ben size o ağacı yasaklamadım mı ve şeytanın size apaçık bir düşman olduğunu söylemedim mi?" diye seslendi. **23.** Dediler ki: "Ey rabbimiz! Biz kendimize zulmettik. Eğer bizi bağışlamaz, bize acımazsan mutlaka ziyan edenlerden oluruz!" **24.** Allah, "Birbirinize düşman olarak inin! Sizin için yeryüzünde bir süreye kadar yerleşme ve faydalanma vardır" buyurdu; **25.** "Orada yaşayacaksınız, orada öleceksiniz ve oradan diriltilip çıkarılacaksınız" dedi.

Tefsiri

19. Yüce Allah İblîs'i bulunduğu makamdan kovduktan sonra Âdem'e de, "Sen eşinle birlikte cennette yerleş…" buyurdu. Buradaki *cennet* kelimesinin ne anlama geldiği tartışmalıdır. Bir görüşe göre bu cennet, sözlük anlamıyla "dünyadaki bağlık bahçelik bir yer" olup Âdem ve

Havvâ'nın burada yaşamaları istenmiştir (bu görüşü savunanlar ve ileri sürdükleri deliller için bk. Süleyman Hayri Bolay, "Âdem", *DİA*, I, 360-361). Ancak ilgili âyetler topluca değerlendirildiğinde şu sonuçlar çıkmaktadır: İlk insanı Allah özel bir topraktan yeryüzünde yaratmış, ondan eşini de var etmiş, sonra bunları cennete koymuştur. Bu cennetin ve içindeki hayatın yeryüzündeki hayattan farklı olduğu bildirilmiştir. Şu halde bu, kulların ödüllendirileceği, içinde ebedî olarak mutlu yaşayacakları cennettir (ayrıca bk. Bakara 2/35).

20-21. *Vesvese* "aynı şeyleri tekrar tekrar fısıldama" anlamına gelir ve daha çok ayartıcı, tahrik edici sözler veya psikolojik telkinler, yönlendirmeler için kullanılır. Burada İblîs'in, "Rabbiniz size bu ağacı sırf melek olursunuz veya ebedî yaşayanlardan olursunuz diye yasakladı" diyerek Âdem ve Havvâ'yı ayartması, onları günah işlemeye teşvik etmesi hakkında kullanılmıştır (Taberî, VIII, 140; Râzî, XIV, 45; İbn Âşûr, VIII/2, s. 56-57). Süleyman Ateş, "yasak meyve ile cinsel organ arasında bir ilişki olduğunu" ileri sürmektedir (III, 324). Ehl-i kitap arasında da bu görüşü benimseyenler olmuştur. Nitekim İskenderiye Yahudiliği ve özellikle Philon ile bazı kilise babaları yasak ağacın cinsel ilişkiyi ifade ettiğini ileri sürmüşlerdir (bk. Süleyman Hayri Bolay, "Âdem", *DİA*, I, 361). Ancak, Şevkânî'nin de belirttiği gibi (II, 224) bu tür konular, mahiyetini anlayıp kavramakla yükümlü kılındığımız hususlardan olmadığı için, en doğru tutum Kur'an'ın bildirdikleriyle yetinmektir.

22-23. Âdem ve Havvâ yasak meyveyi yemeden önce, bir bakıma çocuk gibi saf ve günahtan habersizlerdi; birbirinin cinsel özelliklerine ilgi duymuyorlardı. Fakat şeytanın kışkırtmasına kapılarak yasağı çiğneyince birbirinin mahrem yerlerini gördüler ve hemen yapraklarla kapatmaya gayret ettiler. Şeytanın Âdem ve Havvâ'yı vesveseyle kandırması onun insanlığa ilk kötülüğü, onların yasak meyveyi yemeleri de insanlığın ilk günahı oldu. Âdem ve eşinin, mahrem yerleri açılınca herhangi bir telkin altında kalmadan hemen örtmeye girişmeleri insanda hayâ duygusunun fıtrattan geldiğini, çıplaklığın ve vücudun belli yerlerini teşhir etmenin insandaki doğal ahlâk duygusuna aykırı olduğunu kanıtlar. 12. âyette işaret edildiği gibi İblîs bir günah işlemiş; tövbe edeceği yerde kibre kapılıp

günahında ısrar etmiş ve sonuçta alçaltılmıştır. Âdem ve eşi de bir günah işlemişler; fakat tövbe edip pişman olmuşlar ve sonuçta affa mazhar kılınıp yüceltilmişlerdir. Ayrıca bu olaydan sonra İblîs ile melekler, yeryüzünün halifesi olarak nitelenen insanın bir faziletine de şahit olma fırsatı bulmuşlardır. İblîs gibi kötülükte ısrar etmek kulun değerini düşürür, Âdem ve Havvâ gibi kötülükten dönüp pişman olmak, tövbe etmek ise kulun değerini yükseltir. Hz. Peygamber bu ilâhî yasaya işaret ederken "Kim Allah için alçak gönüllü olursa Allah onu yüceltir; kim büyüklük taslarsa onu da alçaltır" (*Müsned*, III, 76; İbn Mâce, "Zühd", 16) buyurmuşlardır (Râzî, XIV, 25).

24-25. Âdem ve Havvâ şeytana uymakta ısrar etmeyip günahlarının farkına vararak pişmanlıklarını Allah'a arzetmişler ve Bakara sûresinde (2/37) belirtildiği üzere Allah da onların tövbelerini kabul etmiş ve onları imtihan yurdu olan dünyaya göndermiş; insan soyunun yeryüzüne dağılıp orada karar kılmaları ve barınmaları, orada yaşayıp orada ölmeleri, yeniden orada dirilmeleri takdir edilmiştir. Böylece, gerek bu âyetten gerekse ilgili diğer âyetlerden (bk. Bakara 2/36, 38; Tâhâ 20/123), Âdem ile eşinin, işledikleri günahın bir sonucu olmak üzere cennetten çıkarıldıkları ve bu olayın insanlığın kaderini etkilediği anlaşılmaktadır. Fakat Âdem ile Havvâ'nın bu yüzden daha başka zahmetlere de mâruz kalacaklarının bildirildiği yolunda Tevrat'ta verilen bilgiler (Tekvîn, 3/16-19) Kur'an'da geçmemektedir. Bu arada, kardeşlik ve dostluklar gibi sürtüşme ve düşmanlıklar da dünya hayatının bir parçası olarak takdir edilmiştir. Burada anılan düşmanlığın, hem insanoğlu ile şeytan arasındaki ebedî düşmanlığı hem karı-koca arasındaki çekişmeleri hem de Âdem ve Havvâ'nın soyu arasındaki çatışmaları ifade ettiği düşünülebilir. Bu sebeple onlara –bir yoruma göre İblîs de kastedilerek– "İnin oradan!.." buyurulmuştur. Çünkü Kur'an-ı Kerîm'in "dârüsselâm" (barış yurdu) diye tanımladığı cennette düşmanlık olamazdı.

Kuşkusuz Âdem ve Havvâ'nın cennette saf ve günahsız olmaları iradeye dayanmadığı için –kötü bir durum sayılmasa bile– ahlâkî bir değer de ifade etmiyor, sadece içgüdüsel bir karakter taşıyordu. Ancak öyle anlaşılıyor ki, "...şu ağaca yaklaşmayın ..." şeklindeki yasaklamayla birlikte

yasağa uyup uymama hususunda kendilerine irade ve tercih yeteneği de verilmiş; böylece insanlığın atası ve annesi, yasaklanmış ağaçtan yeme olayında içgüdüsel davranmaktan bilinçli ve iradeli davranma aşamasına geçmişler; kötülüklerinin farkına vararak af dilemişler ve bağışlanmışlardır. Bu durumda ilk günahla başlayan ve cennetten çıkarılma ile devam eden süreç, insanlık için ahlâkî bakımdan bir düşüşü değil, bir yükselişi, öteki canlılardan farklı olup adına "insan" denen ve özgür davranabilen, yanlışlık yapabilen, fakat yanlışlarının farkına vararak özür dileyip tövbe eden, iyiliğe yönelme bilinç ve iradesini gösterebilen bir varlık kategorisinin başlayışını da ifade etmektedir.

26 – 27

يَا بَنِي آدَمَ قَدْ أَنْزَلْنَا عَلَيْكُمْ لِبَاسًا يُوَارِي سَوْآتِكُمْ
وَرِيشًا وَلِبَاسُ التَّقْوٰى ذٰلِكَ خَيْرٌ ذٰلِكَ مِنْ آيَاتِ اللّٰهِ
لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ٢٦ يَا بَنِي آدَمَ لَا يَفْتِنَنَّكُمُ
الشَّيْطَانُ كَمَا أَخْرَجَ أَبَوَيْكُمْ مِنَ الْجَنَّةِ يَنْزِعُ
عَنْهُمَا لِبَاسَهُمَا لِيُرِيَهُمَا سَوْآتِهِمَا إِنَّهُ يَرٰيكُمْ هُوَ وَقَبِيلُهُ
مِنْ حَيْثُ لَا تَرَوْنَهُمْ إِنَّا جَعَلْنَا الشَّيَاطِينَ أَوْلِيَاءَ لِلَّذِينَ
لَا يُؤْمِنُونَ ٢٧

Meâli

26. Ey Âdemoğulları! Size mahrem yerlerinizi örtecek giysi, süsleneceğiniz elbise yarattık. Takvâ elbisesi, işte o daha hayırlıdır. Bunlar

Allah'ın âyetlerindendir. Umulur ki düşünüp öğüt alırlar. **27.** Ey Âdemoğulları! Şeytan, anne babanızı edep yerlerini birbirine göstermek için elbiselerini soyarak cennetten çıkardığı gibi sakın sizi de aldatmasın. Çünkü o ve yandaşları, sizin onları göremeyeceğiniz yerden sizi görürler. Şüphesiz biz şeytanları inanmayanların yoldaşları yaptık.

Tefsiri

26. Önceki âyetlerde Hz. Âdem hakkında kısa fakat ibret dolu bilgiler verildikten sonra burada da "Âdem'in çocukları"na yani genel olarak insanlığa hitap edilerek, Allah'ın yarattığı nimetlerin en önemlilerinden olmak üzere, bütün tarih boyunca ve bütün insanlarca hem bedenin korunması hem ahlâkın korunması hem de bir ziynet ve prestij aracı olarak kullanılan elbisenin önemine dikkat çekilmiştir. Burada, böylesine önemli olan bu nimetin sahibine teşekkür edilmesi gerektiğine bir işaret vardır. Çünkü giyinme ve örtünme sadece insana özgü bir davranış ve insan olmanın bir alâmetidir; medeniyetin de en eski tezahürlerindendir. Bu sebeple Kur'an'da "Biz elbise indirdik"; "Demiri indirdik" (Hadîd 57/25); "Allah hayvanlardan size sekiz çift indirdi" (Zümer 39/6) gibi ifadelerdeki "indirme" (inzâl) kelimesi, belirtilen nimetlerin birer ilâhî lutuf olduğuna, insanların bu nimetlerin değerini ve kullanma zaruretini fıtrî olarak kavradığına işaret eder. Âyette elbisenin ve örtünmenin önemine dikkat çekilmekle, dolaylı olarak Kâbe'yi çıplak vaziyette tavaf eden müşrikler de eleştirilmiştir.

Sözlükte "kuş tüyü" mânasına gelen âyet metnindeki *rîş* kelimesi burada mecazi olarak "ziynet elbisesi" anlamında kullanılmıştır.

Âyette üç türlü elbiseden söz edilmiştir: **1.** Sadece örtünme ihtiyacını karşılayacak olan basit ve sade elbise. **2.** Örtünmenin yanında ziynet maksadı da taşıyan kaliteli, temiz ve düzgün elbise. **3.** "Takvâ elbisesi." Burada, sırf örtünme amaçlı elbise yanında ziynet amacı ve değeri taşıyan elbisenin de Allah'ın lutfu ve nimeti olarak anılması, pejmürde kılık kıyafeti zühd ve takvâ gereği sayan anlayışın isabetsizliğinin kanıtıdır. Takvâ elbisesi tefsirlerde "vücudu koruyan elbise; zırh, miğfer vb. savaş giysileri, mecazi olarak sâlih amel; iffet; iyi huy; tevhid" gibi değişik şekillerde açıklanmıştır (Râzî, XIV, 52). Âyette takvânın "hayâ" ile ilişkisine işaret

edilmekte; ayrıca dolaylı bir üslûpla takvâ, günah duygularını örtüp kapatan, dizginleyen ve böylece günah işlemeyi önleyen bir koruyucu, ruhu bezeyen bir erdem şeklinde takdim edilmektedir. Yani elbise bedeni kapattığı, koruduğu ve süslediği gibi takvâ da hem ruhumuzun kötü duygularını örter hem de ruhumuzu süsler. Böyle olunca takvâ sahibi kişinin kaba, haşin, haksız, isyankâr, şehvet düşkünü, aç gözlü, edepsiz, hayasız ... olması düşünülemez.

Takvâ hakkındaki âyetlerin bir bütünlük içerisinde incelenmesi halinde açıkça görüleceği üzere (geniş bilgi için bk. Bakara 2/197), Kur'an-ı Kerîm'in büyük önem verdiği bu kavram, başlıca şu iki temel anlamı içermektedir: **a)** Takvâ, itikadî konularda yanlış ve bâtıl inançlara kapılmaktan, ahlâkî ve amelî konularda ruhu kirleten kötü duygulardan, fena huylardan; eksik, kusurlu, zararlı ve haksız davranışlardan, İslâm dininde esasları belirlenmiş olan hayat tarzına uymayan bir yaşayıştan sakınmak, uzak durmaktır. **b)** Takvâ, bütün faaliyetlerde, ödevlerin yerine getirilmesinde, her türlü kötülüklerin terkedilmesinde öncelikle Allah'tan ittika etmektir; yani Allah korkusunu, O'na karşı saygılı olmayı ön plana çıkararak bu saygıyı, davranışların ve hayatın temeli yapmaktır. Takvâ bütün bu erdemleri kapsayan en geniş kapsamlı fazilettir. Bu sebeple maddî elbisenin vücudu koruması ve ziynetlendirmesi gibi âyetteki deyimiyle takvâ elbisesi de ruhumuzu fenâlıkların bütün çeşitlerinden koruyup örten ve faziletlerin bütün çeşitleriyle bezeyip süsleyen bir elbisedir.

27. Peygamberler tarihinin ibretli yanlarını insanlara anlatarak muhtaç oldukları noktalarda onları aydınlatmak ve uyarmak Kur'an-ı Kerîm'in başlıca eğitim metotlarındandır. Hz. Âdem hakkında yukarıda verilen bilgilerle şeytanın Âdem ve soyuna beslediği kin ve düşmanlığı yansıtan ifadeler de Kur'an mesajının ulaştığı bütün insanları yanılgılardan koruma, şeytanın vesveselerine karşı onları uyarma maksadını taşır. Bu maksat 27. âyette sarih olarak ifade edilmiştir.

Tefsirlerde âyetteki *libâs*'ın nurdan bir elbise, takvâ elbisesi veya cennet elbisesi olduğu şeklinde farklı görüşler yer alır. Ancak onun, Âdem ile Havvâ'nın, birbirlerinin edep yerlerini görmelerine engel olan, gerçek mahiyetini ancak Allah'ın bildiği nezih bir durum olduğunda kuşku yok-

tur. Şeytanın vesvesesi, kısa bir süreyle de olsa, onları bu nezih durumdan uzaklaştırdığı gibi diğer insanları da yoldan çıkarabilir. Çünkü şeytan onları görmekte, fakat kendisi görünmemektedir. Bu da onun tehlikesini arttırmaktadır. Özellikle iman yoksunu insanlar takvâ elbisesinden mahrum bulundukları için, şeytanlar tarafından ayartılmaya daha elverişli hale gelirler ve sonuçta onlarla aralarında bir dostluk gerçekleşir. Müşriklerin inkâr ve isyanları böyle bir dostluktan kaynaklanıyordu.

28 – 30

Meâli

وَإِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً قَالُوا وَجَدْنَا عَلَيْهَا آبَاءَنَا وَاللَّهُ أَمَرَنَا
بِهَا قُلْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَأْمُرُ بِالْفَحْشَاءِ أَتَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا
تَعْلَمُونَ ﴿٢٨﴾ قُلْ أَمَرَ رَبِّي بِالْقِسْطِ وَأَقِيمُوا وُجُوهَكُمْ عِنْدَ
كُلِّ مَسْجِدٍ وَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ كَمَا بَدَأَكُمْ تَعُودُونَ
﴿٢٩﴾ فَرِيقًا هَدَىٰ وَفَرِيقًا حَقَّ عَلَيْهِمُ الضَّلَالَةُ إِنَّهُمُ اتَّخَذُوا
الشَّيَاطِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ مُهْتَدُونَ ﴿٣٠﴾

28. Onlar bir kötülük yaptıkları zaman "Babalarımızı bu yolda bulduk. Allah da bize bunu emretti" derler. De ki: "Allah kötülüğü emretmez. Allah'a karşı bilmediğiniz şeyleri mi söylüyorsunuz?" **29.** De ki: "Rabbim adaleti emretti. Her secde ettiğinizde yüzlerinizi O'na çevirin, kendisine içten bir inanç ve bağlılıkla O'na yalvarın! Başlangıçta sizi O yarattığı gibi (yine O'na) döneceksiniz." **30.** O, bir grubu doğru yola iletti, bir grup da sapkınlığa müstahak oldu. Çünkü onlar Allah'ı bıra-

kıp şeytanları kendilerine dost edindiler. Böyle iken kendilerinin doğru yolda olduklarını sanıyorlar.

Tefsiri

28. "Kötülük" diye çevirdiğimiz *fâhişe* "çok kötü ve iğrenç fiil" anlamına gelir. Müfessirlerin çoğu bunu putperestlerin "Beytülharâm'ı kadınlı erkekli çıplak vaziyette tavaf etmeleri" şeklinde yorumlamışlardır (bk. Râzî, XIV, 55; Şevkânî, II, 228). Ancak bunun her türlü büyük günahı ve çirkin davranışı kapsadığında kuşku yoktur. Putperestler, kendilerine atalarından kaldığı, kendi gelenekleri olduğu gerekçesine dayanarak işlediklerinin kötülük olduğunu kabul etmiyor; daha da ileri giderek "Allah da bize bunu emretti" diyorlardı. Aslında bu apaçık bir yalandı. Çünkü "Allah kötülüğü emretmez." Şu halde gelenekleri körü körüne devam ettirmek yerine iyilerini kötülerinden ayırmak gerekir. Bunun ölçüsü de Allah'ın emrine yani O'nun kitabına, peygamberinin uygulamalarına ve Allah'ın insan varlığına doğuştan bahşettiği aklıselime uyup uymadığıdır. Âyet şöyle bir hakikate de ışık tutmaktadır: Geçmişte ve günümüzde nice insanların, İslâm'ın gerçekleri kendilerine ulaştığı halde, eski geleneksel inanç ve yaşayışlarında ısrar etmelerinin temel sebebi kör taklitçiliktir. Onlar, Yahudilik ve Hıristiyanlık gibi, aslı gerçek olsa da, zamanla bozularak gerçeklik ve geçerlilik değerini büyük ölçüde kaybetmiş ve hakiki bir din olmaktan ziyade gelenekler manzumesinden ibaret kalmış telakkilere dayanan inanç ve hayat tarzlarını, Allah'ın uygulanmasını emrettiği din zanneder, bunu savunurlar. Bu büyük yanılgının asıl sebebi ise, bilinçli ve objektif düşünmek yerine gelenek taassubuna saplanmaktır.

29. Bir önceki âyette kendi yanlış inanç ve uygulamaları, bâtıl gelenekleri hakkında "Allah bize bunu emretti" diyenler ve böylece "Allah hakkında bilgisizce konuşanlar" kınanmıştı. Çünkü o türlü geleneklere uymak gibi onları Allah'ın emri saymak da yanlış ve haksız bir tutumdur. Oysa Allah peygamberine ve onun şahsında bütün insanlığa "adaleti emretmiştir." Adalet, inançta ve yaşayışta doğruluğu, dengeli ve ölçülü olmayı gerektirir. Bunun için İbn Abbas bu âyetteki *kıst* (adalet) kelimesini "lâ ilâhe illallah", yani "Allah'tan başka tanrı bulunmadığını kabul ve ikrar etmek"

şeklinde yorumlamıştır (Râzî, XIV, 57; Şevkânî, II, 228). Bir âyette de (Lokmân 31/13) "O'na ortak koşmak kesinlikle çok büyük bir haksızlıktır" buyurulmuştur. Şu halde Allah adaleti yani doğruluk ve dürüstlüğü, gerçek ne ise ona inanıp onu söylemeyi ve onu uygulamayı emretmiştir. Yine buyurmuştur ki, insanlar atalarını putlaştırmasın; onlardan kalma çirkinlikleri, yanlış fikirleri, bozuk gelenekleri din gibi kutsallaştırmasın; görünüşteki değerleri, varlık ve mevkileri ne olursa olsun, yoldan sapmışlara kul olmasın; günah ve isyan yuvalarının müdavimleri olmasın. Aksine, şöyle hitap etmiştir: "(Ey insanlar!) Her secde ettiğinizde yüzlerinizi O'na çevirin, kendisine içten bir inanç ve bağlılıkla O'na yalvarın! Başlangıçta sizi O yarattığı gibi (yine O'na) döneceksiniz." Âyetin bu son kısmı, insanların tuttuğu yolun, Mekkeli putperestlerinki gibi "fahişe" mi, yoksa "adalet" yolu mu olduğu hususunun sonunda mutlaka ortaya çıkacağı ve herkesin hesabının ona göre yapılacağı uyarısını da içermektedir.

30. Bu âyet sûrenin buraya kadarki kısmının bir sonucu mahiyetindedir. Buna göre Allah'ın indirdiği gerçeklere uyan, nimetine şükreden, İblîs gibi isyana kalkışmadan O'nun buyruklarını yerine getiren, Âdem gibi hata işlediğinde tövbe eden, af ve mağfiret dileyen, şeytanın vesvesesine kapılarak açıklık ve hayâsızlığa sapmayan, adaletli ve dürüst olan, Allah'ın birliğini tanıyıp ihlâsla O'na kul olan, O'nun için namaz kılan ve dua eden zümreyi Allah hidayete kavuşturmuştur. Buna mukabil Allah'ın gönderdiği vahye uymayan, nimetlerine şükretmeyen, İblîs gibi kibre kapılıp emre âsi olan, insanlara kin tutup onları kıskanan ve kötülüğe kışkırtan, açıklık ve hayâsızlığa teşvik eden, şeytanın fitne tuzağına düşüp ona dost olan; her türlü kötülük, inkâr, isyan ve edepsizliği işleyip üstelik bunların atalarından kalma gelenekler olduğunu, Allah'ın da böyle şeyler buyurduğunu, yani bunların doğru ve iyi olduğunu savunan zümre için de dalâlet hak olmuş; yani bunlar kaçınılmaz olarak sapkınlığa düşmüşlerdir. Çünkü Allah'ı ve müminleri bırakıp şeytanların dostluğunu seçmişler; buna rağmen asıl doğru yoldan gidenlerin de kendileri olduğu vehmine kapılmışlardır.

31 – 33

يَا بَنِي آدَمَ خُذُوا زِينَتَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَكُلُوا وَاشْرَبُوا
وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ ﴿٣١﴾ قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِينَةَ اللَّهِ
الَّتِي أَخْرَجَ لِعِبَادِهِ وَالطَّيِّبَاتِ مِنَ الرِّزْقِ قُلْ هِيَ لِلَّذِينَ آمَنُوا فِي
الْحَيَاةِ الدُّنْيَا خَالِصَةً يَوْمَ الْقِيَامَةِ كَذَٰلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ
لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٣٢﴾ قُلْ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّيَ الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا
وَمَا بَطَنَ وَالْإِثْمَ وَالْبَغْيَ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَأَنْ تُشْرِكُوا بِاللَّهِ مَا
لَمْ يُنَزِّلْ بِهِ سُلْطَانًا وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣٣﴾

Meâli

31. Ey Âdemoğulları! Her namaz kılacağınızda güzelce giyinin; yiyin, için; fakat israf etmeyin. Çünkü Allah israf edenleri sevmez. **32.** De ki: "Allah'ın kulları için yarattığı süsü ve temiz rızıkları kim haram kıldı?" De ki: "Onlar dünya hayatında müminlere yaraşır; kıyamet gününde ise yalnız onlara mahsus olacaktır." İşte anlayan bir topluluk için âyetleri böyle açıklıyoruz. **33.** De ki: "Rabbim ancak açık ve gizli kötülükleri, günahı ve haksız yere sınırı aşmayı, hakkında hiçbir delil indirmediği bir şeyi Allah'a ortak koşmanızı ve Allah hakkında bilmediğiniz şeyleri söylemenizi haram kılmıştır."

Tefsiri

31. Kureyş ve diğer birkaç soylu kabile dışındaki müşrikler, başlıca kutsal mekânlarını çıplak ziyaret eder; ziyaret dönemlerinde et, yağ, süt gibi

değerli gıda maddelerini yemezler; diğerlerini ise çok az yerler ve bunun dinî bir vecîbe olduğuna inanırlardı (bk. Taberî, VIII, 159-163). Âyet bu bâtıl uygulamayı ilga etmekte, ibadet sırasında örtünme zorunluluğu getirmektedir; ayrıca haram olduğuna dair özel hüküm bulunmayan maddelerin yenilip içilmesine de –israfa kaçmamak şartıyla– izin vermektedir. Âyetin özel maksadı, kutsal mekânları çıplak vaziyette ziyaret veya tavaf etmeyi yasaklamaktır. Ancak bu durum, hükmün genel olduğu anlamını çıkarmaya mâni değildir. Nitekim bütün ilgili kaynaklarda âyetin, gerek ibadet sırasında gerekse sair zamanlarda edep kurallarına uygun şekilde giyinmeyi farz kıldığı belirtilir.

32. Bu ve bundan önceki âyette elbiseye "ziynet" denilmesi, giyinmenin ahlâkî bakımdan olduğu gibi estetik bakımdan da önemli ve gerekli olduğuna işaret eder; ayrıca buradaki ziynet kelimesinden hareketle kaliteli ve değerli elbiseler giyinmenin mubah olduğuna hükmedilmiştir. Taberî (VIII, 163-164), Şevkânî (II, 230) gibi önde gelen müfessirler bu âyeti açıklarken, haram olmayan güzel ve değerli nimetlerden uzak kalmayı zühd ve fazilet sayanların hatalı olduklarını belirtirler. Haram, dinî bir terim olarak, "Açık, kesin ve bağlayıcı bir ifade ve üslûpla yapılması şer'an yasaklanmış olan tutum ve davranış" anlamına gelir. Bir işin yapılmamasını isteyen bir ifade bulunmakla birlikte, bu talep ve/veya kaynağı kesin değilse buna haram değil mekruh denir. Hakkında yasaklayıcı hiçbir delil bulunmayan fiiller ise mubah ve helâl kabul edilir. Bir fiilin helâl kabul edilmesi için dinî kaynaklarda bu yönde bir açıklama bulunması gerekli değildir; çünkü "Eşyada asıl olan mubah olmasıdır". Buna göre özel bir delil bulunmadığı halde ölçüsüz dindarlık duygusu, şahsî tercihler, ortalıkta görülen kötülüklerle mücadele arzusu gibi –iyi niyetli de olsa– kişisel hassasiyetlerin etkisiyle dinin izin verdiği alan içinde kalan tutum ve davranışları, yiyecek, içecek, giyecek gibi nesneleri haram, sakıncalı ve günah olarak nitelendirmek bu âyetin hükmüne aykırı ve yanlıştır. Hatta müfessirler, âyetin "De ki: O nimetler dünya hayatında müminlere yaraşır" meâlindeki kısmından hareketle, bunların esas itibariyle müminlere lutuf olmak üzere yaratıldığını ve onlar sayesinde bu nimetlerden herkesin yararlanmalarına imkân verildiğini

belirtirler. Âyetin anlatımına göre mânevî kemal ve güzellikler gibi birey ve toplumun refah, sağlık, güvenlik ve esenliğine katkıda bulunacak her türlü maddî imkânlar da öncelikle müminlere yaraşır. Bu imkânlarda geri olan bir toplum, Kur'an bakımından ideal bir toplum değildir. Zühde ve kanaate teşvik eden açıklamalarla bu yöndeki uygulamalar ise, dünya nimetlerini araç olarak görmek yerine amaç kılmayı hedefleyen eğilimleri önlemeye yöneliktir.

33. Önceki âyetlerde helâl nimetleri haram saymanın yanlışlığına işaret edildikten sonra burada da Allah'ın asıl haram kıldığı şeylerin neler olduğu özetle belirtilmektedir. Buna göre Allah yalnızca, başta zina ve fuhuş olmak üzere, açık ve gizli kötülükleri, ahlâksızlıkları; başkalarının malına, canına, namus ve şerefine karşı saldırıyı; Allah'ın, hakkında hiçbir delil indirmediği şeyleri O'na ortak koşmayı yani aslı esası bulunmadığı apaçık ortada olduğu halde birtakım varlıkları tanrılaştırmayı ve nihayet Allah hakkında herhangi bir doğru bilgi ve delile dayanmadığı halde "Allah şunu helâl kıldı, bunu haram kıldı" gibi rastgele sözler sarfetmeyi yasaklamıştır.

Son iki âyet, bir bakıma, 29. âyetteki "Rabbim adaleti (kıst) emretti" meâlindeki bölümün açıklamasıdır. Zira kıst hem "adalet" hem de "itidal, denge, ölçü" anlamına gelir. Böylece bu iki âyet, bir adalet ve itidal dini olan İslâm'ın, aşırı yasakçılığı da aşırı serbestliği de onaylamadığını; esasen temiz fıtratlı ve aklıselim sahibi her insanın doğru, iyi, hoş ve faydalı bulduğu maddî ve mânevî şeyleri kullandığını; yanlış, kötü, çirkin ve zararlı bulduğu şeylerden de kaçındığını ortaya koymaktadır. Kur'an'da veya hadislerde İslâm dininin "sırât-ı müstakîm" (En'âm 6/161; Tirmizî, "Fezâilü'l-Kur'ân", 14), "Hanîf dini" (Yûnus 10/105; Rûm 30/30), "semâhat (hoşgörü ve kolaylık) dini" (Buhârî, "Îmân", 29; *Müsned*, VI, 116, 233) gibi denge, gerçekçilik ve kolaylık ifade eden niteliklerle anılması da buradan ileri gelmektedir.

34 – 39

وَلِكُلِّ اُمَّةٍ اَجَلٌۚ فَاِذَا جَٓاءَ اَجَلُهُمْ لَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً

وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٣٤﴾ يَا بَنِي آدَمَ إِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ رُسُلٌ مِنْكُمْ
يَقُصُّونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِي فَمَنِ اتَّقَى وَأَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ
وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٣٥﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا
أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٣٦﴾ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى
عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ أُولَئِكَ يَنَالُهُمْ نَصِيبُهُمْ
مِنَ الْكِتَابِ حَتَّى إِذَا جَاءَتْهُمْ رُسُلُنَا يَتَوَفَّوْنَهُمْ قَالُوا
أَيْنَ مَا كُنْتُمْ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالُوا ضَلُّوا عَنَّا وَشَهِدُوا عَلَى
أَنْفُسِهِمْ أَنَّهُمْ كَانُوا كَافِرِينَ ﴿٣٧﴾ قَالَ ادْخُلُوا فِي أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ
مِنْ قَبْلِكُمْ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ فِي النَّارِ كُلَّمَا دَخَلَتْ أُمَّةٌ
لَعَنَتْ أُخْتَهَا حَتَّى إِذَا ادَّارَكُوا فِيهَا جَمِيعًا قَالَتْ أُخْرَاهُمْ لِأُولَاهُمْ
رَبَّنَا هَؤُلَاءِ أَضَلُّونَا فَآتِهِمْ عَذَابًا ضِعْفًا مِنَ النَّارِ قَالَ لِكُلٍّ
ضِعْفٌ وَلَكِنْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣٨﴾ وَقَالَتْ أُولَاهُمْ لِأُخْرَاهُمْ فَمَا
كَانَ لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلٍ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ
تَكْسِبُونَ ﴿٣٩﴾

Meâli

34. Her ümmetin bir eceli vardır. Ecelleri gelince ne bir an geri kalırlar ne de bir an ileri gidebilirler. **35.** Ey Âdemoğulları! İçinizden âyetlerimi size anlatacak peygamberler gelir de kim kötülükten sakınıp kendini ıslah ederse, onlara korku yoktur ve onlar üzülmeyeceklerdir. **36.** Âyetlerimizi yalanlayan ve büyüklenip onlardan yüz çevirenlere gelince, işte onlar ateş ehlidir. Onlar orada ebedî kalacaklardır. **37.** Allah'a iftira eden veya O'nun âyetlerini yalanlayandan daha zalim kim vardır! Onların kitaptaki nasipleri kendilerine erişecektir. Sonunda elçilerimiz gelip canlarını alırken "Allah'ı bırakıp da tapmakta olduğunuz tanrılarınız nerede!" derler. "Bizden sıvışıp gittiler" diye cevap verirler. Ve (dünyadayken) kâfir olduklarına dair kendi aleyhlerinde şahitlik ederler. **38.** Allah buyuracak ki: "Sizden önce geçmiş cin ve insan toplulukları arasında siz de ateşe girin!" Her ümmet girdikçe yoldaşlarına lânet edecektir. Hepsi birbiri ardından orada (cehennemde) toplanınca, sonrakiler öncekiler için, "Ey rabbimiz! Bizi işte bunlar saptırdılar! Onun için onlara ateşten bir kat daha azap ver!" diyecekler. Allah da, "Zaten hepiniz için bir kat daha azap vardır, fakat siz bilmezsiniz" diyecektir. **39.** Öncekiler de sonrakilere derler ki: "Sizin bizden arta kalır bir tarafınız yok. O halde siz de yaptıklarınıza karşılık azabı tadın!"

Tefsiri

34. Sûrede, bu âyetle başlayıp 53. âyette son bulacak genişçe bir âhiret tasviri yer almaktadır. İbn Âşûr'a göre sûrenin buraya kadarki bölümünün öncelikli muhatabı Mekke putperestleri olduğu için bu âyetteki "her ümmet"ten de özellikle Hz. Peygamber'i ve hak dini yalanlayan topluluklar kastedilmiş olup âyet bunlara karşı bir uyarı ve tehdit anlamı taşımaktadır. Aynı müfessire göre ecel kelimelerinden ilki bu tür inkârcı topluluklara tanınan mühleti, ikincisi de bu mühletin bittiği ve sonlarının geldiği vakti ifade etmektedir (VIII/2, s. 102-104). Buna göre –bu sûrenin geniş bir kısmının konusu olan bazı eski kavimlerin hayat ve âkıbetlerine dair ilerideki âyetlerden de anlaşılacağı üzere– Allah Teâlâ, rahmetinin eseri olarak, inkârcı ve isyankâr topluluklara hallerini

düzeltmeleri için belli bir süre tanır. Eski inanç ve yaşayışlarında ısrar edenler, tayin edilen sürenin sonunda mutlaka cezalandırılırlar; hükümranlıkları veya varlıkları son bulur. Onlar bu âkıbetlerini ne bir an öne alabilir ne de erteleyebilirler. Allah'ın bu kesin kanunu uyarınca, tarihteki bütün inkârcı, isyankâr, azgın ve ahlâksız toplumların, bu arada putperest Araplar'ın mâruz kaldıkları bu âkıbet, şimdiki ve bundan sonraki inkârcı ve zalim toplumların, devletlerin de Allah nezdinde bilinen vaktinde mutlaka başlarına gelecektir.

35-36. Yukarıdaki âyette peygamberi ve hak dini yalanlayanların dünyadaki âkıbetleri bildirilmişti. Bu iki âyette de iyilerle kötülerin âhiretteki durumları karşılaştırılmaktadır. Buna göre peygamberleri gelip de insanlara Allah'ın âyetlerini yani kutsal kitabını, delillerini ve hükümlerini (Râzî, XIV, 69) açık açık ortaya koyduğunda onlar ya peygamberi ve onun bildirdiklerini saygıyla benimseyip durumlarını düzeltir veya Allah'ın âyetlerini yalan sayıp İblîs gibi kibre kapılarak isyanlarını sürdürürler. Yüce Allah, âhirette bu zümrelerden ilkinin, korku ve üzüntüden emin bir şekilde mutlu olacağını müjdelerken, ikinci zümreyi "ateş ehli" (cehennem ashabı) diye nitelemekte ve ebedî olarak ateşte kalacaklarını haber vermektedir.

37. Allah'a ortak koşmak ve "Şu helâldir, bu haramdır" gibi keyfî hükümler koymak suretiyle Allah hakkında yalan uyduranlar veya Allah'ın âyetlerini yalan sayanlar zalimlerin en zalimi, en haksızıdırlar. Onlar "kitap"ta (ilm-i ilâhîde) tayin edilmiş bulunan nasiplerini alır yani rızıklarını ve ömürlerini bitirirler; ardından Allah'ın "elçileri" (ölüm veya azap melekleri) gelince güvendikleri her varlığın, bilhassa Allah'tan başka tanrı diye inandıklarının kendilerini terkettiğini görür; o zaman, tam bir çaresizlik içinde, inkârcı olduklarına yine kendileri şahitlik ederler.

38-39. İnsanlar ve cinler (yükümlülük altındaki gözle görülmeyen varlıklar; bk. En'âm 6/100) âhiret hayatına adım attıklarında, ilâhî ferman uyarınca, her "ümmet", benzer inanç ve değerleri paylaşmış; benzer hayat felsefesini benimseyip yaşamış ve yaşatmış olan eski topluluklara katılır. Böylece, insanlık tarihi boyunca Allah'ın âyetlerini ve peygam-

berlerini yalanlayıp sapkın inançlar ve ideolojiler türetenlerle bunları benimseyip yaşatanlar âhirette bir araya gelince, artık inkârcıların kendi kendilerinin aleyhlerinde şahitlik edecekleri ölçüde hak ve bâtıl, iyi ve kötü apaçık ortaya çıktığı için sonrakiler öncekilere veya inkârları ve kötülükleri yaşatanlar bunları türetenlere, kendilerini ayartıp saptırdıkları gerekçesiyle lânet okuyup suçlarının iki katıyla cezalandırılmalarını isterler; diğerleri de onların kendilerinden farklı yanlarının bulunmadığını yani onların da kendileri kadar suçlu olduklarını belirtirler. Mutlak hâkim olan Allah da buyurur ki: "Zaten hepiniz için bir kat daha azap vardır." Çünkü iki kat suç işlemişlerdir; yani öncekiler ve önderler hem kötü oldukları hem de kötülük yollarını açtıkları için, diğerleri ise onlara uymaları yanında, fikirleri, malları, güçleri, mevkileri, tutum ve davranışlarıyla onları destekleyip yüreklendirdikleri, güçlerine güç kattıkları, bâtıl ideolojilerini yaşatıp yaydıkları ve sonrakilere kötü örnek oldukları için iki kat suçludurlar ve iki kat ceza göreceklerdir.

Bu âyetler, aldatıcı dünya zevk ve menfaatleri akıl ve basîretlerini bağladığı için nefislerinin isteklerini akıllarının hükmü zannedenler, bu suretle ilâhî ve fıtrî gerçeklerle bağdaşmayan inanç ve fikirleri hakikat diye kabul edip savunanlarla aynı sebepler yüzünden onların bâtıl fikirlerini yaşatıp yaygınlaştırma yönündeki emellerine alet olan kitleleri uyarma amacı taşıması bakımından önemlidir.

40 – 43

إِنَّ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا لَا تُفَتَّحُ لَهُمْ
أَبْوَابُ السَّمَاءِ وَلَا يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّى يَلِجَ الْجَمَلُ فِي سَمِّ
الْخِيَاطِ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُجْرِمِينَ ﴿٤٠﴾ لَهُمْ مِنْ جَهَنَّمَ مِهَادٌ
وَمِنْ فَوْقِهِمْ غَوَاشٍ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴿٤١﴾ وَالَّذِينَ

آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا
أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٤٢﴾ وَنَزَعْنَا
مَا فِي صُدُورِهِمْ مِنْ غِلٍّ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ
الَّذِي هَدَانَا لِهَٰذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنْ هَدَانَا اللَّهُ
لَقَدْ جَاءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ وَنُودُوا أَنْ تِلْكُمُ الْجَنَّةُ
أُورِثْتُمُوهَا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾

Meâli

40. Bizim âyetlerimizi yalanlayıp da onlara karşı kibirlenmeye kalkışanlar var ya, işte onlara göğün kapıları açılmayacak ve onlar, deve iğne deliğinden geçinceye kadar cennete giremeyeceklerdir! Suçluları işte böyle cezalandırırız! **41.** Onlar için cehennem ateşinden döşekler, üstlerine de örtüler vardır. İşte zalimleri böyle cezalandırırız! **42.** İnanıp da iyi işler yapanlara gelince, –ki hiç kimseye gücünün üstünde bir vazife yüklemeyiz– işte onlar cennet ehlidir. Orada onlar ebedî kalıcıdırlar. **43.** (Cennette) onların altlarından ırmaklar akarken, kalplerinde kinden ne varsa hepsini çıkarıp atarız. Ve onlar derler ki: "Bizi bu nimete kavuşturan Allah'a hamdolsun! Allah bize bahşetmeseydi biz kendiliğimizden elde edemezdik. Hakikaten rabbimizin elçileri gerçeği getirmişler." Onlara, "İşte size cennet! Yapmış olduğunuz iyi amellere karşılık o size verildi" diye seslenilir.

Tefsiri

40. Allah'ın âyetlerini yalan ve asılsız saymak suretiyle ulûhiyyet, tevhid, nübüvvet, âhiret gibi temel dinî öğretileri inkâr edenler için "göğün kapıları açılmayacak"tır. Fahreddin er-Râzî âyetin bu ifadesiyle ilgili muhte-

mel anlamları şu şekilde sıralamaktadır: **1.** Onların amelleri, duaları ve itaat cinsinden diğer faaliyetleri kabul edilmez. **2.** Gökler, müminlerin ruhlarına açılırken onların ruhlarına açılmaz. **3.** Onların göğe yükselmelerine ve cennete girmelerine izin verilmez. **4.** Onlara bereket ve hayır inmez.

Râzî'nin düşüncesine göre âyet şuna delâlet ediyor: Ruhlar, ya gökten üzerlerine türlü hayırlar indirilmek ya da amelleri göklere yükseltilmek suretiyle mutlu olurlar. Bu da göklerin, ruhlar için sevinç ve mutluluk yeri olduğunu, hayır ve bereketlerin göklerden indiğini, ruhların da göklere yükselerek mutlulukların en mükemmeline ulaşıp kurtuluşa ereceklerini gösterir. Şu halde "Onlara göğün kapıları açılmayacak" ifadesi, uyarı ve tehditlerin en önemlisini oluşturmaktadır. Devenin iğne deliğinden geçmesi nasıl imkânsız ise inkârcılara göğün kapılarının açılması ve cennete ulaşmaları da öylece imkânsızdır. Farklı bir okunuşa göre meâlinde "deve" anlamı verilen kelime "urgan" mânasına geldiğinden bu mânayı esas alan müfessirlere göre meâli, "urgan iğne deliğinden geçinceye kadar ..." şeklindedir.

Yine Râzî'nin açıklamalarına göre *tenâsüh* (reenkarnasyon) inancını savunanlar bu âyeti görüşlerine delil göstermişlerdir (bk. Bakara 2/28). Onlara göre âsi ruhlar, vücudun ölümünden sonra bedenden bedene geçerek azap görmeye devam ederler; nihayet deve gibi iri bir bedende hayat sürdükten sonra iğne deliğinden geçebilecek küçüklükteki bir canlının bedenine girerler ve o zaman bütün günahlarından arınmış olarak cennete kavuşur, mutluluğa ulaşırlar. Ancak, tenâsüh bâtıl bir inanç olduğu gibi bu görüş de temelsizdir (XIV, 76-77).

Kur'an dilinde *semâ* kelimesi bilinen anlamı yanında, yüksek âlemlerin tamamını kapsayacak bir genişlikte de kullanılır. Bu âlemlerin türlü mertebeleri olup melekler, sâlih (iyi ve faydalı) ruhlar orada bulunur; vahiy semadan gelir. Arz âlemine fışkıran cismanî ve ruhanî hayır ve bereketlerin, musibet ve şerlerin kaynağı o âlemlerdedir (krş. Bakara 2/59; A'râf 7/96; İsrâ 17/95; Zâriyât 51/23; ayrıca bk. Bakara 2/29). "Onlara göğün kapıları açılmayacak" cümlesi, bütün ilâhî ve saf hayırlardan mahrumiyeti dile getiren kapsamlı bir ifadedir (İbn Âşûr, VIII/2, s. 126).

41-42. Allah'ın âyetlerini yalanlayan, kibirlilik taslayıp bu âyetleri kabul etmemekte direnen, ilâhî rahmet ve inâyetten mahrum kalacak ve asla cennete giremeyecek olan o mücrim ve zalimlerin varıp kalacakları yerin cehennem olduğu ifade buyurulduktan sonra 42. âyette de iman edip hayırlı işler yapanların "cennet ehli" olduğu ve orada ebedî kalacakları belirtilmektedir. Bu arada, herkesin ancak gücünün yettiği kadarıyla mükellef tutulduğu belirtilerek bir bakıma, müminlerin, istemelerine rağmen yapamadıkları hayırlı faaliyetler sebebiyle ümitsizliğe düşmelerine gerek olmadığına, insanın cennet ehlinden olabilmesi için yapabileceği kadarını yapmasının yeterli olduğuna işaret edilmiştir.

43. Allah cennet ehlinin ruhlarını her türlü kötü duygulardan, bilhassa toplumsal sevgi ve kardeşliğin en büyük engellerinden olan kin ve öfkeden arındıracaktır. Bu sebeple cennet bir "barış ve esenlik yurdu" (bk. En'âm 6/127; Yûnus 10/25) olacak; orada bulunanların ayaklarının altından cennet ırmakları akacak; onlar, ruhlarını arındıran, kendilerini cennetin güzelliklerine kabul buyuran Allah'a şükürlerini "Bizi bu nimete kavuşturan Allah'a hamdolsun! Allah bize bahşetmeseydi biz kendiliğimizden elde edemezdik" diyerek dile getireceklerdir. Bu ruhanî arınmışlık ve cennet nimetleri kuşkusuz Allah'ın lutfudur. Fakat o lutfa ancak iman ve hayırlı işlerle liyakat kazanıldığı için Allah'a hamdeden cennet ehline "İşte size cennet. Yapmış olduğunuz iyi amellere karşılık o size verildi" diye seslenilecektir.

44 – 53

وَنَادٰٓى اَصْحَابُ الْجَنَّةِ اَصْحَابَ النَّارِ اَنْ قَدْ وَجَدْنَا مَا
وَعَدَنَا رَبُّنَا حَقًّا فَهَلْ وَجَدْتُمْ مَا وَعَدَ رَبُّكُمْ حَقًّاۜ
قَالُوا نَعَمْۚ فَاَذَّنَ مُؤَذِّنٌ بَيْنَهُمْ اَنْ لَعْنَةُ اللّٰهِ عَلَى الظَّالِم۪ينَۙ ﴿٤٤﴾

ٱلَّذِينَ يَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا وَهُم
بِٱلْءَاخِرَةِ كَٰفِرُونَ ٤٥ وَبَيْنَهُمَا حِجَابٌ وَعَلَى ٱلْأَعْرَافِ
رِجَالٌ يَعْرِفُونَ كُلًّا بِسِيمَٰهُمْ وَنَادَوْا۟ أَصْحَٰبَ ٱلْجَنَّةِ أَن
سَلَٰمٌ عَلَيْكُمْ لَمْ يَدْخُلُوهَا وَهُمْ يَطْمَعُونَ ٤٦ وَإِذَا
صُرِفَتْ أَبْصَٰرُهُمْ تِلْقَآءَ أَصْحَٰبِ ٱلنَّارِ قَالُوا۟ رَبَّنَا
لَا تَجْعَلْنَا مَعَ ٱلْقَوْمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ٤٧ وَنَادَىٰٓ أَصْحَٰبُ ٱلْأَعْرَافِ
رِجَالًا يَعْرِفُونَهُم بِسِيمَٰهُمْ قَالُوا۟ مَآ أَغْنَىٰ عَنكُمْ جَمْعُكُمْ
وَمَا كُنتُمْ تَسْتَكْبِرُونَ ٤٨ أَهَٰٓؤُلَآءِ ٱلَّذِينَ أَقْسَمْتُمْ لَا يَنَالُهُمُ
ٱللَّهُ بِرَحْمَةٍ ٱدْخُلُوا۟ ٱلْجَنَّةَ لَا خَوْفٌ عَلَيْكُمْ وَلَآ أَنتُمْ
تَحْزَنُونَ ٤٩ وَنَادَىٰٓ أَصْحَٰبُ ٱلنَّارِ أَصْحَٰبَ ٱلْجَنَّةِ أَنْ أَفِيضُوا۟
عَلَيْنَا مِنَ ٱلْمَآءِ أَوْ مِمَّا رَزَقَكُمُ ٱللَّهُ قَالُوٓا۟ إِنَّ ٱللَّهَ حَرَّمَهُمَا
عَلَى ٱلْكَٰفِرِينَ ٥٠ ٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُوا۟ دِينَهُمْ لَهْوًا وَلَعِبًا وَغَرَّتْهُمُ
ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَا فَٱلْيَوْمَ نَنسَىٰهُمْ كَمَا نَسُوا۟ لِقَآءَ يَوْمِهِمْ

هٰذَاۙ وَمَا كَانُوا بِاٰيَاتِنَا يَجْحَدُونَ ﴿٥١﴾ وَلَقَدْ جِئْنَاهُمْ بِكِتَابٍ
فَصَّلْنَاهُ عَلٰى عِلْمٍ هُدًى وَرَحْمَةً لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾ هَلْ
يَنْظُرُونَ اِلَّا تَأْوٖيلَهُۜ يَوْمَ يَأْتٖي تَأْوٖيلُهُ يَقُولُ الَّذٖينَ نَسُوهُ مِنْ قَبْلُ
قَدْ جَاءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِالْحَقِّۚ فَهَلْ لَنَا مِنْ شُفَعَاءَ فَيَشْفَعُوا لَنَا
اَوْ نُرَدُّ فَنَعْمَلَ غَيْرَ الَّذٖي كُنَّا نَعْمَلُۜ قَدْ خَسِرُوا اَنْفُسَهُمْ
وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٥٣﴾

Meâli

44. Cennet ehli cehennem ehline, "Biz rabbimizin bize vaad ettiklerinin gerçek olduğunu gördük; siz de rabbinizin size vaad ettiklerini gerçekleşmiş buldunuz mu?" diye seslenir. Onlar "evet!" derler. Ve aralarından bir çağırıcı, "Allah'ın lâneti zalimlerin üzerine olsun!" diye bağırır. **45.** Onlar, (insanları) Allah yolundan alıkoyan ve onu eğip bükmek isteyenlerdir; onlar âhireti de inkâr edenlerdir. **46.** İki taraf arasında bir perde ve A'râf üzerinde de herkesi simalarından tanıyan adamlar vardır ki bunlar, henüz cennete girmedikleri halde (girmeyi) uman cennet ehline, "Selâm size!" diye seslenirler. **47.** Gözleri cehennem ehli tarafına döndürülünce de, "Ey rabbimiz! Bizi zalimler topluluğu ile beraber bulundurma!" derler. **48.** A'râf ehli, simalarından tanıdıkları birtakım adamlara seslenerek derler ki: "Ne çokluğunuz ne de taslamakta olduğunuz büyüklük size bir yarar sağladı. **49.** Allah'ın, kendilerini hiçbir rahmete erdirmeyeceğine dair yemin ettiğiniz kimseler bunlar mı?" (Cennet ehline de şöyle derler:) "Girin cennete; artık size korku yoktur ve siz üzülecek de değilsiniz." **50.** Cehennem ehli cennet ehline, "Suyunuzdan veya Allah'ın size ver-

diği rızıktan biraz da bize verin!" diye seslenirler. Onlar da, "Allah bunları kâfirlere haram kılmıştır" derler. **51.** O kâfirler ki, dinlerini bir eğlence ve oyun edindiler de dünya hayatı onları aldattı. Onlar, bu günlerine ulaşacaklarını unuttukları ve âyetlerimizi bile bile inkâr ettikleri gibi biz de bugün onları unuturuz. **52.** Gerçekten onlara, inanan bir toplum için yol gösterici ve rahmet olarak, hakkıyla bilerek açıkladığımız bir kitap getirdik. **53.** (Fakat) onlar, onun gerçekleşmesinden başka bir şey beklemiyorlar. Gerçekleştiği gün, önceden onu unutmuş olanlar derler ki: "Doğrusu rabbimizin elçileri gerçeği getirmiştir. Keşke bizim şefaatçilerimiz olsa da bize şefaat etseler veya (dünyaya) geri döndürülsek de yapmış olduğumuz amelleri başka türlü yapsak!" Onlar cidden kendilerine yazık ettiler ve uydurdukları şeyler de (putlar) kendilerinden uzaklaşıp kayboldu.

Tefsiri

44-45. Yukarıdaki âyetlerde inkâr ve isyanda direnenlerin "cehennem ehli", inananların da "cennet ehli" oldukları, her iki zümrenin yaptıklarının karşılığını âhirette bulacakları bildirildikten sonra 44 ve 50. âyetlerde iki zümre arasında, mahiyetini bilemeyeceğimiz bir iletişimden bahsedilmekte, bu suretle âhiretle ilgili vaad ve tehditlerin gerçekliği, farklı bir anlatımla bir defa daha vurgulanmaktadır.

Her ne kadar bütün inkârcılar cehenneme atılacaksa da, burada insanları Allah yolundan alıkoyma ve bu dosdoğru yolu eğri büğrü göstermeye kalkışma suçunun özellikle zikredilmesi, ayrıca bunu yapanların "zalimler" diye nitelendirilmesi oldukça önemlidir. Bu bilgiler bize, ilâhî dine, onun öğretilerine, kutsal değerlerine, kurumlarına ve bağlılarına karşı kin ve düşmanlık besleyen; duruma göre yalan, iftira, hakaret, hile, tehdit, fiziksel şiddet ve baskı gibi haksız ve zalimce yöntemlere başvurarak insanların İslâm'ı ve onun ilkelerini benimsemelerine engel olan; bedenî, ilmî, malî, sosyal ve siyasî gücünü hak dine karşı kullanıp onunla ilgili şüpheler uyandırmaya, onu zaafa düşürmeye, zararlı göstermeye kalkışan "zalimler"in, lânete uğramayı yani Allah'ın rahmet ve inâyetinden büsbütün mahrum kalmayı gerektiren bir suç işlediklerini göstermektedir.

46-47. Sözlükte *hicab* kelimesi "perde" demek olup burada cennetle cehennem veya cennet ehliyle cehennem ehli arasındaki bir engeli ifade eder. Fahreddin er-Râzî, hicabın "Ve hemen aralarına kapısı da olan bir duvar çekilir ..." (Hadîd 57/13) meâlindeki âyette geçen "sur" anlamını ifade ettiğini belirtmiştir (XIV, 86). Sözlükte "Yüksek mekân, her şeyin en yüksek noktası" anlamındaki *a'râf* ise cennetle cehennem arasındaki bir yerin adıdır. Tefsirlerde cennet ve cehennemin yerleri, birbirine uzaklıkları, cennettekilerle cehennemdekilerin birbirlerine seslerini nasıl duyurdukları, cennetle cehennem arasındaki "sur" ile "perde" ve "a'râf"ın mahiyeti, a'râftakilerin kimler olduğu hakkında çeşitli görüşler ileri sürülmüşse de âhiret meselelerini akıl ve tecrübeye dayanarak açıklayıp çözümlemek mümkün olmadığı için bu konularda sadece nassın verdiği bilgilerle yetinip bunların gerçek olduğuna iman etmek, hakikat ve mahiyetinin ne olduğunu ise Allah'ın ilmine havale etmek en uygun tutumdur. Mümin için önemli olan, âhiretin hak olduğu, orada mutlak, kesin ve en adaletli bir şekilde herkesin yargılanacağı, sonuçta iyilerin cennetle ödüllendirileceği, kötülerin cehennemle cezalandırılacağıdır.

Âyetteki bilgilere göre â'râfta bulunacak olanların bir kısmı, iyileri de kötüleri de simalarından tanıyacak kadar yetkinlik sahibi kimselerdir. Bunlar, ya dereceleri nisbeten düşük olduğu veya üstün dereceli olmakla birlikte, herkesin gözetlenip teşhis edilebileceği a'râf denilen yüksek yerde bir süre bekleyerek iyileri ve kötüleri birbirinden ayırmakla görevlendirildikleri için orada bekleyecekler; cennet ehline esenlik dileyecek, başlarını cehennem ehline çevirince de kendilerini onlarla birlikte bulundurmaması için Allah'a niyaz edeceklerdir.

48-49. Dünyanın bütün azgın ve despotları, toplayıp biriktirdikleri servetlerinin ve emri altına aldıkları adamlarının çokluğundan cesaret alır; bu iki gücün verdiği cüretle hem gerçeği kabul etmeyi kendilerine yediremez hem de insanları küçük görür, kibir ve azamet duygusunun esiri olurlar; bu yüzden yoksul ve kimsesiz olan inançlı ve dürüst insanların, Allah'ın rahmet ve sevgisini kazanacak düzeyde değer taşıyacaklarına da inanmazlar. A'râftaki o güzide topluluk, bu gafillerin ebedî hayatlarını mahveden büyük yanılgılarını kendilerine hatırlatırken, onların küçümsediği müminlere de cenneti ve oradaki mutlu hayatı müjdelerler.

50-51. Cehennem ehli, belki bir ümitsizlik içinde, belki de A'râf ehlinin cennete girdiğini görünce ümide kapılarak, yaşadıkları açlık ve susuzluğu yatıştırmak için cennet ehlinden su ve rızık (yiyecek) isterler; fakat Allah'ın, kâfirleri bu isteklerden mahrum kıldığı cevabını alırlar. Fahreddin er-Râzî'nin ifade ettiği gibi (XIV, 93), bu cevap, inkârcılar için tam bir yıkım olacaktır. Çünkü onlar dinlerini oyun ve alay konusu yapmışlar; dünyanın geçici zevklerine aldanarak âhirette bütün bunların başlarına geleceğini unutmuşlar; kendilerini uyaran âyetleri de inkâr etmişlerdir. Fakat Allah da onları unutmuş, yani cehenneme terkedip bütün isteklerini, feryatlarını cevapsız bırakmıştır.

52. Allah inkârcıları habersiz cezalandıracak değildir; aksine insanları dünya hayatında bilgilendiren, başlarına gelecekleri ayrıntılarıyla bildirmek suretiyle onları aydınlatan, bu özellikleriyle inananlar zümresi için bir kurtuluş ve rahmet vesilesi olan bir kitap indirmiştir. Âyetteki "alâ ilmin" kaydı bu kitabın ilâhî ilme dayandığını, bu sebeple onda yer alan ayrıntılı bilgilerin, haberlerin yanlışlık ihtimali taşımaktan uzak olduğunu vurgular. Âyette Allah'ın inkârcıları cezalandırmadan önce, gönderdiği bir kitapla onları başlarına gelecekler hususunda ayrıntılı bir şekilde bilgilendirmesi, bilginin bir yükümlülük ve sorumluluk şartı olduğunu gösterir. Nitekim bu husustaki bilgisizliğin geçerli bir delil ve dolayısıyla mazeret olduğuna başka bir yerde işaret edilmiştir (Nisâ 4/165).

53. *Te'vil*, "bir bilgi veya olayın açıklanması, yorumlanması" anlamına gelir. Bir bilginin açıklığa kavuşturulması, daha açık seçik ve ayrıntılı başka bilgilerle olabileceği gibi o bilginin içerdiği olay veya olayların fiilen vuku bulması suretiyle de olabilir. Bu bağlamda te'vil, "Allah'ın kitabında bildirilen âhirete dair haberlerin gerçekleşmesi ve bu suretle açık seçik anlaşılması" mânasına gelir. Buna göre âyetin mânası şöyledir: Kendilerine bu kadar kesin ve ayrıntılı bilgiler veren bir kitap getirilmiş olmasına rağmen o inkârcılar, bu kitabı tasdik edip gereğini yerine getirmek için illâ da, onun âhirette vuku bulacağını bildirdiği mükâfat veya cezaların, tehlike ve tehditlerin gerçekleşmesini mi bekliyorlar? Fakat o kitabın te'vil gününde, yani içerdiği haberlerin gerçekleşeceği kıyamet gününde iş işten geçecek ve yaşarken kitabı unutup terkedenler

o zaman çaresiz bir halde, "Doğrusu rabbimizin elçileri gerçeği getirmiştir. Keşke bizim şefaatçilerimiz olsa da bize şefaat etseler veya (dünyaya) geri döndürülsek de yapmış olduğumuz amelleri başka türlü yapsak!" diye çırpınacaklar; fakat ne bu umutları ne de dünyaya geri döndürülüp yapmadıklarını telâfi etme istekleri yerine getirilecektir. Onlar gerçekten kendilerine yazık etmişler, uydurdukları sözde kurtarıcılarından da eser kalmamıştır.

54 – 58

إِنَّ رَبَّكُمُ اللّٰهُ الَّذ۪ي خَلَقَ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ ف۪ي سِتَّةِ
اَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوٰى عَلَى الْعَرْشِ يُغْشِي الَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ حَث۪يثاًۙ
وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَالنُّجُومَ مُسَخَّرَاتٍ بِاَمْرِه۪ۜ اَلَا لَهُ الْخَلْقُ
وَالْاَمْرُۜ تَبَارَكَ اللّٰهُ رَبُّ الْعَالَم۪ينَ ﴿٥٤﴾ اُدْعُوا رَبَّكُمْ
تَضَرُّعاً وَخُفْيَةًۜ اِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَد۪ينَۚ ﴿٥٥﴾ وَلَا تُفْسِدُوا فِي
الْاَرْضِ بَعْدَ اِصْلَاحِهَا وَادْعُوهُ خَوْفاً وَطَمَعاًۜ اِنَّ رَحْمَتَ
اللّٰهِ قَر۪يبٌ مِنَ الْمُحْسِن۪ينَ ﴿٥٦﴾ وَهُوَ الَّذ۪ي يُرْسِلُ الرِّيَاحَ بُشْراً
بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِه۪ۜ حَتّٰٓى اِذَٓا اَقَلَّتْ سَحَاباً ثِقَالاً سُقْنَاهُ لِبَلَدٍ
مَيِّتٍ فَاَنْزَلْنَا بِهِ الْمَٓاءَ فَاَخْرَجْنَا بِه۪ مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِۜ كَذٰلِكَ

نُخْرِجُ الْمَوْتٰى لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٥٧﴾ وَالْبَلَدُ الطَّيِّبُ
يَخْرُجُ نَبَاتُهُ بِاِذْنِ رَبِّهٖۚ وَالَّذ۪ي خَبُثَ لَا يَخْرُجُ اِلَّا نَكِدًاۜ
كَذٰلِكَ نُصَرِّفُ الْاٰيَاتِ لِقَوْمٍ يَشْكُرُونَ ﴿٥٨﴾

Meâli

54. Şüphesiz ki rabbiniz, gökleri ve yeri altı günde yaratan, sonra arşa istivâ eden; geceyi, durmadan kendisini kovalayan gündüze bürüyüp örten; güneşi, ayı ve yıldızları emrine boyun eğmiş durumda yaratan Allah'tır. Bilesiniz ki, halk da emir de (yaratma ve yönetme) yalnız O'na aittir. Âlemlerin rabbi olan Allah yüceler yücesidir. **55.** Rabbinize yalvara yakara ve gizlice dua edin. Bilesiniz ki O, haddi aşanları sevmez. **56.** Islah edilmesinden sonra yeryüzünde bozgunculuk yapmayın. Allah'a, korkuyla ve ümitle dua edin. Muhakkak ki iyilik edenlere Allah'ın rahmeti çok yakındır. **57.** Rüzgârları rahmetinin önünde müjde olarak gönderen O'dur. Nihayet o rüzgârlar ağır bir bulut yüklenince onu ölü bir memlekete sevkederiz. Orada suyu indirir ve onunla türlü türlü meyveler çıkarırız. İşte ölüleri de böyle çıkaracağız. Herhalde bundan ibret alırsınız. **58.** Güzel memleketin bitkisi rabbinin izniyle (güzel) çıkar; kötü olandan ise faydasız üründen başka bir şey çıkmaz. İşte biz, şükreden bir kavim için âyetleri böyle açıklıyoruz.

Tefsiri

54. Kur'an-ı Kerîm'de Allah'ın fiilleri için kullanılan *yevm* (gün) kavramını yirmi dört saatlik zaman süresi şeklinde anlamamak gerekir. Nitekim başka âyetlerde O'nun fiilleri hakkında yevm kelimesi "an" mânasında kullanıldığı gibi (Rahmân 55/29), Allah'ın katındaki bir günün insanların hesaplarına göre 1000 yıl tuttuğu da ifade edilmiştir (Hac 22/47; Secde 32/5; ayrıca bk. Meâric 70/4). Her ne kadar âyetteki *altı gün*ü, dünya günüyle altı gün diye anlayanlar olmuşsa da, gökler ve yer yaratılmadan önce günden söz edilemeyeceği için, bilhassa bazı çağdaş

tefsirlerde –kâinatın yaratılışıyla ilgili yeni teoriler dikkate alınarak– bu altı günü, her birinin ne kadar süre devam ettiğini ancak Allah'ın bildiği "altı devir" diye anlamanın daha münasip olduğu belirtilir. Esasen an, nokta gibi boyutsuz bir zamandır; aynı şekilde sonsuzluk da boyutsuzdur. Böylece sonsuz varlık için an da sonsuzluk da birdir. Buna göre sonlu ve sınırlı varlıklar için düşünebildiğimiz boyutlu ve sınırlı zaman dilimlerini Allah ve O'nun fiilleri hakkında düşünmemiz mümkün değildir. Bu sebeple yaratıcı-yaratılan ilişkisinin söz konusu olduğu konumlarda zaman kavramlarını daima yaratılan açısından dikkate almak gerekir.

Fahreddin er-Râzî, Allah'ın gökleri ve yeri altı günde yarattığını bildiren ifadelerden özetle şu sonuçları çıkarmıştır:

a) Evrenin altıdan daha az veya daha çok zaman diliminde yaratılması aklen mümkün olduğuna göre, onun bu zaman dilimi içinde yaratılmasını tercih eden özgür bir belirleyici vardır ki o Allah'tır. Evrendeki bütün varlıkların var oluşlarını, diğer nitelik ve işlevlerini belirleyen de aynı güçtür.

b) Allah Teâlâ her ne kadar eşyanın tamamını bir defada yaratmaya kadirse de, bu takdirde bütünüyle oluşun tesadüfen vuku bulduğu düşünülebilirdi. Halbuki eşyanın, maslahat ve hikmete uygun olarak peş peşe ve birbiriyle ilişki halinde yaratılması ezelî, hikmetli, kudretli ve merhametli yaratıcının yaratma fiiline daha güçlü bir şekilde delâlet eder.

c) Âyetteki "gökler ve yer" ifadesi, onlardaki öteki varlıkları da kapsar. Nitekim başka âyetlerde bu hususa işaret edilmiştir (meselâ bk. Furkan 25/59; Rûm 30/8; Duhân 44/38).

d) Her ne kadar başka bir âyette "Ve bizim buyruğumuz tektir, göz açıp kapayıncaya kadar olup biter" (Kamer 54/50) buyurulmuşsa da bu, evrenin altı devirlik bir yaratılış sürecinden geçtiği ifadesine ters düşmez. Çünkü bu âyetteki bir tek kelimelik buyruk, tek tek varlıkların oluş veya yok oluşuyla ilgilidir; ayrıca bu, emrin mutlaka gerçekleşeceğine de işaret eden bir ifade tarzıdır.

e) Âyette düşünen kimseler için şöyle bir uyarı vardır: "Şüphesiz ki rabbiniz, gökleri ve yeri altı günde yaratan ... Allah'tır." Yani sizi terbiye eden, bedenen ve zihnen geliştiren, sizi iyilik ve faydalara ulaştıran, kötülüklerden koruyan O'dur; O'nun güç ve bilgisinin, hikmet ve rahme-

tinin mükemmelliği bu muazzam varlıklar ve olaylar âlemini yaratacak, o âleme her türlü fayda ve iyilikleri yerleştirecek kadar üstündür. Buna rağmen insan nasıl olur da O'nu bırakıp da sıradan varlıklardan iyilikler bekler ve mutluluğu başkasına yönelerek aramaya kalkışır!

Sözlükte *istivâ* "bir konuda iki şeyin birbirine eşit olması", "alâ" edatıyla kullanıldığında ise "karar kılmak, yükselmek, yüksek olmak, yüksek bir yere kurulmak" gibi anlamlara gelir. *Arş*ın sözlük anlamı "tavan"dır. Bu anlamdan hareketle bir zeminden, mekândan veya makamdan daha üstte, daha yukarıda olan mekân veya makama arş denilmiştir. Ancak istivâ kelimesi istiare veya temsil yoluyla "üstün bir konumda hükmedip yönetme"; arş ise yine aynı yolla "en üstün yönetim ve hükümdarlık mevkii" anlamında kullanılır. Buna göre "istevâ ale'l-arş"ın anlamı "Arşa yükselip kuruldu" demekse de, bütün müfessirler bunu fiziksel ve cismanî mânada anlamamak gerektiğinde ittifak etmişlerdir. Bununla birlikte, Selef denilen ilk dönem âlimleri, genel tefsir metotlarının gereği olarak, âyetin verdiği bilgiye tartışmasız inanıp te'vil ve yoruma gitmemek, asıl anlamını Allah'a havale etmek gerektiğini savunurlar. Nitekim İmam Mâlik'e "arşa istivâ"nın ne anlama geldiği sorulduğunda "İstivâ mâlûm, keyfiyeti meçhul, buna inanmak zorunlu, soru sormak da bid'attır" dediği rivayet olunur (İbn Kudâme, *Lüm'atü'l-i'tikad*, İstanbul 1981, s. 15; Şevkânî, II, 243). Ancak, sonraki müfessirler, müslümanlar arasında antropomorfik (cismanî ve insan benzeri) bir tanrı anlayışının yaygınlaşmasından kaygı duydukları için "arşa istivâ"yı "Allah'ın, bütün mevcudattan üstün ve aşkın bir hâkim-i mutlak olarak evrene ve evrendeki her şeye hükmetmesi; evreni ve onda bulunanları en üstün, en mükemmel bir şekilde düzenleyip yönetmesi; bilgisi, iradesi ve gücüyle bütün varlık ve olayları kuşatması" gibi anlamlarda yorumlamışlardır ("altı gün" ve "arşa istivâ" konusunda daha geniş bilgi için bk. Râzî, XIV, 96-117; Elmalılı, III, 2171-2185; İbn Âşûr, VIII/2, s. 158-167).

Âyetin devamında Allah'ın arşa istivâsının yani yücelerden yüce olup bütün evreni hüküm ve tasarrufunda bulundurduğunun kozmolojik bir kanıtı olmak üzere, açık bir ifadeyle (bi'l-ibâre) "O'nun geceyi, durmadan kendisini kovalayan gündüze bürüyüp örttüğü", işaret yoluyla da (bi'l-işâre) gündüzü gecenin üzerine örttüğü; kezâ güneşi, ayı ve yıldızları buyruğu-

na boyun eğdirdiği belirtilmektedir. Böylece dünyanın dönüşüyle gece ve gündüzün birbirini izlemesinin; güneş, ay ve yıldızlardaki oluşma ve değişmelerin, bunlarla ilgili "tabiat kanunları" denilen yasaların –determinist teorilerde ileri sürüldüğünün aksine– tabiatın özünden kaynaklanmadığı; aksine Allah'ın kusursuz bilgi, irade, kudret ve hikmetinin eserleri olduğu ortaya konmaktadır. Çünkü "halk (yaratma) da emir (yönetme) de yalnız O'na aittir." Bazı eski tefsirlerde âyetin bu cümlesi dikkate alınarak, evrendeki bütün varlık ve olaylar "halk âlemi" ve "emir âlemi" diye ikiye ayrılır. Cismanî varlıklarla bunlar arasındaki fiziksel ilişkiler halk âlemi, melekler ve ruhlar gibi mânevî varlıklarla bunların ilişkileri de emir âlemi içinde değerlendirilir. İslâm düşüncesinde bunların ilkine "şehâdet âlemi", ikincisine "melekût âlemi" de denmektedir. Ancak buradaki "halk ve emir"i her iki âleme de genelleştirmek daha isabetli olur. Buna göre, maddesiyle mânasıyla her şeyi var eden de O'dur, buyuran da O'dur; yaratma ve yönetme O'na aittir; varlık O'nun halkı, varlığın kanunları O'nun emridir; madde ve mâna, beden ve ruh, mülkiyet ve tasarruf hep O'nun eseri ve düzenlemesi olup O'nun eksiksiz ilmi, hür iradesi ve sınırsız kudretiyle varlık ve işlerlik kazanmaktadır. Esasen âyetin başındaki *rab* ismi bütün bunları içerecek kadar mâna zenginliği taşıdığından daha sonraki bilgiler bu ismin açıklamalarından ibarettir. Âyetin sonundaki "Âlemlerin rabbi olan Allah yüceler yücesidir!" meâlindeki ilâhî beyan da bunu göstermektedir.

Tebâreke fiilinin aslı olan *bereket* hem "devamlılık ve süreklilik" hem de "en üstün ve en güzel eserler vücuda getirme" anlamına gelir. Buna göre âyetin son cümlesi, Allah'ın yücelik ve ululuğu yanında, evrenin yaratıcısı, sahip ve mâliki olduğunu; bundan önce geçen "lehü'l-halk" ifadesi Allah'ın evrendeki hayır ve bereketlerle dolu olan nizamın kurucusu, "lehü'l-emr" ifadesi de yine O'nun bütün bunların yöneticisi olduğunu; bu arada insanı da O'nun yaratıp yükümlü kıldığını, dolayısıyla Allah'ın buyruğunun her şeyin üstünde tutulması gerektiğini belirtir. Özellikle âyetin başında yer alan "rabbiniz ..." şeklindeki hitapla Allah'ın insanı muhatap almaya değer görmesi; ayrıca, "elâ" ünlemiyle âyetteki hikmetlere insanların dikkatinin çekilmesi, donatıldığı özel nitelikleriyle insanoğlunun evrendeki seçkinliğine delâlet eder.

55-56. Yukarıdaki âyette Kur'an'ın ulûhiyyet öğretisi veciz bir şekilde verildikten sonra bu iki âyette, tam yeri gelmişken, insanlara çok önemli iki hatırlatma yapılıyor: **a)** 55. âyette insanlardan, rablerine yakarır bir tarzda, gizli gizli veya alçak sesle dua etmeleri istenmekte; Allah'ın, aşırı gidip buyruğundan çıkanları, bu cümleden olmak üzere duada yakarış ve gizlilik sınırını aşanları sevmediği bildirilmekte; bu suretle, hadiste "ibadetin özü" diye nitelenen (Tirmizî, "Du'â", 1) dua münasebetiyle insanın rabbi ile ilişkisine bir disiplin getirilmektedir. Nitekim bazı müfessirler buradaki "Dua ediniz" buyruğunu "İbadet ediniz" şeklinde açıklamışlardır (Râzî, XIV, 128; dua hakkında bilgi için bk. Bakara 2/186). **b)** 56. âyette ise, Allah arzı yani dünyayı veya ülkeyi ıslah etmiş, düzene koymuşken, insanların orada fesat çıkarıp düzeni bozmaları yasaklanmakta; böylece insanın tabii ve beşerî çevresiyle ilişkisi düzenlenmektedir. Râzî âyetin bu bölümünü özetle şöyle açıklar: Dünyadaki hiçbir düzenli şeyi bozmayın. Öldürme, yaralama, gasp ve hırsızlık gibi insana verilen zararlar; inkâr ve bid'atlarla dine verilen zararlar; zina, livata, zina iftirası gibi insan onuruna, namusuna ve aileye verilen zararlar; sarhoş edici şeylerle akla verilen zararlar bu yasağın kapsamına girer. Çünkü dünya hayatında insanlara ait beş temel hak ve menfaat konusu vardır: Can, mal, nesep, din ve akıl. "Yeryüzünde bozgunculuk yapmayın!" buyruğu bütün bu hak ve menfaatlerle bunların kapsamına giren diğer şeylerin korunmasını öngörür. Zira Allah'ın yeryüzünü ıslah ettiğini, düzene soktuğunu belirten ifade, Allah tarafından dünyaya bütün yaratılmışların menfaatlerini en uygun biçimde karşılayacak düzenlerin verildiğini bildirir. Öte yandan yüce Allah, peygamberler göndermek, kitaplar indirmek ve hüküm ve yasalar koymak suretiyle de dünyayı ıslah etmiş olup bu âyette, bir bakıma, insanlara "Peygamberleri yalanlamaya, kitapları inkâr etmeye, yasalara karşı gelmeye kalkışmayın!" denilmiştir. Zira bu isyanlar dünyada karışıklıklar çıkmasına, düzenin bozulmasına yol açar (XIV, 133).

İnsanın çevresiyle sağlıklı ilişkiler kurup fesattan korunması iyi bir kullukla mümkün olacağı için âyetin sonunda tekrar dua konusuna dönülerek hem korku hem de ümit duygularıyla dua edilmesi istenmiş; nihayet "Muhakkak ki iyilik edenlere Allah'ın rahmeti çok yakındır" buyurul-

muştur. Buradaki "iyilik edenler" (muhsinîn) kelimesi hem Allah'a kulluk ve dua ödevini hem de her türlü bozgunculuktan uzak durma, dünyanın düzenini yaşatma, kısaca iyi kul ve iyi insan, iyi komşu, iyi ana-baba, iyi vatandaş... olma yükümlülüklerini yerine getirenleri kapsar.

57. Her biri bir hârika olan, fakat devamlı tekerrür etmesi sebebiyle alıştığımız ve bu yüzden dikkatten kaçırdığımız tabiat olaylarının arkasındaki yüce kudretin tanıtılmasına devam edilmektedir. Bu arada âyetin sonuna, Allah'ın ölü topraktan türlü türlü canlı bitkiler çıkarması gibi kıyamet gününde ölüleri de kabirlerden diriltip çıkaracağı şeklinde bir bilginin eklenmesi özellikle ilgi çekicidir. Buna göre tabiattaki sürekli canlanma ve yenilenme bir yandan onu canlandıran Allah'ın varlığına ve hükümranlığına, bir yandan da öldükten sonra yeniden dirilmenin mümkün olduğuna delâlet etmektedir.

Âyetin sonunda bütün bu bilgilerin, insanlar ibret alsınlar, düşünüp kendilerine gelsinler diye verildiğine işaret buyurulmuştur. Çünkü Kur'an bir tabiat bilgisi veya astronomi kitabı değildir; onun temel gayesi insana rehber olmak; onu, akıl ve bilgi dünyasını sağlıklı temeller üzerine kurmaya, böylece itikadî ve amelî hayatını her türlü sapmalardan korumaya yönlendirmektir. Bu bakımdan Kur'an'da verilen çeşitli konulara dair bilgilerin, düzenlemelerin, uyarıların asıl hedefi, insanlığın, Allah tarafından kendisine lâyık görülen seçkin konumuna ulaşacağı biçimde eğitilmesi ve geliştirilmesidir.

58. Kötü ve elverişsiz bir toprağın, bir yörenin faydasız bitkiler vermesine karşılık iyi ve elverişli bir yörenin faydalı bitkiler vermesi de O'nun izni ve iradesiyledir. Müfessirler çoğunlukla bu âyetten şöyle bir mâna çıkarırlar: Akıllı, kavrayışlı ve erdemli bir insan verimli toprak gibi; ahmak ve erdemsiz insan da verimsiz toprak gibidir. Müminin kalbi faydalı ürünler veren bereketli araziye, kâfirin yahut münafığın kalbi zararlı bitkiler çıkaran değersiz araziye benzer (Râzî, XIV, 144; Şevkânî, II, 246, 247).

Bazı Ehl-i sünnet müfessirlerinin, bu âyeti yorumlarken, herkesin iyi veya kötü, mutlu veya bedbaht olacağının Allah tarafından önceden takdir

edildiğini, şu halde kötü arazi gibi kötü nefislerin de iyileştirilmesinin mümkün olmadığını ileri sürerek gerek dinî gerekse ahlâkî bakımdan tehlikeli sonuçlar doğurabilecek bir görüşü benimsemeleri (meselâ bk. Râzî, XIV, 144-145) yadırganacak bir durumdur. Oysa âyetin şöyle bir uyarı maksadı taşıdığı açıktır: "Güzel ürünler veren bereketli topraklar gibi olun; faydasız bitkiler çıkaran işe yaramaz topraklar gibi olmayın." Nitekim hem 57 hem de 58. âyetlerin son cümleleri de bu yorumu desteklemektedir. Yani Allah insanlardan, bu hususları dikkate alarak düşünüp taşınmalarını, gerçeği görmelerini ve nihayet müminler olarak şükretmelerini istemektedir. Eğer söz konusu müfessirlerin belirtilen kötümser yorumları isabetli olsaydı, Allah'ın kullarından bunları istemesinin anlamı kalmazdı.

59 – 64

لَقَدْ اَرْسَلْنَا نُوحاً اِلٰى قَوْمِهٖ فَقَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللّٰهَ مَا
لَكُمْ مِنْ اِلٰهٍ غَيْرُهُ اِنّ۪ٓي اَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظ۪يمٍ ﴿٥٩﴾ قَالَ
الْمَلَاُ مِنْ قَوْمِه۪ٓ اِنَّا لَنَرٰيكَ ف۪ي ضَلَالٍ مُب۪ينٍ ﴿٦٠﴾ قَالَ يَا قَوْمِ
لَيْسَ ب۪ي ضَلَالَةٌ وَلٰكِنّ۪ي رَسُولٌ مِنْ رَبِّ الْعَالَم۪ينَ ﴿٦١﴾ اُبَلِّغُكُمْ
رِسَالَاتِ رَبّ۪ي وَاَنْصَحُ لَكُمْ وَاَعْلَمُ مِنَ اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦٢﴾
اَوَعَجِبْتُمْ اَنْ جَٓاءَكُمْ ذِكْرٌ مِنْ رَبِّكُمْ عَلٰى رَجُلٍ مِنْكُمْ لِيُنْذِرَكُمْ
وَلِتَتَّقُوا وَلَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٦٣﴾ فَكَذَّبُوهُ فَاَنْجَيْنَاهُ وَالَّذ۪ينَ

مَعَهُ فِي الْفُلْكِ وَأَغْرَقْنَا الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا إِنَّهُمْ كَانُوا
قَوْمًا عَمِينَ ﴿٦٤﴾

Meâli

59. Andolsun ki Nûh'u elçi olarak kavmine gönderdik. Dedi ki: "Ey kavmim! Allah'a kulluk edin; sizin O'ndan başka tanrınız yoktur. Doğrusu ben, üzerinize gelecek büyük bir günün azabından korkuyorum." **60.** Kavminin ileri gelenleri, "Biz seni gerçekten apaçık bir sapkınlık içinde görüyoruz!" dediler. **61.** Nûh şöyle cevap verdi: "Ey kavmim! Bende hiçbir sapkınlık yoktur; ama ben âlemlerin rabbi tarafından gönderilmiş bir elçiyim. **62.** Size rabbimin vahyettiklerini duyuruyorum, size öğüt veriyorum ve ben sizin bilmediklerinizi Allah'tan (gelen vahiy ile) biliyorum. **63.** Günahtan sakınıp da rahmete nâil olmanız ümidiyle, içinizden sizleri uyaracak bir adam vasıtasıyla size rabbinizden bir zikir (vahiy) gelmesine şaşırdınız mı?" **64.** Ancak onlar Nûh'u yalanladılar. Biz de onu ve onunla beraber gemide bulunanları kurtardık; âyetlerimizi yalanlayanları da suda boğduk! Çünkü onlar basîretleri körelmiş bir kavim idiler.

Tefsiri

59. Sûrenin başlarında Hz. Âdem hakkında bilgi verilmişti. 59-93. âyetlerdeyse Hz. Nûh ile daha sonraki bazı peygamberlerin kendi toplumlarıyla ilişkileri ve dinlerini tebliğ çabaları özetlenmekte; ardından değerlendirme mahiyetinde bazı açıklamalar yapıldıktan sonra 103-156. âyetlerde Hz. Mûsâ'nın tebliğ faaliyetleri, kendi kavmiyle ilişkileri, Firavun ve yandaşlarına karşı verdiği mücadeleye geniş olarak yer verilmekte; daha sonra yine İsrâiloğulları'nın dinî, ahlâkî ve sosyal hayatlarıyla ilgili karakteristik özellikleri anlatılmaktadır.

Kur'an-ı Kerîm'de geçmiş peygamberler hakkında bilgiler verilirken olayların –tarihî bakımdan önem taşısa bile– dinî çerçeve dışındaki ayrıntılarına girilmediği, esas itibariyle bu olayların ibret alınacak yönlerinin öne çıkarıldığı görülmektedir. Bu suretle Hz. Muhammed'in dave-

tine muhatap olan kişilerin ve toplumların eski yanlışları tekrar etmemeleri istenmiş; aksi halde Allah'ın, inkârcılık ve kötülüklerde direnen eski inkârcı topluluklara verdiği cezaların, belâ ve musibetlerin benzerlerini İslâm'a karşı direnip düşmanlık gösterenlere de er geç dünyada veya âhirette vereceği uyarısında bulunulmuştur.

Âyetin ilk cümlesinde Nûh'un "resul" yani elçi olduğu belirtilmekte (Hz. Nûh hakkında bilgi için bk. Hûd 11/25-35); Hz. Nûh'un burada aktarılan ifadesinin ilk cümlesinde onun kavmini Allah'a ibadet etmeye çağırdığı, ikinci cümlesinde bu ibadetin gerekçesi olarak Allah'tan başka ilâh bulunmadığını, yani tevhid akîdesini tebliğ ettiği, son cümlesinde de inkârcıları "büyük bir günün azabı" ile tehdit ederek âhiretin gerçek olduğuna işaret ettiği bildirilmektedir. Bu son cümledeki "azap" ile Nûh tûfanının kastedildiği de düşünülebilir.

60. Kur'an'da eski kavimlerden söz edilirken bunların, daha çok zenginler ve soylulardan oluşan reis ve eşraf kesimini ifade etmek üzere sık sık *mele'* kelimesi kullanılır. Nûh kavminin ileri gelenleri de onu yukarıdaki dört konuda (risâlet, ibadet, tevhid, âhiret) yanlışa sapmakla suçladılar (Râzî, XIV, 61-63).

61-63. Bir peygamber için en zor iş, peygamberliğini kabul ettirmektir. Nitekim birçok âyette tenkitlerin sıklıkla peygamberlik kurumuna yöneltildiği ve peygamberlerin yalancılıkla suçlandığı bildirilmiş; onların gerçek peygamber olduğuna ilişkin aklî ve mûcizevî delillerden söz edilmiş; buna rağmen yalanlamakta direnenler eleştirilerek felâketlere uğradıkları, âhirette de azaba çarptırılacakları haber verilmiştir. Hz. Nûh da kendisini yalan söylemek ve doğru yoldan sapmakla suçlayanlara karşı, derin bir samimiyetle kendisinin asla bir yalancı ve yoldan sapmış olmadığını, bir resul sıfatıyla onlara Allah'ın buyruk ve yasaklarını duyurduğunu, öğütler verdiğini, bilgisinin Allah'tan geldiğini ifade etmiştir.

"Bir şeyi yerine ulaştırma" anlamına gelen *tebliğ*, istiare yoluyla "bilinmesi istenen bir konuyu ilgilisine duyurma" mânasında da kullanılır; dinî terminolojide özellikle "bir peygamberin Allah'tan gelen buyruk ve yasakları ümmetine bildirmesi" anlamına gelir. Nasihat ise "bir kimsenin, muhatabını kendi faydasına veya zararına olan hususlarda iyi niyet-

le uyarması" mânasında kullanılır (İbn Âşûr, VIII/2, s. 193-194). Hz. Nûh'un, "Ben sizin bilmediklerinizi Allah'tan (gelen vahiy ile) biliyorum" şeklindeki sözü, peygamberin Allah'tan gelen vahiy sayesinde tebliğ ve nasihat etmeye lâyık ve ehil bulunduğunu, tebliğ ve nasihatinin kusursuz olduğunu gösterir.

Nûh'un 63. âyetteki sözüyle dört şeye işaret edilmektedir: **a)** Öncelikle ona Allah'tan vahiy gelmiştir; şu halde o bir peygamberdir ve "içlerinden biri"dir, yani yakından tanıdıkları ve dürüst bildikleri bir insandır. **b)** Amacı insanları uyarmaktır. **c)** Uyarının gayesi takvâdır, ilâhî buyruklara uyup yasaklardan sakınmaktır. **d)** Takvânın götüreceği sonuç ise Allah'ın rahmetine mazhar olmaktır. Âyette böylesine yüksek amaçlar taşıyan bir peygamberin tebliğini "şaşkınlık"la karşılamanın anlamsızlığı vurgulanmaktadır.

64. Hz. Nûh'un risâlet görevini eksiksiz yerine getirmesine ve içten çabalarına rağmen, kavminin büyük çoğunluğu onu yalancılıkla suçlamakta direndiler ve bunun dünyadaki cezasını büyük tufanda helâk edilerek gördüler (tûfan hakkında bilgi için bk. Hûd 11/36-49).

65 – 72

وَاِلٰى عَادٍ اَخَاهُمْ هُودًاۜ قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللّٰهَ مَا لَكُمْ
مِنْ اِلٰهٍ غَيْرُهُۜ اَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٦٥﴾ قَالَ الْمَلَاُ الَّذ۪ينَ
كَفَرُوا مِنْ قَوْمِه۪ٓ اِنَّا لَنَرٰيكَ ف۪ي سَفَاهَةٍ وَاِنَّا لَنَظُنُّكَ
مِنَ الْكَاذِب۪ينَ ﴿٦٦﴾ قَالَ يَا قَوْمِ لَيْسَ ب۪ي سَفَاهَةٌ وَلٰكِنّ۪ي رَسُولٌ
مِنْ رَبِّ الْعَالَم۪ينَ ﴿٦٧﴾ اُبَلِّغُكُمْ رِسَالَاتِ رَبّ۪ي وَاَنَا۬ لَكُمْ

نَاصِحٌ اَم۪ينٌ ﴿٦٨﴾ اَوَعَجِبْتُمْ اَنْ جَٓاءَكُمْ ذِكْرٌ مِنْ رَبِّكُمْ عَلٰى رَجُلٍ مِنْكُمْ
لِيُنْذِرَكُمْۜ وَاذْكُرُٓوا اِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَٓاءَ مِنْ بَعْدِ قَوْمِ نُوحٍ وَزَادَكُمْ
فِي الْخَلْقِ بَصْطَةًۚ فَاذْكُرُٓوا اٰلَٓاءَ اللّٰهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٦٩﴾
قَالُٓوا اَجِئْتَنَا لِنَعْبُدَ اللّٰهَ وَحْدَهُ وَنَذَرَ مَا كَانَ يَعْبُدُ اٰبَٓاؤُ۬نَاۚ
فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَٓا اِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِق۪ينَ ﴿٧٠﴾ قَالَ قَدْ وَقَعَ
عَلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ رِجْسٌ وَغَضَبٌۜ اَتُجَادِلُونَن۪ي ف۪ٓي اَسْمَٓاءٍ
سَمَّيْتُمُوهَٓا اَنْتُمْ وَاٰبَٓاؤُ۬كُمْ مَا نَزَّلَ اللّٰهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍۜ
فَانْتَظِرُٓوا اِنّ۪ي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِر۪ينَ ﴿٧١﴾ فَاَنْجَيْنَاهُ وَالَّذ۪ينَ
مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَقَطَعْنَا دَابِرَ الَّذ۪ينَ كَذَّبُوا بِاٰيَاتِنَا وَمَا
كَانُوا مُؤْمِن۪ينَ ﴿٧٢﴾

Meâli

65. Âd kavmine de kardeşleri Hûd'u (gönderdik). O dedi ki: "Ey kavmim! Allah'a kulluk edin; sizin O'ndan başka tanrınız yoktur. Hâlâ sakınmayacak mısınız? **66.** Kavminin inkârcı ileri gelenleri, "Biz seni kesinlikle bir beyinsizlik içinde görüyoruz ve gerçekten senin yalancılardan olduğunu düşünüyoruz" dediler. **67.** "Ey kavmim!" dedi, "Ben beyinsiz değilim; fakat ben, âlemlerin rabbinin gönderdiği bir elçiyim." **68.** "Size rabbimin vahyettiklerini duyuruyorum ve ben sizin

için güvenilir bir öğütçüyüm." **69.** "Sizi uyarmak için, içinizden bir adam vasıtasıyla rabbinizden size bir zikir (vahiy) gelmesine şaştınız mı? Düşünün ki O sizi, Nûh kavminden sonra onların yerine geçirdi ve yaratılışta sizi onlardan güçlü kıldı. O halde Allah'ın nimetlerini hatırlayın ki kurtuluşa eresiniz." **70.** Dediler ki: "Sen bize yalnız Allah'a kulluk etmemiz ve atalarımızın tapmakta olduklarını bırakmamız için mi geldin? Eğer doğrulardan isen, bizi tehdit ettiğini (azabı) getir bize!" **71.** Hûd şöyle cevap verdi: "Üzerinize rabbiniz tarafından bir azap ve öfkenin gelmesi hak olmuştur. Haklarında Allah'ın hiçbir delil indirmediği, sadece sizin ve atalarınızın taktığı kuru isimler hususunda mı benimle tartışıyorsunuz? Bekleyin öyleyse! Şüphesiz ben de sizinle beraber bekleyenlerdenim!" **72.** Onu ve onunla beraber olanları rahmetimizle kurtardıkve âyetlerimizi yalan sayıp da iman etmeyenlerin ise kökünü kestik.

Tefsiri

65-69. Muhtemelen *Âd*, Yemen'in Uman ile Hadramut arasındaki Ahkāf denilen geniş çöl bölgesinde yaşamış eski ve önemli bir Arap toplumudur (Kur'an'ın 46. sûresi Ahkāf ismini taşır; ayrıca bk. Fecr 89/6-9). İsmini, Hz. Nûh'un oğlu Sâm'ın üçüncü kuşaktan torunu Âd'dan aldığı söylenir. Bu kavim, İslâm'ın zuhurundan asırlarca önce yok olup yitmekle birlikte Araplar arasında bazı hatıraları anlatılmaktaydı.

Hûd aleyhisselâm ise bir görüşe göre Âd'ın soyundan, başka bir görüşe göre Âd'ın dedesi Sâm'ın diğer bir oğlunun soyundandır. İslâm kaynaklarında çoğunlukla şeceresi Nûh oğlu Sâm oğlu İrem oğlu Avs (Us) oğlu Âd oğlu Halud (veya Hâris) oğlu Rebâh (Reyâh) oğlu Abdullah oğlu Hûd şeklinde Hz. Nûh'a bağlanır. Kabrinin Hadramût'ta, Kâbe'nin civarında, Şam'da, Filistin'de bulunduğu yolunda değişik rivayetler vardır. Bir rivayete göre Hz. Hûd, kavminin cezalandırılması üzerine Yemen'deki Şihr bölgesine göç etmiş, iki yıl sonra vefat etmiş ve Hadramut'taki Berehût vadisine defnedilmiştir. Burada ona atfedilen kabir önemli bir ziyaret merkezidir.

Hz. Nûh hakkındaki âyetlerde yer alan diyalog ve tartışmaların benzeri, hemen hemen aynı ifadelerle bu âyetlerde de geçmektedir. Burada ilgili peygamberlerin sözleri aynen aktarılmış olabileceği gibi, sözler değişik

olmakla birlikte, öz ve anlam itibariyle konuları birbirinden farklı olmadığı için benzer ifadelere döküldüğü de düşünülebilir.

Hz. Hûd kavmini ikna etmeye çalışırken Allah'ın onlara olan lutuflarından bilhassa ikisini hatırlatmaktadır: **a)** Allah'ın Nûh'tan sonra onları "halifeler" kılması. **b)** Onları sağlam yapılı ve güçlü yaratması. Bunlardan ilki, Âd kavminin tûfandan sonra ilk teşkilâtlanan ve yeryüzünü imar faaliyetlerine girişen nesil olduğunu; ikincisi de Nûh soyundan gelen öteki kabilelere göre daha iri yapılı insanlardan oluştuğunu gösterir. Ancak "Allah yaratılışta sizi onlardan üstün kıldı" meâlindeki cümleden, bu toplumun bireyleri arasında geniş bir sevgi ve dayanışma bulunduğu anlamının çıkarılabileceği de düşünülmüştür (bk. Râzî, XIV, 157-158). Peygamberleri onlara, bu nimetlerin asıl sahibinin Allah olduğunu hatırlatarak buna göre davranmaları gerektiğini, kurtuluşlarının buna bağlı olduğunu bildirmiştir.

70-72. Fakat onlar bu uyarıyı dikkate alarak Allah'a şükran borçlarını eda etmeleri gerekirken, aksine davranarak kendilerini yalnız Allah'a kulluk etmeye, atalarının taptığı uydurma tanrıları bırakmaya çağırdığı için Hûd'u eleştirip kınadılar; üstelik, nasıl olsa imkânsız olduğunu düşünerek ondan, doğruluğunu kanıtlaması için kendilerini tehdit ettiği azabı veya felâketi başlarına getirmesini isteyip akıllarınca kendisini güç durumda bırakmaya kalkıştılar.

Âd halkı bu tutumlarıyla inkârcılıktan asla dönmeyeceklerini ortaya koymuşlardı. Bu sebeple peygamber, onların içinde bulunduğu durumu "Üzerinize rabbiniz tarafından bir azap ve öfkenin gelmesi hak olmuştur" şeklinde özetlemiş; kendisi beklediği gibi onların da başlarına gelecek acı âkıbeti beklemelerini istemiştir. Sözlükte "kir, pislik" anlamına gelen *rics* kelimesine mecazi olarak "azap" mânası verilmiştir; *gazab* ise –Allah'a isnat edildiğinde– O'nun "inkârcı ve isyancıları rahmetinden uzaklaştırıp alçaltması ve cezalandırması" anlamına gelir. Ricsi Allah'ın inkârcılara öfkesi, gazabı ise onlara vereceği azap şeklinde yorumlayanlar da vardır (bk. İbn Âşûr, VIII/2, s. 210). Yüce Allah iyilere yani Hûd ve onunla birlikte inananlara rahmetiyle muamele edip onları kurtarırken, peygamberi yalancılıkla suçlayıp iman etmemekte direnenlere gazabıyla muamele edip büyük bir kasırga neticesinde toptan yok olmalarını sağla-

dı. Hz. Hûd, muhtemelen kavminin kesinlikle iman etmeyeceğini anlayınca diğer müminlerle birlikte uzak bir yere hicret ederek bu kasırgadan kurtulmuştu. Kabrinin Hadramut'ta bulunduğunu bildiren rivayet de bunu desteklemektedir (İbn Âşûr, VIII/2, s. 214).

73 – 79

وَإِلَىٰ ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ
مِنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُ قَدْ جَاءَتْكُمْ بَيِّنَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ هَٰذِهِ نَاقَةُ اللَّهِ
لَكُمْ آيَةً فَذَرُوهَا تَأْكُلْ فِي أَرْضِ اللَّهِ وَلَا تَمَسُّوهَا بِسُوءٍ
فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٣﴾ وَاذْكُرُوا إِذْ جَعَلَكُمْ
خُلَفَاءَ مِنْ بَعْدِ عَادٍ وَبَوَّأَكُمْ فِي الْأَرْضِ تَتَّخِذُونَ مِنْ سُهُولِهَا
قُصُورًا وَتَنْحِتُونَ الْجِبَالَ بُيُوتًا فَاذْكُرُوا آلَاءَ اللَّهِ وَلَا تَعْثَوْا
فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٧٤﴾ قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ
لِلَّذِينَ اسْتُضْعِفُوا لِمَنْ آمَنَ مِنْهُمْ أَتَعْلَمُونَ أَنَّ صَالِحًا مُرْسَلٌ
مِنْ رَبِّهِ قَالُوا إِنَّا بِمَا أُرْسِلَ بِهِ مُؤْمِنُونَ ﴿٧٥﴾ قَالَ الَّذِينَ
اسْتَكْبَرُوا إِنَّا بِالَّذِي آمَنْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ ﴿٧٦﴾ فَعَقَرُوا
النَّاقَةَ وَعَتَوْا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ وَقَالُوا يَا صَالِحُ ائْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا

إِن كُنتَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٧٧﴾ فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي
دَارِهِمْ جَاثِمِينَ ﴿٧٨﴾ فَتَوَلَّىٰ عَنْهُمْ وَقَالَ يَا قَوْمِ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ
رِسَالَةَ رَبِّي وَنَصَحْتُ لَكُمْ وَلَٰكِن لَّا تُحِبُّونَ النَّاصِحِينَ ﴿٧٩﴾

Meâli

73. Semûd'a da kardeşleri Sâlih'i (gönderdik). Onlara, "Ey kavmim" dedi, "Allah'a kulluk edin; sizin O'ndan başka tanrınız yoktur. Size rabbinizden açık bir delil gelmiştir. O da, size bir işaret olarak Allah'ın şu devesidir. Onu bırakın, Allah'ın arzında otlasın. Ona kötülük etmeyin; sonra sizi elem verici bir azap yakalar." **74.** "Düşünün ki Allah Âd kavminden sonra yerlerine sizi getirdi ve yeryüzünde sizi yerleştirdi. O'nun düzlüklerinde saraylar yapıyorsunuz, dağlarında evler kuruyorsunuz. Artık Allah'ın nimetlerini hatırlayın da yeryüzünde fesatçılar olarak karışıklık çıkarmayın." **75.** Kavminin ileri gelenlerinden büyüklük taslayanlar, içlerinden zayıf görülenlerin inanan kesimine dediler ki: "Siz Sâlih'in, rabbi tarafından gönderildiğine gerçekten inanıyor musunuz?" Onlar da, "Şüphesiz biz onunla ne gönderilmişse ona inanırız" dediler. **76.** Büyüklük taslayanlar ise "Biz de sizin inandığınızı inkâr ediyoruz" diye karşılık verdiler. **77.** Derken, o deveyi keserek öldürdüler, böylece rablerinin emrinden dışarı çıktılar ve "Ey Sâlih! Eğer sen gerçekten peygamberlerden isen, bizi tehdit ettiğin azabı bize getir!" dediler. **78.** Bunun üzerine onları o dehşetli sarsıntı yakaladı da yurtlarında yere serildiler. **79.** Sâlih o zaman onlardan yüz çevirdi ve şöyle dedi: "Ey kavmim! Andolsun ki ben size rabbimin vahyettiklerini tebliğ ettim ve size öğüt verdim; fakat siz öğüt verenleri sevmiyorsunuz."

Tefsiri

73-74. *Semûd*, Hz. Sâlih'in peygamber olarak gönderildiği eski bir Arap toplumunun adıdır. Nûh'un oğlu Sâm'ın soyundan gelmiştir. Dedeleri Semûd'un adıyla anılır. Suriye ile Hicaz arasında bulunan Hicr'de yaşa-

mışlardır. Kur'an'da *Ashâbü'l-Hicr* diye de anılırlar (Hicr 15/80). Arap kaynaklı olmayan bazı vesikalarda da bu isimde bir kavmin varlığından ve yaşadıkları bölgeden söz edilmektedir (bk. H. H. Brau, "Semûd", *İA*, X, 474-475). Bunlar, Vâdilkurâ'da kayaları oyarak evler (Fecr 89/9), düz arazide de saraylar yapan bir Arap toplumu idi.

Sâlih peygamberin şeceresi İslâm kaynaklarında Nûh oğlu Sâm oğlu İrem oğlu Âmir (Âbir) oğlu Semûd oğlu Hâzir oğlu Ubeyd oğlu Mâşih (Mâsih) oğlu Esif (Âsif) oğlu Ubeyd oğlu Sâlih şeklinde Hz. Nûh'a bağlanır. Kavminin helâk edilmesi üzerine Sâlih ve ona inanan topluluğun Mekke'ye göç ettikleri rivayet edilir.

Sâlih'in davetinin özünü de Allah'a kulluk edip O'ndan başkasını tanrı tanımama ilkesi oluşturuyordu. Zamanla tevhid inancından sapmış olan Semûd kavmi, kendilerini yeniden hidayete kavuşturması için gönderilen Sâlih'i yalancılıkla suçlayarak aksini kanıtlaması için mûcize göstermesini istediler (bk. Şuarâ 26/154). Sâlih de "Size rabbinizden açık bir delil gelmiştir. O da size bir mûcize olarak Allah'ın şu devesidir" dedi. Kur'an-ı Kerîm'de fazla bilgi bulunmayan bu mûcize hakkında tefsirlerde ayrıntılı bilgi veren uzun rivayetler kaydedilirse de (Taberî, VIII, 224-225; Râzî, XIV, 162) Kur'an-ı Kerîm'e, sahih hadislere ve güvenilir vesikalara dayanmayan bu rivayetlerin doğruluğu şüphelidir. Hz. Sâlih, çok özel bir yaratık olduğu anlaşılan bu deveye ilişmemeleri, kötülük etmemeleri hususunda kavmini uyarmış; ayrıca Allah'ın kendilerine lutfettiği bazı nimetleri sıralayarak bunları hatırda tutmalarını ve ülkede karışıklık çıkarmamalarını, zihinleri bulandırmamalarını istemiştir.

75-79. Kur'an'da yeri geldikçe eski toplumların, gurur ve kibre kapılarak hak dini kabul etmemekte direnip büyüklük taslayan zorbaları hakkında *müstekbir*; bunların zayıf ve âciz gördüğü, baskı altına alıp yönlendirmek istedikleri kitle hakkında da *müsted'af* deyimleri kullanılır. İşte zorbalar kesimi, Sâlih'e inananlar arasındaki yoksul ve kimsesiz müminleri inançları dolayısıyla kınamış; onların inandığı şeyleri kendilerinin reddettiklerini açıkça bildirmişlerdir. Sonunda kibir ve inatları yüzünden basîreti bağlananlar, verdikleri sözü çiğneyerek deveyi kestiler. Bu, onların asla yola gelmeyeceklerinin açık bir ifadesiydi. Bu sebeple şiddetli bir

depremle eski inkârcı kavimlerin âkıbetine mâruz kaldılar. Fahreddin er-Râzî, 79. âyetteki sözleri, inkârcıların helâk olması üzerine Sâlih peygamberin üzüntüsünden dolayı söylemiş olabileceğini belirtir (XIV, 167).

Bir rivayette Resûlullah'ın Hicr'de bulunduğu bir sırada Hicr halkının başına gelenlerden duyduğu üzüntüyü dile getiren ve yanındakileri, bu olaydan ibret alıp ders çıkarmaya teşvik eden sözler söylediği belirtilmektedir (Buhârî, "Megāzî", 80; Müslim, "Zühd", 38; *Müsned*, II, 58, 72).

80 – 84

وَلُوطًا اِذْ قَالَ لِقَوْمِه۪ٓ اَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا
مِنْ اَحَدٍ مِنَ الْعَالَم۪ينَ ﴿٨٠﴾ اِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِنْ دُونِ
النِّسَٓاءِۜ بَلْ اَنْتُمْ قَوْمٌ مُسْرِفُونَ ﴿٨١﴾ وَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِه۪ٓ
اِلَّٓا اَنْ قَالُٓوا اَخْرِجُوهُمْ مِنْ قَرْيَتِكُمْۚ اِنَّهُمْ اُنَاسٌ يَتَطَهَّرُونَ ﴿٨٢﴾
فَاَنْجَيْنَاهُ وَاَهْلَهُٓ اِلَّا امْرَاَتَهُۘ كَانَتْ مِنَ الْغَابِر۪ينَ ﴿٨٣﴾
وَاَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًاۜ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِم۪ينَ ﴿٨٤﴾

Meâli

80. Lût'u da (peygamber gönderdik). Kavmine dedi ki: "Sizden önceki topluluklardan hiçbirinin (bu ölçüde) yapmadığı iğrençliği mi işliyorsunuz!" **81.** "Kadınları bırakıp da cinsel tatmin için erkeklere yanaşıyorsunuz. Doğrusu siz taşkın bir topluluksunuz." **82.** Kavminin cevabı, "Onları (Lût ve arkadaşlarını) memleketinizden çıkarın! Çünkü onlar

fazla temizlik taslayan insanlar!" demelerinden başka bir şey olmadı. **83.** Biz de onu ve karısı dışındaki aile fertlerini kurtardık. Karısı geride kalanlardan (inkârcılardan) idi. **84.** Ve üzerlerine dehşetli bir yağmur (taş) yağdırdık. İşte gör günahkârların sonunun ne olduğunu!

Tefsiri

80-81. *Lût* aleyhisselâm, Hz. İbrâhim'in kardeşi Haran'ın oğludur. İslâmî kaynaklarda soy kütüğü Tarah oğlu Haran oğlu Lût şeklinde geçmektedir. İbrâhim ile birlikte Irak'tan ayrılmış; Tevrat'ta bildirildiğine göre Ölüdeniz kıyısındaki Sodom ve Gomore'de (Ammûre) peygamber olarak görevlendirilmiştir. Buralarda oturan halk, inkârcılık yanında, livâtayı da meşrû hale getirmişlerdi. Hz. Lût, erkeğin erkeğe yaklaşması (homoseksüellik) şeklindeki bu fuhuş çeşidini, daha önce hiçbir millette görülmemiş ölçüde yaygınlaştırmaları sebebiyle onları eleştirdi; kendisinin güvenilir bir peygamber olduğunu, Allah'tan korkup davetine icâbet etmeleri, hallerini düzeltmeleri gerektiğini söyledi (bk. Şuarâ 26/160-164) ve bu yaptıkları sebebiyle onları "müsrifler" şeklinde niteledi. "Mâkul ve meşrû ölçüleri aşan" anlamına gelen *müsrif* kelimesinin burada cinsel sapıklığı ifade ettiği anlaşılmaktadır.

Kitap ve Sünnet'te zinanın cezası belirlenmekle beraber, sapıklık ve çirkinlik sayılarak yasaklanan eşcinselliğin cezası tayin edilmemiş; bu yüzden müslüman âlimler bu suçun cezası hakkında taşlama (recm), yakma, üstüne duvar yıkma, yüksek bir yerden atmak suretiyle öldürme gibi farklı idam usulleri önermişlerdir. İmam Ebû Hanîfe ve diğer bazı âlimler ise ta'zîri (hâkimin uygun göreceği öldürme dışındaki bir ceza) yeterli bulmuşlardır (bk. İbn Âşûr, VIII/2, s. 232-234).

82. Sapıklığa müptelâ olmuş bu kavim, Lût'un uyarılarını dikkate almak şöyle dursun, peygamberi kendisine inananlarla birlikte ülkelerinden kovmaya kalkıştılar; kendilerinin işlediği fuhuştan uzak olmalarını buna gerekçe gösterdiler veya "Çünkü onlar fazla temizlik taslayan insanlar!" diye akıllarınca onlarla alay ettiler (Şevkânî, II, 255).

83-84. Lût'un karısı geride kaldı ve kurtulma imkânını kaybetti. Çünkü o da inkârcılardandı (ayrıca bk. Tahrîm 66/10). Belki de o, Sodom hal-

kındandı ve bu yüzden Lût'un ailesiyle birlikte buradan ayrılmak istememişti. Lût ve ailesi diğer inananlarla birlikte ülkeden ayrıldıktan sonra geride kalanlar başlarına taş yağdırılmak suretiyle helâk edildiler (bk. Hûd 11/81-83).

85 – 93

وَاِلٰى مَدْيَنَ اَخَاهُمْ شُعَيْباًۜ قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللّٰهَ مَا لَكُمْ
مِنْ اِلٰهٍ غَيْرُهُۜ قَدْ جَٓاءَتْكُمْ بَيِّنَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ فَاَوْفُوا الْكَيْلَ وَالْمِيزَانَ
وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ اَشْيَٓاءَهُمْ وَلَا تُفْسِدُوا فِي الْاَرْضِ بَعْدَ
اِصْلَاحِهَاۜ ذٰلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ اِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَۚ ﴿٨٥﴾ وَلَا تَقْعُدُوا
بِكُلِّ صِرَاطٍ تُوعِدُونَ وَتَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ مَنْ اٰمَنَ بِه۪ وَتَبْغُونَهَا
عِوَجاًۚ وَاذْكُرُٓوا اِذْ كُنْتُمْ قَلِيلاً فَكَثَّرَكُمْۖ وَانْظُرُوا
كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿٨٦﴾ وَاِنْ كَانَ طَٓائِفَةٌ
مِنْكُمْ اٰمَنُوا بِالَّذ۪ٓي اُرْسِلْتُ بِه۪ وَطَٓائِفَةٌ لَمْ يُؤْمِنُوا فَاصْبِرُوا
حَتّٰى يَحْكُمَ اللّٰهُ بَيْنَنَاۚ وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ﴿٨٧﴾ قَالَ

الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لَنُخْرِجَنَّكَ يَا شُعَيْبُ وَالَّذِينَ
آمَنُوا مَعَكَ مِنْ قَرْيَتِنَا أَوْ لَتَعُودُنَّ فِي مِلَّتِنَا قَالَ أَوَلَوْ كُنَّا
كَارِهِينَ ﴿٨٨﴾ قَدِ افْتَرَيْنَا عَلَى اللَّهِ كَذِبًا إِنْ عُدْنَا فِي مِلَّتِكُمْ
بَعْدَ إِذْ نَجَّانَا اللَّهُ مِنْهَا وَمَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَعُودَ فِيهَا إِلَّا
أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّنَا وَسِعَ رَبُّنَا كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا عَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْنَا
رَبَّنَا افْتَحْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ قَوْمِنَا بِالْحَقِّ وَأَنْتَ خَيْرُ الْفَاتِحِينَ ﴿٨٩﴾
وَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لَئِنِ اتَّبَعْتُمْ شُعَيْبًا إِنَّكُمْ
إِذًا لَخَاسِرُونَ ﴿٩٠﴾ فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جَاثِمِينَ
﴿٩١﴾ الَّذِينَ كَذَّبُوا شُعَيْبًا كَأَنْ لَمْ يَغْنَوْا فِيهَا الَّذِينَ كَذَّبُوا
شُعَيْبًا كَانُوا هُمُ الْخَاسِرِينَ ﴿٩٢﴾ فَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَا قَوْمِ
لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ رِسَالَاتِ رَبِّي وَنَصَحْتُ لَكُمْ فَكَيْفَ آسَى عَلَى قَوْمٍ
كَافِرِينَ ﴿٩٣﴾

Meâli

85. Medyen'e kardeşleri Şuayb'ı (gönderdik). Dedi ki: "Ey kavmim! Allah'a kulluk edin; sizin O'ndan başka tanrınız yoktur. Size rabbiniz-

den açık bir delil gelmiştir. Artık ölçüyü ve tartıyı tam yapın, insanların mallarının değerini düşürmeyin, düzeltilmesinden sonra yeryüzünde bozgunculuk yapmayın. Eğer inananlar iseniz bunlar sizin için daha hayırlıdır." **86.** "İnananları tehdit ederek, Allah yolundan alıkoyarak ve bu yolu eğri büğrü göstermek maksadıyla her yolun başında oturmayın. Düşünün ki, siz az sayıdaydınız, sonra O sizi çoğalttı. Bozguncuların sonunun nasıl olduğunu da düşünün!" **87.** "Eğer içinizden bir grup bana gönderilene inanmış, bir grup da inanmamışsa, artık Allah aramızda hükmünü verinceye kadar sabredin! O, hükmedenlerin en iyisidir." **88.** Kavminden büyüklük taslayan önderler kesimi şöyle dediler: "Ey Şuayb! Ya seni ve seninle beraber inananları kentimizden kesinlikle çıkaracağız veya mutlaka dinimize döneceksiniz!" Şuayb dedi ki: "İstemesek de mi?" **89.** "Doğrusu Allah bizi ondan kurtardıktan sonra tekrar sizin dininize dönersek Allah hakkında yalan uydurmuş oluruz. Rabbimiz Allah dilemedikçe sizin dininize dönmemiz bizim için olacak şey değildir! Rabbimizin ilmi her şeyi kuşatmıştır. Biz sadece Allah'a dayanırız. Ey rabbimiz! Kavmimizle bizim aramızda adaletli hükmünü ver. Sen hüküm verenlerin en hayırlısısın." **90.** Kavminin inkârcı ileri gelenleri, "Eğer Şuayb'a uyacak olursanız o takdirde siz mutlaka perişan olursunuz!" dediler. **91.** Derken o şiddetli deprem onları yakalayıverdi de yurtlarında yere serildiler. **92.** Şuayb'ı yalanlayanlar sanki orada hiç yurt tutmamış gibi oldular. Böylece asıl hüsrana uğrayanlar, Şuayb'ı yalanlayanlar oldu. **93.** Şuayb onlardan ayrıldı ve (bu arada) "Ey kavmim!" dedi, "Ben size rabbimizin gönderdiği gerçekleri duyurmuştum ve size öğütler vermiştim. Artık kâfir bir kavme nasıl acırım!"

Tefsiri

85-87. *Medyen*, Mısır ile Filistin arasında, Sînâ yarımadasının kuzeyindeki bölgenin adıdır. Hz. Şuayb döneminde buralarda Araplar'ın Emur (Amoriler) koluna mensup kabileler oturuyordu.

İslâmî kaynaklarda Medyen'le ilgili daha farklı bilgiler de verilmektedir. Bir görüşe göre Medyen'in, Hz. İbrâhim'in oğlunun ismi olduğu, zamanla onun soyundan gelenlerin de bu isimle anıldığı söylenir. Akabe

körfezinin doğu kıyısındaki Maan yakınlarında bulunan eski bir şehir bu adı taşımaktaydı (bk. Yâkut, *Mu'cemü'l-büldân*, Beyrut 1410/1990, V, 92-93; Fr. Buhl, "Medyen Şuayb", *İA*, VII, 473-474; a.mlf., "Şu'ayb", *İA*, XI, 579-580). İbn Kesîr'e göre Medyen halkı "Eyke halkı" diye de anılırdı. Bunlar ağaçlara taptıkları için gür ağaçları ifade etmek üzere kullanılan Eyke ismiyle anılmışlardır (III, 443; VI, 168).

Medyen halkı *Şuayb* aleyhisselâm döneminde Mısır krallarına bağlıydı. Araplar'la yakın ilişkileri neticesinde zamanla Araplaşmışlardır (İbn Âşûr, VIII, 239-240). Aynı soydan gelen Şuayb'ın şeceresi kaynaklarda İbrâhim oğlu Medyen oğlu Yeşcur oğlu Mîkâil oğlu Şuayb şeklinde verilir. Şeceresi hakkında farklı bilgiler de vardır (bk. Şevkânî, II, 256). Tevrat'ta ismi, Çıkış, 2/18'de Reuel; Çıkış, 3/1'de Midyan kâhini Yetro; Sayılar 10/18'de Reuel oğlu Hobab gibi farklı şekillerde verilmektedir. Kasas sûresinde (28/22-29) anlatıldığına göre Hz. Mûsâ Mısır'dan çıktıktan sonra Medyen'e gelmiş, Hz. Şuayb ile tanışarak kızıyla evlenmiş ve on yıl kadar onun yanında çalışmıştır.

Şuayb da Nûh'un davetini tekrarlayarak Medyen halkını Allah'a kulluk etmeye ve O'ndan başka tanrı tanımamaya çağırmış; ayrıca onlara, âyette mahiyeti hakkında bilgi verilmeyen bir "beyyine" (mûcize veya belge) göstermiştir.

Medyen'in, inkârcılıkları yanında, başta gelen toplumsal hastalıkları ticaret ahlâkının bozulması ve din hürriyetinin ortadan kalkmasıydı. Bu yüzden peygamberleri onları bundan menetti; ölçü ve tartıda adaletli olmaya; insanların haklarını nicelik veya nitelik olarak eksiltmeden, zarar vermeden ödemeye; ülkenin düzenini bozup halkın huzurunu kaçırmaktan, gerçeği arayan insanların yollarını keserek onları tehdit etmekten, Allah yolunda gitmelerini engellemekten ve içlerinde kuşku uyandırmaktan vazgeçmeye çağırdı. Bu son ifadelerden anlaşıldığına göre Medyen'in inkârcı insanları, Hz. Şuayb ile görüşüp onun mesajını öğrenmek üzere huzuruna gelmek isteyen insanların yollarını kesiyor, onları tehdit ediyor, içlerine kuşku salıyor, peygamberle görüşmelerini engelliyorlardı.

Fahreddin er-Râzî'ye göre 85. âyetteki Allah'a ibadet buyruğu ile peygamberin getirdiği "beyyine"yi ifade eden kısım "Allah'ın emrine saygı" (et-ta'zîm li-emrillâh) ilkesinin; ardından gelen üç buyruk da "Allah'ın yarattıklarına şefkat" (eş-şefkatü alâ halkıllâh) ilkesinin kapsamına

girer (XIV, 174). Ölçü ve tartıda dürüstlük buyruğu müşterinin haklarını, "insanların mallarının değerini düşürmeyin" buyruğu da satıcının haklarını korumayı hedefler (İbn Âşûr, VIII/2, s. 243-244). Aynı âyetin sonunda, insanların bu buyruklara uymalarının bizâtihi kendi iyiliklerine olduğu da belirtilmek suretiyle gerek iman, gerekse ahlâk kurallarının insanların yine kendilerine dünya ve âhiret saadeti kazandıracağına işaret edilmiş; buna mukabil 86. âyetin sonunda da inkârcılık ve haksız davranışlarıyla din ve dünya düzenini bozanların uğradıkları kötü âkıbet hatırlatılmıştır. 87. âyette ise Şuayb'ın davetine inananlardan da inanmayanlardan da bir süre sabredip beklemeleri istenmekte; hüküm verenlerin en iyisi olan yüce Allah'ın, mutlak adaletiyle kimin haklı olduğunu ortaya çıkaracağı bildirilmektedir.

88-89. *Millet* kelimesi "din" anlamına gelir. Müşrikler Şuayb ve ona inananları, kendi dinlerine dönmemeleri halinde ülkelerinden süreceklerini kesin bir dille açıklayarak tehdit ettiler. Hz. Şuayb'ın "Biz istemesek de mi?" şeklindeki ifadesi, hiç kimsenin inancını değiştirmeye zorlanamayacağını, inancında ısrar ettiği için yurdundan da sürülemeyeceğini göstermesi bakımından özellikle ilgi çekicidir.

İnkârcı zorbaların "... dinimize döneceksiniz!" şeklindeki tehditkâr sözleriyle Hz. Şuayb'ın, "Allah bizi ondan kurtardıktan sonra tekrar sizin dininize dönersek..." şeklindeki ifadesi, ilk bakışta Şuayb'ın daha önce onların dinine bağlı olduğu gibi bir kanaat doğuruyorsa da; bütün müfessirler âyetten böyle anlamın çıkarılmaması gerektiğini ısrarla vurgulamışlardır. Zira İslâm inancına göre peygamberlerin hepsi, peygamber olmadan önce de şirk ve küfürden korunmuşlardı. Buna göre Şuayb, kendi adına değil, ihtida etmiş olan arkadaşları adına böyle konuşmuş olabilir. Söz konusu ifadeler yukarıdaki temel inanç çerçevesinde, daha başka şekillerde de açıklanmıştır (bk. Zemahşerî, II, 129-130; Râzî, XIV, 177; Şevkânî, II, 257). 89. âyetin son cümleleri, zorbalıklarını insanların vicdanları üzerinde baskı kurmaya kadar götüren zalimler karşısında iyilerin Allah'a güven ve bağlılıklarını, sebatkâr ve yürekli tavırlarını sergilemesi bakımından anlamlı ve yol gösterici ifadelerdir.

90-93. Medyen'in inkârcı ve baskıcı eşraf takımı, halkı Şuayb'a inanmamaları hususunda uyarıp tehdit ederken, asıl kendileri hak ettikleri büyük felâkete uğramışlar; bu dünyada öyle bir topluluk yaşamamış gibi yok olup gitmişlerdir. Şuayb, daha önce onları dalâletten kurtarmak ve böyle bir âkıbete mâruz kalmalarını önlemek için elinden gelen her şeyi yaptığından, artık onlara acımanın da yersiz olduğunu düşünmüştür.

Buraya kadarki âyetlerde beş peygamberin kendi toplumlarıyla ilişkileri, davetlerinin mahiyeti, bu davet karşısında inanan ve inanmayanların tutumları, özellikle inkâr etmekle yetinmeyip inananlar üzerinde baskı kuran ve toplumda türlü kötülüklerin yayılmasına öncülük edenlerin bu yüzden uğradıkları büyük felâketler bir tarihî bilgi vermekten ziyade ders verme üslûbuyla veciz bir şekilde özetlenmiştir. Müteakip âyetlerde ise bütün bu toplumların uğradığı felâketlerin, zorlukların insanları ıslah etmeye yönelik amaçlar taşıdığı bildirilmektedir.

94 – 102

وَمَٓا اَرْسَلْنَا ف۪ي قَرْيَةٍ مِنْ نَبِيٍّ اِلَّٓا اَخَذْنَٓا اَهْلَهَا بِالْبَأْسَٓاءِ
وَالضَّرَّٓاءِ لَعَلَّهُمْ يَضَّرَّعُونَ ﴿٩٤﴾ ثُمَّ بَدَّلْنَا مَكَانَ السَّيِّئَةِ
الْحَسَنَةَ حَتّٰى عَفَوْا وَقَالُوا قَدْ مَسَّ اٰبَٓاءَنَا الضَّرَّٓاءُ وَالسَّرَّٓاءُ
فَاَخَذْنَاهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٩٥﴾ وَلَوْ اَنَّ اَهْلَ
الْقُرٰٓى اٰمَنُوا وَاتَّقَوْا لَفَتَحْنَا عَلَيْهِمْ بَرَكَاتٍ مِنَ السَّمَٓاءِ وَالْاَرْضِ
وَلٰكِنْ كَذَّبُوا فَاَخَذْنَاهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٩٦﴾ اَفَاَمِنَ

اَهْلُ الْقُرٰٓى اَنْ يَاْتِيَهُمْ بَاْسُنَا بَيَاتًا وَهُمْ نَٓائِمُونَۜ ﴿٩٧﴾ اَوَاَمِنَ
اَهْلُ الْقُرٰٓى اَنْ يَاْتِيَهُمْ بَاْسُنَا ضُحًى وَهُمْ يَلْعَبُونَ ﴿٩٨﴾ اَفَاَمِنُوا
مَكْرَ اللّٰهِۚ فَلَا يَاْمَنُ مَكْرَ اللّٰهِ اِلَّا الْقَوْمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٩٩﴾
اَوَلَمْ يَهْدِ لِلَّذٖينَ يَرِثُونَ الْاَرْضَ مِنْ بَعْدِ اَهْلِهَٓا اَنْ لَوْ نَشَٓاءُ
اَصَبْنَاهُمْ بِذُنُوبِهِمْۚ وَنَطْبَعُ عَلٰى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿١٠٠﴾
تِلْكَ الْقُرٰى نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ اَنْبَٓائِهَاۚ وَلَقَدْ جَٓاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ
بِالْبَيِّنَاتِۚ فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا بِمَا كَذَّبُوا مِنْ قَبْلُۜ كَذٰلِكَ
يَطْبَعُ اللّٰهُ عَلٰى قُلُوبِ الْكَافِرٖينَ ﴿١٠١﴾ وَمَا وَجَدْنَا لِاَكْثَرِهِمْ
مِنْ عَهْدٍۚ وَاِنْ وَجَدْنَٓا اَكْثَرَهُمْ لَفَاسِقٖينَ ﴿١٠٢﴾

Meâli

94. Biz hangi ülkeye bir peygamber gönderdiysek mutlaka ora halkını, Allah'a yönelip yalvarsın yakarsınlar diye dert ve sıkıntıya uğratmışızdır. **95.** Sonra kötülüğü değiştirip yerine iyilik getirdik. Nihayet çoğaldılar ve "Atalarımız da böyle sıkıntı ve sevinç yaşamışlardı" dediler. Biz de onları, kendileri farkında olmadan ansızın yakaladık. **96.** O ülkelerin insanları inansalar ve günahtan sakınsalardı, elbette onların üstüne gökten ve yerden nice bereket kapıları açardık. Fakat yalanladılar; biz de ettikleri yüzünden onları yakalayıverdik. **97.** Yoksa o ülkenin halkı geceleyin uyurlarken kendilerine azabımızın gelmeyece-

ğinden emin mi idiler? **98.** Veya o ülke halkının güpegündüz eğlenirlerken kendilerine azabımızın gelmeyeceği konusunda güvenceleri mi vardı? **99.** Allah'ın ansızın gelen azabından emin mi oldular? Fakat ziyana uğrayan topluluktan başkası Allah'ın azabından emin olamaz. **100.** (Eski) sahiplerinden sonra yeryüzüne vâris olanlara, dileseydik onları da günahlarından dolayı musibetlere uğratabileceğimiz gerçeğini hâlâ anlamadılar mı? Biz onların kalplerini mühürleriz de onlar (gerçekleri) işitemezler. **101.** İşte o ülkeler! Onların haberlerinden bir kısmını sana anlatıyoruz. Andolsun ki peygamberleri onlara apaçık deliller getirmişti. Fakat onlar önceden yalanladıkları gerçeklere iman edecek değillerdi. İşte kâfirlerin kalplerini Allah böyle mühürler. **102.** Onların çoğunda, sözünde durma diye bir şey bulamadık. Gerçek şu ki, onların çoğunu yoldan çıkmış bulduk.

Tefsiri

94-95. "Dert" diye çevirdiğimiz *be'sâ'* kelimesi tefsirlerde "bedensel hastalıklar"; "sıkıntı" diye çevirdiğimiz *darrâ'* ise "geçim sıkıntısı, yoksulluk" şeklinde açıklanır. Kur'an-ı Kerîm'de *karye* kelimesi çoğunlukla kendilerine peygamber gönderilen bir toplumun yaşadığı küçük veya büyük yerleşim birimini yahut ülkeyi ifade eder ve söz konusu toplumun yerleşik bir hayat yaşadığını gösterir.

Sûrenin 59. âyetten buraya kadar geçen kısmında Nûh, Hûd, Sâlih, Lût ve Şuayb peygamberlerin kavimleriyle ilişkileri, mücadeleleri, tebliğ sırasında karşılaştıkları güçlükler ve peygamberlere karşı koyarak inkâr ve isyanda direnenlerin uğradıkları felâketlerin ibrete şayan kesitleri kısa fakat etkili ifadelerle özetlendikten sonra burada da, bir bakıma bu anlatılanların birer örnek olduğuna işaretle, esasen her devirde, kendilerine peygamberler gönderilen bütün toplumların, inkâr ve isyandan vazgeçerek Allah'a yönelmelerini sağlamak üzere hastalık veya yoksulluk gibi bazı sıkıntılara mâruz bırakıldığı; daha sonra kötülüğün yani hastalık ve yoksulluğun yerine iyilik (sağlık ve bolluk) verildiği, böylece onların Allah'ı tanıyıp O'na şükretmeleri için imkân ve fırsatlar yaratıldığı bildirilmektedir.

Kuşkusuz bu imkân ve fırsatlardan yararlananlar bulunmuşsa da, bu âyetlerin asıl maksadı Hz. Muhammed'in risâletine karşı direnen müş-

rik ve münkirler olduğu için, özellikle onları alâkadar eden tutum ve davranışlar üzerinde durularak bir bakıma şöyle denilmektedir: Daha önce sizin gibi inkâr edip kötülük işleyenlerin, hastalık ve yoksulluk gibi sıkıntılarla imtihan edildiklerinde, bundan Allah'ın kendilerini cezalandırdığı anlamını çıkararak tövbe etmeleri; yahut sıkıntıdan kurtulup sağlık ve bolluğa kavuştuklarında Allah'ın lutfu sayesinde bu durumdan kurtulduklarını düşünerek O'na şükretmeleri gerekirdi. Halbuki onlar "Hastalık ve yokluk, sağlık ve zenginlik gibi haller, bizim gibi geçmişte atalarımızın da başına gelen, zamana bağlı, zamanın ortaya çıkardığı normal olaylardır" diyerek inkârcılıkta ısrar ettiler; Allah da onları hiç ummadıkları bir zamanda ve ortamda ansızın yakalayıp cezalarını verdi. Eğer sizler aklınızı kullanıp basîretli davranmaz, meşakkatlerin veya nimetlerin temelindeki anlamları ve hikmetleri gerektiği şekilde kavramaz, gerekli dersi alarak iyiliklerin de kötülüklerin de kendisinden geldiği Allah'a yönelmez, sapkınlık ve kötülüklerinizden vazgeçmezseniz o eski inkârcılar gibi sizin de bir şekilde cezalandırılacağınızı unutmayınız. Çünkü inançsızlık ve isyankârlığın sonu hüsrandır, yıkımdır.

96. O eski kavimler, peygamberlerinin davetini ve Allah'ın türlü ikazlarını yeterince değerlendirip iman etseler ve kötülüklerden sakınsalardı yüce Allah "elbette onların üzerine gökten ve yerden nice bereket kapıları" açacaktı. Şu halde iman ve takvânın sonu berekettir, bolluktur; mutluluk ve esenliktir.

Bazı tefsirlerde "gökten gelen bereketler" yağmur, "yerden gelen bereket" de ziraî mahsuller ve hayvansal ürünlerdeki bolluk diye açıklanmışsa da buradaki "bereketler"in her türlü maddî ve mânevî hayırları kapsadığını düşünmek âyetin maksadına daha uygun düşer (bk. Râzî, XIV, 185; Şevkânî, II, 260).

Zemahşerî âyetteki "açma" anlamına gelen *feth* kavramının "kolaylaştırma" mânasında da kullanıldığını belirtmektedir. Buna göre söz konusu ifade "... Onlar için bütün iyilik ve güzellikleri elde etme yollarını kolaylaştırırdık" anlamına gelir (II, 77).

97-99. Müfessirler genellikle *ehlü'l-kurâ* ifadesini "geçmiş milletler" diye anlamışlarsa da; bunun, başta Mekkeliler olmak üzere bütün yerle-

şim birimlerinin insanlarını kapsadığını düşünmek Kur'an-ı Kerîm'in maksadına daha uygun düşer (Elmalılı, III, 2220). Hatta göçebe insanları da bunun içinde düşünmek gerekir. Böylece söz konusu âyetler bütün insanlar için bir uyarı anlamı taşımaktadır. Buna göre Allah, inkârcıyı ve isyankârı vaktini haber vererek cezalandırmaz. Nitekim sözlükte "hile, tuzak" anlamına gelen *mekr* kelimesi, Allah'a nisbet edildiğinde "O'nun günahkârlara mühlet vermesi ve onları farkında olmadan, beklenmedik bir anda cezalandırması" veya bu şekilde "ansızın gelen ceza" mânasında kullanılır. Yukarıdaki âyetlerde bu şekilde cezaya uğrayıp yok olan, yurtları harabeye dönen, tarihe karışan eski toplumlardan birkaç örnek verildi. Bu durum karşısında, fıtratlarındaki akıl, fikir ve ibret alma yeteneklerini kullanmayıp hüsranı hak eden, kendilerine kötülük eden inkârcılar, sadece onlar, böyle bir ceza kaygısı ve beklentisi içinde olmadan, temelsiz bir güvenlik duygusuyla her türlü kötülüğü rahatlıkla işlerler. Bu âyetlerde açıkça belirtilmemekle birlikte, ifadenin gelişinden anlaşıldığına göre, müminler ise, inkârcıların aksine, yüce Allah'ın rahmeti gibi azabının da hak olduğuna inandıkları için, daima O'nun gazabına ve azabına uğrama endişesi içinde yaşarlar. Kur'an-ı Kerîm'deki takvâ, havf, haşyet, rehbet, hazer gibi kelimelerle dile getirilen bu endişe, sarsılmaz imanın ruhlarda meydana getirdiği olumlu, yapıcı, insanı her türlü kötülüklerden alıkoyup iyilikler yapmaya sevkeden kaygı ve korku şeklindeki yüksek dinî ve ahlâkî duyguyu ifade eder. İyi mümin ve iyi insan gibi iyi ümmet ve iyi toplum da ancak bu yüce duygunun vicdanlara hâkim olmasıyla gerçekleşir.

100-102. "Arz"dan maksat, yukarıda kıssaları anlatılan kavimlerin yaşadığı topraklar; "yeryüzüne vâris olanlar" ise Kur'an'ın indiği dönemde o topraklarda eski kavimlerin yerlerine yerleşip yurt kuran Arap topluluklarıdır, bunların başında da Kur'an'ın ilk muhatabı olan Mekkeliler geliyordu.

Önceki âyetlerde, geçmişteki beş peygamberin (Nûh, Hûd, Sâlih, Lût, Şuayb) kavimlerinin kıssalarından örnekler verilerek, bu peygamberlerin getirdikleri açık seçik mesajlara, belgelere veya mûcizelere (beyyinât) rağmen, inkârcılıkta direnen eski toplumların mâruz kaldıkları

felâketler anlatılmıştı. Bu âyetlerde ise İslâm davetine muhatap olanların, bu olup bitenlerden ders almaları istenmektedir. 100. âyette Hz. Peygamber'in muhatapları iki tehlike karşısında uyarılmaktadır: Onlar eğer iman etmezlerse ya herhangi bir yıkımla yok olup gidecekler veya –hayatta kalsalar bile– küfürde ısrar ve inat etmeleri yüzünden Allah onların kalplerini mühürleyecektir (Râzî, XIV, 187). Burada iki defa geçen "kalplerin mühürlenmesi" Kur'an üslûbunda genellikle, inkâr ve kötülükte direnen insanların, zamanla akıllarını kullanma ve sağlıklı düşünme yeteneklerini kaybetmeleri, giderek artan bir taassupla sapık inanç ve yaşayışa şartlanmaları şeklindeki zihin ve ruh halini ifade eder. Genel planda evrendeki bütün oluşlar Allah'ın kuşatıcı iradesiyle gerçekleştiği için bu şartlanma "Allah'ın kalpleri mühürlemesi" şeklinde ifade edilmiştir. Nitekim 101. âyetteki "Fakat onlar önceden yalanladıkları gerçeklere iman edecek değillerdi" şeklinde çevrilen bölüm de insanın daha önce inkâr ettiği şeyleri kabul etmesinin veya inanıp benimsediği şeyleri terk ve reddetmesinin güçlüğüne işaret etmektedir.

Müfessirler, 102. âyetteki *ahd* kelimesini çoğunlukla "Allah'ın Hz. Âdem'in sulbüne, soyuna ve dolayısıyla bütün insanların fıtratına bahşettiği hakkı ve hakikati bulma, kabul etme meyli, her insanın yaratılışının en başında potansiyel olarak sahip kılındığı iman ve iyilik istidadı" anlamında açıklamışlardır. Kur'an'da, insanın böyle bir olumlu eğilim ve istidadı varlığının özünde saklayarak dünyaya gelmesi, onun Allah'a karşı olan bir tür ahdi ve borcu, buna karşılık mükellef bir insan haline geldikten sonra fıtrat dinini tanımayarak bâtıl inançlara, çirkin davranışlara sapması da "Allah'ın ahdini bozma" şeklinde dile getirilir.

103 – 114

ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ مُوسٰى بِاٰيَاتِنَٓا اِلٰى فِرْعَوْنَ وَمَلَا۬ئِه۪ فَظَلَمُوا
بِهَاۚ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِد۪ينَ ﴿١٠٣﴾ وَقَالَ مُوسٰى

يَا فِرْعَوْنُ اِنّ۪ي رَسُولٌ مِنْ رَبِّ الْعَالَم۪ينَۙ ﴿١٠٤﴾ حَق۪يقٌ عَلٰٓى اَنْ لَٓا اَقُولَ
عَلَى اللّٰهِ اِلَّا الْحَقَّۜ قَدْ جِئْتُكُمْ بِبَيِّنَةٍ مِنْ رَبِّكُمْ فَاَرْسِلْ مَعِيَ بَن۪ٓي اِسْرَٓائ۪يلَۜ
﴿١٠٥﴾ قَالَ اِنْ كُنْتَ جِئْتَ بِاٰيَةٍ فَأْتِ بِهَٓا اِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِق۪ينَ ﴿١٠٦﴾
فَاَلْقٰى عَصَاهُ فَاِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُب۪ينٌۚ ﴿١٠٧﴾ وَنَزَعَ يَدَهُ فَاِذَا هِيَ بَيْضَٓاءُ
لِلنَّاظِر۪ينَ۟ ﴿١٠٨﴾ قَالَ الْمَلَاُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ اِنَّ هٰذَا
لَسَاحِرٌ عَل۪يمٌۙ ﴿١٠٩﴾ يُر۪يدُ اَنْ يُخْرِجَكُمْ مِنْ اَرْضِكُمْۚ فَمَاذَا
تَأْمُرُونَ ﴿١١٠﴾ قَالُٓوا اَرْجِهْ وَاَخَاهُ وَاَرْسِلْ فِي الْمَدَٓائِنِ حَاشِر۪ينَۙ ﴿١١١﴾
يَأْتُوكَ بِكُلِّ سَاحِرٍ عَل۪يمٍ ﴿١١٢﴾ وَجَٓاءَ السَّحَرَةُ فِرْعَوْنَ قَالُٓوا
اِنَّ لَنَا لَاَجْرًا اِنْ كُنَّا نَحْنُ الْغَالِب۪ينَ ﴿١١٣﴾ قَالَ نَعَمْ وَاِنَّكُمْ
لَمِنَ الْمُقَرَّب۪ينَ ﴿١١٤﴾

Meâli

103. Sonra onların ardından Mûsâ'yı mûcizelerimizle Firavun ve çevresine gönderdik; onlar ise mûcizeleri inkâr ettiler; ama gör işte fesatçıların sonu ne oldu! **104.** Mûsâ dedi ki: "Ey Firavun! Ben âlemlerin rabbi tarafından gönderilmiş bir elçiyim." **105.** "Allah hakkında yalnız gerçek olanı söylemek benim üzerime borçtur. Size rabbinizden açık bir delil getirdim. Artık İsrâiloğulları'nı benimle birlikte serbest bırak." **106.** O da şöyle dedi: "Eğer bir mûcize getirdiysen

ve gerçekten doğru söylüyorsan onu göster bakalım." **107.** Bunun üzerine Mûsâ asâsını yere attı. Bir de baktılar ki apaçık bir yılan! **108.** Ve elini (cebinden) çıkardı. Bir de ne görsünler, seyredenlerin gözleri önünde bembeyaz oluvermiş! **109.** Firavun'un kavminden ileri gelenler dediler ki: "Bu gerçekten çok usta bir sihirbaz!" **110.** "Sizi yurdunuzdan çıkarmak istiyor, ne buyurursunuz?" **111.** Dediler ki: "Onu da kardeşini de beklet; şehirlere toplayıcılar (memurlar) yolla"; **112.** "Bütün usta sihirbazları huzuruna getirsinler." **113.** Sihirbazlar Firavun'a geldiler; "Eğer üstün gelen biz olursak bize muhakkak bir mükâfat olmalıdır" dediler. **114.** O da "Tamam; ayrıca sizler mutlaka benim yakınlarımdan olacaksınız" dedi.

Tefsiri

103. Bu sûrenin 59. âyetinden 102. âyetine kadar olan bölümünde, daha önce yaşamış ve risâleti sona ermiş bulunan bazı eski peygamberler ve onların tebliğlerinde yer alan başlıca esaslar hakkında bilgiler verildikten sonra 103. âyetle, Kur'an-ı Kerîm'in inzâli sırasında varlığını sürdüren İsrâiloğulları'nın dinî tarihine dair bilgilere geçilmektedir. 156. âyete kadar devam eden bu bilgilerden sonra Hz. Muhammed'in risâletinin kesinliğini vurgulayan iki âyetin ardından İsrâiloğulları hakkındaki açıklamalar sürdürülecektir.

Eski Mısır dilinde "büyük ev" anlamındaki *per'ao* (veya per'aâ) kelimesinden gelen *fir'avn* (*firavun*) kelimesinin İbrânîce veya Süryânîce'den Arapça'ya geçtiği sanılmaktadır. Kelime, milâttan önce 1370'lerde "kral" anlamında kullanılmaya başlanmıştır. Eski Mısır inancında firavun hem kral hem de tanrının oğlu ve dolayısıyla tanrı sayılıyordu.

Eski Ahid'de firavun kelimesi otuz dokuz yerde yalın bir unvan olarak, iki yerde de Kral Neko ve Kral Hofra'nın isimleriyle birlikte geçmektedir. Kur'an-ı Kerîm'de yetmiş dört defa tekrarlanan firavun kelimesi sadece Hz. Mûsâ dönemindeki Mısır kralını ifade etmekle birlikte, asıl ismi verilmemektedir. Yahudi kaynaklarında, İsrâiloğulları'na zulmeden firavunlar olarak I. Seti, onun oğlu II. Ramses ve II. Ramses'in oğlu Menephtah'ın isimleri anılır. İslâmî kaynaklara göre ise firavun Amâlika krallarının unvanıdır. Bunlardan Reyyân b. Velîd, Hz. Yûsuf'un dinini kabul etmiş;

fakat onun yerine geçen Kābûs b. Musʿab ve daha sonra gelen Ebü'l-Abbas b. Velîd inkârcılığa sapmışlardır. Özellikle sonuncusu Hz. Mûsâ'nın mücadele ettiği kral olup firavunların en zalimi idi (ayrıntılı bilgi için bk. Ömer Faruk Harman, "Firavun", *DİA*, XIII, 118-121; İsrâiloğulları için bk. Bakara 2/83 vd.; Mûsâ için bk. Kasas 28/ 7 vd.).

Âyette, yukarıda kıssaları anlatılan peygamberlerden sonra, onların temel öğretilerini ihya etmek üzere, mûcizelerle desteklenmiş olarak Hz. Mûsâ'nın gönderildiği; fakat Firavun ve çevresindeki vezirler, kâhinler, kumandanlar, danışmanlar vb. ileri gelenlerin, eski dönemlerdeki benzerleri gibi küfürde direndikleri bildirilmektedir. Buradaki "zalemû" (zulmettiler) kelimesi çoğunlukla "Mûsâ'nın gösterdiği mûcizeleri inkâr ettiler" mânasında açıklanmaktadır. Nitekim Lokmân sûresinin 13. âyetinde "Çünkü O'na ortak koşmak kesinlikle çok büyük bir haksızlıktır" buyurulmuş; diğer birçok âyette zulüm kelimesi küfür veya şirk mânasında kullanılmıştır. Bununla birlikte âyet, "Firavun ve önde gelen adamları, halkın Mûsâ'ya ve onun peygamberliğini kanıtlayan delillere inanmalarını engelleyerek onlara kötülük ettiler" anlamında da yorumlanmıştır (bk. Zemahşerî, II, 136; İbn Âşûr, IX, 35-36). Âyetin sonunda Firavun ve adamlarının "fesatçılar" şeklinde nitelenmesi de bu yorumu destekler mahiyettedir. Ancak âyette inkârcılığın, hem bireylerin ruhlarını ve amelî hayatlarını hem de toplumsal düzeni ve değerler dünyasını fesada uğratan en büyük bozgunculuk olduğuna işaret edildiği de düşünülebilir.

104-105. Hz. Mûsâ, "Ben âlemlerin rabbi tarafından görevlendirilmiş bir elçiyim" demekle hem risâletle görevlendirilmiş olduğunu ilân etmiş hem de –yüce Allah âlemlerin rabbi olduğuna göre– Firavun'un tanrılık iddiasının geçersiz sayılması gerektiğini ima etmiş oluyordu. Ayrıca o, bütün peygamberler gibi kendisinin de ilk görevinin Allah hakkında gerçeği söylemek olduğunu; bildireceklerinin kuru birer iddia olmayıp bu hususta açık bir "hüccet"e yani aklî kanıtlara veya mûcizelere dayandığını açıkladı (İbn Âşûr, IX, 39).

Hz. Yûsuf'un Mısır'da bir üst düzey görevde bulunduğu sırada İsrâil adıyla da bilinen Hz. Yaʿkūb ve on bir oğlu da Mısır'a göçmüşler; uzun

süre itibarlı bir topluluk olarak yaşamışlardı. Ancak Mısır'da yönetimin el değiştirmesi üzerine, İsrâiloğulları, giderek çoğalmaları yanında, geniş topraklara sahip olmaları ve savaşlar sırasında Mısırlılar'ı arkadan vurmaları ihtimalinin bulunması gibi siyasî ve ekonomik sebeplerle tehlikeli görülmeye başlayıp itibar kaybına uğradılar ve zamanla parya konumuna düşürülerek geri ve ağır işlerde istihdam edilir oldular. Erkek çocuklarının öldürülmesi kararı da nüfus artışının önlenmesi amacına yönelikti (bk. Çıkış, 1/8-17, 22). İşte aynı soydan bir peygamber olan Hz. Mûsâ, Tevrat'ta bildirildiğine göre (bk. Çıkış, 12/40) 400 yılı aşkın bir zamandır Mısır'da yaşayan kavmini bu alçaltıcı durumlardan kurtarmak için, Allah'ın buyruğu uyarınca (bk. Tâhâ 20/47), Firavun'dan, kavmini serbest bırakıp kendisiyle birlikte Mısır'dan Sînâ'ya dönmelerine izin vermesini istedi.

106-108. Firavun, Hz. Mûsâ'nın tebliğinde gerçeği söylediği ve sağlam kanıtlara dayandığı şeklindeki açıklamalarını yeterli bulmayıp kendisinden doğruluğunu kanıtlayacak bir mûcize göstermesini isteyince Hz. Mûsâ iki mûcize sergiledi: Asânın bir anda yılana dönüşmesi ve –esmer tenli olduğu halde– elini cebinden çıkarınca renginin, olayı takip edenlerin gözleri önünde ve onları hayrete düşürecek şekilde bembeyaz hale gelmesi. Aynı mûcizeler Tevrat'ta da zikredilmektedir (Çıkış, 4/2-8).

Her ne kadar bu mûcizeleri bildiren âyetler, kelâm âlimlerince "mülhidler" diye nitelenen bir grup tarafından çeşitli şekillerde (meselâ elin beyazlanması mûcizesi, Mûsâ'nın güçlü ve açık seçik kanıtlar göstermesi tarzında) te'vil edilerek mûcizenin inkârı yoluna gidilmişse de, Sünnî müfessirler bu tür te'villeri, konuyla ilgili mütevâtir bilgilerin kabul edilmemesi ve peygamberin yalanlanması anlamına geldiğini savunarak reddetmişlerdir (bk. Râzî, XIV, 196).

109-110. Firavun'un erkânı, Hz. Mûsâ'nın belirtilen iki mûcizesini görünce, bunları ancak çok bilgili ve usta bir sihirbazın yapabileceğini söyleyip onun gerçekte Firavun ve çevresindekileri Mısır'dan çıkararak hâkimiyeti ele geçirme planı içinde olduğunu ileri sürdüler. Şuarâ sûresinde (26/34-35) bu fikirler doğrudan doğruya Firavun'a isnat edilir. Şu halde, çevresindekiler gibi Firavun da Mûsâ hakkında aynı asılsız

kanaate sahipti. Zemahşerî'ye göre bu kanaate önce Firavun varmış, bunu adamlarına anlatmış, daha sonra onlar da aynı kaygıyı Firavun'un veya halkın huzurunda tekrar etmiş olabilirler (II, 139). Âyetlerin üslûbundan anlaşıldığına göre gerek Firavun gerekse danışmanları, Mûsâ'nın ortaya çıkışını hayli ciddiye almışlardı. Muhtemelen onlar, Mûsâ'da, sıradan bir yabancı olmasının ötesinde, Mısır'da Hz. Yûsuf döneminden sonra itibar kaybedip parya durumuna düşürülen İsrâiloğulları'na kendisini kabul ettirecek, onları bilinçlendirerek Firavun idaresinin siyasetine karşı harekete geçirecek bir kabiliyet sezmişlerdi; hatta Hz. Mûsâ'nın hükümdar sarayında yetiştiğini öğrenmiş ve bu sayede bir liderlik vasfı kazandığını da düşünmüşlerdi. Buna rağmen yine de başlangıçta onu öldürmeyi düşünmemeleri ilgi çekicidir. Müfessirler genellikle bunu, Mûsâ'nın sihirbazlar karşısındaki başarısından korkmalarına bağlarlar (ayrıca bk. 127. âyetin tefsiri).

111-112. Başka âyetlerde bildirildiğine göre Firavun'un sarayına Mûsâ ile birlikte –ondan üç yaş büyük olan– kardeşi Hârûn da gitmişti (bk. Yûnus 10/75; Tâhâ 20/42-43). Firavun'un danışmanları, Mûsâ'nın bir sihirbaz olduğu kanıtlanırsa, halkının gözünde itibar kazanmasının önlenebileceğini ve böylece bu meselenin halledilebileceğini düşündükleri için Firavun'a, Mûsâ'yı Hârûn'la birlikte bir süre bekletmesini, kendi usta sihirbazlarını toplayarak onların mârifetiyle Mûsâ'nın bir şarlatandan başka bir şey olmadığını halka kanıtlamasını tavsiye ettiler.

Bu âyetler, o dönemde sihrin yaygın olduğunu ve insanların sihir yarışmalarına alışık bulunduğunu göstermektedir. Kelâm bilginleri, çeşitli devirlerdeki peygamberlerin gösterdikleri mûcizelerin, daha çok o devirlerdeki toplumların değer verip ilgi duydukları konulara ilişkin olduğunu belirtirler. Nitekim Hz. Mûsâ döneminde sihir yaygın olduğu için onun mûcizeleri sihirbazları mağlûp edecek hârikalar şeklinde, Hz. Îsâ'nın döneminde çeşitli hastalıklar yaygın olduğu için onun mûcizeleri iflâh olmaz hastaları iyileştirmesi, Hz. Muhammed döneminde ise fesâhat ve belâgata itibar edildiği için onun ortaya koyduğu en büyük mûcize de Arap şiirinin en seçkin örneklerinin bile yanında sönük kaldığı Kur'an-ı

Kerîm şeklinde tezahür etmiştir (Râzî, XIV, 200. Sihir hakkında geniş bilgi için bk. Bakara 2/102).

113-114. Danışmanlarının teklifi üzerine Firavun tarafından celbedilen sihirbazların ondan ödül beklediklerini açıklamaları, onların hem yüksek bir itibara sahip bulunduklarını hem de sihirdeki ustalıklarıyla Mûsâ'yı mağlûp edeceklerinden emin olduklarını (İbn Âşûr, IX, 46), Firavun'un onlara beklediklerinden daha fazlasını vaad etmesi de onun her şeye rağmen Hz. Mûsâ'nın başarılı olmasından duyduğu endişeyi gösterir.

115 – 126

قَالُوا يَا مُوسٰى اِمَّٓا اَنْ تُلْقِيَ وَاِمَّٓا اَنْ نَكُونَ نَحْنُ الْمُلْقِينَ ﴿١١٥﴾
قَالَ اَلْقُوا فَلَمَّٓا اَلْقَوْا سَحَرُٓوا اَعْيُنَ النَّاسِ وَاسْتَرْهَبُوهُمْ وَجَٓاؤُ
بِسِحْرٍ عَظِيمٍ ﴿١١٦﴾ وَاَوْحَيْنَٓا اِلٰى مُوسٰٓى اَنْ اَلْقِ عَصَاكَ فَاِذَا
هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿١١٧﴾ فَوَقَعَ الْحَقُّ وَبَطَلَ مَا كَانُوا
يَعْمَلُونَ ﴿١١٨﴾ فَغُلِبُوا هُنَالِكَ وَانْقَلَبُوا صَاغِرِينَ
﴿١١٩﴾ وَاُلْقِيَ السَّحَرَةُ سَاجِدِينَ ﴿١٢٠﴾ قَالُٓوا اٰمَنَّا بِرَبِّ
الْعَالَمِينَ ﴿١٢١﴾ رَبِّ مُوسٰى وَهٰرُونَ ﴿١٢٢﴾ قَالَ فِرْعَوْنُ اٰمَنْتُمْ بِهِ
قَبْلَ اَنْ اٰذَنَ لَكُمْ اِنَّ هٰذَا لَمَكْرٌ مَكَرْتُمُوهُ فِي الْمَدِينَةِ لِتُخْرِجُوا
مِنْهَٓا اَهْلَهَا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿١٢٣﴾ لَاُقَطِّعَنَّ اَيْدِيَكُمْ وَاَرْجُلَكُمْ

مِنْ خِلَافٍ ثُمَّ لَاُصَلِّبَنَّكُمْ اَجْمَع۪ينَ ﴿١٢٤﴾ قَالُٓوا اِنَّٓا اِلٰى رَبِّنَا
مُنْقَلِبُونَۚ ﴿١٢٥﴾ وَمَا تَنْقِمُ مِنَّٓا اِلَّٓا اَنْ اٰمَنَّا بِاٰيَاتِ رَبِّنَا لَمَّا
جَٓاءَتْنَاۜ رَبَّنَٓا اَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَتَوَفَّنَا مُسْلِم۪ينَ ﴿١٢٦﴾

Meâli

115. Sihirbazlar dediler ki: "Ey Mûsâ! Sen mi atacaksın yoksa (ilk) atan biz mi olalım?" **116.** "Siz atın" dedi. Onlar atınca insanların gözlerini büyülediler, içlerine korku saldılar ve böylece büyük bir büyü sergilediler. **117.** Biz de Mûsâ'ya "Asânı yere at!" diye vahyettik. Bir de baktılar ki bu, onların uydurduklarını yakalayıp yutuyor! **118.** Böylece gerçek ortaya çıktı ve onların yaptıkları yok olup gitti. **119.** İşte Firavun ve kavmi orada yenildiler ve küçük düşüp yarıştan çekildiler. **120.** Derhal sihirbazlar secdeye kapandılar. **121-123.** "Âlemlerin rabbine, Mûsâ ve Hârûn'un rabbine iman ettik" dediler. Firavun dedi ki: "Ben size izin vermeden ona iman ettiniz öyle mi! Bu, hiç şüphesiz halkını şehirden çıkarmak için orada kurduğunuz bir tuzaktır. Ama yakında göreceksiniz!" **124.** "Mutlaka ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama keseceğim, sonra da hepinizi asacağım!" **125.** Onlar, "Biz zaten rabbimize döneceğiz" dediler; **126.** "Sen sadece, rabbimizin âyetleri bize geldiğinde onlara inandık diye bizden intikam alıyorsun. Ey rabbimiz! Bize sabırlar ver ve müslüman olarak canımızı al!"

Tefsiri

115-116. Gösteri alanına, sihir aletleri olan sopaları ve ipleriyle gelen sihirbazlar, ustalıklarına güvendikleri ve kazanacaklarından emin oldukları için, gösteriye kimin önce başlayacağı hususundaki seçme hakkını, kendileri gibi bir sihirbaz olduğunu düşündükleri Hz. Mûsâ'ya bıraktılar. Buna karşılık Mûsâ'nın "Siz atın" şeklinde kesin bir cevapla mukabele etmesi de onun Allah'ın izniyle başarılı olacağına güvendiğini göstermektedir.

Bazı tefsirlerde ve kısas-ı enbiyâ kitaplarında büyücülerin sayıları hakkında, 72 ile 200 küsur bin arasında değişen rakamlar verilmekteyse de İbn Atıyye'nin de ifade ettiği gibi (VII, 131) bu açıklamaların hepsi dayanaksızdır. Bununla birlikte 112. âyet sihirbazların sayılarının çokluğuna işaret etmektedir.

117-119. Hz. Mûsâ'ya Allah tarafından "Asânı at!" buyurulması, onun sergilediği hadisenin, bizâtihî kendisinin bir gösterisi veya bir büyüsü olmayıp Allah'ın iradesi uyarınca gerçekleşen bir mûcize olduğuna; ejderha haline dönüşen asânın yuttuğu şeylerden "onların uydurdukları şeyler" diye söz edilmesi de Firavun'un sihirbazlarınca sergilenen sihrin asılsızlığına işaret eder. Nitekim 118. âyette "Böylece gerçek ortaya çıktı…" buyurulmakla da sihirbazların gösterilerinin asılsız, Mûsâ'nın mûcizesinin de gerçekten vuku bulmuş bir hadise olduğu ifade edilmiştir. Âyetteki "batala" fiili de sihirbazların yaptıklarının hem asılsız olduğunu, yani gerçekten vuku bulmuş bir olay değil, aksine bir aldatmaca olduğunu hem de Firavun'un beklediği sonucu vermediğini göstermektedir. 119. âyette bunun bir yenilgi olduğu, Firavun ve adamlarının bu yenilgiyi kabul ederek küçük düşmüş bir vaziyette gösteri alanından çekildikleri bildirilmektedir.

120-122. Sihirbazlar mağlûbiyetin ardından, sihrin bütün inceliklerini bilmelerine rağmen kendilerini mağlûbiyete uğratan bu hadisenin bir sihir olamayacağını; şu halde Mûsâ'nın hak peygamber, gösterdiklerinin de ancak bir mûcize olarak kabul edilmesi gerektiğini anlayarak Allah için secdeye kapandılar. Kıptîler'de âdet olduğu üzere, Firavun için yere kapandıkları sanılmasın diye de Mûsâ ve Hârûn'un rabbi olan Allah'a iman ettiklerini açık bir dille belirtme gereğini duydular.

Tevrat'ta asâ mûcizesi Hz. Hârûn'a nisbet edilmekte; Hârûn'un, bu mûcizeyi sihirbazlardan önce sergilediği bildirilmekte; ayrıca sihirbazların Mûsâ'ya iman ettiklerine dair de herhangi bir bilgi verilmemektedir (Çıkış, 7/9-13).

123-124. Sihirbazlar, Mûsâ'ya iman edip onun tarafına geçtiklerini gayet açık olarak göstermişlerdi. Bu sebeple Firavun'un, "Ben size izin ver-

meden ona iman ettiniz öyle mi!" anlamına gelen sözü, bir soru olmayıp tehditten ibarettir. Nitekim "Ama yakında göreceksiniz" deyip bunun ardından vereceği cezaları sıralamasından da bu anlaşılmaktadır. "Ben size izin vermeden..." şeklindeki sözü de Firavun'un, neye inanıp neye inanmayacaklarına varıncaya kadar, onların her türlü tutum ve davranışlarına hükmettiğini, vicdanlarını baskı altında tuttuğunu göstermektedir.

Fahreddin er-Râzî'ye göre Firavun'un Mûsâ karşısındaki bu yenilgisi, onda aynı zamanda siyasî bir endişe de doğurdu. Zira bu olay halkın huzurunda cereyan etmişti ve bu gelişmeler karşısında halk da sihirbazları takip ederek Mûsâ'nın peygamberliğine inanıp onun peşine düşecekti. İşte bunu önlemek için onların Mûsâ'dan kuşku duymalarını sağlayacak iddialar ortaya attı. Buna göre sihirbazlar bir "tuzak" peşindeydi; yani Mûsâ'nın tebliğini kabul etmeleri, onun delilinin güçlü olmasından ileri gelmiyordu; aksine onlar, sihir gösterilerine girişmeden önce "Şu şu şartlarımızı yerine getirirsen sana inanırız" diye Mûsâ ile anlaşmışlardı. Firavun'un dile getirmediği asıl sıkıntısı ise karşılıksız iş gücünü kaybetmekti.

125-126. Firavun'un, öldürmeye kadar varan ağır tehditleri karşısında, eski sihirbazlar ve yeni müminler, hakikat üzere sebat gösterip inancına bağlı kalarak ölmenin, korkaklık göstererek münafıkça yaşamaktan daha şerefli bir tutum olduğunu cesaretle dile getirdiler ve bütün olacak kötü şeylere karşı metanetle direnmelerini sağlayacak bol sabırlar ihsan etmesi için Cenâb-ı Hakk'a niyazda bulundular. Kur'an'ın vermek istediği mesajla doğrudan ilgisi bulunmadığı için, ilgili âyetlerde, Firavun'un onlara açıkladığı cezaları uygulayıp uygulamadığı hakkında bilgi verilmemiştir.

127 – 129

وَقَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ اَتَذَرُ مُوسٰى وَقَوْمَهُ لِيُفْسِدُوا فِي
الْاَرْضِ وَيَذَرَكَ وَاٰلِهَتَكَۜ قَالَ سَنُقَتِّلُ اَبْنَٓاءَهُمْ وَنَسْتَحْي

نِسَاءَهُمْۚ وَاِنَّا فَوْقَهُمْ قَاهِرُونَ ﴿١٢٧﴾ قَالَ مُوسٰى لِقَوْمِهِ
اسْتَعٖينُوا بِاللّٰهِ وَاصْبِرُواۚ اِنَّ الْاَرْضَ لِلّٰهِۙ يُورِثُهَا مَنْ يَشَاءُ
مِنْ عِبَادِهٖۜ وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقٖينَ ﴿١٢٨﴾ قَالُوا اُو۫ذٖينَا مِنْ قَبْلِ
اَنْ تَأْتِيَنَا وَمِنْ بَعْدِ مَا جِئْتَنَاۜ قَالَ عَسٰى رَبُّكُمْ
اَنْ يُهْلِكَ عَدُوَّكُمْ وَيَسْتَخْلِفَكُمْ فِي الْاَرْضِ فَيَنْظُرَ كَيْفَ
تَعْمَلُونَ ﴿١٢٩﴾

Meâli

127. Firavun'un kavminden ileri gelenler dediler ki: "Seni ve tanrılarını bırakıp yeryüzünde bozgunculuk çıkarsınlar diye mi Mûsâ'yı ve kavmini serbest bırakacaksın!" Firavun, "Biz onların oğullarını sürekli öldürüp kızlarını sağ bırakacağız. Elbette biz onları ezecek üstünlükteyiz" dedi. **128.** Mûsâ kavmine dedi ki: "Allah'tan yardım isteyin ve sabredin. Şüphesiz ki yeryüzü Allah'ındır. O, kullarından dilediğini oraya hâkim kılar; (güzel) sonuç, takvâ sahiplerinindir". **129.** Onlar da "Sen bize gelmeden önce de geldikten sonra da bize işkence edildi" dediler. Mûsâ, "Umulur ki rabbiniz düşmanınızı helâk eder ve nasıl hareket edeceğinizi görmesi için onların yerine sizi yeryüzüne hâkim kılar" dedi.

Tefsiri

127. "Kızlar" diye çevirdiğimiz kelime âyet metninde *nisâ* (kadınlar) şeklinde geçmekle birlikte bundan kız çocukların kastedildiği açıktır. Erkek çocuklar öldürüldüğü ve dolayısıyla yetişmiş adam olma imkânını kaybettikleri için onlar *ebnâ* (oğullar) kelimesiyle anılırken kız çocukla-

rı sağ bırakılmaları sayesinde yetişip kadın olabildikleri için olacakları duruma itibar edilerek onlar da "nisâ" kelimesiyle anılmıştır.

Sihirbazlara karşı savurduğu tehditlerin, onları inanç ve kararlarından döndüremediğini gören Firavun, bu durum karşısında muhtemelen Mûsâ'yı serbest bırakmak istedi (Râzî, XIV, 210) veya danışmanlarıyla bundan sonra izlenmesi gereken tutumu görüştü. Çevresindekiler, onun gelişmelerden etkilenerek Mûsâ'yı serbest bırakacağını düşündükleri ve belki de sonuçta kendi konumlarının sarsılmasından kaygı duydukları için, Mûsâ ve ona inanan İsrâiloğulları'yla Kıptîler'in, ülkede fesat çıkaracaklarını yani halkı eski dinlerinden döndüreceklerini, Firavun'un kendisini de tanrılarını da reddedeceklerini belirterek, sihirbazları cezalandırırken onları serbest bırakmanın yanlış olacağı, şu halde onları da etkisiz hale getirmesi gerektiği hususunda onu uyardılar. Çünkü, âyette de ifade buyurulduğu üzere, o dönemde Mısırlılar çok tanrılı bir inanca sahip idiler; Firavun da tanrının oğlu sayılıyordu. Mûsâ'nın serbest bırakılması ise hem Firavun'un bu itibarının sarsılmasına hem de mevcut dinlerinden kopmalar olmasına yol açacaktı. Buna rağmen danışmanların Mûsâ hakkındaki önerilerinin Firavun tarafından benimsenmemesi ilgi çekicidir. Öyle görünüyor ki o, Mûsâ'nın gösterdiği mûcizeden son derece etkilenmiş, şahsı adına kaygı ve korkuya kapılmıştır. Bununla birlikte görünüşte Mûsâ'dan korkmadığını ve onu ciddiye almadığını göstermek için (Râzî, XIV, 212) hapsetmek veya başka türlü bir işleme tâbi tutmak yerine, onun tarafına geçecek olanların erkek çocuklarını öldürmeyi düşündüğünü açıkladı. Bu suretle hem onları sürekli bir tehdit altında bulunduracak hem de sayılarının artmasını önleyecekti. Firavun, "Elbette biz onları ezecek güçteyiz" şeklindeki açıklamasıyla, esasen Mûsâ olayının kendisi için önemli bir mesele teşkil etmediğini, kimsenin endişeye kapılmasına da mahal olmadığını belirtmek istiyordu (İbn Atıyye, VII, 138).

128. Hz. Mûsâ, kendisine inananlara bir yandan Allah'a sığınıp dinleri ve özgürlükleri uğrunda sabırlı ve metanetli olmalarını emrederken bir yandan da dünyanın gerçek sahibinin Allah olduğunu, bütün zulümler gibi Firavun'un zulmünün de mutlaka son bulacağını, sonunda üstünlük ve başarıyı, dünya ve âhiret saadetini ancak takvâ sahiplerinin, yani Allah'a

samimiyetle inanıp emirlerine karşı gelmekten sakınanların hak edeceğini anlatıyor; ümitlerini yitirmemeleri gerektiğini telkin ediyordu.

129. İsrâiloğulları, Mûsâ'nın gelmesinden önceki dönemlerde uzun yıllar acı ve sıkıntılar çektiklerini, Firavun'un tehditleri dikkate alındığında bu sıkıntılarının, Mûsâ ile tanışmalarından sonra daha da artarak devam edeceğinin ortaya çıktığını ifade ederek bu durum karşısında korku ve üzüntülerinin de arttığını dile getirdiler. Hz. Mûsâ ise Allah Teâlâ'nın düşmanlarını kahrederek kendilerine hâkimiyet kazandıracağı müjdesini verdi. Mûsâ'nın bu müjde ifadesinde "Bundan sonra Allah nasıl hareket edeceğinize bakar" anlamına gelen "nasıl hareket edeceğinizi görmesi için" şeklindeki kayıt, onların, kendisine uyup Allah'ın dinine bağlı kaldıkları sürece artık Firavun düzeninde olduğu gibi haksızlığa uğratılmayacaklarına, iyi veya kötü davranışlarının karşılığını adaletli bir şekilde bulacaklarına işaret eder ve İsrâiloğulları için bağımsızlıklarını kazanmalarından sonraki hayatları hakkında da bir uyarı anlamı taşır. Nitekim onların daha sonraki isyankâr tutumları Hz. Mûsâ'nın bu uyarısında haklı olduğunu göstermiştir (meselâ bk. âyet 148-150, 162-166).

130 – 137

وَلَقَدْ اَخَذْنَٓا اٰلَ فِرْعَوْنَ بِالسِّن۪ينَ وَنَقْصٍ مِنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ
يَذَّكَّرُونَ ١٣٠ فَاِذَا جَٓاءَتْهُمُ الْحَسَنَةُ قَالُوا لَنَا هٰذِه۪ۚ وَاِنْ
تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَطَّيَّرُوا بِمُوسٰى وَمَنْ مَعَهُۜ اَلَٓا اِنَّمَا طَٓائِرُهُمْ
عِنْدَ اللّٰهِ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ١٣١ وَقَالُوا مَهْمَا
تَأْتِنَا بِه۪ مِنْ اٰيَةٍ لِتَسْحَرَنَا بِهَاۙ فَمَا نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِن۪ينَ
١٣٢ فَاَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الطُّوفَانَ وَالْجَرَادَ وَالْقُمَّلَ

وَالضَّفَادِعَ وَالدَّمَ اٰيَاتٍ مُفَصَّلَاتٍ فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا
قَوْمًا مُجْرِم۪ينَ ﴿١٣٣﴾ وَلَمَّا وَقَعَ عَلَيْهِمُ الرِّجْزُ قَالُوا يَا مُوسَى ادْعُ
لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَۚ لَئِنْ كَشَفْتَ عَنَّا الرِّجْزَ لَنُؤْمِنَنَّ لَكَ
وَلَنُرْسِلَنَّ مَعَكَ بَن۪ٓي اِسْرَٓائ۪يلَۚ ﴿١٣٤﴾ فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمُ الرِّجْزَ اِلٰٓى اَجَلٍ
هُمْ بَالِغُوهُ اِذَا هُمْ يَنْكُثُونَ ﴿١٣٥﴾ فَانْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَاَغْرَقْنَاهُمْ
فِي الْيَمِّ بِاَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِاٰيَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا غَافِل۪ينَ ﴿١٣٦﴾
وَاَوْرَثْنَا الْقَوْمَ الَّذ۪ينَ كَانُوا يُسْتَضْعَفُونَ مَشَارِقَ الْاَرْضِ
وَمَغَارِبَهَا الَّت۪ي بَارَكْنَا ف۪يهَاۜ وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ الْحُسْنٰى
عَلٰى بَن۪ٓي اِسْرَٓائ۪يلَ بِمَا صَبَرُواۜ وَدَمَّرْنَا مَا كَانَ يَصْنَعُ فِرْعَوْنُ
وَقَوْمُهُ وَمَا كَانُوا يَعْرِشُونَ ﴿١٣٧﴾

Meâli

130. Andolsun ki biz de Firavun'a uyanları, ders alsınlar diye kuraklık yılları ve ürün kıtlığı ile cezalandırdık. **131.** Onlara bir iyilik gelince "Bu bizim hakkımızdır" derler, eğer kendilerine bir fenalık gelirse bunu Mûsâ ve onunla beraber olanların uğursuzluğuna bağlarlardı. Bilesiniz ki başlarına gelenler Allah katındandır; fakat onların çoğu bunu bilmez. **132.** Ve dediler ki: "Bizi büyülemek için ne işaret getirirsen getir, biz sana inanacak değiliz." **133.** Biz de açık açık mûcizeler olmak üzere onların üzerine tûfan, çekirge, haşarat, kurbağalar ve kan gönderdik. Yine de büyüklük tasladılar ve günahkâr bir kavim oldular. **134.**

Azap üzerlerine çökünce, "Ey Mûsâ! Sana verdiği söz hürmetine, bizim için rabbine dua et! Eğer bizden azabı kaldırırsan mutlaka sana inanacağız ve muhakkak İsrâiloğulları'nı seninle göndereceğiz" dediler. **135.** Ulaşacakları bir müddete kadar onlardan azabı kaldırdığımızda hemen sözlerinden döndüler. **136.** Nihayet, âyetlerimizi yalanlamaları ve onlardan gafil kalmaları sebebiyle kendilerinden intikam aldık ve onları denizde boğduk. **137.** Hor görülüp ezilmekte olan o kavmi de (İsrâiloğulları'nı) içini bereketlerle doldurduğumuz ülkenin doğu taraflarına ve batı taraflarına mirasçı kıldık. Sabırlarına karşılık rabbinin İsrâiloğulları'na verdiği güzel söz yerine geldi. Firavun ve kavminin yapıp yükselttikleri binaları yerle bir ettik.

Tefsiri

130. Metinde geçen *sene* kelimesi, başında belirlilik (el-) takısı bulunduğunda, "kuraklık" anlamına da gelir. Bu âyette de İsrâiloğulları'nın, peygamberleriyle birlikte eski yurtlarına dönmelerine izin vermeyen Firavun ve halkının –bu inatlarından vazgeçirmek üzere– şiddetli bir kuraklık ve ürün düşüklüğüyle cezalandırıldığından söz edilmekte olup senenin çoğulu olan *sinîn* kelimesi kuraklıkla ilişkili bir anlamda kullanılmıştır (Zemahşerî, II, 144; İbn Atıyye, VII, 140; Râzî, XIV, 214); bu sebeple anılan kelime, meâlinde "kuraklık yılları" şeklinde çevrilmiştir.

131. Buradaki iyilikten (*hasene*) daha çok yağış, ürün bolluğu ve refah gibi maddî nimetler; kötülükten de (*seyyie*) kuraklık, kıtlık ve geçim sıkıntısı gibi maddî problemler anlaşılmıştır (bk. Zemahşerî, II, 144; İbn Atıyye, VII, 141; Râzî, XIV, 215).

Âyetteki *tetayyür*, *tayr* (uçma) kelimesinden türetilmiş olup bir olayı, nesneyi veya kişiyi "uğursuz sayma" (*teşe'üm*, *teşâüm*) anlamına gelir. Câhiliye döneminde oldukça yaygın bulunan bir hurafeye göre bir kimse yolculuğa çıktığında ilk karşılaştığı bir kuşun, kendisine göre sağ tarafa doğru uçtuğunu görürse bunu yolculuğu için uğurlu sayar, sol tarafa doğru uçtuğunu görürse bunu da uğursuz kabul ederdi. Yolculuğa çıkana da "ale't-tâiri'l-meymûn" (uğurlu kuşla karşılaş) diyerek iyi dilekte bulunurlardı. Böylece *tetayyür* ve *tıyara* kelimeleri aslında hem uğuru hem de uğursuzluğu ifade etmekle birlikte giderek sadece uğursuzluk anla-

mında kullanılmaya başlandı. Aynı anlamda olmak üzere *teşe'üm* kelimesi de kullanılmakta; bir olay, nesne veya kişinin uğurlu sayılması ise *tefe'ül* kelimesiyle ifade edilmekteydi. Türkçe'de buna, bazı hadislerdeki bir tabirle (İbn Mâce "Tıb", 43; *Müsned*, II, 332) "fâl-i hasen" veya "fâl-i hayır" denilmektedir. Hz. Peygamber, gelecek için iyimser olma imkânı sağladığı, ümit ve güven telkin ettiği için *tefe'ül* veya *fâl-i hasen*'i yararlı görüp tavsiye ederken (Buhârî, "Tıb", 43, 44; Müslim, "Selâm", 110-113; İbn Mâce, "Tıb", 43; *Müsned*, II, 332), uğursuzluk telakkisinin Câhiliye müşrikliğinin bir kalıntısı olduğuna işaret etmiş ve İslâm'da bunun yeri olmadığını açıklamıştır (Buhârî, "Tıb", 17, 19, 43, 44; Müslim, "Selâm", 102, 107; Ebû Dâvûd, "Tıb", 24; İbn Mâce, "Nikâh", 55; "Tıb", 43).

Firavun ve adamları, 130. âyetin sonunda da ifade buyurulduğu gibi, başlarına gelen felâketler üzerinde düşünüp ders almaları, bu çektiklerinin kendi kötülük ve zulümleri yüzünden olduğunu kabul etmeleri gerekirken, hâlâ eski idraksizliklerini sürdürerek, nâil oldukları iyiliğin zaten kendi hakları olduğunu ileri sürüyorlar, uğradıkları kötülüğü Hz. Mûsâ ve ona inananlardan kaynaklanan bir uğursuzluk sayıyorlardı.

132-133. Daha önce (130. âyette), kuraklık sıkıntısından söz edilmişti. Anlaşıldığına göre bu bir ilk uyarıydı. Ne var ki Firavun ve çevresi, bundan ders alacakları yerde, inkâr ve inatlarını daha da pekiştirdiler; bu uğurda bütün sıkıntılara katlanmaya hazır olduklarını açıklayarak âdeta Allah'a karşı meydan okudular. Yüce Allah da onları 133. âyette özetle bildirilen felâketlere mâruz bıraktı.

Kur'an-ı Kerîm'de Firavun ve Mısırlılar'ın inkârları, İsrâiloğulları'na karşı haksız tutumları ve onları serbest bırakmamaktaki ısrarları yüzünden başlarına türlü felâketler geldiği özetle anlatılmış; ibret alınması için bu kadarı yeterli görülmüştür. Tevrat'ta ise, Firavun'u İsrâiloğulları'nı serbest bırakmaya mecbur etmek için, daha çok Hârûn'un değneği vasıtasıyla gerçekleştirilen ve İsrâiloğulları'na isabet etmeyen çeşitli felâket mûcizelerinin gerçekleştirildiği bildirilmiştir. Mısırlılar'ın hayat damarları olan Nil sularının kana dönüştürülmesi, bütün ülkenin ve evlerin kurbağalarla dolup taşması, önce tatarcık, ardından at sineği (kımıl) istilası, hayvanların kırılması, insanların ve hayvanların vücutlarını çıban

kaplaması, dolu felâketiyle dağdaki insanların ve önceki felâketlerden artakalan hayvanların kırılması, büyük bir çekirge sürüsünün yeri göğü kaplaması şeklinde sıralanan mûcizelerden hiçbiri Firavun'u yola getirmeye yetmemiş; o, her felâket vuku bulduğunda, Mûsâ'ya kendilerini bu felâketten kurtarması halinde İsrâiloğulları'nı serbest bırakacağına dair söz vermiş; fakat felâket geçince sözünden dönmüştür. Nihayet "Rab, ... Mısır diyarında bütün ilk doğanları vurdu... Ve Mısır'da büyük feryat vardı; çünkü içinde ölü olmayan bir ev yoktu." Artık bu son felâket üzerine Firavun, erkeklerinin sayısı 600.000'i bulan İsrâiloğulları'nın 400 yıldır kalmakta oldukları Mısır'dan çıkmalarına izin verdi (Çıkış, 5-12).

134. *Ricz* kelimesi genellikle "azap" anlamında kullanılır. Bazı müfessirler, veba hastalığının Arapça'daki isimlerinden birinin de ricz olduğunu dikkate alarak, Mısırlılar'ın böyle bir hastalıkla da cezalandırılmış olabileceğini belirtirler (İbn Atıyye, VII, 144). İbn Âşûr, Tevrat'ın Çıkış kitabının 12. babında verilen bilgileri de hatırlatarak aynı görüşe katılır (IX, 71). Râzî'ye göre ise dil kuralları dikkate alındığında ricz kelimesinden bir önceki âyette sıralanan belâları anlamak daha uygun olur (XIV, 219).

Yukarıda özetlenen Tevrat'taki bilgiler arasında Firavun'un ve Mısırlılar'ın Hz. Mûsâ'ya inanacaklarına dair bir vaadlerinden söz edilmezken (bk. Çıkış, 12/31-32) bu âyette onların, İsrâiloğulları'nın Mûsâ ile birlikte Mısır'dan ayrılmalarına izin vermeleri yanında böyle bir iman vaadi de yer almaktadır.

135-136. Hz. Mûsâ'nın duası üzerine başlarına gelen son musibet de kaldırılınca, Firavun ve adamları daha önce Mûsâ ve İsrâiloğulları'nın Mısır'ı terketmelerine izin vermiş olmalarına rağmen yine sözlerinden döndüler. Ne var ki Hz. Mûsâ ve kavmi, bütün hazırlıklarını tamamlayarak geceleyin yola çıkmışlardı. Durumu öğrenen Firavun askerleriyle birlikte onların peşine düştü (bk. Tâhâ 20/77-78). Tevrat'ta ayrıntılı bir şekilde anlatıldığına göre (bk. Çıkış, 14/1-31) Firavun kuvvetleri onlara yetişmişti. Allah'ın buyruğu uyarınca Hz. Mûsâ'nın, asâsını denize uzatması üzerine sular sağlı sollu iki duvar teşkil edecek şekilde yarıldı ve bir koridor halinde yol açıldı. Bu suretle Hz. Mûsâ ve beraberindeki-

ler boğulmaktan korkmaksızın (Tâhâ 20/77) hızla ilerlemeye başladılar. Peşlerinden Firavun ve yanındakiler de aynı yola girdiler. Hz. Mûsâ, kendi topluluğunun karşı tarafa geçmesi üzerine asâsını yine denize doğru uzattı ve suların tekrar eski halini almasıyla yol kapandı; böylece Firavun ve askerleri Kızıldeniz'de boğuldu. "Onlardan bir nefer bile kalmadı" (Çıkış, 12/28). Yûnus sûresinin 90-91. âyetlerinde bildirildiğine göre Firavun boğulmak üzere iken iman etmiş, fakat yeis halindeki (hayattan ümit kestiği sıradaki) bu imanı kabul edilmemiştir (Firavun'un imanıyla ilgili farklı görüşler için bk. Ömer Faruk Harman, "Firavun", *DİA*, XIII, 120-121).

Eski tefsirlerin hemen tamamında âyetteki "el-yemm" kelimesi Kızıldeniz diye anlaşılmıştır. Tevrat'ın Çıkış bölümünde ise sadece "deniz" kelimesi geçmektedir. Yine bu bölümde bazı coğrafî isimler verilmekteyse de bugün bu isimlerin nerelere takabül ettiği kesinlik kazanmış değildir. M. Reşîd Rızâ ise Mûsâ ve yanındakilerin geçtiği, fakat Firavun ve askerlerinin boğulduğu denizin Nil nehri olması gerektiği kanaatindedir (IX, 98).

137. Allah Teâlâ, İsrâiloğulları'nı Hz. Mûsâ vasıtasıyla Firavun'un zulmünden kurtardıktan sonra onları "İçini bereketle doldurduğumuz ülkenin doğu taraflarına ve batı taraflarına mirasçı kıldık" buyuruyor. Burada işaret edilen bu bereketli ve verimli ülkenin neresi olduğu hususunda farklı görüşler vardır. Bazı müfessirler âyetteki "doğu tarafı" ile Diyârışam'ın (Filistin-Suriye), "batı tarafı" ile de Mısır'ın kastedildiği (meselâ bk. Zemahşerî, II, 149; Şevkânî, II, 274); bazıları da daha sonra İsrâil soyundan gelen Dâvûd ve Süleyman'ın hâkim olduğu ülkelerin kastedildiği kanaatindedirler (bk. Râzî, XIV, 221). Diğer bir görüşe göre ise burada sadece Diyârışam'a işaret edilmiştir. Nitekim âyetin devamında yer alan "bereketlerle doldurduğumuz" şeklindeki niteleme de bunu gösterir. Zira akarsuları ve bitki örtüsü gibi zenginlikleri bakımından belirtilen nitelemeye yalnızca bu bölge uygun düşmektedir (meselâ bk. İbn Atıyye, VII, 147; İbn Kesîr, III, 464). İsrâiloğulları'nın hâkimiyetine verilen bu yer, Mâide sûresinin 21. âyetinde "Allah'ın size yazdığı kutsal toprak" diye anılıyor. İsrâ sûresinin başında da Kudüs'teki Mescid-i Aksâ'dan bahsedilirken, bu sûrede sözü edilen yer hakkındaki aynı nite-

leme ile (bâreknâ) "çevresini mübarek (bereketli, verimli) kıldığımız Mescid-i Aksâ..." şeklinde söz edilmektedir. Şu halde İsrâiloğulları'nın hâkimiyetine verilen yer sadece Filistin olmalıdır (bk. Ateş, III, 385; Mevdûdî, II, 81; ayrıca bk. Mâide 5/21-26).

138 – 141

وَجَاوَزْنَا بِبَنٖٓى اِسْرَٓائٖيلَ الْبَحْرَ فَاَتَوْا عَلٰى قَوْمٍ يَعْكُفُونَ عَلٰٓى
اَصْنَامٍ لَهُمْۚ قَالُوا يَا مُوسَى اجْعَلْ لَنَٓا اِلٰهاً كَمَا لَهُمْ
اٰلِهَةٌۜ قَالَ اِنَّكُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ ﴿١٣٨﴾ اِنَّ هٰٓؤُلَٓاءِ مُتَبَّرٌ مَا هُمْ
فٖيهِ وَبَاطِلٌ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٩﴾ قَالَ اَغَيْرَ اللّٰهِ
اَبْغٖيكُمْ اِلٰهاً وَهُوَ فَضَّلَكُمْ عَلَى الْعَالَمٖينَ ﴿١٤٠﴾ وَاِذْ
اَنْجَيْنَاكُمْ مِنْ اٰلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُٓوءَ الْعَذَابِۚ يُقَتِّلُونَ
اَبْنَٓاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَٓاءَكُمْۜ وَفٖي ذٰلِكُمْ بَلَٓاءٌ مِنْ رَبِّكُمْ
عَظٖيمٌ ﴿١٤١﴾

Meâli

138. İsrâiloğulları'nı denizden geçirdik; ardından kendilerine mahsus birtakım putlara tapan bir kavimle karşılaştılar. Bunun üzerine, "Ey Mûsâ! Onların tanrıları olduğu gibi, sen de bizim için bir tanrı yap" dediler. Mûsâ dedi ki: "Gerçekten siz cahil bir toplumsunuz!"
139. "Şüphesiz onların tâbi oldukları şeyler yıkılmaya mahkûmdur;

yapmakta oldukları da boştur." **140.** "Ben" dedi, "Size Allah'tan başka bir tanrı mı arayayım? Halbuki O sizi âlemlere üstün kılmıştır." **141.** Hani Firavun'un adamlarından sizi kurtarmıştık. Onlar sizlere işkencenin en kötüsünü yapıyorlardı; oğullarınızı öldürüyorlar, kızlarınızı sağ bırakıyorlardı. İşte bunda rabbinizden büyük bir imtihan vardır.

Tefsiri

138-139. Müfessirler, 138. âyette sözü edilen putperest toplumun kimliği konusunda farklı bilgiler vermişlerdir. Bir görüşe göre bu toplum, Lahm kabilesinin bir boyu olup sığır heykellerine taparlardı. Diğer bir görüşe göre bunlar, Araplar'ın Amâlika dedikleri ve Baal (sahip, efendi) adlı boğa heykeline tapan Ken'ânîler'dir. İsrâiloğulları da zaman zaman Baal'e tapmışlardır (meselâ bk. Hâkimler, 2/11-13; I. Krallar, 16/30-33). Mevdûdî ise söz konusu putperest toplumun, Sînâ yarımadasında, Mafka denilen askerî bir garnizonda yaşayan Mısırlılar olması ihtimali üzerinde durmuştur. Mafka'ya yakın başka bir yerde Sâmî kavimlerinin inancındaki ay tanrısına tahsis edilmiş başka bir tapınak bulunuyordu. Belki de İsrâiloğulları'nın ilgisini çeken topluluk bu tapınaktaki putlara tapıyordu (II, 85).

Hz. Mûsâ kavmini Kızıldeniz'den sağ salim geçirince karşılaştıkları bu toplumun putperestlik uygulamaları İsrâiloğulları'nın hoşlarına gitti ve Mûsâ'dan, kendi dinlerinde de böyle bir gelenek başlatmasını istediler. İbn Atıyye onların bu isteklerinin, Allah'ı inkâr ederek O'nun yerine bu putları tanrı tanımaları anlamına gelmediğini, sadece Allah'a yakınlaşmak için putları aracı olarak kullanma maksadı taşıdığını belirtir (VII, 149). Fahreddin er-Râzî de, onların bu tutumlarını "cehalet" ve "irtidad" olarak değerlendirdikten sonra, İbn Atıyye'nin görüşünü tekrar eder. Râzî ayrıca, Allah'tan başka bir varlığa tapmanın, –ister o varlığı evrenin yaratıcısı kabul ederek olsun, isterse ona ibadet etmenin Allah'a yaklaştıracağı düşüncesiyle olsun– Allah'tan başka mâbudlar ve putlar ihdas etmenin küfür olduğunu ifade eder. Çünkü ibadet en büyük saygıdır ve böyle bir saygı ancak, en büyük nimet ve lutufların sahibi Allah'a yapılır (XIV, 222-223). Bu sebeple Hz. Mûsâ, böyle bir teklifte bulunanları "Gerçekten siz cahil bir toplumsunuz!" diyerek suçlamış; ayrıca özendikleri kavmin bu temelsiz din ve inançlarının, bütün benzerleri gibi yıkılmaya mahkûm

olduğunu, kezâ dinî ibadet ve uygulamalarının da asılsız ve geçersiz olduğunu ifade ederek böyle bir kavme özenmenin cahillikten başka bir şey olmadığını bildirmiştir.

Şu halde *takarrub* (Allah'a yakınlaşma) maksadıyla da olsa, putlar türetip onlara tapanlar, zamanla bu önemsiz varlıkları gerçek tanrı yerine koyup Allah'ı unutacak ve inkâr edeceklerdir. Nitekim tarihteki birçok benzerleri gibi Câhiliye Arapları da "Biz putlara, sadece bizi Allah'a yaklaştırsınlar diye tapıyoruz" (Zümer 39/3) demelerine rağmen gerçekte Allah'ı unutmuşlar, O'nun yerine putları koymuşlardı. Bazı gelişmemiş toplumlarda görülen ve cismanî olmayan varlığı somutlaştırarak algılama eğiliminin bir neticesi olan inkârcılık ve müşriklik şeklindeki bu tür sapmalara, farklı biçimlerde de olsa, günümüzün gelişmiş toplumlarında bile rastlanabilmektedir.

İsrâiloğulları'nın, tevhid inancının hâkim olduğu İbrâhim milletine mensup olmalarına rağmen, böyle bir teklifte bulunmalarının, yüzyıllar boyunca putperest bir dinî geleneğin hüküm sürdüğü Mısır kültürüyle dejenere olmalarından kaynaklandığı düşünülebilir. Nitekim Kitâb-ı Mukaddes'te de bu duruma işaret edilmektedir (Yeşû, 24/14-15). Burada Hz. Mûsâ'nın ilk halefi olan Yeşû (Yûşa'), İsrâiloğulları'na Allah'tan korkmalarını ve yalnız O'na kulluk etmelerini, "ırmağın öte tarafında ve Mısır'da" atalarının taptığı ilâhları bırakmalarını emretmekte; "... Kime kulluk edeceğinizi bugün seçin; fakat ben ve evim halkı, biz rabbe kulluk edeceğiz" demektedir. İlginçtir ki, Yûşa' peygamber bu konuşmayı Mısır'dan çıkıştan yetmiş yıl sonra yapmıştır ve bu konuşma, İsrâiloğulları'nın "ırmağın ötesindeki" putperest tesirlerden, yetmiş yıl sonra bile hâlâ kurtulamadıklarını göstermektedir.

140. Bir görüşe göre İsrâiloğulları'nın "âlemlere üstün kılınması" içlerinden birçok peygamber çıkmasından ileri geliyordu (İbn Atıyye, VII, 151; Râzî, XIV, 225; İbn Âşûr, IX, 84). Daha ağırlıklı olan başka bir yoruma göre ise buradaki üstünlük, İsrâiloğulları'nın peygamberlerine ve onların tebliği olan hak dine inanıp düzgün ve erdemli bir yaşayışa sahip oldukları dönemlerde küfür ve dalâlet içinde yaşayan milletlere karşı sahip oldukları üstünlüktür. Buna karşılık, yine Kur'an'ın açıklamasına göre anılan özelliklerini kaybettikleri dönemlerde "alçaklık ve âcizlikle dam-

galanmışlar"; türlü yıkımlara mâruz kalmışlardır (ayrıntılı bilgi için bk. Bakara 2/61; İsrâ 17/4-8). Esasen konumuz olan âyette de dolaylı olarak onlara, üstünlüklerinin tevhid geleneğine sahip olmalarından ileri geldiğine, eğer putperestlik gibi bâtıl inançlara saparlarsa bu üstünlüklerini kaybedeceklerine bir işaret vardır. Nitekim Kur'an'da müslümanlar için "en hayırlı ümmet" tabiri kullanıldığı halde (Âl-i İmrân 3/110), bunun da onların –ne yaparlarsa yapsınlar– hiç değişmeden hep böyle değerli sayılacakları anlamına gelmediğini gösteren yüzlerce âyet ve hadis vardır.

141. Firavun yönetimi İsrâiloğulları'nı çok çeşitli sıkıntılara mâruz bırakmakla birlikte, onların erkek çocukları öldürüp kız çocukları sağ bırakma şeklindeki zulümleri âyette özellikle zikredilmiştir (aynı bilgiler Tevrat'ta da verilmektedir, bk. Çıkış, 1/16). Zira İsrâiloğulları bu suretle hem bir tür katliamla hem de nesillerinin tüketilmesini hedefleyen korkunç bir planla karşı karşıya kalmışlardır. Âyette, Allah Teâlâ'nın onları, bu son derece tehlikeli planla yok edilmekten kurtardığı hatırlatılarak bunu şükürle karşılayacakları yerde başları selâmete çıkar çıkmaz putperestliğe özenmelerinin ağır bir suç ve nankörlük olduğuna işaret edilmektedir ("nisâ" kelimesinin "kadınlar" yerine "kızlar" şeklinde çevrilmesi hakkında bk. 127. âyetin tefsiri).

142 – 147

وَوٰعَدْنَا مُوسٰى ثَلٰثٖينَ لَيْلَةً وَاَتْمَمْنَاهَا بِعَشْرٍ فَتَمَّ
مٖيقَاتُ رَبِّهٖٓ اَرْبَعٖينَ لَيْلَةًۚ وَقَالَ مُوسٰى لِاَخٖيهِ هٰرُونَ اخْلُفْنٖي
فٖي قَوْمٖي وَاَصْلِحْ وَلَا تَتَّبِعْ سَبٖيلَ الْمُفْسِدٖينَ ﴿١٤٢﴾ وَلَمَّا جَٓاءَ
مُوسٰى لِمٖيقَاتِنَا وَكَلَّمَهُ رَبُّهُۙ قَالَ رَبِّ اَرِنٖٓي اَنْظُرْ اِلَيْكَۜ

قَالَ لَنْ تَرٰينِي وَلٰكِنِ انْظُرْ اِلَى الْجَبَلِ فَاِنِ اسْتَقَرَّ مَكَانَهُ
فَسَوْفَ تَرٰينِي فَلَمَّا تَجَلّٰى رَبُّهُ لِلْجَبَلِ جَعَلَهُ دَكًّا وَخَرَّ مُوسٰى
صَعِقًا فَلَمَّا اَفَاقَ قَالَ سُبْحَانَكَ تُبْتُ اِلَيْكَ وَاَنَا اَوَّلُ
الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٤٣﴾ قَالَ يَا مُوسٰى اِنّ۪ي اصْطَفَيْتُكَ عَلَى النَّاسِ
بِرِسَالَاتِي وَبِكَلَامِي فَخُذْ مَا اٰتَيْتُكَ وَكُنْ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿١٤٤﴾
وَكَتَبْنَا لَهُ فِي الْاَلْوَاحِ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَوْعِظَةً وَتَفْصِيلًا لِكُلِّ
شَيْءٍ فَخُذْهَا بِقُوَّةٍ وَاْمُرْ قَوْمَكَ يَأْخُذُوا بِاَحْسَنِهَا سَاُو۫ر۪يكُمْ
دَارَ الْفَاسِقِينَ ﴿١٤٥﴾ سَاَصْرِفُ عَنْ اٰيَاتِيَ الَّذِينَ يَتَكَبَّرُونَ
فِي الْاَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَاِنْ يَرَوْا كُلَّ اٰيَةٍ لَا يُؤْمِنُوا بِهَا وَاِنْ
يَرَوْا سَبِيلَ الرُّشْدِ لَا يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا وَاِنْ يَرَوْا سَبِيلَ الْغَيِّ
يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِاٰيَاتِنَا وَكَانُوا
عَنْهَا غَافِلِينَ ﴿١٤٦﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِاٰيَاتِنَا وَلِقَاءِ الْاٰخِرَةِ
حَبِطَتْ اَعْمَالُهُمْ هَلْ يُجْزَوْنَ اِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٤٧﴾

Meâli

142. Mûsâ ile otuz gece (için) vaadleştik ve buna on gece daha ekledik; böylece rabbinin tayin ettiği vakit kırk geceyi buldu. Mûsâ, kardeşi Hârûn'a dedi ki: "Kavmimin içinde benim vekilim ol, düzeltici ol, bozguncuların yoluna uyma!" **143.** Mûsâ, tayin ettiğimiz vakitte (Tûr'a) gelip de rabbi onunla konuştuğunda o, "Rabbim! Bana görün; sana bakayım" dedi. Rabbi, "Sen beni asla göremezsin. Fakat şu dağa bak; eğer o yerinde durabilirse sen de beni göreceksin" buyurdu. Rabbi o dağa tecelli edince onu paramparça etti; Mûsâ da bayılıp düştü. Kendine gelince dedi ki: "Seni noksan sıfatlardan tenzih ederim, sana tövbe ettim; ben inananların ilkiyim." **144.** Allah, "Ey Mûsâ!" dedi, "Ben, tebliğlerim ve konuşmam için insanlar arasından seni seçtim. Sana verdiğimi al ve şükredenlerden ol." **145.** Nasihat olarak ve her şeyin açıklamasına dair ne varsa hepsini Mûsâ için levhalara yazdık. (Ve dedik ki:) "Bunları kuvvetle tut; kavmine de onların en güzelini almalarını emret. Yakında size yoldan çıkmışların yurdunu göstereceğim." **146.** "Yeryüzünde haksız yere böbürlenenleri âyetlerimden uzaklaştıracağım. Onlar, bütün mûcizeleri görseler de iman etmezler; doğruluk yolunu görseler onu yol edinmezler. Eğrilik yolunu görürlerse hemen ona girerler." Bu durum, onların âyetlerimizi yalanlamalarından ve onlardan gafil olmalarından ileri gelmektedir. **147.** Halbuki âyetlerimizi ve âhirete kavuşmayı yalanlayanların amelleri boşa çıkmıştır. Onlar, sadece yapmakta olduklarından dolayı cezalandırılırlar.

Tefsiri

142. İsrâil halkı, Mısır esaretinden kurtulup Sînâ çölüne geçtikten sonra bu çölde kırk yıl boyunca evsiz barksız dolaştılar. Bu yüzden Sînâ çölü "şaşkın vaziyette dolaşmak" anlamına gelen *Tîh* adıyla da anılır. *Tûrisînâ*, bu çölün ve yarımadanın güneyinde bulunmaktadır. Yüce Allah, esaretten kurtulan kavme şeriatını bildirmek üzere Mûsâ'ya Tûrisînâ'ya gelmesini emretti. Mûsâ, yerine kardeşi Hârûn'u bırakarak ondan sulh ve sükûnu korumasını, bozgunculuk çıkarabileceklere karşı dikkatli olmasını istedi. Bu tedbirleri aldıktan sonra Allah'ın emrine uyarak Tûr'a gitti.

Araplar genellikle gün yerine gece kelimesini kullandıklarından; ayrıca ibadet, zikir, dua gibi dinî faaliyetler için gündüze nisbetle gecenin sükûneti daha elverişli olduğundan âyette Mûsâ'nın Tûr'da geçirdiği süre hakkında gün yerine gece kelimesi zikredilmiştir. Bakara sûresinde (2/51) bu buluşma süresi sadece "kırk gece" kaydıyla anılırken burada söz konusu sürenin otuz ve on gece olarak iki bölümde anılması ve böylece Bakara sûresindeki âyete bir ayrıntı ilâve edilmesi çeşitli şekillerde yorumlanmış olup (bk. İbn Atıyye, VII, 152-153; Râzî, XIV, 226), muhtemelen bu iki farklı süre, Hz. Mûsâ'nın kırk gece içinde kaydettiği iki ruhî ve mânevî gelişmeye işaret etmektedir. Otuz gecenin ibadet süresi, on gecenin ise Tevrat'ın inzâl edildiği süre olduğu da düşünülebilir.

143. Hz. Mûsâ, Tûr'daki bu olağan üstü buluşma sırasında, üç vahiy şeklinden biri olan vasıtasız vahiy ile yüce Allah'ın kelâmını alırken, aynı zamanda, kendisiyle konuşma lutfunda bulunan Allah'ı müşahede etmeyi, O'nu beden gözüyle görmeyi de diledi. Allah Teâlâ'nın, kullarına âhirette yüce zâtını göstereceği sahih hadislerle sabit olmakla birlikte (aş. bk.), Hz. Mûsâ bunun dünyada da mümkün olduğunu zannederek böyle bir dilekte bulundu. Fakat Allah, "Beni asla göremezsin" buyurarak bunun (dünyada) imkânsız olduğunu belirtti.

Âyette, itikadî mezhepler arasındaki önemli tartışmalara sebep olan *kelâm* (Allah'ın konuşması) ve *rü'yetullah* (Allah'ın beden gözüyle görülmesi) söz konusu edilmiş; Allah'ın Mûsâ ile konuştuğu; Mûsâ'nın O'nu görmek istemesi üzerine bunun asla mümkün olmadığı belirtilmiştir. Buna göre Allah konuşur ve O'nun seçkin kulları (peygamberler) bu konuşmayı işitebilir; fakat Allah asla görülmez. Âyetten çıkan bu açık bilgiye rağmen İslâm âlimleri hem kelâm sıfatını hem de rü'yet konusunu uzun uzun tartışmışlardır. Selef diye anılan ilk kelâmcılar ve onları takip eden sonraki Selefîler Allah'ın, –insanların kullandıklarına benzemeyen– harflerle ve sesle konuştuğunu ileri sürerken diğer kelâmcılar O'nun harfler ve sesler gibi konuşma araçlarına muhtaç olmadan konuştuğunu savunmuşlardır. Öte yandan, bütün İslâm bilginleri Allah'ın dünyada görülmesinin mümkün olmadığını kabul ederler. Sünnî âlimler, bir şeyin görülebilir olmasını onun var olma şartına bağlayarak varlığında

şüphe bulunmayan Allah'ın âhirette görülmesinin aklen mümkün olduğunu ve mümin kullarına görüneceğini kabul ederken Mu'tezile âlimleri aksini savunurlar (konu hakkındaki kelâmî tartışmalarla ilgili geniş bilgi için bk. Râzî, XIV, 229-234).

İbn Atıyye, "Rabbi onunla konuştu" ifadesini "Yani Allah Mûsâ'da bir idrak yarattı ve o bu idrakle Allah'ın zâtî bir sıfatı olan kelâmını işitti" şeklinde yorumlar. Kanaatimize göre bu, Allah'ın kelâmına ilişkin oldukça mâkul bir açıklamadır. Zira yine İbn Atıyye'nin belirttiği üzere, Allah'ın kelâmı hiçbir şekilde yaratılmışların sıfatına, yaratılmışlık özellikleri taşıyan hiçbir kelâma benzemez (ayrıca bk. Bakara 2/253).

Aynı müfessir Allah'ın görülmesiyle ilgili Ehl-i sünnet görüşünü de şöyle özetler: Allah'ın görülmesi aklen câizdir; çünkü O'nun, var olması itibariyle görülmesi mümkündür. Bir varlığın görülebilir olmasının yegâne şartı var olmaktır. Ancak dinî kaynaklar O'nun dünyada değil, âhirette görüleceğini bildirmiştir. Sonuç olarak Mûsâ, "Rabbim! Bana görün; sana bakayım" derken imkânsız olanı değil, câiz olanı istemiştir. Böyle olunca da, "Sen beni asla göremezsin" şeklindeki ilâhî cevap, mutlak olarak imkânsız olan bir isteği red anlamı taşımayıp, sadece Allah'ın dünyada görülemeyeceğini bildirir. Buna karşılık birçok hadiste Allah'ın âhirette mümin kulları tarafından görüleceği haber verilmiştir (Buhârî, "Mevâkıt", 16, 26; "Ezân", 129; "Tefsîr", 50/2; "Rikāk", 52; "Tevhîd", 24; Müslim, "Fiten", 95; Ebû Dâvûd, "Sünnet", 20; Tirmizî, "Cennet", 16; *Müsned*, III, 16; IV, 11, 12).

Allah'ın dağa tecelli etmesiyle ilgili olarak tefsirlerde farklı açıklamalar yapılmıştır (bk. İbn Atıyye, VII, 154-156). Sözlükte *tecellî* "perdenin veya örtünün açılması üzerine bir şeyin bütün gerçekliğiyle ortaya çıkması" demektir. İbn Âşûr'a göre (IX, 93) âyetteki bu kısım mecazi bir ifade olup muhtemelen bununla, dünya varlıkları ile aşkın güçler arasına Allah tarafından konulmuş bulunan perdelerin kaldırılması kastedilmiştir. Bu perdeler veya engeller kalkınca rabbânî güç ile dağ arasında bir ilişki doğmuş ve dağ paramparça olmuş; Allah'ın bir şekilde kendisini göstermesi veya kendisinden bir görüntüyü dağa yansıtması şeklinde cereyan eden bu olağanüstü olayı gören Hz. Mûsâ dehşete kapılarak kendinden geçip yere yığılmıştır. Ayılınca anlamıştır ki böyle bir tecelli kendisini bu kadar

sarstığına göre, bu dünyanın şartları içinde, bu bedenî, hissî ve psikolojik yapısıyla Allah'ı görmeye asla tahammül edemeyecekti. Ayrıca, dağın bir bakıma denek olarak kullanıldığı bu tecrübe kendisi üzerinde gerçekleşseydi mahvolacaktı. Sonuç olarak Allah'tan, genel anlamda mümkün, fakat bu dünyada imkânsız olan bir şeyi istediği için tövbe etti ve kendi halkı veya o dönemdeki insanlar içinde ilk mümin kişinin kendisi olduğunu belirterek bir kez daha imanını Allah'a arzetti.

144. Hz. Mûsâ'nın yüce Allah'ı görme dileğinin kabul edilmemesi karşısında, teselli mahiyetinde olmak üzere, Allah Teâlâ ona, iki büyük nimetini ikram etmek üzere onu seçtiğini, bu suretle kendisini diğer insanlardan üstün ve seçkin kıldığını hatırlatmış; bu nimetlerin kadrini bilip şükrünü eda etmesini istemiştir. Bu nimetlerden biri Mûsâ'ya tebliğler (risâlât) yani vahiyler gelmesi, diğeri de Allah'ın onunla vasıtasız olarak konuşmasıdır (kelâm).

145. Yukarıda geçen "risâletler"in açıklaması mahiyetindeki bu âyette Tevrat'ın, "levhalar"da yazılı metinler halinde gönderildiğine ve onun içeriğine yani Mûsâ şeriatına işaret edilmektedir.

Elvâh "dörtgen biçimindeki tahta" anlamına gelen *levha* kelimesinin çoğulu olup burada, Mûsâ'ya bildirilen vahiylerin yazılı olduğu taş levhalar (tabletler) kastedilmiştir. Tevrat'ın Çıkış kitabında (24/12) Mûsâ'ya bildirilen "şeriat ve emirler"in taş üzerine yazılı olduğu bildirilir. Aynı kitabın 34. babında Mûsâ şeriatının esasını teşkil eden on emir ile diğer bazı hükümlerin iki taş levha üzerine yazılmasından söz edilir.

"Bunları (levhalarda yazılı buyrukları) kuvvetle tut" emriyle Hz. Mûsâ'dan, o levhaları kararlılıkla, sabır ve metanetle koruyup kollaması, uygulaması istenmiştir. "Kavmine de onların en güzelini almalarını emret" buyruğu ise Hz. Mûsâ'nın, –ikisi de meşrû olan– iki şeyden daha güzel ve faziletli olanını (meselâ kısas yerine affetmeyi) tercih etmesi veya kavminden, –biri yasaklanmış, diğeri emredilmiş olan– iki işten emredilmiş olanını yapmalarını ya da Tevrat sayfalarındaki –hepsi de güzel olan– ahkâmı almalarını istemesi gibi değişik şekillerde yorumlanmıştır (İbn Atıyye, VII, 160-161).

"Yoldan çıkmışların yurdu" ifadesinde kimlerin veya hangi ülkenin kastedildiği hususunda şu görüşler ileri sürülmüştür: **a)** Firavun yönetiminin hüküm sürdüğü Mısır; **b)** Âd, Semûd vb. toplulukların yaşadığı beldeler (Arap yarımadası); **c)** Hz. Mûsâ'nın peygamberliğini reddedenlere yurt olacak cehennem; **d)** Mûsâ'nın kendileriyle savaşmak görevini üstlendiği Amâlika ve diğer kavimlerce yurt edinilmiş olan ve bugünkü Suriye ile Filistin'i içine alan Diyârışam (İbn Atıyye, VII, 161). "Yurt" diye çevirdiğimiz *dâr* kelimesi *helâk* kelimesiyle karşılanarak ilgili cümle, "Size yoldan çıkmışların helâk oluşunu göstereceğim" şeklinde de açıklanmıştır (Şevkânî, II, 279).

Âyetlerin siyak ve sibakı (bağlamı) dikkate alındığında bunlar içinde tercihe şayan olanın son görüş olduğu söylenebilir. İbn Âşûr'a göre bu âyette Hz. Mûsâ ve kavmine, Allah'ın kendilerine vaad ettiği mukaddes toprakları fethedeceklerinin müjdelendiği bildirilmektedir. Nitekim Tevrat'ta konuyla ilgili olarak şöyle denilmektedir: "Ve Rab Mûsâ'ya söyledi: ... Senin zürriyetine vereceğim diye ant ettiğim diyara buradan çık; Kenanlı ve Amori ve Hitti ve Perizzî ve Hivî ve Yesûbîleri kovacağım..." (Çıkış, 23/1 vd.).

146-147. Bir görüşe göre bu iki âyet (son cümle hariç), yüce Allah'ın Hz. Mûsâ'ya yukarıdaki hitabının devamıdır. Buna göre ilkindeki "âyetler"den maksat Mûsâ şeriatı, "arz"dan maksat Diyârışam, "arzda haksız yere böbürlenenler" de bu ülkede yaşayan Amâlika ve diğer kavimlerdir.

Âyetteki bilgiye göre söz konusu topluluklar, gaflet ve dalâlete boğulmuş bir vaziyette Allah'ın âyetlerini yalanladıkları için hiçbir mûcizeye inanmaz, doğru yolu reddeder, fakat azgınlık yolunu kolaylıkla benimserlerdi; böylece onlar fıtrattan ve haktan sapmış bir topluluk idi. Bu toplumda böyle bir inkâr, fenalık, kibir ve gafletin hâkim olması sebebiyle yüce Allah, değişmez yasaları uyarınca, onları âyetlerinin doğruluğunu kavrayıp benimsemekten de mahrum bırakmıştır. İnsan, iyi niyetli olur, hayır ve hakikat sevgisi taşır, bu yolda çaba harcarsa Allah da ona hayır ve hakikatin yollarını açar (Ankebût 29/69); aksine, kötü niyetli olur, kibir ve gurura kapılarak yanlış inançlarını ve kötü gidişatını inatla sürdürme gafletini gösterirse Allah da onu "âyetler"inden uzaklaştırır, iman edip

halini düzeltmekten mahrum bırakır. Kur'an'ın birçok yerinde olduğu gibi burada da kibir ve inadı yüzünden "doğru yol"u seçmekten imtina edip "azgınlık yolu"nda ısrar eden kişi ve toplumların hidayetten yoksun bırakılmalarının ilâhî bir kanun olduğu vurgulanmıştır.

Başka bir yoruma göre bu iki âyet, Mûsâ'nın faaliyetlerini anlatan bölüm içinde, Mekke toplumuyla ilgili bir "mu'tarıza" yani ara açıklamadır. Buna göre, bir önceki âyette fâsıklardan söz edilmişken, bu arada, Arap müşriklerinin doğru yolu reddedip azgınlık yolunu tercih eden kibirli ve inatçı tutumları hatırlatılarak, onların da aynı fâsıklar zümresinin bir parçası oldukları anlatılmıştır (İbn Âşûr, XI, 103-104).

İlk âyetteki "doğruluk yolu" (sebîle'r-rüşd), Kur'an'da sık sık iman ve sâlih amel kavramlarıyla özetlenen bütün iyilik ve güzellikleri; "azgınlık yolu" (sebîle'l-gayy) ise, başta inkârcılık, putperestlik ve münafıklık olmak üzere, bütün dalâlet, fesad ve şer çeşitlerini kapsamaktadır. Buna göre fıtratları dejenere olmamış kişiler ve toplumlar, bazı yanılgılar içinde olsalar bile, inanç ve yaşayışta doğru yolun ne olduğu kendilerine anlatıldığında, kibre kapılıp inatlaşmadan, anlatılanlar üzerinde düşünür taşınır, gerçeği kabul ederler. Buna mukabil ilkel duyguları, tutkuları ve çıkarları basîretlerini, vicdanlarının sesini bastırmış olanlar ise kör bir inkâr ve red psikolojisiyle doğrulara ve iyilere karşı çıkar, bu gerçekleri kendilerine bildiren Allah'ın âyetlerini ve yaptıklarının karşılığını bulacakları âhiret hakkındaki haberleri yalanlayıp inkâr ederler.

Bu iki âyette, Kur'an'ın mahkûm ettiği bir toplumun temel özelliklerini görmek mümkündür. Bu özellikler, üzerinde düşünülmesi gereken tebliğler konusunda tekebbüre kapılmak, bunun sonucu olarak âyetlere yani ne kadar güçlü olursa olsun delillere inanmamak, doğru yolu reddetmek, azgınlık yoluna sımsıkı sarılmak, Allah'ın âyetlerini yalanlamak, sürekli gaflet halinde bulunmak yani aklı ve zihni kullanmaktan ısrarla kaçınmak, hesapların görüleceği "âhiret buluşması"nı inkâr etmek şeklinde özetlenebilir. İnkârcıların, bütün bu kötü hallerinin bir sonucu olarak, dıştan bakıldığında iyi ve yararlı görünenleri de dahil olmak üzere, bütün amelleri, faaliyetleri tamamen boşa gidecek, âkıbetleri dünyada da âhirette de hüsran olacaktır; bu, onlar için bir haksızlık değil, yalnızca yapıp ettiklerinin karşılığıdır.

148 – 158

وَاتَّخَذَ قَوْمُ مُوسٰى مِنْ بَعْدِه۪ مِنْ حُلِيِّهِمْ عِجْلاً جَسَدًا لَهُ خُوَارٌۜ
اَلَمْ يَرَوْا اَنَّهُ لَا يُكَلِّمُهُمْ وَلَا يَهْد۪يهِمْ سَب۪يلاًۢ اِتَّخَذُوهُ
وَكَانُوا ظَالِم۪ينَ ﴿١٤٨﴾ وَلَمَّا سُقِطَ ف۪ٓي اَيْد۪يهِمْ وَرَاَوْا اَنَّهُمْ قَدْ
ضَلُّواۙ قَالُوا لَئِنْ لَمْ يَرْحَمْنَا رَبُّنَا وَيَغْفِرْ لَنَا لَنَكُونَنَّ
مِنَ الْخَاسِر۪ينَ ﴿١٤٩﴾ وَلَمَّا رَجَعَ مُوسٰٓى اِلٰى قَوْمِه۪ غَضْبَانَ اَسِفًاۙ قَالَ
بِئْسَمَا خَلَفْتُمُون۪ي مِنْ بَعْد۪يۚ اَعَجِلْتُمْ اَمْرَ رَبِّكُمْۚ وَاَلْقَى الْاَلْوَاحَ
وَاَخَذَ بِرَأْسِ اَخ۪يهِ يَجُرُّهُٓ اِلَيْهِۜ قَالَ ابْنَ اُمَّ اِنَّ الْقَوْمَ اسْتَضْعَفُون۪ي
وَكَادُوا يَقْتُلُونَن۪يۘ فَلَا تُشْمِتْ بِيَ الْاَعْدَٓاءَ وَلَا تَجْعَلْن۪ي مَعَ
الْقَوْمِ الظَّالِم۪ينَ ﴿١٥٠﴾ قَالَ رَبِّ اغْفِرْ ل۪ي وَلِاَخ۪ي وَاَدْخِلْنَا ف۪ي
رَحْمَتِكَۘ وَاَنْتَ اَرْحَمُ الرَّاحِم۪ينَ ﴿١٥١﴾ اِنَّ الَّذ۪ينَ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ
سَيَنَالُهُمْ غَضَبٌ مِنْ رَبِّهِمْ وَذِلَّةٌ فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَاۜ وَكَذٰلِكَ
نَجْزِي الْمُفْتَر۪ينَ ﴿١٥٢﴾ وَالَّذ۪ينَ عَمِلُوا السَّيِّـَٔاتِ ثُمَّ تَابُوا مِنْ
بَعْدِهَا وَاٰمَنُواۘ اِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَح۪يمٌ ﴿١٥٣﴾ وَلَمَّا

سَكَتَ عَنْ مُوسَى الْغَضَبُ اَخَذَ الْاَلْوَاحَ وَفِي نُسْخَتِهَا هُدًى
وَرَحْمَةٌ لِلَّذِينَ هُمْ لِرَبِّهِمْ يَرْهَبُونَ ﴿١٥٤﴾ وَاخْتَارَ مُوسٰى
قَوْمَهُ سَبْعِينَ رَجُلًا لِمِيقَاتِنَا فَلَمَّا اَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ قَالَ رَبِّ
لَوْ شِئْتَ اَهْلَكْتَهُمْ مِنْ قَبْلُ وَاِيَّايَ اَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ السُّفَهَاءُ
مِنَّا اِنْ هِيَ اِلَّا فِتْنَتُكَ تُضِلُّ بِهَا مَنْ تَشَاءُ وَتَهْدِي مَنْ تَشَاءُ
اَنْتَ وَلِيُّنَا فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَاَنْتَ خَيْرُ الْغَافِرِينَ ﴿١٥٥﴾
وَاكْتُبْ لَنَا فِي هٰذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْاٰخِرَةِ اِنَّا هُدْنَا
اِلَيْكَ قَالَ عَذَابِي اُصِيبُ بِهِ مَنْ اَشَاءُ وَرَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ
فَسَاَكْتُبُهَا لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ وَيُؤْتُونَ الزَّكٰوةَ وَالَّذِينَ هُمْ
بِاٰيَاتِنَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٥٦﴾ اَلَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْاُمِّيَّ الَّذِي
يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرٰيةِ وَالْاِنْجِيلِ يَأْمُرُهُمْ
بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهٰيهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَيُحَرِّمُ
عَلَيْهِمُ الْخَبَائِثَ وَيَضَعُ عَنْهُمْ اِصْرَهُمْ وَالْاَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ
عَلَيْهِمْ فَالَّذِينَ اٰمَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي

اُنْزِلَ مَعَهُٓ اُو۬لٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٥٧﴾ قُلْ يَٓا اَيُّهَا النَّاسُ اِنّ۪ي
رَسُولُ اللّٰهِ اِلَيْكُمْ جَم۪يعًا الَّذ۪ي لَهُ مُلْكُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِۚ
لَٓا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ يُحْي۪ وَيُم۪يتُ فَاٰمِنُوا بِاللّٰهِ وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْاُمِّيِّ الَّذ۪ي
يُؤْمِنُ بِاللّٰهِ وَكَلِمَاتِه۪ وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥٨﴾

Meâli

148. (Tûr'a giden) Mûsâ ayrıldıktan sonra kavmi, ziynet eşyalarından, böğürebilen bir buzağı heykelini (tanrı) edindiler. Görmediler mi ki o, onlarla ne konuşuyor ne de onlara yol gösteriyor! Onu (tanrı olarak) benimsediler ve zalimler oldular. **149.** Pişman olup kendilerinin gerçekten sapmış olduklarını anlayınca da dediler ki: "Eğer rabbimiz bize acımaz ve bizi bağışlamazsa mutlaka ziyana uğrayanlardan olacağız!" **150.** Mûsâ kızgın ve üzgün olarak kavmine dönünce, "Benden sonra arkamdan ne kötü işler yapmışsınız! Rabbinizin emrini (beklemeyip) acele mi ettiniz?" dedi. Tevrat levhalarını yere attı ve kardeşinin başını tutup kendine doğru çekmeye başladı. Hârûn, "Ey anam oğlu! Senin bu kavmin beni cidden zayıf gördüler; neredeyse beni öldüreceklerdi! Sen de şimdi düşmanları bana güldürme ve beni zalim kavimle bir tutma!" dedi. **151.** Mûsâ da, "Ey rabbim! Beni ve kardeşimi bağışla, bizi rahmetine garkeyle! Sen merhametlilerin en merhametlisisin" dedi. **152.** Buzağıyı (tanrı) edinenler var ya, işte onlara mutlaka rablerinden bir gazap ve dünya hayatında bir zillet gelecektir. Biz iftiracıları böyle cezalandırırız. **153.** Kötülükler yaptıktan sonra ardından tövbekâr olup da iman edenlere gelince, şüphesiz ki, o tövbe ve imandan sonra rabbin elbette bağışlayan ve esirgeyendir. **154.** Mûsâ'nın öfkesi yatışınca levhaları aldı. Bu tekrar yazılmış metinlerde, rablerinden korkanlar için hidayet ve rahmet (hükümleri) vardı. **155.** Mûsâ tayin ettiğimiz vakitte buluşmak için kavminden yetmiş adam seçti. Onları o müthiş deprem yakalayınca Mûsâ dedi ki: "Ey rabbim! Dileseydin onları ve beni daha

önce helâk ederdin. İçimizdeki beyinsizlerin işledikleri yüzünden bizi helâk edecek misin? Bu iş, senin imtihanından başka bir şey değildir; onunla dilediğini saptırır, dilediğini de doğru yola iletirsin. Sen bizim velîmizsin. Artık bizi bağışla ve bize acı! Sen bağışlayanların en iyisisin. **156.** Bize bu dünyada da âhirette de iyilik yaz! Şüphesiz biz sana yöneldik." Allah buyurdu ki: "Azabıma dilediğimi uğratırım; rahmetim ise her şeyi kuşatmıştır; ayrıca rahmetimi Allah korkusu taşıyanlara, zekâtı verenlere ve âyetlerimize inananlara yazacağım; **157.** Ki onlar, ellerindeki Tevrat'ta ve İncil'de yazılı buldukları o elçiye, o ümmî Peygamber'e uyarlar. Peygamber onlara iyiliği emreder ve onları kötülükten meneder; yine onlara temiz şeyleri helâl, pis şeyleri haram kılar. Ağırlıklarını kaldırır, üzerlerindeki zincirleri çözer. O Peygamber'e inanan, onu koruyup destekleyen, ona yardım eden ve onunla birlikte gönderilen nura uyanlar, işte bunlardır kurtuluşa erenler." **158.** De ki: "Ey insanlar! Gerçekten ben göklerin ve yerin sahibi olan Allah'ın hepinize gönderdiği elçisiyim. O'ndan başka tanrı yoktur. O hayat verir ve öldürür. Öyleyse Allah'a ve ümmî peygamber olan resulüne –ki o Allah'a ve O'nun sözlerine inanır– iman edin ve ona uyun ki doğru yolu bulasınız."

Tefsiri

148. İsrâiloğulları daha önce Hz. Mûsâ'dan, tapmaları için kendilerine bir put yapmasını istemişler, bu yüzden Mûsâ onları şiddetle eleştirmiş ve uyarmıştı. Bu defa da, Mûsâ'nın kırk gün süren Tûr'da bulunuşu sırasında, Hz. Hârûn'un ısrarla karşı koymasına rağmen, böğürme şeklinde sesler de çıkarabilen bir buzağı heykelini tanrı edinerek ona tapmaya başladılar. Bugünkü Tevrat'ta bu buzağı heykelini yapanın Hârûn olduğu ileri sürülür. Tevrat'a göre, Mûsâ'nın gecikmesi üzerine kavmi Hârûn'un yanında toplanarak ondan kendileri için bir tanrı yapmasını istemişler; o da herkesin elindeki altın küpeleri getirterek bunlardan bir buzağı heykeli yapmıştır (Çıkış, 32/1-2). Bir peygamberin, put yaparak şirk inancına hizmet ettiğini ileri süren böyle bir iddia büyük bir iftira olup Tevrat'taki bu ifadelerin bir tahrif eseri olduğunda kuşku yoktur. Nitekim Kur'an-ı Kerîm, altın buzağıyı yapanın Sâmirî adında biri oldu-

ğunu açıkça bildirerek Hârûn aleyhisselâmı böyle bir bühtandan kurtarmıştır (Tâhâ 20/85-97).

Söz konusu altın buzağı heykelini Sâmirî denilen bir kuyumcu icat ettiği halde, İsrâiloğulları da bunu istedikleri, hatta belki de –Tevrat'taki bilgilere göre– onun malzemesini kendileri temin ettikleri için âyette bu suç hepsine nisbet edilmiştir. Bir rivayete göre Hz. Mûsâ Tûr'a giderken, kavmine otuz gün sonra döneceğini söylemiş; ancak on gün daha orada kalması gerekince, itibarlı bir kişi olan Sâmirî, yanında Mısırlılar'dan kalma bir buzağı heykeli bulunduğunu bildirerek halktan ona tapmalarını istemiş; onlar da bunu kabul etmişlerdir. Yüce Allah, "Görmediler mi ki o (buzağı heykeli), onlarla ne konuşuyor ne de onlara yol gösteriyor!" buyurarak böyle bir nesneyi tanrı sayıp ona tapmalarının ahmakça bir tutum olduğuna işaret etmiştir.

149. Hz. Mûsâ Tûr'dan dönüp de kavminin bu tutumlarıyla dinden saptıklarını kendilerine bildirdikten sonra, onları azarlayıp buzağı heykelini ateşe attığında, kavmi yaptıklarına pişman olarak, Allah'ın merhametinden başka kurtuluş imkânları olmadığını anladılar.

150. İbn İshak'tan nakledilen bir yoruma göre Hz. Mûsâ Tûr'dan dönünceye kadar kavminin buzağı heykeline taptığını bilmiyordu. İbn Cerîr et-Taberî'ye göre ise Mûsâ Tûr'da iken Allah onu, kavminin böyle bir fitneye bulaşmış olduğundan haberdar etmişti. Tâhâ sûresinin 85. âyeti de Taberî'nin bu görüşünü desteklemektedir. Tevrat'taki bilgiler de aynı yöndedir (Çıkış, 32/7-8). Mûsâ daha önce kavmini putperestlik konusunda sürekli uyardığı halde, kısa bir süre onlardan ayrılınca bütün bu uyarıları unutarak tevhid inancından sapmaları onu son derece sarsmıştı. Bu sebeple Tûr'dan öfkeli bir vaziyette döndü ve onlara, kendisinin bulunmadığı süre içinde çok kötü bir iş yaptıklarını ifade ederek hem kavmini hem de yerine bıraktığı Hz. Hârûn'u suçladı. Zira kavmi putperestliğe sapmış, Hârûn da (Mûsâ'nın kanaatine göre) vekâlet görevini yerine getirmekte ve kavmini doğru dürüst yönetmekte kusur etmişti.

Âyetteki "Rabbinizin emrini (beklemeyip) acele mi ettiniz?" sorusu değişik şekillerde açıklanmıştır: **a)** Allah'ın hükmünü, yasasını uygula-

makta veya beklemekte kusur ettiniz; acele davranarak O'nun yasasını değiştirip bozdunuz. **b)** Allah'ın tehdidine ve gazabına uğramakta acele ettiniz.

Tâhâ sûresinin "Ey kavmim! Rabbiniz size güzel bir vaadde bulunmamış mıydı? Peki size bu süre çok mu uzun geldi, yoksa rabbinizin gazabına uğramak istediniz de onun için mi bana verdiğiniz sözden döndünüz!" meâlindeki 86. âyeti de son yorumu desteklemektedir.

Hz. Mûsâ bu suretle kavmini suçlayarak, son derece sarsılmış bir hâletirûhiye içinde elindeki Tevrat levhalarını yere attı. Aynı duyguların tesiriyle, bu olayda kusurlu olduğunu düşündüğü ve halkın, Sâmirî'ye aldanarak buzağı heykeline tapmasına göz yumduğunu zannettiği (Şevkânî, II, 283) Hârûn'un başından veya saçlarından tutup kendisine doğru çekti; Tâhâ sûresinin 92-93. âyetlerinde bildirildiğine göre, en azından onun, kendisine gelerek durumu haber vermesi gerektiği halde bunu bile yapmadığını söyleyerek onu görevini yapmamakla suçladı. Hârûn da "Ey anam oğlu!..." diyerek merhamet duygusuna hitap ettiği Mûsâ'ya, görevini yapmaya çalıştığını, hatta bu uğurda hayatını bile tehlikeye soktuğunu, fakat İsrâiloğulları'na söz geçiremediğini ifade etti. Diğer bir âyette (Tâhâ 20/94) haber verildiğine göre Hârûn, kavmini altın buzağıya tapmaktan alıkoymak için başka önlemler almayı da düşünmüş; fakat işin iyice çığırından çıkarak halk arasında bir parçalanmaya kadar varmasından, Mûsâ'nın da kendisini, halkı birbirine düşürmekle suçlamasından kaygı duymuştu. Hârûn, bütün bu açıklamalardan sonra Mûsâ'dan, hareketi ve sözleriyle kendisini hırpalayarak, yaptıklarına karşı çıktığı için ona kızgın olan "zalimler" (buzağı heykeline tapanlar) karşısında kendisini gülünç duruma düşürmemesini, onlarla aynı kefeye koymamasını istedi.

151. Hârûn'un duygusal bir üslûpla yaptığı bu açıklamalardan etkilenerek sakinleşen Mûsâ, muhtemelen kendi öfkeli tavrından, ne yaptığını bilmeyerek Tevrat levhalarını yere atmasından ve ayrıca Hârûn'un olabilecek bazı kusurlarından dolayı hem kendisi hem de kardeşi için Allah'tan af ve mağfiret diledi.

152. Allah Teâlâ'nın altın buzağıya tapanlara gazap etmesi, onları cezalandırması anlamına gelir; onların dünya hayatında zillete uğratılması

ise, düşmanları karşısında mağlûp duruma düşmeleri veya isyankârlıkları sebebiyle, kendilerine vaad edilen kutsal topraklardan mahrum bırakılarak vatansız duruma düşürülmeleridir. Âyetin "Biz iftiracıları böyle cezalandırırız" ifadesindeki "iftira"dan maksat, bir kimsenin asılsız olduğunu bile bile bir iddiada bulunmasıdır. İsrâiloğulları, hiçbir aklî ve naklî delile dayanmadan, âdi bir nesneden ibaret olan buzağı heykeline tanrılık vasfı yükleyip ona taptıkları için, onların bu tutumları iftira olarak nitelendirilmiştir. Aynı ifadeden, yüce Allah'ın yalnız İsrâiloğulları'nı değil, Allah'ın dışında tanrılar uyduran veya buna benzer yakıştırmalara kalkışan başka toplumları da gazabına ve zillete uğratmasının, O'nun mutlak bir kanunu olduğu anlaşılmaktadır.

153. İbn Atıyye'nin kaydettiği bir yoruma göre (VII, 170) inkâr dışındaki günahlardan dolayı yapılan tövbenin makbul sayılması için önce imana sahip olmak gerekir. Halbuki âyette "iman" kelimesi "tövbe" kelimesinden sonra gelmiştir. Şu halde buradaki tövbe ile, günahlardan tövbe değil, inkârcılıktan tövbe etmek kastedilmiş; bu yüzden de önce tövbe, ardından da iman kelimesi zikredilmiştir. Çünkü kâfir iken iman etme, inkârcılıktan dolayı tövbe edip imana dönmek anlamını taşır. Buradaki "iman edenler"i "imanda sebat edenler" diye anlamak da mümkündür.

154. *Nüsha* kelimesi, "bir asıl metinden çıkarılan kopya, o metnin yeniden yazılmış şekli" anlamına gelir. İkisine birden kopya denildiği de olur. Bu sebeple ilgili kısmı, "bu tekrar yazılmış metinlerde" diye çevirmeyi uygun bulduk. Bu nüsha kelimesini dikkate alan müfessirler, Mûsâ'ya vahyin taş levhalar üzerine yazılmış olarak geldiğini, Mûsâ'nın yere atmasıyla bu levhalar kırıldığı için yeni bir nüshasının yazılmış olabileceğini düşünmüşlerdir. Tevrat'ın verdiği bilgiler de bu yöndedir (Tesniye, 9/10-11, 10/1-5). Bu levhalarda, yüce Allah'ın, kendisinden korkanlara, yani O'na iman edip buyruklarıyla amel edenlere, hidayet ve rahmetini kazanmaları için gönderdiği hükümler vardı. Buradaki "hidayet" (hüden) ve "rahmet" kelimeleri, bir ilâhî kitabın ve onunla ortaya konan dinin bütün işlevlerini özetler mahiyettedir. Zira hidayet ancak sahih iman ve sâlih amellerle gerçekleşir; bu da insanların, fert ve toplum olarak rahmete yani yüce Allah'ın hidayet üzere yaşayanlara bahşedeceği

engin sevgisinin eseri olarak, dünya ve âhiret hayatında huzurlu ve mutlu olmaya götürür.

Âyette, öfkenin insanlara doğru olmayan işler yaptırdığına dolaylı bir işaret vardır. Nitekim Mûsâ'nın öfke sebebiyle Tevrat levhalarını yere atması, bilinçsizce yapılmış yanlış bir iş olduğu için, öfkesi yatışınca bunun farkına vararak yerdeki levhaları tekrar eline almış ve af dilemiştir.

155-156. Hz. Mûsâ, İsrâiloğulları'nın on iki oymağından (sıbt) seçtiği yetmiş kişiyi yanına alarak, kavminin altın buzağıya tapmalarından dolayı af dilemeleri, dua ve niyazda bulunmaları için, Allah'ın kendisiyle konuştuğu mekân olmasıyla kutsallık kazanmış bulunan Tûrisînâ'ya ikinci defa gitti. Tevrat'ta (meselâ bk. Çıkış, 24/1 vd., 32/1 vd.; Tesniye, 9/9, 18; 10/10) verilen bilgilere göre Rab, Mûsâ ile iki defa buluşma vakti tayin etmiş; Rabbin buyruğu uyarınca Mûsâ birinci buluşmada yanına İsrâiloğulları'nın ileri gelenlerinden yetmiş kişi almıştır. Tevrat'ta Mûsâ'nın ikinci buluşmada yanına yine yetmiş kişi alıp almadığına ilişkin bilgi yoktur. İbn Âşûr, ikinci buluşmayı ilkinin tamamlayıcısı gibi düşünerek, Mûsâ'nın bu buluşmaya da yetmiş kişi götürmesinin Tevrat'a göre mümkün olduğunu ifade eder; Kur'an'da ise bu husus sarahatle belirtilmiştir. Kur'an'da Mûsâ'nın, Tûr'daki ilk buluşmasında, dağın sallanmasıyla kendinden geçip yere yığıldığı bildirilirken, söz konusu yetmiş kişinin orada bulunup bulunmadığından ve onların da bu sarsıntıdan etkilendiğinden söz edilmemekte; fakat bu durumun ikinci ziyaret sırasında gerçekleştiği bildirilmektedir. İbn Âşûr, yine Tevrat ile Kur'an'daki bilgileri birleştirerek, yetmiş kişilik topluluğun ilk ziyarette de Mûsâ'nın yanında bulunduğunu, Mûsâ gibi onların da sarsıntıdan yere yığıldıklarını kabul etmektedir (VII, 123-124).

Fahreddin er-Râzî, ikinci ziyaret esnasında söz konusu yetmiş kişinin müthiş bir sarsıntıyla bayılıp düşmelerinin sebebine ilişkin olarak müfessirlerden şöyle bir bilgi aktarır: Mûsâ yetmiş kişiyi Tûr'a götürdü. Dağa yaklaştıklarında bütün dağı bir bulut sütunu kapladı. Mûsâ bu bulutun içine girdi; onun isteği üzerine diğerleri de bulutun içine girerek hep birlikte secde ettiler; Allah'ın Mûsâ'ya "şunları yap, şunları yapma..."

gibi emirlerini ve yasaklarını duydular. Bulut çekilince, "Ey Mûsâ! Allah'ı apaçık görmedikçe sana inanmayacağız" dediler (Bakara 2/55). İşte bu yüzden onları sarsıntı çarptı (XV, 17). Bu olay kısmen Tevrat'ta da anlatılmakta, ancak orada olay ilk ziyaretin anlatıldığı bölümde geçmektedir (Çıkış, 24/ 15-18).

Hz. Mûsâ, muhtemelen kavmiyle birlikte yanındaki yetmiş kişinin de daha önce buzağı heykeline tapmak suretiyle ağır bir suç işlediklerini; ayrıca kendisinin, Tûr'daki ilk bulunuşu sırasında Allah'tan kendisini görmek istemesinin de bir kusur olduğunu dikkate alarak, "Ey rabbim! Dileseydin onları ve beni daha önce helâk ederdin" dedi.

"Beyinsizler" diye çevirdiğimiz 155. âyetteki *süfehâ'* kelimesi, "cahillik, ahmaklık, akılsızlık, beyinsizlik, malı boş yere harcama veya barbarlık, küstahlık" gibi anlamlara gelen *sefeh* kelimesinden *sefîh*in çoğuludur. Sefîh "akıllı, olgun ve ağır başlı davranışlarıyla uygar olduğunu gösteren kişi" anlamındaki *halîm*in, fıkıh dilinde ise "belli bir zihnî olgunluk düzeyine erişmiş kişi" mânasındaki *reşîd*in zıddıdır. Türkçe'de sefihin karşılığı olarak genellikle "akılsız, beyinsiz" deyimleri kullanılmaktadır. Âyette süfehâ' kelimesiyle, buzağı heykeline taparak ahmak ve akılsız oldukları gibi tutum ve davranışlarıyla aynı zamanda küstah, hoyrat ve barbar olduklarını da ortaya koyanlar kastedilmiştir. Mûsâ'nın, "(Allahım!) İçimizdeki beyinsizlerin işledikleri yüzünden bizi helâk edecek misin?" şeklindeki yakarışından, İsrâiloğulları arasında, kendisiyle birlikte, buzağıya tapmayan daha başka kimselerin de bulunduğu anlaşılmaktadır. Ancak Mûsâ, bunların söz konusu kötülüğü önlemek hususunda yeterince çaba harcamadıklarını düşündüğü için Cenâbı Hakk'a böyle bir yakarışta bulunmuş olmalıdır.

Bu altın buzağı olayı ve ona bağlı gelişmelerin hepsi temelde Allah'ın takdiriyle vuku bulduğu için Hz. Mûsâ, "Bu iş senin imtihanından başka bir şey değildir" diyerek olayı ilâhî bir imtihan olarak algılamış; son planda dalâletin de hidayetin de Allah'tan geldiğini kabul ederek kendisi ve halkı için rahmet ve mağfiret niyaz etmiş, dünyada ve âhirette iyilik dilemiştir. Bunun üzerine yüce Allah da, "Azabıma dilediğimi uğratırım; rahmetim ise her şeyi kuşatmıştır" buyurmuştur.

156. âyette geçen *rahmet*, "acınan kimseye iyilik etme sonucunu doğuran acıma hissi" şeklinde tanımlanır. Buna göre rahmet kavramının kapsamında hem acıma hem de iyilik ve ikramda bulunma vardır. Esasen rahmet ve merhamet temelde Allah'ın sıfatı olup insan ve diğer canlılardaki merhamet duygusu da Allah'ın onlara rahmet veya merhametinin bir sonucudur. Allah'ın rahmân ve rahîm isimleri de rahmet kelimesinden türetilmiş olup dünya ve âhirette bütün varlıklara olan lutuflarını ifade eder (Râgıb el-İsfahânî, *el-Müfredât*, "rhm" md.). İsfahânî, konumuz olan âyetteki "... rahmetim ise her şeyi kuşatmıştır; ayrıca rahmetimi Allah korkusu taşıyanlara, zekâtı verenlere ve âyetlerimize inananlara yazacağım" şeklindeki ifadeden rahmetin dünyada müminiyle kâfiriyle herkesi kuşattığı, âhirette ise yalnızca müminleri kapsayacağı anlamının çıktığını belirtir.

Buna göre 156. âyette yüce Allah, kullarından ancak bir kısmının azaba mâruz kalacaklarını; buna karşılık bütün mevcudatın, dünyada varlık sahnesine çıkışlarından itibaren kendi rahmetinden pay aldıklarını ve liyakatlerine göre alacaklarını bildirmiştir. Şu halde başlangıçta rahmetten pay almayan hiçbir şey yoktur ve ancak azabı hak edenlere, ilâhî iradenin azaba müstahak gördüklerine, rahmetin ardından azap isabet edecektir. Sonuç olarak rahmet asıl, azap tâlîdir. Nitekim En'âm sûresinde (6/12) "O, kendi üzerine (kulları için) rahmeti yazmıştır" buyurularak bu hususa işaret edilmiştir. İnsan da dahil olmak üzere her varlık, var olmakla rahmete mazhar olmuştur. Fakat insan, özgür ve ahlâkî varlık olarak, inanç ve eylemlerinin değerine göre azabı da rahmeti de hak edebilir. Böylece Hz. Mûsâ'nın, "Bize bu dünyada da âhirette de iyilik yaz" şeklindeki duasına karşılık Allah, "Azabıma dilediğimi uğratırım; rahmetim ise her şeyi kuşatmıştır" buyurmak suretiyle, bir yandan ona, onun ümmetinden sâlih kişilere geniş bir rahmet ümidi vermekle birlikte, bunun kendisi için bir zorunluluk olmadığını hatırlatma mahiyetinde, azabının da dikkate alınmasını istemiş; ardından da azaptan koruyup rahmete mazhariyet kazandıracak iyi hallere birkaç örnek olmak üzere, takvâ ehlinden olmak, zekâtı vermek ve âyetlere inanmayı sürdürmek gerektiğine işaret buyurmuştur.

Zemahşerî, Allah Teâlâ'nın kendileri için rahmet yazdığı zümrenin, ileride (âhir zamanda) yaşayacak ve Hz. Muhammed'in ümmetine katılacak

İsrâiloğulları olduğunu ifade eder (II, 165). Aşağıdaki âyet bu görüşü desteklemektedir. Ancak bu anlayış, âyetin hükmünün umumîliğine engel değildir. Yani yüce Allah, iman ve iyi halleriyle rahmete lâyık olan herkes gibi Hz. Muhammed'e inanıp müslüman olan İsrâiloğulları'nı da rahmetinin kapsamına alacaktır.

156. âyette geçen ve "Şüphesiz biz sana yöneldik" şeklinde meâli verilen cümleyi "Şüphesiz biz tövbe etmiş olarak sana geldik" diye çevirmek de mümkündür.

157. Bu ve bundan sonra gelecek âyette Hz. Peygamber'in niteliği olarak kullanılan *ümmî* kelimesinin kökü ve anlamı hakkında üç farklı görüş ileri sürülmüştür: **a)** Ümmülkurâ (Mekke) ismine nisbetle "Mekkeli" anlamında; **b)** Ümmet (millet) kelimesine nisbetle "Arap milletinden" (çoğunluğu okuma-yazma bilmeyen bir topluma mensup) anlamında; **c)** Ümm (anne) kelimesine nisbetle "annesinden doğduğu gibi, annesi gibi" (okuma-yazma bilmeyen) anlamında (İbn Atıyye, VII, 177-178).

Son görüş daha çok benimsenmiştir. Zira İslâm öncesi Arap toplumunda erkekler arasında, az da olsa, okur yazarlar bulunmasına karşılık kadınlardan hemen hemen hiç kimse okuma yazma bilmezdi. Bundan dolayı ümmî kelimesi genellikle Hz. Peygamber'in en azından başlangıçta okuma yazma bilmediğini, dolayısıyla tebliğ ettiği din ile ilgili bütün bilgilerini yalnızca Allah'tan almış olduğu gerçeğini ifade eder.

Yine her iki âyette yan yana zikredilen *resul* ve *nebî* kelimelerinin anlamları ve aralarında farklılık bulunup bulunmadığı hususu, kelâm ilminin önemli meselelerinden olup bu konuda çeşitli görüşler ileri sürülmüştür. Nebî kelimesi, türetilmiş olabileceği iki farklı köke göre iki ayrı anlama gelir. *Nbv* (ulu, üstün ve şerefli olma) kökünden nebî (en-nebiyyü) "yüce, ulu ve şerefli kişi"; *nbe* (haber alma, haber iletme) kökünden nebî' ise (en-nebîü, ki bu da "en-nebiyyü" şekline dönüşmüştür) "haber alan, haber ileten" anlamına gelir. Buna göre peygamberler, insanlar içinde en yüce ve en şerefli kişiler oldukları veya Allah katından haberler getirdikleri ve bunları ümmetlerine ilettikleri için nebî olarak adlandırılmışlardır.

Nebî kelimesinin türetilişi ve kök anlamlarıyla ilgili bu farklılığa rağmen terim anlamı konusunda önemli bir görüş ayrılığı yoktur. Bu hususta yapılan açıklamalardan şu tanımı çıkarmak mümkündür: Nebî, "Allah tarafından seçilip gönderilen, yeni bir din bildirmeyip, Allah'tan aldığı vahiy ile daha önceki peygamberin getirdiği dini yaşatmakla görevlendirilen kişi"dir.

Resul kelimesi ise genellikle "bir kişinin veya makamın, bir görev yükleyerek kendisinden bunu yerine getirmesini istediği veya önemli bir haber, mesaj ya da bilgi vererek bunu başka kişi veya kişilere ulaştırmasını emrettiği elçi" anlamında kullanılır. Nitekim kavram, bu genel anlamıyla Kur'an-ı Kerîm'de geçmektedir (Neml 27/35); ayrıca yine aynı anlamda melekler için de kullanılmıştır (Hûd 11/69, 81; Tekvîr 81/19). Resul kelimesinin İslâmî terminolojideki anlamlarına gelince, bu husustaki tanımlar, "Allah tarafından kendisine bir kitap indirilen, bu kitabın içerdiği bilgi ve hükümleri insanlara tebliğ etmekle yükümlü kılınan kişi" şeklinde özetlenebilir.

Başta Mu'tezile ulemâsı olmak üzere bazı İslâm âlimleri nebî ile resul kavramları arasında fark bulunmadığını iddia etmişlerse de çoğunluk bunların değişik anlamlarda kullanıldığı kanaatindedir. Bu ayırımı yapanların iki kavram arasındaki farklarla ilgili görüşlerini şu şekilde özetlemek mümkündür: Resul kavramı nebîden daha geneldir. Zira nebîlerin sahip olduğu tebliğ özelliği resuller için de geçerlidir; halbuki resullerin sahip olduğu risâlet (yeni kitap ve hükümler getirme) özelliği nebîlerde yoktur. Buna göre nebî sadece kendisinden önceki bir peygambere indirilmiş olan kitap ve hükümleri yaşatıp devam ettiren peygamber olduğu halde resul, kendisine özel bir kitap vahyedilmiş olan ve önceki şeriatların hükümlerini kısmen ortadan kaldıran peygamberdir. Şu halde her resul nebî olduğu halde her nebî resul değildir. Meselâ Hz. Muhammed hem resul hem de nebîdir. Başka bir açıdan ona, Allah ile ilişkisi bakımından, O'nun elçisi olduğu için resul; kullarla ilişkisi bakımından, onlara Allah'ın hükümlerini ulaştırıp bildirdiği için nebî denilmiştir.

Âyette "O ümmî Peygamber'e uyarlar" ifadesiyle Hz. Muhammed zamanında ve daha sonraki devirlerde yaşayıp ona iman etmiş olan yahudiler ve hıristiyanlar kastedilmiş; bunların kutsal kitapları olan Tevrat ve

İncil'de Hz. Muhammed hakkında bilgiler bulunduğu belirtilmiştir. Eski kutsal kitaplarda Hz. Muhammed'in peygamberliğini müjdeleyen bu bilgilere İslâm kaynaklarında *beşâirü'n-nübüvve* veya kısaca *beşâir* denilmektedir. Bakara sûresinde (2/146) "Kendilerine kitap verdiklerimiz onu kendi oğullarını tanıdıkları gibi tanırlar" buyurulmuş; Saf sûresinde de (61/6) Hz. Îsâ'nın onu müjdelediği ifade edilmiştir. Bu sebeple müslüman âlimler, ilk dönemlerden itibaren, Kur'an-ı Kerîm'deki bu haberleri belgelendirmek maksadıyla yahudi ve hıristiyan kutsal kitaplarını incelemişler; bunlarda Hz. Muhammed'in müjdelenmesiyle ilgili bilgiler bulunduğunu tespit etmişlerdir (bu hususta bk. yahudi kutsal metinlerinden Tekvîn, 12/1-3; 17/20; 49/10; Tesniye, 18/17-18; 32/21; 33/2; Mezmûr, 45/3-18; 149; İşaya, 21/6-9, 13-16; 42/9-17; 43/1, 6; 54; 60/1-7; 65/1-6; Daniel, 2/31-45; 7/13-14; Habakkuk, 3/3; Malki, 3/1; 4/5; hıristiyan kutsal metinlerinden Matta, 3/2; 4/17; 6/10; 10/7; 13/31-32; 20/1-16; 21/33-34; Luka, 9/2; 10/9; Yuhanna, 1/12; 14/15-16; 15/26-27 16/7, 13-14). Bilhassa Barnaba İncili'nde Hz. Muhammed'in peygamberliğini müjdeleyen ve niteliklerini anlatan oldukça ayrıntılı bilgiler mevcuttur (bilgi için bk. Osman Cilacı, "Barnaba İncili", *DİA*, V, 76-81).

Öte yandan Yahudilik ve Hıristiyanlık dışındaki bazı dinlerin kutsal kitaplarında da beşâir mahiyetinde açıklamalar bulunmaktadır. Kur'an-ı Kerîm'deki "eskilerin kitapları" (Şuarâ 26/196) ifadesiyle bu kitapların kastedildiği düşünülebilir. Meselâ Zerdüşt dininin kutsal kitabı Zend-Avesta'da, "Saoşyant" (âlemlere rahmet) isimli bir kurtarıcının geleceği ve onun bütün insanlara rehberlik yapıp onları ıslah edeceği, putları kıracağı haber verilmiştir (M. Hamîdullah, *Le Saint Coran*, s. 375). Hint kutsal kitaplarından Veda ve Puranalar'da, çölden "Övülmüş" (Muhammed) adında bir bilgenin çıkacağı, "araba"sının semaya ulaşacağı (mi'rac), büyük zaferlerinden birini 300 kişiyle (Bedir Savaşı), birini de 10.000 kişiyle (Mekke'nin fethi) yapacağı bildirilmiştir. Kalnki Purana'da ise onun babasına "Allah'ın kulu" (Abdullah), annesine "güvenilir" (Âmine) denileceği; bir kum diyarında (çölde) dünyaya geleceği ve doğduğu şehrin kuzeyine sığınacağı (Mekke'den Medine'ye hicret) belirtilmektedir (M. Hamîdullah, *a.g.e.*, s. 375). Budizm'in kurucusu Buda da "Mettaya" veya "Maitreya" (merhamet, rahmet, sevimli) adında birinin geleceği-

ni ve kendisinin başlattığı işi tamamlayacağını müjdelemiştir. Nitekim Kur'an-ı Kerîm'de de Hz. Peygamber "âlemlere rahmet" (Enbiyâ 21/107); "müminlere karşı şefkat ve merhamet dolu" (Tevbe 9/128) olarak tanıtılmıştır (beşâir ile ilgili bilgi için bk. Mehmet Aydın, "Beşâirü'n-nübüvve", *DİA*, V, 549-550; a.mlf., "Faraklit", *a.g.e.*, XII, 165-166).

Allah Teâlâ, İsrâiloğulları'na gönderilmiş bulunan Tevrat ve İncil'de Hz. Peygamber'in vasıflarının bildirildiğini ifade buyurduktan sonra onun tebliğinin, yahudileri daha yakından ilgilendiren başlıca özelliklerini sıralamaktadır. Bunlar, Hz. Peygamber'in onlara iyiliği (ma'rûf) emretmesi, kötülüğü (münker) yasaklaması, temiz şeyleri (tayyibât) helâl, pis şeyleri (habâis) haram kılması, üzerlerindeki ağırlığı kaldırıp zincirlerini çözmesi yani önceki şeriatlerin onları cezalandırmak üzere koyduğu ağır hükümleri kaldırması veya hafifletmesidir.

Âyette bütün peygamberler gibi Hz. Muhammed'in de en temel görevlerinden birinin "iyiliği (ma'rûf) emretme ve kötülüklerden (münker) menetme" faaliyeti olduğu bildirilmektedir. *Ma'rûf*, aklıselimin benimsediği, insanın aslî tabiatıyla uyuşan, mâşerî vicdanda beğenilip kabul gören, din tarafından da tasvip edilip meşruiyet kazanan iyi, güzel, faydalı tutum ve davranışlar; *münker* ise bunun zıddıdır (geniş bilgi için bk. Âl-i İmrân 3/104).

"Temiz şeyler" diye çevirdiğimiz *tayyibât*, kısaca zararlı olmayan, tiksinti vermeyen ve dinin helâl saydığı şeyler için kullanılan *tayyibe* kelimesinin çoğulu; "pis şeyler" diye çevirdiğimiz *habâis* de zararlı veya tiksinti verici olan, din tarafından da haram kılınan şeyler için kullanılan *habîse* kelimesinin çoğuludur. Âyette ma'rûf-münker kelimeleri fiil ve davranışlar için, tayyibât-habâis kelimeleri de yiyecek içecekler için kullanılmıştır. Fahreddin er-Râzî'ye göre tayyibât kelimesini "Allah'ın helâl kıldığı şeyler" şeklinde açıklayanlar bulunmuşsa da bu yanlıştır; zira o takdirde âyetten, "Allah'ın helâl kıldığı şeyleri helâl kılar" gibi uygun olmayan bir anlam çıkar. Kezâ bu açıklama kabul edilecek olursa âyetin bir anlamı kalmaz. Çünkü Allah'ın neleri helâl kıldığını, bunların ne kadar olduğunu bilemeyiz. Şu halde tayyibâttan maksat, haz verdiği için insan tabiatının hoş ve güzel bulduğu şeyler olmalıdır. Yararlı işlerde kural helâllik olup, bu âyet kişinin hoşlandığı ve yaratılışı icabı haz

duyduğu şeylerin –aksi yönde özel bir delil bulunmadıkça– helâl olduğunu göstermiştir (XV, 24).

Buna göre İslâm'ın gerek fiillerle gerekse yiyecek ve içeceklerle ilgili emir ve yasakları insanın aklıselimi ve temiz tabiatıyla, fıtrî yönden bozulmamış toplumların genel yargılarıyla bağdaşan hükümlerdir. Çünkü bu hükümler, anılan nitelikteki kişilerin ve toplumların iyi, doğru ve güzel bulup hoşlandıkları şeyleri helâl veya mubah kılma; kötü, yanlış ve zararlı bulup tiksinti duydukları şeyleri de haram kılma özelliği taşır. Kur'an-ı Kerîm'de Allah'ın insan tabiatına yaratılıştan verdiği, sağlıklı yargı gücünü de kapsayan bu üstün özelliklere "fıtratullah" (Allah'ın fıtratı) denilmiştir (fıtrat hakkında bilgi için bk. Rûm 30/30). İnsanın önce "ahsen-i takvîm" üzere yaratılıp sonra "esfel-i sâfilîn" seviyesine düşürülmesi de onun esasen doğru hükümlere varmasını sağlayacak yüksek melekelerle donatılmış bir fıtrata sahip olduğu; fakat ilâhî bir imtihan olmak üzere kendilerine verilen –iyinin yanında– kötüyü de tercih edebilme yeteneğini kullanması neticesinde bu fıtratın bozulup doğru hüküm verme kabiliyetini tamamen veya kısmen kaybettiği gerçeğini ifade etmektedir (Tîn 95/4-6; krş. İnsân 76/3; Şems 91/7-8).

Âyetin "Peygamber onlara iyiliği emreder ve onları kötülükten meneder; yine onlara temiz şeyleri helâl, pis şeyleri haram kılar. Ağırlıklarını kaldırır, üzerlerindeki zincirleri çözer" meâlindeki kısmının ifade ettiği önemli bir husus da Peygamber'in teşrî'deki yeridir. Buna göre Kur'an-ı Kerîm Peygamber'in sadece kalbine aktarılan vahyi seslendiren bir araç konumunda olmadığını, kuşkusuz ilâhî iradeye bilinçli ve özgür bir şekilde bağlı kalmak şartıyla bu irade istikametinde teşrî'de aktif bir role sahip olduğunu göstermektedir.

Daha önceki âyetlerde İsrâiloğulları'nın, temiz fıtratlarını çeşitli bâtıl inanç ve çirkin davranışlarla bozduklarına dair açıklamalar yapıldıktan sonra bu âyette de Hz. Peygamber'in onları bu durumdan kurtarmak için kendilerine iyiliği emredip kötülükten menettiği, temiz şeyleri helâl, çirkin şeyleri haram kıldığı ve böylece onun (diğer bütün insanlar gibi) İsrâiloğulları için de bir kurtarıcı ve hidayet rehberi olduğu vurgulanmaktadır. Ayrıca Hz. Peygamber, Yahudilik'teki bir kısım hükümleri neshetmek (yürürlükten kaldırmak veya değiştirmek) suretiyle kendi-

sine inanan ve tâbi olan İsrâiloğulları'nı bazı hataların ölümle cezalandırılması, çeşitli temiz yiyeceklerin ve sakıncasız davranışların haram sayılması, cumartesi günü çalışmanın yasak olması, tövbe ve pişmanlığın kabul edilmemesi gibi eski dinlerindeki ağır hükümlerin baskısından da kurtarmıştır. Öte yandan İslâm'ın günümüzdeki muharref (bozulmuş, değiştirilmiş) İnciller'in öngördüğü aşırı çileci ve riyâzetçi hayat anlayışını kaldırması da bu çerçevede düşünülebilir. Âyette Ehl-i kitabın bu nevi meşakkatli yükümlülüklerden kurtarılması "ağırlıklarını kaldırma" şeklinde ifade buyurulmuştur. Ayrıca, kaldırılan hükümlerin bir kısmı, aslında Allah'ın koyduğu hükümler değil, yahudilerin veya hıristiyanların zaman içinde kendilerinin uydurup dinlerine kattıkları hurafeler olduğu ve bunlar insanların hür ve rahat yaşamalarını engellediği için bu hükümler âyette "üzerlerindeki zincirler" diye nitelenmiştir. Buna göre İslâm dini, geleneksel Yahudilik'te bulunan ve insanları bir nevi esir durumuna düşüren bu ağır hükümleri kaldırarak kendisine uyan İsrâiloğulları'nı ağır ve gereksiz yüklerden kurtarmış; esaret zincirlerini çözmüştür. Böylece Hz. Peygamber ve onun getirdiği İslâm dini, bir önceki âyette her şeyi kuşattığı bildirilen ilâhî rahmetin bir tezahürü olarak gösterilmiş bulunmaktadır.

Âyetin özel maksadı, Kur'an mesajının Ehl-i kitap için de bir kurtuluş ve özgürlük vesilesi olduğunu onlara bildirmektir. Ancak burada dolaylı olarak Hz. Peygamber'in bir kolaylık ve özgürlük dini getirdiği bildirilmekte; müslümanların, daha önce yahudiler ve hıristiyanlarca yapılan hatayı tekrarlayarak, insanları gereksiz yük ve meşakkatler altına sokacak, onların özgürlüklerini daraltıp zincirlere bağlayacak uydurma hükümler, hurafe içeren inançlar türetmekten kaçınmaları gerektiğine de işaret edilmektedir. Ne yazık ki bu uyarıya rağmen, zaman içinde genellikle müslümanlar da din adına, fitneyi önlemek, kötülükten sakındırmak, belli bir mezhep veya meşrebi ya da bir ırkı kuvvetlendirmek gibi türlü niyetlerle bir kısım ma'rûfu münker (iyiyi kötü), tayyibâtı habâis (güzel ve meşrû şeyleri çirkin ve gayrı meşrû) olarak göstermişler; Allah'ın dinine onda olmayan şeyler katmışlar ve giderek onun âdeta yaşanması mümkün olmayan; hayatın tabii seyrine, ihtiyaç ve zaruretlerine aykırı, gelişmeye engel bir din gibi algılanmasına sebep olmuşlardır.

Daha önce İsrâiloğulları dinlerine ilâveler yapma yanlışını yaptıkları, ayrıca kutsal kitapları da tahrif edildiği için –eski dinlerinde müjdelendiği gibi– Allah Teâlâ Hz. Peygamber'i ve İslâm'ı göndermiş, böylece –hakkı bâtıldan ayırıp– bildirmiştir. Ancak, bütün eski kutsal kitaplardan farklı olarak Kur'an'da yeni bir peygamber geleceğine dair hiçbir bilgi yoktur; hatta Kur'an açıkça Hz. Muhammed'i son peygamber olarak tanıtmıştır (Ahzâb 33/40). Yine eski dinlerin aksine, İslâm'ın orijinal kaynakları elimizdedir. Bu sebeple İslâm'ı öz kaynaklarıyla yeniden çağın gündemine sokmak; müslümanların ve genel olarak insanların, vahiy nurundan mahrum bırakılmaları neticesinde içine düştükleri karanlıktan, cehalet ve haksızlıklardan, türlü sapıklık ve ahlâksızlıklardan kurtulmaları yolunda çaba göstermek; bunun için de –İslâm kültür mirası ile çağdaş hayatın ihtiyaç ve zaruretlerini birlikte değerlendirmek suretiyle– doğru, mâkul ve yeterli çözümler üretmek günümüz müslüman âlimlerinin ertelenemez görevleridir. Âyetin son cümlesindeki "Peygamber'e inanma, onu koruyup destekleme, ona yardım etme ve onun getirdiği nura (Kur'an) uyma"nın anlamı da –tıpkı ashâb-ı kirâmın yaptığı gibi– Hz. Peygamber'in İslâm'ı bütün saflığı ve berraklığı ile hayata yansıtıp insanlığı onun ışığı ile aydınlatma davasını bugün de sürdürmektir. Âyet, kurtuluşun yalnızca bu yolla gerçekleşeceğini bildirmektedir.

158. Bu âyet, Hz. Muhammed'in risâletinin, yalnız Araplar'ı değil, bütün insanları kapsadığını gösteren en kesin delillerdendir. Bu husus, Sebe' sûresinin 28. âyetinde de benzer bir üslûpla bildirilmiştir. Âyetin Mekke'de inmiş olması, Hz. Peygamber'in daha o zaman böyle bir evrensel risâletle şereflendirilmiş olduğu hususunda bilgilendirildiğini göstermektedir. Ayrıca burada, bazı yahudilerin, "Muhammed gerçekten peygamberdir, ama sadece Araplar'ın peygamberidir; yahudilere gönderilmemiştir" diyerek onun bir millî peygamber olduğunu ileri süren iddiaları da reddedilmektedir (bk. Râzî, XV, 26). Esasen, Hz. Muhammed sadece son peygamber değil, aynı zamanda bütün peygamberler içinde, tebliğ ettiği kitapta risâletinin evrensel olduğu açıkça belirtilen tek peygamberdir; İslâmiyet de cihanşümul olduğu kesin ifadelerle bildirilen tek dindir. Her ne kadar bugün Hıristiyanlık fii-

len evrensel bir din haline gelmişse de mevcut İncil metinlerinde Îsâ'nın evrensel peygamber olup olmadığı konusunda çelişkili ifadeler bulunmaktadır. Nitekim İnciller'de Hz. Mûsâ gibi Hz. Îsâ da genellikle İsrâiloğulları'na hitap eder; ayrıca Matta'da (15/24) onun "Ben İsrâil evinin kaybolmuş koyunlarından başkasına gönderilmedim" şeklinde sarih bir ifadesi bulunmaktadır. Yine Matta'da (10/5-6), havârilerini tebliğle görevlendirirken, "Milletler yoluna gitmeyin ve Sâmirîyeliler'in şehirlerinden hiçbirine girmeyin; fakat daha ziyade İsrâil evinin kaybolmuş koyunlarına gidin" demesi Hz. Îsâ'nın yalnız İsrâiloğulları'na gönderilmiş bir peygamber olduğu kanaatini güçlendirmektedir. Kur'an-ı Kerîm'de de Hz. Îsâ'dan söz edilirken "Onu İsrâiloğulları'na bir elçi kılacak" (Âl-i İmrân 3/49) ifadesi kullanılmakta ve onun İsrâiloğulları'na "Size Allah tarafından gönderilmiş elçiyim" (Saf 61/6) şeklinde hitap ettiği bildirilmektedir. Bu açıklamalar karşısında, mevcut İnciller'in son bölümlerinde yer alan "Bütün dünyaya gidin, İncil'i bütün hilkate vaaz edin" vb. ifadelerin (Markos 16/15; Matta 28/19) mevsukiyeti, yani bir tahrif ve ilâve sonucu olup olmadığı tartışmaya açık bulunmaktadır. Ancak, Hıristiyanlığın evrensel bir din olup olmadığı tartışması bir yana, yukarıdaki âyet karşısında Kur'an bakımından artık bütün eski dinler geçerliliğini kaybetmiş olup, kitap ehli de dahil olmak üzere bütün insanlar Allah'a ve O'nun resulü Hz. Muhammed'e iman edip hidayete erebilmek için o resule tâbi olmaya çağırılmaktadır. Âyette Allah'ın birliği, kudret ve hükümranlığının mutlaklığı vurgulanarak dolaylı bir şekilde, İslâm dininin, diğer yönlerden olduğu gibi tevhid noktasından da, az çok tahrife uğrayan eski kitâbî dinlerden farklı bulunduğuna ve hak din olduğuna işaret edilmektedir.

159 – 162

وَمِنْ قَوْمِ مُوسٰٓى اُمَّةٌ يَهْدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهٖ يَعْدِلُونَ ﴿١٥٩﴾ وَقَطَّعْنَاهُمُ
اثْنَتَيْ عَشْرَةَ اَسْبَاطًا اُمَمًاۜ وَاَوْحَيْنَٓا اِلٰى مُوسٰٓى اِذِ اسْتَسْقٰيهُ
قَوْمُهُٓ اَنِ اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَۚ فَانْبَجَسَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًاۜ

قَدْ عَلِمَ كُلُّ اُنَاسٍ مَشْرَبَهُمْۜ وَظَلَّلْنَا عَلَيْهِمُ الْغَمَامَ وَاَنْزَلْنَا
عَلَيْهِمُ الْمَنَّ وَالسَّلْوٰىۜ كُلُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْۜ وَمَا
ظَلَمُونَا وَلٰكِنْ كَانُٓوا اَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١٦٠﴾ وَاِذْ ق۪يلَ لَهُمُ
اسْكُنُوا هٰذِهِ الْقَرْيَةَ وَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ وَقُولُوا حِطَّةٌ
وَادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا نَغْفِرْ لَكُمْ خَط۪يٓـَٔاتِكُمْۜ سَنَز۪يدُ الْمُحْسِن۪ينَ ﴿١٦١﴾
فَبَدَّلَ الَّذ۪ينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ قَوْلًا غَيْرَ الَّذ۪ي ق۪يلَ لَهُمْ فَاَرْسَلْنَا
عَلَيْهِمْ رِجْزًا مِنَ السَّمَٓاءِ بِمَا كَانُوا يَظْلِمُونَ ﴿١٦٢﴾

Meâli

159. Mûsâ'nın kavminden hakka götüren ve bu sayede âdil davranan bir topluluk da vardı. **160.** İsrâiloğulları'nı nesillere göre on iki topluluğa ayırdık. Halkı kendisinden su istediğinde Mûsâ'ya, "Asânı taşa vur!" diye vahyettik. Taştan on iki göze fışkırdı. Her kabile içeceği yeri belledi. Üzerlerine de buluttan gölgelik yaptık; onlara kudret helvasıyla bıldırcın eti indirdik. "Size verdiğimiz rızıkların temizlerinden yiyin" (dedik). Onlar (nankörlükleriyle) bize değil fakat kendilerine kötülük ediyorlardı. **161.** Onlara, "Şu şehre yerleşin; orada dilediğiniz gibi yiyip için ve af dileyin; kapıdan eğilerek girin ki hatalarınızı bağışlayalım. İyilik yapanlara ileride ihsanlarımızı daha da arttıracağız" denildi. **162.** Sonra içlerinden haksızlık edenler, sözü değiştirip kendilerine

söylenenden başka bir şekle soktular. Biz de haksızlık etmelerinden ötürü üzerlerine gökten bir azap gönderdik.

Tefsiri

159. Müfessirler, bu âyetin iki farklı anlamı ifade edebileceğini düşünmüşlerdir. Bir ihtimale göre âyetteki "Mûsâ'nın kavminden bir topluluk"tan maksat, Hz. Mûsâ döneminde ve daha sonraki devirlerde Mûsâ dininin tahrif edilmemiş şeklini korumayı ve ona göre yaşamayı başarmış İsrâiloğulları olup âyette onların gerçeği görüp kabul ettikleri ve bu sayede inanç ve yaşayışta aşırılıklardan sakınarak âdil davrandıkları, adaletle hükmettikleri bildirilmektedir. Daha zayıf görülen diğer ihtimale göre âyette Hz. Muhammed döneminde yaşayıp onun tebliğini kabul etmiş olan Abdullah b. Selâm gibi yahudi asıllı kimseler kastedilmiştir (Zemahşerî, II, 98; Râzî, XV, 31-32; İbn Atıyye, VII, 183).

Âyette İsrâiloğlulları'nın bir kesiminden övgüyle söz edilirken bunlar hakkında özellikle *hak* ve *adalet* kavramlarının seçilmesi ilgi çekicidir ve bu bakımdan âyet son derece anlamlı bir uyarı içermektedir. Aslında hak ontolojik alana, adalet ise ahlâkî alana ait bir kavramdır. Bununla birlikte Kur'an bakımından bu iki kavram büsbütün birbirinden farklı ve ayrı olmayıp, makrokozmostan mikrokozmosa (evrenden insana) kadar bütün varlıklar ve olaylar âlemindeki ilâhî hikmetin eseri olan kusursuz yapıyı, düzeni ve işleyişi ifade eder. Buna göre en gerçek (hak) bilgi Allah'ın bilgisidir; en mükemmel düzen O'nun bilgi ve hikmetinin eseri olan düzendir; en doğru ve en adaletli iş de yine O'nun bilgi ve hikmetinin tecellisi olan işleridir. Şu halde hak ve adalet ilâhî ilim ve hikmetin nitelikleri ve bunların evrene yansımalarıdır. Sonuç itibariyle bunlar evrensel değerlerdir, dolayısıyla insanın inanç, bilgi, ahlâk ve davranışları için benimsemesi gereken mutlak ölçülerdir. Düşünce, inanç ve ahlâk planında hak ve adalet ölçülerine aykırı davranan birey veya topluluk ilâhî düzenle çelişmiş olacağı için mutlaka bunun bir zararını görür, acısını çeker. Bu durumda hem bireysel hem de toplumsal planda izlenmesi gereken yol, hakkın ışığında belirlenip seçilmeli; inanç ve bilgide gerçek ve doğru olanın ne olduğu araştırılıp bulunarak din ve dünya hayatı buna göre düzenlenmelidir. Kezâ insanın dinî davranışlarından diğer insan-

larla ve hatta canlı-cansız tabiatla ilişkilerine kadar her alanla ilgili niyet, söz ve hareketleri hem hakka uygun olmalı, dolayısıyla gerçeğe aykırılığı ifade eden yalan, düzmece, sahte vb. nitelemelerden arınmış olmalı hem de âdil olmalı, her türlü aşırılıklardan, zulüm ve haksızlıklardan arınmış bulunmalıdır. İşte –Kur'an-ı Kerîm'de İsrâiloğulları yer yer yanlış inanç ve davranışları yüzünden eleştirilirken– burada onların bir kesimi bilgileriyle, inançlarıyla, ahlâk ve davranışlarıyla ilâhî yasa gereğince hak ve adalet ölçülerine uydukları için takdirle anılmışlardır.

160-162. İlk âyetin metnindeki *esbât* kelimesi "torun" anlamındaki *sıbt* kelimesinin çoğulu olup burada Hz. Ya'kūb'un on iki oğlundan gelen nesilleri ifade etmek üzere "boy, oymak" mânasında kullanılmıştır. Tevrat'ta verilen bilgilere göre (Tekvîn, 32/28; 35/9-15) Ya'kūb, İsrâil adıyla da anılmış; onun soyundan gelen bu on iki kuşağa İsrâiloğulları denildiği gibi, Ya'kūb'un on iki oğlundan dördüncüsü olan Yuda veya Yahuda'nın ismine nisbetle yahudi de denilmiştir. 161. âyetteki şehirden maksat da Kudüs'tür.

Âyetlerde, Mûsâ İsrâiloğulları'nı kendilerine vaad edilen topraklara götürürken kırk yıl boyunca dolaştıkları Sînâ çölünde çektikleri sıkıntılarından, Allah'ın onlara verdiği bazı nimetlerden söz edilmekte; onların bu nimetlere şükür mahiyetinde iyilik etmeleri gerekirken içlerinden bir kısmının haksızlık ve nankörlük yolunu tutup sözü değiştirdiklerine yani Allah'ın buyruklarını bozmaya kalkışarak kendilerine söylenenlerin tersini yaptıklarına, sonuçta zulüm ve günahkârlıkları yüzünden ağır bir musibetle cezalandırıldıklarına işaret edilmektedir (geniş bilgi için bk. Bakara 2/57-61).

163 – 166

وَسْـَٔلْهُمْ عَنِ الْقَرْيَةِ الَّت۪ي كَانَتْ حَاضِرَةَ الْبَحْرِۢ اِذْ يَعْدُونَ فِي
السَّبْتِ اِذْ تَأْت۪يهِمْ ح۪يتَانُهُمْ يَوْمَ سَبْتِهِمْ شُرَّعاً وَيَوْمَ لَا يَسْبِتُونَۙ

لَا تَأْتِيهِمْ كَذٰلِكَ نَبْلُوهُمْ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿١٦٣﴾ وَإِذْ قَالَتْ
أُمَّةٌ مِنْهُمْ لِمَ تَعِظُونَ قَوْمًا اللّٰهُ مُهْلِكُهُمْ أَوْ مُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا
شَدِيدًا قَالُوا مَعْذِرَةً إِلٰى رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿١٦٤﴾ فَلَمَّا
نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ أَنْجَيْنَا الَّذِينَ يَنْهَوْنَ عَنِ السُّوٓءِ وَأَخَذْنَا
الَّذِينَ ظَلَمُوا بِعَذَابٍ بَئِيسٍ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿١٦٥﴾ فَلَمَّا عَتَوْا
عَنْ مَا نُهُوا عَنْهُ قُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ ﴿١٦٦﴾

Meâli

163. Onlara, deniz kıyısında bulunan şehir halkının durumunu sor. Onlar cumartesi gününe saygısızlık gösterip (avlanmakla) haddi aşarlardı. Cumartesi tatili yaptıkları gün balıkları sürüler halinde suyun yüzüne çıkarak onlara doğru gelirken, tatil yapmadıkları günde ortalığa çıkmıyorlardı. Yoldan çıkmaları nedeniyle onları işte böyle sınıyorduk. **164.** İçlerinden bir topluluk, "Allah'ın helâk edeceği yahut şiddetli bir azapla cezalandıracağı kimselere ne diye öğüt veriyorsunuz sanki!" deyince onlar, "Rabbiniz katında bir mazeretimiz olsun diye; bir de sakınıp çekinirler ümidiyle" şeklinde cevap verdiler. **165.** İşte böylece onlar kendilerine yapılan uyarıları göz ardı edince biz de kötülüğü önlemeye çalışanları kurtardık, haksızlığa sapanları da yapmakta oldukları kötülüklerden ötürü dehşetli bir azap ile cezalandırdık. **166.** Kendilerine yasak edilen şeylerde küstahça direndiklerinde onlara, "Aşağılık maymunlar olun!" dedik.

Tefsiri

163. Deniz kıyısındaki şehrin, Akabe körfezi sahilindeki Eyle (bugünkü Akabe), Taberiye gölü civarındaki Taberiye, Akabe körfezinin batı kıyısındaki Medyen veya aynı bölgedeki Eyke şehri olduğu yolunda çeşitli görüşler vardır (İbn Atıyye, VII, 186; Zemahşerî, II, 170; Râzî, XV, 36; İbn Âşûr, IX, 147-148). Birçok eski müfessir gibi Muhammed Hamîdullah da buranın Eyle olduğu yolundaki görüşü tercih etmiştir (*Le Saint Coran*, s. 171).

Cumartesi (sebt, sabbat) yahudilerin kutsal günüdür. Yahudi şeriatında cumartesi haftalık tatil günü olup o gün çalışmak ve dolayısıyla avlanmak yasaklanmıştır. Cumartesi günleri balıklar avlanma yasağı dolayısıyla ürkütülmedikleri için diğer günlere göre daha rahat hareket eder, sahile yaklaşır, su yüzüne çıkarlardı; çalışma günlerinde ise derin sulara çekilirlerdi. Balıkların, insan davranışlarına ne kadar kolay alıştıkları bilinmektedir. Âyette bu sahil beldesinin sakinleri olan yahudiler, söz konusu geleneği ihlâl ederek cumartesi günleri de avlandıkları için eleştirilmektedir. Çünkü onlar bu suretle dinlerinde on emrin dördüncüsü olarak yer alan (Çıkış, 20/8-11) önemli bir kuralı ihlâl etmişlerdir.

Balıkların avlanma yasağının bulunmadığı günlerde uzaklara çekilirken cumartesi gününde akın akın sahile doğru gelip görülmesi, nefislerine ve çıkarlarına düşkün kimselerin iştahını kabarttığı ve avlanma yasağını çiğnemelerine yol açtığı için âyette bu husus bir deneme, imtihan olarak değerlendirilmektedir. Nitekim müteakip âyetten anlaşıldığına göre bazı iyi kimseler yasağı delmedikleri için bu imtihanda başarılı olmuşlardır.

164. Konu hakkında bilgileri bulunan Hz. Peygamber dönemi yahudilerine hitap edildiği için oldukça muhtasar bir üslûp kullanılmakla birlikte, anlaşıldığına göre, söz konusu sahil şehrinin halkı içinde cumartesi tatilinde çalışma yasağına uyanlar da vardı. Onlardan bir kısmı anılan yasağı ihlâl edenleri uyarırken bir bölümü de Allah'ın yıkıma uğratacağı yahut şiddetli bir şekilde cezalandıracağı belli olan bir topluluğu ikaz edip nasihatte bulunmanın boşuna bir çaba olduğunu söylüyor; diğerleri ise, en azından uyarı görevlerini yapmış sayılmak ve böylece Allah katında sorumluluktan kurtulmak yanında, uyardıkları kişilerin hatalarını

göstererek durumlarını düzeltmelerine yardımcı olabilecekleri ümidiyle onları uyardıklarını belirtiyorlardı.

Böylece anılan halkın üç tip insan topluluğundan meydana geldiği görülmektedir: **a)** Allah'ın yasaklarını çiğneyenler, **b)** Allah'ın hükümlerine uymakla birlikte günahkârların ıslah edilmesi konusunda kötümser olup irşadın yararsız olduğunu düşünenler, **c)** İrşadın terkedilemez bir görev ve sorumluluk olduğunu, ayrıca bu hususta ümitsiz ve karamsar olmamak gerektiğini düşünenler. Âyetin üslûbundan, en ideal davranışın bu sonuncularınki olduğu anlaşılmaktadır. Şu halde iyi müminler, özellikle ilim irfan sahibi kişiler, kendileri Allah'ın buyruk ve yasaklarına uyarak temiz bir hayat yaşadıkları gibi başkalarının da doğru yola gelmelerini sağlamak için bıkıp usanmadan aydınlatma görevlerini yerine getirirler. Gerçek bir eğitimci ve irşad edicinin kötümser bir yaklaşımla, kötülükleri çaresiz ve şifasız kabul edip bir kenara çekilmesi doğru bir davranış değildir; ayrıca bizzat peygamberler de dahil olmak üzere insanlar bu hususta ne ölçüde başarılı olduklarından değil, bu yolda gerektiği kadar ve gerektiği şekilde çaba gösterip göstermediklerinden sorumludurlar, hidayet ise yalnız Allah'tandır (Bakara 2/272; Nahl 16/37; Kasas 28/56).

165. Burada Cenâb-ı Hakk'ın, yukarıda anılan üç grup insandan ikisi için uygun gördüğü muamele zikredilmektedir. Buna göre kötülüğü engellemeye çalışanlar kurtuluş müjdesine mazhar olmuşlar; onların uyarılarını dikkate almayıp Allah'ın hükümlerini çiğnemekte ısrar edenlerin de işledikleri kötülükler sebebiyle "dehşetli bir azap"la cezalandırılacakları bildirilmiş; üçüncü grubun yani kendileri iyi olmakla birlikte kötüleri uyarmayan, bunun yararlı olacağına inanmayan kesimin durumu hakkında bilgi verilmemiştir. Müfessirler bu hususta iki farklı görüş ileri sürmüşlerdir. Bir görüşe göre kötülüklerle mücadele etmedikleri için bunlar da kötülerin âkıbetini paylaşacaklar, onlar gibi azaba çarptırılacaklardır. Tefsirlerde nakledildiğine göre Abdullah b. Abbas bunlar hakkında görüş belirtmeme yolunu tutmuş (tevakkuf etmiş), başka bir rivayete göre ise bunların da cezalandırılacaklarını söylemiştir. Hasan-ı Basrî'nin de katıldığı söylenen ve bize göre daha mâkul olan diğer bir görüşe göre, "Allah'ın helâk edeceği yahut şiddetli bir azapla cezalandı-

racağı kimselere ne diye öğüt veriyorsunuz sanki!" diyerek diğerlerinin işlediklerinin kötülük olduğuna inandıkları için onlar da kurtuluşa ereceklerdir (İbn Kesîr, III, 494-495; Râzî, 15, 39). Râzî, bu görüşün doğruluğunu savunurken, kötülüklere –sözlü ve yazılı uyarı veya eleştiriye ek olarak– güç kullanarak karşı çıkma (nehiy ani'l-münker) ödevinin farz-ı kifâye olduğunu ifade eder.

166. Burada da kötülerin çarptırıldıkları cezaya sebep olarak onların kendi günahları gösterilmektedir. Buna göre onlar, uyarılara rağmen kötülüklerinde küstahça direnmişler, Allah da onlara "Aşağılık maymunlar olun!" buyurmuştur. Allah, bir şey için "Şöyle olsun!" buyurmuşsa o şey kaçınılmaz olarak öyle olur. Bu şekilde Allah'ın söz konusu zümreyi maymuna vb. şeylere dönüştürmesine *mesh* denir. Kur'an-ı Kerîm'de bu dönüşümün mahiyeti hususunda açıklama yoktur. Müfessirler ise, burada Allah'ın bu buyruğunun, söz konusu isyancı yahudi topluluğunu hem bedenen hem de ruhen gerçek maymun yapan bir buyruk mu, yoksa sadece karakterlerini (tab') ve huylarını maymununkine benzeten bir buyruk mu olduğu hususunda değişik görüşler ileri sürmüşlerdir. Yaygın görüşe göre bu tam bir meshtir. Yani Allah, isyanda direnen bu yahudi topluluğunu en sonunda tamamen maymunlar haline getirmek suretiyle cezalandırmıştır. Ancak bu yorumu, ilmî olmaktan ziyade eski dönemlerin sosyal psikolojisinin bir yansıması şeklinde değerlendirmek ve âyeti bir 'tür' değişmesi olarak değil, bir ahlâk ve karakter dejenerasyonu olarak anlamak daha uygun görünmektedir. Mâide sûresinin 60. âyetinde aynı kavmin Allah tarafından maymun ve domuzlara çevrildiği bildirilirken de böyle bir anlam kastedilmiş olmalıdır. Buna göre âyet İsrâiloğulları'nın ahlâkî ve mânevî dejenerasyonuna işaret etmekte olup Kur'an-ı Kerîm, hâkim üslûbu uyarınca, diğer bütün olgular gibi onlardaki bu değişikliği de ilâhî iradeye bağlamaktadır. Tâbiîn âlimlerinden Mücâhid'e kadar götürülen bir yorumda da "Onların kalpleri değişti; (yoksa bedenî olarak) maymunlara dönüşmediler" denmiş; Bakara sûresinin 65. âyetinde geçen "Aşağılık maymunlar olun!" ifadesinin de temsilî bir ifade olduğu belirtilmiştir (Taberî, I, 332; ayrıca bk. Bakara 2/65).

Muhtemelen burada olmayan bir şeyin ilâhî emirle oluvermesinden ziyade, saygın ve erdemli insanlık yolunu seçmek yerine, kendilerini

maymunlar gibi aşağılık ve gülünç duruma düşürecek, maskara yapacak davranışları seçmiş ve bunda ısrar etmiş bulunanlara, "Madem böyle olmak istiyorsunuz o halde böyle olun ve böyle kalın!" denmiş olmalıdır.

167 – 168

وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكَ لَيَبْعَثَنَّ عَلَيْهِمْ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَن يَسُومُهُمْ سُوءَ
الْعَذَابِ ۗ إِنَّ رَبَّكَ لَسَرِيعُ الْعِقَابِ ۖ وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٦٧﴾
وَقَطَّعْنَاهُمْ فِي الْأَرْضِ أُمَمًا ۖ مِّنْهُمُ الصَّالِحُونَ وَمِنْهُمْ دُونَ
ذَٰلِكَ ۖ وَبَلَوْنَاهُم بِالْحَسَنَاتِ وَالسَّيِّئَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿١٦٨﴾

Meâli

167. Rabbin, kıyamet gününe kadar onlara en ağır cezayı verecek kimseleri üzerlerine göndereceğini bildirmişti. Şüphesiz rabbin cezayı çabuk verendir; yine O çok bağışlayan, çok esirgeyendir.
168. Onları grup grup yeryüzüne dağıttık. İçlerinden bazıları iyi kimselerdir, bazıları da böyle değildir. Bu sonuncuları, belki dönüş yaparlar diye, iyi durumlarla da kötü durumlarla da imtihan ettik.

Tefsiri

167-168. Burada genel olarak İsrâiloğulları'nın, Allah'a karşı isyanları ve insanlara karşı zulüm ve haksızlıkları, bozgunculukları sebebiyle kendilerine düşman olan başka insanlardan çektikleri ve çekecekleri sıkıntılara işaret edilmektedir. Taberî'nin kaydettiği rivayetlere göre yahudilere "en ağır ceza"yı verecek olanlardan maksat, onlarla savaşıp müslüman olmayanları cizye vermeye mecbur bırakan Araplar'dır. Bir toplumun bu şekilde düşmanı karşısında mağlûp olup vergi vermek mecburiyetinde

kalması "küçüklük ve aşağılık" bir durum olduğu için âyette bu husus "en ağır ceza" şeklinde değerlendirilmiştir (IX, 102-103).

Ancak İbn Kesîr'in aktardığı görüş ve açıklamalar daha isabetli görünmektedir. Buna göre yahudiler, Allah'ın emrine aykırı davranıp isyan etmek, haramları delmek maksadıyla hileler uydurmak gibi kötülükler işledikleri için belirtilen sıkıntılara mâruz kalmışlar, özellikle çeşitli vergi yükleri altına sokulmuşlardır (III, 496-497). Tarih boyunca yahudiler, Asur, Bâbil, Pers, Grek ve Roma'nın yönetim ve hükümranlığı altında bulunmuşlar; çeşitli zulüm ve baskılara mâruz kalmışlardır. Esasen Nazi Almanyası'ndaki yahudi düşmanlığından kaynaklanan ceza ve baskılar dahil olmak üzere dünyanın çeşitli yerlerinde ve çeşitli dönemlerde yahudilerin mâruz kaldıkları her türlü sıkıntıları bu âyet çerçevesinde değerlendirmek mümkündür. Tevrat'ta da İsrâiloğulları'nın doğru yoldan sapmaları halinde Tanrı tarafından bu şekilde çetin sıkıntılara uğratılarak cezalandırılacaklarını ifade eden yer yer çok ağır ithamlarla dolu açıklamalar bulunmaktadır (meselâ bk. Tesniye, 28/15-68, 29/22-29, 30/17-18; bilgi için ayrıca bk. Bakara 2/159). Bazı müfessirler, âyetteki "kıyamete kadar" ifadesini dikkate alarak yahudilerin daima sıkıntı çekeceklerine, müslümanların boyunduruğu altında yaşayacaklarına dair beyanlarda bulunmuşlarsa da buradaki "kıyamete kadar" kaydının sadece isyankârlık, fesatçılık gibi kötülüklerde ısrar edenlerle ilgili olduğunda ve bunun "Günah ve isyan devam ettikçe ceza da devam edecektir" anlamı taşıdığında kuşku yoktur. Nitekim âyetin sonundaki "O çok bağışlayan çok esirgeyendir" ifadesi de buna işaret etmektedir. Esasen bir toplumu bu şekilde toptan mahkûm etmek hem aklen ve ahlâken doğru değildir hem de bizzat Kur'an-ı Kerîm'in herkese ve her topluma hak ettiği şekilde muamele edileceğini ve hiçbir kimseye hiçbir şekilde haksızlık yapılmayacağını belirten açıklamalarına, kezâ İsrâ sûresinde (17/4-8) aynı konuya değinen âyetlerin devamında, İsrâiloğulları'nın, Allah'ın kendilerine merhamet edeceğini umabileceklerine ve eğer kötülüklere dönmezlerse Allah'ın da onları tekrar cezalandırmayacağına işaret eden açıklamasına ters düşmektedir. Nitekim iyilerle kötüler arasında bir ayırıma giden 168. âyet ile âhiretin daha hayırlı olduğunu bildirerek insanları akıllarını kullanmaya, dolayısıyla âhirette kendilerine yararlı olacak davranışlar yapmaya çağıran

169. âyet ve Allah'ın, kitaba sarılıp namazlarını kılanların ve genel olarak iyi halli kimselerin ecirlerini zayi etmeyeceğini bildiren 170. âyet de yine ilâhî adaletin mutlak olduğunu, yahudiler de dahil olmak üzere herkesi kucakladığını açıkça göstermektedir.

Yahudilerin bozgunculukları sebebiyle yurtlarını kaybederek dünyanın çeşitli yerlerine dağılmışlıklarını ifade eden 168. âyette her topluluk gibi onların da iyilerinin ve kötülerinin bulunduğu; kötü olanların, tuttukları yanlış yoldan dönsünler diye iyi durumlarla da imtihan edildikleri bildirilmektedir. Bazı müfessirler burada Hz. Mûsâ dönemi yahudilerinden söz edildiğini ileri sürmüşlerse de bu pek mâkul gözükmemektedir. Zira dağılma süreci Hz. Mûsâ'dan sonra başlamıştır. 169. âyetin başındaki "Onların ardından... bir kuşak geldi" şeklindeki ifade de burada İslâm'dan önceki dönemde yaşamış yahudi zümrelerden söz edildiğini göstermektedir. Eski müfessirlerin çoğunluğu, âyetteki "iyi kimseler"den yahudi iken İslâmiyet'e girenlerin, böyle olmayanlarla da Yahudiliğe bağlılığını sürdürenlerin kastedildiğini ileri sürmüşlerdir (Râzî, XV, 42; Kurtubî, VII, 310). Ancak, Kur'an böyle bir belirleme yoluna gitmediği halde âyetin anlamını sınırlamanın doğru olmadığı kanaatindeyiz. Nitekim Taberî böyle bir yorum yapmak yerine, "iyi kimseler" meâlindeki kısmı, "Allah'a ve peygamberlere inananlar" şeklinde daha genel bir ifadeyle açıklamıştır (IX, 104). Elmalılı da şu isabetli açıklamayı yapmaktadır: "Demek ki Benî İsrâil'in devletleri tarumar olup böyle dağılmaları, içlerinde iyiler hiç bulunmadığından değil, kötülerin kesretinden ve hey'et-i umûmiyyesi kötüler elinde bulunup fısku zulmü temsil etmesinden idi. Bunun için, parçalandıkları zaman sâlihleri de vardı fâsıkları da" (IV, 2316).

Aynı âyette Allah'ın verdiği her nimet ve her sıkıntının bir imtihan olduğu, diğer milletler gibi yahudilerin de böyle denemelere tâbi tutulduğu bildirilmektedir. Nimetin değerini bilip onu verene şükreden ve kulluk borçlarını ödeme gayreti içinde olanlar, sıkıntılar karşısında isyana sapmadan sabır ve metanet gösterip kulluktaki sebatını sergileyenler bu imtihanda başarılı olurlar. Bu iki âyetin genel muhtevasından anlaşıldığına göre nimetleri ve sıkıntıları böyle bir imtihan bilinci ve sorumluluğu ile algılayıp değerlendirmek, insanları sadece âhiret kurtuluşuna götürmekle kalmayacak, dünyevî faydalar da kazandıracak, özellikle yurtların-

da birlik ve beraberlik içinde iyi bir siyasal ve sosyal hayat sürdürmelerini sağlayacaktır.

169 – 171

فَخَلَفَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ وَرِثُوا الْكِتَابَ يَأْخُذُونَ عَرَضَ
هٰذَا الْاَدْنٰى وَيَقُولُونَ سَيُغْفَرُ لَنَاۚ وَاِنْ يَأْتِهِمْ عَرَضٌ مِثْلُهُ
يَأْخُذُوهُۜ اَلَمْ يُؤْخَذْ عَلَيْهِمْ مِيثَاقُ الْكِتَابِ اَنْ لَا يَقُولُوا عَلَى اللّٰهِ
اِلَّا الْحَقَّ وَدَرَسُوا مَا فِيهِۜ وَالدَّارُ الْاٰخِرَةُ خَيْرٌ لِلَّذِينَ يَتَّقُونَۜ
اَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٦٩﴾ وَالَّذِينَ يُمَسِّكُونَ بِالْكِتَابِ وَاَقَامُوا
الصَّلٰوةَۜ اِنَّا لَا نُضِيعُ اَجْرَ الْمُصْلِحِينَ ﴿١٧٠﴾ وَاِذْ نَتَقْنَا الْجَبَلَ
فَوْقَهُمْ كَاَنَّهُ ظُلَّةٌ وَظَنُّوا اَنَّهُ وَاقِعٌ بِهِمْۚ خُذُوا مَا اٰتَيْنَاكُمْ
بِقُوَّةٍ وَاذْكُرُوا مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٧١﴾

Meâli

169. Onların ardından kitaba vâris olan, "Nasıl olsa bağışlanacağız" diyerek şu dünyanın geçici menfaatine sarılan bir kuşak geldi. Önlerine, onun benzeri bir menfaat daha çıksa onu da alıyorlar. Bunlardan, Allah hakkında gerçek olandan başka bir şey söylemeyeceklerine dair kitabın öngördüğü bir söz alınmamış mıydı? Üstelik onlar kitaptakini de okuyup öğrenmişlerdi. Doğrusu âhiret yurdu sakınanlar için daha hayırlıdır. Hâlâ aklınızı kullanmayacak mısınız? **170.** Kitaba sımsıkı sarılıp namazı dosdoğru kılanlar var ya, işte böyle iyiliğe çalışanların

ecrini biz asla zayi etmeyiz. **171.** Bir zamanlar dağı İsrâiloğulları'nın üzerine bir gölgelik gibi kaldırdık da üstlerine düşecek sandılar. "Size verdiğimizi (kitabı) kuvvetle tutun ve içinde olanı hatırlayın ki korunasınız" dedik.

Tefsiri

169. Zemahşerî'ye göre buradaki "yeni kuşak"tan maksat, Hz. Peygamber dönemindeki yahudiler, vâris oldukları kitap ise o günkü Tevrat'tır (II, 101); aldıkları geçici dünya menfaatinin de mahkemelerde aldıkları rüşvet olduğu söylenir. Taberî'nin kaydettiğine göre o dönemlerde yahudiler arasında rüşvet o kadar yaygındı ki, rüşvet almak istemeyenleri suçlarlardı. Hâkim olarak birine başvurulduğunda rüşvet isterdi; "Neden hüküm verirken rüşvet alıyorsun?" denildiğinde de, "Nasıl olsa bağışlanacağım" derdi (IX, 105-107, özellikle 106). Bazı rivayetlerde âyette sözü edilen bu kuşağın hıristiyanlar olduğu ileri sürülmüşse de bu rivayetleri aktaran Taberî'ye göre Kur'an'ın desteklemediği bu fikri kabul etmek mümkün değildir; âyetin bağlamı sadece yahudilerle ilgili olduğuna göre burada başka bir topluluğun kastedildiğini düşünmek için elimizde hiçbir delil yoktur (IX, 105).

Yahudiler hem rüşvet ve benzeri yollarla haram malları alırlar, yiyip içerler hem de bu günahlarından dolayı tövbe edecekleri yerde, –muhtemelen Tanrı katında seçkin bir millet oldukları yolundaki bâtıl inançlarından dolayı– nasıl olsa bağışlanacaklarını ileri sürerler ve yeni haramlar işlemekten çekinmezlerdi. Halbuki Kitâb-ı Mukaddes'te de birçok vesile ile bildirildiği üzere, bu şekilde günah işlemekten, haram yemekten uzak duracaklarına, Allah'ı tanıyıp buyruklarını yerine getireceklerine dair kendilerinden söz alınmış, Allah ile bu şekilde ahidleşmişlerdi (ayrıntılı bilgi için bk. Bakara 2/40).

Kurtubî –haklı olarak– rüşvet almak gibi haramlar işleyip sonra da "Nasıl olsa Allah affeder" şeklinde boş ümitlere kapılmanın sadece yahudilere mahsus bir hastalık olmadığını, müslümanların da bu şekilde günahlar işlediklerini belirtmektedir (VII, 311). Aynı müfessirin, ilâhî buyruklara uygun davranmanın sadece yahudilerle sınırlı bir görev olmadığını, bu ve benzeri âyetlerin müslümanları da bağladığını, çünkü

bu konularda dinler arasında bir farklılık bulunmadığını belirtmesi de yerinde ve anlamlı bir tesbittir (VII, 312). M. Reşîd Rızâ da müslümanların, özellikle din adamlarının aynı illete müptelâ olmalarından yakınmakta; bu kuruntularla mağfiret, şefaat gibi yalnızca Allah'ın hoşnut olduğu kullar için bir değer taşıyan kavramlara bel bağlayarak haramlar irtikâp ettiklerini hatırlatmaktadır. Allah'ın İsrâiloğulları hakkında bu bilgileri vermesindeki maksadı, müslümanların bunlardan ibret ve ders alarak hallerini düzeltmeleri, onların işlediği günahlardan uzak durmalarıdır (IX, 384).

Kuşkusuz insanlar bu tür günahları dünyevî menfaat ve zevkleri yüzünden işledikleri için Allah onlara âhiret yurdunun daha hayırlı, dolayısıyla "geçici menfaat ve zevkler" anlamındaki dünya ile âhiret arasında bir tercih yapmak gerektiğinde âhireti tercih etmenin daha yararlı olduğunu, bunu da ancak takvâ sahiplerinin, yani Allah'ın buyruklarını hiçe saymak yerine onlara saygı duyarak günah işlemekten sakınanların anlayıp gereğini yerine getireceklerini hatırlatmakta; nihayet muhataplarını Allah'ın verdiği akıl nimetini kullanmaya davet etmekte; insanların, kendilerine vahiyle bildirilen bu bilgi ve haberlerdeki hikmetleri ve yararlı sonuçları akıllarıyla da kavrayabileceklerine işaret etmektedir.

170. Kitaptan maksat Tevrat, kitaba sarılıp namazı kılanlardan maksat da kutsal kitaplarının hükümlerine uygun yaşayan yahudilerdir (Kurtubî, VII, 313). Buna göre, yukarıda ifade edildiği üzere, Ehl-i kitap içinde kutsal kitaplarına sarılmayan, onu inceleyip öğrendikleri halde içindeki buyruklarla amel etmeyenler bulunmakla birlikte, onlardan bir kesim de vardır ki bunlar kitaba yani Tevrat'a sarılıp ondaki hükümlerle amel ederler; dinleriyle ilgili meselelerde ona başvururlar. Âyette Allah'ın ecirlerini zayi etmeyeceğini bildirdiği iyiler bunlardır (Şevkânî, II, 298). Kuşkusuz namaz kılmak da kitabın buyruklarından olmakla birlikte âyette ayrıca zikredilerek bu ibadetin önemine özellikle işaret edilmiştir (Râzî, XV, 44).

İbn Âşûr, âyette namaz ibadetinden bahsedildiğini, namazın ise Müslümanlığa mahsus bir ibadet olduğunu ifade ederek burada, kutsal kitaplarındaki bilgiler uyarınca Hz. Îsâ'yı tanımakla birlikte, tahrife uğra-

dığı için Hıristiyanlığı kabul etmeyen, Hz. Muhammed gelince de onun peygamberliğine inanan yahudi asıllı kimselerin kastedildiğini veya bu âyetin özellikle müslümanlar hakkında inmiş olabileceğini düşünmektedir (IX, 164). Oysa *salât* kelimesinin burada "dua, âyin" şeklindeki sözlük anlamında kullanıldığını, dolayısıyla âyette dinlerinin gereklerini yerine getiren yahudilerin kastedildiğini düşünmek mümkündür. Kaldı ki – Râgıb el-İsfahânî'nin de ifade ettiği gibi (*el-Müfredât*, "slv" md.)– namaz, şekli farklı da olsa bütün ilâhî dinlerde bulunan ibadetlerden biridir. Dolayısıyla konunun akışına uygun olarak bu âyetin de yahudilerle ilgili olduğunu düşünmek daha isabetli görünmektedir.

Bundan önceki âyetlerde yahudilerin dünya malı konusundaki hırs ve zaafları ile dinlerinin hükümlerinden uzaklaşıp kötülüklere sapmaları arasındaki ilişkiye işaret edilmişti. Bu âyetin sonunda da "... iyiliğe çalışanların ecrini biz asla zayi etmeyiz" buyurularak bu kavimde bozgunculuk temayülünün baskın olduğuna imada bulunulmakta, bu temayülleri yenerek iyilik ve sulh için çalışmaları halinde bunun karşılığını yüce Allah'ın kendilerine eksiksiz vereceği ifade buyurulmakta; fakat O'nun bu hükmü, gereğini yerine getiren herkes için geçerli olduğu için âyette bu husus genel bir ifadeyle dile getirilmektedir.

171. Burada da İsrâiloğulları'nın vaktiyle Hz. Mûsâ döneminde bile kendi kutsal kitaplarına bağlanıp buyruklarını yerine getirmede isteksiz davrandıkları, şuur ve vicdanlarını harekete geçirmek üzere mûcizevî bir şekilde dağın, onların tepesine kaldırıldığı bildirilmektedir (bilgi için bk. Bakara 2/63).

172 – 174

وَإِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِنْ بَنِي آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَأَشْهَدَهُمْ
عَلَى أَنْفُسِهِمْ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ قَالُوا بَلَى شَهِدْنَا أَنْ تَقُولُوا يَوْمَ
الْقِيَامَةِ إِنَّا كُنَّا عَنْ هَذَا غَافِلِينَ ﴿١٧٢﴾ أَوْ تَقُولُوا إِنَّمَا أَشْرَكَ

آبَاؤُنَا مِنْ قَبْلُ وَكُنَّا ذُرِّيَّةً مِنْ بَعْدِهِمْ أَفَتُهْلِكُنَا بِمَا
فَعَلَ الْمُبْطِلُونَ ﴿١٧٣﴾ وَكَذٰلِكَ نُفَصِّلُ الْاٰيَاتِ وَلَعَلَّهُمْ
يَرْجِعُونَ ﴿١٧٤﴾

Meâli

172. Rabbin Âdemoğulları'ndan, onların sırtlarından zürriyetlerini alıp bunları kendileri hakkındaki şu sözleşmeye şahit tutmuştu: "Ben sizin rabbiniz değil miyim?" "Elbette öyle! Tanıklık ederiz" dediler. Böyle yaptık ki kıyamet gününde, "Bizim bundan haberimiz yoktu" demeyesiniz; **173.** Yahut, "Önce atalarımız Allah'a ortak koştu. Biz de nihayet onların ardından gelen bir nesiliz. Şimdi bâtıla saplanıp kalanların yaptıkları yüzünden bizi helâk mi edeceksin!" demeye kalkışmayasınız. **174.** İşte böyle âyetleri açık açık bildiriyoruz. Umulur ki dönüş yaparlar.

Tefsiri

172-173. İslâm akîdesine göre insanoğlunun bütün sorumluluklarının başında Allah'ın varlık ve birliğini kabul etme ve yalnız O'nu Tanrı olarak tanıyıp kulluk etme görevi gelmektedir. Fakat insanlar, sorumlulukları hakkında gerektiği biçimde bilgi sahibi kılınmazlar yahut böyle bir bilgiye ulaşma yeteneği ile donanmış olmazlarsa bu durumu bir mazeret veya bahane olarak ileri sürmekte haklı olurlar. Bu sebeple söz konusu büyük sorumluluğun âdil bir temele dayanması için insanların bu hususta yeterli donanıma sahip kılınmaları gerekmiştir. Bu iki âyette insanların Allah tarafından böyle bir bilgi veya yetenekle donatıldığı haber verilmekte ve bunun gerekçesi açıklanmaktadır.

Tefsirlerde bu âyetlere iki farklı anlam verilmiştir:

a) Eski tefsirlerde geniş yer tutan, çoğu birbirinin tekrarı mahiyetindeki rivayetlere göre Allah Teâlâ dünyayı yaratmadan önce dünyaya gelecek olan bütün insanların ruhlarını –sonraları âyetin lafzından hareketle "rûz-i elest, bezm-i elest" şeklinde terimleşen– ruhlar âleminde bir araya getire-

rek onları kendi varlığına tanık kılmış; kendisinin onların rabbi olduğunu yine onlara onaylatmış; bu gerçeği tasdik ettikleri yönünde onlardan söz almış ve böylece kendisi ile dünyaya gelecek bütün kulları arasında bir tür sözleşme akdetmiş; ayrıca bu sözleşme yahut taahhüde onların bizzat kendilerini şahit tutmuş veya bir kısmını diğerleri hakkında tanık göstermiş ya da –bir başka yoruma göre– bizzat kendisinin ve meleklerin bu sözleşmeye şahit olduklarını onlara bildirmiştir. Böylece insanların, "Bizim böyle bir sorumluluğumuz olduğunu bilmiyorduk" diyerek yahut inkârcılık veya putperestliği kendilerinin icat etmediğini, bunu atalarından miras aldıklarını, başka türlü bir bilgiye sahip olmadıkları için kendilerinin de bu inancı sürdürdüklerini, dolayısıyla bu hususta kendilerinin bir günahı ve sorumluluğu olmaması gerektiğini belirterek sorumluluktan kurtulmaları da önlenmiştir. İlk dönem Selef âlimleriyle sûfî âlimler, Sünnî ve Şiî kelâm bilginlerinin çoğunluğu âyeti böyle yorumlamışlardır.

b) Burada belirtilen sözleşme mecazi anlamda olup bu olay, dünya yaratılmadan önce değil, her insanın kendi bedeninin yaratılması sırasında gerçekleşmektedir. Bir görüşe göre zürriyetlerin baba sulbünde yaratılışı esnasında, başka bir görüşe göre anne rahmine yerleşip organik oluşumunu tamamlaması sürecinde Allah Teâlâ insanoğlunun doğasına ya da fıtratına kendisinin varlık ve birliğini tanıma, kavrama ve dolayısıyla kendisine inanma yeteneğini yerleştirmektedir. Şu halde Allah, her insanı, iman etmesi için yeterli zihnî ve psikolojik donanıma sahip kılmakta; iç ve dış âlemde kendi varlığına ve birliğine kılavuzluk edecek birçok kanıtlar yaratmaktadır; böylece O, sanki insanlara, "Ben sizin rabbiniz değil miyim?" diye sormakta, onlar da "evet" diyerek bunu tasdik etmektedirler. İnsanın doğasındaki iman kabiliyeti bu âyetlerde temsilî bir dille anlatılmış bulunmaktadır (Zemahşerî, II, 103). Nitekim başka âyetlerde de buna benzer anlatımlar mevcuttur. Meselâ Fussılet sûresinin 11. âyetinde göğün ve yerin Allah'ın yasalarına göre işleyişi, "Dahası O, duman halinde olan semaya iradesini yöneltti; ardından ona ve arza, 'İsteyerek veya istemeyerek (varlık sahnesine) gelin!' buyurdu. 'Boyun eğerek geldik' dediler" şeklinde anlatılmıştır. Mu'tezile ve Mâtürîdî âlimleriyle bazı Eş'arî ve Şiî âlimlerinin de bu görüşte oldukları bildirilmekte, Fahreddin er-Râzî'nin de bu görüşte olduğu anlaşılmaktadır (XV,

47). Başta İbn Teymiyye olmak üzere sonraki Selefîler, Allah'ın insandan ahid ve mîsâk almasını, insanın psikolojik muhtevasına kendi varlık ve birliğini tanıma kapasitesi vermesi şeklinde anlamışlardır. Nitekim Hz. Peygamber'in, "Her doğan çocuk fıtrat üzere doğar" anlamındaki hadisi de (Buhârî, "Cenâiz", 93; Ebû Dâvûd, "Sünnet", 18) bunu anlatmaktadır.

İlk görüş doğru kabul edildiğinde ruhların bedenlerden önce yaratıldığını da kabul etmek gerekmektedir. Ancak ikinci görüşü benimseyenler bunun doğru olmadığını savunurlar. Konu insanın bilgi alanını aştığı ve gayb alanına girdiği için âyetlerde bildirileni tasdik ederek insanlardan bir şekilde iman sözü alındığına inandıktan sonra bunun mahiyetinin ne olduğu hususunda kesin bir görüşü kabul etmek gerekli değildir. İşin hakikatini Allah bilir. 174. âyette işaret buyurulduğu üzere insana düşen görev, Allah'ın rab olduğu gerçeğini kavrayabilecek güçte yaratıldığına ve bu hususta kendisinden söz alındığına iman edip verdiği söze sadık kalmaktır.

175 – 178

وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ الَّذِي آتَيْنَاهُ آيَاتِنَا فَانْسَلَخَ مِنْهَا فَأَتْبَعَهُ
الشَّيْطَانُ فَكَانَ مِنَ الْغَاوِينَ ﴿١٧٥﴾ وَلَوْ شِئْنَا لَرَفَعْنَاهُ بِهَا
وَلٰكِنَّهُ أَخْلَدَ إِلَى الْأَرْضِ وَاتَّبَعَ هَوٰيهُ فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ
الْكَلْبِ إِنْ تَحْمِلْ عَلَيْهِ يَلْهَثْ أَوْ تَتْرُكْهُ يَلْهَثْ ذٰلِكَ مَثَلُ
الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَاقْصُصِ الْقَصَصَ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ
﴿١٧٦﴾ سَاءَ مَثَلًا الْقَوْمُ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَأَنْفُسَهُمْ
كَانُوا يَظْلِمُونَ ﴿١٧٧﴾ مَنْ يَهْدِ اللّٰهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِي وَمَنْ يُضْلِلْ

فَاُو۬لٰٓئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿١٧٨﴾

Meâli

175. Kendisine kanıtlarımızı verdiğimiz, fakat onları bir kenara atan, bu yüzden şeytanın peşine taktığı, nihayet azgınlardan olan kişinin haberini onlara anlat. **176.** Eğer biz isteseydik o kişiyi delillerimizle yüceltirdik. Fakat o dünyaya saplanıp kaldı, hevesinin peşine düştü. İşte böylesinin hali, kovsan da bıraksan da hep dilini çıkarıp soluyan köpeğin haline benzer. Âyetlerimizi yalanlayan topluluğun durumu işte böyledir. Şimdi sen bu kıssayı anlat, umulur ki iyice düşünürler. **177.** Âyetlerimizi yalan sayan ve böylece yalnız kendilerine fenalık etmiş bulunan kavmin durumu ne kötüdür! **178.** Allah'ın doğru yola yönelttiği kişi hidayete ermiştir; O kimi saptırırsa işte onlar da kaybedenlerin ta kendileridir.

Tefsiri

175. Kendisine kanıtlar (âyetler) verildiği bildirilen kişinin kim olduğu hususunda değişik yorumlar vardır. Müfessirlerin çoğunluğuna göre bu kişi İsrâiloğulları'ndan Bâûrâ (veya Eber) oğlu Bel'am'dır; buna göre âyetin asıl muhatabı da yahudilerdir. Bu kişinin adı Tevrat'ta Beor'un oğlu Bal'am olarak geçmektedir. Onun kâhin (Yeşu, 13/22) veya peygamber olduğu (Petrus'un İkinci Mektubu, 2/15) yönünde farklı bilgiler vardır. Kitâb-ı Mukaddes'te onun Hz. Mûsâ ve İsrâiloğulları karşısındaki tutumu hakkında da çelişik bilgiler yer almaktadır. Tevrat'taki bir kıssaya göre Hz. Mûsâ'nın ve İsrâiloğulları'nın çölde Ken'ân diyarına doğru ilerlemesinden kaygılanan Moab kralının ısrarlı talebine rağmen, Tanrı katında dilekleri geri çevrilmeyen Bel'am, İsrâiloğulları aleyhinde dilekte bulunmayıp aksine onları mübarek kılar (Sayılar, 23/7-10, 18-24; 24/3-9, 15-249). Fakat Kitâb-ı Mukaddes'te Bel'am, İsrâiloğulları'na düşman olarak da tasvir edilir. Nitekim İsrâiloğulları'nın Midyan kadınlarıyla zina etmeleri onun bir tuzağı olarak gösterilir (Sayılar, 31/16; Vahiy, 2/14).

Başta Taberî'nin *Câmiu'l-beyân*'ı olmak üzere eski tefsirlerde bu âyet yorumlanırken Bel'am hakkındaki rivayetlere geniş yer verilmektedir.

Bu rivayetlerin birinde Hz. Mûsâ'nın, bir ordu ile zorba bir kavmin üzerine gittiği, durumdan kaygılanan bu kavmin, aslında iyi bir kişi olan Bel'am'dan yardım istedikleri, onun başlangıçta bu isteği reddettiği, fakat bazı hediyelerle kandırıldığı; bunun üzerine kendisinden yardım isteyenlere, Mûsâ'nın askerlerine tuzak olarak kadınlarını süsleyip onlarla zina ettirmelerini öğütlediği, İsrâiloğulları'nın bu tuzağa düşmeleri üzerine Allah tarafından bir ceza olarak baş gösteren bir veba salgınında 70.000 kişinin öldüğü bildirilir. Başka rivayetlerde de başlangıçta sâlih bir kul veya bir peygamber olan Bel'am'ın ism-i a'zamı okuyarak Hz. Mûsâ'ya beddua ettiğinden ve bu suretle yoldan çıktığından söz edilmektedir (bk. Taberî, IX, 119-126; Kurtubî, VII, 319-321. *İsm-i a'zam* "Allah'ın en büyük ismi" demektir. Bunun hangi isim veya isimler olduğu konusunda kesin bir bilgi yoktur. Bazı hadislerde Allah, Rahmân, rahîm, el-hayyü'l-kayyûm veya zü'l-celâli ve'l-ikrâm, Cenâb-ı Hakk'ın en büyük ismi olarak gösterilmekte, bu isimle yapılan duanın mutlaka kabul edileceği belirtilmektedir; Tirmizî, "Da'avât", 65; Ebû Dâvûd, "Salât", 358).

Âyette işaret edilen kişinin kimliği hususunda daha farklı görüşler de vardır (Râzî, XV, 54; Şevkânî, II, 303). Bir görüşe göre bu kişi, Câhiliye döneminin tanınmış şair ve hakîmlerinden Ümeyye b. Ebü's-Salt'tır. Ümeyye kutsal kitapları okumakta, yeni bir peygamberin geleceğini bilmekte, fakat o peygamberliği kendisi için beklemekteydi. Muhammed aleyhisselâm peygamber olunca onu kıskanmış ve inkâr etmiştir. Hz. Peygamber bu kişi hakkında, "Şiiri iman etti, kalbi inkâr etti" demişlerdir (Râzî, XV, 54; İbn Kuteybe, *eş-Şi'ru-ve'ş-Şuarâ'*, Leiden 1902, s. 279).

Söz konusu kişiye verildiği bildirilen "âyetler"le peygamberliğin veya ism-i a'zamın kastedildiği belirtilmektedir (bk. Taberî, IX, 122-123). Ancak Râzî, bunun peygamberlik anlamına gelmesinin uzak bir ihtimal olduğunu ifade ederek, Allah'ın lâyık olmayan birine peygamberlik vermeyeceğine işaret eden âyeti (En'âm 6/124) hatırlatır (XV, 54). Taberî de haklı olarak buradaki "âyetler"i Allah'ın varlığına ve birliğine dair "delil ve işaretler" şeklinde anlamanın daha doğru olacağını; ayrıca söz konusu kişinin kim olduğu hakkında âyette bilgi verilmediğini, bunun Bel'am veya Ümeyye olabileceğini, fakat bu hususta Allah'ın bildirdikleriyle yetinip âyetin zâhirine inanmanın yeterli olduğunu belirtmekte

(IX, 123), dolayısıyla yukarıdaki rivayetlerin kesinlik taşımadığına işaret etmektedir.

Bizim için bu kişinin kim olduğu değil, tutum ve davranışı önem taşımaktadır. Buna göre Allah bir kişiye kendi varlık ve birliğinin kanıtlarını bildirmiş, yahut –172. âyette bildirildiği şekilde– onun fıtratına kendi rubûbiyyetini anlayıp kavrama yeteneğini yerleştirmiş; fakat daha sonra o kişi fıtratındaki inanma yeteneğinden sıyrılıp kopmuş; delilleri bir kenara bırakmış, inanmaktan vazgeçmiştir. Böylece şeytan onu peşine takmış, onu da kâfirlere ve azgınlara katmıştır (Râzî, XV, 55).

176-178. Allah dileseydi o kişiyi âyetlerinden yararlandırarak yüceltirdi. Fakat o bunu istemedi, bulunduğu yere saplanıp kaldı, kendini dünyaya kaptırdı, yükselmeyi değil dünyaya çakılıp kalmayı tercih etti. Fıtratındaki yüksek ruhî ve zihnî melekeler onu imana çağırırken o nefsânî tutkularının peşinden gitti. Bu durumda gerçek anlamda insanlık değerini ve ayrıcalığını da yitirdiği için 176. âyette böyle bir insanın psikolojik durumu, sıcaktan veya başka herhangi bir sıkıntıdan dolayı dilini sarkıtıp devamlı soluyan, kovulsa da kendi haline bırakılsa da durumunu değiştirmeyen köpeğin haline benzetilmiştir. Bunca işaretlere ve kanıtlara rağmen o gibi insanlar da durum ve tutumlarını değiştirmemektedir. 177. âyette de bu tip insanların böyle bir aşağılık duruma düşmelerinin, yüce Allah'ın âyetlerini yalanlamaktan, onları hiçe saymaktan başka bir sebebinin bulunmadığı, yani insanın içine düştüğü kötülüğün sebebinin yine onun kendisi olduğu ifade buyurulmuştur. Ama –178. âyette de işaret edildiği gibi– en geniş planda hidayet de dalâlet de Allah'ın takdirine bağlıdır. Onun için insan daima Allah'a yönelmeli, her zaman O'nun yardım ve desteğine muhtaç olduğu bilincini korumalıdır.

179 – 181

وَلَقَدْ ذَرَأْنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرًا مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ لَهُمْ قُلُوبٌ
لَا يَفْقَهُونَ بِهَا وَلَهُمْ أَعْيُنٌ لَا يُبْصِرُونَ بِهَا وَلَهُمْ آذَانٌ

لَا يَسْمَعُونَ بِهَا اُولٰٓئِكَ كَالْاَنْعَامِ بَلْ هُمْ اَضَلُّ اُولٰٓئِكَ هُمُ
الْغَافِلُونَ ﴿١٧٩﴾ وَلِلّٰهِ الْاَسْمَٓاءُ الْحُسْنٰى فَادْعُوهُ بِهَا وَذَرُوا
الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي اَسْمَٓائِهِ سَيُجْزَوْنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٨٠﴾
وَمِمَّنْ خَلَقْنَٓا اُمَّةٌ يَهْدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهِ يَعْدِلُونَ ﴿١٨١﴾

Meâli

179. Andolsun biz, cinlerden ve insanlardan birçoğunu cehennem için yarattık. Onların kalpleri vardır ama onlarla kavrayamazlar; gözleri vardır ama onlarla göremezler; kulakları vardır ama onlarla işitemezler. Onlar hayvanlar gibidir, hatta daha da sapkındırlar. İşte asıl gafiller onlardır. **180.** En güzel isimler Allah'ındır; bu güzel isimlerle O'na dua edin, O'nun isimleri hakkında inkâra sapanları kendi hallerine bırakın. Onlar yaptıklarının cezasını çekecekler! **181.** Yarattıklarımız arasında hakka götüren ve onun sayesinde âdil davranan bir topluluk da vardır.

Tefsiri

179. Eski Arapça'da *kalb* kelimesi genellikle "insanın kavrama, bilme ve algılama, sağlıklı hüküm verme yeteneği", kısaca "akıl" anlamına gelir (Râgıb el-İsfahânî, *ez-Zerîa ilâ mekârimi'ş-şerîa*, s. 176). Birçok âyette olduğu gibi (meselâ bk. Âl-i İmrân 3/151; Enfâl 8/12; Hac 22/46; Zümer 39/45; Nâziât 79/8) konumuz olan âyette de kelime bu anlamda kullanılmıştır. Buradaki kalb, göz ve kulak kelimeleri, aslında duyma (his), algılama, düşünme, kavrama, bilme gibi insanı bilgiye, tefekküre ve imana götüren temel insanî yetenekleri ifade etmektedir. Nitekim, "kavrama" kelimesiyle çevirdiğimiz *fıkıh* da sıradan bir bilmeden ziyade "bir şeyin mahiyetini temelden ve doğru olarak anlayıp kavramak" demektir.

Kur'an-ı Kerîm'de insanın akıl sahibi, düşünen ve bilen bir varlık

olmasına büyük önem verilmiş, her vesile ile insanın bu yönü harekete geçirilmeye, yararlı ve verimli kılınmaya çalışılmıştır. Kur'an'da akıl kelimesi isim olarak geçmemekle beraber –hepsi de "akletme, aklını kullanma, düşünüp taşınma" anlamında olmak üzere– çeşitli fiil kalıplarıyla kırk dokuz âyette bu kavram tekrar edilmiştir. Yüzlerce âyette geçen kalb (çoğulu kulûb) kelimesiyle birlikte fuâd (çoğulu ef'ide), lüb (çoğulu elbâb), basîret (çoğulu basâir) kelimeleri de düşünme ve bilme melekelerini ifade eder. Ayrıca nazar, re'y, tedebbür, tefekkür, i'tibar, zikir ve tezekkür masdarından fiillerle yine insanın zihnî melekelerini doğru ve verimli bir şekilde kullanmasının gerekliliği sık sık vurgulanmış; bu âyetlerde daha çok insanın derunî, vicdanî âlemine ve gönül dünyasına hitap edilerek insanoğlu, en basitinden en kompleksine, en somutundan en soyutuna kadar kendisini kuşatan bütün varlıklar üzerinde; kezâ insanlığın var oluşundan âkıbetinin ne olacağına varıncaya kadar olmuş ve olacak şeyler üzerinde düşünüp taşınmaya ve bunlardan dersler çıkarmaya çağırılmıştır. Fakat –konumuz olan âyet-i kerîmede de belirtildiği gibi– Allah insanlara gerçekleri, iyilik ve güzellikleri görme, işitme, anlayıp kavrama yeteneklerini vermiş olmasına rağmen öyleleri vardır ki onlar bu yeteneklerini yaratılış amacına uygun bir şekilde ve doğru olarak kullanmazlar; bu sebeple de cehenneme atılmaları sonucunu doğuracak olan yanlış inançlara sapar, kötü işler yaparlar. Âyet birinci derecede Hz. Peygamber'in ilk muhatapları olan müşrikleri tehdit etmekle birlikte evrensel anlam ve uyarılar da içermektedir.

Allah Teâlâ akıllı, dolayısıyla yükümlü yaratıklar olup gözle görülmedikleri için "cin" adı verilen (En'âm 6/100) bazı varlıklarla birlikte insanların –bir kısmını cennet için yarattığı gibi– bir kısmını da cehennem için yarattığını ifade buyurduktan sonra bunun sebebi olarak, onların yükümlülük ve sorumluluğa temel teşkil eden akıl ve diğer bilgi yeteneklerini doğru ve yerinde kullanmamalarını göstermektedir. Tek tek olayların fizikî ve görünür taraflarını aşarak bütünündeki hikmetleri yakalamak, böylece varlığın ve hayatın fizik ötesindeki tümel anlamını, hikmetini ve değerini kavramak; bu sayede kalbimizi küfürden, nifaktan, bâtıl inanç ve hurafelerden arındırarak doğru bir imana ulaşmak; Câhiliye döneminde olduğu gibi günümüzde de sıkça görülen

her türlü fâni ve sıradan varlıklara kul olma seviyesizliğinden kendimizi koruyup yalnız Allah'a kul olma ve yalnız O'nun yardımına güvenme onurunu kazanmak (Fâtiha 1/5); kalbimizi ve zihnimizi Hakk'ın rızâsına aykırı, insanın ruhunu kirletici duygu ve düşüncelerden temizlemek; insanın hayatını lekeleyen, Allah ve insanlar katında itibarını düşüren her türlü kötü ve çirkin işlerden uzak durmak; evrenin düzeni ve işleyişi gibi insanlar arası ilişkilerin de Allah'ın yasaları uyarınca gerçekleştiğini anlayarak toplumsal, millî ve milletlerarası ilişkilerde başarının, bu yasalara uygun şekilde hazırlıklı ve birikimli olmaya bağlı bulunduğunu anlamak; varlık ve olayların anlamlarını ve hikmetlerini kavrayarak buradan din ve dünya hayatımız için hayırlı sonuçlar elde etmek; kalbimizi güzel duygu ve düşüncelerle, hayatımızı iyi ve yararlı davranışlarla donatmak; bütün bunlar, Allah'ın bizi biyolojik bakımdan büyük ölçüde müşterek olduğumuz öteki canlılardan onun sayesinde ayrı ve seçkin kıldığı aklımızı ve diğer bilgi araçlarımızı doğru kullanmamıza bağlıdır.

Bu sebepledir ki, âyette söz konusu yeteneklerini doğru kullanmayanlar hayvan sürülerine benzetilmiş, hatta onlardan daha şaşkın, daha akılsız oldukları bildirilmiştir. Zira hayvanların da duyu araçları olmakla birlikte duyu verilerini kullanarak bunlardan bilgi üretme, hükümler çıkarma, bilinenlerden yola çıkarak bilinmeyenlere ulaşma gibi aklî ve zihinsel faaliyetler gösterme ve sonuçta zihnini doğru bilgi ve inançlarla ve hayatını güzel davranışlarla süsleme imkânları bulunmamaktadır. Böyle bir imkâna sahip olarak yaratıldıkları halde, bu imkânı doğru ve yerinde kullanmayan insanlar âyette hayvanlardan daha akılsız olarak nitelenmiştir. Eğer insanın dinî hayatını ve değerler dünyasını ilgilendiren görüş, düşünce ve inancı, ahlâkı, tutum ve davranışları hayvanlarla ortak yanını oluşturan aşağı duygu ve tutkularının tesiriyle yön değiştirmeye başlamışsa artık bu insan aklının kontrolünden çıkmış, güdülerinin hâkimiyetine girmiştir; böyle bir insan artık fiilen diğer canlılardan daha aşağı bir duruma düşmüş, gerçek mutluluk ve kurtuluş sebeplerinden uzaklaşarak gaflet ve dalâlete sapmış demektir. Kur'an-ı Kerîm'in çeşitli vesilelerle bize bildirdiğine göre yüce Allah, böyle bir durumdan korunmaları için insanlara inanç ve amel dünyasını belirlemek üzere başlıca iki imkân vermiştir: Akıl ve vahiy. Râgıb el-İsfahânî'nin (ö. 502/1108) şu ifadeleri bu

konudaki İslâmî yaklaşımın bir özeti sayılabilir: "Aziz ve celîl olan Allah'ın kullarına gönderdiği iki elçisi vardır. Biri içimizdeki elçidir ki bu akıldır, diğeri de dışımızdaki elçi yani peygamberdir. Hiç kimse, içindeki elçiden yararlanma işini öne almadıkça dışındaki elçiden yararlanamaz. Şu halde akıl, peygamberin öğretisinin doğruluğunu öğretir... Sonuç olarak akıl yönetici, din yol göstericidir. Akıl olmazsa din varlığını koruyamaz, din olmayınca da akıl yolunu şaşırır. Yüce Allah'ın buyurduğu gibi (Nûr 24/35) ikisinin birleşmesi ışık üstüne ışıktır" (*ez-Zerîa ilâ mekârimi'ş-şerîa*, s. 207). Böylece insanı hayvandan ayıran en büyük özellik akıl olduğu için âyetin metninde insanı hayvanlarla karşılaştıran ifadede geçen "edal" (daha şaşkın) kelimesini "daha akılsız" diye çevirmek de mümkündür.

180. "En güzel isimler" diye çevirdiğimiz *esmâ-i hüsnâ* (el-esmâü'l-hüsnâ), "Allah Teâlâ'nın hepsi de en güzel ve en mükemmel olan niteliklerine, özelliklerine delâlet eden isimleri" anlamına gelir. Buna göre Allah'ın sıfatlarını ifade eden kelimeler de esmâ-i hüsnâ içine girmektedir. Bu anlamda sadece Kur'an-ı Kerîm'de Allah'ın 100'den fazla ismi yer almakta; ayrıca hadislerde O'na başka isimler de nisbet edilmektedir. Esmâ-i hüsnâ deyimi geniş anlamıyla bütün bu isimleri ve sıfatları içine almakla birlikte terim olarak daha çok –bir hadiste topluca zikredilen– doksan dokuz ismi kapsadığı kabul edilir (Buhârî, "Tevhîd", 12; Müslim, "Zikir", 5).

Bu âyette ve "el-esmâü'l-hüsnâ" deyiminin geçtiği diğer âyetlerde (İsrâ 17/110; Tâhâ 20/8; Haşr 59/24) Allah'ın isimlerinin ve sıfatlarının güzellikle nitelendirilmesinin sebebi konusunda Ebû Bekir İbnü'l-Arabî şu görüşleri ileri sürmektedir: **1.** Bu isimler, Allah hakkında yücelik ve aşkınlık ifade eder, kullarda da saygı hissi uyandırır. **2.** Zikir ve dua olarak okunduğunda kabule vesile olur, sevap kazandırır. **3.** Kalplere huzur verir, rahmet ümidi aşılar. **4.** En yüce varlık olan Allah'ın isimlerini, anlamlarını kavrayarak okumak, okuyanın değerini de yüceltir. **5.** Bu isimler Allah hakkında zorunlu, mümkün ve imkânsız olan inançları ve kanaatleri ifade ettiği için bu isimleri bilip okumak doğru inancın oluşmasına da katkıda bulunur.

Kur'an-ı Kerîm'de Allah'ın zâtına –bazan ardarda sıralanarak– birçok isim nisbet edilmiştir. Ancak bu tür kelimeler ve kavramlar, hakkında

kullanıldıkları varlığın kendisi değil, O'nun hatırlatıcısı ve kısmen tanıtıcısı durumundadır. İslâm bilginlerinin birçoğu "İsim müsemmânın gayrıdır" derken bunu anlatmak istemişlerdir. Bizim kullandığımız kelimeler Allah'ın yüce zâtını aynıyla ifade etmez; esasen insan zihni Allah'ı kuşatıcı bir tamlıkta kavramaktan âciz olduğu için O'nun hakkında kullandığı isimlerin ve sıfatların bize anlattıkları da sınırlıdır. Ama bütün bu kelimelerle ifade edilmek istenen de hep O'dur. Ayrıca Kur'an'da ve hadislerde yüce Allah özellikle bu isimlerle anıldığı için bunlar Allah hakkında kullanıldığında daima aşkın anlamlar içerir; onun için müminin bunları telaffuz etmesi zikir, tesbih, dua gibi kelimelerle ifade edilen bir ibadet değeri taşır.

Birçok hadis mecmuasında yer alan (bk. Wensinck, *Miftâhu künûzi's-sünne*, "İsm" md.) bir hadiste Hz. Peygamber, Allah'ın doksan dokuz isminin bulunduğunu, bunları ezberleyip benimseyen (anlamlarını öğrenip bu isimlerin telkin ettiği inancı özümseyen) kimselerin cennete gireceğini müjdelemiştir. Esmâ-i hüsnânın neler olduğu ve sayısı hakkında çeşitli görüşler ileri sürülmüştür. Ayrıca Tirmizî ve İbn Mâce'nin *Sünen*'lerinde (Tirmizî, "Da'avât", 83; İbn Mâce, "Duâ", 10) bu açıklamadan sonra doksan dokuz ismin listesi de verilmiştir.

Ancak bu rivayette geçen isimlerin bazıları Kur'an-ı Kerîm'de bulunmamaktadır, bu sebeple bazı âlimler anılan iki kaynaktaki listenin hadisin aslından olmayıp râvinin kişisel tesbiti ve eklemesi olduğunu savunmuşlardır. İbn Hacer el-Askalânî, Kur'an-ı Kerîm'deki isimlerden yeni bir doksan dokuz esmâ-i hüsnâ listesi oluşturmuştur.

Konumuz olan âyette kalbini yani aklını, diğer duyu ve bilgi vasıtalarını veriliş amacına uygun ve sağlıklı kullananların ulaşacağı doğru tanrı inancının özet bir ifadesi yer almaktadır. Buna göre "En güzel isimler Allah'ındır." Şu halde insan, bu isimlerle Allah'a yakarışta bulunmalı, yalnız Allah'a verilebilecek olan bu güzel isimleri O'ndan başkasına vermemeli, yani başka hiçbir şeyi O'na denk tutmamalı, Allah'tan başkasını tanrısal bir yücelikte görmemelidir. Fakat insanlar arasında Allah'ın isimleri hakkında inkâra sapanlar da bulunmaktadır. Burada "inkâr" kelimesiyle çevirdiğimiz *ilhâd*, "haktan sapmak, itidalden ayrılmak" anlamına gelir. Kelimenin bu âyetteki anlamının üç noktada yoğunlaştığı anlaşılmaktadır:

a) Bu isimleri ancak Allah hakkında kullanılması gereken anlamlarıyla Allah'tan başkası için kullanmak. **b)** Allah'ı, baba oğul gibi sadece yaratılmışlara özgü isim ve sıfatlarla anmak. **c)** Allah'ın isimlerini tamamen inkâr etmek veya böyle bir sonuç doğuracak şekilde te'vil ve tahrif etmek (Taberî, IX, 133-134; Râzî, XV, 71-72. Esmâ-i hüsnâ hakkında geniş bilgi için bk. Topaloğlu, "Esmâ-i hüsnâ", *DİA*, XI, 404-418).

Âyette bu şekilde Allah'ın yetkinlik ve aşkınlığının, zatına mahsus en üstün niteliklerinin ifadeleri olan güzel isimlerini gerçek anlamlarından saptıranlar kınanmakta, onların bu kötü niyetli tutumlarının cezasını görecekleri uyarısında bulunulmaktadır. Bu âyet, inkârcıların ve müşriklerin ulûhiyyetle ilgili inançlarının bozukluğunu göstermesi yanında; bazı insanların riyâ, tabasbus, aşırı hayranlık, saygı, çıkar sağlama veya başka bir sebeple yönetici, lider, kahraman, şeyh gibi bazı kişileri överken iltifatın dozunu kaçırarak, övdüğü kişiyi âdeta tanrısal bir konumda gösteren ifadeler kullanmaları konusunda da önemli ve yararlı bir uyarı değeri taşımaktadır.

181. İnsanlar arasında aklını ve duyu araçlarını olumlu yönde kullanmadıkları için gerçek anlamda insanlık değerini kaybederek cehenneme atılmayı hak edenler olduğu gibi hakkı tanıyan ve hak ölçüsüne göre adaletli davranan bir ümmet, bir kesim de her zaman vardır. İlk zümredekilerin aksine bu ikinciler için âyette *ümmet* kavramının kullanılması ilgi çekicidir. Çünkü birden fazla dalâlet yolları olduğu için o yollara sapanlar ortak inançlar ve değerler etrafında uyumlu bir birlik ve bütünlük oluşturamazlar. Halbuki hak ve hidayet yolu sadece bir tanedir. Böyle olunca âyette buyurulduğu şekilde, başkalarını hakka yönelttiği gibi kendileri de *hak* kaygısı taşıyarak *adalet* ölçüsüne uyanlar; dolayısıyla duygu, düşünce ve eylemlerinde doğruluk ve adalet ölçülerini esas alanlar bu temel ölçüler etrafında bir birlik ve bütünlük oluştururlar. Âyette bu birlik ve bütünlüğü oluşturan topluluk ümmet kelimesiyle ifade edilmiştir. Böylece hak ve adalet kavramlarının, İslâm ümmetini birleştirip bütünleştiren temel değerler, kurucu ögeler olarak gösterilmesi son derece anlamlıdır. Hak kavramı varlığın bilgisine ve inanç alanına, başka bir deyişle ontolojik alana, adalet ise ahlâk alanına ait bir kavramdır. Başka bir âyette bizzat Allah'ın sözü de

(kelime) "doğruluk" (*sıdk*) ve "adalet" (adl) kavramlarıyla nitelenmiştir. Buradan, müslüman ümmetin hem bilgi ve inançta gerçeğe ulaşmış hem de ahlâk alanında iyiye ve güzele yönelmiş bir topluluk olduğu yahut olması gerektiği anlamı çıkmaktadır. 179. âyette ise düşündüklerini doğru düşünmek, gördüklerini doğru görmek, işittiklerini doğru işitip anlamak suretiyle doğruluk ve adalet gibi temel değerleri kavrayıp zihin, kalp ve amel dünyalarını buna göre düzenleyecek bir yol izlemedikleri için inkârcılar cehenneme lâyık görülmüştü. Çünkü hak (ve sıdk) kavramı her türlü inkârcı anlayışlarla birlikte bâtıl inançları, cahilliği ve yanlış bilgileri, hurafeleri vb. zihinsel sapmaları dışladığı gibi adalet kavramı da Kur'an'daki deyimiyle "ahsen-i takvîm"i bozan yani insan olmanın ölçülerinden sapan, bundan dolayı da Kur'an-ı Kerîm'de yer yer zulüm kavramıyla nitelenen ahlâka aykırı davranışları dışlar.

182 – 186

وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا سَنَسْتَدْرِجُهُمْ مِنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ
١٨٢ وَأُمْلِي لَهُمْ إِنَّ كَيْدِي مَتِينٌ ١٨٣ أَوَلَمْ يَتَفَكَّرُوا مَا بِصَاحِبِهِمْ
مِنْ جِنَّةٍ إِنْ هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ مُبِينٌ ١٨٤ أَوَلَمْ يَنْظُرُوا فِي
مَلَكُوتِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا خَلَقَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ وَأَنْ عَسَى
أَنْ يَكُونَ قَدِ اقْتَرَبَ أَجَلُهُمْ فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَهُ يُؤْمِنُونَ ١٨٥
مَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَلَا هَادِيَ لَهُ وَيَذَرُهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ
يَعْمَهُونَ ١٨٦

Meâli

182. Âyetlerimizi yalanlayanları hiç bilmedikleri yerden adım adım yıkıma götürürüz. **183.** Onlara mühlet veriyorum. Cezalandırmam çok çetindir! **184.** Düşünmediler mi ki aralarından biri olan o peygamberde delilikten eser yoktur; o ancak kesin bir uyarıcıdır. **185.** Göklerin ve yerin egemenliği ile Allah'ın yarattığı her bir nesne üzerinde ve kendi ecellerinin yaklaşmış olabileceği hususunda hiç kafa yormadılar mı? Ona değilse hangi söze inanacaklar? **186.** Allah kimi dalâlete düşürürse artık onu hidayete erdirebilecek hiçbir kimse bulunamaz. Allah böylelerini azgınlıkları içinde yollarını şaşırmış olarak bırakır.

Tefsiri

182-183. "Adım adım yıkıma götürürüz" şeklinde çevirdiğimiz fiilin masdarı olan *istidrâc* kelimesi, sözlükte "derece derece yükseltmek veya alçaltmak, azar azar toplamak, katlamak" gibi anlamlara gelir. Bu kelime zamanla, "Allah'ın bazı insanlara, kötü niyetlerinin ve davranışlarının ardından, onların daha da şımarmaları, günahlarını daha da arttırmaları sonucunu doğurabilecek maddî veya mânevî imkân ve fırsatlar vermesi" anlamında terim haline gelmiştir. Meselâ peygamberlerde görülen olağan üstü hallere "mûcize", velîlerde görülene "keramet" denirken inancı veya yaşayışı bozuk kimselerin zâhiren mûcize veya keramete benzer olaylar sergilemelerine istidrâc denmektedir. "Cezalandırma" diye çevirdiğimiz *keyd* kelimesi ise aslında "tuzak" mânasına gelmekle birlikte, Allah için kullanıldığında İslâmiyet ve müslümanlar için bazı tuzaklar kurmaya ve onları çökertmeye çalışan inkârcıların bu planlarını boşa çıkaran Allah'ın kusursuz, adaletli ve hikmetli planını ifade eder. Burada yüce Allah, âyetlerini yalanlayan ve böylece onları etkisiz kılmaya çalışan inkârcıları, güçlü ve şaşmaz planı uyarınca hemen cezalandırmayıp onlara mühlet verdiğini, bazı imkân ve fırsatlar tanıdığını, bu suretle onları derece derece yıkıma doğru götürdüğünü veya alçalttığını ifade buyurmaktadır. Allah'ın onlara önce mühlet verip sonra da helâk etmesi zâhiren tuzak kurmaya benzediği için âyette buna "keyd" denmiştir.

184. "Aralarından biri olan o peygamberde..." şeklinde çevirdiğimiz "bi-sâhibihim" sözü müşriklerin Resûlullah'ı çocukluğundan beri yakından tanıdıklarını, hatta vaktiyle onu sayıp sevdiklerini, dolayısıyla kendisine delilik isnat etmelerinin haksızlık olduğunu çok iyi bilmeleri gerektiğini anlatır. Gerek burada gerekse başka âyetlerde (bk. Hicr 15/6; Mü'minûn 23/70; Sebe' 34/8, 46) bildirildiği üzere Mekke müşriklerinin Hz. Muhammed'e yönelttikleri en yaygın itham ve iftiralardan biri de onda delilik bulunduğu iddiası idi. Eski dönemlerde diğer bazı peygamberler hakkında da aynı suçlamanın yapıldığına bakılırsa (meselâ bk. Mü'minûn 23/25; Şuarâ 26/27; Kamer 54/9) bunun, tarihin çeşitli dönemlerinde inkârcıların Allah yolunun davetçilerini susturmak için kullandıkları müşterek bir taktik ve iftira şekli olduğu anlaşılmaktadır. Âyette müşriklerin bu iddiaları reddedilirken "düşünmediler mi?" sorusunun sorulması ilgi çekicidir. Çünkü bir insanın akıllı veya deli olduğu, onun davranışlarıyla, ortaya koyduğu fikirlerin doğru ve tutarlı olup olmadığı ile ölçülebileceği gibi böyle birinin düşünce, görüş ve inancını ölçebilmek için de doğru ve tutarlı düşünebilmek gerekir. Bir insanın ortaya koyduğu inanç ve fikirleri (dolayısıyla peygamberin tebliğ ettiği ilkeleri) çürütmenin yolu, o insanı (ve peygamberi) deli diye suçlamak olamaz. Çünkü bu suçlama boş, içeriksiz, dayanaksız bir iddiadır. Doğru dürüst düşünenler bunun böyle olduğunu bilir. Şu halde Hz. Muhammed'i deli diye suçlayan müşrikler bu yargıya doğru düşünmek suretiyle varmış değillerdi. Gerçekte onların bu tutumlarının arkasında inatçılık, gurur ve kibir, düşmanlık duyguları, çıkar hesapları gibi sübjektif sebepler vardı. İşin aslı şu idi: Hz. Peygamber onların gerek inançları gerekse yaşayışları bakımından yanlış yolda olduklarını söylüyor, zulümlerine ve haksızlıklarına karşı çıkıyor, bu yoldan dönmemeleri halinde dünya ve âhirette başlarına nelerin geleceğini bildirerek onları kesin ve açık seçik beyanlarla ikaz ediyordu; onlar ise bu söylenenlerin doğruluğu ve haklılığı üzerine düşünüp taşınacakları yerde onu delilikle itham ediyorlardı. Halbuki onu çocukluğundan beri tanıyor ve takdir ediyorlardı. Ne zaman ki Hz. Peygamber onlara gerçekleri tebliğ etmeye başladı, o zaman onların tutumları da değişti. Sonuç olarak âyet-i kerîmede, insanların bir düşünceyi kabul veya reddederken duygula-

rını, menfaat ve sempatilerini veya antipatilerini değil, yine akıllarını kullanmaları gerektiğine işaret edilmektedir.

185-186. "Egemenlik" diye çevirdiğimiz *melekût* kelimesi, yüce Allah'ın gökler üzerindeki mutlak yönetimini, hükümranlığını ifade eder (ayrıca bk. En'âm 6/75). Bir önceki âyette Hz. Peygamber'in risâletinin hak olduğu, onun üstün kişiliği kanıt gösterilerek ifade edilirken burada da insanların, yüce Allah'ın evren üzerindeki mükemmel yönetimine bakıp düşünerek bundan Hz. Peygamber'in öğretisinin gerçek olduğuna dair deliller çıkarmaları istenmektedir. Göklerin düzeninde olduğu gibi Allah'ın yarattığı diğer bütün şeylerde de –ibretle ve insafla bakılırsa– Allah'ın varlığına, birliğine inanıp Hz. Muhammed'in bildirdiklerini tasdik etmeye götüren kanıtların bulunduğu görülür. Ayrıca âyet, Hz. Peygamber'in tebliğlerine karşı direnmeyi sürdürdükleri takdirde, –benzer şekilde davranan eski inkârcı kavimler gibi– müşriklerin de sonlarının geleceği uyarısında bulunmaktadır. Onları gökler ve diğer yaratılmışlar üzerinde zihin yormaya, kendi âkıbetlerini düşünmeye çağıran bu sözler; yahut Hz. Peygamber'in uyarıları, açıklamaları, başta Kur'an âyetleri olmak üzere onun ağzından çıkan bütün sözler insanlar için böylesine hayırlı ve yararlı uyarılardır. Şu halde insanlar bu sözlere inanmayacaklarsa başka hangi söze inanacaklar? Allah'ın ve resulünün sözlerinden daha doğru, daha hayırlı ve yararlı başka bir söz olabilir mi?

Burada asıl muhatap Hz. Peygamber'in dönemindeki müşrik Araplar olmakla birlikte, âyetin hükmü ve uyarısı, ilâhî yasaları tanımayan bütün âsi topluluklar için geçerlidir. Bütün bu uyarıların amacı da insanları hidayete, yani inançta, yaşayışta, insanlıkta en doğru ve en güzel olana ulaştırmaktır. Fakat eğer insanlar Hz. Peygamber'in bu yoldaki çağrısını iyi niyetle karşılayıp üzerinde düşünmek yerine koyu bir inkâr psikolojisiyle bunları peşinen reddederlerse Allah da onları dalâlet çukuruna düşürür. Allah'a rağmen hiçbir şey yapılamayacağı için bunları içine düştükleri bu çukurdan, bu sapkınlıktan kurtarıp doğru yolu bulmalarını sağlayacak bir güç de asla yoktur.

187 – 188

يَسْـَٔلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ اَيَّانَ مُرْسٰيهَاۜ قُلْ اِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ رَبّ۪يۚ
لَا يُجَلّ۪يهَا لِوَقْتِهَٓا اِلَّا هُوَۜ ثَقُلَتْ فِي السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِۜ
لَا تَأْت۪يكُمْ اِلَّا بَغْتَةًۜ يَسْـَٔلُونَكَ كَاَنَّكَ حَفِيٌّ عَنْهَاۜ قُلْ اِنَّمَا
عِلْمُهَا عِنْدَ اللّٰهِ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨٧﴾ قُلْ لَٓا
اَمْلِكُ لِنَفْس۪ي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا اِلَّا مَا شَٓاءَ اللّٰهُۜ وَلَوْ كُنْتُ اَعْلَمُ
الْغَيْبَ لَاسْتَكْثَرْتُ مِنَ الْخَيْرِۚ وَمَا مَسَّنِيَ السُّٓوءُۚ اِنْ اَنَا اِلَّا
نَذ۪يرٌ وَبَش۪يرٌ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿١٨٨﴾

Meâli

187. "Ne zaman gelip çatacak?" diye sana kıyamet saatini sorarlar. De ki: "Onun hakkındaki bilgi sadece rabbimin katındadır. Vakti geldiğinde onu açıklayacak olan ancak Allah'tır. O, göklere de yere de ağır gelecektir! Sizi ansızın yakalayacaktır!" Sanki sen onu biliyormuşsun gibi sana soruyorlar. De ki: "Onun bilgisi Allah katındadır, fakat insanların çoğu bunu bilmezler." **188.** De ki: "Ben kendim için, Allah'ın dilediği dışında ne bir fayda elde edebilirim ne de zarardan kurtulabilirim. Eğer gaybı biliyor olsaydım elbette bol bol fayda elde etmeye çalışırdım, başıma kötülük de gelmezdi. Ben yalnızca inanan bir kavim için uyarıcı ve müjdeleyiciyim."

Tefsiri

187. *Saat* kelimesi Kur'an-ı Kerîm'de belli bir zaman dilimini belirten sözlük anlamı yanında, sık sık kıyametin kopacağı vakti ifade etmek üzere de kullanılmaktadır. Kaynaklarda ansızın gelip çattığı, amellerin hesabı çabuk olduğu veya uzun sürdüğü ya da süresi uzun olmasına rağmen Allah Teâlâ bakımından insanların hesabındaki bir saatlik süre kadar kısa sürdüğü için kıyamete saat denildiği belirtilir (Zemahşerî, II, 107; Şevkânî, II, 311; M. Reşîd Rızâ, IX, 425). Bir açıklamaya göre saat, birinci sûr çalınca bütün canlıların ölmesi sürecini, kıyamet ise ikinci sûr çalınca yeniden dirilmeyi ve sonrasında olup bitenleri ifade eder; böylece âhiret hayatı başlamış olur.

Bazı hadislerde müslümanların da Resûlullah'a kıyametin zamanıyla ilgili sorular sordukları bildirilmekle birlikte (meselâ bk. Buhârî, "Fezâ'ilü ashâbi'n-nebî", 6; "İlim", 2; "Ahkâm", 10; Müsned, II, 361; III, 322, 326), bilhassa müşriklerin Hz. Peygamber karşısındaki yaygın tavırlarından biri, kıyameti inkâr etmek veya Resûlullah'ı güç durumda bırakmak maksadıyla bu konuda sorular sormaktı. Bu âyette de onların böyle bir sorusundan ve –aslında bu sorunun arkasında kötü niyet bulunmasına rağmen– Resûlullah'ın, aydınlatma görevinin bir gereği olarak bu soruyu ciddiye alıp cevap vermesinden söz edilmektedir. Bazı tefsirlerde buradaki sorunun yahudiler tarafından sorulduğuna dair rivayetler yer almaktaysa da (Zemahşerî, II, 107), A'râf sûresi Mekke'de indiğinden bu görüş isabetli görülmemektedir. Soru kimden gelirse gelsin, Hz. Peygamber kıyametin vaktiyle ilgili bütün sorulara karşı bunu bilmediğini ifade etmiş, meselâ Cebrâil tarafından yöneltilen, "Kıyamet ne zaman kopacak?" şeklindeki bir soruyu, "Bu hususta sorulan sorandan daha bilgili değildir" cevabını vermiştir (Buhârî, "Îmân", 37; Müslim, "Îmân", 1, 5, 7; Ebû Dâvûd, "Sünnet", 17).

Kıyamet vaktinin "göklere de yerlere de ağır gelmesi" dünyanın kozmolojik düzeninin bozulacağına, Kur'an'ın ifadesiyle (İbrâhîm 14/48) "yerin başka bir yere, göklerin de başka göklere dönüştürüleceği" esnada vuku bulacak olayların dehşetine; "Sizi ansızın yakalayacaktır" ifadesi de insanoğlunun, kıyamet saati hakkındaki bilgisizliğinin son ana kadar süreceğine işaret etmektedir (Râzî, XV, 81).

188. Burada da Hz. Peygamber'e, kendisi için faydalı olanı elde edip zararlı olandan korunmasının sadece Allah'ın dilemesine bağlı bulunduğunu açıkça ifade etmesi emredilmekte olup Resûlullah bu buyruğun gereğini yerine getirmiş; bu suretle, insan olması sebebiyle imkânlarının ve kabiliyetlerinin Allah'ın verdikleriyle sınırlı olduğunu, kendi başına olağan üstü hiçbir güce sahip olmadığını herhangi bir komplekse kapılmadan insanlara açıklamıştır. Böylece o, dolaylı olarak Allah'a olan içten bağlılığını da ortaya koymak suretiyle aslında, insanın Allah karşısında nasıl bir kulluk bilincine sahip olması gerektiği hususunda da örnek bir tavır sergiliyordu. Kıyametin ne zaman kopacağını bilmek gaybı bilmek demektir. Halbuki gaybı bilen insan, ileride kendisi için nelerin iyilik, nelerin kötülük getireceğini bilme gücüne de sahip olabilir ve ona göre davranabilir. Resûlullah, kendisinin böyle bir imkâna sahip olmadığını, temel işlevinin inanan insanlara fayda sağlayacak şekilde müjdeleyici ve uyarıcı bilgiler vermekten ibaret bulunduğunu ifade etmiştir. Burada da görüldüğü gibi Peygamber aleyhisselâm, kendisine Allah'ın lutuf ve ihsanından bağımsız aşkın sıfatlar izâfe edilmesinden hoşlanmamış; görevinin elinden geldiğince iyi bir kul olmak, Allah'ın kendisine yüklediği risâlet ve tebliğ görevini eksiksiz bir şekilde yerine getirerek insanların hidayete erişmelerine gayret ve öncülük etmek olduğunu her zaman vurgulamıştır. Âhiret hayatı, cennet, cehennem, melek, şeytan gibi gayb alanına giren, dolayısıyla beşerin bilgi imkânlarını aşan hususlarda Allah ona neyi ne kadar bildirmişse o da o konuda bilgisini ortaya koymuş ve Allah'ın iznine bağlı olarak insanlara bilgiler vermiş; fakat kıyametin ne zaman kopacağı konusunda kendisine bilgi verilmediği için bu hususta da bilgisi bulunmadığını belirtmesi emredilmiştir.

Âyette Hz. Peygamber'in mutlak olarak gelecek hakkında hiçbir şey bilmediği değil, Allah'ın bildirdikleri dışında gaybı bilmediği ifade edilmektedir. Çünkü geleceğe dair her konu gayb sayılamaz; insan, tabiat kanunları denilen Allah'ın evrendeki yasaları hakkındaki bilgisi, deneyimi ve aklı sayesinde gelecek hakkında bazı kesin bilgilere sahip olmakta, bazı tesbitler yapabilmektedir. Âyette asıl vurgulanan nokta, geleceğin insanlar için büsbütün karanlık olduğu değil, Allah imkân ve fırsat vermedikçe kulun varlık ve olaylar hakkında kendi başına bilgi edinemeyeceği, neyin yararlı, neyin zararlı olduğunu göremeyeceğidir.

189 – 198

هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَجَعَلَ مِنْهَا
زَوْجَهَا لِيَسْكُنَ إِلَيْهَا فَلَمَّا تَغَشَّاهَا حَمَلَتْ حَمْلًا خَفِيفًا
فَمَرَّتْ بِهِ فَلَمَّا أَثْقَلَتْ دَعَوَا اللَّهَ رَبَّهُمَا لَئِنْ آتَيْتَنَا صَالِحًا
لَنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿١٨٩﴾ فَلَمَّا آتَاهُمَا صَالِحًا
جَعَلَا لَهُ شُرَكَاءَ فِيمَا آتَاهُمَا فَتَعَالَى اللَّهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ
﴿١٩٠﴾ أَيُشْرِكُونَ مَا لَا يَخْلُقُ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ ﴿١٩١﴾ وَلَا
يَسْتَطِيعُونَ لَهُمْ نَصْرًا وَلَا أَنْفُسَهُمْ يَنْصُرُونَ ﴿١٩٢﴾
وَإِنْ تَدْعُوهُمْ إِلَى الْهُدَى لَا يَتَّبِعُوكُمْ سَوَاءٌ عَلَيْكُمْ أَدَعَوْتُمُوهُمْ
أَمْ أَنْتُمْ صَامِتُونَ ﴿١٩٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ عِبَادٌ
أَمْثَالُكُمْ فَادْعُوهُمْ فَلْيَسْتَجِيبُوا لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٩٤﴾
أَلَهُمْ أَرْجُلٌ يَمْشُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ أَيْدٍ يَبْطِشُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ أَعْيُنٌ
يُبْصِرُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا قُلِ ادْعُوا شُرَكَاءَكُمْ
ثُمَّ كِيدُونِ فَلَا تُنْظِرُونِ ﴿١٩٥﴾ إِنَّ وَلِيِّيَ اللَّهُ الَّذِي نَزَّلَ

الْكِتَابَ وَهُوَ يَتَوَلَّى الصَّالِحِينَ ﴿١٩٦﴾ وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ
لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَكُمْ وَلَا أَنْفُسَهُمْ يَنْصُرُونَ ﴿١٩٧﴾ وَإِنْ تَدْعُوهُمْ
إِلَى الْهُدَى لَا يَسْمَعُوا وَتَرَاهُمْ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ وَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ ﴿١٩٨﴾

Meâli

189. Sizi bir tek candan yaratan, kendisiyle mutlu olsun diye ondan da eşini yaratan O'dur. Erkek eşine yaklaşınca kadın hafif bir yük yüklenir, onu bir süre taşır; hamileliği ağırlaşınca rableri olan Allah'a şu sözlerle yakarırlar: "Andolsun, bize kusursuz bir çocuk verirsen kesinlikle şükredenlerden olacağız!" **190.** Fakat Allah onlara kusursuz bir çocuk verince Allah'ın kendilerine verdiği şeyler hususunda O'na ortaklar koşarlar. Allah, insanların ortak koştuğu şeylerden münezzehtir. **191.** Onlar, kendileri de yaratılmış olup hiçbir şeyi yaratamayan şeyleri Allah'a ortak mı koşuyorlar? **192.** Oysa bu varlıkların ne onlara tapanlara yardımı dokunur ne de kendi kendilerine yardımcı olabilirler. **193.** Doğru yola ulaşma hususunda onlara yalvarsanız size karşılık vermezler; onlara ha yalvarmışsınız ha susmuşsunuz, sizin için değişen bir şey olmayacaktır. **194.** Gerçek şu ki Allah'ın dışında yalvarıp yakardıklarınız da tıpkı sizin gibi birer kuldur. Eğer iddialarınızda doğruysanız haydi onlara dua edin de karşılık versinler! **195.** Yürüyebildikleri ayakları mı var onların; tutabilecekleri elleri, görebilecekleri gözleri, işitebilecekleri kulakları mı var! De ki: "Haydi ortak olarak gördüğünüz o varlıkları çağırın, sonra bana karşı planınızı kurun, göz açtırmayın bana! **196.** Ama bilin ki benim velim, kitabı indiren Allah'tır. O, iyileri koruyup kollar. **197.** O'nun dışında yalvarıp yakardıklarınız ise ne size yardım edebilirler ne de bizzat kendilerine yardımları dokunur. **198.** Hidayete ulaşma hususunda onlara yalvarsanız sizi duymazlar, sana bakıyorlar zannedersin, oysa görmezler."

Tefsiri

189-190. "Can" diye çevirdiğimiz âyetteki *nefs* kelimesi eski tefsirlerde genellikle Hz. Âdem olarak yorumlanmıştır (meselâ bk. Taberî, IX, 143; Kurtubî, VII, 337; Şevkânî, II, 313). Ancak Fahreddin er-Râzî'nin de geniş olarak açıkladığı gibi bu yorum önemli problemlere yol açmaktadır. Her şeyden önce, eğer âyetteki nefis kelimesiyle Hz. Âdem'in, ondan yaratılan "eş" ile de Havvâ'nın kastedildiği kabul edilecek olursa, bu durumda âyetin devamındaki bilgiye göre onların çocukları doğduktan sonra Allah'a ortak koşmuş oldukları sonucu çıkmaktadır. Halbuki ne Kur'an-ı Kerîm'in başka bir yerinde ne hadislerde ne de diğer İslâmî kaynaklarda Âdem ile Havvâ'nın şirke saptıklarına dair bilgi bulunmaktadır; aksine onların yasaklanan meyveyi yemelerinin ardından, İslâmî literatürde *zelle* diye adlandırılan bu hatalarından ötürü bile ağır bir üzüntü ve pişmanlık duyup hemen tövbe ettikleri ifade edilmektedir.

Bu durumda Râzî'nin, Kaffâl'ın görüşü olarak verdiği yorum ve buna dayanarak yaptığı açıklamalar daha isabetli görünmektedir. Buna göre âyette gerçekten vuku bulmuş bir olaydan değil, bir "temsil"den söz edilmekte ve bununla da müşriklerin cahilliklerine ve şirk iddialarına işaret edilmektedir. Buradan hareketle Râzî âyete şöyle bir yorum getirmektedir: "O yüce Allah sizin her birinizi bir candan yaratmış; insanlıkta erkeğe eşit bir insan olarak eşini de yine aynı cinsten (özden) yaratmıştır (erkek bir asıldan, kadın ise başka bir asıldan yaratılmış değildir). Erkek eşine yaklaştıktan sonra kadının hamile olduğu anlaşılınca, rablerine, 'Andolsun, bize kusursuz bir çocuk verirsen (lutuf ve ihsanından dolayı) kesinlikle (sana) şükredenlerden olacağız!' diyerek dua ederler. Fakat Allah onlara kusursuz bir çocuk verince, bu verilenle ilgili olarak Allah'a ortaklar koşmaya kalkışırlar; çünkü bazan natüralistler gibi bu çocuğun yaratılışını tabiat güçlerine, bazan müneccimler gibi yıldızlara, bazan da putperestler gibi putlara nisbet ederler" (XV, 86-87). Kuşkusuz burada, aşağıda söz konusu edilecek olan şirk inancına ve putperestlerin yanlışlarına dair âyetlere bir geçiş olmak üzere, özellikle müşriklerin tutumları anlatılarak dolaylı bir üslûpla genel bir uyarıda bulunulmaktadır.

Bu iki âyette erkek ile kadının yaratılıştaki eşitliği, erkeğin kadına karşı hissettiği duygusal ilgi, bunun ardından gelen cinsel birleşme ve nihayet bu birleşmeden çocuğun doğması kısaca anlatılmak suretiyle insan soyu-

nun çoğalma süreci özetlenmiş bulunmaktadır. Fakat bütün bunları yapıp yaratanın yüce Allah olduğunun bilinmesi gerekir. Yaratılışta O'nu dışlayan veya başka yaratılış sebeplerini O'na denk yahut O'nun üstündeymiş gibi gören her inanç bir şirktir. Kur'an'ın ilk muhatapları olan Mekke putperestleri çeşitli putlarını yüce Allah'a bu şekilde ortak koştukları gibi dünyanın çeşitli kültürlerinde muhtelif kavimler de birçok yer veya gök cisimlerini, ata ruhlarını vb. yaratılmışları tanrı tanımak suretiyle şirke sapmışlardır. Fakat Allah bütün bu ortak koşulan şeylerden münezzehtir, yücedir. Kimi insanların ihtiyaç duyunca Allah'a yakarıp işi bitince nankörlük ettiklerini bildiren başka âyetler de vardır (Yûnus 10/22; Ankebût 29/65; Rûm 30/33).

191-192. Müşriklerin tevhid ilkesine aykırı her türlü inançlarını çürüten kanıtların ortaya konduğu bu iki âyette ulûhiyyetin en başta gelen üç özelliğinin söz konusu edildiği görülmektedir: Yaratıcılık, lutufkârlık ve kendi kendine yeterlilik. Öncelikle –başka bir şeyi yaratmak şöyle dursun– kendisi yaratılmış olan bir varlık Tanrı olamaz; ikinci olarak Allah, her türlü yardım taleplerine cevap verecek kadar zengin, lutufkâr, cömert ve merhametlidir. O'nun dışında hiçbir varlık bu yetkinliklere sahip olamadığı için tanrılığa da lâyık olamaz. Nihayet kendi kendine yeterli olup hiçbir yönden başka herhangi bir varlığın yardım ve desteğine muhtaç olmayan tek varlık Allah Teâlâ olup O'nun dışında her varlık bizzat kendisine bile yardım etmekten âciz olduğuna, şu halde kendi kendine yeterli olmadığına göre bu varlıklara tanrılık vasfı da kesinlikle yüklenemez. Böylece âyetlerdeki bu üç kanıt ile putperestlik inancının tamamıyla akıl ve mantık temelinden yoksun olduğu açıkça ortaya konmuş bulunmaktadır.

193-195. İlk âyette kimlere hitap edildiği konusunda iki farklı görüş vardır: İbn Âşûr'un da tercih ettiği bir yoruma göre âyette müslümanlara hitap edilmekte; onlardan müşrikleri doğru yola çağırmaları istenmektedir (IX, 217-218). Ancak daha yaygın olarak benimsenen görüşe göre burada müşriklere hitap edilmektedir. Bu müfessirlerin çoğunluğu âyetin ilk cümlesine şu anlamı verirler: "Ey müşrikler! Siz o tanrı diye taptığınız putlarınızı doğru yola çağırsanız çağrınıza uymazlar..." Çünkü onlar doğ-

ru yol nedir, eğri yol nedir bilmezler. Ancak Şevkânî, –müşriklerin tanrı diye inandıkları putlarını doğru yola çağırmalarını çok anlamlı bulmamış olmalı ki– daha farklı bir yaklaşımla bu cümleyi şöyle anlamaktadır: "Bu putlarınızdan, sizi doğru yola ve kurtuluşa erdirmelerini isteyerek onlara hidayet ve kurtuluş konusunda yakarışta bulunsanız çağrınıza uyarak size karşılık veremezler" (II, 316).

Sonuç olarak gerek Arap putperestlerinin gerekse tarihin bütün dönemlerindeki müşriklerin tanrısal nitelikler yükleyerek şu veya bu şekilde taptıkları her şey Allah'ın yaratıklarıdır; "O'ndan başka tanrı yoktur." Şu halde putperestlerin tanrı diye kabul ettikleri ve karşısına geçip dua ettikleri, takdis ettikleri, kendilerine yol göstereceğini, iyilikler kazandırıp kötülüklerden koruyacağını umdukları şeyler, tanrılık niteliklerine sahip olup başkalarına hidayet vermek bir yana, o cansız, şuursuz ve bilgisiz nesneler kendilerine yapılacak çağrıyı bile duyma yeteneğinden yoksundurlar. Onlar da insanlar gibi "birer kuldur"; yani Allah'ın mülk ve tasarrufunda bulunup O'nun kevnî yasalarına boyun eğerler (Şevkânî, II, 317). Sonuç olarak sıradan bir canlıda bulunan yürüyecek ayağa, tutacak ele, görecek göze bile sahip olmayan bu nesneleri tanrı tanımak; insanların, kendilerinde bulunan duyu araçlarından bile yoksun olan, dolayısıyla kendilerinden daha aşağı, daha kusurlu olan şeylere tapmaları akıl kârı mıdır?

196. Bir önceki âyetin son cümlesinde, Hz. Peygamber'e, putlarda olağan üstü güçler vehmeden müşriklerin bu inançlarının saçmalığını kanıtlamak üzere onlara meydan okuması emredildikten sonra burada da ondan ve onun şahsında bütün müminlerden, Allah'a inanç ve bağlılıklarını "Benim velîm... Allah'tır" sözleriyle ortaya koymaları istenmektedir. *Velî* kelimesinin kökü olan *velâyet* kavramı Kur'an-ı Kerîm'de –çeşitli mânaları yanında (meselâ bk. Bakara 2/257; Nisâ 4/2, 139-140, 144)– yerine göre hem Allah'ın kuluna dost olmasını, onu sevmesini ve her türlü kötülüklerden esirgemesini hem de kulların Allah'a dost olmalarını ifade etmektedir. Bu âyette ise –biri isim şekliyle, biri fiil kalıbında olmak üzere– her iki anlamda da kullanılmıştır. Yukarıda Allah'tan başka tapılan şeylerin, onlara tapanlara yardım edecek güçte olmadıkları, hatta tamamen âciz nesneler oldukları belirtilmişti; burada ise

özellikle velî kelimesi ve aynı kökten gelen "yetevellâ" fiili kullanılarak müminlerin yüce Allah'a olan sevgi ve bağlılıklarıyla O'nun kendisine inanıp bağlanan iyi kullarına (sâlihîn) olan sevgisi, koruyuculuğu ve lutufkârlığı dile getirilmektedir. Buna göre Allah ile müminler arasında sıcak bir ilişki vardır; müminler Allah'a gönülden inanıp bağlanmakta, O'nu dost bilmekte; Allah da onları sevmekte, yollarını aydınlatan kitabı göndermek suretiyle doğru yolu bulup o yolda yürümelerini sağlamaktadır.

197-198. Müşriklerin, birtakım nesneleri tanrılık vasıflarıyla niteleyip putlaştırarak bunlardan medet ummalarının ne kadar saçma olduğunu bir kez daha vurgulayan bu iki âyet, Mekke müşrikleri ve din konusunda onlara benzer bir yol izleyen her dönemdeki insanlar için yeni bir uyarı anlamı taşımaktadır.

199 – 206

خُذِ الْعَفْوَ وَأْمُرْ بِالْعُرْفِ وَأَعْرِضْ عَنِ الْجَاهِلِينَ ﴿١٩٩﴾
وَإِمَّا يَنْزَغَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْغٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ سَمِيعٌ
عَلِيمٌ ﴿٢٠٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا إِذَا مَسَّهُمْ طَائِفٌ مِنَ الشَّيْطَانِ
تَذَكَّرُوا فَإِذَا هُمْ مُبْصِرُونَ ﴿٢٠١﴾ وَإِخْوَانُهُمْ يَمُدُّونَهُمْ
فِي الْغَيِّ ثُمَّ لَا يُقْصِرُونَ ﴿٢٠٢﴾ وَإِذَا لَمْ تَأْتِهِمْ بِآيَةٍ قَالُوا لَوْلَا
اجْتَبَيْتَهَا قُلْ إِنَّمَا أَتَّبِعُ مَا يُوحَى إِلَيَّ مِنْ رَبِّي هَذَا بَصَائِرُ
مِنْ رَبِّكُمْ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠٣﴾ وَإِذَا قُرِئَ

الْقُرْاٰنُ فَاسْتَمِعُوا لَهُ وَاَنْصِتُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٢٠٤﴾ وَاذْكُرْ
رَبَّكَ فِي نَفْسِكَ تَضَرُّعاً وَخِيفَةً وَدُونَ الْجَهْرِ مِنَ الْقَوْلِ
بِالْغُدُوِّ وَالْاٰصَالِ وَلَا تَكُنْ مِنَ الْغَافِلِينَ ﴿٢٠٥﴾ اِنَّ الَّذِينَ عِنْدَ
رَبِّكَ لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِ وَيُسَبِّحُونَهُ وَلَهُ يَسْجُدُونَ ﴿٢٠٦﴾

Meâli

199. Kolaylığı seç, iyi olanı emret, cahillere aldırma. **200.** Şayet şeytandan bir fitleme seni dürtüklerse hemen Allah'a sığın! Allah işitendir, bilendir. **201.** Takvâ sahipleri, içlerine şeytandan gelen bir saptırıcı fikir doğduğunda düşünüp hemen gerçeği görürler. **202.** Şeytan dostları o müşrikleri azgınlığa sürükler, bir daha da yakalarını bırakmazlar. **203.** Sen onlara bir mûcize getirmediğin vakit, "Onu da derleyip toplasaydın ya!" derler. De ki: "Ben sadece rabbimden bana vahyedilene uyarım. İşte bu Kur'an, rabbinizden gelen kanıtlardır, inanan bir topluluk için hidayettir, rahmettir. **204.** Kur'an okunduğu zaman onu dinleyin ve sessiz durun ki rahmete nâil olasınız. **205.** Kendi kendine, yalvararak ve ürpererek, alçak sesle sabah akşam rabbini zikret, gafillerden olma! **206.** Rabbinin katında bulunanlar bile O'na kulluk etme hususunda kibre kapılmazlar, O'nu tesbih ederler ve yalnız O'na secde ederler.

Tefsiri

199. Yukarıdaki âyetlerde (özellikle 189. âyetten itibaren) tevhid inancı üzerinde durularak –başta Mekke müşrikleri olmak üzere– Allah'ın yarattığı varlık veya nesnelere tanrısal nitelikler yüklemek suretiyle bu yaratıkları Allah'a ortak koşanlar eleştirilip uyarıldıktan sonra bu âyette de ahlâk konusuna geçilmiş ve bütün ilâhî dinlerin üç temel ahlâk kuralına yer verilmiştir:

1. Kolaylık. Sözlükte "bir şeyin en yenisi, en saf olanı, fazlası; kolaylıkla verilebilen, bağışlanabilen" gibi anlamlara gelen âyet metnindeki *af* kelimesi ahlâk terimi olarak "kötülük ve haksızlık eden, suç veya günah işleyen birini bağışlamak, cezalandırmaktan vazgeçmek" demektir (ayrıca bk. Bakara 2/109). Konumuz olan âyetteki af kelimesine ise tefsirlerde başlıca şu mânalar verilmektedir:

a) İnsan ilişkilerinde kolaylık yolunu seçmek, başkalarını külfet ve meşakkate sokacak tutum ve davranışlardan, beklentilerden uzak kalmak (Zemahşerî, II, 110). Ahlâk terimi olarak az önce zikredilen anlamdan da esasen insanları suç ve hataları sebebiyle cezalandırarak sıkıntıya sokmak yerine onları bağışlayarak rahatlatmak demek olduğuna göre bu anlamdaki af da sonuçta kolaylık mânası taşımaktadır.

b) Malın ihtiyaçtan fazlasını muhtaçlara vermek. Bu anlamı tercih edenler âyetin, daha sonra gelen ve zekâtın farz olduğunu bildiren başka âyetlerle neshedildiğini ileri sürmüşlerdir. Ancak, diğer birçok müfessir gibi âyeti birinci mânada yorumlayan Fahreddin er-Râzî'ye göre ikinci anlamı tercih etsek bile bundan nesih sonucuna varmak gerekmez; çünkü zekât hakkındaki âyetler malî fedakârlığın asgari miktarıyla alâkalıdır; bu âyette ise zekâtın da üzerinde mal bağışında bulunmak öğütlenmektedir (XV, 95-96; her iki yorumla ilgili rivayetler için bk. Taberî, IX, 153-155).

Başkaları karşısında kolaylaştırıcı olmak, suç ve kusurlarını bağışlayarak onları affedip ceza sıkıntısından kurtarmak gibi başkalarına mal yardımında bulunmak da bir fedâkarlıktır. Bu sebeple âyetteki af kelimesinin her iki anlamda da fedakârlığı içerdiğini ve dolayısıyla burada hem insanlara mal yardımında bulunmanın hem de sertlik yerine yumuşaklık ve kolaylaştırıcılığın, Türkçe'deki anlamıyla affın ve hoşgörünün öğütlendiğini düşünmek daha isabetli olacaktır. Râzî âyetin bu kısmını –ilgili âyetlere göndermeler de yaparak (bk. Âl-i İmrân 3/159; Nahl 16/125)– şöyle açıklar: "Kolaylığı seç buyruğu, malî haklarla ilgili her konuda cimrilikten sıyrılmak, insanlarla güzel ahlâka dayalı ilişkiler kurmak, katılık ve sertlikten uzak durmak, işleri kolaylaştırmak, insanları hak dine çağırırken de ince ve yumuşak bir uslûp kullanmak" (XV, 96).

2. İyiliği emretme. "İyi olan" diye çevirdiğimiz ve Türkçe'de "örf" şeklinde telaffuz edilen *urf* kelimesi, "bilme, tanıma" mânasındaki *irfan*

kökünden bir terim olup, aynı kökten *ma'rûf* kelimesi gibi "iyilik olarak bilinen ve benimsenen şey" anlamında kullanılır (Râgıb el-İsfahânî, *el-Müfredât*, "arf" md.). Râzî de bu terimi, genel bir ifadeyle, "yapılması gerekli olan, yapılması yapılmamasından daha iyi olan her türlü iş" şeklinde açıklamıştır (XV, 96). Buna göre örf kelimesi, sadece yapılması farz olan tutum ve davranışları değil, aynı zamanda mendup olan, dinin özel hükümlerine ve genel amaçlarına ters düşmemek şartıyla aklıselimin ve kamu vicdanının hayırlı ve yararlı görüp âdet haline getirdiği her türlü dinî ve dünyevî konulardaki iyilik ve güzellikleri de içermektedir. Nitekim Taberî de "Allah'ın emrettiği veya mendup saydığı bütün işler örf kapsamına girer. Allah âyette özel bir anlamı tahsis etmemiştir. Doğrusu şudur ki Allah, elçisine –herhangi bir çeşidini ayırmaksızın– genel olarak iyiliği emretme görevini yüklemiştir" diyerek bu hususa işaret etmiştir (IX, 156).

3. Cahillere aldırmamak. Âyetteki *cahil* kelimesi, bilgisizlikten ziyade saldırganlık, barbarlık, zulüm, haksızlık, küstahlık, inatçılık gibi kötü huylardan oluşan ahlâk bozukluğunu ifade etmektedir (kelimenin bu anlamı için bk. Mâide 5/50; Feth 48/26). Cahillere aldırmamak, onların tuttukları yolun yanlışlığını göstermemek, bozuk inançlarını düzeltme yönünde çaba harcamamak anlamına gelmez; çünkü bu İslâm'ın varlık sebebine ve genel olarak peygamberlerin gönderiliş hikmetlerine aykırıdır. Şu halde cahillere aldırmamanın mânası, insanları hak ve hakikat çizgisine, iyilik ve doğruluk yoluna çağırırken kendini bilmezlerin edep ve ahlâkla bağdaşmayan kötü ve çirkin davranışlarına, küstahça hareketlerine, haksızlıklarına aynıyla karşılık vermemek, bu tür hareketler karşısında öfkeye kapılarak affedici olmaktan, iyiliği emretmekten vazgeçmemek; aksine ısrarla sabırlı, hoşgörülü, kolaylaştırıcı ve bağışlayıcı olmaktır.

Taberî'nin kaydettiği bir rivayete göre bu âyet geldiğinde Resûlullah'ın bir sorusu üzerine Cebrâil, "Rabbin sana kötülük edene senin iyilik etmeni, sana vermeyene senin vermeni ve senden uzak kalıp ilgileri koparanlarla senin dostluk ve akrabalık ilişkini sürdürmeni emrediyor" diyerek âyete örnekleme yoluyla açıklama getirmiştir. Aynı müfessirin de belirt-

tiği gibi her ne kadar yüce Allah bu âyette peygamberine hitap etmişse de esasında bütün kullarını eğitmeyi amaçlamıştır (IX, 156).

200-201. Bir önceki âyette Hz. Peygamber'e (onun şahsında ümmetine), insanlarla ilişkilerinde kolaylık göstermeye, affedici ve hoşgörülü olmaya dayalı bir tutum sergilemesi emredildikten sonra burada da eğer Hz. Peygamber (dolayısıyla herhangi bir mümin), kendini bilmezlerin uygunsuz davranışları karşısında öfkeye kapılıp bu ince tutumunu terkederek sertleşmesine, cahillerin kötülüklerine kötülükle karşılık vermesine yol açacak bir kışkırtma duygusuna kapılırsa, bunun şeytandan gelen bir fitleme olduğunu bilerek şeytana kapılmaktan Allah'a sığınması, bu fitlemeye aldırmayıp sabırlı, affedici ve hoşgörülü olmaya devam etmesi gerektiği bildirilmekte; nitekim takvâ sahiplerinin de böyle yaptıkları yani içlerine şeytandan kaynaklanan kötü, zararlı ve yıkıcı bir duygu veya düşünce doğduğunda hemen zihnî melekelerini harekete geçirerek doğru olanı bulma yolunda düşünüp taşındıkları; Allah'ın böyle durumlar karşısında nasıl davranmak gerektiğine dair uyarılarını, irşadlarını hatırlayarak basîretli yaklaşımlarıyla gerçeği, doğru ve isabetli tutumun ne olduğunu görüp ona göre hareket ettikleri ifade buyurulmaktadır. Şu halde Kur'an-ı Kerîm'in "en yüksek şeref ve değer" kabul ettiği (Hucurât 49/13) takvâ erdemine sahip olmanın şartlarından biri de kötülüğe kötülükle cevap vermemek, cahillerin seviyesine düşmemek, aksine olabildiğince kolaylık, özveri, barış ve uzlaşmadan yana olmaktır.

202. "Dostlar" diye çevirdiğimiz âyet metnindeki *ihvân* kelimesinin tekili olan *ah* kelimesi sözlükte "kardeş" mânasına gelmekle birlikte mecazi olarak "arkadaş, dost, insanın sevip saydığı, aynı dünya görüşünü, aynı inanç ve değerleri paylaştığı kişi" anlamını da ifade eder. Kelime Kur'an-ı Kerîm'de (Hucurât 49/10, 12), hadislerde (Buhârî, "Îmân", 22, "Mezâlîm", 3; Müslim, "Eymân", 38, 40, "Birr", 32; Tirmizî, "Birr", 29) ve diğer İslâmî kaynaklarda bu mânasıyla yani müslümanlar arasındaki inanç ve ideal birliğinden doğan sevgi ve kaynaşmayı ifade etmek için geniş olarak kullanıldığı gibi –konumuz olan âyette görüldüğü üzere– şeytan ile inkârcılar arasındaki ve inkârcıların kendi aralarındaki birlik ve yakınlığı ifade etmek için de kullanılmıştır.

Tefsirlerde âyetin değişik şekillerde yorumlandığı görülmektedir. Taberî'nin, diğer müfessirlerce de geniş ölçüde benimsenmiş olan yorumu şöyledir: "İnkârcılara gelince, dostları olan şeytanlar onları azgınlığa sürükler; azgınlıklarını daha da arttırırlar ve artık –içlerine şeytandan gelen bir saptırıcı fikir doğduğunda hemen düşünüp gerçeği gören takvâ sahiplerinin aksine– bu günahkârlar (azgınlık yapmakta) kusur etmez, bundan geri durmazlar." Aynı müfessire göre bu suretle Allah Teâlâ bize şu hakikati bildirmektedir: Müminler topluluğu ve takvâ ehli, şeytan kendilerine kötülük işletmek istediğinde yaptıklarının doğruluğu veya yanlışlığı üzerinde düşünürler, Allah'ın azametini ve cezalandırmasını hatırlarlar, Allah'a olan saygıları kendilerini O'na âsi olmaktan korur, hasbelbeşer işledikleri hataların affı için Allah'a sığınıp tövbe etmeye yöneltir. (199. âyette kendilerinden "cahiller" diye söz edilen) müşrikler ve inkârcılar topluluğuna gelince, onlar bir defa Allah'a âsi olmaya başlayınca şeytanlar onların günahkârlık, bozgunculuk ve azgınlık eğilimlerini daha da güçlendirir; hevâ ve hevesleri akıl ve basîretlerine baskın geldiği için artık ne Allah korkusu ne âhiret kaygısı azgınlıkta ısrar edip günahlarını daha da çoğaltmaktan onları alıkoyar (IX, 159).

Âyetin "Bir daha da yakalarını bırakmazlar" diye çevirdiğimiz bölümüne, "O isyankârlar artık bir daha azgınlık ve günahkârlıktan geri durmazlar" veya "Şeytanlar onları azgınlığa, günaha sürüklemeye devam ederler" şeklinde değişik mânalar verilmiştir.

203. Önceki âyette işaret buyurulan müşriklerin azgınlıklarına, bozgunculuk ve küstahlıklarına bir örnek olmak üzere burada onların, peygamberliğini kanıtlamak üzere Resûlullah'ın zaman zaman gösterdiği mûcizeler karşısındaki inkârcı ve alaycı tavırları hatırlatılmaktadır. Onlar, gerçekten Hz. Muhammed'in hak peygamber olup olmadığını anlamak için değil, tamamen ciddiyetten uzak olarak sırf onu rahatsız etmek, huzurunu bozmak, zor durumda bırakmak ve insanlar karşısında küçük düşürmek gibi kötü niyete dayalı sebeplerle ondan mûcize göstermesini isterlerdi; Hz. Peygamber bu isteği yerine getiremeyeceğini belirtince de "Onu da derleyip toplasaydın ya (bir şeyler uydursaydın ya!)" gibi mûcizelerin düzmece olduğunu ima eden alaycı sözler sarfederler-

di. Bu küstahça tavra karşılık, "Cahillere aldırma!" buyruğu gereğince Resûlullah'ın –onların seviyesine düşmeden, olgun bir tavırla– "Ben sadece rabbimden bana vahyedilene uyarım..." şeklinde cevap vermesi istenmiş ve bu suretle asıl güç ve yetkinin Allah'a ait olduğu, peygamberin de O'nun hükümlerine bağlı bulunduğu, her kulun yapması gereken şeyi onun da yaptığı yani Allah'tan kendisine indirilen vahye (Kur'an'a, O'nun buyruk ve yasaklarına) uyduğu belirtilmiştir. Çünkü mûcize, peygamberin istediği zaman sergileyeceği bir mârifeti değil, şartlara göre peygamberleri aracılığıyla bizzat Allah Teâlâ'nın gerçekleştirmiş olduğu bir olaydır. Aynı şekilde peygamberin görevi de mûcize icat etmek değil, Allah'ın kitabına uymak, hayatını ondaki hükümlere göre düzenlemektir.

Kuşkusuz hissî (duyulara hitap eden) mûcizelerin, onları sergileyenlerin peygamberliğini kanıtlamak bakımından dinler tarihinde önemli bir yeri ve etkinliği olmuşsa da konumuz olan âyet-i kerîmeye göre insanların asıl muhtaç oldukları ve dolayısıyla asıl ilgilenmeleri gereken şey, bu mûcizelerden ziyade kalbe ve akla hitap eden, dolayısıyla Hz. Muhammed'in en büyük mûcizesi olan Kur'an-ı Kerîm'dir. Nitekim bu gerçeğe işaret etmek üzere "İşte bu Kur'an, rabbinizden gelen kanıtlardır, inanan bir topluluk için hidayettir, rahmettir" buyurulması son derece anlamlıdır.

Âyetin metninde Kur'an-ı Kerîm'in "basâir, hüdâ ve rahmet" şeklinde üç özelliği sıralanmakta; böylece Kur'an-ı Kerîm'in, insanoğlunun üç büyük arayışına, ihtiyacına cevap verdiğine işaret edilmektedir. "Kanıtlar"diye çevirdiğimiz *besâir* kelimesinin tekili olan *basîret*, genellikle "gerçeğin ortaya çıkmasını, açıklığa kavuşmasını sağlayan şey, bilgi, kesinlik, delil, kanıt" şeklinde açıklanmaktadır. *Hüdâ* "hidayet, doğru yol, kurtuluş yolu", *rahmet* ise "acıma, şefkat gösterme, merhamet etme" anlamı yanında "iyilik, nimet" ve daha genel olarak "mutluluk veren şey" mânasına da gelir (Râgıb el-İsfahânî, *el-Müfredât*, "bsr", "rhm", "hdy" md.; İbn Âşûr, IX, 238). Şu halde Kur'an-ı Kerîm bir yandan insanların din ve dünya hayatlarıyla ilgili olarak doğru bilgiler ihtiva etmekte, bu hususta gerçeklerin kesin kanıtlarını içermekte, aklı aydınlatmakta, itikadı düzeltmekte, doğru yolu göstermekte; diğer yandan hem bireye hem de topluma yön vermekte, hidayet ve kurtuluş sağlamakta; nihayet bireyleri ve toplumları gerçek hayra, nimete ve mutluluğa götürmektedir.

Âyetin sonunda Kur'an-ı Kerîm'in getirdiği bu imkânlardan ancak inananlar kesiminin yararlanabileceğine işaret edilmektedir.

204. Yukarıda Kur'an'ın insanlık için hangi bakımlardan ve ne kadar büyük bir değer ifade ettiği belirtildikten sonra burada da özetle kelâmullahı dinlemenin edep ve erkânı gösterilmektedir. Buna göre Kur'an okunduğu sırada müslüman ona ilgisiz kalmayacak, kulak verip dikkat kesilecek, saygıyla ve ilgiyle dinleyecektir; çünkü o, her şeyden önce Allah'ın sözüdür, onda konuşan Allah'tır. Bu sebeple Kur'an'a kulak vermemek Allah'ın konuşmasına kulak vermemek ve dolayısıyla bir bakıma Allah'a karşı edepsizlikte bulunmak anlamına gelir. Ayrıca anlamları üzerine düşünüp kavrayabilmek ve sonuçta rahmet ve bereketinden yararlanabilmek için de onu yoğun bir dikkatle dinlemek gerekmektedir. İbn Âşûr'un da işaret ettiği gibi (IX, 239) "... onu dinleyin ve sessiz durun" buyruğu, beden kulaklarıyla Kur'an'ı dinlemeyi, tilâvet sırasında konuşmamayı, başka şeylerle ilgilenmemeyi ifade ettiği gibi mecazî mânada "Kur'an'ı dinlemek" aynı zamanda "onun buyruklarına uyup yasaklarından kaçınmak" anlamına da gelir. En iyisi, âyetin hem hakiki hem de mecazi anlamda Kur'an'a kulak vermeyi emrettiğini kabul ederek, Kur'an okunurken başka şeylerle ilgilenmeden onu saygıyla ve dikkatle dinlemek, bununla da yetinmeyip buyruklarını yerine getirmek ve yasaklarından kaçınmaktır. İşte bu sayede Kur'an-ı Kerîm'in –bir önceki âyette işaret edilen– "rahmet" özelliğinin de hayatımıza yansıyacağı, dünyamızı ve âhiretimizi güzelleştireceği âyetin sonunda ifade edilmektedir. Müslüman, Kur'an-ı Kerîm'i beden kulağı ile dinlemek, Allah'a ve O'nun kelâmına saygı göstermekle Allah kelâmı karşısında takınmış olduğu bu edepli ve ahlâklı tavrının sevabını kazanacak, O'nun tarafından ödüllendirilecek; Kur'an'ı can kulağıyla dinlediği gibi kalp ve aklı ile de dinlemek suretiyle onun içeriği üzerinde düşünerek kalbini ve aklını aydınlatacak, imanına güç katacak, yanlışlarını düzeltecek, doğrularını arttıracaktır; böylece bu ve buna benzer kazanımlarıyla âyetin sonunda ifade buyurulan rahmet ve merhamete ulaşmış olacaktır.

Bu âyetten dolaylı olarak çıkarılması gereken bir ders de şudur: Çarşı, pazar, sokak, kahvehane, lokanta gibi uygun olmayan ortamlarda, pratikte Kur'an'ı dinlemenin mümkün olmadığı yerlerde açıktan Kur'an oku-

mak veya –dışarıda namaz kılanlar bulunması gibi bir zaruret olmadıkça– camilerde okunan Kur'an sesini cami dışına vermek doğru değildir; böyle durumlarda insanların durup Kur'an'ı dinlemeleri çeşitli yönlerden sıkıntıya yol açacağı için Kur'an okuyacak kimse, insanların onu dinleyebilecekleri yerlerde ve şartlarda okumalı ve böylece Kur'an-ı Kerîm'e saygısızlık görünümü veren davranışların sergilenmesine sebep olmaktan sakınmalıdır.

Hz. Peygamber döneminde inkârcıların elebaşıları halka, "Bu Kur'an'a kulak vermeyin, okunurken gürültü yapın, belki bastırırsınız" (Fussılet 41/26) diyerek Allah'a, O'nun kitabına ve peygamberine karşı düşmanlık ve saygısızlıklarını sergiliyorlardı. Aynı yerde "Allah'ın düşmanları" olarak nitelenen bu inkârcıların şiddetli bir azapla cezalandırılacakları bildirilmektedir. Konumuz olan âyette ise –Allah'ın kelâmını susturmaya, tesirini önlemeye, sesini boğmaya kalkışan, bu yüzden de "Allah'ın düşmanları" olarak nitelenmek suretiyle alçaltılan o inkârcıların yaptıklarının tam aksine– müslümanların da onu dinleyerek saygı ve bağlılıklarını göstermeleri ve sonuçta ilâhî rahmete liyakat kazanmaları gerektiği ifade buyurulmaktadır. Nitekim Kurtubî'nin kaydettiği bir rivayette bu âyet, Fussılet sûresinin anılan âyetinden sonra ve müşrik elebaşılarının orada bildirilen çağrılarına cevap olarak inmiştir (VII, 337-338).

Bu âyetten Kur'an-ı Kerîm okunurken müslümanların konuşmayı bırakıp onu dinlemeleri istenmekle birlikte bunun farz olup olmadığı, farz olması durumunda da bu hükmün mutlak olup olmadığı konusunda farklı görüşler ileri sürülmüştür. Hasan-ı Basrî'ye dayandırılan bir görüşe göre Kur'an okunduğunda onu dinlemek her zaman farzdır; Mâlikîler ise âyetin farziyet değil tavsiye (nedb) anlamı taşıdığını ileri sürmüşlerdir. Ancak âlimlerin çoğunluğu bu âyetin sadece Hz. Peygamber Kur'an okuduğunda onu dinlemeyi ve buna ek olarak –diğer zamanlarda değil– sadece namaz ve hutbe esnasında imamın ve hatibin okuduklarını dinlemeyi farz kıldığını belirtmişlerdir. Hanbelî ve Hanefî âlimleri, cemaatla namaz esnasında imam açıktan veya gizli olarak Kur'an okurken cemaatin okumamaları gerektiği yönündeki hükmü bu âyete dayandırmışlardır (bu husustaki rivayetler için bk. Ebû Bekir İbnü'l-Arabî, II, 827-828; Reşîd Rızâ, IX, 508-509).

205. Bir önceki âyette Kur'an-ı Kerîm'i dinleme âdâbından söz edildikten sonra burada da zikir âdâbı özetlenmektedir. Sözlükte "bir şeyi kalple veya dil ile anma, hatırlama, akılda tutma" anlamına gelen *zikir* kelimesi, dinî bir terim olarak "Allah'ı anmak, hatırlamak, dilde ve gönülde tutmak, O'nu unutmamak, gaflet halinde olmamak" mânasında kullanılır; daha özel olarak Allah ismini ve esmâ-i hüsnâyı, "lâ ilâhe illallah" gibi diğer dinî ifade kalıplarını dilde tekrar etmeye de zikir denir. Tarikat ehlinin Allah'ın isimleriyle dinî mahiyetteki başka bazı kelime ve ibareleri belli zamanlarda ve belli sayılarda düzenli olarak dilde tekrar etmeleri de zikir kelimesiyle ifade edilir. Fakat Kur'an-ı Kerîm'de (Ra'd 13/28; Nûr 24/37) ve hadislerde (Tirmizî, "Du'â", 4-8; İbn Mâce, "Edeb", 53) zikir, genellikle herhangi bir zaman veya sayı belirlemeksizin, müminin dilinde Allah ismini ve zihninde Allah bilincini daima canlı tutmasını ve bu bilinçle yaşamasını ifade eder. Konumuz olan âyette Allah'ı dil ile zikrederken aynı zamanda ruhen de zikir halinde olmak, kulluk şuuru ve edebiyle, Allah'a saygıdan dolayı ürpererek yakarış hali içinde O'nu zikretmek gerektiği belirtilmektedir. Konuyu bütün yönleriyle büyük bir vukufla inceleyen Gazzâlî (*İhyâ'*, I, 293-304), zikrin bütün ibadetlerin en yücesi ve en faydalısı olduğunu, fakat bu özelliği taşıyabilmesi için zikreden kişinin kalbinde ünsiyet (kendini Allah ile beraber bilme) ve sevgi duygusunun bulunması gerektiğini ifade etmekte; böyle bir ruhî halin eşlik etmediği, sadece dilde kalan zikrin insanın mânevî hayatına ve ahlâkî gelişmesine hiçbir katkıda bulunmadığını belirtmektedir. Nitekim âyetin sonundaki "Gafillerden olma!" uyarısı da bu hususa işaret etmektedir.

206. Mekke müşrikleri Hz. Muhammed'in dinine uyarak Allah'a kulluk etmeyi ve özellikle Allah'ı tesbih edip O'nun huzurunda secdeye kapanmayı nefislerine yediremezler, kibirleri akıllarına galip gelirdi. Müfessirler çoğunlukla "rabbinin katında bulunanlar" ifadesinde meleklerin kastedildiğini düşünürler (Taberî, IX, 168). Şu halde Allah'a yakınlıkları, "rabbinin katında bulunanlar" diye ifade edilecek kadar ileri derecede olan melekler bile kulluk etmekten geri durmayıp tesbih ve secde ederek kulluk faaliyetlerinde bulunduklarına göre her an

günah işleme durumunda bulunan insanların ibadete daha çok ihtiyaçları bulunduğu açıktır. Öte yandan bu âyet bize ibadetin, behîmî sınırları aşarak meleklerle ortak davranış düzeyine ulaşmış insanlara mahsus bir makamı ifade ettiğini göstermektedir. Nitekim burada meleklerin üç özelliği sıralanmaktadır: İbadet, tesbih, secde. İbadet, kulun Allah'ı rab tanıyıp O'nun huzurunda belli davranışlarla saygısını ifade etmesi; tesbih, O'nu her türlü eksiklikten tenzih edip yüceltmesi; secde ise herkese karşı dik tuttuğu başını sadece Allah'ın huzurunda eğmesi, yere koymasıdır.

Böylece A'râf sûresi, dolaylı bir ifade ile bize, Allah'a kulluğu en büyük şeref bilip dilimizle ve kalbimizle O'nu tesbih etmemizi, O'nun karşısında tam bir tevâzu ile secdeye kapanmamızı; Allah'ın rızâsını nefsimizin isteklerinden üstün bilip O'nun isteklerini nefsanî arzularımızdan daha önemli görmek suretiyle meleklere yaraşır bir kulluk şuuruna ve yaşayışına ulaşmamızı, diğer bir ifade ile yönümüzü insanlık düzeyinin aşağısına çevirerek sadece nefsimizin hayvanlarla ortak tarafını oluşturan arzu ve ihtiraslarını tatmin peşinde koşmak yerine, zihnimizi ve kalbimizi yukarılara çevirip Allah'a iman ve kulluk ederek meleklerle ortak çizgiyi paylaşmamızı telkin eden âyetle son bulmaktadır.

8 (88)

Enfâl Sûresi

Medine, 75

Nüzûlü

Mushaftaki sıralamada sekizinci, iniş sırasına göre seksen sekizinci sûredir. Bakara sûresinden sonra, Âl-i İmrân'dan önce inmiştir.

Sûrenin 30-36. âyetleri dışında kalan kısmının Medine'de indiğinde ittifak vardır. Bu yedi âyet ise bazı müfessirlere göre Mekke'de nâzil olmuştur. Sûre Medine'de, Bakara'dan sonra ikinci sırada gelmeye başlamış, fakat araya başka sûrelerin bazı âyetlerinin nüzûlü de girmiştir.

Hicretin üzerinden bir buçuk yıl geçip ramazan ayı gelince müslümanlar Medine yakınlarındaki Bedir mevkiinde, Mekkeli müşriklerle ilk önemli savaşlarını yapmışlardı. Savaş müslümanların zaferiyle sonuçlanmış, düşmandan ganimet de elde edilmişti. Ganimetlerin paylaşımı konusunda daha önceden uygulanarak sabit olmuş İslâmî bir kural bulunmadığı için, doğrudan çarpışmaya katılanlarla cephe gerisinde hizmet verenler, gençlerle yaşlılar, teşvik vb. maksatlarla kendilerine ödül vaad edilmiş kimselerle buna razı olmayanlar arasında ihtilâf çıkmıştı. Ayrıca bu savaşta kardeşini şehid vermiş olan Sa'd b. Ebû Vakkās da müşriklerden Saîd b. Âsî'yi katletmiş, maktulün kılıcını alarak Resûlullah'a gelmiş, bunun kendisine verilmesini istemişti. İşte bu olaylar ve talepler üzerine daha Bedir'den ayrılmadan ve ganimetler paylaştırılmadan sûrenin ilk âyeti nâzil olmuştur. Bazı müfessirlere göre Hz. Peygamber'i ve müminleri savaşa teşvik eden, iman cephesinin bire karşı on kişiyle savaşsalar bile galip geleceklerini bildiren 64-65. âyetler savaştan önce gelmiştir. Şu halde sûrenin Medine'de, Bedir Savaşı sırasında gelmeye başladığı kesin-

lik kazanmakta, tamamlanmasının ise daha sonraki zamanlarda olduğu anlaşılmaktadır (İbn Kesîr, III, 545; İbn Âşûr, IX, 245-246).

Adı

Sûre Bedir Savaşı sırasında gelmeye başladığı ve Bedir de dahil olmak üzere savaşla ilgili bir kısım hükümler taşıdığı için Bedir ismiyle de anılmıştır. Ancak meşhur olan ve mushafta yazılı bulunan ismi Enfâl'dir. Bu isimle ilgili bir hadis bulunmamakla beraber hem ilk âyetinde enfâl kelimesi geçtiği hem de sûrede kelimenin ifade ettiği ganimetlerin hükümlerine temas edildiği için bu isimle anıldığı anlaşılmaktadır.

Konusu

Kur'an-ı Kerîm'in bir özeti olan Fâtiha sûresinde Allah'ın lutfuna mazhar olanlarla O'nun gazabına uğrayanlardan ve doğru yoldan sapanlardan söz edilmiş, yalnız Allah'a kulluk eden ve sadece O'ndan yardım dileyenlere doğru yoldan ayrılmamaları telkin buyurulmuştu. Kulluk yolundan sapanların bir kısmı bu yolda sebat edenlere düşman oldukları ve onlara hayat hakkı tanımadıkları için tarih boyunca hak ile bâtılın mensupları arasında mücadele devam etmiştir. Bu mücadelenin bazan kaçınılmaz hale gelen şekillerinden biri de savaştır. Sûrenin asıl konusu Bedir örneğinden hareketle genel olarak savaşın amacı, barış, savaşta ele geçen esirler ve ganimetle ilgili hükümlerdir. Kur'an'ın temel amacı insanlara iman, ibadet ve ahlâk değerlerini kazandırmak olduğu için sûrede yeri geldikçe bu doğrultuda şu konulara yer verilmiştir:

1. Gerçek bir müminde bulunması gereken nitelikler,

2. Hicret,

3. Allah'ın ihlâslı ve fedakâr kullarına müstesna yardımları,

4. Allah ve resulüne itaatin gerekliliği ve sonuçları,

5. Takva ahlâkı ile hakkı bâtıldan ayırma bilinci arasındaki ilişki,

6. İnkârın dünya ve âhiret hayatında insana getirdikleri,

7. Allah'ın lutuf, nimet ve cezasının, kulların kendilerini değiştirme ve iyileştirme çabalarıyla bağlantısı,

8. Maddî ve mânevî değerleri koruyabilmek ve meşrû savunmayı gerçekleştirebilmek için gerekli olan stratejik donanım ve hazırlık,

9. Müminler arasındaki birlik ve dayanışma ilişkisinin (velâyet) şartları ile boyutları.

1 – 4

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ
يَسْـَٔلُونَكَ عَنِ الْاَنْفَالِۜ قُلِ الْاَنْفَالُ لِلّٰهِ وَالرَّسُولِۚ
فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاَصْلِحُوا ذَاتَ بَيْنِكُمْۖ وَاَط۪يعُوا اللّٰهَ وَرَسُولَهُٓ
اِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِن۪ينَ ﴿١﴾ اِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذ۪ينَ اِذَا ذُكِرَ اللّٰهُ
وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَاِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ اٰيَاتُهُ زَادَتْهُمْ ا۪يمَانًا وَعَلٰى
رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَۚ ﴿٢﴾ اَلَّذ۪ينَ يُق۪يمُونَ الصَّلٰوةَ وَمِمَّا
رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَۜ ﴿٣﴾ اُو۬لٰٓئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّاۜ لَهُمْ
دَرَجَاتٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَمَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَر۪يمٌۚ ﴿٤﴾

Meâli

Rahmân ve rahîm olan Allah'ın adıyla... **1.** Sana ganimetleri soruyorlar. Ganimetlerin Allah'a ve resulüne ait olduğunu söyle! O halde siz gerçek müminler iseniz Allah'a karşı saygısızlıktan sakının, aranızı düzeltin, Allah ve resulüne itaat edin. **2.** Müminler o kimselerdir ki, Allah'ın adı geçtiğinde yürekleri titrer, kendilerine Allah'ın âyetleri okunduğunda bu onların imanlarını arttırır. Onlar yalnızca rablerine

güvenirler. **3.** Namazlarını özenle kılar, kendilerine verdiğimiz şeylerden bir kısmını Allah yolunda harcarlar. **4.** Gerçek müminler işte onlardır. Rableri katında onlar için yüksek mevkiler, bağışlanma ve değerli rızık vardır.

Tefsiri

1. "Ganimetler" diye çevrilen *enfâl* kelimesi, lugat mânası "fazlalık, fazladan" demek olan *nefel*in çoğuludur. Düşmandan elde edilen maddî değerler için fıkıhta üç terim kullanılmaktadır: *Nefel, ganimet, fey*. Savaşarak elde edilene ganimet, savaşmadan ele geçirilene fey denilmektedir. Nefel ise hem ganimet mânasında hem de ganimetin belli bir parçasını ifade etmek için kullanılmıştır. Açıklamakta olduğumuz âyette enfâl, ganimet mânasını ifade etmektedir. Ancak Hz. Peygamber'in gerekli gördüğü hallerde bazı kimselere ganimetten bir şeyler verdiğini (tenfîl) bildiren hadislerde (Müslim, "Fezâilü's-sahâbe", 44) kelime dört mânada kullanılmıştır: **a)** Bir düşman askerini öldüren kimseye verilen "maktulün üzerinden çıkan zatî eşyası" (seleb). Bunda tahmîs uygulanmaz; yani beşte biri hazine için alınmazdı. **b)** Savaşa girip ganimet elde etmiş bulunan bir kıtaya, tahmîsten sonra ödül olarak verilen pay. **c)** Ganimetin beşte birinden verilen ödüller, yapılan yardımlar. **d)** Ganimetin bütününden çobanlık, istihbarat, kılavuzluk gibi hizmetleri üstlenen kimselere verilen pay (Ebû Ubeyd, s. 430).

Bedir Savaşı'nda ele geçirilen ganimetlerin kimlere ait olacağı ve nasıl paylaştırılacağı konusunda, bazı sahâbîler arasında tereddüt ve tartışma ortaya çıkınca Allah Teâlâ ganimetin nasıl paylaştırılacağını belirlemeden önce, bu tavrın ahlâkî sakıncasına işaret buyurmuş ve eğitmeye yönelik telkinlerde bulunmayı murat etmiş; savaşta ve barışta müminlerin asıl hedef ve vazifelerinin neler olduğunu, nelere öncelik vermeleri gerektiğini açıklamıştır. Buna göre her şey gibi ganimet de Allah'ındır. O'nun resulü vahyi tebliğ etme ve dini öğretme yanında örnek gösterme ve uygulama vazifesi ile de yükümlü kılınmıştır. Tam mânasıyla mülk olarak Allah'a ait bulunan ganimetin kullarına nasıl paylaştırılacağını açıklama ve bunu uygulama vazifesi de Resûlullah'a aittir. Müminler ganimet için savaşmamalı, ganimete göz dikmemeli, bir şey verilirse

almalı, verilmezse hak iddia etmemelidir. Mülkiyeti Allah'a, kullanım ve dağıtım şekillerindeki tasarruf hakkı da Resûlullah'a ait bulunan bir madde üzerinde tartışan, bu arada birilerinin öfkelenmesine ve incinmesine sebep olanlara düşen vazife ise hemen gönül almak, ilişkileri yeniden normal çizgiye getirmek ve güzelleştirmektir. "Ganimetin Allah'a ve resulüne ait olması" böyle anlaşılınca ileride gelecek olan ve ganimetlerin beşe bölüneceğini, beşte birinin Allah'a, Peygamber'e, onun yakınlarına, yetimlere, yoksullara ve yolculara ait olduğunu ifade eden âyetin bunu neshettiğini, hükmü değiştirdiğini söylemenin anlamı kalmamaktadır. Bu âyet konunun ahlâkî boyutunu, meseleye bir kul gibi yaklaşmanın örneğini vermekte, 41. âyet ise Allah'ın kendine ait olanı nasıl dağıtmayı murat ettiğini açıklamaktadır. Bazı tefsir ve fıkıh âlimlerine göre bu âyet, ganimet ile ilgili hüküm ve uygulamanın ilk aşamasını açıklamaktadır. Hz. Peygamber Bedir Savaşı'nda alınan ganimetlere bu âyetin hükmünü uygulamış, tamamı kendisine bırakılmış bulunan ganimetin beşte birini (tahmîs) ayırmadan hepsini gazilere dağıtmıştır. Sonra ganimetin beşte birini ayırmasını, geri kalanı savaşa katılanlara dağıtmasını bildiren 41. âyet gelmiş ve bu âyetin hükmünü değiştirmiştir (Ebû Ubeyd, s. 426). Burada neshi kabul etmeyen fakih ve müfessirlere göre iki âyeti, yukarıda açıklandığı şekilde anlayıp birleştirmek, birlikte uygulamak mümkündür, nesih söz konusu değildir, ayrıca Hz. Peygamber'in Bedir Savaşı'nda tahmîsi uygulamadığı yönündeki rivayet de sağlam bir rivayet zincirinden yoksundur (İbn Kesîr, III, 549-550).

2-3. Dünya bir imtihan yeri, dünya hayatı da imtihandır. İnsanlar çeşitli imkân ve nimetleri kullanma, emirlere itaat, yasaklardan kaçınma, felâket, musibet ve kayıplar karşısında tercih edilen tutum ve davranışlar bakımından imtihan edilmektedirler. Sahâbîlerden bir kısmının savaş ganimeti konusundaki beklentileri, bu beklentiler gerçekleşmeyince takındıkları tavır, kâmil iman ve takvâ sahibi müminlere yakışmadığı, imtihanda eksik puan almaya sebep olabileceği için "gerçek ve kâmil müminlerin sahip olmaları gereken nitelikler" konusunda bir açıklamayı gerekli kılmıştır.

Burada gerçek müminlerin beş vasfı açıklanmış, arkasından da bunları gerçekleştiren ve imtihanı kazananların elde edecekleri sonuç ve ödüller bildirilmiştir: **1.** Kâmil mânada mümin olanların imanlarıyla duyguları arasında bir etkileşim vardır; Allah'ı andıklarında, kendilerine Allah'tan söz edildiğinde heyecan duyarlar, gönüllerinde korku ile coşku karışımı duygular oluşur. **2.** Allah'ın âyetleri okundukça hem yeni bilgiler edinir ve bunlara da iman etmek suretiyle inançlarını nicelik yönünden arttırırlar hem de her bir âyet, ihtiva ettiği incelik, güzellik, hikmet ve bilgiler sebebiyle Kur'an'ın Allah'tan geldiğine delil teşkil ettiği için nitelik yönünden imanlarını güçlendirirler. **3.** Müminler de mal, mülk, evlât, eş dost edinirler, fakat onların dayanıp güvendikleri bu fâni varlıklar değil, her şeyi yaratan ve mülkün gerçek sahibi olan Allah'tır. **4.** Namaz, Allah ile kurulan bağın gerçekleştiği en uygun ve en güzel vasıta olduğu için onu büyük bir özenle ifa etmeye çalışırlar. **5.** Allah'ın verdiği rızıktan kendileri yararlandıkları gibi yakından uzağa doğru başkalarının da ondan yararlanmasına imkân verirler; nafaka, zekât ve sadaka verme, vakıf kurma, ödünç verme ve kullandırma, ikram etme gibi malî vazife, yardım ve iyilikleri ihmal etmezler.

İslâm düşünce tarihinde imanın artma ve eksilme kabul edip etmeyeceği konusu tartışılmıştır. *İman* terimine, haklı olarak "tasdik" (dini doğrulama, inanma) mânası veren Sünnî kelâmcılara göre tasdik bölünmeye müsait olmadığı, inanılacak konular da belirlenmiş ve sınırlanmış bulunduğu için bunların nicelik yönünden artması veya eksilmesi mümkün değildir. Bu âyette olduğu gibi artma veya eksilmeden söz eden metinleri şu şekillerde yorumlamak ve anlamak gerekir: **a)** Dine toptan ve ilke olarak inananlar, âyetler geldikçe detayları öğrenir ve bunlara da inanarak imanlarını arttırırlar. **b)** İman üzerinde devam ve sebat etmek de süresi bakımından onun artması demektir. **c)** Mümin inancına göre yaşamaya devam ettikçe ibadetleri ve güzel davranışları, imanın gönüllerde ve zihinlerde hâsıl ettiği aydınlığı (nuru) arttırır (Ebü'l-Muîn en-Nesefî, I, 809 vd.).

4. Bu vasıfları taşıyan kimseler gerçek ve kâmil mânada müminlerdir. Allah nezdinde, iman ve amellerinin nicelik ve nitelik yönlerinden,

yeterli olandan kâmil olana, daha güzel ve mükemmel olana doğru farklılığına dayalı değerleri ve dereceleri vardır. Allah'ın bu derecelere yerleştirdiği kullarına lütfedeceği nimetler de birbirinden üstündür, çeşitlidir, zengindir, benzersizdir. Allah onların günahlarını da bağışlayacak ve kendilerini ebedî mutlulukla ödüllendirecektir.

5 – 14

كَمَٓا اَخْرَجَكَ رَبُّكَ مِنْ بَيْتِكَ بِالْحَقِّۖ وَاِنَّ فَر۪يقاً مِنَ الْمُؤْمِن۪ينَ
لَكَارِهُونَۙ ﴿٥﴾ يُجَادِلُونَكَ فِي الْحَقِّ بَعْدَ مَا تَبَيَّنَ كَاَنَّمَا
يُسَاقُونَ اِلَى الْمَوْتِ وَهُمْ يَنْظُرُونَۜ ﴿٦﴾ وَاِذْ يَعِدُكُمُ اللّٰهُ
اِحْدَى الطَّٓائِفَتَيْنِ اَنَّهَا لَكُمْ وَتَوَدُّونَ اَنَّ غَيْرَ ذَاتِ الشَّوْكَةِ تَكُونُ
لَكُمْ وَيُر۪يدُ اللّٰهُ اَنْ يُحِقَّ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِه۪ وَيَقْطَعَ دَابِرَ الْكَافِر۪ينَۙ ﴿٧﴾
لِيُحِقَّ الْحَقَّ وَيُبْطِلَ الْبَاطِلَ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَۚ ﴿٨﴾
اِذْ تَسْتَغ۪يثُونَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَابَ لَكُمْ اَنّ۪ي مُمِدُّكُمْ بِاَلْفٍ مِنَ الْمَلٰٓئِكَةِ
مُرْدِف۪ينَ ﴿٩﴾ وَمَا جَعَلَهُ اللّٰهُ اِلَّا بُشْرٰى وَلِتَطْمَئِنَّ بِه۪ قُلُوبُكُمْۚ
وَمَا النَّصْرُ اِلَّا مِنْ عِنْدِ اللّٰهِۜ اِنَّ اللّٰهَ عَز۪يزٌ حَك۪يمٌ ﴿١٠﴾ اِذْ
يُغَشّ۪يكُمُ النُّعَاسَ اَمَنَةً مِنْهُ وَيُنَزِّلُ عَلَيْكُمْ مِنَ السَّمَٓاءِ
مَٓاءً لِيُطَهِّرَكُمْ بِه۪ وَيُذْهِبَ عَنْكُمْ رِجْزَ الشَّيْطَانِ وَلِيَرْبِطَ

عَلٰى قُلُوبِكُمْ وَيُثَبِّتَ بِهِ الْاَقْدَامَۜ ﴿١١﴾ اِذْ يُوح۪ي رَبُّكَ اِلَى
الْمَلٰٓئِكَةِ اَنّ۪ي مَعَكُمْ فَثَبِّتُوا الَّذ۪ينَ اٰمَنُواۜ سَاُلْق۪ي ف۪ي قُلُوبِ الَّذ۪ينَ
كَفَرُوا الرُّعْبَ فَاضْرِبُوا فَوْقَ الْاَعْنَاقِ وَاضْرِبُوا مِنْهُمْ
كُلَّ بَنَانٍۜ ﴿١٢﴾ ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ شَٓاقُّوا اللّٰهَ وَرَسُولَهُۚ وَمَنْ
يُشَاقِقِ اللّٰهَ وَرَسُولَهُ فَاِنَّ اللّٰهَ شَد۪يدُ الْعِقَابِ ﴿١٣﴾ ذٰلِكُمْ
فَذُوقُوهُ وَاَنَّ لِلْكَافِر۪ينَ عَذَابَ النَّارِ ﴿١٤﴾

Meâli

5. Bu olay, müminlerden bir kısmı isteksiz oldukları halde rabbinin seni, doğru olarak evinden savaşa çıkarmasına benzer. **6.** Doğru olan apaçık ortaya çıktıktan sonra, sanki gözleri göre göre ölüme sürükleniyorlarmış gibi bu konuda seninle tartışıyorlardı. **7.** Hatırlayın, Allah size "iki topluluktan biri sizindir" diye vaad ediyordu, siz güçsüz olanın sizin olmasını istiyordunuz, Allah ise iradesi ve sözleriyle hakkı hâkim kılmayı ve inkâr edenlerin kökünü kesmeyi murat ediyordu. **8.** Ki böylece günah yolunu tutanların hoşlarına gitmese de hakkı hâkim, bâtılı ise geçersiz kılsın! **9.** Rabbinizden yardım dilediğiniz zamanı hatırlayın, hemen size, "Meleklerden peşi peşine gelen binlik kuvvetlerle ben size yardım edeceğim" diye cevap verdi. **10.** Bunu yalnızca size müjde olsun ve kalpleriniz bununla yatışsın diye yaptı. Zaten yardım ancak Allah tarafındandır. Allah, kuşkusuz izzet ve hikmet sahibidir. **11.** O zaman katından bir güven olsun diye sizi hafif bir uykuya daldırıyordu. Sizi onunla temizlemek, şeytanın pisliğini üzerinizden gidermek, cesaretinizi arttırmak ve o sayede ayaklarınızı yere sağlam bastırmak için gökten üzerinize su indiriyordu. **12.** O sırada rabbin meleklere şunu vahyediyordu: Şüphesiz ben si-

zinle beraberim, iman edenlere sebat iradesi aşılayın. Ben inkâr edenlerin kalplerine korku salacağım, artık boyunlarının üzerinden vurun, onların bütün parmaklarına vurun. **13.** Şu sebeple ki, onlar Allah ve resulüne karşı geldiler; Allah ve resulüne karşı gelenleri Allah şiddetle cezalandırmaktadır. **14.** İşte cezanız; tadın onu! İnkâr edenler için kuşkusuz cehennem azabı da vardır.

Tefsiri

5. Müminlerin bir kısmı Bedir Savaşı'nda ele geçirilen ganimetin kendilerine verilmesini istemişler, bunun doğru ve haklarında hayırlı olduğunu düşünmüşlerdi. Savaşa karar vermek üzere istişare (danışma) yapılırken de, savaşmak yerine Mekkeliler'e ait kervanı vurmanın faydalı olacağını ileri sürenler olmuştu. Âyetler grubu bu iki tutum ve davranış biçimi arasındaki benzerliğe işaret ederek başlıyor, sonra da *Bedir Savaşı*'nı vesile edinerek müminler için evrensel mesajlar veriyor.

Bedir Medine'nin 160 km. kadar güneybatısında, Kızıldeniz sahiline 30 km. uzaklıkta, Medine-Mekke yolunun Suriye kervan yolu ile birleştiği yerde bulunan küçük bir kasaba idi. Hicretin 2. yılında (624) Kureyşliler'den birçok kimsenin katıldığı bir ticaret kervanı Suriye'ye gitmişti. Hz. Peygamber çeşitli kanallardan kervan hakkında bilgi aldıktan sonra ashabını topladı, kırk civarında muhafız tarafından korunan kervanı Bedir'de kolayca ele geçirebileceklerini söyledi. Müzakere sonunda harekete karar verildi ve 12 Ramazan'da (9 Mart 624) yola çıkıldı. Bu sırada kervan Suriye'den Mekke'ye dönüyordu. Kervan yöneticisi Ebû Süfyân, müslümanların hareketi konusunda bilgi alınca, bir yandan Mekke'ye haber göndererek yardım istedi, diğer yandan da yolunu değiştirdi, Bedir'den uzağa düşen ve nâdiren kullanılan sahil yoluna saptı. Savaşmak için değil, hem düşmana ekonomik açıdan zarar vermek hem de her şeylerini Mekke'de bırakarak Medine'ye göçen muhacirlerle onlara yardımcı olan ensarın maddî ihtiyaçlarını karşılamak için yola çıkmış bulunan müslümanların hazırlıkları bu amaca göre sınırlı tutulmuştu; 305 kişiden ibaret idiler, yalnızca yetmiş deve ve iki at vardı. Buna karşı gerektiğinde savaşarak kervanı korumak amacıyla yola çıkan Mekke ordusunda yaklaşık 1000 asker, 700 deve ve 100 at vardı. İslâm

ve Peygamber düşmanı meşhur Ebû Cehil kumandasında hareket eden ordu Bedir'e gelmeden kervanın yol değiştirerek kurtulduğunu öğrendiği halde müslümanlara ve çevreye güçlerini ispat etmek üzere yollarına devam ettiler. Müslümanlar Bedir'e geldiklerinde henüz Mekke ordusunun hareket yönünü bilmiyorlardı. Hz. Peygamber Zübeyr, Sa'd ve Hz. Ali'yi kervan hakkında bilgi toplamak için Bedir kuyularına göndermişti. Yakalanan birkaç köleden, müşriklerin Bedir yakınlarına gelip konakladıkları öğrenildi, bu durum müslümanların heyecanlanmasına sebep oldu. Peygamberimiz yeni durumu ashâbı ile müzakere etti, birçoğu çıkış amacını ve hazırlığın zayıflığını ileri sürerek düşmanla savaşa girmeden, mümkün olursa kervanı vurmanın, aksi halde Medine'ye dönmenin daha uygun olduğu görüşünü ileri sürdüler. Böyle bir hareketin getireceği olumsuz sonuçları takdir eden Hz. Peygamber ise düşmanla karşılaşmak fikrinde idi. Genel eğilimin onu üzdüğünü farkeden Sahâbenin ileri gelenlerinden birkaç kişi uygun konuşmalar yaparak Resûlullah'ın arkasında olduklarını, o nasıl uygun görür ve dilerse öyle hareket edeceklerini, heyecanlı ve etkili bir şekilde ifade ettiler. Siyer kitaplarının kaydettiğine göre Hz. Ebû Bekir ve Ömer'in güzel sözlerinden sonra Mikdâd b. Amr söz almış ve şöyle demişti: "Yâ Resûlellah! Allah'ın sana emrettiği yönde hareket et, biz seninle beraberiz. İsrâiloğulları'nın Hz. Mûsâ'ya dediği gibi 'Sen ve rabbin gidin savaşın, biz burada oturup bekleyeceğiz' demiyoruz, fakat 'Sen ve rabbin gidin savaşın, biz de sizinle beraber savaşacağız' diyoruz. Seni gönderene yemin ederim ki bizi dünyanın öbür ucuna götürsen oraya varıncaya kadar seninle beraber olup çaba gösteririz!" Ensar, Hz. Peygamber Mekke'deyken Medine'ye geldiği takdirde kendisini koruyacaklarına dair söz vermişlerdi. Şimdi ise onların kendisiyle birlikte şehir dışında bir harbe girmeleri hususunda ne düşündüklerini bilmek istiyordu. Bunu farkeden Sa'd b. Muâz, ensarı temsilen şunları söyledi: "Biz sana inandık, seni onayladık, getirdiğin dinin hak olduğuna tanık olduk; bunun üzerine seni dinleyeceğimize, itaat edeceğimize kuvvetli sözler verdik, yeminler ettik. Seni hak din ile gönderene yemin ederim ki bize şu denizi hedef gösterip dalsan biz de seninle dalarız, hiçbirimiz geride kalmaz. Yarın bizi de yanına alarak düşmanla savaşmana bir itirazımız yoktur. Biz savaşta dayanıklı, vuruşmada işin hakkını veren kimseleriz. Allah seni mutlu kılacak olan dav-

ranışlarımızı yakında sana gösterecektir" (İbn Hişâm, *Sîre,* II, 267). Bu konuşmalar beklenen etkiyi yaptı, genel eğilim değişti, harekete karar verildi. Gece olduğunda düşmanın baskın vermesi ihtimali uykuları kaçırmış, tedbirler üzerinde düşünülmeye başlanmıştı. Müslümanların mevzilendikleri yer kumlu olduğundan harekete elverişli değildi. Bu sırada gökten boşanan yağmur düşmanın, kuru iken harekete daha elverişli olan yerlerini çamur deryasına döndürdü, kumlu bölgeyi de harekete uygun hale getirdi. Bu sayede endişe ortadan kalktı, sakin ve huzurlu bir gece geçirildi. Ertesi gün yapılan savaşı müslümanlar kazandı. Bu onların ilk büyük zaferleriydi. Düşman, başta kumandanları Ebû Cehil olmak üzere yetmiş kayıp vermişti, bir o kadar da asker esir alınmıştı. Ayrıca ele geçirilen harp ganimetleri de vardı. Hz. Peygamber, beşte birini belirli sarf yerleri için ayırdıktan sonra geri kalanı, savaşa katılanlar arasında eşit olarak dağıttı.

İşin başında birçok sahâbî, düşmanla karşılaşmak haklarında daha hayırlı olduğu ve Allah, Peygamber'ini bunun için sefere çıkardığı halde savaşmak istememişler; savaş kararı alınıp zafer elde edildikten sonra ise ganimet taksimi konusunda haksız talepler ileri sürmüşlerdi. İşte âyette bu iki tutum arasında bir benzerlik kurulmuş, bu iki olayda kendi düşünce ve takdirlerinin değil, ilâhî takdirin daha ziyade onların lehine olduğu bildirilmiştir.

6-8. Allah Teâlâ, müslümanların ya kervanı ele geçireceklerini veya savaştıkları takdirde düşmanı yeneceklerini, böylece iki kazançtan birinin müslümanlara ait olacağını vaad etmiş, bunu Peygamber'ine bildirmiş, o da müminlere müjdelemişti. Bedir'e geldiklerinde kervanın kaçıp kurtulduğunu, onu korumak üzere yola çıkan düşman kuvvetinin de oraya geldiğini öğrendiler. İlâhî vaad ile bu bilgi yan yana getirildiğinde ihtimal teke inmiş, savaşıldığı takdirde zaferin Allah tarafından garanti edilmiş bulunduğu açıkça ortaya çıkmıştı. Artık yenilgiye ve ölüme sürülen kimselerin korku ve ümitsizlik psikolojisini yaşamak müminlere yakışmazdı; onlara düşen büyük bir şevk ve heyecan, güçlü bir moral içinde düşmanın üzerine yürümekti.

İnsanların can ve mallarına düşkün olmaları ve bunları korumak için gerekeni yapmaları tabiidir. Ancak can ve malın, uğrunda feda edilebile-

ceği başka değerler de vardır; din, namus, vatan, kamu yararı, insan hakları bunlar arasındadır. Kolaya kaçarak, bedel ödemeden değerleri korumak mümkün olmuyorsa zor olan, nefse hoş gelmeyen hareket tarzı tercih edilecek, gereken maddî ve mânevî bedel ödenecektir. İslâm'ın hedefi, müslümanların haklı-haksız servet elde edip zillet ve adaletsizliğe düşülse bile refah içinde yaşamaları değildir. Amaç kendi ülkelerinden başlamak üzere bütün dünyada hakkın, hukukun ve erdemin hâkim olması, zulüm ve baskının ortadan kalkması, dini yaşama ve tebliğ etme imkânının elde edilmesidir. Bedir olayında bu amaca uygun karar ve davranış ise kervanı kovalamak, olmazsa düşmana arkasını dönüp Medine'ye gelmek değil, şeref ve şanla savaşmaktır. Ancak bu takdirde Allah'ın muradı gerçekleşecek, bâtıl yıkılacak ve hak ayakta kalacaktır.

9-10. Bedir Savaşı'nda müslümanların hazırlık ve güçleri yetersizdi. Onlara nisbetle nicelik yönünden güçlü olan ve daha Mekke'den çıkarken savaşı göze almış bulunan müşrikler karşısında galip gelebilmek için ilâhî yardıma ve moral güce ihtiyaç vardı. Savaş kaçınılmaz hale gelince müminler iman ve tevekküllerinin gereği olarak Allah'a sığındılar, O'ndan yardım dilediler. O gün Hz. Peygamber'in rabbine nasıl yakardığını Hz. Ömer şöyle anlatıyor: "Bedir günü gelince Resûlullah, kendi arkadaşlarının 305, müşriklerin ise 1000 kişi kadar olduğunu görerek hemen kıbleye döndü, ellerini kaldırdı ve rabbine yalvarmaya başladı: 'Allahım, bana olan sözünü yerine getir, vaad ettiğini ver! Allahım eğer şu bir avuç müslümanı helâk edersen yeryüzünde şirk koşmadan sana ibadet eden kimse kalmayacak!' O, kıbleye dönük vaziyette ellerini her an biraz daha semaya doğru uzatarak durmadan rabbine yalvarıyordu; öyle ki sonunda abası omzundan sıyrılıp yere düştü, Ebû Bekir gelip abasını yerden alarak omzuna örttü, sonra onu kucakladı ve şöyle dedi: 'Ey Allah'ın elçisi! Artık yeter, O sana vaad ettiğini kesin olarak verecektir!' Bu hadise üzerine 9. âyet nâzil oldu" (Müslim, "Cihâd", 58). Bu savaşta Allah'ın vaadinin ve Hz. Peygamber'in duasının neticesi hâsıl olmuş, yardıma gönderilen meleklerin bizzat savaşa katılarak düşmana karşı neler yaptıkları bazı sahâbîler tarafından görülerek nakledilmiştir (Müslim, "Cihâd", 58).

Bedir Savaşı'nda meleklerin müslümanlara yardımı Âl-i İmrân sûresinin 124-125. âyetlerinde de zikredilmiştir. Orada önce 3000 melekle yardım edileceği, bu yetmezse 2000 melek daha gönderileceği, yardımcı melek sayısının 5000'e çıkarılacağı müjdelenmiştir. Açıklamakta olduğumuz 9. âyette ise yardıma gönderilen melek sayısı "peşi peşine gelen binlik kuvvetle" şeklinde ifade edilmiştir. Bu rakamlar arasında ilk bakışta bir uyumsuzluk var gibidir. Ancak Arapça'daki ifade özelliği veya olayın tarihî bağlamı ve konusu göz önüne alındığında bir uyumsuzluk bulunmadığı görülecektir. Araplar "birçok" yerine "bin, binlerce" kelimelerini de kullanmaktadırlar. Buna göre mâna "birçok melek ile..." demektir. Olaya tarihî tecrübe açısından bakıldığında görülecektir ki savaşlarda takviye güçleri toptan değil, ihtiyaca göre arka arkaya gönderilmekte, bu taktiğin düşman üzerindeki etkisi daha fazla olmaktadır.

Allah bir şeyin olmasını murat edince onun maddî plandaki sebebini de yaratır. Her şey O'nun iradesi ve kudreti ile hâsıl olur. Sünnetullah diye de ifade edilen ilâhî âdete, kural ve kanunlara göre sonuç, kulun irade ve fiiline de bağlanmışsa bu takdirde insan üzerine düşeni yapacaktır. Bedir Savaşı'nda müslümanlar kendilerine düşeni yapmışlardır, Allah vaad ve murat ettiği için zafer kazanılacaktır. Bazılarınca bunun hem kendileri hem de yardım konusunda etkileri görülen melekler gönderilerek yapılmasının hikmeti, "zaferin müjdesi olsun ve bu sayede kalpler yatışsın, sonuç hakkında güven oluşsun" diyedir.

11. Savaşın gün ışığında yapıldığı eski zamanlarda gece istirahata çekilen asker savaş korkusu yüzünden uykusuz kalır, fizik ve moral yönden olumsuz etkilenirdi. Bedir çarpışmasından önceki gecede Allah'ın, askere mûcizevî bir uyku lutfetmesi ilâhî yardımın bir başka şeklini teşkil etmiştir. Yardım bununla da kalmamış, etkili bir yağmur, askerlerin mevzilendiği araziler birbirinden farklı olduğu için düşmanın hareket kabiliyetini sınırlamış, müslümanların arazide yürüyüşünü ise –yağış kumları sıkıştırdığı için– kolaylaştırmıştır; "ayakları yere sağlam bastırmak"tan maksat, yağmurun sağladığı bu hareket kolaylığıdır. Yağmur kullanılacak su miktarını da arttırmış, gece uyurken ihtilâm olan askerler uyanır uyanmaz –namazlarını geçirmeden– yıkanmış, abdest almış, temizlenmişler,

böylece ve bu mânada şeytanın pisliğini gidermiş, cünüplüğün müslümanda hâsıl ettiği kirlilik duygusunu üzerlerinden atmışlardır. Allah'ın bu savaşa katılanlara lutfettiği çeşitli destek ve yardımlara bir de yağmur eklenince, maddî faydası yanında askerin moral kazanmasını, cesaret ve zafer beklentilerinin artmasını da sağlamış, kalpleri endişe ve heyecandan, zihinleri de dağınıklıktan kurtarmıştır.

12. Meleklerden oluşan takviye gücüne Allah Teâlâ bilgi ve tâlimat verirken müslüman güçler için çok önemli olan bir mânevî desteğini daha açıklamaktadır: "İnkâr edenlerin kalplerine korku salmak." Psikolojik savaşın önemli hedeflerinden biri düşmanı korkutmak, moralini bozmak ve gözünü yıldırmaktır. Allah, müminler lehine bunu da sağlamış olmaktadır.

Meleklere yönelik "vurun" emri, onların bu savaşa fiilen ve muharip olarak katıldıklarını göstermektedir.

13-14. İnkâr edenlere karşı Allah'ın müminleri desteklemesi, inkârcıların köklerini kazımalarını, "boyunlarının üzerinden vurmalarını, onların bütün parmaklarına vurmalarını"; yani onları savaşamayacak derecede etkisiz hale getirmelerini (bk. Şevkânî, II, 333) istemesi, inkâr günahının veya suçunun cezası değildir; çünkü dünyada insanların inanma ve inkâr etme hürriyetleri vardır. Bu şiddetli mukabelenin sebebi inkârcıların, din ve vicdan hürriyetini çiğnemeleri, Allah'ın dinine, müminlerin dinî hayatlarına karşı cephe oluşturmaları, baskı uygulamaları, savaş ilân etmeleridir. Yalnızca inkâr etmenin, hak dine uymayan bir dünya görüşünü ve hayat tarzını benimsemenin cezası ise âhirette verilecektir.

15 – 19

يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُٓوا اِذَا لَق۪يتُمُ الَّذ۪ينَ كَفَرُوا زَحْفًا فَلَا تُوَلُّوهُمُ
الْاَدْبَارَۚ ﴿١٥﴾ وَمَنْ يُوَلِّهِمْ يَوْمَئِذٍ دُبُرَهُٓ اِلَّا مُتَحَرِّفًا لِقِتَالٍ
اَوْ مُتَحَيِّزًا اِلٰى فِئَةٍ فَقَدْ بَٓاءَ بِغَضَبٍ مِنَ اللّٰهِ وَمَأْوٰيهُ جَهَنَّمُۜ وَبِئْسَ

الْمَصِيرُ ﴿١٦﴾ فَلَمْ تَقْتُلُوهُمْ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ قَتَلَهُمْ وَمَا رَمَيْتَ
إِذْ رَمَيْتَ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ رَمَىٰ ج وَلِيُبْلِيَ الْمُؤْمِنِينَ مِنْهُ بَلَاءً حَسَنًا ط إِنَّ اللَّهَ
سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٧﴾ ذَٰلِكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ مُوهِنُ كَيْدِ الْكَافِرِينَ
﴿١٨﴾ إِنْ تَسْتَفْتِحُوا فَقَدْ جَاءَكُمُ الْفَتْحُ ج وَإِنْ تَنْتَهُوا فَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ ج
وَإِنْ تَعُودُوا نَعُدْ ج وَلَنْ تُغْنِيَ عَنْكُمْ فِئَتُكُمْ شَيْئًا وَلَوْ كَثُرَتْ لا وَأَنَّ
اللَّهَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ ع ﴿١٩﴾

Meâli

15. Ey müminler! İnkâr edenlerle savaşta karşı karşıya gelince onlara arkanızı dönüp kaçmayın. **16.** Kim savaş için yer değiştirmek veya başka bir birliğe katılmak amacıyla olmaksızın savaş sırasında düşmana arkasını dönüp kaçarsa Allah'ın öfkesine uğramış olur, onun varacağı yer cehennemdir, ne kötü bir son! **17.** Savaşta onları siz öldürmediniz, onları Allah öldürdü; attığında da sen atmadın, Allah attı; bunu da müminlere kendinden güzel bir lutufta bulunmuş olmak için yaptı. Allah her şeyi işitmekte, her şeyi bilmektedir. **18.** İşte size lutfu! Allah inkâr edenlerin tuzaklarını hep bozmaktadır. **19.** Siz (ey putperestler), eğer zafer peşinde iseniz kazandığınız zaferi gördünüz! Son verirseniz bu sizin için en iyi olanıdır, tekrarlarsanız biz de tekrarlarız. Topluluğunuz çok da olsa amacınıza ulaşmanıza yetmeyecektir; zira Allah müminlerle beraberdir.

Tefsiri

15-16. Bedir Savaşı'ndan sonra ganimetlerin taksimi konusunda farklı beklenti ve görüşler ortaya çıkması üzerine gelen âyetler arasında bulunan ve savaştan kaçmanın sonuçlarını açıklayan bu âyetleri, savaştan önce

inmiş kabul edenlerin tesbit ve yorumları vâkıaya uygun düşmemektedir. Bedir'den önce küçük akıncı hareketleriyle başlayan çatışmalar bu savaştan sonra büyüyerek devam etmiştir. Bunun böyle olacağını bilen Allah Teâlâ, hem müminleri gerektiğinde savaşmaya ve bunun getirdiği acılara, zorluklara katlanmaya teşvik etmek hem de savaştan kaçmayı engelleyici müeyyide oluşturmak üzere bu âyetleri indirmiştir.

Hz. Peygamber'in bizzat katıldığı savaşlarda kaçanların, savaş taktiği veya bir başka birliğe katılmak gibi seçeneklerinin olamayacağı, halbuki başka zaman ve durumlarda böyle meşrû gerekçelerin bulunabileceği düşüncesinden yola çıkan bazı müfessirler, âyetlerin şiddetli ifade ve hükümlerinin Hz. Peygamber zamanına ve onun bizzat katıldığı savaşlara mahsus olduğunu ileri sürmüşler, bu durumda düşmanın sayısı ne olursa olsun savaşı bırakıp çekilmenin câiz olmadığını söylemişlerdir. Bu yorumu destekleyen şöyle bir örnek de vardır: Abdullah b. Ömer, Hz. Peygamber'in bulunmadığı bir çatışmada sıkışınca bazı arkadaşlarıyla birlikte geri çekilmişti. Sonradan kendi aralarında düşününce yaptıklarının, Allah'ın öfkesine uğratan bir firar olduğu kanaatine vararak "Medine'ye gizlice girelim, Hz. Peygamber'i görelim. Eğer tövbemiz kabul edilirse orada kalalım, edilmezse başımızı alıp gidelim" dediler. Sabah namazından önce Peygamberimizi görerek durumu arzettiler. O da, aslında onların firar etmediklerini, yardım aradıklarını, yardım edecek olanın da kendisi olduğunu söyledi (Ebû Dâvûd, "Cihâd", 106; Tirmizî, "Cihâd", 36).

Savaştan kaçma fiilini kebâir (büyük günahlar) arasında sayan meşhur hadis (Buhârî, "Vesâyâ", 23; Müslim, "Îmân", 145) yanında iki âyet daha konumuzla doğrudan ilgilidir. Birincisi Uhud Savaşı ile ilgili olup orada savaş meydanını terkedenler kınanmış ve Allah'ın affından söz edilmiştir (Âl-i İmrân 3/155). İkinci âyet de Huneyn Savaşı'ndaki dağılma ve kaçma ile ilgilidir; orada da kaçanlar kınanmış, bir kısmının affedildiği bildirilmiştir (et-Tevbe 9/25-26). Bu naslardan çıkan hüküm, savaş taktiği veya bir başka birliğe katılma amacı dışında savaştan kaçmanın büyük bir suç ve günah olduğudur. İlgili âyet ve hadisleri yorumlarken özel durumlarla sınırlandırma (tahsîs) veya aralarında çelişki görüp bir kısmının hükmünü kalkmış gösterme (nesih) yerine işin gereğini, tarihî şartları ve genel

hükümleri göz önüne alarak sonuçlar çıkarmayı tercih ediyoruz. Buna göre nasları şöyle yorumlamak mümkündür: Savaşılan düşman bire iki, bire on bile olsa gerektiğinde müslümanlar, Allah'ın yardımına güvenerek savaşa girmeye ve dayanmaya teşvik edilmiştir. Askerî birlikler fiilen çarpışırken bazı askerlerin tek başlarına veya grup halinde, savaş gereği olmaksızın kaçmaları hem diğerlerine zarar vereceği hem de harbi kazanma şansını azaltacağı için şiddetle yasaklanmıştır. Ancak teke tek çarpışmalarda canı kurtarmak için gerektiğinde kaçmak veya büyük bir düşman gücü karşısında zafer ihtimali bulunmadığı için savaşa girmemek, kezâ büyük zayiat verilmesi hali ve ihtimali karşısında kumanda ile ve düzenli bir şekilde çekilmek... savaştan kaçma veya bunun kınanan, yasaklanan çeşitlerinden birisi olarak değerlendirilemez. İbn Ömer'le ilgili olayda bir kaçma, arkasından pişmanlık, tövbe ve Hz. Peygamber'e gelip başvurma, teslim olma durumu vardır. Bu hadiseye dayanarak "başka bir birliği desteklemek için yer değiştirme" kavram ve kuralını, konunun tabiatına ters düşecek şekilde sürdürmek ve genişletmek doğru değildir. İbn Ömer ve arkadaşlarıyla ilgili olay bir kaçma, sonra pişmanlık duyup teslim olma fiillerinden ibarettir. Hz. Peygamber bunları affetmiş, gelip kendisine teslim olmalarını, onlara teselli olsun diye, bir cepheden bir başka cepheye intikal ve kendisinin bulunduğu birliğe iltihak olarak değerlendirmiştir. Şartlar uygun düştüğünde savaştan kaçan, sonra pişman olup yetkili makama teslim olan askerlerin affedilip tekrar cepheye sevkedilmeleri mümkündür.

17-18. Bu âyetlerin inmesine sebep olarak Bedir, Huneyn gibi birkaç savaşta Hz. Peygamber'in, yerden bir avuç çakıllı toprak alarak düşmana doğru savurması, tozun ve çakılların birçok savaşçıya isabet ederek onları saf dışı bırakması olayı zikredilmiştir (İbn Hişâm, *Sîre*, II, 280-281; İbn Kesîr, III, 570-572). 17. âyette öldürme fiili genel olarak müminlere, atma fiili de Resûlullah'a nisbet edilmekle birlikte her ikisini de hakikatte onların değil, Allah'ın gerçekleştirdiği belirtilmiştir. Tarihte cereyan etmiş savaş, fetih, barış, şehir ve devlet kurma gibi millet ve devlet işleri anlatılırken yapan, eden olarak liderin, devlet başkanının anılması gelenekleşmiş bir anlatım biçimidir. Burada da İslâm ordusunun yap-

tıkları, aynı zamanda onların kumandanı olan Hz. Peygamber üzerinden anlatılmıştır. Atanın, öldürenin Allah olması ise, bu savaşta meleklerin gönderilmesi, düşmanın kalbine korku salınması, tam zamanında müslümanlara kolaylık, düşmana hareket zorluğu getiren yağmurun yağdırılması gibi mûcizeleri, olağan üstü ilâhî yardımları ifade etmektedir. Kulun irade ve gücünün bir şekilde etkili olduğu fiillerin de yaratıcısı Allah'tır; ancak bunlar için "Allah yaptı" denilmez de "Kul yaptı, verdi, öldürdü..." denir. Kulların irade ve güçlerinin dahli bulunmayan veya ilâhî müdahalenin olağan üstü olduğu durumlarda ise fiil doğrudan Allah'a izâfe edilir; bu ifade biçimi günlük dilde de yaygın olarak kullanılır.

Vahdet-i vücûd (varlığın birliği) halini yaşayan bazı mutasavvıflarla bunu düşünce sistemlerinin merkezine koymuş bulunan bir kısım düşünürler, açıklamakta olduğumuz âyeti, hallerinin meşruiyetine ve iddialarının doğruluğuna delil saymışlardır. Bize göre âyetin mânası açıktır, böyle bir delâlet söz konusu değildir. Eğer vahdet-i vücûdcuların dediği gibi varlık âleminde Allah'tan başkası mevcut olmayıp, var gibi görülenler O'nun, yokluk (adem) aynasında görülmesinden (tecellî) ibaret olsaydı, baştan sona Kur'an'da bu gerçeğe uygun açık ifadeler kullanılır, bu bilgi ve inanç imanın birinci esası olurdu. Kur'an-ı Kerîm'in şüpheye yer bırakmayan açık ifadesine göre Allah, mahiyeti ve vasıfları bakımından kendine benzemeyen, kendi aralarında da ontolojik boyutları farklı olan şuurlu varlıklar yaratmıştır, insan nevi de bunlardan biridir. İnsanların bir kısmı Allah'ın rızâsı çerçevesinde bir hayat yolu seçerken diğer kısmı ya O'nu hiç tanımamış yahut da rızâsına bağlı kalmamıştır. Bu yüzdendir ki Allah, rızâsını gözetenleri desteklemiş, onların eliyle O atmış, ötekileri öldürmüştür. Yaratılmış ve mahiyeti farklı, hür irade sahibi varlıklar olmaksızın Allah'ın bir tecellisinin diğerine düşman olması ve onu öldürmesinin, yokluğun bir ayna (tecelligâh) olarak böylesine köklü bir ayırıma sebep (illet) teşkil etmesinin anlamı yoktur veya böylesine işlevleri olan bir şeye yokluk denemez, mahlûk denir. Peşin hüküm, mânevî sarhoşluk ve yabancı felsefelerin etkisi ile açık âyetleri, lafzın ve konunun uzağından yakınından geçmediği mânalara çekmenin de mâkul ve ilmî bir dayanağı mevcut değildir.

19. Mekkeli müşrik ordusu savaş gücünün nicelik yönünden fazlalığına güvenerek mutlaka zaferi kazanacaklarını ve Medine'ye girerek müslü-

manları yok edeceklerini ummuştu. Nitelik niceliğe, Allah'ın yardımı, O'na karşı çıkan insanların birbirine yaptıkları yardıma galip gelince Allah, müşriklerin bu tecrübeden ibret alıp yanlış yoldan dönmelerini sağlamak üzere önce –kinayeli bir üslûpla– neyi umup neyi bulduklarına işaret etmiş ve âdeta şöyle demiştir: "Siz zafer bekliyordunuz, işte size zafer; yani onun tersi olan yenilgi." Sonra da musibetten ders alarak yanlış yoldan dönmemeleri, kendileri için hayırlı olan hareketi reddetmeleri halinde başlarına gelecekler sıralanmıştır: Tekrar saldırırlarsa Allah'ın izni ve yardımı ile yine mağlûp olacaklar, sayıca çokluğun onlara bir faydası olmayacaktır; çünkü Allah müminlerin yanındadır.

20 – 29

يَٓا اَيُّهَا الَّذٖينَ اٰمَنُٓوا اَطٖيعُوا اللّٰهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَوَلَّوْا عَنْهُ
وَاَنْتُمْ تَسْمَعُونَۚ ﴿٢٠﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذٖينَ قَالُوا سَمِعْنَا وَهُمْ
لَا يَسْمَعُونَ ﴿٢١﴾ اِنَّ شَرَّ الدَّوَٓابِّ عِنْدَ اللّٰهِ الصُّمُّ الْبُكْمُ الَّذٖينَ
لَا يَعْقِلُونَ ﴿٢٢﴾ وَلَوْ عَلِمَ اللّٰهُ فٖيهِمْ خَيْرًا لَاَسْمَعَهُمْۜ وَلَوْ اَسْمَعَهُمْ
لَتَوَلَّوْا وَهُمْ مُعْرِضُونَ ﴿٢٣﴾ يَٓا اَيُّهَا الَّذٖينَ اٰمَنُوا اسْتَجٖيبُوا لِلّٰهِ
وَلِلرَّسُولِ اِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيٖيكُمْۚ وَاعْلَمُٓوا اَنَّ اللّٰهَ يَحُولُ بَيْنَ
الْمَرْءِ وَقَلْبِهٖ وَاَنَّهُٓ اِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٢٤﴾ وَاتَّقُوا فِتْنَةً لَا تُصٖيبَنَّ
الَّذٖينَ ظَلَمُوا مِنْكُمْ خَٓاصَّةًۚ وَاعْلَمُٓوا اَنَّ اللّٰهَ شَدٖيدُ الْعِقَابِ ﴿٢٥﴾

وَاذْكُرُوٓا اِذْ اَنْتُمْ قَل۪يلٌ مُسْتَضْعَفُونَ فِي الْاَرْضِ تَخَافُونَ
اَنْ يَتَخَطَّفَكُمُ النَّاسُ فَاٰوٰيكُمْ وَاَيَّدَكُمْ بِنَصْرِه۪ وَرَزَقَكُمْ
مِنَ الطَّيِّبَاتِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٢٦﴾ يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا لَا تَخُونُوا
اللّٰهَ وَالرَّسُولَ وَتَخُونُوٓا اَمَانَاتِكُمْ وَاَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٧﴾ وَاعْلَمُوٓا
اَنَّمَٓا اَمْوَالُكُمْ وَاَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ وَاَنَّ اللّٰهَ عِنْدَهُٓ اَجْرٌ عَظ۪يمٌ ﴿٢٨﴾
يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوٓا اِنْ تَتَّقُوا اللّٰهَ يَجْعَلْ لَكُمْ فُرْقَانًا وَيُكَفِّرْ
عَنْكُمْ سَيِّـَٔاتِكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللّٰهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظ۪يمِ ﴿٢٩﴾

Meâli

20. Ey iman edenler! Allah ve resulüne itaat edin, söylediklerini işittiğiniz halde ondan yüz çevirmeyin. **21.** Duymadıkları halde "duyduk" diyenler gibi olmayın. **22.** Allah katında canlıların en aşağı derecede olanları, sağır, dilsiz ve düşünemez olanlarıdır. **23.** Allah onlarda bir hayır görseydi elbette kendilerine işittirirdi, eğer işittirseydi yine reddederek yüz çevirirlerdi. **24.** Ey iman edenler! Sizi hayat verecek şeylere çağırdıklarında Allah ve resulünün çağrısına koşun ve şüphesiz bilin ki Allah kişi ile kalbinin arasına girer. Unutmayın ki O'nun huzuruna götürüleceksiniz. **25.** Sadece içinizden zulmedenlere dokunmakla kalmayacak olan fitneden sakınınız ve biliniz ki Allah'ın cezası şiddetlidir. **26.** Bulunduğunuz yerde önemsenmeyecek kadar az olduğunuz, insanların sizi kapıp götürmelerinden korkar halde bulunduğunuz zamanı hatırlayınız. O durumda Allah size sığınacak yer verdi, yardımıyla sizi destekledi, size güzel rızıklar ihsan etti; umulur ki şükredersiniz! **27.** Ey iman edenler! Allah ve resulüne karşı hainlik etmeyiniz, size

bırakılan emanetlere de bilerek hıyanet etmeyiniz. **28.** Mal ve çocuklarınızın sizin için birer imtihan olduğunu ve büyük mükâfatın Allah katında bulunduğunu biliniz. **29.** Ey iman edenler! Allah'a saygıda kusur etmezseniz, O size bir temyiz kabiliyeti verir, kötülüklerinizi örter ve sizi bağışlar. Allah büyük lütuf sahibidir.

Tefsiri

20-23. Bedir Savaşı Allah ve resulüne itaat etmenin hayırlı sonuçlarını göstermişti. Bu vesile ile müminlere itaatin önemi hatırlatılmakta, bilindiği ve duyulduğu halde ilâhî emirlere uyulmamanın tehlikeli âkıbetine dikkat çekilmektedir.

İnsan dışında, yeryüzünde hareket eden, dolaşan canlıların en aşağı derecede olanları sağır, dilsiz ve akılsız olanlarıdır. Gözlerinin gördüğü, kulaklarının işittiği gerçekler üzerinde akıl yormayan, yeterince düşünüp doğru kararlar ve davranışlar için bunlardan yararlanmayan kimselerin, özellikle müşrikler ile münafıkların durumu sağır, dilsiz ve akılsız olan hayvanların durumuna benzetilmiştir. Çünkü duyu organları ve aklı olmayanlarla bunlara sahip bulundukları halde amaca uygun bir şekilde kullanmayanlar arasında, elde edilen sonuç bakımından fark yoktur.

Kulların karar ve fiilleri iki irade ve gücün birleşmesi sonucu vücuda gelmektedir: Biri Allah'ın mutlak, ezelî, ebedî iradesi ve gücü, diğeri ise O'nun, kullara bahşettiği, onları imtihana tâbi tutmak üzere diledikleri gibi kullanmalarına izin verdiği beşerî irade ve güç. Kul, kullanımı kendisine bırakılmış bulunan iradesiyle mümkün olan şıklardan birini tercih edince Allah da onu tercih (murat) etmekte; yaratıcı gücüyle, kulun gücünün etkisine imkân vermekte, fiilin meydana gelmesini sağlamaktadır. Allah zaman ve mekân sınırlamasına bağlı olmaksızın her şeyi bildiğine göre, zaman ve mekâna bağlı kulların bir gün gelip belli bir kararı alacaklarını ve kararlarını fiile çevireceklerini de bilmektedir. Ancak Allah'ın ezelde bilmesi, kullara mahsus zaman, mekân, bilgi ve irade sınırları içinde karar almalarını ve yapıp etmelerini belirlememekte, onları belli bir karara ve fiile mecbur kılmamaktadır. 23. âyeti bu iman ve vahiy bilgisi çerçevesinde yorumlamak gerekirse şu sonuca ulaşılabilir: Müşrikler, münafıklar ve diğer inkârcılar, kendi serbest iradeleriyle Allah'a ve resulüne muhalefet yolunu seçmişler, peygamberle-

rin Allah'tan alıp tebliğ ettikleri gerçeklere kulak vermemişler, bunları duydukları halde hiç duymamış gibi davranmışlardır. Allah da imtihan kuralının bir gereği olarak onları zorlamamış, neyi yapmak istiyorlarsa ona imkân ve izin vermiştir. "Onlarda bir hayır görseydi elbette kendilerine işittirirdi…" yani onlar iyi ve doğru olanı benimsemek ve yapmak isteselerdi elbette Allah bunu dileyecek, buna izin verecek, engellemeyecek ve üstelik bundan hoşnut da olacaktı. Fakat onlar şirki, inkârı ve zulmü tercih ettiler; Allah, iradelerine müdahale etmeden doğru ve iyi olanı işittirdiği halde böyle bir yolu seçtiler, peygambere karşı çıktılar, kendi bildiklerini okudular.

24. Sahâbeden Ebû Saîd el-Muallâ anlatıyor: "Mescidde namaz kılıyordum. Resûlullah beni çağırdı, ona cevap vermedim, namazımı bitirince yanına gittim ve 'Yâ Resûlellah, namaz kılıyordum' dedim. 'Allah ve resulünün çağrısına kulak (cevap) verin buyruğunu işitmedin mi?' dedi, sonra elimden tuttu ve bana "Mescidden çıkmadan sana Kur'an'ın en faziletli sûresini bildireceğim" buyurdu (Buhârî, "Tefsîr", 1/1).

İmam Şâfiî ve Evzâî gibi bazı müctehidler âyetin lafza bağlı yorumundan ve ilgili hadislerden yola çıkarak namazda, farz ve gerekli olan bir hareketin veya fiilin namazı bozmayacağı sonucuna varmışlardır. Evzâî'nin verdiği örnek şöyledir: Bir kimse namaz kılarken bir çukura veya kuyuya doğru ilerlemekte olan bir çocuk görüp ona dönerek seslense ve uyarsa namazı bozulmaz (Kurtubî, VII, 390); çünkü bu uyarı hayatı koruma vazifesi gereğidir, farzdır.

Allah ve resulünün çağrısına cevap verme ve gereğini yerine getirme vazifesini daha geniş ve genel bir çerçeve içinde anlamak gerekir. Buna göre Hz. Peygamber zamanında onun çağrısına uymak, yanında yer almak, emirlerini yerine getirmek nasıl çağrıya uymaksa, ondan sonra gelenlerin Kur'an ve Sünnet'in buyruklarına uyması, buna uygun bir hayat sürmesi de onların çağrısına uymaktır. Esasen bu çağrıya uymak yalnızca müminlerin değil, bütün insanların faydasınadır ve insanlığın meselesidir. Çünkü Allah ve resulünün insanlara öğrettikleri ve hayata geçirilmesini istedikleri bilgi, inanç ve uygulamalar insanlara hayat verecek mahiyette ve niteliktedir. Burada "hayat vermeyi, ihya etmeyi" en geniş mânasıyla almak gerekir. Dinin emirleri sağlıklı yaşamanın kurallarını ihtiva

ettiğinden, insan fıtratına uygun olduğundan, biyolojik mânada hayat vermektedir. İnsanın ruh ve beden sağlığını tehdit eden stres, yalnızlaşma, ümitsizlik ve çeşitli korkuların önemli sebeplerinden birisi insanın madde dünyasında tutuklu kalıp, iman ve mâneviyâtın huzur ve rahatlık bahşeden geniş ufkundan mahrum olmasıdır. Allah ile beraber olma ve O'nun eşi bulunmaz koruması altında bulunma şuurunun insana verdiği güç onu, psikolojik olarak canlı tutmakta, ihya etmektedir. Dünyayı bir imtihan yeri olarak gören, burada insanların bazı ödevlerinin bulunduğuna inanan, bu ödevlerin yerine getirilmesi halinde kişinin iki cihanda mutlu olacağına iman eden bir kimseye göre dinin emirleri, hayatın amacını gerçekleştirme çabasında ona rehberlik ederek insanı ihya etmekte, hayatın boşa gitmemesini sağlamaktadır. İslâm kelimesinin kök mânası "barış ve esenlik"tir, doğru anlaşıldığında din olarak İslâm'ın da bir barış çağrısı olduğu anlaşılacaktır. Dinin talebi, zulmün ve baskının yer almadığı, hukuk ve adaletin hâkim olduğu bir dünya düzenidir. Bu mânada Allah ve resulünün çağrısı, bütün dünya insanları için "barış içinde yaşama" çağrısıdır.

"İnsan ile kalbinin arası" ifadesi bir deyim olup bundan insanın şuuru, aklı ve duyguları kastedilmektedir. Buralarda bulunan hiçbir bilgiyi, kararı, eğilimi, duyguyu Allah'tan gizlemek mümkün değildir. Allah'ın çağrısına içtenlikle katılanlarla menfaati için öyle görünenleri Allah bilir ve ayırır. Ayrıca hiçbir beşerin giremeyeceği, bilemeyeceği ve müdahale edemeyeceği bu alanlara Allah müdahale edebilir; inanç, bilgi ve duyguların değişmesini sağlayabilir. Bu sebeple kullar rablerine sığınmalı; inanç, duygu ve düşüncelerini güzelleştirmesi için O'na yakarmalı, "Ey durumları değiştiren, gönülleri evirip çeviren rabbim! Halimi ve gönlümü güzelleştir" diye niyazda bulunmalıdır (Hz. Peygamber'in duası için bk. *Müsned*, IV, 182; VI, 91).

25. Fitne yani "toplum içinde imanın bozulması, baskı, düzensizlik, kargaşa, hukukun çiğnenmesi, hakka dayanmayan gücün hâkim olması ve böylece kulluk imtihanının kaybedilmesi tehlikesi" ya el birliği ile engellenecek ya da bunun zararı sınırlı kalmayacak, hak edenlerin yanında suçsuzlara da dokunacaktır. Çünkü onlar da fitnenin ortadan kalkması için ellerinden geleni yapmadıkları, haksızlığa karşı mücadele etmedikleri

için kusurlu ve sorumludurlar. Bunların içinde hiçbir kusuru olmayan çok küçük bir grubun (âcizler) bulunması tabiidir. Allah bunlara, günahları ve kusurları olmadığı halde başkaları yüzünden uğradıkları felâket ve acıların karşılığını âhirette verecek, bu acılara değen, "Keşke dünyaya tekrar dönsem de buna benzer acılar yaşasam" dedirten ödül ve karşılıklar lutfedecektir, O'nun sünneti (kanunu) böyledir.

Peygamber efendimiz fitne konusunda ümmetini uyarmış, "Toplumda pislik çoğalırsa içlerinde iyiler bulunsa bile helâkten kurtulamazlar" buyurmuştur (Buhârî, "Fiten", 4, 28). İyiyi toplumsal buyruk, kötüyü de ayıp ve yasak haline getirmedikçe toplumun kötülüklerden sorumlu olacağını ve bunun bedelini ödeyeceğini bildiren birçok hadis vardır (Müslim, "Zühd", 51; Ebû Dâvûd, "Fiten", 1-5; "fitne" kavramı hakkında bilgi için bk. Bakara 2/191-193).

26. Allah'a ve resulüne itaat etmek, ilâhî çağrıya uymak, fitneyi engellemek için çaba göstermek İslâmî erdemlerdir. Bunlar telkin edildikten sonra bir başka önemli erdeme geçilmiş, nimetlerin unutulmaması ve bunlara şükredilmesi istenmiştir. Bu âyetlerin geldiği günlerde müslümanların en fazla hatırlayıp şükretmeleri gereken nimetler, müşriklerin zulüm ve işkencelerinden kurtarılmaları, kendilerine güvenli bir yurt bağışlanması, düşmanlarına karşı mûcizevî destekler sağlanması ve başta ganimet olmak üzere maddî sıkıntılarını gideren imkânlar bahşedilmesidir.

27. *Hıyanet* "emanete riayet etmemek, genellikle sahibinin bilgisi dışında hak yemek, hukuku çiğnemek, ödev ve görevi hakkıyla yapmamak"tır. Allah'a karşı kulluk ödevlerini yapmayanlar O'nun hakkını çiğnemiş, kullarına emanet ettiği yükümlülüklere hıyanet etmiş olurlar. Resulullah aynı zamanda ilk İslâm toplumunun lideri ve devletinin başkanıdır. Onu hakkıyla desteklemeyenler, devlet sırlarını yabancılara açanlar, şahsî menfaatlerini ümmetin menfaatine tercih edenler de ona hıyanet etmiş sayılırlar. İnsanlar arasında güvene dayalı alışveriş ve diğer ilişkilerde güveni kötüye kullananlar, başkalarının bilmeme ve görmemelerinden yararlanarak haklarını çiğneyenler de hemcinslerine hıyanet etmiş olur-

lar. Hıyanet bir ahlâkî kusurdur, ayıptır, günahtır ve İslâm'da şiddetle yasaklanmıştır.

Yahudilerden Kurayzaoğulları hicretin ilk yıllarında yapılan saldırmazlık ve dayanışma antlaşmasını bozmuş, müslümanları arkadan vurmaya kalkışmışlardı. Peygamberimiz onların kalesini kuşatıp sıkıştırınca anlaşma istediler, fakat "Senin hükmüne razı olmayız, Sa'd b. Muâz'ı hakem tayin ediyoruz" dediler. Müslümanları temsilen görüşmeye giden Ebû Lübâbe'nin bazı yahudilerle menfaat ilişkisi ve orada bir kısım aile fertleri vardı; bu sebeple onlara, yanlış adamı hakem seçtiklerini söyledi, boğazını kesme işareti yaparak bunun kendilerini ölüme götüreceğini ifade etti. Sonra da bu yaptığını müslümanlara hıyanet sayarak pişman oldu, kendini mescidin direğine bağladı ve bağışlanmasına kadar açlık grevi yapacağını söyledi. Dokuz gün bağlı ve aç yaşadı. Sonra Hz. Peygamber onun bağışlandığını açıkladı, elleriyle çözdü. O da kefâret olsun diye bütün malını dağıtmak istedi, Resûlullah'ın tavsiyesi üzerine bunu üçte bire indirdi. Açıklanan âyetin bu veya buna benzer başka olaylar üzerine nâzil olduğuna dair rivayetler de vardır (Kurtubî, VII, 395; İbn Kesîr, III, 581).

28. İslâm beş değerin korunmasına büyük önem vermiş, bu maksatla Kur'an'da ve Sünnet'te birçok hüküm, tâlimat ve tavsiyeye yer verilmiştir. Bu değerler din, hayat, mal, nesil ve akıldır. Mal ve nesil bir yandan korunması dinin hedefleri arasına girmiş değerlerdir, diğer yandan da müminler için imtihan araçlarıdır; müminler bu iki değerli varlıkla ilgili ödev ve sorumlulukları, bunlarla olan ilişkilerinin kulluklarına müsbet veya menfi etkisi bakımlarından sınanacaklar ve sonunda bu nimetlerin hesabını vereceklerdir. Mal ve servetle ilgili âyetlerde bunların "dünya hayatının ziyneti" (el-Kehf 18/46) olduğu bildirilmiş, "müminleri, mal ve çocuklarının Allah'ı anmaktan alıkoymaması istenmiş" (el-Münâfikūn 63/9), "eşlerin ve çocukların bir kısmının insana düşman olabileceği" gerçeği hatırlatılmış, bunun da bir imtihan aracı olduğu tekrarlanmıştır (et-Tegābün 64/14-15). Müminler Allah sevgisi ile servet ve evlât sevgisi arasında gerekli dengeyi kurmak, bunlara yönelik istek ve menfaatler ile Allah'ın emirleri çatıştığında O'na ita-

at etmek durumundadırlar. İnsanın servet ve evlâda düşkünlüğü bazan ilâhî emirlere uyma konusunda onu zor duruma düşürecek, her şeye rağmen Allah'a itaatte sebat edenler imtihanı kazanmış olacaklardır.

29. Takvâ Allah'ı saymak, O'nun rızâsına aykırı davranmaktan korunmak ve sakınmaktır. Bakara sûresinin ikinci âyetinde açıkça ifade edildiğine göre Kur'an-ı Kerîm, takvâ ahlâkına bağlı olarak yaşamak isteyenlere yol göstermek için gönderilmiştir. Bu âyette takvânın üç meyvesinden söz edilmektedir: İnsanda iyi, güzel ve doğruyu kötü, çirkin ve yanlıştan ayırmasını sağlayan bir temyiz yeteneği, sezgi gücü ve vicdan ölçütü hâsıl etmesi (furkan), Allah Teâlâ'nın takvâ sahibi kullarının günahlarını örtmesi ve onları bağışlaması.

İnsanın yaşama tarzının; aldığı gıdaların miktar, cins ve kalitesinin, psikolojik temrinlerin (alıştırmalar) ve ibadetlerle yapılan eğitimin bilgi kaynaklarını etkilediği, ilham, keşif ve sezgi kapılarını açtığı konusunda tecrübeye dayalı bir genel kabul vardır. İbadet ve bilginin imanı arttırması da, amelle zihin ve kalp arasında bir etkileşimin bulunduğunu göstermektedir. Kur'an-ı Kerîm'in başka âyetlerinde de takvânın, insana problemlerden çıkış yolu sunduğu, hayat yolunda yürürken önünü aydınlatan bir nur oluşturduğu ifade buyurulmuştur (et-Talâk 65/2; el-Hadîd 57/28). İnsanın akıl ve vicdanının işlevini amaca uygun bir şekilde yerine getirmesini engelleyen maddî ve özellikle mânevî faktörlere karşı takvâ ilâcının tavsiye edilmiş bulunması müminler için eşi bulunmaz bir fırsat ve imkân teşkil etmektedir.

30 – 40

وَاِذْ يَمْكُرُ بِكَ الَّذٖينَ كَفَرُوا لِيُثْبِتُوكَ اَوْ يَقْتُلُوكَ اَوْ يُخْرِجُوكَ
وَيَمْكُرُونَ وَيَمْكُرُ اللّٰهُ وَاللّٰهُ خَيْرُ الْمَاكِرٖينَ ﴿٣٠﴾ وَاِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِمْ
اٰيَاتُنَا قَالُوا قَدْ سَمِعْنَا لَوْ نَشَٓاءُ لَقُلْنَا مِثْلَ هٰذَٓا اِنْ هٰذَٓا اِلَّٓا

اَسَاطِيرُ الْاَوَّلِينَ ٣١ وَاِذْ قَالُوا اللّٰهُمَّ اِنْ كَانَ هٰذَا هُوَ
الْحَقَّ مِنْ عِنْدِكَ فَاَمْطِرْ عَلَيْنَا حِجَارَةً مِنَ السَّمَٓاءِ اَوِ ائْتِنَا بِعَذَابٍ
اَلِيمٍ ٣٢ وَمَا كَانَ اللّٰهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَاَنْتَ فِيهِمْ وَمَا كَانَ
اللّٰهُ مُعَذِّبَهُمْ وَهُمْ يَسْتَغْفِرُونَ ٣٣ وَمَا لَهُمْ اَلَّا يُعَذِّبَهُمُ
اللّٰهُ وَهُمْ يَصُدُّونَ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَمَا كَانُوٓا اَوْلِيَٓاءَهُ
اِنْ اَوْلِيَٓاؤُهُٓ اِلَّا الْمُتَّقُونَ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ٣٤ وَمَا
كَانَ صَلَاتُهُمْ عِنْدَ الْبَيْتِ اِلَّا مُكَٓاءً وَتَصْدِيَةً فَذُوقُوا الْعَذَابَ
بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ٣٥ اِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنْفِقُونَ اَمْوَالَهُمْ
لِيَصُدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ فَسَيُنْفِقُونَهَا ثُمَّ تَكُونُ عَلَيْهِمْ حَسْرَةً ثُمَّ
يُغْلَبُونَ وَالَّذِينَ كَفَرُوٓا اِلٰى جَهَنَّمَ يُحْشَرُونَ ٣٦
لِيَمِيزَ اللّٰهُ الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ وَيَجْعَلَ الْخَبِيثَ بَعْضَهُ عَلٰى بَعْضٍ
فَيَرْكُمَهُ جَمِيعًا فَيَجْعَلَهُ فِي جَهَنَّمَ اُولٰٓئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ٣٧
قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوٓا اِنْ يَنْتَهُوا يُغْفَرْ لَهُمْ مَا قَدْ سَلَفَ وَاِنْ يَعُودُوا
فَقَدْ مَضَتْ سُنَّتُ الْاَوَّلِينَ ٣٨ وَقَاتِلُوهُمْ حَتّٰى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ

وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلّٰهِۚ فَاِنِ انْتَهَوْا فَاِنَّ اللّٰهَ بِمَا يَعْمَلُونَ
بَصِيرٌ ﴿٣٩﴾ وَاِنْ تَوَلَّوْا فَاعْلَمُوا اَنَّ اللّٰهَ مَوْلٰيكُمْۜ نِعْمَ الْمَوْلٰى
وَنِعْمَ النَّصِيرُ ﴿٤٠﴾

Meâli

30. Hatırlar mısın? İnkâr edenler seni etkisiz hale getirmek veya öldürmek ya da yurdundan çıkarmak için tuzaklar kuruyorlardı; onlar tuzak kuruyorlardı, Allah da bozuyordu. Tuzak bozma işini en iyi yapan Allah'tır. **31.** Kendilerine âyetlerimiz okunduğunda "Duyduk, duyduk! İstesek elbette bunun benzerini biz de söyleriz, bu eskilerin masallarından başka bir şey değil" dediler. **32.** Hatırla, bir de şöyle diyorlardı: "Allahım! Eğer bu kitap senin katından gelmiş bir hakikat ise gökten üzerimize taş yağdır veya bize acı veren bir azap gönder!" **33.** Sen içlerinde oldukça Allah onlara azap etmez, tövbe edip dururken de Allah onlara yine azap etmeyecektir. **34.** Onlar, hizmetine de ehil olmadıkları halde Mescid-i Harâm'a müminleri sokmazken Allah onlara niye azap etmesin? Mescidin hizmetine ehil olanlar gönüllerinde Allah korkusu taşıyanlardır, fakat onların çoğu bunu bilmezler. **35.** Beytullah'ın yanında onların namazı ıslık çalmak ve alkış yapmaktan ibarettir. Madem öyle, küfrünüze karşılık azabı tadınız! **36.** Hak dine inanmayanlar servetlerini, insanları Allah'ın yolundan engellemek için harcarlar, yine harcayacaklar, sonra bu onlara yürek acısı olacak, daha sonra da yenilecekler. İnkâra sapanlar sonunda cehenneme sevkedilecekler. **37.** Ta ki Allah pisi temizden ayırsın, pisleri üst üste koyup hepsini bir araya toplasın, sonra da cehenneme atsın. Onlar ziyan edenlerin ta kendileridir. **38.** İnkâr edenlere söyle, eğer yaptıklarına son verirlerse geçmiş günahları bağışlanacaktır. Yaptıklarına devam ederlerse, daha öncekilere geçmişte ne yapıldığı bellidir. **39.** Fitne ortadan kalkıncaya ve dinin tamamı Allah için oluncaya kadar onlarla savaşınız. Vazgeçerlerse kuşkusuz Allah yaptıklarını görmektedir.

40. Yüz çevirirlerse biliniz ki Allah sizin mevlânızdır, O ne güzel mevlâdır, ne eşi bulunmaz yardımcıdır!

Tefsiri

30. Medine'ye hicret izni verilince birçok müslümanın oraya göç ederek yeni bir yurt edinmeleri, kendi kabilelerinden olmayan kimselerle birleşip bütünleşmeleri, Hz. Peygamber'in de Medine'ye giderek müslümanların başına geçmesi ve Medine'de güçlenerek kendilerine zulmeden Mekkeliler'e karşı savaşması ihtimali müşrikleri korkuttu. Probleme bir çare bulmak üzere Dârünnedve denilen meclislerinde toplandılar. İleri sürülen şu teklifleri sırasıyla müzakere ettiler: **1.** Daha önce gelip geçmiş ve içinde yaşadığı topluluğa ters düşmüş şairlerden Züheyr ve Nâbiga'ya yapıldığı gibi bunu da hapsedelim, bağlayalım, yiyecek içecek vermeyelim, ölüp gitsin. **2.** Sürgüne gönderelim, bizden uzaklara gitsin, gittiği yerde ne yaparsa yapsın, bizi ilgilendirmez. **3.** Her kabileden bir genç seçelim, birlikte gidip onu öldürsünler. Katiller bu kadar çok ve çeşitli kabilelere mensup olunca onun kabilesi bunların hepsine karşı intikam savaşı açamaz, diyete razı olur, onu da öderiz. Bu sonuncu teklif Ebû Cehil'den gelmişti. Tarihçilerin kaydettiğine göre Necidli bir ihtiyar kılığına girerek müzakereye katılan şeytan, birinci teklifi, "Gelip kurtarırlar", ikinci teklifi "Gittiği yerde insanları, çekici kişiliği ile etkiler, taraftarlarını çoğaltır, sonra gelip sizi mağlûp eder ve dilediğini yapar" diyerek tenkit ve reddetti. Ebû Cehil'in teklifini ise beğendi ve kabul edilerek uygulanmasını telkin etti. Şeytanca olduğu için şeytana nisbet edildiği anlaşılan bu teklif oy birliği ile benimsendi. Ancak durum Resûlullah'a bildirildiği için o da tedbir aldı, yatağına Hz. Ali'yi yatırdı, kendisi de kuşatma altındaki evinden, Allah'ın yardımı ile kimseye görünmeden çıktı, Hz. Ebû Bekir ile birlikte Medine'ye hicret etti (İbn Hişâm, *Sîre*, II, 123-128). Müşrikler Hz. Peygamber'i tesirsiz hale getirmek için tuzak kurdular, o da Allah'ın izin ve irşadı ile onların tuzaklarını bozdu.

31. Kur'an-ı Kerîm defalarca müşriklere meydan okumuş (el-Bakara 2/23), Kitab'ın Allah'tan geldiğine inanmıyorlarsa bir benzerini yapmalarını istemişti. Hz. Peygamber'i durdurmanın en kısa yolu insanlığın bu meydan okumaya cevap vermek ve Kur'an benzeri bir kitap orta-

ya koymaktı. Müşrikler bunu yapamadılar, ancak gerçeği kabul edip teslim olmak yerine "yapmak isteseydik yapardık" tavrı içine girdiler. İçlerinden biri, İran'a yaptığı seyahatlerinde Acem destan ve masallarını öğrenmiş bulunan Nadr b. Hâris, hem üslûbu hem de içeriği bakımından Kur'an'la karşılaştırılması bile abes olan Acem masallarını ileri sürerek "İşte Kur'an benzeri kitap, o da geçmişlerin masalı, bu da!" dedi. Ancak masallar masal olarak kaldı, Kur'an ise asırlar boyu yoluna ışık tuttu, İslâm medeniyetinin omurgasını teşkil etti (masallar konusu için bk. el-En'âm 6/25).

32-33. Müşrikler Kur'an'ın gerçek bir vahiy ürünü ve Allah'ın kitabı olmadığı konusundaki iddialarını, kitabın dili, içeriği veya –farzımuhal– varsa hatalarını ortaya koyarak kanıtlamak yerine, Allah'ın kanunlarına ve âdetine aykırı taleplerde bulunma yolunu seçtiler. Planlarına göre bu talepleri yerine gelmezse kitabın Allah'tan gelmediği, dinin de hak olmadığı ortaya çıkmış olacaktı.

Allah İslâm'ı, kıyamete kadar bütün insanlığa son bir çağrı olarak göndermişti. İnsanların, inanmadıkları takdirde helâk olma korkusundan değil, mâkul buldukları ve ihtiyaçlarına cevap verdiği için ona iman etmelerini istemişti. Bu ilâhî irade müşriklerin isteklerine ters düşüyordu, dilekleri hemen kabul edilemezdi. Bu genel ilke dışında kısmen veya toptan imha eden felâketlerle cezalandırmayı iki şey daha engellemekteydi: **1.** Hz. Peygamber'in içlerinde, aynı topluluk ve şehir içinde olması. **2.** Müşriklerin inatlarından vazgeçerek tövbe etmeleri, hak dini kabul ederek bağışlanmayı dilemeleri ihtimali. Hz. Peygamber'in dünyadan ayrılmasından sonra da ya kâfirlerin imana gelip tövbe etmeleri veya bunların çocuklarının hidayete ermesi ihtimali açık bulunduğundan âyetteki istiğfar, fiilen yapılanın yanında "devamlı olan istiğfar ihtimali" olarak da anlaşılmış, bu doğrultudaki bazı rivayetlere dayanılarak felâketlerle cezalandırmanın hiç olmayacağı ileri sürülmüştür (İbn Kesîr, III, 589-590; Elmalılı, III, 2398-9). Ancak müşriklerin gökten taş yağması veya kendilerini toptan imha edecek bir felâket gönderilmesi dışında kısmen imha edecek felâketlerle veya başka şekillerde cezalandırılmaları hem bu âyete hem de ilâhî irade ve âdete aykırı değildir. Peygamberimiz Medine'ye

göç edince müşrikler birinci güvenceyi kaybetmiş oldular. Geriye iman ve tövbe kaldı, buna sarılanlar kurtuldular; inkârlarında ısrar edenler ise dünyada yenilerek, esir düşerek, yaralanıp ölerek cezalandırıldılar, âhirette de cehenneme girerek ceza göreceklerdir.

Bütün bu açıklamalar peşin hükümle zihinleri perdelenmemiş insanları şu sonuca götürmektedir: Kur'an Allah katından gelmiştir, bunu ispat etmek için gökten taş yağdırmaya gerek yoktur.

34-35. Mekke döneminde indiği de rivayet edilen bu iki âyette müşriklerin Kâbe ile ilişkileri, ibadetleri ve taassupları hakkında önemli açıklamalar yapılmaktadır. Çok eski zamanlardan beri var olan bu kutsal mekân ve bina, insanları hem dinî hem de ticarî sebeplerle kendine çekiyor, birçok insanî ilişkiye zemin teşkil ediyordu. Her şeyden önce bir mâbed olan Beytullah'ı ziyarete gelenler burada özel ibadetler yapıyorlar, müşrikler Kâbe'nin içine koydukları putlarına tapınıyorlar, adaklar adayıp bunu yerine getiriyorlardı. Hz. İbrâhim için olduğu kadar onun neslinden gelen Hz. Muhammed aleyhisselâm ve müslümanlar için de kutsal ve mübarek bir mekân olan Kâbe'de müslümanlar da namaz kılmak, dua etmek istediler. Müşrikler, bu durumun insanları etkileyeceğini, müslüman olmalarını teşvik ve telkin edeceğini düşünerek yasak koydular, Hz. Peygamber dahil birçok müslümana burada ibadet ediyor diye işkence ve hakaret ettiler. Kâbe'nin bakım ve yönetim sorumlusu (âyet metnindeki karşılığına göre velîsi) olmak büyük bir mazhariyet ve şerefti; ancak İslâm'a göre buna lâyık ve ehil olmanın şartı takvâ sahibi olmaktı; Allah'ın cezasından korkmak, O'nun kullarına eziyet etmemek ve O'nun evinde kendisine ibadet edenlere mani olmamaktı. Müşrikler Allah'tan korkmadan, O'nun rızâsını gözetmeden müminleri ibadetten menederek Kâbe'ye hizmet şerefine lâyık olmadıklarını ortaya koydular.

Müşrikler, Kâbe mescidinde özellikle Hz. Peygamber ve müminler ibadet ederken ıslık çalıp el çırparak Beytullah'ın çevresinde dolaşmaya başlıyorlar, kendileri de ibadet yapıyorlarmış görüntüsü vererek müminlerin ibadetlerini sabote edip huzurlarını bozuyorlardı. Benimsediğimiz bu yoruma göre onların yaptıkları ibadet değil, ibadet görüntüsü içinde bir engelleme hareketi idi (İbn Kesîr, III, 593-594).

36-37. Bedir Savaşı'nda, başlarında Ebû Cehil olmak üzere on Kureyş zengini bizzat harbe katılmanın yanında her gün birer deve keserek savaşçılara ikram ediyorlardı, buna rağmen yenildiler. Uhud Savaşı'nda intikam almak istediler; Ebû Süfyân, taşradan gelip Mekke civarına yerleşen gariban takımından (ehâbîş) 2000 kişi kiralayarak savaşa sürdü, ancak bu savaşta da istedikleri sonuca ulaşamadılar; çünkü bu savaşta, kendilerine ulaşan bilginin aksine Hz. Peygamber, Ebû Bekir ve Ömer ölmemişlerdi. Arkadan Hendek Savaşı oldu, bu savaşta da Medine'yi günlerce kuşatma altında tuttular, fakat sonuç alamadan bırakıp gittiler. Müslümanların bütün istedikleri Allah'ın gösterdiği yolda yürümek, O'nun rızâsına uygun bir hayat düzeni kurmaktı. Müşrikler ise bunu onlara çok görüyor, yollarını kesmek istiyor, bu maksatla büyük harcamalar yapıyor, mal ve canlarından oluyorlardı. Bütün bu fedakârlık ve harcamaların sonu hüsran oldu, yenildiler ve acı çektiler. Sonunda iyi ile kötü, pis ile temiz, doğru yolda olanla yanlış yolda olan birbirinden ayrıldı, herkes hür iradesi ile seçtiği yolda yürüdü. Bu yolun sonu iyiler için Allah rızâsı ve cennet, kötüler için ise Allah'ın gazabı ve cehennem oldu, bu her zaman da böyle olacaktır.

38. Başka dinden olan, farklı inanç taşıyan düşmanlar, müminlere karşı birtakım suçlar işlemiş, zararlar vermiş olabilirler. İnkâr halinde yaşayan insanlar İslâm'a göre günah olan birçok fiil işlemiş, kendi sistemlerine göre geçerli olan hukukî tasarruflarda bulunmuş olabilirler. Bir gün Allah onlara hidâyet nasip ederse daha önceki yapıp etmeleri ne olacaktır? Âyet bu soruya cevap veriyor: Allah onların kâfir iken yaptıklarını bağışlayacaktır, İslâm'a girdikleri andan itibaren sabıka kayıtları silinecek, kendileri için beyaz bir sayfa açılacaktır. Fıkıhçıların bu âyeti, ilgili başka âyet, hadis ve ilkelerle birlikte değerlendirerek ulaştıkları sonuç da şöyledir: Allah kendi haklarını bağışlar, geçmiş günahlarının temeli ve âmili olan inkâr hali ortadan kalktığı için hidâyete ermiş olan kulunu daha önce yaptıklarından sorumlu tutmaz. Kul haklarına gelince bunların maddî bakımdan telâfisi yoluna gidilir, zararlar tazmin ettirilir, haksız yoldan elde edilen mallar sahiplerine iade edilir, tüketilmiş olanlar tazmin ettirilir. Âyetteki genel ifadeye bakarak inkâr halinde işlenen her

suçun, yapılan her kötülüğün müslüman olduktan sonra bağışlanacağını söyleyen âlimler de olmuştur (Ebû Bekir İbnü'l-Arabî, II, 851 vd.; İbn Âşûr, IX, 344). İnkâr halinde işlenmiş suç ve günahların hidâyete erdikten sonra silinmesi ve hidâyeti seçen kimsenin dünyada da bunlardan sorumlu tutulmaması hükmü ihtidâyı teşvik bakımından büyük bir önem taşımaktadır.

39. Ebû Bekir İbnü'l-Arabî'nin de kaydettiği gibi (*Ahkâmü'l-Kur'ân*, II, 854) âyetin "fitne ortadan kalkıncaya ve dinin tamamı Allah için oluncaya kadar..." kısmını iki şekilde anlamak mümkündür: **1.** "Dünyada veya bölgede hiçbir müşrik kalmayıncaya ve herkes müslüman oluncaya kadar." **2.** "Din ve vicdan hürriyeti yerleşinceye, herkesin serbestçe dinini yaşaması imkânı doğuncaya ve böylece hak olsun bâtıl olsun din seçimi ve dinî hayat baskıya değil, samimi inanca dayanıncaya kadar." Biz ikinci anlayışı tercih etmiş bulunuyoruz (ayrıca bk. el-Bakara 2/193; en-Nisâ 4/75-76).

40. Müslüman olmayanlar müslümanların din özgürlüklerine dokunmadıkça ve yurtlarına saldırmadıkça onlarla barış içinde yaşanır, hatta insanlık için hayırlı olan faaliyetlerde iş birliğine gidilir. Onlar barışı bozar, haksız çıkar veya dinî taassup gibi sebeplerle savaşmayı tercih ederlerse müminler de hukuku, dinlerini ve yurtlarını korumak için savaşacaklardır. Bu savaşı hak için, hürriyet için, erdem için yola çıkanlar kazanacaklardır; çünkü onların sığınağı, dayanağı, dostu, yardımcısı Allah'tır; O'ndan güzel dost, O'ndan güçlü yardımcı, O'ndan güvenli destek de yoktur.

41 – 44

وَاعْلَمُٓوا اَنَّمَا غَنِمْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَاَنَّ لِلّٰهِ خُمُسَهُ وَلِلرَّسُولِ وَلِذِي
موصول بخلف
الْقُرْبٰى وَالْيَتَامٰى وَالْمَسَاكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِۙ اِنْ كُنْتُمْ

آمَنْتُمْ بِاللّٰهِ وَمَٓا اَنْزَلْنَا عَلٰى عَبْدِنَا يَوْمَ الْفُرْقَانِ يَوْمَ
الْتَقَى الْجَمْعَانِۜ وَاللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَد۪يرٌ ﴿٤١﴾ اِذْ اَنْتُمْ
بِالْعُدْوَةِ الدُّنْيَا وَهُمْ بِالْعُدْوَةِ الْقُصْوٰى وَالرَّكْبُ اَسْفَلَ
مِنْكُمْۜ وَلَوْ تَوَاعَدْتُمْ لَاخْتَلَفْتُمْ فِي الْم۪يعَادِۙ وَلٰكِنْ لِيَقْضِيَ اللّٰهُ
اَمْراً كَانَ مَفْعُولاًۙ لِيَهْلِكَ مَنْ هَلَكَ عَنْ بَيِّنَةٍ وَيَحْيٰى
مَنْ حَيَّ عَنْ بَيِّنَةٍۜ وَاِنَّ اللّٰهَ لَسَم۪يعٌ عَل۪يمٌۙ ﴿٤٢﴾ اِذْ يُر۪يكَهُمُ اللّٰهُ
ف۪ي مَنَامِكَ قَل۪يلاًۜ وَلَوْ اَرٰيكَهُمْ كَث۪يراً لَفَشِلْتُمْ وَلَتَنَازَعْتُمْ فِي الْاَمْرِ
وَلٰكِنَّ اللّٰهَ سَلَّمَۜ اِنَّهُ عَل۪يمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٤٣﴾ وَاِذْ
يُر۪يكُمُوهُمْ اِذِ الْتَقَيْتُمْ ف۪ٓي اَعْيُنِكُمْ قَل۪يلاً وَيُقَلِّلُكُمْ ف۪ٓي اَعْيُنِهِمْ
لِيَقْضِيَ اللّٰهُ اَمْراً كَانَ مَفْعُولاًۜ وَاِلَى اللّٰهِ تُرْجَعُ الْاُمُورُ ﴿٤٤﴾

Meâli

41. Allah'a ve hak ile bâtılın birbirinden ayrıldığı gün, yani iki topluluğun karşılaştığı gün kulumuza indirdiğimize iman etmişseniz biliniz ki, ganimet olarak ele geçirdiğiniz her şeyin beşte biri Allah'a, Peygamber'e, yakınlara, yetimlere, yoksullara ve yolda kalmışlara aittir. Allah her şeye kadirdir. **42.** İki birlik karşılaştığı sırada siz vadinin (Medine) daha yakın yamacında idiniz, onlar ise daha uzak olan yamaçta idiler, kervan da sizden daha aşağıda bulunuyordu. Eğer siz karşılaşma yeri ve zamanı hususunda anlaşma yapmaya çalışsaydınız aranızda ihtilâf çıkardı; fakat Allah, olmasını murat ettiği şeyi gerçek-

leştirmek için böyle yaptı, ta ki ölenin niçin öldüğü, yaşayanın niçin yaşadığı da apaçık ortaya çıksın. Kuşkusuz Allah her şeyi işitir, her şeyi bilir. **43.** Allah rüyanda onları sana az olarak göstermişti, eğer onları sana çok gösterseydi korkup çekinirdiniz, savaşma konusunda anlaşmazlığa düşerdiniz, fakat Allah korudu. Şüphe yok ki O kalplerin gizlediğini eksiksiz bilmektedir. **44.** O, karşılaştığınız sırada da sizin gözünüzde onları az gösteriyordu, onların gözünde de sizi az gösteriyordu ki, Allah olmasını murat ettiği şeyi gerçekleştirsin; zaten bütün işler Allah'a döner.

Tefsiri

41. Ganimet, fey ve nefel kelimelerinin terim olarak neleri ifade ettiği konusu sûrenin 1. âyetinin tefsirinde açıklanmıştı. "Ganimet ile nefel" (çoğulu enfâl) aynı mânaya gelmektedir. "Arapça'da, nefel kökünden türemiş olup ona sahip olmayı ifade eden bir fiil bulunmadığından bu âyette ganimet kelimesinden türemiş fiil tercih edilmiştir" diyen müfessirlere göre (İbn Âşûr, X, 6) ortada "iki âyeti uzlaştırma" gibi bir problem vardır; çünkü sûrenin 1. âyetine göre tamamı Allah'a ve resulüne ait kılınan ganimetin burada beşte dördünün savaşçılara, beşte birinin ise Allah'a ve resulüne... ait olduğu ifade edilmektedir. Müfessirlerin çoğu problemi nesih metodu ile çözmüş, daha sonra geldiğini iddia ettikleri bu âyetin, birinci âyetle gelen hükmü değiştirdiğini ileri sürmüşlerdir. Buna karşılık Mâlikîler'den Mâzerî ve onun gibi düşünen birçok âlim ise Huneyn Savaşı ve Mekke'nin fethi sonrasında yapılanları delil göstererek neshi reddetmişler, 1. âyetin hükmünün yürürlükte olduğunu, Allah'a ve resulüne ait bulunan ganimetin ne yapılacağına, nereye sarfedileceğine Peygamber aleyhisselâm ve ondan sonra da devlet başkanlarının karar vereceklerini, bu âyetin, karar yetkisinin kullanılış şekillerinden birine örnek teşkil ettiğini ifade etmişlerdir (Kurtubî, VIII, 2-3). Hz. Ömer'in Irak ve Suriye (Sevâd) topraklarında uyguladığı şekil istisna edilirse tarih boyunca uygulama, müctehidlerin çoğunluğunun benimsediği "beşte birini âyette sayılan yerlere ayırdıktan sonra kalanı savaşçılara dağıtma" şeklinde olmuştur.

42. Ebû Süfyân, müslümanların kervanı vurmak üzere yola çıktıklarını haber alınca Bedir'den geçerek Mekke'ye ulaşan yolu terketmiş, râkımı daha düşük olan sahil yoluna kaymıştı. Müslümanların mevzilendikleri yer iki cihetten sakıncalı idi: **a)** Deniz tarafında korumalarıyla birlikte düşman kervanı, karşı tarafta ise Ebû Cehil kumandasındaki düşman askerleri vardı; buna göre İslâm askerleri iki düşman gücü arasında kalmış oluyorlardı. **b)** Mekkeliler'in daha önce gelerek mevzilendikleri, Medine'ye daha uzak bulunan yer hareket için daha uygun, kumsuz ve sağlam zeminli bir mekân olduğu halde, müslümanların mecburen mevzilendikleri yer kumlu idi, hareket kabiliyetini zorlaştırıyordu. Allah Teâlâ'nın bu savaşta müslümanlara olağan üstü yardımları cümlesinden olarak kumu pekiştiren, ihtiyaç duyulan suyu çoğaltan yağmur yağdı; bu yağmur karşı tarafın mevzilendiği mekânda çamur yaptığı için onların hareketleri zorlaştı. Bir diğer ilâhî lutuf olarak düşmanlar, müslümanları araya aldıklarının farkında olamadılar ve bir kıskaç harekâtına teşebbüs edemediler.

Mevzilere geliş zamanı ve yerleşmeleri konusunda önceden yapılabilecek hesaplar tutmamış, olanlar düşünülebileceklerden daha hayırlı olarak tecelli etmişti; çünkü Allah, müslümanların bu savaşta galip gelmesini murat ediyordu, O'nun istediği olacaktı. Bunlara kendi aralarında veya karşı taraf ile müzakere yoluyla karar vermeye kalkışsalardı elbette her kafadan bir ses çıkacak ve belki de karar, müslüman tarafın zafer şansı bakımından isabetli olmayacaktı. Bu savaşta Allah'ın yardımı ve desteği çok açıktı, bu açıklık kimin doğru yolda olduğuna, Allah'ın rızâsına uygun davrandığına, kimin de yanlış yolda, Allah'ın rızâsına karşı yürüdüğüne güçlü bir delil teşkil ediyordu. Bunca açık delili gördükten sonra hâlâ gafletten uyanmayan, yanlış yoldan dönmeyen kimseler için mazeret kalmamıştı; hak yolda savaşan ve ölen bunu biliyordu, bâtıl bir dava uğruna savaşan ve ölen de bunu biliyordu, bilmeleri gerekiyordu ve Allah yaptıklarını bunun için yapmıştı.

43-44. Allah hem bu savaşın olmasını hem de müslümanların yenmelerini istediği için bunun maddî, stratejik ve psikolojik sebeplerini de hazırlamış ve yaratmıştır. Savaştan önce Resûlullah rüyasında düşman

askerlerinin sayısının az olduğunu müşahede etmişti. Rüyasını müslümanlara anlattı, fakat yorumlamadı. Dinleyenler anlatılanı olduğu gibi, açık bir bilgi olarak değerlendirdiler ve düşmanın sayısının az olduğunu anlayarak cesaret kazandılar. Halbuki rüya sembolik idi, yorumlanması gerekiyordu. Rüyadaki azlık, sayıca azlığa değil, zayıflık ve moralsizliğe delâlet ediyordu, ama Hz. Peygamber siyaseten rüyasını yorumlamadı.

Düşmanla fiilen karşılaşma gerçekleşince iki mûcizevî görüntü daha hâsıl oldu; bu defa gerçekte sayıları çok olan düşman askerleri müminlere az göründü, sayıları 300 civarında olan müslümanlar da müşriklere daha az gösterildi. Bu karşılıklı yanlış tesbitler, gerçek dışı görüntüler, Allah'ın murat ettiği sonucun gerçekleşmesine yönelik bulunuyordu; müminleri olduklarından da az gören müşrikler savaşı ciddiye almıyor, işe gerektiği gibi sarılmıyorlardı. 1000 kişilik tam donanımlı müşrik ordusunu olduğundan daha az ve zayıf gören müminlerin de moralleri güçleniyordu, hem imanları hem de gördükleri zulümden dolayı müşriklere nisbetle daha ziyade olan motivasyonları bir kat daha artıyordu.

Bütün bunlar Allah murat ettiği için böyle oluyor; yani fevkalâde hallerde müminlerin, ellerinden geleni eksiksiz yapmalarına rağmen, yine de yardıma ihtiyaçları olduğunda, tabii olguların üstünde ve onların yapıp yaratıcısı olan ilâhî irade, insanların algılarını da sonucu etkilemeye elverişli olacak şekilde değiştiriyordu. Böyle oluyordu; çünkü bütün işler O'na ait, O'na râci idi; kendi başına olup biten hiçbir şey yoktu.

45 – 54

يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُٓوا اِذَا لَق۪يتُمْ فِئَةً فَاثْبُتُوا وَاذْكُرُوا
اللّٰهَ كَث۪يرًا لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَۚ ﴿٤٥﴾ وَاَط۪يعُوا اللّٰهَ وَرَسُولَهُ وَلَا
تَنَازَعُوا فَتَفْشَلُوا وَتَذْهَبَ ر۪يحُكُمْ وَاصْبِرُواۜ اِنَّ اللّٰهَ
مَعَ الصَّابِر۪ينَۚ ﴿٤٦﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذ۪ينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بَطَرًا

وَرِئَٓاءَ النَّاسِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَب۪يلِ اللّٰهِۜ وَاللّٰهُ بِمَا يَعْمَلُونَ
مُح۪يطٌ ﴿٤٧﴾ وَاِذْ زَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ اَعْمَالَهُمْ وَقَالَ لَا غَالِبَ
لَكُمُ الْيَوْمَ مِنَ النَّاسِ وَاِنّ۪ي جَارٌ لَكُمْۚ فَلَمَّا تَرَٓاءَتِ الْفِئَتَانِ
نَكَصَ عَلٰى عَقِبَيْهِ وَقَالَ اِنّ۪ي بَر۪ٓيءٌ مِنْكُمْ اِنّ۪ٓي اَرٰى مَا لَا تَرَوْنَ
اِنّ۪ٓي اَخَافُ اللّٰهَۜ وَاللّٰهُ شَد۪يدُ الْعِقَابِ ﴿٤٨﴾ اِذْ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ
وَالَّذ۪ينَ ف۪ي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ غَرَّ هٰٓؤُ۬لَٓاءِ د۪ينُهُمْۜ وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِ
فَاِنَّ اللّٰهَ عَز۪يزٌ حَك۪يمٌ ﴿٤٩﴾ وَلَوْ تَرٰٓى اِذْ يَتَوَفَّى الَّذ۪ينَ كَفَرُواۙ
الْمَلٰٓئِكَةُ يَضْرِبُونَ وُجُوهَهُمْ وَاَدْبَارَهُمْۚ وَذُوقُوا عَذَابَ
الْحَر۪يقِ ﴿٥٠﴾ ذٰلِكَ بِمَا قَدَّمَتْ اَيْد۪يكُمْ وَاَنَّ اللّٰهَ لَيْسَ بِظَلَّامٍ
لِلْعَب۪يدِۙ ﴿٥١﴾ كَدَاْبِ اٰلِ فِرْعَوْنَۙ وَالَّذ۪ينَ مِنْ قَبْلِهِمْۜ كَفَرُوا
بِاٰيَاتِ اللّٰهِ فَاَخَذَهُمُ اللّٰهُ بِذُنُوبِهِمْۜ اِنَّ اللّٰهَ قَوِيٌّ شَد۪يدُ الْعِقَابِ ﴿٥٢﴾
ذٰلِكَ بِاَنَّ اللّٰهَ لَمْ يَكُ مُغَيِّراً نِعْمَةً اَنْعَمَهَا عَلٰى قَوْمٍ حَتّٰى
يُغَيِّرُوا مَا بِاَنْفُسِهِمْۙ وَاَنَّ اللّٰهَ سَم۪يعٌ عَل۪يمٌۙ ﴿٥٣﴾ كَدَاْبِ اٰلِ
فِرْعَوْنَۙ وَالَّذ۪ينَ مِنْ قَبْلِهِمْۜ كَذَّبُوا بِاٰيَاتِ رَبِّهِمْ فَاَهْلَكْنَاهُمْ

بِذُنُوبِهِمْ وَأَغْرَقْنَا آلَ فِرْعَوْنَ وَكُلٌّ كَانُوا ظَالِمِينَ ﴿٥٤﴾

Meâli

45. Ey iman edenler! Bir düşman birliği ile çatıştığınız vakit sebat ediniz ve Allah'ı çokça anınız ki zafer sizin olsun. **46.** Allah ve resulüne itaat ediniz, birbirinize düşmeyiniz, sonra zayıflarsınız ve zaferi elden kaçırırsınız. Sabrediniz, kuşkusuz Allah sabredenleri sever. **47.** Taşkınlık ve gösteriş yaparak insanları Allah yolundan engellemek üzere yurtlarından çıkanlar gibi olmayınız; Allah onların yaptıklarını kuşatmıştır. **48.** O vakit şeytan onlara yaptıklarını güzel göstermiş ve "Bugün insanlar arasında sizi yenecek kimse yoktur, ben de sizin yanınızdayım" demişti. Ardından iki güç birbirini görünce hemen dönüş yaptı ve "Şüphesiz ben sizden berîyim, kuşkusuz sizin görmediğinizi görüyorum ve elbette Allah'tan korkuyorum, Allah'ın cezası çetindir" dedi. **49.** O sırada münafıklar ve kalpleri çürük olanlar "Bunları dinleri aldattı" diyorlardı. Oysa her kim Allah'a güvenir ve dayanırsa bilir ki O izzet ve hikmet sahibidir. **50.** Melekler, inkâr edenlerin suratlarına, arkalarına vura vura "Tadın bakalım yangın azabını!" diyerek canlarını alırken bir görseydin! **51.** İşte bu, ellerinizle yapıp ettikleriniz yüzündendir ve kuşkusuz Allah kullara asla zulmedici değildir. **52.** Firavun hânedanıyla onlardan öncekilerin âdet haline getirdikleri gibi Allah'ın âyetlerini inkâr ettiler, Allah da onları günahları yüzünden yakalayıp cezalandırdı. Allah güçlüdür, azabı çetindir. **53.** Bu durum ise Allah'ın, bir topluluğa lutfettiği nimetini, onlar kendilerini değiştirmedikçe değiştirmez olmasından ve Allah'ın her şeyi işitip bilmesinden dolayı böyledir. **54.** Firavun hânedanıyla onlardan öncekilerin yapageldikleri gibi bunlar da rablerinin âyetlerini yalanladılar, biz de günahları yüzünden onları helâk ettik. Firavun hânedanını da suya gömdük. Bunların hepsi hak hukuk tanımaz kimselerdi.

Tefsiri

45-46. Bedir'de Allah'ın olağan dışı yardımlarıyla zafer kazanılmıştı; çünkü bu ilk savaşta müslümanların yenilmesi, İslâm'ın da tarih sahnesinden silinmesi demekti. Müminlerin başarı ve zaferleri böyle mûcize yardımlarla sürüp gidemezdi. İlâhî kural ve kanunlara (âdetullah); yani başarının objektif, herkes için geçerli yol ve yöntemine göre hareket etmeleri gerekiyordu. Başarının altın kuralları, bütün müminlere hitap eden bu âyetle ileride gelecek olan 60. âyette şöyle sıralanmaktadır: Harekette sebat ve istikrar, Allah'ı devamlı anmak ve asla unutmamak, Allah ve resulüne itaat, birlik ve beraberliği korumak, düşmana karşı caydırıcı güç edinmek, başarının gerektirdiği kadar hazırlıklı ve sabırlı olmak.

47. Müminler için savaşıp yenmenin, çalışıp çabalayıp başarmanın sâik ve gaye bakımından da hukukî-ahlâkî sınırları vardır. Mümin neyi niçin yaptığını, kendi kazancının kimden geldiğini, karşı tarafın kaybının meşrû olup olmadığını düşünmek, bilmek ve buna göre hareket etmek durumundadır. Allah'a iman eden, İslâm ahlâkını özümsemiş bulunan bir fert ve toplum, hak bâtıl, iyi kötü, adalet zulüm ayırımı yapmadan ötekileri taklit edemez, onlara benzeyemez. Müşriklerin Bedir'e doğru hareket etmeleri mallarını koruma zaruretine, dolayısıyla meşrû savunma hakkına dayanmıyordu; çünkü Cuhfe'ye geldiklerinde Ebû Süfyân'ın yol değiştirdiği ve kervanı kurtardığı bilgisini almışlardı. Ebû Cehil şımarıklık ve kendini beğenmişlik psikolojisiyle şöyle diyordu: "Bedir'e varıp orada şarap içmeden, câriyelerin müzik icralarını dinlemeden, Muhammed'i yendiğimizi duyurup yaymak üzere çevrede yaşayan Araplar'a, keseceğimiz develerle ziyafetler vermeden dönmeyeceğiz" (İbn Hişâm, *Sîre*, II, 270). Ebû Cehil kumandasında hareket eden müşriklerin müslümanları yenmek, varlıklarına son vermek istemeleri, müminlerden kaynaklanan bir insanlık suçuna veya hak tecavüzüne dayanmıyordu; müminler "Rabbimiz Allah'tır" dedikleri, inandıkları gibi yaşamak istedikleri için zulüm görüyorlar, işkence çekiyorlardı; istenen onları Allah yolundan döndürmekti, tevhide giden yolu tıkamaktı. Müminler böyle böbürlenme, şımarma, çalım satma, gösteriş ve taşkınlık yapma gibi ham ve erdem dışı duygu ve saiklerle çalışamaz ve

savaşamazlardı, onların savaşlarının hedefi de ancak herkes için hakkın, adaletin, din ve vicdan hürriyetinin gerçekleşmesi olabilirdi.

48. Müşrikler Kinâne kabilesi ile savaş halindeydiler, müslümanlara karşı da bir savaş açtıklarında onlar tarafından arkadan vurulma tehlikesi vardı, bu sebeple tereddüt içinde kalmışlardı. Kervanı kurtarmak üzere yola çıktıklarında bu korkuyu yaşıyorlardı. Yolda aynı kabilenin ileri gelenlerinden Sürâka b. Mâlik ve adamları ile karşılaştılar. Sürâka kendilerine "Bugün sizi yenecek bir güç yoktur, Kinâne adına da ben size teminat veriyor ve yanınızda yer alıyorum" dedi. Bu söz üzerine cesaretleri artan müşrikler Bedir'e doğru sefere devam ettiler. Müslümanlara yaklaşıp kuvvetler birbirini görünce Sürâka, gördüklerinden ve daha önce verdiği bir sözü hatırlamasından dolayı korktu, pişman oldu; –o zamanki şeref ve himaye sözleşmesine sadakat anlayışı böyle gerektirdiği için– açıklama yaparak müşrikleri terketti. Şöyle ki: Sürâka, hicret esnasında Hz. Peygamber'in başına konan 100 develik ödülü kazanmak için onu yakalayıp müşriklere teslim etmek üzere yola çıkan, başına gelenlerden sonra bundan vazgeçen kişi idi. Hicret yolcularına yaklaştığı sırada bir mûcize meydana gelmiş, önce atı tökezlemiş ve kendisi de düşmüş, ısrar edince atın ayakları kuma gömülmüş, bunun üzerine korkuya kapılarak Hz. Peygamber ile karşılıklı bir himaye ve sadakat sözleşmesine razı olmuştu. Sürâka'nın müşriklerden desteğini çekmesinde bu sözleşmeyi hatırlaması da etkili olmuştur. Sürâka daha sonra, Mekke'nin fethinde İslâm'la müşerref olmuştur (İbn Kesîr, IV, 17-18; İbn Hişâm, *Sîre*, II, 133-135). Sürâka'nın yaptıklarının, bu savaşta Allah'ın müstesna yardımları doğrultusunda iki önemli tesiri olmuştur: **a)** Müşriklerin Bedir'e yönelme konusundaki tereddütlerini gidermiş, dönmelerini engellemiştir. **b)** Savaş kaçınılmaz hale geldikten sonra da geri çekilerek düşmanın moralini bozmuştur.

Müfessirlerin bir kısmı, İbn Abbas'ın yorumuna dayanarak bu olayın doğrudan ve gerçek mânada fâili olarak şeytanı göstermişler, "Şeytan Sürâka suretine girerek bunları yaptı" demişlerdir. Bu da mümkün olmakla beraber bize göre burada mecazi bir anlatım vardır. Şeytanın insanları etkilemesi için insan suretine girmesi gerekmemektedir. Onun hem insanlar arasında temsilcileri vardır hem de –deyim yerin-

deyse– her insanın içinde bir melek ve bir şeytan mevcuttur. Şeytan önce Sürâka'yı etkileyerek müşriklere destek vermeye sevketmiş, sonra bu savaşta Allah'ın müstesna yardımlarını görünce kendisinin de bundan zarar görebileceğini anlamış, korkup çekilmiş, bu sırada Sürâka da aklını başına devşirmiştir.

49. Münafıklarla "kalpleri çürük", hastalıklı olanlar aynı kişiler değildir. Burada kalbin çürük olup olmaması iman ile ilgilidir. Münafık, içinden inanmayan, kâfir olan kimsedir, böyle olanlara kalbi iman bakımından çürük, hastalıklı denemez, çünkü onun imanı yoktur. Kalbi çürük olanlar, inkârları zayıflamış olmakla beraber iman da edememiş bulunan, ikilemde kalmış olan kimselerdir. İşte müminlerin çevresinde bulunan bu iki grup, güçlü müşrik ordusuna karşı savaşmaya kalkıştıklarını görüp işitince onları kınamış, eleştirmiş, "dinlerinin kendilerine yaptığı telkine uyarak ölüme atıldıklarını" söylemişlerdi. Bunlar Allah'ın gücünü, olağan dışı yardımını, O'na güvenenlerden esirgemediği desteğini bilmiyorlardı. Asıl sapkınlar ve gevşek inancın aldattığı kimseler kendileriydi.

50-51. Hak dini inkâr edenlerin cezası kısmen dünyada, sonra can verirken ölüm meleklerinin elinde, nihayet kıyametten sonra ateşe atılarak cehennemde verilmektedir. "...bir görseydin!" ifadesi, olup bitenlerin dehşetine, görenleri şaşkınlık içinde bırakacak cinsten olaylar olduğuna işaret etmektedir. Bu cezaların hiçbiri, kulun mazeretsiz kusuru, suçu ve günahı olmadan Allah'ın verdiği cezalar değildi, hepsi hak edilmişti. Çünkü Allah zulümden münezzehtir; uyarmadan, kendini düzeltme imkânı vermeden hiçbir kulunu cezalandırmaz.

52. Müşriklerin Allah'ın âyetlerini inkâr ettikleri, hak hukuk tanımadıkları, hasılı serbest iradeleriyle yaptıkları yüzünden cezalandırılmaları yeni ve onlara mahsus bir olay da değildir. Firavun hânedanı ve ondan önce gelip geçenler de (Nûh, Âd, Semûd ve onlardan sonraki bazı kavimler; el-Mü'min 40/31) aynı şekilde davrandıkları için cezalarını görmüşlerdir.

53. Yukarıda geçen uygulama örneklerinden sonra burada genel bir kural, ilâhî bir âdet açıklanıyor: Allah'ın kullarına sayısız nimetleri vardır, bunları baştan vermesinin veya esirgemesinin de ilâhî adalet ilkesiyle çelişmeyen hikmet ve sebepleri mevcuttur. Ancak Allah verdiği bir nimeti durup dururken, nimete mazhar olan kulda bir değişiklik meydana gelmeden geri almaz, zıddı ile değiştirmez. Önce insanlar, Allah'ın hoşnut olmadığı bir şekilde değişirler, öz değerlerine yabancılaşırlar, ellerindeki nimetin şükrünü yerine getirmez, onu gerektiği yerde, gerektiği gibi kullanmazlar, şımarırlar, nimetlerin Allah'ın lutfu ile ilişkisini unutur, kerameti kendilerine mal ederler; güç, servet, ilim, iktidar gibi ilâhî nimetleri zulüm için kullanırlar... İşte böyle değişen ve bozulan insanların elinden nimet, onu veren Allah tarafından alınır ve yerine zıddı (felâket, mahrumiyet, sıkıntı) verilir.

54. Yukarıda (52. âyet) müşriklere yönelik bir uygulamanın tarihî örneği verilmişti. Bu âyet ise genel kuralın, ilâhî âdetin, tarihte olup biten bazı örnek ve uygulamalarını hatırlatmaktadır.

Âyetlerden anlaşıldığına göre sosyal değişim daima düz bir çizgide ve ileriye veya önce ileriye sonra geriye doğru seyretmez. Allah'ın sünnetine (koyduğu kanunlara) göre değişimin belirleyici âmili ne tarihtir ne de insan iradesi dışında bir başka sebeptir. Fert ve toplum olarak insanlar kendi iradeleriyle inanç, ahlâk ve zihniyet bakımından değişirler. Bu değişme üst yapıda, kültür ve medeniyette de değişmeler meydana getirir, değişim kemale doğru da zevale doğru da olabilir, değişimin ilâhî kanunu ve kuralı budur.

55 – 60

إِنَّ شَرَّ الدَّوَابِّ عِنْدَ اللّٰهِ الَّذِينَ كَفَرُوا فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٥٥﴾
الَّذِينَ عَاهَدْتَ مِنْهُمْ ثُمَّ يَنْقُضُونَ عَهْدَهُمْ فِي كُلِّ مَرَّةٍ وَهُمْ
لَا يَتَّقُونَ ﴿٥٦﴾ فَإِمَّا تَثْقَفَنَّهُمْ فِي الْحَرْبِ فَشَرِّدْ بِهِمْ مَنْ خَلْفَهُمْ

لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿٥٧﴾ وَإِمَّا تَخَافَنَّ مِنْ قَوْمٍ خِيَانَةً
فَانْبِذْ إِلَيْهِمْ عَلٰى سَوَاءٍۜ إِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ الْخَائِنِينَ ﴿٥٨﴾ وَلَا
يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَبَقُواۜ إِنَّهُمْ لَا يُعْجِزُونَ ﴿٥٩﴾
وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ تُرْهِبُونَ
بِهِ عَدُوَّ اللّٰهِ وَعَدُوَّكُمْ وَآخَرِينَ مِنْ دُونِهِمْۚ لَا تَعْلَمُونَهُمْۚ
اَللّٰهُ يَعْلَمُهُمْۜ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ فِي سَبِيلِ اللّٰهِ يُوَفَّ إِلَيْكُمْ
وَأَنْتُمْ لَا تُظْلَمُونَ ﴿٦٠﴾

Meâli

55. Allah katında canlıların en kötüsü, inkâr eden ve bir daha da imana gelmeyenlerdir; **56.** Kendileriyle antlaşma yapıldığı halde, her defasında Allah'tan korkmadan yaptıkları antlaşmayı bozanlardır. **57.** Savaş esnasında eline düşerlerse onlara yaptığınızla geridekileri ürküt ki belki akıllarını başlarına devşirirler. **58.** Eğer bir topluluğun antlaşmayı bozacağından endişe edersen antlaşmayı derhal sona erdirdiğini onlara açıkça bildir. Allah ahdini bozanları asla sevmez. **59.** İnkâra sapanlar sakın yakayı kurtardık sanmasınlar; çünkü ne yapsalar kurtulamayacaklardır. **60.** Allah'ın ve sizin düşmanlarınızı ve onların gerisinde olup sizin bilmediğiniz, ama Allah'ın bildiklerini korkutup caydırmak üzere, onlara karşı elinizden geldiği kadar güç ve savaş atları hazırlayın. Allah yolunda harcadığınız her şeyin karşılığı, zerrece haksızlığa uğratılmadan size tastamam ödenecektir.

Tefsiri

55-57. Allah'a göre, fiilleri iyi veya kötü olarak değerlendirilebilen canlıların en kötüsü, en âdi ve aşağılık olanı, inkâr eden, bu şekilde yaşayan

ve bir türlü imana gelmeyen, yaptıkları antlaşmaya, verdikleri söze sadık kalmayan, hiçbir şeyden çekinmeyerek her defasında sözünden dönen kimselerdir.

Müşrik, münafık ve yahudilerden bazı grup ve kabileler Hz. Peygamber'le saldırmazlık, hak ve hukuka saygı, düşmanla iş birliği yapmama gibi konularda antlaşmalar yapıyor, sonra da bunu bozuyorlardı. Meselâ yahudilerden Benî Kaynukā', antlaşmaya aykırı olarak, bölgelerinde alışveriş yapmaya gelen bir müslüman kadına tacizde bulunmuşlar, kadın yere düşüp mahrem yerleri açılınca da gülüşüp eğlenmişlerdi. Orada bulunan bir müslüman sataşan yahudiyi öldürdü, diğerleri de müslümanı öldürdüler. Bedir'le Uhud savaşları arasında meydana gelen bu olay üzerine müslümanlar, Benî Kaynukā'ya karşı harekete geçtiler. Yine münafıkların reisi Abdullah b. Übey adamlarıyla beraber Uhud Harbi'nde müslümanların safında yer almış, sonra askerlerin üçte birini teşkil eden gücünü geri çekerek müslümanlara zarar vermişti (İbn Hişâm, *Sîre*, III, 68; İbn Âşûr, X, 48). Allah'tan korkmayanları cezalandırmak ve geride kalanlar için de caydırıcı bir örnek oluşturmak üzere sert tedbirler alınmış, savaşta yakalanmaları halinde aman verilmemesi istenmiştir.

58. Bir topluluğun sözleşmeyi bozarak müslümanlara karşı hareket etmeleri ihtimali her zaman mevcuttur. Yalnızca bu ihtimal sebebiyle sözleşmeyi bozmak gerekmez. "Endişe edersen" şeklinde çevirdiğimiz fiilin kökü olan *havf* "korkmak" demektir ve burada korkudan maksat, zayıf ihtimale, delilsiz zanna, kuruntuya bağlı korku değil, gerçek haber ve istihbarata dayanan korkudur, gerçekleşme ihtimali çok güçlü olan tehlikedir. Böyle bir durumda düşmanın sözleşmeyi bozarak saldırmalarını beklemek zararlı olabileceği için müslümanların önce davranarak antlaşmayı bozmalarına izin verilmiş, ancak bu da bir şarta bağlanmıştır. Meâlde "apaçık" diye tercüme edilen şart, "adalete riayet ederek, belli bir süre vererek" şeklinde de anlaşılmıştır (Ebû Bekir İbnü'l-Arabî, II, 872).

60. Allah'ın âdet ve kanunlarına göre zafer ve başarının şartlarını açıklayan âyetler (45-46) içinde bu âyete de işaret edilmişti. İslâm'a göre savaş

gücüne sahip olmaktan, savaş için hazırlanmaktan maksat, dinleri başka da olsa fiilen savaşarak insanları öldürmek olmayıp onların maddî ve mânevî olarak kendilerine ve başkalarına zarar vermelerini engellemektir. Bu da, düşmandan daha güçlü olmakla mümkündür. Sağduyusunu yitirmemiş olan topluluklar, ortada zaruret bulunmaksızın kendilerinden daha güçlü bir topluluğa saldırmazlar. "Hazır ol cenge eğer ister isen sulhu salâh" şeklinde manzumlaştırılmış bulunan bu ilke, barışın ancak, bunu isteyenlerin caydırıcı güce sahip olmaları sayesinde gerçekleşebileceğini ifade etmektedir. Âyetin bu kısmı evrensel bir gerçeği dile getirmektedir. Buradaki "Savaş atları" ve bazı sahih hadislerde (Müslim, "İmâre", 167) teşvik edilmiş bulunan okçuluk ve atıcılık ise tarihî şartlar içinde yapılmış bir tavsiyedir, bir semboldür. Bunun günümüze yansıyan anlamı ise "en uygun, maksadı gerçekleştirmede en etkili olan silahlar ile diğer araç gereçler, askerî eğitim, savunma ve savaş stratejisi gibi savunma ve zafer için gerekli olan her türlü askerî güç ve imkânlar" demektir.

61 – 63

وَإِنْ جَنَحُوا لِلسَّلْمِ فَاجْنَحْ لَهَا وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ
الْعَلِيمُ ﴿٦١﴾ وَإِنْ يُرِيدُوا أَنْ يَخْدَعُوكَ فَإِنَّ حَسْبَكَ اللَّهُ
هُوَ الَّذِي أَيَّدَكَ بِنَصْرِهِ وَبِالْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٢﴾ وَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ
لَوْ أَنْفَقْتَ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مَا أَلَّفْتَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ وَلَكِنَّ
اللَّهَ أَلَّفَ بَيْنَهُمْ إِنَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٦٣﴾

Meâli

61. Eğer barışa yanaşırlarsa sen de yanaş ve Allah'a güven; O her şeyi işitendir ve bilendir. **62.** Seni oyuna getirmeye kalkışırlarsa kuşku-

suz Allah sana yeter; yardımıyla ve müminlerle seni destekleyen O'dur. **63.** Müminlerin gönüllerini birleştiren de O'dur. Dünyanın bütün servetini harcasaydınız onların gönüllerini birleştiremezdiniz, fakat Allah onların aralarını düzeltti. O izzet ve hikmet sahibidir.

Tefsiri

61. İslâm'ın savaştan amacının ne olduğu bir de bu âyet vesilesiyle açıklanmış olmaktadır: Zulmü ve saldırı ihtimalini ortadan kaldırmak, meşrû savunmada bulunmak. Bu zaruretler yüzünden başvurulan savaş, karşı tarafın zulüm ve saldırıdan vazgeçerek barışa yönelmesiyle gereksiz hale geleceği için buna olumlu cevap verilmesi, barışmak isteyenle barışılması emrolunmuştur. 39. âyetin tefsirinde de açıklandığı üzere savaş ve barışla ilgili âyetleri bir bütün halinde değerlendirerek genel bir sonuç çıkarma konusunda müfessirler görüş ve söz birliğine ulaşamamışlardır. Savaşın amacını, dünyada müşrik kalmaması veya müminlerin dünyaya hâkim olmaları olarak anlayanlara göre bu ve benzeri âyetlerin hükmü, sonradan gelen şu âyetlerle kaldırılmıştır: Müşriklerin yakalandıkları yerde öldürülmelerini (et-Tevbe 9/5) veya Ehl-i kitaba karşı, onlar İslâm'ı kabul edinceye ya da İslâm devletine boyun eğerek cizye ve haraç vermeye razı oluncaya kadar savaşılmasını (et-Tevbe 9/29) isteyen âyetlerle, kezâ "Siz üstün durumda iken düşmanı barışa çağırarak gevşeklik göstermeyin" (Muhammed 47/35) meâlindeki âyetle neshedilmiştir. Bu anlayışa karşı Ebû Bekir İbnü'l-Arabî'nin (II, 875 vd.) ve Cessâs'ın (III, 68) dile getirdikleri görüş şöyledir: Nerede bulunurlarsa öldürülecek olan müşrikler Arabistan kıtasında o zaman yaşayan ve müslümanların kökünü kazımaya azmetmiş bulunan müşriklerdir. Âyetlerin devamlı olan hükümlerinin bunlarla alâkası yoktur. Savaş ve barış müslümanların güçlerine, menfaatlerine ve dinin amaçlarına bağlıdır. Buna göre savaşmak, teklif ederek veya karşı tarafın teklifini kabul ederek barış yapmak, barış karşılığında bir şey almak veya vermek câizdir. Âyetler birbirini neshetmemiş, duruma göre nasıl hareket edileceğini göstermiştir. Nitekim Peygamberimiz de buna göre davranarak Medine'ye geldiğinde bazı yahudi ve müşrik gruplarla barış antlaşması yapmıştır; kezâ Mekke müşrikleriyle Hudeybiye Antlaşması'nı yapmış, karşı tarafın antlaşmayı bozarak –müslümanlarla ortak savunma antlaşması yapmış bulunan–

Huzâa kabilesine savaş açmalarına kadar barışa sadık kalınmıştır. Yine, Necran hıristiyanlarıyla barış antlaşması imzalamıştır. Müslümanlar Ehl-i kitaba ya İslâm ya cizye, yarımada müşriklerine ise, –yalnız onlarla sınırlı olmak üzere– "ya İslâm ya bölgeyi terk veya ölüm" teklif etmişlerdir. "Savaş ve barışın güç, fayda ve amaç esaslarına göre yürütülmesi, bu konuda Ehl-i kitap müşrik farkının gözetilmemesi" hükmünün uygulamasına ilk halifeler döneminde de devam edilmiştir.

62-63. Düşmanın iyi niyetli ve samimi olmaması, bir oyun, bir taktik olarak barış istemesi de mümkündür. Buna rağmen şartlar uygun düştüğünde barışa yanaşmak, oyun ihtimali karşısında da Allah'a güvenmek gerekmektedir. Burada Allah'a güvenmek, bilerek oyuna gelmek mânasını içermiyor, şartlar gerekli ve faydalı kıldığında barışa karar verirken zayıf olan, vehim derecesinde kalan olumsuz ihtimallere kulak asmadan Allah'ın izin ve emrine dayanıp güvenmeyi ifade ediyor. Bu güven duygusunu geliştirmek üzere de iki ilâhî lutuf hatırlatılıyor: **a)** Allah'ın hicret esnasında, Bedir'de vb. durumlarda vâki mûcizevî yardımları; **b)** Medine'de yaşayan ve daha önce birbirine düşman olan Evs ve Hazrec kabileleri müslüman olunca onların gönüllerindeki düşmanlık, kin ve intikam duygularının yerine giderek sevgi, dayanışma ve kardeşlik duygularını ikame etmesi.

64 – 71

يَٓا اَيُّهَا النَّبِيُّ حَسْبُكَ اللّٰهُ وَمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِن۪ينَ ﴿٦٤﴾

يَٓا اَيُّهَا النَّبِيُّ حَرِّضِ الْمُؤْمِن۪ينَ عَلَى الْقِتَالِۜ اِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ عِشْرُونَ

صَابِرُونَ يَغْلِبُوا مِائَتَيْنِۚ وَاِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ يَغْلِبُٓوا اَلْفًا

مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِاَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ ﴿٦٥﴾ اَلْـٰٔنَ خَفَّفَ اللّٰهُ
عَنْكُمْ وَعَلِمَ اَنَّ فِيكُمْ ضَعْفًا فَاِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ صَابِرَةٌ
يَغْلِبُوا مِائَتَيْنِ وَاِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ اَلْفٌ يَغْلِبُوا اَلْفَيْنِ بِاِذْنِ اللّٰهِ
وَاللّٰهُ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿٦٦﴾ مَا كَانَ لِنَبِيٍّ اَنْ يَكُونَ لَهُ اَسْرٰى حَتّٰى
يُثْخِنَ فِي الْاَرْضِ تُرِيدُونَ عَرَضَ الدُّنْيَا وَاللّٰهُ يُرِيدُ الْاٰخِرَةَ
وَاللّٰهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٦٧﴾ لَوْلَا كِتَابٌ مِنَ اللّٰهِ سَبَقَ لَمَسَّكُمْ فِيمَا
اَخَذْتُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٦٨﴾ فَكُلُوا مِمَّا غَنِمْتُمْ حَلَالًا طَيِّبًا
وَاتَّقُوا اللّٰهَ اِنَّ اللّٰهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٦٩﴾ يَا اَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ
لِمَنْ فِي اَيْدِيكُمْ مِنَ الْاَسْرٰى اِنْ يَعْلَمِ اللّٰهُ فِي قُلُوبِكُمْ خَيْرًا
يُؤْتِكُمْ خَيْرًا مِمَّا اُخِذَ مِنْكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللّٰهُ غَفُورٌ
رَحِيمٌ ﴿٧٠﴾ وَاِنْ يُرِيدُوا خِيَانَتَكَ فَقَدْ خَانُوا اللّٰهَ مِنْ قَبْلُ
فَاَمْكَنَ مِنْهُمْ وَاللّٰهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٧١﴾

Meâli

64. Ey Peygamber! Sana tâbi olan müminlerle beraber Allah sana yeter. **65.** Ey Peygamber! Müminleri savaşa teşvik et! Eğer sizden sabırlı yirmi kişi bulunursa inkâr edenlerden iki yüz kişiyi yener, sizden yüz kişi olursa bin kişiyi yener; çünkü onlar yaptıklarının bilincinde olma-

yan bir topluluktur. **66.** Allah sizde bir zayıflık olduğunu bildi de şu andan itibaren yükünüzü hafifletti. Artık sizden sabırlı yüz kişi olursa Allah'ın izniyle iki yüz kişiyi yener, sizden bin kişi olursa iki bin kişiyi yener. Allah sabredenlerle beraberdir. **67.** O yerde gerekli temizliği yapıp hâkimiyetini kuruncaya kadar bir peygamberin esirlerinin olması uygun değildir. Siz geçici dünya varlığını istiyorsunuz, oysa Allah âhireti istiyor; Allah izzet ve hikmet sahibidir. **68.** Allah'ın daha önceden yazılmış bir hükmü olmasaydı, elde ettiğiniz menfaat sebebiyle size büyük bir azap dokunurdu. **69.** Artık aldığınız ganimetten helâl ve hoş olarak yiyin, Allah'a itaatsizlikten sakının, Allah son derece bağışlayıcı ve esirgeyicidir. **70.** Ey Peygamber! Elinizdeki esirlere şöyle de: "Eğer Allah sizin kalplerinizde bir düzelme görürse sizden alınandan daha iyisini size verir ve sizi bağışlar." Allah engin rahmet ve mağfiret sahibidir. **71.** Eğer sana hıyanet etmek istiyorlarsa bilin ki onlar, daha önce de Allah'a hainlik ettiler, Allah da onları elinize düşürdü; O yaptığını bilerek ve yerinde yapmaktadır.

Tefsiri

64. "Allah'ın yeter olması" 62. âyette Hz. Peygamber'e özel, burada ise onunla birlikte ümmete genel olarak zikredilmiş, bu yeterlilikle Allah'ın yardımına güven duygusunun genelleştirilmesi murat edilmiştir.

"... Müminlerle beraber Allah sana yeter" ifadesi iki türlü anlamaya müsaittir: **a)** Allah sana da onlara da yeter. **b)** Müminler ve Allah sana yeter. Her iki mânaya göre de Allah, Hz. Peygamber ve ashabına moral ve güvence vermekte, Allah'ın rızâsı yolunda savaştıkları sürece zaferin kendilerinde olacağını müjdelemektedir.

65-66. Savaşın amacı ne kadar meşrû, hatta kutsal olursa olsun yine de istenmeyen, korkulan, acı ve ıstıraplara sebep olan bir harekettir; bu sebeple savaşanların maddî-mânevî teşvike ihtiyaçları vardır. Peygamberimiz savaşlarda bunu yapmış, Allah'ın gazilere, şehidlere vaad ettiği muhteşem ödülleri hatırlatarak askerlerine şevk vermiştir. Bu sünnet o günden bugüne bütün İslâm ordularında uygulanmış, kumandanlar askeri coşturmak için mehter gibi mûsiki dahil değişik yöntemlere başvurmuşlardır.

Tefsirlerde bire on savaşma yükümlülüğünün bire iki nisbetine indirilmesi konusunda Bedir Savaşı gibi bazı olaylara atıf yapılmış ve 66. âyetin bir öncekini neshettiğinden söz edilmiştir. İbn Abbas'ın bir yorumuna (Buhârî, "Tefsîr", 8/6) dayanan Ebû Bekir İbnü'l-Arabî'ye göre (II, 877), Bedir dahil hiçbir zaman sahâbe bire on savaşmamıştır. Bu âyet bir olaya bağlı olmaksızın bir mümine, on düşmana karşı olsa da savaşmasını, bu şart içinde dahi savaştan kaçmamasını farz kılmış, sonra farz olma hükmü kaldırmıştır (savaştan kaçmanın hükmü için bk. 16. âyetin açıklaması). Kurtubî'nin şu açıklaması, İslâm âlimlerinin nesih anlayışları bakımından da ilgi çekicidir: "İbn Abbas'tan gelen rivayet bunun farz olduğunu gösteriyor. Sonra bunun müminlere ağır geldiği sabit olunca farz, bir kişinin iki kişi karşısında sebat etmesi yükümlülüğüne indirildi. Böylece müminlerin yükleri hafifletildi, yüz kişinin iki yüz kişi karşısında kaçmaması farz kılındı. Buna göre, yapılan bir hafifletmedir, nesih değildir ve bu anlayış güzeldir. Maamafih Kadı İbnü't-Tayyib, 'Bir hüküm tamamen ortadan kaldırılmasa bile aslında veya niteliklerinde bir değiştirme yapılmasına da nesih denebilir; çünkü bu takdirde ikincisi, birincinin aynı değildir' demiştir" (VIII, 45). Bize göre bu iki âyet ortaklaşa şunu ifade etmektedir: Gerektiği ve kaçınılmaz hale geldiği zaman bire on bile savaşılabilir; karşı tarafı savaşa iten sebep ve sâiklerle müminlerinki farklı olduğu için bu bilinç farkı gücü ve dayanmayı (sabrı) etkiler, Allah rızâsı için savaşan ve şehid olduğu takdirde kendisini dünyadakinden daha mutlu bir hayatın beklediğine inanan müminlerin gücü on katına çıkar ve Allah'ın izniyle zafer kazanılabilir. Bu iman ve bilinç zayıfladıkça güç de azalır. Ancak müminlerle kâfirlerin, hak yolunda savaşanlarla ona karşı savaşanların, maddî güce eklenen mânevî güçleri bire ikiden aşağı düşmez. Müminler güç dengesi hesabını yaparken terazinin kefesine bu moral güç farkını da koymalıdırlar.

67-69. Bedir Savaşı'nda yetmiş kadar düşman savaşçısı esir alınmıştı. Bunlar İslâm'ın düşmanı ve onun mensuplarını yok etmeyi amaç edinmiş kimselerdi. Savaşta öldürülmeleri halinde yapabilecekleri kötülükler engellenmiş, İslâm düşmanlarının sayısı azaltılmış olacaktı. Buna rağmen müslüman savaşçılar onları öldürmeyip esir aldılar. İbn Hişâm'ın verdiği bilgiye göre (*Sîre*, II, 281) Peygamberimiz, amcası Abbas, Ebü'l-

Buhtürî gibi bazı isimleri sayarak bunların istemeden Bedir'e geldiklerini bildirmiş ve öldürülmemelerini istemişti. Bazı sahâbîlerin düşmanı öldürmek yerine esir almalarında bu isteğin de etkili olduğu anlaşılmaktadır. Harp bitip ganimet ve esirlerin ne yapılacağı konusunun görüşülmesi başlayınca esirler hakkında iki görüş ortaya çıktı. Meselenin bundan sonrasını Müslim'in naklettiği bir hadisten takip edelim. Hz. Ömer anlatıyor: "Hz. Peygamber, Ebû Bekir'e ve bana, 'Bu esirler hakkında düşünceniz nedir?' diye sordu. Ebû Bekir, 'Bunlar amca ve akraba çocuklarıdır, onlardan fidye almanı uygun görüyorum. Böylece fidye kâfirlere karşı bize güç olur, belki Allah'ın hidayetiyle ileride müslüman da olurlar' dedi... Ben de, 'Doğrusu ben Ebû Bekir gibi düşünmüyorum. Bana göre, kellelerini uçurmamız için bize izin vermelisin; Ali, Akīl'in, ben de filan yakınımın kafasını keselim, çünkü bunlar kâfirlerin öncüleri ve ileri gelenleridir' dedim. Resûlullah, benim değil de Ebû Bekir'in görüşünü tercih etti. Ertesi gün yanlarına geldiğimde ikisini de oturmuş ağlar halde buldum ve 'İkiniz niçin ağlıyorsunuz?' diye sorduğumda Resûlullah, 'Arkadaşlarının, fidye alarak başıma getirdikleri yüzünden!' dedi ve (yakındaki bir ağacı göstererek) 'Cezayı kendilerine şu ağaç kadar yaklaşmış gördüm' buyurdu" (Müslim, "Cihâd", 58).

Esir alınmadan bütün düşmanların öldürülmesi hükmü şüphe yok ki tarihî şartlara bağlı bir zaruretten, İslâm'ı koruma amacından kaynaklanıyordu, yoksa Allah'ın devamlı hükmü bu değildi. Savaşta gerekirse esir de alınacaktı, sonra bunlara adalete uygun şekilde işlem yapılacaktı (Muhammed 47/4). Allah'ın devamlı ve yazılı hükmü, metne göre "kitab"ı bu idi. Nitekim 69. âyet bu genel hükmü ifade ediyor, aldıkları ganimeti gönül rahatlığı ile yiyebileceklerini bildiriyordu. Müslümanları uyarmasının, hatta kınamasının sebebi, bu savaşa mahsus olmak üzere gerekeni yapmamaları ve belki içlerinden bazılarının geçici dünya varlığını isteyerek, yani akrabalık bağının verdiği duyguların etkisinde kalarak veya esir edinmenin sağlayacağı nüfuz ve hâkimiyet arzusuna kapılarak dinlerini ve canlarını tehlikeye atmalarıydı. Bu hatalarına rağmen ceza görmemeleri hem genel geçer hükmün böyle olacağından ileri geliyordu hem de Allah'ın âdetine göre "kanunsuz, uyarısız suç ve ceza yoktu." Ayrıca Bedir Savaşı'na katılanların bütün günahlarını bağışlayacağını da vaad etmişti.

70. Peygamberimizin amcası Abbas gibi bir kısım esirler gizlice müslüman olmuşlardı, bir kısmının İslâm'a meyli vardı. Bazıları savaşa razı değildi, ar veya zor belâsı gelmişlerdi, bazıları da amansız İslâm düşmanıydılar, söz verseler bile buna sadık kalmayacak, ilk fırsatta yine müslümanlara karşı hareket edeceklerdi. Bağlı olarak Medine'ye getirilen, içlerinde Hz. Peygamber'in, sabaha kadar iniltisini duyduğu için uyuyamadığı amcasının da bulunduğu esirler perişandı. İç dünyaları bakımından hepsi aynı muameleyi hak etmiyordu; dışa vuran halleri, savaşçı konumları bakımındansa hepsine eşit davranmak gerekiyordu. Fidye karşılığı salınmalarına karar verilince Resûlullah, amcası Abbas'a kendisinin ve bazı yakınlarının fidyelerini vermesini teklif etti. Amcası bu kadar meblağa gücünün yetmeyeceğini, verirse yoksul, dilenci durumuna düşeceğini ileri sürünce ona yakında başka servetlere kavuşacağı müjdesini verdi ve âyetin "sizden alınandan daha iyisini size verir ve sizi bağışlar" şeklinde çevrilen kısmını okudu. Hz. Abbas müslüman olduktan sonra bu olaya atıf yaparak "Allah bana maddî olarak, ödediğim fidyeden daha fazlasını lutfetti; ikinci vaadi günahlarımı bağışlamaktı, onu da umuyorum" demiştir (İbn Kesîr, IV, 35-36; Zemahşerî, II, 186). Bu yoruma göre Allah'ın vereceği daha hayırlı karşılık mal ve bağışlama olmaktadır. Bu karşılığı iman olarak anlayan müfessirler de vardır. Gizli iman taşıyanlar bakımından Allah'ın vereceğini, dünyada mal, âhirette oraya uygun ödül olarak anlamak da mümkündür.

71. Esirler salınırken kendilerinden, bir daha müslümanlar aleyhine hareket etmeyeceklerine dair söz alınırdı. Erdemli kişilerin sözlerinde durma ihtimali yüksek olduğu için bunun da bir faydası vardı. Ancak bir kısmının sözünden cayması, yine müslümanlar aleyhine mücadele vermesi ihtimali yok değildi. Gerçekleşmediği halde böyle bir ihtimal var diye ele geçen esirleri öldürmek, "Allah'a kulluk ve O'nun yarattıklarına şefkat" dini olan İslâm'a yakışır mıydı! Kur'an'ın bu soruya verdiği cevap açıktır: Vehim ve ihtimale dayanılarak insan hakları çiğnenemez. Yaşama hakkı bunların başında gelir. Hıyanet ihtimali gerçekleşirse hainler er geç yine yakalanır ve hak ettikleri cezayı görürler.

72 – 75

إِنَّ الَّذِينَ اٰمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا بِاَمْوَالِهِمْ وَاَنْفُسِهِمْ
فِي سَبِيلِ اللّٰهِ وَالَّذِينَ اٰوَوْا وَنَصَرُوا اُولٰٓئِكَ بَعْضُهُمْ اَوْلِيَٓاءُ
بَعْضٍۜ وَالَّذِينَ اٰمَنُوا وَلَمْ يُهَاجِرُوا مَا لَكُمْ مِنْ وَلَايَتِهِمْ مِنْ شَيْءٍ
حَتّٰى يُهَاجِرُواۚ وَاِنِ اسْتَنْصَرُوكُمْ فِي الدِّينِ فَعَلَيْكُمُ النَّصْرُ اِلَّا
عَلٰى قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌۜ وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٧٢﴾
وَالَّذِينَ كَفَرُوا بَعْضُهُمْ اَوْلِيَٓاءُ بَعْضٍۜ اِلَّا تَفْعَلُوهُ تَكُنْ فِتْنَةٌ
فِي الْاَرْضِ وَفَسَادٌ كَبِيرٌۜ ﴿٧٣﴾ وَالَّذِينَ اٰمَنُوا وَهَاجَرُوا
وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللّٰهِ وَالَّذِينَ اٰوَوْا وَنَصَرُوا اُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ
حَقًّاۜ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٧٤﴾ وَالَّذِينَ اٰمَنُوا
مِنْ بَعْدُ وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا مَعَكُمْ فَاُولٰٓئِكَ مِنْكُمْۜ
وَاُولُوا الْاَرْحَامِ بَعْضُهُمْ اَوْلٰى بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللّٰهِۜ اِنَّ اللّٰهَ
بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٧٥﴾

Meâli

72. İman edip de hicret edenler, malları ve canlarıyla Allah yolunda cihad edenlerle onları bağırlarına basıp yardım edenler birbirlerinin

yâr ve yakınıdır. İman edip de hicret etmeyenlere gelince, göç edinceye kadar onlara karşı, yakınlık sebebiyle hiçbir sorumluluğunuz yoktur. Sizden, dinlerini korumak için yardım isterlerse, aranızda antlaşma bulunan bir topluluğa karşı olmamak üzere yardım etmeniz gerekir. Allah bütün yaptıklarınızı görmektedir. **73.** İnkâr edenler de birbirlerinin yakın ve yardımcılarıdır. İlişkilerinizi böyle kurmazsanız yeryüzünde bir fitne, büyük bir bozulma olur. **74.** İman edip de hicret edenler, Allah yolunda cihad edenlerle onları bağırlarına basanlar ve yardım edenler var ya işte gerçek müminler onlardır; bağışlanma onlar için, büyük lutuf onlar içindir. **75.** Daha sonra iman edenler, hicret edip sizinle beraber cihad edenler, işte bunlar da sizdendir. Aralarında rahim bağı bulunanlar Allah'ın hükmüne göre birbirlerine daha yakındır. Allah her şeyi hakkıyla bilmektedir.

Tefsiri

72-73. Burada "yâr ve yakınlar" diye tercüme edilen evliyâ kelimesi *vely* mastarından gelen *velî* isminin çoğuludur. Bu kökten gelen *vilâyet* şeklindeki okunuşun yönetim ilişkisini, *velâyet* şeklindeki okunuşun ise fert ve gruplar arasındaki yakınlık, dayanışma, taraf ve yardımcı olmayı ifade ettiği hususunda daha önce birkaç yerde açıklama yapılmıştı (el-Bakara 2/257; en-Nisâ 4/2, 138-140, 144; el-En'âm 6/14). Bazı müfessirler burada açıklanan velâyet ilişkisinin mirasla alâkalı olduğunu ileri sürmüşlerse de âyetlerin geniş kapsamlı olduğu açıktır. Çeşitli asırlarda, kültürlerde, coğrafya ve topluluklarda toplumu birleştiren, kaynaşma ve dayanışmayı sağlayan temel bağlar farklı olmuştur. Bunlar arasında klan ve totem, din, bölge veya yerleşim alanı, ırk, akrabalık, vatandaşlık öne çıkmaktadır. İslâm'a göre akrabalığa ve yerleşim yakınlığına da (komşuluğa, aynı köy veya şehirde oturma) bazı hak ve imtiyazlar tanınmış olmakla beraber temel, belirleyici, baskın siyasî ve sosyal birlik ve dayanışma bağı (velâyet) dine dayanmaktadır, fert ve grupların aynı dine bağlı bulunmasıdır. Bu sebepledir ki, hâkim kanaata göre, yakın akraba olsalar bile, dinleri farklı olanlar arasında miras ilişkisi yürümemektedir.

Din bağına dayalı yardımlaşma ve dayanışmanın kâmil mânada gerçekleşmesinin –en azından o çağda ve bölgedeki– şartı, müminlerin bir arada

bulunmaları, belli bir toprak parçası üzerinde bir sosyal ve siyasî "bağımsız birlik" oluşturmalarıdır. Hz. Peygamber ve Mekke'deki müslümanlar, dinlerini seçme ve yaşama hürriyeti tehlikeye düşünce Medine'ye hicret ettiler. Bu muhacirleri, Yesrib'in (Medine) müslümanları topraklarına ve evlerine yerleştirdiler, mallarına ortak ettiler, ellerinden gelen bütün yardımı yaptılar ve bu sebeple "yardımcılar" mânasında ensar diye anıldılar. Bu bağın daha da güçlenmesi için Peygamberimiz, muhacirlerle ensarı bire bir kardeş yaptı, bu kardeşlerin birbirine vâris olmaya varıncaya kadar dayanışmalarını sağladı. Muhacirlerle ensar arasında hem genel hem de özel mânada (birbirine vâris olmaları anlamında) kurulan ve işleyen velâyet (kardeşlik) ilişkisinin, hicret etmemiş müslümanlara da aynıyla uygulanması mümkün değildi. Sadece dinî hayatları ve özgürlükleri tehlikeye düşüp de yardım isterlerse kendilerine yardım edilecekti. Ancak bunun da bir şartı vardı; o şart da, kendilerine karşı müslümanlara yardım edilerek savaşılacak toplulukla müslüman topluluk (devlet) arasında bir saldırmazlık antlaşmasının bulunmamasıydı. Böyle bir antlaşmanın bulunması halinde buna sadık kalınacak, göç etmeyip başkalarının arasında azınlık olarak yaşamayı tercih eden müminlere yardım edilemeyecek, yani velâyet ilişkisi bu noktada işlerliğini kaybedecekti.

Medine dönemi sosyal yapısında görüldüğü şekliyle velâyet ilişkisinin dine bağlı olarak yürümesi müslüman olmayan topluluklar için de geçerlidir; yani onlar da kendi dinlerine mensup olanlara öncelik verirler, birbirlerini korurlar, aralarında yardımlaşırlar. İnsan tabiatına ve sosyal realiteye uygun bulunan bu kural değiştirilir de, dini farklı olan kimselerle velâyet ilişkisi kurulursa, âyette bundan iki kötü sonuç doğacağı bildirilmektedir: Fitne ve fesat. Fitne birey ve toplumun dinî ve ahlâkî hayatının bozulması, kirlenmesi, değişmesi tehlikesidir. Fesat ise din birliğine dayalı dayanışma düzeninin değişmesi, dinleri farklı kimselerle –onlara, yukarıda açıklanan çerçevede velâyet yetkisi vererek– yardımlaşan grupların ortaya çıkması sonucu sosyal düzenin bozulması, asayişin sarsılması, hatta iç karışıklıkların çıkmasıdır.

74-75. İman zihinde ve kalpte olan psikolojik bir durum olduğu için dışa vuran işaretleri, delil ve belirtileri olmadan bir kimsede var olup olmadığı

bilinemez. İnsanların inanmadıkları halde inanıyormuş gibi görünmeleri mümkündür. Ancak öyle belirti ve deliller vardır ki, bunların bulunması halinde imanın gerçek olduğuna hükmedilir. İnancına göre yaşayabilmek için yurdunu yuvasını bırakıp bir başka ülkeye göç etmek, orada müslümanların safına katılarak düşmanla savaşmak, muhacirlere kucak açarak her şeylerini onlarla paylaşmak samimi imanın dışa vuran güçlü belirtileridir; bunlar bir kimsede görüldüğünde onun mümin olduğuna hükmeden kişi, objektif delillere dayanmış olmaktadır. Âyette geçen "gerçek" niteliği, diğerlerinin, meselâ hicret etmeyenlerin imanlarının asılsız veya geçersiz olduğunu değil, objektif delillerle sabit olmadığını, başka bir deyişle gerçekte var olsa bile, başkalarına göre varlığının sabit olmadığını veya şüpheli bulunduğunu ifade etmektedir. Arkadan gelen âyet ise bu eksiğin nasıl giderilebileceğinin yolunu göstermektedir. Gizli iman da Allah ile kul arasında muteber olmakla beraber müminlerin kuracakları ilişki bakımından bunun söz veya fiil ile açıklanması gerekmektedir. İmanını objektif delillerle ortaya koyan herkese mümin muamelesi yapılır, şartlarını yerine getiren herkes velâyet hakkından istifade eder ve böyle kimseler bütün müminlerin kardeşidir.

Son âyetin son cümlesi, genel olan iman bağına ek olarak, bulunması halinde kandan ve doğumdan yakınlığın, akrabalığın ayrı bir yeri ve değeri bulunduğunu, bu ilişkinin hukukî sonuçlarının da bulunabileceğini ifade etmektedir. Bütün fakih ve müfessirler, akrabadan olan müminlerin ilgi, yardım ve dayanışmada önceliği bulunduğu konusunda ittifak etmişlerdir. Bu yakınlığın miras hukukuna etkisi konusunda ise görüş ayrılığı vardır. "Mirasla alâkası yoktur; buradaki velâyet önceliği, genel yardımlaşma ve dayanışma ile ilgilidir" diyenlere karşı, içlerinde Ebû Hanîfe'nin de bulunduğu bir gruba göre bu cümle miras hukukunda da önceliği ifade etmektedir, miras âyetlerine yeni bir kayıt getirmekte, hicretin ilk yıllarında uygulanan "muhacir-ensar kardeşlemesine" dayalı miras hakkını kaldırmaktadır. Bu anlayış ve yoruma dayalı olarak Ebû Hanîfe'nin dahil bulunduğu birçok müctehide göre "zevi'l-erhâm" diye bilinen, kızın ve kız kardeşin çocukları, dayı, teyze gibi "kızdan ve anadan olma yakın akraba", asabe ve belli pay sahibi vârisler (eshâbü'l-ferâiz) bulunmadığında vâris olurlar (bk. Cessâs, III, 76). Bu hüküm,

miras hukuku bakımından akraba olan müminlere, diğerlerine nisbetle bir öncelik bahşedildiğini göstermekte, açıklamakta olduğumuz âyetin de bir uygulamasını teşkil etmektedir.

9 (113)

Tevbe Sûresi

Medine, 129

Nüzûlü

Mushaftaki sıralamada dokuzuncu, iniş sırasına göre yüz on üçüncü sûredir. Mâide sûresinden sonra, Nasr sûresinden önce Medine'de nâzil olmuştur. Müfessirler arasındaki hâkim kanaate göre son iki âyeti Mekke'de inmiştir. 113. âyetinin de Mekke'de indiğine dair bir rivayet bulunmaktadır. Hicretin 9. yılında nâzil olmaya başlayan bu sûrenin Kur'an'ın en son inen sûresi olduğu yönünde bir rivayet de vardır (Şevkânî, II, 378; Elmalılı, IV, 2441).

İçeriği ve konusuna ilişkin tarihî bilgiler, sûrenin hemen tamamının Tebük Seferi'nden az bir zaman önce başlayıp sefer süresince ve seferden hemen sonraki günlerde, en büyük kısmıyla da Medine'den Tebük'e yapılan uzun yürüyüş sırasında vahyedildiğini göstermektedir (bk. Esed, I, 343). Aşağıda açıklanacağı üzere sûrenin baş kısmı Tebük Seferi'ni takiben yani kronolojik sıra itibariyle diğer kısımlarından sonra inmiştir.

Hz. Peygamber Tebük Seferi'nden döndükten sonra Hz. Ebû Bekir'i hac emîri olarak görevlendirmişti. Ebû Bekir beraberindeki müslümanlarla hareket ettikten sonra bu sûrenin baş kısmı nâzil oldu. Bunun üzerine Resûlullah sûredeki buyrukları hac esnasında insanlara tebliğ etmesi için Hz. Ali'ye görev verdi. Hz. Ali hac kafilesine yolda yetişti. Hz. Ebû Bekir ona âmir sıfatıyla mı yoksa memur sıfatıyla mı geldiğini sordu. O sadece sûreyi hac sırasında insanlara tebliğ etmekle memur olduğunu söyledi. Birlikte Mekke'ye gittiler. Hz. Ali kurban bayramının birinci günü Cemre-i Akabe yanında insanlara hitap etti, kendisinin Hz. Peygamber'in elçisi olduğunu bildirip sûreden otuz veya kırk (Mücâhid'den yapılan rivayete göre on üç) âyet okudu ve şu dört hususu özellikle tebliğ etmekle

görevli olduğunu söyledi: Bu yıldan sonra Kâbe'ye müşrik yaklaşmayacak, kimse Kâbe'yi çıplak tavaf etmeyecek, mümin olmayan cennete giremeyecek, verilen söz mutlaka tutulacaktır (Zemahşerî, II, 138; Râzî, XV, 218).

Adı

104. âyetinde *tevbe* kelimesi geçtiği için sûre bu adı almıştır. İlk kelimesi "berâe" olduğu için Berâe sûresi diye de meşhur olmuştur. Ayrıca bu sûre Muhziye, Kadîme, Fâdıha gibi isimlerle de anılmıştır.

Konusu

Sûrede yer alan başlıca konular şunlardır: Antlaşmalarını bozan müşriklere fesih bildirimi yapılıp Mescid-i Harâm çevresinin putperestlerden arındırılması, Allah ve resulüne bağlılığın ve iman kardeşliğinin diğer bütün dünyevî bağların üstünde tutulması gerektiği, Allah'ın nimetlerini ve yardımlarını hiçbir zaman göz ardı etmeksizin iman mücadelesindeki azim ve kararlılığın korunması, özellikle Tebük Seferi'ne hazırlık, Tebük'e gidiş ve dönüş sırasında münafıkların sergiledikleri davranışlar, müslümanların böyle sıkıntılı durumlarda hataya düşme ihtimallerinin artması, Ehl-i kitap'la ilişkiler, cizye ve zekât hükümleri, bedevî Araplar'ın dinî bildirimler karşısındaki tavırları, yaptığı kötülüklerden samimi pişmanlık duyanların tövbelerinin kabulü hususunda yüce Allah'ın ne kadar lutufkâr olduğu, Resûlullah'a canla başla destek olan ilk müslümanların ve onların yolunu izleyenlerin Allah katında çok üstün bir mertebeye sahip oldukları, Hz. Muhammed'in müminlere karşı engin şefkati, bu gerçekleri görmezden gelenlere karşı arşın sahibi yüce Allah'a sığınmak, O'na güvenip dayanmak gerektiği.

Özelliği

Diğer sûrelerden farklı olarak bu sûrenin başında "besmele"nin olmaması şu iki sebeple açıklanmaktadır: **a)** Bu sûrenin, aralarındaki anlam ve içerik yakınlığı itibariyle Enfâl sûresinin devamı olma ihtimali.

Hz. Peygamber'den bu sûrenin Enfâl veya başka bir sûrenin parçası olduğuna dair bir açıklama nakledilmiş olmadığı için bu ihtimal zayıf bulunmuştur. Bu görüş şu açıdan da eleştirilmiştir: Eğer sebep bu olsaydı sadece Enfâl sûresinden bu sûreye geçerken besmele okunmaması gerekirdi, oysa bu sûreye başlarken de besmele okunmaz (Elmalılı, IV, 2442-2443).
b) Sûrenin müşriklere ağır bir ihtarla ve –âyetin tefsiri sırasında açıklanacak sebeplere binaen– onlarla yapılmış antlaşmanın bozulup savaş ilân edilmesi tâlimatıyla başlaması. Bu izaha göre, besmele güven ve rahmetin ifadesi olduğundan iki zıt ifadenin birlikte okunması uygun görülmemiştir. Başka bazı sûrelerin de savaş buyruğu içerdiği (Derveze, XII, 66) veya "yazıklar olsun" gibi ifadelerle başladığı (Âlûsî, X, 61) gerekçesiyle bu izah eleştirilmişse de, başka bir sûrenin başında böyle şiddetli bir uyarı ve ahdi bozma ifadesi yer almamaktadır.

Bu konudaki izah farklılıkları bir yana, İslâm âlimleri bu sûrenin başında besmelenin yazılmaması ve okunmaması gerektiği hususunda fikir birliği içindedirler. Bunun herkesçe kabul edilen ortak sebebi Resûlullah'ın bu sûrenin başında besmeleyi yazdırmamış olmasıdır. Bu durum, Kur'an'ın hiçbir değişikliğe uğratılmaksızın, aynen Hz. Peygamber'den öğrenildiği biçimde sonraki nesillere aktarılması konusunda sahâbenin büyük bir titizlik gösterdiğini ve bu ulvî emanetin nesiller boyu özenle korunduğunu açıkça ortaya koyan kanıtlardan biri sayılmalıdır (Râzî, XV, 216; Mevdûdî, II, 179). Şu hususa da işaret edilmelidir ki, Tevbe sûresinde besmele çekilmemesi bu sûrenin başıyla ilgilidir. Şayet Kur'an okumaya bu sûrenin başından başlanacaksa sadece "eûzü" çekilir; daha sonraki bir âyetinden başlanacaksa eûzü ile birlikte besmele de okunur. Enfâl sûresinden Tevbe sûresine geçilirken ise eûzübesmele okumaksızın kıraate devam edilir.

1 – 6

بَرَٓاءَةٌ مِنَ اللّٰهِ وَرَسُولِه۪ٓ اِلَى الَّذ۪ينَ عَاهَدْتُمْ مِنَ الْمُشْرِك۪ينَۜ ﴿١﴾
فَس۪يحُوا فِي الْاَرْضِ اَرْبَعَةَ اَشْهُرٍ وَاعْلَمُٓوا اَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِي اللّٰهِۙ

وَاَنَّ اللّٰهَ مُخْزِي الْكَافِرِينَ ﴿٢﴾ وَاَذَانٌ مِنَ اللّٰهِ وَرَسُولِه۪ٓ اِلَى
النَّاسِ يَوْمَ الْحَجِّ الْاَكْبَرِ اَنَّ اللّٰهَ بَر۪ٓيءٌ مِنَ الْمُشْرِك۪ينَ وَرَسُولُهُ
فَاِنْ تُبْتُمْ فَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ وَاِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَاعْلَمُٓوا اَنَّكُمْ غَيْرُ
مُعْجِزِي اللّٰهِ وَبَشِّرِ الَّذ۪ينَ كَفَرُوا بِعَذَابٍ اَل۪يمٍ ﴿٣﴾ اِلَّا الَّذ۪ينَ
عَاهَدْتُمْ مِنَ الْمُشْرِك۪ينَ ثُمَّ لَمْ يَنْقُصُوكُمْ شَيْـًٔا وَلَمْ يُظَاهِرُوا عَلَيْكُمْ
اَحَدًا فَاَتِمُّٓوا اِلَيْهِمْ عَهْدَهُمْ اِلٰى مُدَّتِهِمْ اِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ الْمُتَّق۪ينَ
﴿٤﴾ فَاِذَا انْسَلَخَ الْاَشْهُرُ الْحُرُمُ فَاقْتُلُوا الْمُشْرِك۪ينَ حَيْثُ
وَجَدْتُمُوهُمْ وَخُذُوهُمْ وَاحْصُرُوهُمْ وَاقْعُدُوا لَهُمْ كُلَّ مَرْصَدٍ
فَاِنْ تَابُوا وَاَقَامُوا الصَّلٰوةَ وَاٰتَوُا الزَّكٰوةَ فَخَلُّوا سَب۪يلَهُمْ اِنَّ اللّٰهَ
غَفُورٌ رَح۪يمٌ ﴿٥﴾ وَاِنْ اَحَدٌ مِنَ الْمُشْرِك۪ينَ اسْتَجَارَكَ
فَاَجِرْهُ حَتّٰى يَسْمَعَ كَلَامَ اللّٰهِ ثُمَّ اَبْلِغْهُ مَاْمَنَهُ ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ
قَوْمٌ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦﴾

Meâli

1. Allah ve resulünden, antlaşma yapmış olduğunuz müşriklere karşı fesih bildirimidir! **2.** Yeryüzünde dört ay daha serbestçe dolaşın; fakat

bilin ki asla Allah'ı âciz bırakamazsınız ve Allah inkârcıları er-geç rezil rüsvâ edecektir. **3.** Yine Allah ve resulünden bu büyük hac günü insanlara duyurudur: Allah ve resulünün müşriklerle hiçbir bağı yoktur. Şayet tövbe ederseniz, bu kendi iyiliğinize olur; eğer sırt çevirirseniz biliniz ki siz Allah'ı âcizliğe düşüremezsiniz. (Resulüm!) İnkârcıları elem veren bir azapla müjdele! **4.** Ancak kendileriyle antlaşma yaptığınız müşriklerden bilâhare yükümlülüklerini eksiksiz yerine getiren ve sizin aleyhinize kimseye arka çıkmayanlar müstesna; onlara verdiğiniz söze süresi doluncaya kadar riayet ediniz. Allah haksızlıktan sakınanları sever. **5.** Haram aylar çıkınca, müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün, esir alın, kuşatın ve onları her geçit yerinde gözetleyin. Şayet tövbe ederler, namazlarını kılarlar ve zekâtlarını verirlerse artık onları serbest bırakın. Allah yarlığayıcıdır, bağışlayıcıdır. **6.** Ve eğer müşriklerden biri senden korunma isterse, Allah'ın sözünü anlamasına fırsat vermek için onu koruma altına al; sonra onu kendi güvenlik bölgesine ulaştır. Bu uygulama, onların bilmeyen bir topluluk olmalarından dolayıdır.

Tefsiri

1-6. İnsanî ilişkilerin sağlıklı bir biçimde sürdürülmesinde ve toplumsal düzenin tesisi ve korunmasında antlaşma ve sözleşmeler çok önemli bir yere sahiptir. Sözleşmelerin güvenilir olması ve işlevini ifa edebilmesi de *ahde vefâ* ilkesinin korunmasına bağlıdır. Kur'an gerek insanın kendisini yaratan Allah'a verdiği söz, gerekse başka insanlarla yaptığı sözleşmeler anlamında *ahid* kavramı üzerinde önemle durmuş ve değişik vesilelerle ahde vefâ ilkesine vurgu yapmıştır (Bakara 2/40; Mâide 5/1, 7). Daha peygamberlik öncesi dönemde yakın çevresi tarafından güvenilir, sözünde durur bir kişi olmasıyla tanınan Hz. Muhammed de peygamberliği süresince karşılaştığı bütün zorluklara rağmen bu ilkeden ödün vermemiş ve bu konuda çevresindeki müminlere iyi bir örnek olmuştur. İşte yaklaşık yirmi iki yıllık bir süre içinde İslâmiyet'in amansız düşmanları olan Mekke putperestleriyle ilişkilerinde bile sözünde durma ve ahde vefâ konusunda titiz davranan ve ashâbı tarafından bu husustaki duyarlılığı çok iyi bilinen Resûlullah'ın daha önce yapılmış bir antlaşmayı yok sayıp birdenbire sahip olduğu gücü ön plana çıkarması

beklenemezdi. Fakat içten içe yıkıcı faaliyetlerde bulunarak müslümanları birbirine düşürmeye çalışan ve bunu temin için münafıklarla iş birliği yapan müşriklerin mevcut antlaşma hükümlerini fiilen bozmaları karşısında, içi boşaltılmış bir antlaşmayı istismar etmelerine de müsaade edilemezdi.

Müşriklerin antlaşma hükümlerini sinsice ihlâl etmeleri ve hıyanet içinde bulunmaları karşısında Resûlullah'ın da bu antlaşmaları bozabileceği Enfâl sûresinde bildirilmiş (8/58) ve bu konuda müslümanların fikrî bir hazırlık içinde olmaları sağlanmıştı. Tebük Seferi'nde yaşanan birçok olay da müslümanlarla birlikte hareket ediyor görünen kişilerin gerçek yüzlerini açığa çıkarma açısından onlara önemli tecrübeler kazandırmıştı. Nihayet Tebük Seferi'ni takiben bu bildirimin yapılması zamanının geldiği Resûlullah'a vahyedildi: Müslümanların antlaşma yaptığı müşrikler artık bu antlaşmanın geçersiz olduğunu bilmeliydiler! Peygamber'in bizzat bulunmayıp emîr olarak Hz. Ebû Bekir'i görevlendirdiği hac esnasında bu duyuru yapılacak ve buna bağlı sonuçlar kendilerine hatırlatılacaktı.

Türkçe'de "berat" şeklinde telaffuz edilen *berâe*, sözlükte, "bir işten veya sorumluluktan sıyrılmak, kötü bir durumdan uzaklaşmak, katışık halden çıkıp duru hâle gelmek" gibi anlamlara gelir. Borçlu için "berî oldu" denince borçtan, hasta için "berî oldu" denince de hastalıktan kurtulduğu ve aslî durumuna döndüğü kastedilir. "Berâet-i zimmet asıldır" şeklindeki hukuk kaidesinde geçen *berâet* kelimesi suçsuz ve borçsuz olmayı ifade eder. Bu kelimenin bir de toplumlar arası ilişkiler ve savaş hukuku bakımından ifade ettiği bir anlam vardır ki, o da taraflar arasında dostluk ilişkisinin kopması, dokunulmazlık ve güven ilkesinin geçerliliğine son verilmesi, daha önceki taahhütlerin sorumluluğundan kurtulma, kısaca ilişki kesmedir.

1. âyette geçen "berâe" kelimesini yapılan bildirimin içeriği dikkate alınarak ve bunun şiddetli bir ihtar olduğunu belirtmek üzere "ültimatom" şeklinde çevirmek mümkündür. Fakat milletlerarası ilişkiler terminolojisinde bu kelimenin kullanıldığı anlam ile âyetteki berâe kelimesinin tam olarak örtüştüğü söylenemez.

Âyette bildirimde bulunan taraf Allah ve resulü, bildirimin yapıldığı taraf ise müslümanların kendileriyle antlaşma yaptıkları müşrikler

şeklinde ifade edilmiştir. Burada şöyle bir anlatım inceliğinin bulunduğu görülmektedir: Müşriklerle muahede konusunda "kendileriyle antlaşma yaptığınız" ifadesi kullanılarak yüce Allah'ın böyle bir antlaşmaya taraf olamayacağı, sadece belirli şartlarda müslümanların bu tür bir akdin tarafı olabilecekleri ima edilmiş olmaktadır (Râzî, XV, 217). Hz. Peygamber'in bu akde taraf olması ise Allah'ı temsilen değil müslümanların temsilcisi ve yöneticisi sıfatıyladır. Nitekim bu duyurunun ne zaman yapılacağını bildiren 3. âyette Allah ve resulünün müşriklerle hiçbir bağının bulunmadığı ayrıca ifade edilmiş ve Hz. Peygamber de müşriklerin bulunabileceği hicretin 9. yılındaki bu hacda bulunmamıştır. 7. âyette de bu ince mânayı koruyan bir ifade kullanıldığı görülmektedir. Resûlullah'ın sefere gönderdiği kumandanlara şu meâlde bir tâlimat vermesi de bu yorumu güçlendirici niteliktedir: Bir kaleyi kuşatıp da oranın ahalisi senden Allah ve resulü adına antlaşma yapmanızı isterse bunu kabul etme, kendin ve arkadaşların adına antlaşma yap; zira kendinin veya arkadaşlarının taahhüdünü ihlâl etmen Allah ve resulünün taahhüdünü ihlâl edilmiş hâle düşürmekten iyidir. Yine, bir kaleyi kuşatıp da oranın ahalisi senden kendileri hakkında Allah'ın hükmünü vermeni isterlerse, bunu kabul etme, kendi hükmünü ver; çünkü onlar hakkında Allah'ın hükmünü isabet ettirip ettiremeyeceğini bilemezsin (Müslim, "Cihâd", 3).

Muhatapların hiç süre verilmeksizin, âniden antlaşmaya son verildiği ve böylece haksızlığa uğratıldıkları iddiasında bulunamamaları için 2. âyette kendilerine dört ay süre verildiği bildirilmiştir. Bu âyetteki "serbestçe dolaşın" şeklinde çevrilen "sîhû" emrinin masdarı olan "siyâha(t)", Arap dilinde sıradan bir gezintiyi değil, gerekli hazırlıklar yapılarak çıkılan planlı yolculuğu ifade eder. Böylece kendi aykırı davranışları sebebiyle antlaşmaları feshedilen müşriklere, güven içinde dolaşarak kendilerini korumak için her türlü önlemi alabilecekleri, diledikleri gibi hareket edip geleceklerini güvenceye alma yollarını araştırabilecekleri hatırlatılmakta, hatta emir kipi kullanılarak kendilerine tanınan bu imkândan sonra artık sorumluluğun da kendilerine ait olacağı ima edilmektedir (Elmalılı, IV, 2448). Bununla birlikte âyetin devamında müşriklerin Allah'ı asla âciz bırakamayacakları ve Allah'ın inkârcıları rüsvâ edeceği yönünde bir uyarı yapılmaktadır.

Müteakip âyetlerle birlikte değerlendirildiğinde, burada müşriklere şu hususlar bildirilmiş olmaktadır: Verilen süreden sonra artık antlaşma güvencesinden yararlanamazsınız. Şayet eski tavırlarınızda ısrar ederseniz ve İslâm'ın müslümanlar için en kutsal mekân ilân ettiği Kâbe'nin çevresinde varlığınızı ve egemenliğinizi sürdürmeye çalışırsanız müslümanlara karşı savaş açmış sayılırsınız ve bunun sonuçlarına katlanırsınız. Fakat biliniz ki bu şekilde süre verilmesinin sebebi âcizlik değil, size düşünüp taşınma ve tövbe etme imkânı sağlamaktır; yine biliniz ki Allah'ın iradesini aşamazsınız, O'nu âciz bırakamazsınız ve rezil rüsvâ olmayı göze almış olursunuz; eğer tövbe ederseniz bu sizin için daha iyi olur (Râzî, XV, 220).

Burada verilen dört aylık sürenin başlangıcı ve bitimi hakkında tefsirlerde farklı açıklamalar yer almaktadır (Taberî, X, 59-62, 65-66; Zemahşerî, II, 138; Râzî, XV, 219-220, 225). Bazı müfessirler Tevbe sûresinin Şevval ayında indiği bilgisinden hareketle bu sürenin Muharrem ayının sonunda bitmesi gerekeceğini ileri sürmüşlerdir. Fakat âyetin, Hz. Ebû Bekir'in hac için gönderilmesini takiben indiği, burada antlaşmanın feshini takiben belirli bir müddet tanınmasının amaçlandığı ve bunun hac esnasında (Zilhicce ayının 9 veya 10. günü) tebliğ edildiği dikkate alınınca, dört aylık bu sürenin Zilhicce'nin 10'undan Rebîülâhir'in 10'una kadar olduğunu kabul etmek gerekir. Nitekim Taberî, süre verilen tarafın bunu bilmesi gerektiği ilkesine ve bu bildirimin de hac esnasında yapıldığı olgusuna dikkat çekerek anılan görüşü eleştirmektedir (X, 66). Bununla birlikte, o yıl Zilhicce'nin onu sayılan hac gününün gerçekte Zilkade ayına tesadüf ettiği rivayeti esas alındığında, bu süre 10 Rebîülevvel'de sona ermiş olmaktadır; zira o sırada henüz müşriklerin "nesî" âdeti kalkmamıştı ve aylar Resûlullah'ın haccında yerine oturmuştu ("nesî" hakkında bilgi için bk. âyet 37).

Âyette belirtilen dört aylık sürenin ilgilileri hakkında birçok izah yapılmıştır. Bu izahlar ile 4 ve 7. âyetlerde ahidlerine sadakat gösterenler için getirilen istisnalar birlikte değerlendirildiğinde, buradaki süre ile müşriklerle yapılmış antlaşmaların süreleri arasındaki ilişkiyi şöyle açıklamak uygun olur: Antlaşmalarına sadakat gösterenler bakımından daha önce belirlenmiş süreye uymak gerekir; burada belirlenen süre antlaşma

hükümlerini çiğneyenler hakkındadır. Bunlardan müddeti âyette belirtilenden daha fazla kalmış olanlar hakkında bu süre kısaltılmış, daha az kalmış olanlar ile süre tayin edilmeden antlaşma yapılanlara ise bu kadar süre verilmiştir (Taberî, X, 59-63, 65-66,77; Râzî, XV, 219). Şu var ki Taberî, buradaki "dört ay"ın müslümanlarla aralarında antlaşma bulunan, 5. âyetteki "haram aylar"ın ise müslümanlarla aralarında antlaşma bulunmayan müşrikler hakkında olduğu kanaatindedir. Buna göre, süresiz antlaşması bulunan veya süreli olmakla beraber ahdini bozmuş bulunan müşriklere o yılın hac gününden itibaren dört ay (10 Rebîülâhir'e kadar) müddet tanınmış, antlaşması bulunmayan müşrikler bakımından ise verilen süre muharrem ayının sonunda (yapılan bildirimden elli gün sonra) bitmiş olmaktadır (X, 66). Fakat 5. âyetteki "haram aylar"ın İslâmî terminolojide "eşhür-i hurum" diye bilinen (bk. âyet 36) aylar şeklinde anlaşılması ve böylece antlaşması bulunmayan müşriklere iki aydan az bir süre tanındığı sonucunun çıkarılması bu sûre ile getirilen düzenlemenin ruhu ile bağdaşır görünmemektedir. Zira antlaşmasını bozan müşriklere bile dört ay güvence ve düşünme fırsatı veren bir düzenlemede, –antlaşması bulunmayanlar sürekli savaş halinde kabul edilse dahi– hiç değilse ahdi bozmuş durumda bulunmayan bu kesim için diğerine göre çok kısa bir süre tanınması anlamlı görünmemektedir.

3. âyetin "büyük hac günü" diye çevrilen kısmıyla ne kastedildiği hususunda değişik açıklamalar yapılmıştır. Bunlardan birine göre Hudeybiye Antlaşması'ndan sonra yapılan umreye *hacc-ı asgar* (küçük hac) dendiği için, İslâm'da ilk defa hicretin 9. yılı yapılan bu hacca da onun mukabili olmak üzere *hacc-ı ekber* (büyük hac) denmiştir. Taberî'nin de tercih ettiği bu yoruma göre âyette geçen "büyük" sıfatı sırf o yılın haccına özgü değildir, umre mahiyetinde olmayan hac ilk defa o yıl başladığı için böyle anılmıştır ve daha sonraki bütün haclar için bu sıfat geçerlidir (X, 75-76). Bazı âlimler bu haccın böyle nitelenmesinin sebebini, o yıl müslümanların ve müşriklerin bir arada bulunmaları ve haccın bir Ehl-i kitap bayramına tesadüf etmesi şeklinde açıklamışlar, gerek daha önce gerekse daha sonra böyle bir durumun benzerine rastlanmadığını belirtmişlerdir (Taberî, X, 75; Zemahşerî, II, 138-139). Bazı âlimler de inkârcıların bayramının Allah'ın hoşnut olmadığı günlerden olduğu gerekçesiyle bu yoruma karşı çıkmışlardır. Râzî bu eleştiriyi isabetsiz bulur ve burada maksadın, bütün

bu inanç gruplarınca o günün büyük telakki edildiğini belirtmek olduğunu kaydeder (XV, 221-222). Diğer bir yorum da şöyledir: Âyette o yılın haccı için böyle niteleme yapılması, İslâm'ın başarı ve üstünlüğünü, putperestliğin zelil hale düştüğünü ilân eden hac olması sebebiyledir. O yılın haccı bu açıdan özel bir önemi haiz olmakla beraber, müslümanlar nezdinde en yüce değere sahip hac kuşkusuz Resûlullah'ın ertesi sene yaptığı Vedâ haccıdır ve âyetteki niteleme bunu da kapsamaktadır. Nitekim Hz. Peygamber kendi bulunduğu hac hakkında "Bu en büyük hac günüdür" buyurmuşlardır. Bu sebeple âyetteki hacc-ı ekber tabirini, ilânın yapıldığı hac günü açısından hicrî 9. yılda yapılan hac diye, bu ilânın sonuçlarının tam olarak gerçekleşmesi açısından ise Vedâ haccı diye anlayanlar olmuştur. Bazı müfessirlere göre ise buradaki "büyüklük" vasfı, o yılki haccın başka haclarla veya ibadetlerle karşılaştırılması anlamını içermemekte, hac ibadetinin en büyük kısmına işaret etmektedir; bu anlamıyla büyüklük bütün hacların o önemli kısmı hakkında geçerlidir. Âyette önemli kısım yevm kelimesiyle ifade edilmiştir. Arapça'da yevm kelimesi hem "vakit" hem de "gün" anlamına geldiği için burada belirli bir günün değil hac vaktinin tamamının kastedildiğini ileri sürenler olmuştur (Taberî, X, 74). Fakat burada bir süre tanıma hükmünün bulunduğu ve sürenin başlangıcının muayyen olması gerektiği için bunu belirli bir gün olarak anlamak bağlama uygun düşer. Bu günün ise arefe veya bayram günü olabileceği söylenmiştir. Gerek haccın tamam olmasını sağlayan fiiller gerekse bu âyet uyarınca yapılan duyuruya ilişkin tarihî bilgiler (Zemahşerî, II, 138) dikkate alındığında, buradaki maksadın bayram günü olduğu görüşü daha kuvvetli görünmektedir (Taberî, X, 67-75).

Âyette sözü edilen duyuru, sûrenin nüzûlü hakkında bilgi verilirken açıklandığı üzere, Hz. Ali tarafından yapılmıştır. Bunu, konuyla ilgili bazı rivayetler ve o günkü Arap âdetleri ışığında Hz. Ali'nin Ehl-i beyt'ten olması ile izah etmek mümkündür (Elmalılı, IV, 2441). Fakat bazı Şiîler'in yaptığı gibi bu rivayetleri ve olayı ön yargılı bir yoruma tâbi tutarak bundan Allah'ın elçisine gelen vahiyleri tebliğ görevinin, dolayısıyla halifelik hakkının Hz. Ali'ye ait olduğu sonucunu çıkartmak tamamen mezhep taassubuna dayalı bir yaklaşımdır (Şiî tefsirlerinde tebliğ görevinin Ebû Bekir'e verildikten sonra ondan alınıp Ali'ye tevdi edildiği husu-

suna vurgu yapılır, bk. Tabersî, V, 8-9). Bu tür saptırılmış yorumlarla her ikisi de ilk müslümanlardan ve İslâm büyüklerinden olan Hz. Ebû Bekir ve Hz. Ali'nin karşı karşıya getirilmesi, Resûlullah'ın önemi üzerinde ısrarla durduğu birlik beraberlik ruhuyla ve tarihî verilerle bağdaşmaz. Hz. Peygamber'in Hz. Ebû Bekir'i hac emîri olarak görevlendirdiği ve hac esnasında tebliğ edilecek bu âyetlerin, onun yola çıkmasından sonra nâzil olduğu ortadadır. Böyle bir durumda Hz. Ali'nin bu iş için görevlendirilmesi gayet normaldir. Zira –onun diğer vasıfları yanında– Hz. Ebû Bekir'e göre daha genç olduğu, tebliğ işinin ise gür bir ses istediğini göz ardı etmemek gerekir. Yine unutmamak gerekir ki, bu âyetler indiğinde onları Resûlullah'tan öğrenip ezberleyen Hz. Ali'dir. Hz. Ebû Bekir'in bunları Hz. Ali'den öğrenip tam olarak ezberlemesi ve halka duyurması yerine doğrudan Hz. Ali'nin tebligatı yapması daha mâkuldür. Kaldı ki hadis kaynakları da, duyuru esnasında Hz. Ali yorulunca buyrukları Hz. Ebû Bekir'in tebliğ ettiğini haber vermektedir (Ateş, IV, 32).

Siyer kaynakları incelendiğinde, müslümanların putperestlere bu bildirimi yapabilecek duruma gelinceye kadar ne büyük haksızlıklara mâruz kaldıkları ve dayanılmaz acı ve eziyetlere katlandıkları açıkça görülür. Böyle bir mücadelenin sonunda büyük bir başarı elde eden tarafın, bütün beşerî istek, eğilim ve zaaflarını yenip karşı tarafa yeni fırsatlar tanıması kolay bir iş değildir. Fakat İslâmiyet'in temel hedefi insanlığı hidayete ve aydınlığa eriştirmek olduğu için Kur'an hemen bu muhtemel zaafların önüne set çekip karşı tarafa tövbe imkânı verilmesini istemektedir. Ardından, müşriklere tövbeye yanaşmadıkları takdirde müslümanlara savaş açma iradesi ortaya koymuş olacakları, fakat asla Allah'ı âciz bırakamayacakları tekrar hatırlatılmaktadır.

İnkârcıların azabın dünyadakinden ibaret olmayıp asıl şiddetli azabın âhirette olduğunu bilmeleri için ve onların dünya görüşünü hafife alan bir üslûpla âyetin sonunda "İnkârcıları elem veren bir azapla müjdele!" buyurulmuştur (Râzî, XV, 223).

4. âyette *ahde vefâ* ilkesinin önemine yeni bir vurgu yapılarak 2. âyette verilen genel sürenin ahdi bozanlarla ilgili olduğuna işaret edilmekte, müslümanlarla yaptıkları ahidlerine tam olarak riayet etmiş ve müslümanlar aleyhine başkalarına destek vermemiş olan müşriklere antlaş-

madaki süre doluncaya kadar mühlet verilmesi istenmektedir. Sûrenin nüzûlü hakkında bilgi verilirken belirtildiği üzere Hz. Ali tarafından özellikle ilân edilen dört husustan biri şu idi: Verilen söz tutulacak. Resûlullah'ın tâlimatına binaen yapılan duyuru âyetteki bu hüküm hakkında duyarlı davranılmasını ve antlaşmayı bozanlarla ahdine vefâ gösterenlerin bir tutulmamasını sağlamayı hedefliyordu. İbn Abbas'tan nakledildiğine göre, kalan en uzun süre Kinâne kabilesine bağlı bir kol ile yapılan antlaşmada yer alıyordu ve bu sürenin dolmasına dokuz ay kalmıştı (Râzî, XV, 224; bu konuda ayrıca bk. âyet 7); bu müddet tamam olunca Arap yarımadasında özel antlaşması bulunan hiçbir müşrik kalmamış oldu. Âyetin sonunda Allah'ın müttakileri (sakınanlar) sevdiği belirtilerek ahde vefânın takvânın icaplarından olduğu da hatırlatılmaktadır.

5. âyette, haram aylar çıkınca artık müşriklerin sıkı bir takibe alınmaları gerektiği bildirilmiştir. Zira süre verilerek yapılan bildirimden sonra karşı tarafın ilân edilen yasak bölgede müşrik sıfatıyla varlığını sürdürmeye çalışması savaşı tercih etmiş oldukları anlamına gelecektir. Onlara bu aşamada toleranslı davranılması ise, inançlarının icaplarını yerine getirmelerine müsaade etme, dolayısıyla tevhid inancının sembolü olarak inşa edilen Kâbe'yi tekrar putperestliğin eline teslim etme sonucunu beraberinde getirirdi. Bu sebeple âyetteki buyruğa göre onların takibi konusunda asla gevşek davranılmayacak, geçit başlarını tutup gözetleme, muhasara altına alma, esir alma ve gerektiğinde öldürme dahil, Kâbe çevresinin müşrik varlığı ve egemenliğinden ebedî olarak arındırılması için lüzumlu her tedbir alınacaktı. Resûlullah'ın vefatından hemen sonra ortaya çıkan dinden dönme hareketleri de, bu kesin tavır ve köklü icraatın ne kadar isabetli olduğunu açıkça ortaya koymuştur. Fakat aynı âyete göre, onlara tövbe yolu açık tutulacak, namazlarını kılar ve zekâtlarını verirlerse, yani en azından dış dünyaya yansıyan davranışları itibariyle müslüman kimliği sergilerlerse onlara dokunulmayacaktır. Çünkü Allah'ın bağışlamasına ve rahmetine sınır yoktur.

Râzî (XV, 226) âyetin bu kısmında ince bir mâna bulunduğunu belirtip bunu şöyle açıklar: Yüce Allah bu kimselerin lehine olan yolları daraltıp onları ağır cezalara müstahak saydıktan sonra, inkârlarından vazge-

çerek tövbe edip namazlarını kılmaları ve zekâtlarını vermeleri halinde dünyada bütün bu felâketlerden kurtulmuş olacaklarını ifade etmiştir. O'nun engin lutfuyla âhirette de durumun böyle olacağını umarız. Zira tövbe, kişinin fikrî potansiyelini cehaletten, namaz ve zekât ise davranış potansiyelini insana yaraşmayan eylemlerden arındırması demektir. Bu da, tam anlamıyla mutluluğun bunların gerçekleşmesine bağlı olduğunu gösterir. Yani onlar tövbenin ve sayılan amellerin hakkını verirlerse karşılığı dünyadaki kurtuluşla sınırlı kalmaz, Allah'ın lutfuyla âhirette de kurtuluşa erip kâmil anlamda mutluluğu yakalayabilirler.

Burada dikkat çeken bir husus müşriklerin takibine ilişkin tedbirlerin mahiyeti ile ilgilidir. Âyette sayılan önlemlerin kendi içinde tutarlı olabilmesi için "öldürme" son çare olarak düşünülecektir. Zira önce öldürme cihetine gidildiğinde diğer önlemlerin bir anlamı kalmamaktadır. Düşmanı öldürme zaten savaş sürecinin tabii sonuçlarından olduğuna göre, burada öldürmenin özellikle tasrih edilmesi ise –muhtemelen– diğer önlemler göz ardı edilerek bu yola gidilmemesini hatırlatmak içindir. Nitekim müteakip âyette hemen tövbe edip İslâm'a girmemekle beraber İslâm'ı müslümanların içinde görüp öğrenmek, üzerinde düşünmek için fırsat ve bunu sağlayacak bir güvence verilmesini isteyen müşriklere bu imkânın tanınması istenmiştir. Bu anlayış Kur'an'ın öldürme konusundaki diğer ifadelerine de uygun düşmektedir. Zira Kur'an'da "öldürmek" anlamına gelen katl kökünden türetilmiş kelimelerin 170 defa kullanıldığı, fakat müslümanlara yöneltilmiş emir kipi olarak "uktulû" (öldürün) şeklinde sadece üç sûrede (burada, Bakara 2/191'de ve Nisâ 4/89, 91'de) geçtiği, bunların da doğrudan öldürmeye yöneltme anlamında olmayıp karşı saldırı ve savaş bağlamında yer aldığı görülür.

"Haram aylar" (el-eşhürü'l-hurum) tamlaması ile bu sûrenin 36. âyetinde sözü edilen vuruşmanın yasaklandığı haram ayların kastedildiği kanaatini taşıyan âlimler bulunmakla beraber (Taberî, X, 59-60, 78), 2. âyetin tefsirinde açıklandığı üzere, burada maksadın 2. âyette verilen dört aylık süre, yani duyurunun yapıldığı hac gününden itibaren dört aylık müddet olduğu şeklindeki yorum (Râzî, XV, 219-220, 225; Mevdûdî, II, 193) bu sûrenin getirdiği hükümlere ve ifade akışına daha uygun düşmektedir (Zemahşerî de bunu "ahdini bozanlara dolaşmaları için verilen

süre" şeklinde açıklamakta ve onun Taberî'den farklı düşündüğü anlaşılmaktadır, bk. II, 139).

Genellikle müfessirlerce bu âyetin *seyf* (kılıç) *âyeti* olarak nitelenmesi ve müşriklerle ilişkilerde tolerans ve kolaylık gösterme veya kendi hallerine bırakma buyruğunu içeren bütün âyetleri yürürlükten kaldırmış olduğuna hükmedilmesi, çağımızdaki bazı müellifler tarafından eleştirilmiştir. Bunlardan Derveze, Taberî'nin bu âyetin antlaşması bulunan ve bulunmayan bütün müşrikleri kapsadığı kanaatinde olmasını yadırgayarak zikreder ve Kur'an'ın bu konudaki başka âyetleri ışığında âyete bu mânanın yüklenemeyeceğini savunur. Ona göre buradaki müeyyideler sadece antlaşmalarını bozmuş olan müşrikler hakkında söz konusudur ve müslümanların ahidlerini bozmadıkları veya hıyanet sayılacak davranışlarda bulunmadıkları sürece müşriklerle yeni antlaşma yapmaları veya mevcudu uzatmaları için bir engel bulunmamaktadır. Âyette müşriklerin serbest bırakılmalarının, şirkten tövbe edip namaz kılma ve zekât vermelerine bağlanması ise, antlaşmalarını bozmaları ve müslümanlarla savaş haline girmeleri neticesinde ikinci defa antlaşma haklarını kaybetmelerinden ötürüdür ve bu durumda müslümanların onlardan bunu talep etme hakları doğmaktadır; yoksa bu, dine girmeleri için zorlama anlamında değildir. Hatta müslümanların yararına olacağı kanaatine varılırsa ahdini bozanlarla ikinci bir antlaşma yapılmasına da mâni yoktur (XII, 76-79). Bu âyetten, bundan böyle müşriklerle ilişkilerde diğer âyetlerde yer alan hüküm ve ilkelerin tamamen yok sayılmasının istendiği anlamının çıkarılamayacağı noktasında yazara katılıyoruz. Fakat kanaatimizce burada –yukarıda açıkladığımız amaç doğrultusunda– Kâbe çevresinin müşrik varlığı ve egemenliğinden temizlenmesi için özel bir düzenleme yapılmış olduğundan, âyetteki müeyyide müslümanlarla aralarında antlaşma bulunmayan müşrikleri de kapsamaktadır. Bir başka anlatımla, bu sûrede yapılan bildirim İslâm tebliği bakımından bir dönemeç noktası oluşturmakta, müslümanlar için en kutsal mekân olan Beytullah çevresi müşriklere yasaklanmaktadır. Tevbe sûresinin tarihî çerçevesine dair bir makale kaleme alan Hüseyin Mûnis de bu sûrenin İslâm mesajının ilk muhatapları olan müşrik Araplar bakımından yeni bir dönemin başladığının habercisi olduğu, artık Câhiliye anlayışına bağlı ve putperest

kalarak Kâbe'ye girmenin serbest olmadığı bir döneme geçildiğinin bildirildiği kanaatindedir ("el-İtâru't-târîhî li-sûreti Berâe", *Mecelletü Mecmai'l-luğati'l-Arabiyye*, LXVII, 150, 151). Bununla beraber ahde vefâ ilkesinin İslâmiyet'te çok önemli bir yeri bulunduğundan, antlaşması olanlara –antlaşmalarını çiğnemiş bile olsalar– belirli bir süre tanınmakta, bu süreden sonra hangi gruptan olursa olsun müşriklerin bu mekândan uzaklaştırılmaları istenmektedir. Nitekim bu sûrenin 28. âyetinde bu husus kesin bir kurala bağlanmıştır ve Derveze de bu âyetin hükmünü –önceki âyetlerle bağlantısına dikkat çekmeye çalışmakla beraber– farklı yorumlamamaktadır (XII, 104-107).

Şu var ki, bu âyetlerde anılan amaç doğrultusunda kapsamlı bir düzenleme yapılmış olmasına rağmen, Resûlullah'ın herkes için rahmet olduğu gerçeği ve İslâm'ın hoşgörü anlayışı böyle kesin tavır almayı gerektiren bir durumda dahi hemen dikkat çekmektedir; zira 6. âyette Hz. Peygamber'den, verilen sürenin tamamlanmasından sonra bile olsa bir müşrik kendisinden himaye ve güvence isterse ona güvence verilmesi istenmiştir. Bu buyruğun 5. âyetin sonundaki yüce Allah'ın bağışlama ve rahmetine sınır bulunmadığını belirten ifadenin hemen ardından gelmesi manidardır. Âyetten anlaşıldığına göre böyle bir güvence sağlanmasının amacı, yeterli bilgi sahibi olmayan putperestlerden isteyenlere Allah'ın dinini daha yakından tanıma ve üzerinde düşünme fırsatı vermektir. Böylece 5. âyetin yanlış anlaşılması da önlenmiş olmaktadır. Zira böyle bir imkân tanınmasa, 5. âyette bir dayatmanın söz konusu olduğu ve sırf canını kurtarmak amacıyla tövbe etmiş görünmeye, dolayısıyla Müslümanlığın icaplarını sadece görüntüde yerine getiren riyakâr ve münafık insan tipinin gelişmesine kapı aralandığı yorumu yapılabilirdi. Ayrıca bu âyetten, verilecek güvencenin her türlü baskı ve kaygı ihtimalini ortadan kaldıracak biçimde olması gerektiği de anlaşılmaktadır. Çünkü âyete göre güvence verilen kişinin sadece Allah'ın sözüne muttali olması, yani İslâm dinini tanıması sağlanacak, asla baskı yapma yoluna gidilmeyecektir. Şayet bu imkân sağlandıktan sonra o kişi kendi tercihiyle baş başa kalmak istiyorsa sadece serbest bırakılmakla yetinilmeyecek, güvende olacağı yere kadar ulaştırılacaktır. İslâm'ın mahiyetini ve hakikatini bilmeme mazeretini ortadan kaldıran bu aşa-

madan sonra ise bu kimseler artık yaptıkları bilinçli tercihin sonuçlarına katlanmayı göze almış sayılacaklar; ya yukarıda açıklanan gerekçeyi dikkate alarak kutsal bölgeden uzaklaşacaklar veya müslümanlara savaş ilân etmiş kabul edileceklerdir. Bu husus, bulundukları yerde öldürülecekleri hükmünün belirli bir bölge ile sınırlı olduğunu ve onun ötesinin –kural olarak– güvenli sayılacağını da göstermektedir.

İslâm âlimleri bu âyetten, müslümanların, –kendilerine savaş açtıkları bir topluluğun üyesi bile olsa– Allah’ın birliği ve Hz. Muhammed’in peygamberliği konusunda delil gösterilmesini isteyen bir gayri müslime bunu açıklamakla ve Allah’ın dinini öğrenmek isteyenlere bu hizmeti vermekle yükümlü oldukları sonucunu çıkarmışlardır. Yine bu âyetin yanı sıra Resûlullah’ın söz ve uygulamalarından, ister İslâm dinini yakından tanıma amacıyla isterse ticarî, turistik veya diplomatik bir amaçla İslâm ülkesine güvence alarak girmiş kimseye (müste’min) verilen teminat hükümlerine titizlikle riayet edilmesinin farz olduğu hükmüne ulaşılmıştır (Elmalılı, IV, 2459).

Âyetteki “Allah’ın kelâmını işitme” anlamına gelen ifadeden hareketle bazı müfessirler Allah’ın sözünün mahiyeti konusundaki tartışmalara yer verirler (bk. Râzî, XV, 227-228; bu konuda bir değerlendirme için bk. Giriş).

7 – 16

كَيْفَ يَكُونُ لِلْمُشْرِكِينَ عَهْدٌ عِنْدَ اللّٰهِ وَعِنْدَ رَسُولِهٖٓ
اِلَّا الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِۚ فَمَا اسْتَقَامُوا
لَكُمْ فَاسْتَقِيمُوا لَهُمْۜ اِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ ﴿٧﴾ كَيْفَ
وَاِنْ يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ لَا يَرْقُبُوا فِيكُمْ اِلًّا وَلَا ذِمَّةًۜ يُرْضُونَكُمْ
بِاَفْوَاهِهِمْ وَتَأْبٰى قُلُوبُهُمْۚ وَاَكْثَرُهُمْ فَاسِقُونَۚ ﴿٨﴾

اِشْتَرَوْا بِاٰيَاتِ اللّٰهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِهِ اِنَّهُمْ سَٓاءَ
مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٩﴾ لَا يَرْقُبُونَ فِي مُؤْمِنٍ اِلًّا وَلَا ذِمَّةً
وَاُو۬لٰٓئِكَ هُمُ الْمُعْتَدُونَ ﴿١٠﴾ فَاِنْ تَابُوا وَاَقَامُوا الصَّلٰوةَ وَاٰتَوُا
الزَّكٰوةَ فَاِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ وَنُفَصِّلُ الْاٰيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿١١﴾
وَاِنْ نَكَثُوا اَيْمَانَهُمْ مِنْ بَعْدِ عَهْدِهِمْ وَطَعَنُوا فِي دِينِكُمْ فَقَاتِلُوا اَئِمَّةَ
الْكُفْرِ اِنَّهُمْ لَا اَيْمَانَ لَهُمْ لَعَلَّهُمْ يَنْتَهُونَ ﴿١٢﴾ اَلَا تُقَاتِلُونَ قَوْمًا
نَكَثُوا اَيْمَانَهُمْ وَهَمُّوا بِاِخْرَاجِ الرَّسُولِ وَهُمْ بَدَؤُكُمْ اَوَّلَ مَرَّةٍ
اَتَخْشَوْنَهُمْ فَاللّٰهُ اَحَقُّ اَنْ تَخْشَوْهُ اِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٣﴾
قَاتِلُوهُمْ يُعَذِّبْهُمُ اللّٰهُ بِاَيْدِيكُمْ وَيُخْزِهِمْ وَيَنْصُرْكُمْ عَلَيْهِمْ وَيَشْفِ
صُدُورَ قَوْمٍ مُؤْمِنِينَ ﴿١٤﴾ وَيُذْهِبْ غَيْظَ قُلُوبِهِمْ وَيَتُوبُ اللّٰهُ
عَلٰى مَنْ يَشَٓاءُ وَاللّٰهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٥﴾ اَمْ حَسِبْتُمْ اَنْ تُتْرَكُوا
وَلَمَّا يَعْلَمِ اللّٰهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَلَمْ يَتَّخِذُوا مِنْ دُونِ اللّٰهِ وَلَا
رَسُولِهِ وَلَا الْمُؤْمِنِينَ وَلِيجَةً وَاللّٰهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾

Meâli

7. Müşriklerin Allah'ın yanında, peygamberinin yanında geçerli ahdi nasıl olabilir? Ancak Mescid-i Harâm yanında kendileriyle antlaşma yaptıklarınız müstesnadır. Onlar size verdikleri söze sadık kaldıkları sürece siz de onlara verdiğiniz sözde durun. Şüphesiz Allah sakınanları sever. **8.** Verdikleri söze nasıl güvenilebilir ki? Şayet size galip gelselerdi, yakınlık bağını da antlaşma hükümlerini de sizin için gözetmezlerdi. Onlar dilleriyle sizi memnun etmeye çalışıyorlar, fakat kalplerinden geçen çok farklı. Zaten onların çoğu yoldan çıkmış kimselerdir. **9.** Allah'ın âyetlerini basit bir menfaate değiştiler, böylece insanları Allah yolundan engellediler. Bakın, onların yapageldikleri ne kötü! **10.** Bir mümin hakkında ne yakınlık bağına ne de antlaşma hükümlerine riayet ederler; işte onlar böyle sınır tanımaz kimselerdir. **11.** Ama tövbe ederlerse ve namazlarını kılıp zekâtlarını verirlerse, artık onlar sizin din kardeşlerinizdir. Bilmek isteyenler için âyetlerimizi ayrıntılarıyla açıklıyoruz. **12.** Şayet antlaşma yaptıktan sonra yeminlerini bozarlar ve dininizi karalamaya kalkışırlarsa, siz de küfrün elebaşılarıyla vuruşun; çünkü onların yeminleri yok sayılır. Belki vazgeçerler. **13.** Yeminlerini bozan, Peygamber'i sürüp çıkarmaya karar veren ve size karşı saldırıyı ilk başlatan topluluğa karşı savaşmaktan geri mi duracaksınız? Yoksa onlardan korkuyor musunuz! Oysa asıl çekinmeniz gereken Allah'tır; eğer yürekten inanıyorsanız. **14-15.** Onlarla savaşın ki, Allah onları sizin elinizle cezalandırsın, onları rezil rüsvâ etsin, sizi onlara karşı başarılı kılsın, inananların yüreklerine su serpsin, kalplerindeki kini gidersin. Allah dilediğini bağışlar. Allah bilendir, hikmetle yönetendir. **16.** Yoksa Allah sizden cihad edenleri ve Allah'tan, peygamberinden ve müminlerden başkasını sırdaş edinmeyenleri ortaya çıkarmadan, kendi halinize bırakılacağınızı mı sandınız? Allah yapıp ettiklerinizden haberdardır.

Tefsiri

7-16. Bu âyet grubunda ağırlıklı olarak, İslâm'a ve müslümanlara karşı besledikleri kin ve düşmanlık duygularını tatmin uğruna hiçbir değer tanımayan müşriklerin tavır ve tutumları tasvir edilmekte ve müminler

kendileriyle savaş halinde bulunan bu hasımlara karşı savaşmaya özendirilmektedir. Ancak bu âyetlerde müşrikler hakkında ağır ifadelerin ve sert bir üslûbun yer almış olmasını, sebepsiz yere savaş açmanın ve sırf inançlarından ötürü başkalarına saldırmanın meşrû kılındığı biçiminde yorumlamak mümkün değildir. Bu âyetlerde üzerinde durulan hususlar, putperestlerin inançları ve dinî hayatları değil, insanlık dışı davranışları, müslümanların haklı bir konumda bulundukları ve iman mücadelesinin zaferle sonuçlanmasında kararlı bir tavır ortaya koymanın zorunlu olduğudur.

Birinci âyete açıklık getiren bir üslûpla başlayan 7. âyette, putperestlerle yapılacak bir antlaşmada Allah ve resulünün taraf sayılamayacağı, bu tür bir antlaşmaya ancak –kuralları çerçevesinde– müminlerin taraf olabileceği belirtilmektedir. Sonra, ahidlerini bozmayan ve müslümanlar aleyhine başkalarına destek vermeyenler hakkında antlaşma süresine riayet edilmesi gerektiğini bir ilke ve genel anlayış tarzı olarak bildiren 4. âyete nüzûl sebebi bakımından açıklık getirilmekte, kendileriyle Mescid-i Harâm yanında antlaşma yapılan müşrikler hakkında da bu ilkenin uygulanacağı hatırlatılmaktadır (Elmalılı, IV, 2462).

Mescid-i Harâm yanında kendileriyle antlaşma yapılanların kimler olduğu konusunda değişik görüşler bulunmakla beraber (Taberî, X, 81-82), İbn İshak tarafından yapılan şu rivayet tarihî bilgiler ışığında daha güçlü ve isabetli bulunmuştur: Hudeybiye Antlaşması'na dolaylı taraf olanlardan Kinâne'ye mensup Benî Bekir kabilesinin bazı kolları diğerlerinin aksine bu antlaşmaya bağlı kalmışlardı. İşte âyette "Mescid-i Harâm yanında" buyurularak Mekke civarında yapılan Hudeybiye Antlaşması'na ve dolaylı da olsa bu antlaşmaya taraf olup onun hükümlerini bozmayan bu topluluklara işaret edilmektedir (Taberî, X, 82-83). Burada dikkat çeken bir nokta, siyasî ve ahlâkî dayanağı ortadan kalkan ve asıl tarafına karşı fesih bildirimi yapılan bir antlaşmada dahi, buna dolaylı olarak taraf olanların antlaşma hükümlerine aykırı davranmadıkları takdirde onlara verilen sözün tutulması gerektiğidir. Âyette bu kapsamda bulunanların sözlerine sadık kaldıkları sürece onlara verilen söze de sadık kalınacağı belirtilmiştir. Kur'an'ın bu yaklaşımı yüksek bir hukuk prensibini içermektedir ve müslüman hukukçular da bu anlayış doğrultusunda olmak üzere uluslara-

rası ilişkiler çerçevesinde şöyle bir kural geliştirmişlerdir: "Şüphe-i emân emandır" (Elmalılı, IV, 2463-2464). Bu kural, güvence verildiği ihtimali varsa, güvence verilmiş gibi davranılması gerektiğini ifade etmektedir. Âyette bu antlaşmaya dolaylı biçimde taraf olanların kastedildiği yorumu benimsendiği takdirde, hicrî 6. yılda imzalanan Hudeybiye Antlaşması'nın on yıllık bir süre için yapıldığı dikkate alınarak kendilerine daha yedi yıl süre verilmesi gerektiği sonucuna ulaşılır. Bu durumda 4. âyetin tefsirinde İbn Abbas'tan nakledilen görüşün izahında zorluk doğmaktadır. Zira orada, âyetteki bildirimden itibaren kalan en uzun antlaşma süresi dokuz ay olarak gösterilmiştir.

8-10. âyetlerde müminler, karşılarındaki müşriklerin nitelikleri konusunda uyarılmakta, basit çıkarlar uğruna Allah'ın âyetlerini bile sattıklarını ve emanete hıyanet ettikleri hatırlatılarak, onların daraldıkları zaman söyledikleri sözlere ve mecbur kaldıkları veya kendi çıkarlarına gördükleri zaman yaptıkları antlaşmalara fazla güvenmemeleri istenmektedir.

Müminlerin, diğer âyetlerdeki ifadelerin ve üslûbun etkisiyle artık müşriklere bütün kapıların kapatılmış olduğu ve onların ebedî düşmanlar olarak görülmesi gerektiği kanaatine kapılmamaları için 11. âyette özel bir hatırlatma yapıldığı anlaşılmaktadır. Zira bütün bu olumsuz özelliklerine rağmen müşriklerin insafa gelip yaptıklarından pişmanlık duymaları ve İslâmiyet'in temel gereklerini yerine getirmeye başlamaları halinde müslümanların din kardeşleri sayılacakları bildirilmektedir.

"Küfrün elebaşıları" diye tercüme edilen 12. âyetteki ifade ile, inkârcılıkta en önde olmaları sebebiyle genel olarak müşrikler kastedilmiş olabileceği gibi, müslümanlara düşmanlık ve eziyet etmede önderlik eden müşrikler de kastedilmiş olabilir; Kur'an'ın genel üslûbu her ikisinin birlikte anlaşılmasına da elverişlidir (Derveze, XII, 86-87).

Müminleri yeminlerini bozanlara karşı savaşmaya teşvik eden 13. âyetin kimlerle ilgili olduğuna dair rivayetleri başlıca iki grupta toplamak mümkündür. Bazı rivayetlere göre burada Hudeybiye Antlaşması'nı bozan Kureyşliler kastedilmektedir. Başka rivayetlere göre ise burada kastedilenler, antlaşmalarını çiğnemelerinden ötürü sûrenin başında kendilerine fesih bildirimi yapılarak dört ay süre verilenlerdir. Bu kümedeki âyetlerin, Mekke fethinden sonra indiği bilinen önceki âyetlerin

devamı izlenimi verdiği ve Kureyş'in tamamı veya büyük çoğunluğunun Mekke fethinden sonra müslüman olduğu dikkate alındığında, bu âyette Kureyşliler'den söz edildiği rivayetini izah etmek zorlaşmaktadır. Burada Kureyşliler'den başka toplulukların kastedildiğinin düşünülmesi halinde de başka bir soru gündeme gelmektedir: Âyette bu kimselerin Resûlullah'ı yurdundan çıkardıklarına değinildiğine göre bunlar Kureyşliler'den başkaları olabilir mi? Bu durumda şöyle bir yorum yapmak uygun olabilir: Kureyş'in müttefiki ve dolaylı olarak Hudeybiye Antlaşması'nın tarafı olan Benî Bekir kabilesinin bazı kolları –yukarıda belirtildiği üzere– antlaşma hükümlerine bağlı kalmışlar, bazı kolları ise Kureyş'in tahriki ile antlaşmayı çiğnemişlerdi. İşte burada Mekke'nin fethinden sonra da ihanet ve ahde muhalefetleri devam eden ve sûrenin başındaki bildirime muhatap olan toplulukların kastedilmiş olması muhtemeldir. Bunlar Hz. Peygamber'i yurdundan çıkaran Kureyşliler'le aynı safta yer aldıkları ve antlaşmayı önce kendileri bozdukları için âyette böyle tasvir edilmiş olmalıdırlar. Bu yorumun bir devamı olarak, 14. âyette müminlerin zaferiyle sevineceği bildirilenlerin Huzâa kabilesi mensupları olduğu söylenebilir. Zira Hudeybiye Antlaşması'na Resûlullah'ın müttefiki sıfatıyla dolaylı olarak onlar da taraf olmuşlardı ve Kureyş Huzâa'ya hasım olan Benî Bekir'e destek veriyordu (Derveze, XII, 88-89).

Bu âyetlerin başında savaşa girme sebebi hakkında yapılan açıklamalarla birlikte 12, 14 ve 15. âyetlerdeki ifadeler göz önüne alınmalı ve savaşla neyin amaçlandığına da dikkat edilmelidir. Bu âyetlerden anlaşıldığına göre savaştan maksat, gözünü kan bürümüş insanların yaptığı gibi sırf karşı tarafa zarar vermek, yakıp yıkmak ve işkence etmek değildir. Aksine 12. âyetin sonunda hep bir ümidi koruyarak savaşılması istenmiş ve savaştan ne beklendiği zarif bir üslûpla ifade edilmiştir. Buna göre amaç, sözüne riayet etmeyen düşmanın caydırılması olacak ve bu yaptırım karşısında düşmanın mütecaviz davranışlardan vazgeçeceği ümidi korunarak yol alınacaktır. Bu mâna ile bağlantılı olarak 14. âyette cezayı ve rezil rüsvâ edilmeyi hak eden düşmanın gerçekte Allah tarafından cezalandırıldığına, müminlerin bunu kendileri için bir enâniyet konusu yapmamaları ve kendilerini ilâhî buyruğu yerine getiren bir vasıta olarak görmeleri gerektiğine işaret edilmektedir. Bir baş-

ka anlatımla, müminler kendilerini kişisel arzu ve çıkarlarının akışına bırakmamaya ve daima davranışlarının meşruiyet temelleri üzerinde düşünmeye davet edilmektedir. Yine 14 ve 15. âyetlerde zafer bahşedenin, gönüllere ferahlık verenin, kalplerdeki kin ve öfkeyi giderenin ve dilediklerinin tövbesini kabul edenin hep Allah olduğu hatırlatılmakta, dolayısıyla müminlerin hareket tarzlarını bu inancı koruyarak düzenlemeleri istenmektedir.

İlâhî bir sınava tâbi tutulmak üzere yaratılan insan için, Allah tarafından yapılan çağrıya uyarak haksızlıklara karşı savaşmak ve bunu da yine dinin çizdiği sınırlar içinde yapabilmek bu sınavın önemli bir parçasıdır. İşte 16. âyette, müminlerin insanî ölçüler içinde büyük bir özveri olarak nitelenebilecek böyle bir çabayı, bu imtihan sürecinin tabii bir uzantısı ve bir görev olarak telakki etmeleri, her an böyle bir çağrıya karşılık verebilmek için kendilerini ruhen hazırlamaları gerektiği bildirilmektedir.

17 - 22

مَا كَانَ لِلْمُشْرِك۪ينَ اَنْ يَعْمُرُوا مَسَاجِدَ اللّٰهِ شَاهِد۪ينَ عَلٰٓى اَنْفُسِهِمْ
بِالْكُفْرِۜ اُو۬لٰٓئِكَ حَبِطَتْ اَعْمَالُهُمْۚ وَفِي النَّارِ هُمْ خَالِدُونَ ﴿١٧﴾
اِنَّمَا يَعْمُرُ مَسَاجِدَ اللّٰهِ مَنْ اٰمَنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَاَقَامَ الصَّلٰوةَ
وَاٰتَى الزَّكٰوةَ وَلَمْ يَخْشَ اِلَّا اللّٰهَ فَعَسٰٓى اُو۬لٰٓئِكَ اَنْ يَكُونُوا
مِنَ الْمُهْتَد۪ينَ ﴿١٨﴾ اَجَعَلْتُمْ سِقَايَةَ الْحَٓاجِّ وَعِمَارَةَ الْمَسْجِدِ
الْحَرَامِ كَمَنْ اٰمَنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَجَاهَدَ ف۪ي سَب۪يلِ اللّٰهِۜ

لَا يَسْتَوُونَ عِنْدَ اللّٰهِۜ وَاللّٰهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَۢ ﴿١٩﴾
اَلَّذِينَ اٰمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللّٰهِ بِاَمْوَالِهِمْ
وَاَنْفُسِهِمْۙ اَعْظَمُ دَرَجَةً عِنْدَ اللّٰهِۜ وَاُو۬لٰٓئِكَ هُمُ الْفَٓائِزُونَ ﴿٢٠﴾
يُبَشِّرُهُمْ رَبُّهُمْ بِرَحْمَةٍ مِنْهُ وَرِضْوَانٍ وَجَنَّاتٍ لَهُمْ فِيهَا نَعِيمٌ مُقِيمٌۙ
﴿٢١﴾ خَالِدِينَ فِيهَٓا اَبَدًاۜ اِنَّ اللّٰهَ عِنْدَهُٓ اَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٢٢﴾

Meâli

17. Müşrikler, inkârlarına bizzat kendileri tanıklık edip dururken, Allah'ın mescidlerini imar edemezler. Onlar, yapıp ettikleri boşa giden kimselerdir ve onlar ebedî olarak ateşte kalacaklardır. **18.** Allah'ın mescidlerini ancak Allah'a ve âhiret gününe inanan, namazını kılan, zekâtını veren ve yalnız Allah'tan korkup çekinen kimseler imar edebilirler. İşte bunların doğru yolu bulanlardan olmaları umulur. **19.** Hacılara su verme ve Mescid-i Harâm'ın imar ve bakım işini (üstlenen kimseyi), Allah'a ve âhiret gününe inanıp Allah yolunda cihad eden kimseyle bir mi tutuyorsunuz? Bunlar Allah katında bir değildirler. Allah zâlimler topluluğunu hidayete erdirmez. **20.** İnanan, hicret eden, Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cihad edenlerin Allah katındaki mertebeleri pek büyüktür. Muradına erecek olanlar da onlardır. **21.** Rableri onları kendi rahmeti, hoşnutluğu ve cennetleriyle müjdeliyor; onlar için orada kesintisiz nimetler vardır. **22.** Onlar orada ebedî olarak kalacaklardır. Kuşkusuz en büyük ödül Allah katında olandır.

Tefsiri

17-22. Bu âyetlerde, sağlam bir inanç üzerine temellendirilmemiş dinî davranışların Allah katında bir değere sahip olmadığı açıklanmaktadır.

Bunun iyi anlaşılması için somut bir örneğe yer verilmiş, o günkü muhatap kitlenin yakından bildiği ve dine hizmet konusunda sembol haline gelmiş olan Kâbe ile ilgili bazı görevlere değinilmiştir.

Âyetlerin iniş sebebiyle ilgili değişik rivayetler bulunmakla beraber, bunların içerdiği bazı bilgilerle âyetlerin nüzûl zamanı arasında uyumsuzluklar bulunmaktadır. Bu rivayetlerdeki bilgilerden hareketle âyetlerin, müslümanlar arasında çıkan bir tartışmada, hacılara su verme hizmetini üstlenen ve Mescid-i Harâm'ın onarım ve bakımı ile meşgul olan müşriklerin müminler gibi sevap alıp alamayacaklarının konuşulması ve durumun Resûlullah'a sorulması üzerine indiği söylenebilir (Taberî, X, 94-97; İbn Atıyye, III, 16-17; Şevkânî, II, 392-394). Bununla birlikte, âyetlerin ifadesi mutlaktır ve hedefi geneldir; içeriği de, birçok âyette değişik vesilelerle ve farklı üslûplarla ortaya konan iman-amel arasında güçlü bir ilişki bulunduğu fikriyle ve davranışlarda sırf Allah'ın hoşnutluğunu gözetmenin önemli olduğu ilkesiyle örtüşmektedir. Bütün bu anlatımların ortak noktası şudur: Aklî ölçülere ve geleneklere göre ne kadar yararlı ve önemli sayılırsa sayılsın, bir işin Allah katında değer kazanmasının ön koşulu, Allah'a ortak koşmamak ve O'nun hoşnutluğunu kazanma iradesine sahip olmaktır.

Câhiliye döneminde Kâbe'nin bakımı ve hacılara yardımcı olmak için oluşmuş hizmet birimleri ve bu hizmetlerin yürütülmesine ilişkin gelenekler vardı. Hz. Peygamber'in dedelerinden Kusay zamanında (İslâm'dan yaklaşık 150 yıl önce) Kureyş'e geçen bu hizmetlerin sorumluluğunu üstlenmek onurlu bir görev sayıldığı gibi bir yandan da ekonomik faydalar sağlıyordu. 19. âyette iki önemli hizmete (sikāye ve imâre) değinilmiş olmakla beraber burada sadece bu iki işin değil, genel olarak Mescid-i Harâm'a ve hacılara verilen hizmetlerin kastedildiği anlaşılmaktadır. *Sikāye*, hacılara içecek su temin etme görevini, *imâre* ise Kâbe'nin bakım ve onarılması görevini ifade etmektedir. Bu ikinci görevin süreklilik taşıyan yönü *sidâne* ve *hicâbe* şeklinde anılır; Kâbe'nin perdedarlığı, Kâbe anahtarının muhafaza edilmesi demektir. Âyette bu iki görevin (sikāye ve imâre) zikri ile yetinilmesinin sebebi, Resûlullah'ın Mekke'nin fethinden sonra Câhiliye âdetlerinin kaldırıldığını ve sadece sikāye ile sidânenin bırakıldığını bildirmiş olmasıyla

izah edilebilir. Âyetlerin iniş sebebini gösteren rivayetlerde –müşrik olduğu halde yaptığı hizmetten ötürü Allah katında sevap kazanıp kazanamayacağı tartışılan kişiler için– söz konusu edilen görevlerin bu iki hizmet olması da muhtemeldir (Derveze, XII, 93-94).

Yukarıda belirtilen konuya hazırlık olmak üzere 17-18. âyetlerde, mescidlerin imar edilmesi konusuna ve kendi inkârcılıklarını görüp bildikleri halde putperestlerin Allah'a ibadet yeri olan mescidleri imar edemeyeceklerine değinilmiştir. 17. âyetin "inkârlarına bizzat kendileri tanıklık edip dururlarken" şeklinde çevrilen kısmı, "Resûlullah'ın peygamberliğini açıkça inkâr ettikleri, Kâbe'ye putlar dikip onlara tapındıkları ve Kâbe'yi çıplak olarak tavaf ettikleri halde" gibi mânalarla açıklanmıştır (Râzî, XVI, 8). Burada "imar etme" ile mescidlerin maddî anlamdaki imarının yani inşası, onarımı ve bakımının mı yoksa mânevî yönden ayakta tutulması için gerekli işlerin yapılmasının mı kastedildiği üzerinde durulmuştur. Âyet her iki mânaya açık durmakla beraber, mescidlere gereken ilgiyi gösterme, Resûlullah'ın uygulamaları ışığında caminin fonksiyonlarını belirleyip bunları canlı tutma, özellikle Allah'a kulluk ve İslâm kardeşliğinin pekiştirilmesi amacına dönük faaliyetlerle mescidleri ihya etme anlamı daha güçlü bulunmuştur.

Cami inşası faaliyetlerinde nicelik ve nitelik yönlerinden birtakım aşırılıkların bulunduğu bir gerçektir. Fakat bu konu değerlendirilirken basit mukayeseler yapılarak dindar insanların Allah'a kulluk edilen mekânlara ihtimam gösterme duyguları rencide edilmemelidir. Unutulmamalıdır ki, Resûlullah zamanındaki sadelik sadece mescidlere özgü bir özellik değildi. Sosyal ve iktisadî şartların değişmesiyle kişisel yaşantılarında refah düzeyini yükselten, kendi meskenleri ve diğer sosyal faaliyet mekânları için büyük harcamalar yapan müslümanların mâbedlerini eski sadelik ve basitliği içinde korumaları beklenemezdi. Kaldı ki cami ve mescidlerin ibadetin yanı sıra eğitim ve benzeri alanlarla ilgili önemli fonksiyonları da vardı. Öte yandan dikkatten kaçırılmaması gereken bir husus şudur: Estetik düşüncesinin her şeyden önce günlük hayatın en çok ilgili olduğu mekânlara yansıtılmaya çalışılması çok doğaldır ve cami mimarisi müslümanlar için sanatı geliştirme ve sanat ruhunu topluma aşılama açısından çok verimli bir alan oluştur-

muştur. Günümüzde bu konunun sağlıklı bir planlamaya kavuşturulamamış ve disipline edilememiş olması ise maalesef bu alandaki faaliyetlerin ehil olmayan ellerde kalmasına, dolayısıyla dine karşı haksız eleştirilerin yöneltilmesine yol açmaktadır.

23 – 24

يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا لَا تَتَّخِذُٓوا اٰبَٓاءَكُمْ وَاِخْوَانَكُمْ اَوْلِيَٓاءَ
اِنِ اسْتَحَبُّوا الْكُفْرَ عَلَى الْا۪يمَانِۜ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فَاُو۬لٰٓئِكَ
هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٣﴾ قُلْ اِنْ كَانَ اٰبَٓاؤُ۬كُمْ وَاَبْنَٓاؤُ۬كُمْ
وَاِخْوَانُكُمْ وَاَزْوَاجُكُمْ وَعَش۪يرَتُكُمْ وَاَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا
وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسَاكِنُ تَرْضَوْنَهَٓا اَحَبَّ اِلَيْكُمْ
مِنَ اللّٰهِ وَرَسُولِه۪ وَجِهَادٍ ف۪ي سَب۪يلِه۪ فَتَرَبَّصُوا حَتّٰى يَأْتِيَ اللّٰهُ بِاَمْرِه۪ۜ
وَاللّٰهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِق۪ينَ ﴿٢٤﴾

Meâli

23. Ey iman edenler! Şayet inkârı imana tercih ederlerse, babalarınızı ve kardeşlerinizi dahi dayanıp güvenilecek dostlar edinmeyin. İçinizden kimler onları dost edinirse, işte onlar kendilerine yazık etmiş olurlar. **24.** De ki: "Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım-akrabanız, kazandığınız mallar, durgunluğa uğramasından endişe ettiğiniz ticaretiniz ve hoşlandığınız meskenler size Allah'tan, Peygamber'inden ve O'nun yolunda cihaddan daha sevimli ise, artık Allah buyruğunu yerine getirtinceye kadar bekleyin. Allah günaha saplanmış kimseleri hidayete erdirmez."

Tefsiri

23-24. Bu âyetlerin Mekke fethinden önce yakınlarından ve mallarından kopmamak için hicret etmek istemeyenler hakkında veya müslümanlardan dokuz kişinin dinden dönüp Mekke'ye sığınmaları üzerine onlarla dostluk yapılmamasını bildirmek üzere indiği yönünde rivayetler vardır (Zemahşerî, II, 144-145; Râzî, XVI, 18). Fakat bunlar, ancak âyetlerin Mekke fethinden önce indiğinin kabul edilmesi halinde tutarlı olabilmektedir. Oysa bunların ardından gelen âyetler Huneyn Savaşı'ndan söz etmektedir ve bu savaş Mekke fethinden sonra olmuştur. Derveze şöyle bir yorumun âyetlerin içeriğine daha uygun düşeceğini belirtir: Mekke'nin fethinden sonra bazı müslümanlar hâlâ müşrik olan akrabalarıyla sıkı ilişkilerini sürdürüyorlardı. Âyet onları uyarmak için inmiş olmalıdır. Râzî de yukarıdaki rivayetlerin, sûrenin iniş zamanı açısından problemli olduğuna işaret ettikten sonra benzer bir yorum yaparak şöyle der: Bazı müslümanlar, "Bir müminin çok yakın akrabaları arasında inkârcı kimseler bulunabilir. Bunlarla ilişkileri tamamen kesmek mümkün değildir" gibi sözler söylüyorlardı; işte âyet bu tereddüdü ortadan kaldırmayı hedeflemiştir. Yine Derveze, âyetlerin sert üslûbu dikkate alınarak şu ihtimal üzerinde de durulabileceğini kaydeder: Şartlar Resûlullah'ın Medine çevresinde müslüman olmamış kabileler üzerine bazı askerî seriyyeler düzenlemesini gerektirmiş, bunun üzerine onların müslüman olan akrabalarınca itirazda bulunulmuştu; işte âyetler bunu eleştirmek üzere inmiş olabilir. Her ne olursa olsun âyetlerin ifadesi mutlak ve hedefi geneldir. Bunlardan çıkan ana fikir, bir mümin için hiçbir dünyevî amacın Allah ve resulünden ve Allah yolunda cihaddan daha önemli, değerli ve cazip olamayacağıdır. Ayrıca bu âyetler müslüman varlığını güçlendirme ve müminler arasındaki dayanışmayı arttırma hedefinin diğer bütün insanî ilişki ve düşüncelerden önce geldiğini hatırlatmaktadır (XII, 95-97; müminlerin başka din mensuplarıyla ilişkileri ve inkârcıları dost edinmeleri konusunda bk. Âl-i İmrân 3/28).

23. âyet Mücâdele sûresinin 22. âyeti ile karşılaştırıldığında, orada "Allah ve resulüne savaş açanlardan" söz edilirken burada "inkârcılığı imana tercih edenler"i dost edinmenin yasaklandığı görülür. Bu farklılık, İslâm tebliğinin geldiği aşama ve müslümanların ulaştıkları gücün sevi-

yesi ile izah edilebilir. Fakat bu âyetler üzerinde, Mücâdele sûresinin 22. âyetinin yanı sıra, anne-baba ve yakınlara ilgi ve sevgi gösterip onlara yardım etmeyi buyuran âyetlerle birlikte düşünüldüğünde, buradan mümin olmayan yakınlarla her türlü ilişkiyi kesme mânasının çıkarılması mümkün değildir. Gerek bu âyette gerekse başka âyetlerde, inkârcı da olsalar İslâm'a ve müslümanlara zarar vermeyen, onlara sevgi ve saygıyla muamele eden insanlara, hele bu nitelikteki yakınlara iyi ve âdil davranmayı engelleyen bir anlam bulunmamaktadır (Derveze, XII, 95-97).

İnsanın sahip olduğu en yüksek duygulardan biri olan sevginin dereceleri, Gazzâlî tarafından şöyle sıralanmıştır: **1.** İnsan öncelikle kendisini, kendi varlığına katkıda bulunan şeyleri sever. **2.** Sevginin ikinci derecesi, kendisine iyilik ve ikramda bulunanları sevmektir. **3.** Sevginin en yüksek mertebesi, herhangi bir yararlanma düşüncesine ve kişisel isteklere bağlı olmaksızın, sırf sevilendeki iyilik, güzellik ve yetkinlik gibi olumlu ve üstün nitelikler dolayısıyla sevmektir. İnsanda sevgi, maddî olanı sevmekle başlar, mânevî olanı sevmekle kemale ulaşır; kendini ve kendine ait olanları sevmekle başlar, kendisinin dışındakileri, doğadaki güzellikleri ve nihayet bütün bu güzelliklerin yaratıcısı olan Allah'ı sevmekle kemale ulaşır. İslâm düşüncesinde hakiki sevgi Allah sevgisidir. Çünkü bütün iyilikler ve güzellikler O'ndan gelir. "Yaratılanı yaratandan ötürü sevme" düşüncesine yükselebilen ve sevgiyi bu şekilde kavrayan insan, herkesi ve her şeyi sever: İyileri olduğu gibi, kötüleri de kötülükten kurtulmalarını isteyerek sever (geniş bilgi için bk. *İhyâ*, IV, 296 vd.). İşte 24. âyette Allah sevgisinden üstün tutulmaması istenen sevgiyle ilgili ifadeyi bu açıdan değerlendirmek ve Kur'an'ın kişiyi dünyadaki sevdiklerinden uzaklaştırmayı değil, bu sevginin daha yüce mertebedeki sevgiye eriştirmeye vesile olmasını hedeflediğine dikkat etmek gerekir. Bir başka anlatımla, insanın yakınlarını, kazanmayı ve kazancın sağladığı nimetlerden yararlanmayı sevmesi zaten onun doğasında bulunan bir gerçektir; Kur'an-ı Kerîm ise bu gerçeğe atıfta bulunarak, kişinin anılan sevgiden vazgeçmeksizin onu daha yücelere tırmanmanın vasıtası olarak görmesini istemektedir. Bu da ancak kişinin kendisini belirli bir kontrol altında tutmasıyla mümkündür ki, bu kontrolün ölçütü, hiçbir sevginin Allah sevgisinden ve O'nun değerli saydıklarından daha üstün görülme-

mesidir. Bu anlayışa erişebilen insan bir yandan dünyevî istek ve bağların esiri olmaktan kurtulup gerçek özgürlüğe kavuşur, diğer yandan da bütün sevgilerini anlamlı hale getirmiş olur.

25 – 27

لَقَدْ نَصَرَكُمُ اللّٰهُ ف۪ي مَوَاطِنَ كَث۪يرَةٍۙ وَيَوْمَ حُنَيْنٍۙ اِذْ اَعْجَبَتْكُمْ
كَثْرَتُكُمْ فَلَمْ تُغْنِ عَنْكُمْ شَيْـٔاً وَضَاقَتْ عَلَيْكُمُ الْاَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ
ثُمَّ وَلَّيْتُمْ مُدْبِر۪ينَۚ ﴿٢٥﴾ ثُمَّ اَنْزَلَ اللّٰهُ سَك۪ينَتَهُ عَلٰى رَسُولِه۪
وَعَلَى الْمُؤْمِن۪ينَ وَاَنْزَلَ جُنُوداً لَمْ تَرَوْهَا وَعَذَّبَ الَّذ۪ينَ كَفَرُواۜ
وَذٰلِكَ جَزَٓاءُ الْكَافِر۪ينَ ﴿٢٦﴾ ثُمَّ يَتُوبُ اللّٰهُ مِنْ بَعْدِ ذٰلِكَ
عَلٰى مَنْ يَشَٓاءُۜ وَاللّٰهُ غَفُورٌ رَح۪يمٌ ﴿٢٧﴾

Meâli

25. Allah birçok yerde, bu arada Huneyn gününde gerçekten size yardım etmiştir. O gün çokluğunuz sizi böbürlendirmiş, fakat bunun size hiçbir yararı olmamıştı; o yer geniş olmasına rağmen size dar gelmiş, nihayet geriye çekilmeye başlamıştınız. **26.** Bunun üzerine Allah, peygamberinin ve müminlerin üzerine kendi katından bir güven duygusu indirdi, bir de göremediğiniz askerler gönderdi ve böylece inkâr edenlerin cezasını verdi. İşte bu, inkârcıların hakettiği karşılıktır. **27.** Artık bunun ardından Allah dilediğinin de tövbesini kabul eder. Allah yarlıgayıcıdır, bağışlayıcıdır.

Tefsiri

25-27. Yüce Allah'ın birçok yerde olduğu gibi Huneyn Savaşı'nda da müminlere yardım ettiği ve anılan savaşta müslümanların gurura kapı-

larak ilâhî nusreti göz ardı etmelerinin nasıl bir sonuç getirdiği hatırlatılmakta, daha sonra kazanılan zaferin Allah'ın lutfuyla gerçekleştiği, bununla birlikte yaptıkları yanlışlıklardan ötürü yürekten pişmanlık duyanlar için bağışlanma kapısının açık tutulduğu, bunu değerlendirme yetkisinin ise Allah'a ait olduğu bildirilmektedir.

Hz. Peygamber Mekke'nin fethinden sonra oranın idarî işlerini tanzim ederken, hâlâ putperestlikte devam eden Hevâzin kabilesi bir taraftan telâş, bir taraftan da Kureyş'in başaramadığını başarma hevesine kapılmıştı. Telâşın sebebi, Mekke'dekilerden sonra kendi putlarının da kırılacağı ve bağımsızlıklarını kaybedecekleri endişesiydi. Öte yandan, Kureyş'in başaramadığı işi başarmaları yani müslümanları hezimete uğratmaları halinde bu onlara büyük bir prestij sağlayabilirdi. Kabilenin reisi ve genç bir şair olan Mâlik b. Avf elini çabuk tutarak müslümanlarla savaşa girerse, çocuklarına sürekli olarak övünebilecekleri bir zafer armağan etmiş olacağını düşünüyordu. Arap yarımadasında cengâverlikleriyle ün yapmış olan Hevâzinliler oldukça iddialıydılar. Nitekim törelerindeki en şiddetli savaş usulünü tercih ettiler. "Ölüm-kalım savaşı" denilen bu usule göre kadınlar, çocuklar, hayvanlar ve kıymetli eşyalar savaş alanının yakınına getiriliyordu. Böylece önem verdikleri değerleri koruma arzusuyla savaş gücünü ve ordunun moralini en üst düzeye çıkarmayı amaçlıyorlardı. Bazı tecrübeli ve yaşlı kişilerin uyarılarını dikkate almayan Mâlik, askerî hazırlıklarını tamamlamış, okçularını Huneyn Geçidi'nin iki yanına mevzilendirmişti.

Âyette de *Huneyn* olarak anılan bu yer tam ve doğru olarak tesbit edilememiştir. Bazı araştırmacılara göre Huneyn, Mekke ile Tâif arasında Mekke'ye 10 mil mesafede bir vadinin adıdır. Bir tesbite göre ise Huneyn, Tâif'in 30-40 mil doğusunda bir yer olup Mekke'ye olan uzaklığı da yaklaşık o kadardır. Muhammed Hamîdullah, Huneyn'i Tâif yönünde yani Mekke'nin güneydoğusunda değil kuzeydoğusunda aramanın daha doğru olacağı kanaatindedir. Âyette değinilen savaş, cereyan ettiği yerin adıyla anıldığı gibi, buna sebebiyet veren kabileden ötürü Hevâzin Savaşı diye de bilinir.

6 Şevval 8 (27 Ocak 630) tarihinde Hz. Peygamber, yeni müslüman olmuş Mekkeli 2000 kişiyi de alarak 12.000 kişiye ulaşan ordusuyla

Huneyn'e doğru hareket etmişti. Hareket halindeyken müslümanlardan bazıları ordunun kalabalıklığından dolayı gurura kapılıp, "Bu ordu asla yenilgiye uğratılamaz!" gibi sözler söylemeye başladılar. Bunları söyleyenler daha önce kazanılan zaferlerin sayı gücüyle değil iman gücü ve Cenâb-ı Allah'ın yardımıyla gerçekleştiğini unutmuş gibiydiler.

İslâm ordusu Huneyn Geçidi'ne girdiğinde yamaçlara kümelenmiş bedevî okçuların ok yağmuruna uğradı. Müslümanlar pusuya düşürülmüşlerdi. Herkes korunacak bir yer aramaya başlayınca bozgun ortaya çıktı. Yaygın kanaate göre bu bozgun, özellikle ilk saflarda bulunan Mekkeli 2000 kişide başlamıştır.

Bu konudaki rivayetlere göre, 100 kadar müslüman sebat göstermişler ve Hz. Peygamber'in etrafından ayrılmamışlardı. Sahâbenin ileri gelenleri bunlar arasındaydı. Resûlullah müslümanlara hitaben "Kaçmayın, buraya gelin, ben Allah'ın resulüyüm!" diye çağrıda bulunuyor, hemen yanı başındaki Abbas'tan Bey'atürrıdvân'da söz verenlere seslenmesini istiyordu. Resûlullah'ın bu davetini duyan müslümanlar hemen toplanıp savaş düzenine girdiler. Hz. Peygamber buna çok sevindi, bineği üzerinde çevreyi süzdükten sonra "Yâ rabbi! Zafer vaadini yerine getir, yardımını gönder!" diye dua etti, yerden bir avuç çakıl alarak müşriklerin üzerine doğru attı, "Yüzler kara olsun!" dedi. Sonra "Muhammed'in rabbine yemin olsun, inkârcılar hezimete uğradılar" buyurdu.

Böylece savaşta yeni bir aşama başladı. Toparlanan İslâm ordusu, Hz. Peygamber'in gösterdiği hedeflere sistemli saldırılar gerçekleştirdi. Müslümanlar bozguna uğradılar diye mevzilerinden ayrılan düşman askerleri dalgalar halinde üzerlerine gelen bu yeni hücum karşısında şaşkına döndüler ve geleneksel savaş kurallarını da unutarak mallarının yanı sıra, kadın ve çocuklarını dahi bırakıp kaçmaya başladılar. Savaşın ilk kısmı iki aşamalı olarak Huneyn Geçidi civarında tamamlandı. Ancak, savaş müşriklerin firarı ve müslümanların takibi tarzında olmak üzere Evtâs'ta ve Tâif'te devam etti.

Daha Tâif Seferi'ne giderken İslâm ordusundaki dinî bilgisi zayıf bazı bedevîler Hz. Peygamber'den mevcut ganimetin paylaştırılmasını istemişler, Resûlullah ise bunu ertelemişti. Tâif Seferi'nden dönünce Hz. Peygamber esirler arasında süt kardeşi Şeymâ'yı gördü, ona ikramda bulunup Medine'ye gelme veya kendi beldesine dönme hususunda

onu serbest bıraktı. Şeymâ ikinci şıkkı tercih edince hediyeler vererek ve can güvenliğini sağlayarak onu uğurladı. Resûlullah bu jestten sonra Hevâzinliler'in gelip müslüman olacaklarını ve esirlerle ganimetleri geri isteyeceklerini düşünüyordu. Bu yüzden taksim işini biraz daha erteledi. Fakat diğer taraftan bu istek gelmeyince taksimatı başlattı. Hurkus b. Züheyr adlı kendini bilmez birinin Resûlullah'ı adaletsizlikle itham etmesi onu çok üzdü. Yine, ganimet taksimi sırasında Hz. Peygamber'in bazı ileri gelen kişileri İslâm'a ısındırmak için onlara fazla pay vermesi ensar arasında, "Resûlullah kendi kavmine kavuştu, onlara farklı muamele yapıyor" kabilinden söylentilere yol açtığı için üzüntü duydu (müellefe-i kulûb hakkında bk. âyet 60). Onları toplayıp bir konuşma yaptı. Daha çok soru-cevap şeklinde cereyan eden bu duygu yüklü ve etkileyici konuşma Hz. Peygamber'in ensara karşı duyduğu sevgiyi ve vefakârlığı, ensarın da ona olan derin sevgi, saygı ve bağlılığını açıkça ifade etmeleri için güzel bir vesile oldu. Ensarın gözlerinden akan yaşlar sakallarını ıslatıyordu; Resûl-i Ekrem onlar için hayır dualarda bulundu, onlar da hep birlikte Resûlullah'ın her yaptığına gönülden razı olduklarını söyleyip onu hoşnut ettiler. Bir süre sonra Hz. Peygamber'in beklediği sevindirici gelişme de gerçekleşti: Hevâzinliler Resûlullah'a başvurup kendisinin küçükken onların beldelerinden olan Benî Saîd yurdunda dört yıl kaldığını, esirler arasında süt akrabaları bulunduğunu hatırlattılar ve esirlerin serbest bırakılmasını, mümkünse mallarının da geri verilmesini rica ettiler. Bu teklif gecikmeli olarak gelmişti; fakat Resûlullah hiç değilse esirlerin âzadı için bir yol düşündü: Abdülmuttaliboğulları'nın payına düşen esirleri âzat etti. Bunun üzerine diğer müslümanlar da esirleri serbest bıraktılar. Bir anda bütün Hevâzinliler serbest kalınca, topluca müslüman oldular (Taberî, X, 100-104; Muhammed Hamîdullah, "Huneyn Gazvesi", *DİA*, XVIII, 376-377; Hüseyin Algül, "Huneyn Savaşı", *İFAV Ans.*, II, 299-300; a.mlf., "Hz. Muhammed", *a.g.e.*, III, 303-304; Derveze, XII,100-102).

"Güven duygusu" diye çevirdiğimiz 26. âyetteki *sekîne* kelimesini, başka Kur'an âyetleri ışığında, yüce Allah'ın, peygamberine ve müminlere lutfettiği ve onların yaşadıkları sarsıntıyı unutturacak bir hâlet-i rûhiye ve özgüven duygusu şeklinde anlamak mümkündür (Taberî, X, 104; krş. Âl-i İmrân 3/154; Enfâl 8/11). Bazı müfessirler bu kelimeyi gönül huzuru sağlayan ilâhî "rahmet" (Zemahşerî, II, 146) ve "zafer" (İbn Atıyye, III,

20) şeklinde de açıklamışlardır (bu kelimeyle ilgili başka bir izah için bk. Bakara 2/248). Müfessirler, benzer konudaki âyetlerde (bk. Âl-i İmrân 3/124; Enfâl 8/9) yer alan bilgileri ve ilgili rivayetleri dikkate alarak, 26. âyette İslâm ordusunu desteklemek üzere indirildiği ve müminlerin görmediği bildirilen askerlerin melekler olduğu kanaatine varmışlardır (Râzî, XVI, 22). Bu âyette inkâr edenlerin azaba çarptırıldıkları ifade edilmekle beraber bunun mahiyeti hakkında bir açıklama yapılmamıştır; tefsir âlimleri bunu genellikle, savaşa katılan inkârcıların hezimete uğratılması ve esir alınmaları veya öldürülmeleri şeklinde yorumlamışlardır (Taberî, X, 104; Zemahşerî, II, 146).

Muhammed Esed, müfessirlerin çoğunluğuna göre 27. âyetin daha çok inanmayanlarla ilgili olduğunu ve genel bir mahiyet taşıdığını, Râzî'nin ise âyetin Huneyn Savaşı'nın başında hatalı davranan müminlerle ilgili olduğunu söylediğini ileri sürmektedir (I, 354). Halbuki Râzî, âyetin müminlerle ilgili olduğunu söylememekte, sadece bu konudaki bazı yorumları âyette geçen "tevbe"nin nasıl anlaşılması gerekeceği açısından eleştirmektedir; Râzî'nin açıklamalarında, Huneyn Savaşı'nın başında hatalı davranan müminlerden ise hiç söz edilmemektedir (XVI, 23).

28

يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُٓوا اِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ
بَعْدَ عَامِهِمْ هٰذَاۚ وَاِنْ خِفْتُمْ عَيْلَةً فَسَوْفَ يُغْن۪يكُمُ
اللّٰهُ مِنْ فَضْلِه۪ٓ اِنْ شَٓاءَۜ اِنَّ اللّٰهَ عَل۪يمٌ حَك۪يمٌ ﴿٢٨﴾

Meâli

28. Ey iman edenler! Biliniz ki Allah'a ortak koşanlar pisliğe batmışlardır; artık onlar bu yıldan sonra Mescid-i Harâm'a yaklaşmasınlar.

Eğer yoksulluktan endişe ederseniz, unutmayınız ki Allah size –dilerse– kendi lutfuyla bolluk verir. Allah bilendir, hikmetle yönetendir.

Tefsiri

28. 5. âyetin tefsirinde belirtildiği üzere, bu sûrenin başındaki ve bu âyetteki bildirim İslâm'ın tebliği açısından bir dönüm noktası oluşturmaktadır. Zira artık Mekke'nin fethi gerçekleşmiş, Kâbe'deki putlar yıkılmış ve Hicaz bölgesinin en güçlü kabileleri İslâmiyet'i kabul etmişlerdir. Bu aşamada Kâbe çevresindeki müşriklere sınırsız bir inanç özgürlüğü tanıyarak burada kalmalarına izin vermek, son tahlilde müslümanların bu kutsal mekânını, bölgeden yeni temizlenen putperestliğe açık bırakmak anlamına gelirdi. Kur'an'ın müslüman olmayanlarla ilişkiler konusundaki âyetleri birlikte değerlendirildiğinde, bu âyetin getirdiği düzenlemede insan hakları açısından yadırganacak bir durum olmadığı kolayca görülür. Zira burada, kültür değişimiyle sıkı irtibatı olan dinî bir düzenleme söz konusudur. Köklü kültür değişimlerinde, bu gibi zaman ve mekâna özel veya geçici tedbirler zorunlu hale gelebilmektedir.

Âyetteki hükmün ekonomik açıdan bazı olumsuz sonuçları da beraberinde getireceği ihtimaline karşı, muhatapları bu ihtimalin olumsuz etkilerinden kurtaracak bir açıklamada bulunulmuştur. Gerçekten, böyle bir düzenlemenin Kâbe'nin o güne kadar süregelen misyonu ile yakından ilişkili olan ticarî potansiyeli olumsuz yönde etkilemesi tabii idi. Fakat yüce Allah, maddî sıkıntı kaygısıyla bu buyruğun buruk karşılanmaması için bir uyarıda bulunmuş, o çevredeki müslümanların herhangi bir mahrumiyet endişesi duymadan ilâhî buyruğa teslim olmalarını istemiş ve kendisi dilediğinde başka sebepler meydana getirerek onları zengin kılabileceğini bildirmiştir.

Âyette müşrikler için yapılan niteleme, onlara yasaklanan bölge ve yasağın kimleri kapsadığı hakkında değişik yorumlar yapılmıştır. Putperestlerin "neces" (pis, kirli) olmaları, âlimlerin çoğunluğuna göre mânevî anlamdadır. Müşrikler, başta Allah'a ortak koşma yönündeki inançları olmak üzere, Kâbe'yi çıplak tavaf etme, murdar et yeme, babasının eşiyle evlenme gibi çirkin davranışları sebebiyle böyle nitelendirilmişlerdir (Zemahşerî, II, 146). Âyette, müşrikler hakkındaki nitelemenin hasr ifadesi içinde yani "onlar ancak şöyledirler" şeklinde

tercüme edilebilecek bir cümlede yer alması, bu hususta tereddüt edilmemesi gerektiğini belirtmek içindir (İbn Âşûr, X, 160); bu anlam meâle "biliniz ki" şeklinde yansıtılmıştır. Âlimlerin ekseriyetine göre âyetteki Mescid-i Harâm tamlamasından maksat Harem bölgesidir, dolayısıyla yasaklanan yer Harem diye anılan mıntıkadır. Âyetin devamındaki ifade de bu anlayışı destekleyici niteliktedir (Râzî, XVI, 26). Bazı âlimlere göre ise yasaklanan yer Mescid-i Harâm ile sınırlıdır, müşriklerin Harem bölgesinin diğer yerlerine girmelerine engel olunmaması gerekir (Şevkânî, II, 398). Bu yasağın yahudileri ve hıristiyanları kapsayıp kapsamadığı hususunda farklı rivayetler bulunmakla beraber, günümüze kadar uygulanagelen kural, müslüman olmayanların bu bölgeye sokulmaması yönündedir. Kur'an'da bu iki din mensuplarının "kâfir" olarak nitelendirilmesi ve bu kesimden bir kısmının şirk (Allah'a ortak koşma) sayılacak inançlarına yöneltilen eleştirilerle Hz. Peygamber'in Arap yarımadasında ikamet ile ilgili bazı hadisleri onların da bu kapsamda kabul edilmesi sonucunu doğurmuştur (Derveze, XII, 105-107). Fakat –uygulamaya ilişkin izahlar böyle olmakla beraber– âyette özel bir kelime seçimi yapılarak "müşrikler"den söz edildiği ve Kur'an'da Ehl-i kitabın müşrik olarak nitelenmediği dikkate alınırsa, –özel şartlarda ve âyetin getirdiği düzenlemenin amacına hizmet eden durumlarda yapılabilecek istisnaî uygulamalar dışında– kural olarak Ehl-i kitabın bu yasak kapsamında düşünülmemesi Kur'an'ın ruhuna daha uygun düşer. Öte yandan, Derveze'nin, Kur'an tefsiri alanına önemli bir katkı sağlayan değerli eserine, Arap milliyetçiliği bulaştırarak buradaki ulvî amacı "İslâm'ın sancağını taşıyan Arap ırkının vatanı olması"yla irtibatlandırması (XII, 107) gerek burada yer alan düzenlemenin hedefiyle gerekse Kur'an'ın diğer âyetlerindeki ruh ile bağdaşmaz.

29

قَاتِلُوا الَّذ۪ينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللّٰهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ
مَا حَرَّمَ اللّٰهُ وَرَسُولُهُ وَلَا يَد۪ينُونَ د۪ينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذ۪ينَ اُو۫تُوا

الْكِتَابَ حَتّٰى يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَنْ يَدٍ وَهُمْ صَاغِرُونَ ﴿٢٩﴾

Meâli

29. Ehl-i kitap'tan Allah'a ve âhiret gününe inanmayan, Allah ve resulünün yasakladığını yasak saymayan ve hak dine uymayan kimselerle, yenilmiş olarak ve kendi elleriyle cizye verinceye kadar savaşın.

Tefsiri

29. Bu âyetin yahudi kabileleri olan Kurayza ve Benî Nadîr hakkında indiğine dair rivayet, âyetin Mekke'nin fethinden sonra indiği bilgisiyle bağdaşmadığı için isabetli bulunmamıştır. Çünkü Hz. Peygamber tarafından bu kabilelerden ilkinin cezalandırılması ve diğerinin sürgün edilmesi hicrî 3 veya 5. yılda gerçekleşmiştir. Taberî'nin, bu âyetin inmesini, önceki âyette müşriklere getirilen yasağın müslümanlarda geçim kaygısına yol açması, Allah'ın da onlara cizye elde etmek üzere Tebük Seferi'ne çıkmalarını emretmesiyle izah eden yorumu da (X, 106), her şeyden önce cizyenin amacına ilişkin İslâmî öğretilerle bağdaşmadığı için eleştirilmiştir. Ayrıca bu yorum gerek bu seferde cizye alınmadığı yönündeki tarihî bilgilerle gerekse cizyeden kimlerin yararlanabileceğine ilişkin hükümlerle de çelişmektedir (Derveze, XII, 109-110).

Resûlullah'ın hayatına dair eserler incelendiğinde, bu âyetin geldiği dönemde, Bizans hâkimiyetindeki Suriye bölgesinde ve bu yol üzerinde bulunan gerek yahudi gerekse hıristiyan topluluklar ile müslümanlar arasında hicrî 5-6. yıldan beri süregelen gerginliklerin varlığını koruduğu ve bu taraflar arasında devletlerarası hukuk bakımından hasmane münasebetlerin hâkim olduğu görülür. Bu âyetin devamında hem yahudilere hem de hıristiyanlara açık bir biçimde temas edilmesi ve onların insanlık yolunu aydınlatan meşaleyi söndürme niyet ve çabası içinde olduklarının bildirilmesi bu tesbiti doğrulamaktadır. İşte bu durum ve İslâm tebliğinin geldiği nokta dikkate alındığında, bu kesime karşı da güçlü bir cihad çağrısının yapılmasının sebebi kolayca anlaşılabilmektedir. Buradaki "resulünün yasakladığını" ifadesini Hz. Muhammed'in

haram kıldığını şeklinde açıklayanlar olduğu gibi, kendi peygamberlerinin ve kitaplarının haram saydığını şeklinde anlayanlar da olmuştur. "Hak dine uymayan kimseler" ifadesini de bazı müfessirler İslâm dinini benimsemeyenler şeklinde anlarken, bazıları da Allah'a tam mânasıyla itaat etmeyenler veya hak ehline yaraşır bir biçimde itaat etmeyenler şeklinde yorumlamışlardır. Bu yorumların bazılarından, âyetin müslümanları, Hz. Muhammed'in yasak olduğunu bildirdiği şeyleri yasak saymayan ve İslâm dinini benimsemeyen bütün Ehl-i kitap mensuplarına karşı savaşmakla yükümlü kıldığı anlamı çıkabilmektedir. Fakat bu anlayış, meselâ Nisâ sûresinin 90-91, Mümtehine sûresinin 8-9. âyetlerinde ifadesini bulan temel Kur'an ilkeleriyle ve Resûlullah'ın savaş halinde bile muharip olmayan kadın, çocuk, yaşlı ve din adamlarının öldürülmemesi buyruğuyla bağdaşmaz. Âyette "Ehl-i kitap'tan" ifadesi kullanılarak onlardan bir kısmına işaret edildiği anlaşıldığı gibi, "Allah'a ve âhiret gününe inanmayanlar" nitelemesinin yapılmış olması da bu anlayışı desteklemektedir. Zira bu niteleme ister o günkü ister günümüzdeki Ehl-i kitabın tamamına uyan bir ifade değildir (Derveze, XII, 110-114).

Ehl-i kitap'tan olanlar Allah'a ve âhiret gününe inanan kimseler olarak bilindiği halde, âyette "Ehl-i kitap'tan Allah'a ve âhiret gününe inanmayanlar" ifadesinin kullanılmış olmasını, bazı müfessirler, yahudilerin ve hıristiyanların bir kısmında görülen itikadî bozukluklarla açıklamaya çalışmışlardır. Bu izahları şöyle özetlemek mümkündür: Bazı yahudi ve hıristiyanlar Allah inancına şirk unsurları katmışlar, âhiret inancını da (meselâ Âl-i İmrân sûresinin 24. âyetinde belirtildiği şekilde) âhiret hayatının özüne ters düşen kayıtlara bağlamışlardır; dolayısıyla gerçek mânada Allah'a ve âhiret gününe inanmış sayılmadıklarından böyle nitelendirilmişlerdir (İbn Atıyye, III, 21; Zemahşerî, II, 147; Râzî, XVI, 28-29; İbn Âşûr, X, 163). İbn Âşûr bunların hepsinin zorlama yorumlar olduğunu belirtir ve kendi kanaatini şöyle açıklar: Burada esas maksat hıristiyanlarla savaş konusudur; fakat sırf onlarla savaşılacağı ve müşriklerle savaştan vazgeçileceği sonucunun çıkarılmaması için arada "Allah'a ve âhiret gününe inanmayan, Allah ve resulünün yasakladığını yasak saymayan" şeklinde müşriklerin vasıflarına yer verilmiştir. Ehl-i kitap dahil bütün bu kesimleri kapsayan nitelik ise "hak dine uyma-

yan kimseler" olmalarıdır (X, 163-166). Biz İbn Âşûr'un bu mütalaasını kuvvetli bulmakla beraber, şu anlayıştan hareketle meâlde lafza bağlı kalmayı tercih ettik: Âyetin nüzûlü zamanında yaşayan Ehl-i kitap mensupları genellikle hak dinlerin aslında mevcut gerçek ve sahih bir Allah ve âhiret inancından, yine bu dinlerin getirdiği hayat ve ahlâk düzeninden uzaklaşmış bulunuyorlardı. Eldeki bilgi ve belgelerine dayanarak kendi dinlerinin aslına dönmeleri de mümkün değildi. Bu sebeple İslâm'a girmeleri teşvik edilmeli ve girmedikleri takdirde müslümanlara zarar vermemeleri için kontrol altına alınmaları gerekli idi.

Cizye, İslâm devletindeki gayri müslim tebaanın erkeklerinden alınan baş vergisinin adıdır. İslâm ülkesinde zimmî (gayri müslim vatandaş) statüsünde bulunan kişilerden kendilerine din hürriyeti, can ve mal güvenliği sağlanması karşılığında alınan bu verginin Kur'an'daki dayanağı tefsir etmekte olduğumuz âyettir. Müslümanlardan alınan zekât bir yönüyle vergi niteliğinde olmakla beraber bir yönüyle de dinî vecîbe (ibadet) olduğu için gayri müslimlerden zekât alınmaz; onlar bunun yerine cizye öderler. Âyetin "yenilmiş olarak" diye çevirdiğimiz kısmı için değişik yorumlar yapılmıştır. Bunlar arasında, cizye mükelleflerinin küçük düşürülmesi anlamına ağırlık veren yorumlar bulunmakla beraber, bu anlayış birçok İslâm âlimi tarafından eleştirilmiş, gerek Resûlullah'ın tâlimat ve uygulamalarına gerekse Kur'an'ın ilkelerine aykırı bulunmuştur. Sağlam bilgi kaynakları da, müslümanların bu ilkeler ışığında gayri müslimlere ne kadar insanî muamele yaptıklarını ve onların da müslümanların bu âlicenap tavırlarına karşı duydukları hayranlığı ortaya koyan rivayetlerle doludur. Bazı Ehl-i kitap mensuplarıyla yapılan antlaşmalara Hz. Ömer tarafından onları tahkir edici hükümler konulduğuna dair rivayetler ise zayıf olup, Resûlullah'ın tatbikatı ve Kur'an'ın ilkeleriyle örtüşmemektedir (Derveze, XII, 114-118). İmam Şâfiî âyetin bu kısmını "hükme bağlanma ve boyun eğmeleri" şeklinde anlamıştır (Mehmet Erkal, "Cizye", *DİA*, VIII, 42). Kanaatimizce âyetin bağlamı ve Hz. Peygamber'in tatbikatı ışığında Şâfiî'nin bu görüşünü şöyle açmak mümkündür: Burada vergi veren tarafın uyrukluğu kabul etmesi gerektiğine işaret edilmektedir. Bir başka anlatımla, bu vergiyi ödeyen gayri müslimler kendilerini sadece düşmana karşı koruma antlaşması yapmış, bir anlamda müslümanları

parayla istihdam eden taraf gibi görmeyecekler, aynı ülkeyi paylaşıyorlarsa karşılıklı hak ve vecîbe anlayışı içinde ülkenin yasal düzenine tâbi olduklarını kabul edecekler, kendi ülkelerinde müslümanlarla bu antlaşmayı yapmışlarsa, düşmana karşı, onların egemenliğini kabul etmiş olmanın icaplarına uyacaklardır.

Resûlullah'ın ve ilk halifelerin uygulamaları da dikkate alınarak âyet üzerinde yapılan yorumlar neticesinde kimlerden cizye alınabileceği hususunda farklı kanaatlere ulaşılmıştır. Şâfiî hukukçuları sadece yahudi, hıristiyan ve Mecûsîler'den cizye alınabileceği görüşündedirler. Hanefîler Arap olmayan müşriklerden, Mâlikîler ise bütün müşriklerden cizye alınabileceğini, dolayısıyla bunların da zimmî statüsü içinde mütalaa edilebileceğini ileri sürmüşlerdir. Ayrıca Hanefîler'e göre İslâm devleti sınırları içinde bir yıldan fazla ikamet eden gayri müslimlerden de (müste'men) bu verginin tahsil edilmesi gerekir.

Cizyenin miktarı ve yükümlüsünde aranacak şartlar konusunda Resûlullah'tan ve ilk halifelerden nakledilmiş açık ve kesin ifadeler bulunmamaktadır. Hz. Peygamber'in ve halifelerinin miktar konusundaki uygulamaları zamana, alındığı bölgeye ve bireysel veya toplu oluşuna göre farklılık göstermektedir. İslâm hukukçularının da bu miktarları belirlerken kendi bölgelerindeki uygulamalardan etkilendikleri anlaşılmaktadır. Fakat bu hususun yapılan zimmet sözleşmesi sırasında belirlenmiş ve taraflarca kabul edilmiş olması esastır. Bu konuda bir fikir vermek üzere kişi başına cizye miktarıyla ilgili olarak şu bilgilere işaret edilebilir: Hanefîler zengin, orta halli ve fakirler için olmak üzere 48, 24 ve 12 dirhemlik üç ayrı cizye miktarı belirlemişlerdir; Mâlikîler'e göre cizyenin üst sınırı altın paranın hâkim olduğu yerlerde 4 dinar, gümüş paranın hâkim olduğu yerlerde 40 dirhemdir; Şâfiîler'e ve Hanbelîler'deki bir görüşe göre cizyenin en düşük miktarı 1 dinardır. Bu bilgiler ışığında günümüz değerleri ile, kişi başına cizye miktarının en az 4,5, en çok 20 gram civarında altına tekabül ettiği söylenebilir. Gerek Resûlullah döneminde gerekse sonrasında cizye tahsilinin hem nakit hem de aynî olarak yapıldığı görülmektedir. Kadınlar ve çocuklarla hali vakti müsait olmayan din adamları, âmâ, kötürüm ve yaşlılar cizyeden muaf tutulmuşlardır. Tarih ve kamu maliyesiyle ilgili ilk dönem kaynak-

larında, Kur’an’daki bu hükmün ruhuna nüfuz etmiş olan halifeler ve müslüman yöneticilerin bunu katı bir biçimde uygulama yönüne gitmeyip gerekli hallerde büyük bir tolerans gösterdiklerine ve gayri müslim tebaa tarafından şükranla ve hatta hayranlıkla karşılanan uygulamalar yaptıklarına dair birçok olay zikredilir. Cizye gelirlerinin nereye harcanacağı Kur’an’da bildirilmemiştir. Bunun sebebi, muhtemelen, âyetin henüz tahakkuk etmemiş bir gelirden söz etmiş olmasıdır. İslâm hukukçuları Resûlullah’ın uygulamalarını göz önüne alarak bunu fey grubuna giren bir vergi olarak kabul etmişlerdir. Buna göre cizye gelirlerinin belirli yerlere harcanması zorunlu değildir; kamu yararına uygun olarak ihtiyaç duyulan alanlara harcanabilir (geniş bilgi için bk. Mehmet Erkal, “Cizye”, *DİA*, VIII, 42-45; Derveze, XII, 119-123; Osmanlı’da cizye uygulaması için bk. Halil İnalcık, “Cizye”, *DİA*, VIII, 45-48).

30 – 35

وَقَالَتِ الْيَهُودُ عُزَيْرٌ ابْنُ اللّٰهِ وَقَالَتِ النَّصَارَى الْمَسِيحُ ابْنُ اللّٰهِ
ذٰلِكَ قَوْلُهُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ يُضَاهِؤُنَ قَوْلَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ
قَاتَلَهُمُ اللّٰهُ أَنّٰى يُؤْفَكُونَ ﴿٣٠﴾ اِتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ
أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللّٰهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا
إِلٰهًا وَاحِدًا لَا إِلٰهَ إِلَّا هُوَ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٣١﴾
يُرِيدُونَ أَنْ يُطْفِؤُا نُورَ اللّٰهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَيَأْبَى اللّٰهُ إِلَّا أَنْ يُتِمَّ
نُورَهُ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿٣٢﴾ هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدٰى

وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ﴿٣٣﴾
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ كَثِيرًا مِنَ الْأَحْبَارِ وَالرُّهْبَانِ
لَيَأْكُلُونَ أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ
وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يُنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ
اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣٤﴾ يَوْمَ يُحْمَى عَلَيْهَا فِي نَارِ جَهَنَّمَ
فَتُكْوَى بِهَا جِبَاهُهُمْ وَجُنُوبُهُمْ وَظُهُورُهُمْ هَذَا مَا كَنَزْتُمْ
لِأَنْفُسِكُمْ فَذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَكْنِزُونَ ﴿٣٥﴾

Meâli

30. Yahudiler "Üzeyir Allah'ın oğludur" dediler, hıristiyanlar da "Mesîh (Îsâ) Allah'ın oğludur" dediler. Bunlar, daha önceki inkârcıların söylediklerine benzer biçimde ağızlarından çıkan sözlerdir. Allah onları kahretsin! (Gerçeklerden) nasıl da yüz çeviriyorlar! **31.** Allah'ı bırakıp da din âlimlerini, râhiplerini, özellikle Meryem oğlu Mesîh'i rab edindiler. Oysa tek bir Tanrı'ya kulluk etmekle emrolunmuşlardı. O'ndan başka tanrı yoktur; O yüceler yücesidir, onların yakıştırdıkları eş ve ortaklardan bütünüyle uzaktır. **32.** İsterler ki Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürüversinler; ama inkârcılar hoşlanmasalar da Allah nurunu muhakkak tamamlamayı istiyor. **33.** Bütün dinlerin üzerindeki yerini alsın diye resulünü, doğru yol rehberi ve hak din ile gönderen O'dur; müşrikler hoşlanmasalar da! **34.** Ey iman edenler! Bilin ki yahudi din bilginlerinin ve hıristiyan din adamlarının birçoğu halkın mallarını haksızlıkla yerler ve Allah yolundan alıkoyarlar. Altın gümüş biriktirip Allah yolunda harcamayanları elem veren bir azapla müj-

dele! **35.** O gün bunlar cehennem ateşinde kızdırılıp onların alınları, böğürleri ve sırtları dağlanacak: İşte yalnız kendiniz için toplayıp sakladıklarınız; tadın şimdi biriktirip sakladıklarınızı!

Tefsiri

30. *Üzeyir* adı Kur'an'da sadece bu âyette geçmektedir ve hakkında özel bir açıklama bulunmadığı için peygamber olup olmadığı tartışılmıştır. Bu ismin Arapça olduğunu ileri sürenler varsa da çoğunluğa göre İbrânîce asıllı olup Arapçalaşmıştır. İbrânîce'deki aslı Ezrâ'dır ve "yardım" (Tanrı'nın yardımı) anlamına gelmektedir. Eski Ahid'in Grekçe ve Latince tercümelerinde onun ismi Esdras olarak geçer. Kitâb-ı Mukaddes'te kendi adını taşıyan bir bölüm de bulunan Üzeyir, burada "kâhin, yazıcı, Rabb'in emirlerinin ve İsrail'e olan kanunlarının sözlerinin yazıcısı, İsrail'in Allah'ı Rabb'in vermiş olduğu Mûsâ'nın şeriatında zeyrek bir yazıcı, gökler Allah'ının şeriatının yazıcısı, Allah'ı Rabb'in eli üzerinde olan, Allah'ın inâyet eli üzerinde olan" ifadeleriyle anılır (Ezrâ, 7/1-12). Fars kralı Artahşaşta (Artaxerxes) zamanında (m.ö. 465-424) yaşamış olup, soyu Hârun'a kadar çıkmaktadır. Anılan kral tarafından, yahudi cemaatinin durumuyla ilgili araştırma yapmak, onlara Allah'ın şeriatına riayet etmelerini öğütlemek ve mâbedin hizmeti için gerekli malzemeyi sağlamak üzere Yeruşalim'e (Kudüs) gönderilmiştir.

Üzeyir'in Tevrat'ın yeniden ihyası hususundaki çaba ve faaliyeti, yahudi ve hıristiyanların yanı sıra Kitâb-ı Mukaddes'le ilgili bilimsel eleştiri faaliyetlerine katkı sağlayan araştırmacılar tarafından da kabul edilmektedir. Tevrat'ın ilâhî şeriat olarak Yahudilik'te özel bir önemi haiz olması, onun redaksiyonunu yapıp ilân eden Üzeyir'in de mevkiini yükseltmiştir.

İslâmî kaynaklarda, yahudilerce –henüz kendisi hayatta iken– Üzeyir'in Allah'ın oğlu olarak nitelenmesi konusunda başlıca iki rivayetle karşılaşılmaktadır. Bunlardan birine göre, önceleri Tevrat'a bağlı olan İsrâiloğulları, zamanla Tevrat'a göre yaşamayı terkeder olmuşlar, bunun sonucu olarak ilâhî bir ceza olmak üzere Tevrat hâfızalardan silinmiş, onun muhafaza edildiği Tabut da (ahid sandığı) ellerinden alınmıştı. Buna çok üzülen Üzeyir, kendisine Tevrat'ı yeniden öğretmesi için Allah'a yalvarıyordu. Yine böyle bir dua esnasında Tanrı onun hâfızası-

na Tevrat'ı tekrar yerleştirdi. Çok bilgili bir kimse olarak tanınan Üzeyir Tevrat'ı kavmine de öğretince onlar nezdinde daha bir itibar kazandı. Bazıları "Üzeyir Allah'ın oğludur" diyecek kadar ileri gittiler.

Diğer rivayete göre ise, Amâlika kavmi yahudilere saldırarak bir kısmını öldürmüş ve ellerindeki Tevrat'ı almıştı. Geride kalanlar, Tevrat kitaplarını dağlara gömüp o bölgeyi terkettiler. O sıralarda henüz genç olan ve dağlarda ibadetle meşgul bulunan Üzeyir'in Tevrat'ı en iyi bilen kişi olduğu anlaşılınca, o, mevcudu olmayan Tevrat'ı kaleme aldı. Ülkeyi terkeden bilginler geri dönüp de gömdükleri Tevrat'ı Üzeyir'in kaleme aldığı ile karşılaştırdıklarında arada hiçbir fark bulunmadığını görünce "Allah bunu sana ancak O'nun oğlu olduğun için verdi" dediler.

Bunlar, Üzeyir'in yaşadığı dönemle ilgili rivayetlerdir. Bir de, bu sözün yahudilerden bir kişi veya bir topluluk tarafından Hz. Peygamber'le yaptıkları bir konuşma sırasında söylendiğini belirten rivayetler bulunmaktadır.

Yahudiler Kur'an'daki bu ifadenin kendilerine ait olmadığını ileri sürerler. Esasen İslâmî kaynaklarda da bu sözün bütün yahudiler tarafından benimsenmiş olmayıp, içlerinden sadece bir kişi veya grup tarafından söylendiği belirtilmektedir (Taberî, VI/10, 110-111; Ömer Faruk Harman, "Üzeyir", *İFAV Ans.*, IV, 409-411).

Eski Ahid Üzeyir'in Allah'ın oğlu olduğu fikrinden hiçbir şekilde söz etmemekle beraber, Üzeyir'in yahudi geleneğinde oldukça önemli bir şahsiyet olduğu dikkate alınınca, gelenek içerisinde, en azından belli bir yerde, belli bir zamanda ilâhlık mertebesine yükseltilmiş olması uzak bir ihtimal sayılmaz; İbn Hazm'ın Yemen yahudilerinin Üzeyir'e Allah'ın oğlu dedikleri yönündeki rivayeti de bu ihtimali desteklemektedir (Mehmet Paçacı, "Kur'an-ı Kerîm'in Işığında Vahiy Geleneğine –Kitab-ı Mukaddes Bağlamında– Bir Bakış", *İslâmî Araştırmalar*, Ankara 1991, V/ 3, s. 191).

Bu bilgi ve ihtimallerin doğruluk derecesi bir yana, İslâmî kaynaklarda Üzeyir dönemiyle ilgili olarak yer alan rivayetlerin asıl kaynağının Medine yahudileri olduğu dikkate alınırsa (Derveze, XII, 124), âyetin açıklanmasında, Hz. Peygamber'le yaptıkları bir görüşme esnasında bazı yahudilerin bu sözü söylemiş oldukları rivayetinin esas alınması daha

uygun görünmektedir (Kur'an'da yüzyıl uyuyup tekrar uyandığı bildirilen kişinin Üzeyir olabileceği rivayeti hakkında bk. Bakara 2/259).

Hıristiyanların Hz. Îsâ'yı Allah'ın oğlu olarak nitelemeleri ise sadece Resûlullah döneminde karşılaşılan bir durum değildir. Hıristiyanlığın ilk dönemlerinden itibaren Hz. Îsâ Tanrı'nın oğlu olarak kabul ediliyordu ve günümüzde de Hıristiyanlık'ta hâkim anlayış onun teslîs inancının bir ögesini oluşturduğu yönündedir (bu konuda bk. Âl-i İmrân 3/45; Mâide 5/17, 72).

Müfessirler, yahudi ve hıristiyanların, kendilerine benzedikleri önceki inkârcıların kimler olduğu hakkında değişik yorumlar aktarırlar. Ancak âyetteki ifade akışına daha uygun görünen yoruma göre, gerek yahudiler gerekse hıristiyanlar âyette belirtilen tutumlarıyla, melekleri Allah'ın kızları olarak niteleyen veya putları Allah'a ortak koşan inkârcılara benzemiş olmaktadırlar (Taberî, X, 112-113; İbn Atıyye, III, 25).

"Allah onları kahretsin!" şeklinde çevirdiğimiz cümle bir beddua ve lânetleme ifadesidir. Arap dilinde bu cümle çok iyi veya çok kötü bir durum karşısında duyulan hayreti belirtmek için de kullanılır (Taberî, X, 113; İbn Atıyye, III, 25; Şevkânî, II, 403). Âyette bu anlamın kastedilmiş olması da muhtemeldir. Buna göre, anılan inanç gruplarının böylesine önemli bir konuda ne kadar basiretsizce davrandıklarına ve gelişigüzel sözler söylediklerine dikkat çekilmiş olur. Bir insan kendi elinden bir şey gelmediği için haksız ve kötü davranışından ötürü birilerini Allah'a havale etmek istediğinde bu cümleyi kullanırsa, buna "Allah'ından bulsun!" şeklinde de mâna verilebilir; bazı meâllerde de, belirtilen cümle böyle tercüme edilmiştir; fakat burada sözü söyleyenin yüce Allah olduğu dikkate alınırsa bu tercümenin isabetli olmadığı anlaşılır.

31. Burada yahudi ve hıristiyanların Allah'ı bırakıp da insanları rab edinmeleri eleştirilmektedir. Yahudiler bakımından bu kimseler onların din bilginleridir (yahudi din âlimleri hakkında kullanılan "ahbâr" kelimesinin açıklaması için bk. Mâide 5/44). Hıristiyanlar bakımından ise bu kimseler onların rahipleri ve özellikle Hz. Îsâ'dır. Âl-i İmrân (3/64, 80) ve Yûsuf (12/39) sûrelerinde olduğu gibi burada da hem "ulûhiyyet birliği" hem de "rubûbiyyet birliği", yani Tanrı ve rab olarak tek bir varlı-

ğa inanıp bağlanmanın kaçınılmazlığı üzerinde durulmaktadır (bk. Âl-i İmrân 3/64). Bir başka anlatımla, "Rab edinme" ifadesini içeren bu âyetlerde yahudilerin ve hıristiyanların din âlimlerini ve din adamlarını Tanrı edindikleri yani onlara taptıkları değil Tanrı benzeri bir otorite tanıdıkları ifade edilmiş olmaktadır. Nitekim Adî b. Hâtim ile Hz. Peygamber arasında bu âyet hakkında şöyle bir konuşma geçtiği rivayet olunmuştur:

– "Yâ Resûlellah! Biz onlara kulluk etmiyorduk ki!

– "Peki, onlar size istediklerini helâl, istediklerini haram kılıyorlar ve siz de onlara uyuyor değil miydiniz?"

– "Evet!"

– "İşte burada söylenen de odur" (Zemahşerî, II, 149; Râzî, XVI, 37).

Ruhbân rahip kelimesinin çoğuludur. *Rahip* sözlükte "korkan" anlamına gelir. "Allah korkusu içine yerleşmiş ve dışına vurmuş, kendini Allah'a kulluk etmeye hasretmiş kişi" anlamında olmak üzere hıristiyan din adamlarına bu ad verilmiştir (Râzî, XVI, 37; İbn Âşûr, X, 170). Hıristiyanlık'ta kutsal ruhbanlık sakramenti, hıristiyan tebliğinin Îsâ tarafından havârilere devredilmesi geleneğine kadar çıkarılır. Ruhbanlık sırrının Yeni Ahid'deki zeminine delil olarak Mesîh'in insan ve Tanrı arasında ara bulucu konumu gösterilir. Kilisenin başı olan Mesîh yetkilerini havârilere, havâriler de din adamlarına aktarır. Mesîh'in temsilcisi olarak seçilen din görevlileri üç rütbe altında toplanabilir: Piskopos, rahip (veya papaz), diyakos (papaz yardımcısı). Bunların atanmasında belirli kural ve usuller vardır. Kardinal adı verilen din adamları grubu yüksek dereceli piskoposlardan oluşur ve bir anlamda kilisenin en üst düzeydeki genel kurulunun temsilcileridirler. Piskoposların üzerinde yer alan papalık kurumu, temel bir hiyerarşi olmaktan çok, idarî bir görev mahiyetindedir. Papa bütün Katolikler'in başı, Îsâ'nın Petrus aracılığıyla vekili ve Roma piskoposudur. Ortodokslar arasında yetkileri en geniş piskoposlara ise patrik ve metropolit unvanları verilir. Özellikle reform kaynaklı bazı kiliseler ibadet için özel din adamlarının varlığını gerekli görmezken, çoğu kiliseler, kökenini Yeni Ahid'e çıkardıkları din görevlilerini kilisenin varlığı için zorunlu sayar. Katolik ve Ortodoks kiliselerine göre din adamlarının görevleri ve hiyerarşisi ilk havârilerden günümüze kadar değiştirilmeden gelmiştir; bugünkü hiyerarşisi de

dünyevî kurallara göre belirlenmiş olmayıp "Iuro divino"ya (ilâhî karara) dayanır. Protestanlar ise din adamlarının kutsiyetine inanmazlar. Onlara göre Yeni Ahid'de birtakım görevlilerden söz ediliyorsa da tarihî şartların gerektirdiği durumlara göre bu görevlileri değiştirme imkânı her zaman vardır. Bununla birlikte Protestan kiliselerinin bir kısmı (Calvinciler, İsveç Lutherciliği ve Anglikan kilisesi) geleneksel din görevlileri anlayışını herhangi bir kutsiyet atfetmeden uygulamaktadır (bu konuda daha fazla bilgi için bk. Mehmet Aydın, "Hıristiyanlık", *DİA*, XVII, 350, 351, 352).

Kur'an'da hıristiyan din adamlarından bazı erdemleri ve özellikle tevazuları sebebiyle olumlu biçimde söz edildiği görülürse de (Mâide 5/82), ruhbanlık anlayışı ve bu kavramın peygamber olmayan kişilerin ilâhî yetkilerle donatılmış gibi gösterilmesine alet edilmesi tasvip edilmez. Nitekim bu âyette ruhbanlarca istismar edilen dinî otoritenin hıristiyan toplumu üzerindeki olumsuz etkilerine işaret edilerek yahudilerin rabbileri kutsallaştırması gibi hıristiyanların da zamanla Îsâ'yı ve rahipleri kutsallaştırdıkları belirtilmiştir. Ayrıca Kur'an'da, ruhbanlığın aslında Hıristiyanlık'ta bulunmayıp sonradan ihdas edildiğine işaret edilmiş, fakat Allah'ın hoşnutluğunu kazanmak için bazı hıristiyanlarca başlatılan bu hareketin gereğinin yerine getirilmediğine dikkat çekilmiştir (Hadîd, 57/27; Mustafa Sinanoğlu, "Hıristiyanlık", *DİA*, XVII, 365).

32. Bu âyette, herkesin kolayca tasavvur edebileceği bir benzetmeden yararlanılarak inkârcıların bir üfleme ile ilâhî ışığı söndürme arzusu içinde oldukları, ama Allah Teâlâ'nın buna müsaade etmeyeceği ve bu ışığı tamamlayacağı ifade edilmektedir. Bunu İslâm meşalesinin eninde sonunda herkesi aydınlatacağı şeklinde anlamak mümkündür. Nitekim tarihin her döneminde peygamberlerin getirdiği vahyin parıltısından rahatsız olup inananları bir kaşık suda boğma istek ve çabası içinde olanlar görülmüştür. Fakat bu ışık, bu tür esintiler karşısında bazı dalgalanmalara ve zafiyetlere mâruz kalsa bile asla söndürülememiştir; insanlığın günümüzde ulaştığı nokta da, tevhid inancına dayalı olan bu mesajın gitgide daha bir yaygınlık kazandığını, ilgiyle karşılandığını ve kısa bir süre içinde bu aydınlığın bütün beşeriyeti kuşatacağını göstermektedir.

33. Bütün dinlerin üzerindeki yerini alması için Allah'ın Hz. Peygamber'i hidayet ve hak din ile gönderdiği bildirilmektedir. Bu âyetteki "doğru yol rehberi" diye çevirdiğimiz "hüdâ" kelimesini Kur'an, Allah'ın birliğini ve kudretini gösteren açık delil ve mûcizeler gibi anlamlarla açıklayanlar olmuştur; fakat müfessirlerin açıklamaları genellikle, burada Kur'an da dahil yüce Allah'ın peygamberleri vasıtasıyla insanlığa bildirdiği ve Hz. Muhammed'in peygamberliğiyle son şeklini alan ilâhî mesajın kastedildiği noktasında birleşmektedir. Hak din ile kastedilen de, geniş anlamıyla İslâmiyet ve Hanîflik'tir (İbn Atıyye, III, 26; Şevkânî, II, 404; ayrıca bk. Bakara 2/135; Âl-i İmrân 3/19).

34-35. İlk âyette önce, yahudi din âlimlerinden ve hıristiyan din adamlarından birçoğunun, dini istismar etmek suretiyle haksız kazanç elde ettiklerine ve bu şekilde sağladıkları güçle insanları Allah'ın gösterdiği yoldan alıkoyma çabası içinde olduklarına dikkat çekilmiştir. Bu kimselerin din üzerinden çıkar sağlamalarıyla ilgili olarak, verdikleri hükümler için rüşvet almaları, ilâhî kitapta değişiklik yapıp yazdıkları tahrif edilmiş nüshaları satmaları, Allah katında duaların kabulüne aracı olacağı izlenimi vererek bağış almaları, günah çıkarma karşılığında bir gelir elde etmeleri ve birçok dolambaçlı yollarla kendileri için malî kaynaklar oluşturmaları gibi izahlar yapılmıştır. Allah yolundan alıkoymanın şekli ile ilgili olarak da tefsirlerde, zaman ve mekâna göre değişik çabaların sarfedildiğine dair açıklamalar yer alır (Taberî, X, 117; Reşîd Rızâ, X, 395-402). Âyette daha sonra, topluma iyi örnek olacak yerde kişisel ihtiraslarını bütün değerlerin üstünde tutan bu din temsilcileriyle birlikte, –özellikle o günkü şartlarda– temel iktisadî mübâdele araçları olan altın ve gümüşü stok ederek ekonomiyi durağanlaştıran ve böylece toplumun çeşitli mahrumiyetlere mâruz kalmasına sebebiyet veren kimselerin de acı veren bir azaba çarptırılacakları bildirilmiştir. Müteakip âyette de, bu cezanın ne kadar ağır olacağını gösteren bir tasvire yer verilmiştir. 34. âyette, Allah'ın hoşnut olacağı yollara harcamak üzere mâkul birikim sağlayan kişilerin bu kapsamda düşünülmemesi için konan özel kayıttan, burada, iktisadî hayatın canlılığını sağlayan mübâdele araçlarını sırf kişisel servetlerini artırma amacıyla kilitleyenlerin kastedildiği anlaşılmaktadır. Bu ifadenin tefsiri sırasında Hz. Peygamber'e ve sahâbîlere atfen

zikredilen birçok rivayet de, başta zekât ödemeleri olmak üzere gereken vecîbeleri ihmal etmeksizin ve üzerinde kul hakkı bulundurmaksızın servete sahip olmanın buradaki yergi ifadesinin kapsamında olmadığını göstermektedir. İbn Âşûr, esasen âyetin bu konuya sırf servet sahibi olma ve mal stoklamayı yerme veya hayır yollarına harcama yapmayı övme bağlamında değinmediğini, âyetteki tehdit ifadesinin harcama yapmaksızın (ekonominin tıkanmasına yol açacak tarzda) servet biriktirmeyle ilgili olduğunu belirtir (X, 177).

36 – 37

إِنَّ عِدَّةَ الشُّهُورِ عِنْدَ اللّٰهِ اثْنَا عَشَرَ شَهْرًا فِي كِتَابِ اللّٰهِ يَوْمَ
خَلَقَ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ مِنْهَا اَرْبَعَةٌ حُرُمٌ ذٰلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ
فَلَا تَظْلِمُوا فِيهِنَّ اَنْفُسَكُمْ وَقَاتِلُوا الْمُشْرِكِينَ كَافَّةً كَمَا يُقَاتِلُونَكُمْ
كَافَّةً وَاعْلَمُوا اَنَّ اللّٰهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ﴿٣٦﴾ اِنَّمَا النَّسٖٓيءُ زِيَادَةٌ
فِي الْكُفْرِ يُضَلُّ بِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا يُحِلُّونَهُ عَامًا وَيُحَرِّمُونَهُ عَامًا
لِيُوَاطِؤُا عِدَّةَ مَا حَرَّمَ اللّٰهُ فَيُحِلُّوا مَا حَرَّمَ اللّٰهُ زُيِّنَ لَهُمْ
سُٓوءُ اَعْمَالِهِمْ وَاللّٰهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٣٧﴾

Meâli

36. Doğrusu Allah'a göre ayların sayısı, Allah'ın gökleri ve yeri yarattığı günkü yazısına uygun olarak on ikidir; bunlardan dördü haram

aylardır. İşte doğru olan hesap budur. O aylarda kendinize zulmetmeyin, müşrikler sizinle topyekün savaştıkları gibi siz de onlarla topyekün savaşın. Bilin ki Allah buyruklarına karşı gelmekten sakınanlarla beraberdir. **37.** (Haram ayları) ertelemek, inkârcılığı artırmaktan başka bir şey değildir, inkârcıların daha da sapmasına yol açmaktadır. Onlar ayların sayısını Allah'ın yasakladığı aylara uyarlamak üzere, bu ertelemeyi bir yıl helâl bir yıl haram sayıyorlar ki, böylece Allah'ın haram kıldıklarını meşrû hâle getirsinler. Bu yaptıkları kötü işler kendilerine güzel görünüyor. Allah inkârcılar topluluğunu doğru yola iletmez.

Tefsiri

36-37. Hz. İbrâhim ve İsmâil'in şeriatındakine uygun olarak Câhiliye dönemi Arapları da yılın dört ayını kutsal sayarlar, bu inanışa saygının bir işareti olarak savaştan ve her türlü saldırıdan kaçınırlardı. Zilkade, zilhicce, muharrem ve recebden oluşan bu aylar *haram aylar* (el-eşhürü'l-hurum) diye anılırdı. Bununla birlikte bazı kabileler bu dört aya bir dört daha ekleyerek sekiz ayı haram sayarken, diğer bazıları aylar arasında fark gözetmiyordu. Aynı şekilde, belirli kabileler arasında yaşayan hıristiyanlar da haram ayların saygınlığını kabul etmiyorlardı. Bu anlayışı benimseyenlerin haram aylarla ilgili bir taahhütleri olmadığından, diğer kabileler onlara karşı dikkatli davranmak zorundaydı. Her türlü çatışmanın haram sayıldığı bu aylarda meydana gelen savaşlara, dinî yasaklar çiğnendiği için "ficâr savaşları" denmiştir.

Câhiliye dönemi Araplar'ının bir kısmı geçimlerini soygunculuk, çapulculuk, yağma ve talan ile sağladığı gibi, aralarında kan davaları ve iç savaşlar da eksik olmuyordu. Bu sebeple haram ayların kurallarına uymakta zorlanıyorlardı. Zira on bir, on iki ve birinci aylar olan zilkade, zilhicce, muharrem peş peşe geldiğinden üç ay süresince bu aylarla ilgili yasaklara uymak oldukça güç geliyordu. Ayrıca, kamerî takvimde aylar güneş takvimine göre bir önceki yıldakinden on bir gün önce geldiği için, zilhiccenin belirli günlerinde yapılan hac merasiminin değişik mevsimlere rastlaması çıkarlarına uygun düşmüyor; haccı havanın mutedil ve ticarî ortamın müsait olduğu gün veya aylarda yapmak istiyorlardı. Bunu sağlayabilmek için de her altı ayda bir hafta olmak üzere

iki yılda bir ay kazanmaya çalışarak o yılı on üç aya çıkarıyorlar, haram aylardan üçünün peş peşe gelmesini önlemek amacıyla da söz konusu dört haftayı ikinci yılın sonuna ekleyip o yılı on üç ay olarak kabul ediyorlardı. Böylece muharrem ayı safer ayının yerine kaydırılmış, dolayısıyla bütün aylar bulunmaları gereken yerden bir ay geriye atılarak haram ayların yerleri değiştirilmiş oluyordu. Bazan da savaş günlerinde meselâ receb ayı girerse onu helâl sayıp haramlığı şâban ayına, savaş muharrem ayına denk gelirse haramlığı safer ayına tehir ediyorlar, böylece o yıl muharrem ve receb yerine şâban ve safer ayları haram aylardan sayılmış ve haram ayların sıralaması değişmiş oluyordu. Bu uygulamaya, erteleme anlamına gelmek üzere *nesî'* deniyordu (Hüseyin Algül, "Haram Aylar", *DİA*, XVI, 105).

İşte bu âyetlerde, Allah'ın evrende var ettiği düzene göre ayların sayısının on iki olduğu belirtilmiş, bunlardan dördünün özel hükümlerinin olduğu hatırlatılıp bu düzenlemeye aykırı davrananların asıl kendilerine yazık etmiş olacaklarına dikkat çekilmiş ve aylarla ilgili bu nizam üzerinde nesî' adıyla yapılan oyunlar şiddetle kınanmıştır. Bu sûrenin 5. âyetinde geçen "el-eşhürü'l-hurum" ifadesiyle de bu dört ayın kastedildiği görüşü bulunmakla beraber, bu görüş bazı noktalardan eleştiriye açık görünmektedir (5. âyetin tefsirine bk.). Kur'an-ı Kerîm'in başka dört âyetinde de "haram ay" kavramı tekil olarak yer almıştır. Bunlardan Bakara sûresinin 194. âyetinde haram ayın haram aya karşılık olduğu, aynı sûrenin 217. âyetinde haram ayda savaşmanın büyük günah olduğu, Mâide sûresinin 2. âyetinde bu aya karşı saygısızlık edilmemesi gerektiği ve Mâide sûresinin 97. âyetinde hürmete lâyık bir mâbed olan Kâbe ile birlikte haram ayın da insanların iyiliğine vesile kılındığı belirtilmiştir.

Tefsir ve tarih kaynaklarında, haram aylarla ilgili hükümlerin hac ibadetiyle birlikte Hz. İbrâhim zamanında konmuş olduğu, insanların bu aylarda sağlanan güven ortamı içinde (zilkade, zilhicce ve muharrem aylarında) hac ibadetini ve yedinci ay olan receb ayında muhtemelen umre ziyaretini rahatça yaptıkları, Mekke ve çevresinde oturanların da bu vesileyle geçimlerini sağladıkları, fakat zamanla bu hükümlerin temel amacından uzaklaştırıldığı kaydedilmektedir. İslâmiyet'in gelme-

siyle bu konudaki düzenlemeler yeniden aslî hüviyetine kavuşturulmuştur. Şu var ki, bu konuda farklı yorumlanmaya elverişli âyet ve hadislerin bulunması sebebiyle İslâm âlimleri arasında haram aylarla ilgili yasakların devam edip etmediği hususunda görüş ayrılıkları ortaya çıkmıştır. Bu görüş ayrılıkları bir yana, Kur'an'da yer alan bu yasak hükmünün İslâmiyet'in milletlerarası ilişkilere bakışını ortaya koyan diğer delillerle birlikte değerlendirilmesi halinde şöyle bir sonuca varılması mümkündür: Milletlerarası ilişkilerde barışı esas alıp yeryüzünde her türlü haksızlık, bozgunculuk ve tahakkümü yasaklayan (Bakara 2/205; Kasas 28/83) İslâmiyet, savaşın bir insanlık realitesi olduğunu göz ardı etmemiş, savaşın tahribatını en aza indirecek önlemler almaya çalışmıştır. Bu çerçevede, İslâmî düşünce sistemi içinde, yılın üçte birini meydana getiren bir sürenin savaş karşıtı duygu ve düşüncelerle geçirilmesine yer verilmiş olması, ihmal edilen birtakım insanî değerlerin hatırlanıp yaşatılmasına ve bu konuda kamuoyu oluşturulması için belli günlerin veya haftaların ayrılmasına önem verilen zamanımızda daha bir dikkat çekmekte ve anlam kazanmaktadır (bilgi için bk. Hüseyin Algül, "Haram Aylar", *DİA*, XVI, 105-106).

Tefsirlerde bu âyetlerin iniş sebebi ile ilgili özel bir rivayet yer almamakla beraber Derveze, Tebük Seferi'nin nesî' uygulaması neticesinde isim olarak receb ayına denk gelmiş olması karşısında ortaya konan itirazları red ve bunun gerçek receb ayı olmadığına dikkat çekme sadedinde inmiş olabileceğini belirtir (XII, 134-136).

"Doğru olan hesap" şeklinde tercüme ettiğimiz "ed-dînü'l-kayyim" tamlamasına "en doğru hüküm" ve "en doğru din" anlamı da verilmiş, sonuncu anlam İbrâhim ve İsmâil peygamberlerin dini veya uydukları kural şeklinde açıklanmıştır (İbn Atıyye, III, 31; Zemahşerî, II, 151). "O aylarda kendinize zulmetmeyin" ifadesinde haram ayların kastedilmiş olduğu kanaati hâkim olmakla beraber, bunları senenin bütün ayları şeklinde anlayanlar da olmuştur (İbn Atıyye, III, 31). "Müşrikler sizinle topyekün savaştıkları gibi siz de onlarla topyekün savaşın" ifadesini içermesi dolayısıyla 36. âyet de genellikle müfessirler tarafından 5. âyette olduğu gibi *seyf* (kılıç) *âyeti* olarak nitelenmiş ve müşriklerle ilişkilerde tolerans ve kolaylık gösterme veya kendi hallerine bırakma

buyruğunu içeren bütün âyetleri yürürlükten kaldırmış olduğuna hükmedilmiştir. Derveze'nin bu konunun Kur'an'ın genel ilkeleri ışığında değerlendirilmesi gerektiğine ilişkin görüşünü ve bu izah tarzı ile ilgili kanaatimizi 5. âyetin tefsiri sırasında açıklamıştık. Derveze bu âyeti yorumlarken aynı görüşü tekrar etmekte, ayrıca buradaki ifade ile 31. âyette Allah'a ortak koşan Ehl-i kitap mensuplarının da "müşrik" nitelemesine dahil edilmiş olduğuna dikkat çekmektedir (XII, 136).

"Ertelemek" şeklinde tercüme ettiğimiz 37. âyetin ilk cümlesindeki nesî' kelimesine "ilâve yapmak" anlamı da verilebilir (Taberî, X, 129; Zemahşerî, II, 151).